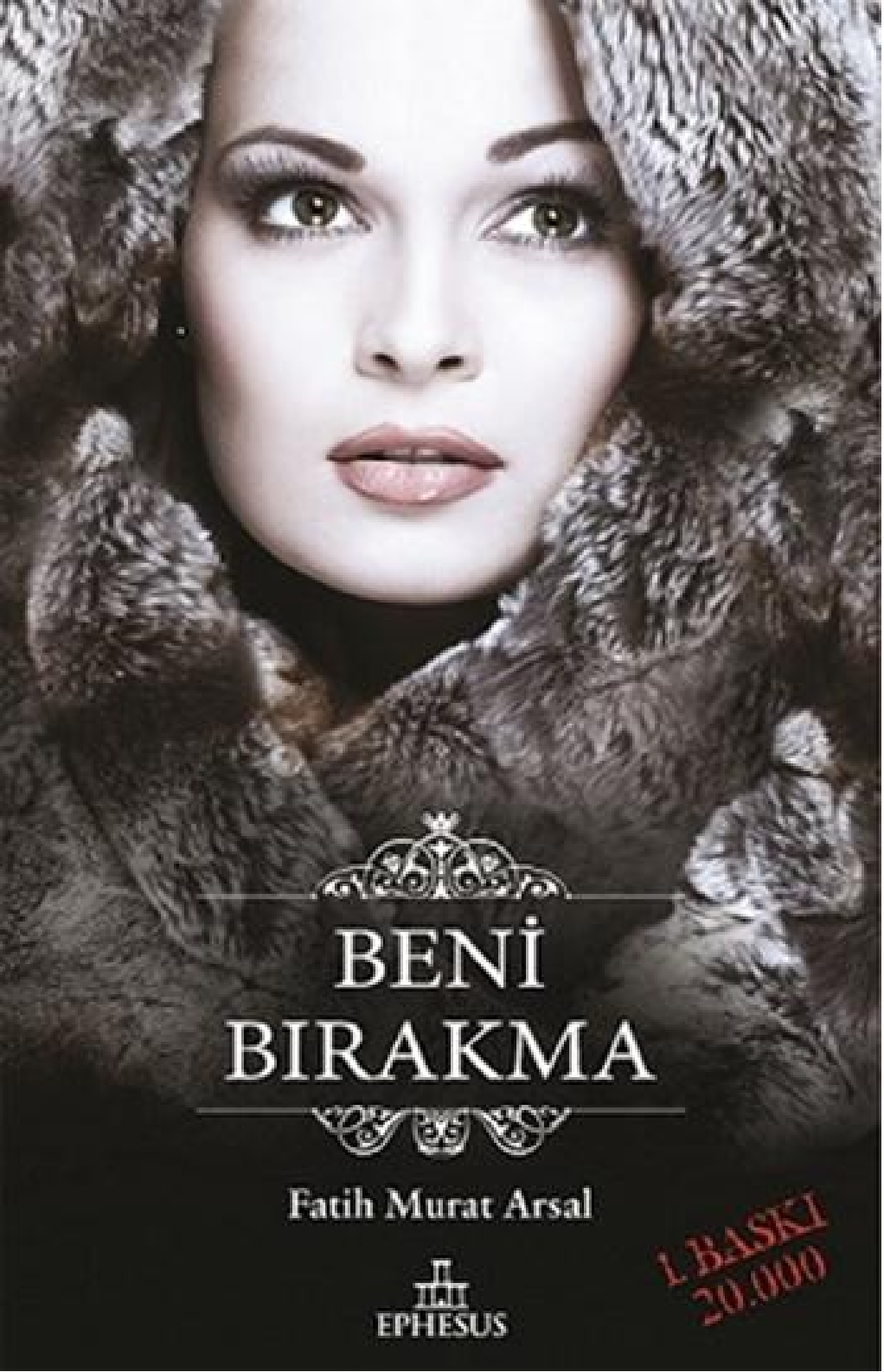

BENİ
BIRAKMA
Fatih Murat Arsal
EPHESUS
1. BASKI
20.000

BENİ BIRAKMA

Yazan

Fatih Murat ARSAL

fatiharsal@yahoo.com

www.fatiharsal.com

2011©

1. BÖLÜM

Genç kadın şaşkınca karşısındaki yakışıklı yüze bakıyordu. Ortadan ayrılmış uzunca kumral saçlar, bir erkek için fazlasıyla güzel olan yüzüne çok yakışıyordu. Adamın renkli gözleri vardı. Daha çok kahverengi gibiydi. Ama onların ışıklı ortamlarda yeşil olduklarını biliyordu. Çenesi biçimli, dudakları ihtiraslıydı. Burnu düzgündü.

Ve bu yakışıklı adama âşıktı!

"Anlamadın galiba! Hamileyim dedim!" diye tekrarladı.

"Benden mi?" diye sordu adam sakince.

"Sa… Saçmalama!" diye kekeledi. "Elbette senden!"

"Eee?" derken rahat bir tavırla genç kadının gözlerinin içine baktı adam.

"Kaan! Lütfen böyle davranma!" diye yalvardı genç kadın. "Ben… Ben sevineceğini zannetmiştim!"

"Aptallaşma be kadın!" Genç adam dişlerini sıkıp bir iki adım uzaklaştı. Şimdi genç kadın onun sırtını görüyordu. Aralarında birbirlerine dokunmalarını engelleyen ama seslerini duymalarını sağlayan telden bir engel vardı. Adam sinirlice başını çevirip ona baktı. Gözleri öfkelendiğini gösteriyordu. Sonra yeniden kadınla arasında bulunan engele yanaştı. Güzel erkeksi saçları alnına dökülmüştü. "Ben burada kendi derdimdeyken senin bunu söylemen komik mi sanıyorsun?"

"Kaan?" dedi genç kadın kısık bir sesle. Tatlı kahverengi gözleri nemlenmişti. "Niye böyle davranıyorsun? Sana çok iyi bir avukat tuttum. Yakında buradan kurtulacaksın! Adam sadece senin için uğraşıyor."

"Nerede peki? En son beş gün önce geldi ve bir daha da görünmedi. Beni bu berbat hapishanede çürümeye bıraktı!" dedi adam sinirle.

"Elinden geleni yapıyor. Üzerinde önemli miktarda bir uyuşturucu ile yakalanmasaydın şimdi çıkmış olurdun. Hiçbir hâkim senin sadece içici olduğunu ve onları sadece kendin için bulundurduğunu kabul etmiyor."

"Demek ki elinden geleni yapmıyor güzelim. Daha iyisini

yapabilecek birisini tut o zaman. Dünya kadar para kazanıyorsun. Bir sürü insan tanıyorsun. Ülkenin en güzel mankeninin tüm yapabileceği şey bu mu?"

"Kaan!" diye hayretle ve acıyla onun adını fısıldadı genç kadın.

"Bak! Altı haftadır buradayım. Söylediklerine göre çoğu mahkûm ilk mahkemesine altı ayda zor çıkıyormuş. Anladın mı? Altı ay! Ben burada altı ay ne yaparım? Burasının ne berbat bir yer olduğunu biliyor musun? Katillerle, tecavüzcülerle kalıyorum. İki gün önce dev gibi birisi beni dövmeye kalktı. Her şey bir yana, sabaha kadar horlayan insanların içinde çıldıracağım yakında! Ne yap et kurtar beni buradan!"

"Ben… Yemin ederim… elimden geleni yapıyorum. Ben senin çıkmanı istemez miyim? Sözde yakında ailem ile tanışmaya gidecektik! Onlara sevdiğim adam ile gelece…"

Genç adam sertçe onun sözünü kesti. "Ailen sonraki iş! Önce beni çıkar. Hakimle mi yatarsın, rüşvet mi verirsin bilmem! Şu güzelliğini bir kere de hayırlı bir iş için kullan!"

Genç kadının gözlerinden bir damla yaş kaydı. Adamın dediklerine inanamıyordu. Sevdiği adamın içinde bulunduğu ruh halini anlamaya çalışıyordu ama bu kadar ağır laflar edeceğini de hiç ummazdı. Ona bakarken aşkla sızlayan kalbi, şimdi başka bir acıyla daha sızlıyordu.

"Bu dediklerinde… ciddi olamazsın! Şaka… yapıyorsun değil mi?" diye zorlukla fısıldadı.

"Şaka falan değil!" dedi adam ciddi bir sesle. "Kendini benim yerime koy! Bir sürü defile anlaşmam vardı. Hepsi iptal oldu. Bir sürü de para kaybettim. Ve şu lanet olası şehirde, bu berbat hapishanede tıkılıp kaldım. Kendimi kurtaracak kadar bile param yok. Eğer olsaydı sana muhtaç olur muydum? Sana böyle yalvarır mıydım?"

"Paraya ihtiyacın yok! Ben zaten masrafları…"

"Yetmez!" dedi adam öfkeyle. "Yakında çıkmazsam kafayı yiyeceğim. Ailenle falan da görüşemeyiz böylece! Hem bu çocuk meselesini de hallet!"

"Ha…Halletmek mi?"

"Evet! Aldır onu!" dedi adam sert bir sesle.

"Kaan! Sen neden söz ediyorsun? Onu aldırmak mı?"

"Bak! Çocuk falan istemiyorum. Daha gencim ve bu lanet olası delikten kurtulsam bile bu sıralarda baba olmak istediğimi sanmıyorum. Hemen bir doktora git ve kürtaj ol!"

Genç kadının gözlerinden akan yaşlar çenesine kadar indi. Oradan da aşağıya damladı. "Ben… yirmi yedi yaşındayım! Yakında mesleğim de son bulacak. Artık anne olmak istiyorum. Mankenliği bırakmak ve çocuğumu doğurmak istiyorum…"

"Saçmalama! Bu kadar kazanırken nasıl bırakırsın? Dünyanın en ünlü mankenleriyle defilelere çıkıyorsun? Bu Türkiye'de kaç kadına nasip olur?"

"Yoruldum artık. Evlendikten sonra bu işi tamamen bırakıp çocuğuma…"

Genç adam yine sertçe onun sözünü kesti. "Ne evlenmesi?"

Genç kadın bir an durdu. Binlerce erkeği kendisine hayran bırakan çekik gözleri, şaşkın, ürkek, kararsızdı. Islaklık onları daha da çekici yapmıştı. Fakat tel örgünün arka tarafında duran adam bunun farkında bile değildi. O karşısında sadece kendisini taparcasına seven, kolaylıkla elde ettiği bir kadın görüyordu.

"Ev… Evlenmeyeceğiz mi?" diye kekeledi yine. Kafası artık iyice karışmıştı.

"Elbette evlenmeyeceğiz! Yavrum, biz yüzümüzü, fiziğimizi satıyoruz. Biz evlenirsek artık insanlar için bir değerimiz kalmaz. Sen elde edilebilecek bir güzellik olduğun için erkekler sana tapıyorlar. Çünkü içlerinde bir ümit var. Ama sen benimle evlenince herkesin sana olan ilgisi bir anda söner."

"Ama… Ama ailemle tanışacağımıza söz vermiştin. Evlenmeyeceksek niye?.."

"Tanışacağımıza söz vermem evlenmemizi gerektirmez. Bu olay olmasaydı birlikte yaşamayacak mıydık? Evli olmamız gerekmiyor. Hangi çağdayız? Ailen zaten sana karışmıyor. Sen umurlarında bile değilsin. Bu tanışma olayına neden bu kadar taktığını da anlamadım zaten!"

Genç kadın cevap vermedi. Gözyaşları göz pınarlarında akmaya hazır bekliyordu ama ağlamamak için büyük direnç gösteriyordu. Adamın söylediği her söz kalbine bir bıçak gibi saplanıyordu. Sevdiği adamın bu kadar katı olmasını anlayamıyordu. Kendisinin düşüncelerinin tamamen zıttını konuşuyordu.

"Beni… kandırdın!" diye fısıldadı. O sırada bir ses duydu. İnfaz koruma memurlarından birisi görüşmenin bittiğini duyuruyordu. Genç kadın yeniden fısıldadı. "Beni kandırdın!"

"Ben hiç evlilikten bahsetmedim."

Adamın sesi şimdi buz gibiydi.

"İstediğin sadece… seks miydi?"

"Elbette değildi. Seni seviyorum. Fakat evlilik başka bir şey… Hele çocuk şu anda hiç olmaz. Neden korunmadın? Böyle bir aptallık yapacağını hiç düşünmedim. Kocaman kadınsın."

"Ben… bilerek… yaptın zannettim. O gece… çocukları sevdiğini… söylemiştin? Beni uyarmayınca…"

Adam derin bir nefes aldı. Sıkılı dişleri arasından homurdandı. "O gece sarhoştum. Ne dediğimi nereden bileyim? Evet, çocuk severim ama kendiminkileri değil! Şimdilik değil! Buradan çıkayım, bir iki sene sonra evliliği düşünebiliriz. Çocuk olayına da sonra karar veririz."

"Yani bu çocuğu istemiyorsun?" dedi genç kadın kendisini biraz toparlayarak. "Son sözün bu mu?"

"Evet. Onu aldır. Tanıdığım bir doktor var. Daha evvel de başıma böyle bir olay gelmişti. İstanbul'da Nişanta…"

"Gerek yok!" dedi genç kadın artık daha kontrollü bir sesle. "Ben kendim hallederim."

"İyi, peki, şu avukatı da yine aramayı unutma. Seni seviyorum ve bir an önce seni yine kollarıma almak istiyorum." Genç kadını biraz üzdüğünü fark etmiş gibi hafifçe gülümsedi. Ama bu gülümseme kadına çok yavan gelmişti. "Sana daha doyamadım… Göğsünde uyumak için sabırsızlanıyorum!"

O sırada resmi giysili bir memur yanlarına yanaşmıştı. "Bayan?" dedi uyaran bir tonla. "Süre bitti!"

Genç kadın başını çevirip memura baktı. Henüz yirmili yaşlardaki memur, bu uzun kadının güzelliği karşısında yutkunmak zorunda kaldı. Zaten bir süredir onu uzaktan seyrediyordu ama yakından güzelliği daha da inanılmazdı. Belli ki karşısındaki adam ile çok yakındı. Telefonu tutan zarif parmaklarında yüzük olmadığına göre evli değillerdi. Büyük ihtimalle sevgilisiydi… Zaten bu manken herif geldiğinden beri kendi koğuşunda sürekli sorun çıkarıp duruyordu. Pek sevildiği söylenemezdi. Ama arkasında birileri olduğu belli olduğundan ona pek kimse karışmıyordu. Bu kadar güzel bir kadına sahip bu adama imrenmeden edemedi.

"Avukatı unutma…" dedi Kaan tekrar üsteleyerek. "Bu hafta mutlaka beni ziyaret etsin. Neler olduğunu bilmeliyim."

"Peki… Ben de… haftaya yine gelirim." dedi genç kadın.

Gözleri sevdiği adamın suratında, ona doymak ister gibi bakıyordu. Sonra geriye doğru bir adım attı. Uzun ve kişiliksiz koridorda kendisi gibi birçok kişi yakınlarını görüşe gelmişti. Uzun boyu ve çekici fiziğiyle onların arasında çok sırıtıyordu. Giymiş olduğu kot pantolon ve basit gömlek bile onu diğerlerine benzetemiyordu. Neredeyse beline kadar inen gür saçları bal rengindeydi. Yazın güneşte açık renk olan bu saçlar, şimdi kış mevsiminde oldukları için daha koyuydu.

Diğerleri gibi çıkışa yöneldi. Yol boyu birçok infaz koruma memuru dizilmişti. İki tane demir parmaklıklı kapıdan geçti. Çıkış koridoruna giden yere kadar da iki demir kapı vardı ama onlar ziyaretçilerin çıkması için açık bırakılmıştı. Girerken geçtikleri manyetik kapıdan yine geçerken iki genç asker ziyaretçi kartlarını geri alıp kimliklerini ellerine veriyordu.

Sonunda avluya çıkabilmişti. Akmaya çalışan gözyaşları içinde Elazığ E Tipi Kapalı Cezaevi'nin giriş avlusunda durdu. Bir an için gökyüzüne baktı. Kendisi burada özgürken, sevdiği adamın orada hapis olması haksızlık gibi geliyordu. Zavallının psikolojisini anlayabiliyordu. O can acıtan sözleri hangi şartlarda söylediğini bilebiliyordu. Şimdi kim bilir ne kadar üzgün ve mahzun bir şekilde koğuşuna gitmişti.

Burnunun ucuna bir kar tanesi kondu. Nazlı nazlı süzülmüş ve çoğu kişinin estetik sandığı küçük ve sivri burnuna keyifle yerleşmişti. Ardından başkaları da gelince, kar yağışının başlayacağını anladı. Sonra yavaşça özel eşyalarını bıraktığı emanet odasına gitti. Çantası, arabasının anahtarı, cüzdanı hepsi oradaydı. İçeri girerken giysileri hariç her şeyi dolaplara kilitletmişlerdi. Sonra oradan da çıkıp diğer insanlar gibi cezaevinin son ana kapısına geldi. En sona kendisi kalmıştı. Arkasında başka kimse yoktu. İçi boğuluyor gibiydi. Kapıdaki askerlerin bakışları altında kendisini dışarıya attı. İşte özgürlüğe kavuştuğu o anda da birden içi boşaldı. Artık gözyaşlarını tutamıyordu. Belli etmemeye çalışsa da yaşlar deli gibi akıyordu yüzünden.

Ziyaretçiler arabalarına binmiş, sırayla toprak park alanından çıkıyorlardı. Ezilmemek için bir an durdu. Kendisi de arabayla gelmişti. Cezaevinin hemen önünden geçen bir demiryolu vardı. Park yeri bulamayınca arabasını bu demiryolunun öte tarafında, geliş yolunun kıyısına bırakmıştı. Buradaki araçların çoğu gitmiş, yol kenarı boşalmıştı. Kendi gri cipi orada tek başına kalmıştı. Gözleri o kadar suluydu ki, arabasını bile zar zor görüyordu. Yürümeye devam ederken elini çantasına attı. Araba anahtarlarını arıyordu. Onları bulacağım derken başını da önüne eğmişti.

Bir anda sert bir şeye çarptı… Ne olduğunu anlayamamıştı. Anahtarları titrek elinden kurtulup yere düştü. Kar yüzünden ıslanmış asfaltta hafifçe tıngırdadı.

Yolun ortasında bu direğin ne işi vardı?

Akan gözyaşları içinde burnunu çekti. Ama hayır! Bu bir direk değildi! Başını alabildiğine kaldırdı. Uzun boylu olduğu için memnun olduğu ender anlardan birisiydi. Hele böyle iri bir adamın yanında… Gözyaşları yüzünden önündeki bu adamı görememişti.

Zaten şimdi de tam göremiyordu. Gözyaşlarının bulanık kıldığı manzarada tüm gördüğü sakallı ve uzun dalgalı saçlı bir erkek siluetiydi.

"Önünüze baksanıza!" dedi titreyen sesiyle. Hâlâ ağlarken birisine kızmak çok zordu.

Adamın gözlerini şimdi seçebiliyordu. Garip bir maviydi. Hatta lacivert… İncecik parmaklarıyla kendi kirpiklerinin ucundaki değerli sevgi damlalarını sıyırdı. Evet, şimdi daha iyi görüyordu. Onun şaşırmış olduğunu da anlamıştı.

Genç adam sırıttı. "Eğer bana arkamdan gelip çarpmamış olsaydınız… özür dilerdim belki!" dedi keyifle. "Görünmeyecek kadar da ufak tefek değilim!"

Gerçekten de uzun bir adamdı. Genç kadın Kaan'ın yanında genellikle uzun topuklu ayakkabı giymemeyi tercih ederdi. Çünkü ikisi de yalın ayakken boyları neredeyse aynıydı. Ama bu adamın basketbolcu gibi bir boyu ve ince montunun altında geniş omuzları vardı.

Ona cevap vermeden eğildi. Yerden anahtarını aldı. Doğrulduğunda adamın dönmüş olduğunu ve çoktan uzaklaşmaya başladığını fark etti. İlgisizce arkasından baktı. Artık yoğunlaşmaya başlayan kar yağışı altında o ince montu ile üşümüyor muydu acaba? Üstelik içinde de incecik siyah bir gömlek vardı!

Kendisi de arabasına doğru yürümeye başladı. Demir yolu raylarının üzerinden dikkatle geçti. Gözyaşları yeniden akmaya başlamıştı. Şimdilik kontrollüydü. Uzaktan kumanda ile cipinin kapısını açıp içine bindiğinde ise, tıpkı hızını arttıran kar gibi gözyaşları delicesine akmaya başladı. Başını direksiyona yaslayıp deli gibi ağlamaya başladı.

Ah, Allah'ım! Hayatı neden bu kadar karmaşıktı? Neden her şey böylesine tersti? Ülkenin en ünlü ve en çok para kazanan mankeniydi ama hiç mutlu değildi. Ailesi kendisini hiç sevmiyordu. Annesi ve babası yıllar önce kendisine tavır almıştı. Kız kardeşi aylardır telefon bile açmamıştı. Âşık olup mutlu olacağını sanmıştı ama sevdiği adam şimdi

hapishanede sürünüyordu. Anne olma umudu neredeyse suya düşmüştü. Evlilik planları ise tamamen aptalca bir hayal olmuştu.

Demek Kaan evlenmeyi hiç düşünmemişti? Demek her şey kendi kafasındaki bir canlandırmaydı? Bir de aptal gibi hamile kalmıştı! Bunu nasıl yapmıştı? Bunun olmasına nasıl izin vermişti? Ama kendi elinde değildi ki! Her şey bir anda olmuştu. Korunması gerektiğini bildiği halde buna imkân bulamamıştı. Hâlbuki bu konularda hiç de aptal değildi… Yine de tüm kalbiyle, adamın içinde bulunduğu psikolojik baskı yüzünden böyle konuştuğunu umuyordu.

Diğer yandan kendisinin bu çocuğu istediğini de biliyordu. Anne olmak istiyordu. Bu mutlu haberi sevdiği adama vermek için nasıl da koşa koşa buraya gelmişti! Ona moral olacağını sanmıştı. Fakat adamın sevinmek bir yana kızması ve hatta bebeği aldırmasını söylemesi işte şimdi böyle ağlamasına sebep oluyordu. Oysa yıllardır ağlamamıştı. Çok uzun zamandır ağlamayı kesmişti. Başkalarının gözünde o soğuk, duygusuz bir kadındı. Güzelliğinden başka bir özelliği olmayan ve yaşı neredeyse otuza dayanan, mesleğinin son yıllarını yaşayan birisiydi. Çok yakında daha güzel, daha genç mankenler çıkacak ve kolayca kendi yerini alacaktı. Buna üzülmüyordu. Doğanın kanunu gibi geliyordu. Ama hiç değilse emekliliğinde mutlu olmak istiyordu. Bu yüzden ailesi ile arasını düzeltmek istiyordu.

Onlara yakışıklı kocasını tanıştıracağı için ne kadar da mutluydu! Hatta telefonla annesini aramış ve ona iki sürprizi olduğunu söylemişti. Ama kendisiyle biraz mesafeli konuşan annesi gerçeği hemen tahmin etmişti.

"*Hamilesin ve evleniyorsun, değil mi?*" diye soruvermişti annesi. Sesi o kadar yavandı ki, hiç de sevinmediği belliydi.

"*E…Evet anne!*" diye kekelemişti genç kadın. Şu anda akan gözyaşlarının içinde annesinin bu resmi ve soğuk tavrının da etkisi vardı. Onun en azından sesinde biraz ısı belireceğini ummuştu.

"*Bu adam da o diğer erkekler gibi mi yoksa daha özel biri mi?*" diye sormuştu annesi. "*Gazetelerden takip ediyoruz da çoğunu…*"

"*Anne! O… O çok özel birisi! Onu seviyorum. Diğerleri gibi değil. Diğerleri aslında…*"

Fakat annesi sözünü kesmişti. "*Bizim için önemli değil. Nasıl istersen öyle yap. Bebek ondan mı peki?*"

"*Anne!*" diye hayretle iç çekmişti.

"*Emin olmalısın. Kimse başkasının bebeğini istemez!*"

Genç kadın daha da çok ağlamaya başladı. Hatırladığı her şey hıçkırıklarının artmasına sebep oluyordu. Neden kimse kendisini sevmiyordu? Neden böyle berbat bir hayatı vardı? Neden hayatına giren erkekler sadece bedenini istiyordu? Mutlu olmak kendisinin de hakkı değil miydi? Kendisine birazcık bir şans verilse aslında ne kadar da iyi bir insan olduğunu herkese gösterebilirdi. Yaşadığı hayat, başarılı olmak için verdiği mücadele ve çevresindeki kurtların hiç mi suçu yoktu?

Kapının kıyısındaki gözden bir peçete aldı. Gözyaşlarını kuruladı. Burnunu sildi. Direksiyonun üzeri gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Henüz hıçkırıkları dinmemişken, bir başka mendille de onları sildi. Ön cam ise karla dolmaya başlamıştı. Bu lanet yerden bir an önce gitse iyi olurdu. İstanbul'a kadar uzun bir yolu vardı. Kaç saatte gidilir onu bile bilmiyordu. Buraya, iki şehirde defilesi olduğu için arabayla gelmişti. Her gün bir şehirde kalmıştı. Uçakla gitmekten nefret ediyordu. Hem de araba sürerek biraz gerginliğinin azalacağını ummuştu.

İçerisi buhar olduğu için ve neredeyse sıkıntıdan boğulacağından, kendi tarafındaki camı indirdi. Nemli gözlerini dışarıya çevirdi. Kar hızını arttırmıştı. Hızla inen iri tanelerin arasından elli metre ilerisini görmek bile neredeyse imkânsızdı. Motoru çalıştırıp emniyet kemerini taktı. Arabasını yavaşça hareket ettirdi. Hâlâ çocuk gibi burnunu çekip duruyordu ama az önceki hezeyanı yok olmuştu. Ağlamak onu biraz rahatlatmıştı.

Biraz ilerledi. Cezaevi ile anayol arasında yaklaşık bir kilometrelik düz bir yol vardı. Anayoldan sağa dönerse Elazığ merkeze gidiliyordu. Sola dönerse de Malatya tarafına gidildiğini biliyordu. Cezaevine gelmeden önce yol tabelalarını takip etmişti zaten.

Kendiliğinden çalışan silecekler cama yapışan karları süpürürken, ileride hareketli bir şey gördü. Yolun sol tarafında gidiyordu. Dikkat edince onu tanıdı. Tanımasının sebebi uzun ve iri yapısı değildi. Sırtındaki eski lacivert montu fark etmişti. Montun omuz kısımları kar yüzünden ıslanmıştı bile. Adamın sağ elinde küçük bir el çantası vardı.

Yanına gelince önce durmadan geçip gitmek istedi. Birkaç metre ilerledi. Sonra ani bir kararla frene bastı. Adam haklıydı. Az önce gözyaşları yüzünden bir kör gibi önündeki dev gibi adamı görmemiş ve ona çarpmıştı. Ve bunun için de kabaca onu suçlamıştı. İsteksizce yan camı indirdi. Yüzünü buz gibi bir hava yaladı.

"Hey!" diye seslendi biraz sertçe. Normal kadınlar gibi değildi. Çoğuna göre mesafeli, ciddi, gülümsemeyen ve hatta soğuktu. İnsanlarla diyalogları artık zayıftı. Kendi suçu değildi. Başarılı olmanın kurallarını

biliyordu. Kimseye acıma! Kimseye güvenme! Kimseye fazla değer verme!

Kaan hariç! Ah Kaan! Nasıl olmuştu bu? Nasıl olmuştu da böyle bir aptallık yapmıştı?

Adam sakince ve biraz merakla başını çevirdi. Gür saçları kar yüzünden ıslanmıştı. Uzun perçemler alnına dökülmüştü ama hiç de çirkin durmuyordu. Tanıdığı birçok erkek manken, defile öncesi bu modeli elde etmek için dünyanın çabasını harcardı. Genç kadına bakan gözleri onu tanıdığını belli ediyordu ve gülümsemesine rağmen bulunduğu yerden arabaya yanaşmak için bir çaba harcamadı.

"Seni anayola bırakabilirim istersen!?" diye mırıldandı genç kadın. Sesi donuk ve yeterince mesafeliydi. "Daha çok yolun var!"

Adam başını çevirip yolun kalanına baktı. Sağlı sollu toprak bir arazi epeyce devam ediyordu. Epey ileride ise birkaç bina gözüküyordu. Büyük ihtimalle şirket binalarıydı. Ama anayol gerçekten de uzaktı.

"Yürümek istiyorum!" dedi adam sakince. "Bir buçuk yıldır bu gün için bekliyorum!"

Genç kadın kaşlarını çattı. Bir buçuk yıl mı?

Biraz daha düşününce gerçeği kavradı. Bu adam bir mahkûmdu! Demek cezasını çekmiş ve tahliye olmuştu! Hem de bir buçuk yıl yatmıştı! Kaan yaklaşık bir aydır buradaydı ve neredeyse çıldırmak üzereydi. Kendisini kurtarmak için hâkimle yatmasını bile teklif ettiğine inanamıyordu.

"Ama kar yağıyor?" dedi genç kadın.

"Farkındayım!" dedi adam sevimli bir iç çekmeyle.

"O üstündeki ince şeyle ıslanacaksın!" diye mırıldandı. Niye adama ısrar ediyordu ki? Çekip gidebilirdi. Sebebini bilmeden başıyla işaret etti. "Gel hadi!"

Adam başını hafifçe eğdi. Genç kadın onu izliyordu. Başka bir erkek olsa güzel ve zengin görünümlü bir kadının bu teklifine balıklama atlardı. Ama o kadının güzelliğinden, arabanın pahalılığından etkilenmiş gibi durmuyordu.

Genç kadın etrafına baktı. Yerler de kar tutmaya başlamıştı. Hem de çok hızla… Adamın ayağındaki kösele ayakkabı az sonra ıslanacak, çoraplarına kadar su içinde kalacaktı. Üzerindeki kıyafetlerin hepsi baharlıktı. Demek ki öyle bir mevsimde içeriye girmişti. Cezasını tamamladığı bu günün böyle kötü bir havaya denk gelmesi ise bu sakallı

adamın moralini bozmamış gibiydi.

Sonunda genç adam yavaşça arabaya yanaştı. Bir an duraladıktan sonra arabanın burnunu dolaşıp arka kapının kolunu tuttu ve açtı. Küçük el valizini arka koltuğun arasına bıraktı. Sonra dönüp ön koltuğa yerleşti. Açık kapıyı çekip kapadığında dışarısının sert havası ile ilişkileri kesilmiş oldu. Genç kadın da camını kapatmıştı.

"Teşekkür ederim!" dedi adam sonra isteksizce.

Genç kadın cevap vermedi. Sadece başını eğdi. Arabayı hareket ettirip yavaşça taze biriken karın üzerinde ilerlemeye başladı. Anayola varması bir dakikasını bile almayacaktı. Güçlü çalışan klima da içeriyi ısıtmaya başlamıştı. Camlardaki buhar çözülmeye başlamıştı. Genç kadın yanında oturan iri adamın tüm arabayı doldurduğunu hissedebiliyordu. Yan gözle ona baktı. Otuz yaşlarında olmalıydı. Başını çevirmiş camdan dışarıya bakıyordu.

"Yeni mi tahliye oldun?" diye sordu. Samimiyetten uzak, öylesine basit bir soruydu.

Genç adam başını çevirdi. "Evet," dedi sadece.

"Bir buçuk yıl mı yattın?"

"Yaklaşık olarak…"

"Sebep?"

"Cinayet!

Genç kadın yutkundu. Kahretsin! Kahretsiiin!

Şimdi yanına bir katili mi almıştı? Cinayet hükümlüsü bir serseri… Serseri olmalıydı. Üzerindeki kıyafetler adi şeyler değildi ama saçı sakalı ile pek de modern bir şehirliye benzemiyordu. Onun gibilerini televizyondaki dizilerde görmek mümkündü.

Ayrıca da psikopat olabilirdi! Çünkü gülümsemesi yüzünden hiç eksik değildi. Şu önce ırzına geçip sonra da öldüren katillerden olabilir miydi? Allahtan anayola çok kalmamıştı. Bu arabada ve bu havada ırzına geçse kimsenin ruhu duymazdı.

"Avukatın iyiymiş demek!" dedi farkında olmadan. "Bu kadar kısa sürede çıktığına göre? Cinayet suçlarının süresi böyle az mı?"

Adam omuz silkti. "Hafifletici sebeplerden…" Sonra kadına bakan gözleri gülümserken, kendisi de bir soru sordu. "Sevgilin ne zaman girdi?"

Genç kadın şaşırmıştı. Hafif sinirli bir bakışla adamı süzmeyi ihmal etmedi. Bu adam kendisini tanıyor muydu yoksa? Kaan'ı biliyor

olabilir miydi? Hapishanelerde herkes her şeyi bilebilir miydi?

"Sevgilim olduğunu nereden çıkarıyorsun?" dedi donuk bir sesle. Adam aldırmazca gülümsemişti.

"İki elinde de hiç yüzük yok. Olanlar da nişan ya da nikâh yüzüğüne benzemiyor. Tecrübelerime göre ziyaretçiler anneleri veya babaları için böyle içten ağlamazlar. Sen ise ağlamaktan önünü bile görmüyordun."

"Görüyordum…" diye mızıldandı genç kadın. "Sen önüme çıktın birden!" Adamın zekâsına hayran olmamak elde değildi. Ne çabuk parmaklarındaki yüzükleri saymıştı? Ne zaman kendisi hakkında böyle hızla fikir sahibi olmuştu? Dikkatli birisi olduğu belliydi.

"Neyse! İstersen biraz daha tahmin edeyim?" dedi adam tatlı bir tonla. Gözleri gülüyordu.

Genç kadın anayola geldiklerini fark etti. Frene bastı ve kenarda durdu. Sonra hâlâ ağlamaktan kızarık olan gözlerini genç adama çevirdi. "Et bakalım!" dedi soğuk bir sesle.

Adam da ona doğru hafif yan dönmüştü ama gözleri ön camdan dışarıya çevriliydi. Sileceklerin ortaya çıkardığı ve gittikçe beyazlayan manzaraya bakıyordu.

"Düşündüm de… Sen şu Kaan denen sersemin sevgilisi olmalısın. Seni ballandıra ballandıra herkese anlatıyor. Yerinin oradakilerden farklı olduğunu ispatlamak için şatafatlı ve hareketli hayatını, lüks yaşam tarzını ve beraber yaşadığı kadının güzelliğini her seferinde söylüyor. O kadın senden başkası olamaz. Plakan İstanbul plakası… Doğrusu şu sade kıyafetlerinle bile gördüğüm en güzel kadınsın. Biraz donuksun ama eminim yatakta böyle değilsindir! Çünkü sevgilin neredeyse bunu bile anlatıyor!"

Genç kadın bembeyaz olmuştu. Çenesi kilitlenmiş, dişleri sıkılmıştı. Zorlukla fısıldadı. "Ya… yalan atıyorsun! Bu kadar iğrenç olamaz!"

Adam omuz silkti. "Akşama kadar konuşacak konusu olmayan insanların küçücük bir hücrede birbirlerine neler anlattığını duysan şaşarsın. Kendisini kabul ettirme telaşı içindeki insanlar ise iyice saçmalarlar. Gerçekten de duşun altında sevişmekten mi hoşlanıyorsun?"

Sorduğu soru genç kadını iyice beyazlatmıştı. Bu ne iğrenç bir şeydi? Zorlukla dudakları kıpırdadı. "Seni ilgilendirmez!"

"Evet! Haklısın. Ama sevgilini bir dahaki ziyaretinde uyar da azıcık çenesine sahip olsun. Yoksa çıkıncaya kadar vücudundaki benlerin

yerini bile herkes öğrenecek. Mesela kalçandaki doğum lekesini ben bile biliyorum. Hem de böyle şeyleri dinlemeyi hiç sevmediğim halde!"

"Bu bilinmeyen bir şey değil!" dedi genç kadın sinirli bir bakışla. "Ben de mankenim… Mayo ve bikini defilelerine de çıkıyorum. Kataloglara poz veriyorum. Gençliğimde… Gençliğimde birkaç çıplak poz da vermiştim!"

Adam cevap vermedi. Koyu mavi gözler bir an kadının soğuk kahverengi gözlerinde gezindi. Sonra iç çekti. "O adam sana göre değil!" dedi ansızın. "O kişiliksizin teki! Kendine daha iyi bir erkek bul! Seni sevecek, sana değer verecek, uyuşturucu müptelası olmayan birisini…"

"Kimin gibi? Senin gibi mi yani?" dedi kadın sertçe.

Adamın gülümsemesi devam ediyordu ama gözlerinde tehlikeli bir ışık bir an için belirip kayboldu. Islanmış perçemler uzun kirpiklerine değiyordu.

"Hayır!" dedi alayla. "Ben de sana göre değilim. Bir katil olduğumu unutma! Diğer yandan ben duşta seksi sevmem. Bir iki kere denemiştim ama hem çok zor hem de tehlikeli… O işi yaparken rahat olmayı tercih ederim."

Genç kadın yine farkında olmadan fısıldadı. "Ben… ben hayatımda duşta seks yapmadım!"

Bir yabancıyla bu konuları konuştuğuna inanamıyordu ama savunma mekanizması kendisini aşırı zorluyordu. Duşta seks konusunu bir kere Kaan ile konuştuklarını hatırlıyordu. Adamın öyle bir fantezisi olduğunu da biliyordu. Fakat o konuşmayı sonradan unutup gitmişti.

"Ayrıca sana inanmıyorum!" dedi donuk bir sesle. "Kaan öyle şeyler anlatmaz. Tamamen kendi uydurman… Şimdi arabamdan inersen eğer, yoluma devam edeceğim. Anayola geldik!"

Adam yoğunlaşan kar yağışına bakmadan önce gülümsedi. Gülümsemesinde öyle bir şey vardı ki, genç kadın bundan rahatsız oldu. Bu adamın söylediklerinin uydurma olmadığını hisseder gibi olmuştu. Yine de bir katilin sözlerine inanacak değildi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu adam. "İstanbul'a mı?"

"Evet!"

"Bu havada tek başına gitmen doğru mu? Ankara'ya kadar her yerde kar var. Kayseri yolu şimdi kapanmış bile olabilir. Uzunyayla'dan böyle bir kar yağarken geçmek istemezsin. Orasının gece dönüşeceği hali ise düşünmek bile istemiyorum. Şimdi yola çıksan da bu hızla hava

kararmadan orayı geçmen mümkün değil. Öğlen oldu zaten!"

"İdare ederim!" dedi genç kadın sakince.

"Ben ciddiyim. Bak, ben de Ankara'ya gideceğim ama bu pek mümkün gözükmüyor. Karın oralardan geldiğini düşünürsek otobüslerin garajdan kalkacağını bile sanmıyorum."

"Ne yapmamı öneriyorsun peki?" dedi genç kadın ilgisizce.

"Bu gece bir otelde kal. Elazığ güzeldir. Gezecek yerleri çoktur."

Genç kadın omuz silkti. "Hepsini gezdim… Harput, Çırçır Şelalesi, Keban, Hazar, Pertek… Çok seyahat ediyorum. Zaten kar yoğunlaşırsa otele hapis kalırım. En iyisi şimdi yola çıkmak…"

"Emin misin?"

"Evet… Başımın çaresine bakabilirim!"

Genç adam fazla üstelemedi. Omuz silkti hafifçe. "Sen bilirsin!" dedi sonra sakince. Genç kadın onun arabadan çıkmasını bekliyordu. Kapı koluna iri eliyle uzanmasını izledi. Parmakları uzun ve biçimliydi. Garipti ama adamın kendisi için ilkel bir endişe duyması hoşuna gitmişti. Kaan'nın da mutlaka dışarıdaki bu berbat havadan haberi vardı. Zaten sabahtan beri televizyon ve radyolar bunu bağırıp duruyordu. Ama görüş esnasında bir kere bile genç kadına kendisine dikkat etmesini söylememişti.

Kapı açılınca, rüzgârın da etkisiyle soğuk ve karlı bir hava içeriye doldu. Adam kendisini hemen dışarıya atıp kapıyı ardından kapadı. İçeriye kar dolmasını istemediği belliydi. Arka kapıya doğru yürürken yüzünü eğerek sık karlardan korumaya çalışıyordu. Uzun saçları rüzgârda savruluyordu. Kapıyı açtı ve koltuğun arasındaki çantasına uzandı.

"Hey!" deyiverdi genç kadın birden. Adam yavaşça başını kaldırdı. İri gözlerin derinliklerine ilgisizce baktı. "Sen… Sen nereye gidiyorum dedin?" diye sordu genç kadın usulca. İfadesiz yüzü sormaya hazırlandığı şey yüzünden biraz kızarmıştı.

"Ankara…" diye mırıldandı adam.

"Benim yolumun üstü değil mi?" diye sordu normal bir tonla.

"Evet… Öyle!"

"Benimle… Benimle gelmek istemez miydin?" diye sordu genç kadın yavaşça. Bunu nasıl teklif ettiğine aslında kendisi bile inanamıyordu. Adamın kalın kaşları bir an çatıldı.

"Hayır, sanmam. Benim Elazığ'da bir…"

"Bak!" diyerek onun sözünü kesti genç kadın. "Otobüsle o yol bitmez. İşte araba! Seni oraya kadar götürebilirim. Bana arkadaşlık edersin. Ehliyetin varsa, dönüşümlü de araba sürebiliriz. Doğrusu içime… biraz korku saldın! Uzunyayla'yı gece geçmek fikri şimdi biraz ürkütücü geldi!"

"Ürkütücüdür. Gitme o zaman! Akgün Otel çok iyidir. Orada bu geceyi geçirir, yarın duruma bakarsın."

"Biliyorum. Dün gece oradaydım zaten. Fakat burada daha fazla kalamam. Beni boğuyor. Bak, istersen sana para da veririm. Seni birkaç gün idare edecek kadar. Yemek de ısmarlarım. Tüm istediğim bana bir süre arkadaşlık etmen!"

"Bana nasıl güveniyorsun ki?" diye sordu adam. Omuzları kar tutmaya başlamıştı bile.

"Güvenmiyorum!" dedi genç kadın sakince. Gözleri ile dışarıdaki havayı işaret etti. "Benim bir arkadaşa, senin de kuru bir ortama ihtiyacın var. Burada kalırsan şehir merkezine gidecek bir dolmuş gelinceye kadar kardan adam olursun. Hem bedava bir yolculuk öneriyorum sana. Üstüne üstlük para da alacaksın."

"Üzgünüm!" dedi adam aldırmadan. Çantasını tuttu. "Şu anda bir kadın ile uzun süreli bir yolculuk yapabileceğimi sanmam. Eminim yolda kendine bir başka arkadaş…"

"Hamileyim!"

Genç kadın bunu niye söylediğini ve neden adamı ikna etmeye uğraştığını tam bilmiyordu. Fakat son söylediği söz genç adamı duraklatmıştı. Kısılmış gözleri güzel yüzünde gezindi. Gülümsemediği zaman ve yüzündeki şu en az on günlük sakal ile şimdi korkutucuydu.

"Ne dedin?"

"Hamileyim dedim… Hamile bir kadını bu havada yalnız bırakmak istemezsin değil mi?"

"Benim sorumluluğumda değilsin!" dedi genç adam sertçe. Fakat bakışları huzursuzdu.

"Dün gece de çok iyi uyuyamadım…" diye mırıldandı genç kadın. "Araba sürmek de genellikle uykumu getirir. Söz veriyorum fazla konuşup seni sıkmayacağım. Paranı da istersen hemen peşin veririm. Ama yanımda nakit sadece bin lira var. Bu sana yeter mi?"

"Demek mankenlerin çoğunun aptal olduğu doğruymuş!" diye homurdandı adam.

"Aptal olmasam evli olmadığım bir adamdan bebek yapar mıydım? Tanımadığım bir mahkûmu arabama alır mıydım? Ama ne derler bilirsin. Denize düşen yılana sarılır. Gerçekten de yardımına ihtiyacım var."

Genç adam bir süre onu süzdü. Kararsız olduğu bakışlarından belliydi. Bu genç kadına çok ilginç geldi. Koyu mavi gözler derinliklerindeki düşünceleri gizliyordu ama minik bir tereddüt de içinde ışıldayıp duruyordu. Sonra genç adam çantayı geri bırakıp kapıyı kapattı. Sessizce ön koltuktaki yerine geçtiğinde, genç kadının yüzünde zafer dolu bir ifade belirmişti. Ama bunu elinden geldiğince gizledi. Arabayı hareket ettirdiğinde, adam da kardan iyice ıslanmış montunu çıkarıyordu. Onun üzerindeki gömleğin inceliğini göz önüne alan genç kadın klimanın ısısını arttırdı. Adam şimdi de kapı kenarındaki peçete kutusundan birkaç peçete alıp gür saçlarını öylesine kurulamaya başlamıştı.

"Gamze Çetin…" dedi ona.

"Efendim?" Adam parmak uçlarıyla alnına dökülen saçlarını geriye itti.

"Adım… Gamze Çetin… Mankenlik adım falan değil. Kendi adım. Yani kendi adımı kullanıyorum. Senin ki ne?"

"Akın!"

"Öyle mi?" Adamın yüzüne çevirdi gözlerini. "Hepsi bu mu? O kadar mı?"

"Evet."

"Gizemli olmaya mı çalışıyorsun?"

"Yolculuk için ayrıca kimlik bilgilerimin gerektiğini bilmiyordum!" dedi adam gülümseyerek.

"Çok kabasın! Yine de teklifimi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Paranı hemen mi vereyim?"

"Gerek yok… İşim bitince alırım."

Kar hızını hiç azaltmamıştı. Üstelik yağan tanelerin iriliği de artmıştı. Artık kondukları yere hemen yapışıyorlardı ve bir kalınlık oluşturuyorlardı. Yol gözükmez olmuştu. Cipin taze kar üzerinde ilerleme sorunu yoktu ama asfalttaki birikinti iyice kalınlaşınca ne olacağı bilinmezdi.

"Zincirin var mı?" diye sordu adam.

Gamze ümitsizce başını iki yana salladı. "Maalesef… Ben İstanbul'dan yola çıktığımda sadece yağmur vardı."

"Buna rağmen bugün yola devam etmek istiyorsun öyle mi?"

"Sorun olur mu?"

"Umarım olmaz. Malatya yüz kilometre ileride. Oraya varınca bir markete girip zincir alalım. Zincir olmazsa polisler bizi yola bırakmaz zaten!"

"Bakıyorum bu konularda çok tecrübelisin?"

"Çok gezdim…" diye mırıldandı adam. Etrafını süzen gözleri genç kadının üzerine döndü. Sonra yavaşça düz midesine indi. Bu daracık kot pantolon ile hamile olduğuna inanmak zordu. "Bebek yeni galiba?"

Gamze cevap vermedi. Bu özel konuları tanımadığı birisiyle konuşacak değildi. Gerçi ona hamile olduğunu kendisi söylemişti ama tüm amacı adamı ikna etmekti. Şimdi göz alabildiğine çevresini saran beyazlığa baktıkça iyi yaptığını düşünmeye başlamıştı. Görüntü daha öğlen vaktinde bile hiç iç açıcı değildi. Akşama ne korkunç olacağını düşünmek bile istemiyordu.

"Babası ziyaret ettiğin kişi mi?"

"Elbette o! Ama bu sizi ilgilendirmez Akın Bey."

"Evli olmadığın bir adamdan bebek bekliyorsun ha! Bu ilginç işte!" diye mırıldandı adam.

"Lütfen! Bu konuyu kapatabilir misin?"

"Niye o kadar çok ağlıyordun? Anladığım kadarıyla adam bebeği istemiyor!" diye umursamazca devam etti Akın.

Genç kadın aniden frene bastı. Araba karların içinde birkaç metre kaydı ve hafif yan dönerek durdu. Allah'tan ne önde, ne de arkada başka bir araç yoktu. Öfkeli kahverengi gözlerine rağmen son derece soğukkanlı bir tavırla adama bakmıştı. Beyaz dişlerinin arasından sinirle konuştu. "Sen falcı mısın yoksa? Bu tahmin etme yeteneğinden hoşlanmadığımı söylemeliyim bak! Bu çok can sıkıcı!"

Adam umursamazca gülümsedi.

"Tahmin etmek zor değildi. O kadar ağlamanın bir sebebi daha olmalıydı. Hamile ve mutlu bir kadının öyle iki gözü iki çeşme ağlayabileceğini sanmam. Hepsi ayrılık acısı değildi."

"Sus lütfen!"

"Aldırmanı mı istedi?"

"Lütfen dedim! Bak, böyle yapacaksan inebilirsin. Ben kendim de gidebilirim."

"Ve öfkeli bir kadınsın. Soğuk görünümlüsün ama bence aslında öfkelisin. Sonra burnun biraz havada… Senin fazla sevenin olduğunu zannetmiyorum."

"Yeterince var. Senin beni sevmen gerekmiyor!"

"Sivri dillisin!"

"Adamı oyarım. Şimdi susacak mısın, yoksa şehre yürüyerek mi dönmek istiyorsun?"

Genç adam arkasına yaslanıp başını geriye yasladı. Dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı. Gözlerini yumup bir süre hiç konuşmadı. Genç kadın arabayı yeniden hareket ettirdi. Dört çekişli araba karlı yolda artık sessizce gidiyordu. Henüz kalınlaşan kar tabakası ona engel değildi. Sadece önceki tek tük araçların açtığı izler bazen sarsılmalarına sebep oluyordu. Fakat ilerledikçe araç trafiği hızla azalmaya başlamıştı. Böyle bir havada kimsenin yola çıkmak istememesi normaldi. Üstelik oldukça yavaş gitmesine rağmen görüş mesafesi karların sıklığı yüzünden iyice azalmıştı. Arada esen rüzgâr karları savurunca da yön duygusu neredeyse kayboluyordu.

Sessizlik uzamıştı. Fazla hızlı gidemiyordu zaten. "Demek çok gezdin? Ne iş yapıyordun?" diye sordu farkında olmadan. Bu güzel sesli adamın mahkûm olmadan önce ne iş yaptığını merak etmişti birden.

Sakallı adam gözlerini açtı. Başını ona çevirdi. Her taraf bembeyaz kar iken o koyu mavi gözler çok etkileyiciydi doğrusu! Genç kadın hayretle bakışlarını kaçırdı. Ona neydi ki adamın gözlerinden? O kadar derdi varken hem de!

"Subaydım!" dedi genç adam kısaca.

"Yani?"

"Artık değilim…" Genç adam gülümseyen dudakları ile yeniden gözlerini yumdu. Onun konuşmadığını fark eden genç kadın başını çevirdi ve ona baktı. Profilinin ne kadar güzel olduğunu fark edince hemen gözlerini kaçırdı. Kahretsin! Bu gün ne oluyordu kendisine böyle? Tabii bu doğaldı. Bu koca arabada ikisi tek başınaydı ve başka ilgilenecek kimse olmadığına göre adamı süzmesi normaldi. Biraz ayıptı belki ama normaldi!..

"Yorgun musun?"

"Biraz… Dün gece parti verdiler!"

"Demek seviliyordun?"

Adamın dudakları kıvrıldı. Yine de ters bir sesle mırıldandı.

"Hayır! Parti benden kurtuldukları içindi!"

Genç kadın elinde olmadan gülümsedi. Sonra kendisine hayret etti. Az önce iki gözü iki çeşme ağlarken şimdi gülmesini çok garip karşıladı. Hemen ciddi pozisyonunu geri kazandı. İnşallah adam güldüğünü fark etmemişti.

Dikkatini yola verdi. Fakat gözleri yorulmaya başlamıştı. Beyaz renk insanın algısını zorlaştırıyordu. Yoldaki kar da hayret verici bir hızla artmıştı. En az on santimi bulmuş olmalıydı. Neyse ki araba henüz kaymıyordu.

"Arabayı durdur da ben süreyim!" dedi yanındaki adam birden. Gözlerini açmış ve doğrulmuştu.

"Gerek yok. Ben sürerim!"

"Bak, eğer alışık değilsen karlı yolda araba sürmek tehlikelidir. İstanbul'da da çok sık kar yağmaz. Yağan da bunun gibi olmaz."

"Sen tecrübeli misin?"

"Çok daha kötü yerlerde de sürdüm. Farkındaysan bu taze karın altında buz var. Araba yalpalıyor."

"Biliyorum ama…"

"Dinle güzelim. Yanlış bir harekette çocuğunun düşmesini istemezsin sanırım?"

Gamze sinirlenerek ona döndü. "Akın Bey!" dedi uyaran bir tonla. "Öncelikle ben sizin güzeliniz değilim. Benimle konuşurken dikkatli olursanız sevinirim." Adamın gülen gözlerine bakmak hoşuna gitmiyordu ama başka çaresi yoktu. Göz kenarları neşeli karakterini gösterir gibi kırışmıştı. Genç kadının uyarısı sadece bir an gözlerinin kısılmasına sebep olmuştu ama o kadar. Yine lakayt bir bakışa dönüşünce Gamze aynı sinirle devam etti. "Ayrıca ben çocuğumu sizden çok düşünürüm. Henüz düşük yapacağım kadar büyüdüğünü sanmıyorum. İçiniz rahat etsin. Benim için endişelenmenize gerek yok."

"Ama seninle gelmem için düşük riskini gözüme soktun? Beni ikna etmek için iyi bir yöntemdi doğrusu!"

"Doğru! Üzgünüm. Ama şimdi böyle olsun istiyorum!"

"Nasıl istersen!" dedi adam sakince.

"Evet, nasıl istersem… Bu yolculukta rica edeyim, bazı çizgileri aşmayalım. Özel sorular istemiyorum. Aynı arabada olmamız samimi olmamızı gerektirmiyor. Biz sadece mecburen aynı yola giden ve aynı arabayı paylaşan iki yabancıyız! Biraz mesafeli olmakta sakınca yok!"

"İki yabancıyız!" diye onayladı adam. "Anladım…"

Hem araba sürmek hem de adama derdini anlatmak genç kadının zorlanmasına sebep oluyordu. Yol gerçekten de tehlikeli olmaya başlamıştı. Bir süre konuşmadan yol aldılar Ona söylediği onca laftan sonra şimdi arabayı adama teslim etmek ayıbına gidiyordu. Elinden geldiğince dikkatli sürüyordu ama çift şeritli gidiş yolunun neredeyse tamamı kapanmıştı. Birkaç tekerlek izi de hızla örtülmüştü.

Uzun bir inişten sonra yolun sağında birkaç konaklama tesisi gördü. Epey sayıda araç, kar vesilesiyle oralara yanaşmıştı. İçlerinde kamyonlar ve otobüsler bile vardı. Güzel, iki katlı ve üst katı camla çevrili lokantayı görünce iyice yavaşladı. Arabayı park edebileceği kadar geniş bir yer de vardı.

"Acıktınız mı Akın Bey?" diye sordu yanındaki adama. "Size kavurma ısmarlayabilirim!"

Genç adam da aynı lokantaya bakıyordu. Kadına bakmadan onayladı. "Olur! Acıktım sanırım. Cezaevinde bu saatte yemiş olurduk!"

Genç kadın farkında olmadan onun uzun fiziğine baktı. İnce gömleğinin gösterdiği kadarıyla bir gram bile fazlası yok gibiydi. Gömleğinin genişliğine rağmen kolları dar geliyordu. İki sene boyunca içeride spor yapmış gibi duruyordu. Ama Kaan'ın demesine göre sadece haftada bir gün spor için bahçeye çıkarılıyordu. O halde bu adamın bu güçlü fiziği daha önceden biçimlenmiş olmalıydı. Kaan'ın da atletik bir vücudu vardı. Kendi seksi ve kaslı vücuduyla övünürdü. Fiziğinin güzelliği çoğu kadının dikkatini çektiği için, Gamze onunlayken kıskanılan kadın olurdu. Bu da hoşuna giderdi. Çok yakışıklı ve seksi bir erkeğe sahip olmak güzel bir duyguydu.

Ondan uzaklaştıkça kalbi yine onun için dolmaya başlamıştı. Söylediği sözler için affettirici bahaneler aklına üşüşüp duruyordu. Adam elbette haklıydı. Aptal gibi koşa koşa ona hamile olduğu haberini vermişti. Hangi erkek hapisteyken ve en az beş yıl hapis ile yargılanırken böyle bir şeye sevinebilirdi ki?

Arabayı uygun bir yere yanaştırdı. Akın ceketini giyip kapıyı açtığında kar yağışı her hangi bir yavaşlama olmadan devam ediyordu. Üstelik sanki burası daha da rüzgârlıydı. Kendisi de kapısını açmadan önce emniyet kemerini açtı ve arka koltuğa uzandı. Kalın ve pahalı kabanını aldı. İyi ki bunu yanına almıştı. Havanın bu kadar fenalaşacağını hiç kimse tahmin etmemişti. Gerçi bütün televizyon kanalları büyük şehirlere kilitlenmişti. Elazığ ve Malatya gibi şehirlerin hava durumunu yüzeysel geçiyorlardı. Belki de buraların halkının böyle hava şartlarına

alışık olduğunu düşünüyorlardı. Oysa İstanbul'da yarım günlük bir kar yağışı bile felaket bir trafik ve kocaman bir karmaşa demekti.

Kalın kar tabakasına ayağını attığında önce zevkle durdu. Sonra ayağındaki çizmeleriyle kara küçük bir tekme attı. Bu da zevkliydi. Başını kaldırdı. Uzun adam biraz ilerisinde durmuş, birisiyle konuşuyordu. Kendisiyle hiç ilgilenmemesi üzerine onun yanından geçip ayağını merdivenlere attı. Temizlenmişti ama yine açık kısımlar hızla kar oluyordu. Üst kata çıktığında durdu. Akın da arkasından geliyordu şimdi. Adamın geldiğini görünce kalabalık lokantanın içine girdi. Bir garson hemen onları karşılamıştı. Gösterdiği masa çok büyük değildi. Zaten başka şansları da yoktu. Tüm masalar doluydu. Bu masa duvara yanaştırıldığı için çok çok üç kişi sığardı.

Elini keyifle karnına dokundurdu. Evet! Aslında kendileri de üç kişilerdi! Minik bebeğini unutmamalıydı. Sevgili küçük bebeği! Sevdiği adamdan kendisine bir hediye! Hiç tahmin etmediği bir armağan! Ama Kaan onu aldırmasını istemişti? Hayır! Aldıramazdı. Onu yine gördüğünde emindi ki adam aldırmadığı için sevinecek, bu gün ettiği o berbat sözler için af dileyecekti.

Sandalyesine oturduğunda gözleri Akın denen adama kaydı. Garip renkli gözleri ile içeridekileri öylesine süzüyordu. Sonra o gözler bir yere takılınca kendisi de başını çevirdi ve nereye baktığını görmeye çalıştı. Hemen yan masada siyahlar içinde genç bir kadın vardı. Kadının bakışları da adam üzerindeydi. Yanındaki erkeğin dediklerini dinliyormuş gibi durmasına rağmen kırmızı rujlu biçimli dudakları hafifçe kıvrılınca, hayretle onun adama kur yaptığını anladı. Aptal kadın! Bu sakallı ve uzun saçlı adamda ne bulmuştu ki? Daha geleli iki dakika bile olmamıştı üstelik.

Masalarına hemen bir tabak salata ve kâğıt kılıflar içinde çatal kaşık kondu. Salata tabağı çok sadeydi. İnce kesilmiş bol miktarda domates, doğranmış soğan ve küçük Arnavut biberlerinden oluşuyordu. Başka bir garson da yanlarına dikilmiş, siparişlerini almak için bekliyordu. Genç kadın kendisine bir porsiyon kavurma söylerken, genç adam bir buçuk porsiyon istedi. Yanına da ayran siparişi verdiler. Genç adam yan taraftaki esmer kadına bakmayı kesmişti. Uzun saçları alnına dökülmüş, dalgın bir tavırla çatalıyla oynuyordu.

Gamze az önce arabada onu kırdığını düşündü. Adamın iyi niyetle yaptığı teklife neden öyle aptalca karşılık vermişti ki? Bu öfkesine ve insanları kırma huyuna bir son vermeliydi. O yüzden çevresinde kendisini seven fazla kişi yoktu. Fakat hayat ile mücadele ederken, sert

olmayı ve insanlara karşı kapalı olmayı öğrenmişti. Bu kapalı kutuyu çözen bir tek Kaan'dı. Ah, bir tanecik sevgilisi! Çocuğunun yakışıklı babası! Neden sanki bu uyuşturucu müptelasına kaptırmıştı kendisini?

"O adamla ne konuşuyordun?" dedi karşısındaki pek tanımadığı yabancıya.

"Yolu sordum," diye mırıldandı adam. Elini çenesindeki sakallarında gezdirdi bir an. "Başımız dertte olabilir. Malatya'ya varabilirsek bir otelde kalmamızı öneriyorum. Bu gece kalırsak belki yarına hava daha düzgün olur."

"Olmaz. Şimdi çıksak Ankara'ya ne zaman varırız?"

"Normal hızda gitseydik sekiz dokuz saat sürerdi. Ama Elazığ'dan buraya bile bir buçuk saatte geldik. Toplamda elli kilometre yok. Malatya da elli kilometre ileride… Fakat Ankara'ya daha yüzlerce kilometre var."

"Ne kadar?"

"Yedi yüzden fazla hatırladığım kadarıyla!"

Gamze'nin gözleri irileşti. Gerçekten de çoktu! Geceyi Ankara'da geçirmeyi düşünebilirdi ama bu hızla ve bu berbat havada oraya varmaları gerçekten de mümkün değil gibi gözüküyordu.

Işıltılı düz saçlarını sinirli bir tavırla geriye itti.

"Malatya'da yer bulabilir miyiz?"

Adam omuz silkti. "Bilemiyorum. Oraya varacağımız bile şüpheli! Burası ile Malatya arasında yol berbatmış. Jandarma şimdilik izin veriyormuş ama yarım saat sonra ne olacağı belli olmaz."

"Kahretsin! O zaman keşke burada kavurma yemek için durmasaydık!"

Adam cevap vermedi. O sırada metal kaplar içinde, güzel görünümlü kavurmaları gelmişti. Genç kadın iştahının kapanacağını sanmıştı ama birkaç sokmadan sonra çok acıktığını anladı. Zaten kaç gündür doğru düzgün yemek yiyemiyordu. Et zaten anormal yumuşak ve lezzetliydi. Kokuya hassas burnu etin içinde iğrenç hiçbir koku tespit edemedi. Sessizce yediği yemeğini çok beğenmişti. Çok iyi kazanan bir manken olarak şanslı bir bünyesi vardı. Yediklerini hemen yakıyordu. Çok ender bulunan bir bel ve kalça yapısı vardı. Göğüslerine silikon taktırmayı düşündüğü günler olmuştu. Dikliği konusunda şikâyeti yoktu ama orta büyüklükte olmaları bir zamanlar kendisini üzerdi. Şimdi ise bu boy göğüsler modaydı. Bikini firmalarının gözde mankenlerinden

birisiydi.

Gözleri adama çevrildi. Bu konuda da gerçekten şanslıydı. Kabul etmeliydi ki, bu adam görünümü ile çok güçlü duruyordu. İşin gerçeği de, gülümsediği zamanlarda bile garip bir şekilde güven vericiydi. Bu ıpıssız yerlerde tek başına olmaktansa onunla olmak ve bu lezzetli kavurmayı onunla sessizce yemek rahatlatıcıydı. Belki de iriyarı olduğu için böyleydi. Aslında uzun erkekleri severdi. Gerçi bu adam fazla uzundu ama biçimsiz değildi. Geniş omuzları bile Kaan'ınkilerden çok daha gösterişliydi. Netice olarak onun arabada yanında olduğunu bilmek içini rahatlatıyordu. Burada karşısında sessizce kavurmasını yemesi bile garip bir şekilde hoş geliyordu. Erkeklere muhtaç olmayı sevmeyen bir kadın olarak bu güvence hissi değişikti.

İç çekti farkında olmadan… Yan masadaki esmerin gitmeye niyeti yok muydu acaba?

Onların yemeklerini çoktan yediklerini fark etmişti. Belli ki çaylarını içerlerken kar yağışının azalmasını bekliyorlardı. Yanlarında daha yaşlı bir çift vardı. Erkek ise orta boylu ve bıyıklı birisiydi. Karşısındaki kadın ile evli olup olmadıklarını anlayamadı. Ama evlilerse eğer, kadın karşısındaki kocasından çok Akın denen şu uzun saçlı derbeder eski mahkûma bakıyordu.

Tabağında kalan yağlı kısımları yemeyip tabağını biraz ileriye itti. Yerinden kalktı. "Ellerimi yıkayacağım!" dedi. "Birazdan gelirim."

Akın başını sallamıştı sadece. Fakat gözleri yana kayınca esmer kadınla göz göze geldiler. Kadının birkaç defa kendisine baktığını fark etmişti genç adam. Kadının kara gözlerinde ışıldayan bir şey, ona doğru bir tebessüm etmesine sebep oldu. Kadın da kimseye belli etmeden gülümsemişti.

Gamze lavaboya doğru giderken bu karşılıklı gülümsemeyi düşünüyordu. Görmüştü elbette. Bu doğulu kadınların da batıdakilerden hiç farkı yoktu doğrusu. En yakındaki erkeğe çirkin güzel demeden gülücük saçmalarına ne demeliydi? Akın öyle ahım şahım bir adam değildi ki? Ellerini yıkarken adamın gözlerinden başka ne gibi dikkat çekici bir yanı olduğunu düşünmeye çalıştı ama aklı bir anda sevdiği adama kaydı.

O da Kaan'ı görür görmez bayılmıştı. Kocaman salonda bile, herkesten çok daha dikkat çekiciydi. Yaz sonu olduğu halde sıcak havada kaslarını gösteren siyah bir gömlek ve yine siyah bir pantolon giymişti. Sık saçları seksi bir şekilde ortadan ayrılmıştı. Uzun süre yurt dışında mankenlik yapan genç adamın artık ülkeye döndüğünü ve buralarda

çalıştığını öğrenmişti. Ünlü bir ajansa bağlıydı. Kendi ajansı değildi. Ama adamdan hoşlanmıştı. Ve demek ki aynı elektriği Kaan da almıştı! Çünkü o gece genç adam partide tanıştırıldıktan sonra hiç yanından ayrılmamış, beğeni dolu gözlerle bakmış, sık sık güzel iltifatlar yapmıştı.

Ellerini yıkarken iç çekti. Hepsinin daha topu topu altı ay önce olduğuna inanmak zordu.

Masasına geri dönerken, Akın'ın elinde bir bardak çay, rahatça yandaki masadaki kadınla konuştuğunu gördü. Yok artık! Bu kadar da olmazdı! Bıyıklı adam da dönmüş, konuşmaya katılmıştı. Yanlarına yanaşınca başlar çevrildi. Zaten lavabodan masaya kadar olan yol boyunca kadınlar dâhil, herkes genç kadının alımlı görünüşünü seyrediyordu. Görüş alanındaki herkes bu güzel kadının yaydığı tılsıma kapılmış gibiydi. Esmer kadının karşısında oturan bıyıklı genç adam için de durum aynıydı. Gözleri hayranlıkla gelen kadına kilitlenmişti.

Adamın bakışlarındaki bir şeyden hoşlanmayan Gamze, yerine otururken soğuk ve mesafeli tavrını takındı. Sanki iki masa arasında bir konuşma yokmuş gibi oturduğu yerden Akın'a dikti gözlerini. Genç adam da ona öylesine lakaytça bakmıştı ki elinde olmadan kızdı. Çünkü o mavi gözler yeniden yan masaya dönmüştü.

"Eşiniz mi?" diye sordu kadın güzel sesiyle.

Gamze hayretle kaşlarını kaldırdı. Soğuk bakışlarını kadına çevirdi. Tam cevap verecekti ki, Akın cevapladı sakince.

"Hayır. Gamze Hanım ile sadece beraber yolculuk yapıyoruz!

Esmer bıyıklı adam parmağını şıklattı. "Aha! Tamam!" dedi biraz laubalice. "Ben de sizi nereden tanıyorum diyordum! Siz şu ünlü mankensiniz. Gamze Çetin! Şimdi hatırladım!" Adam karşısındaki kadına döndü. "Sen de hatırladın mı Seyhan? Hani geçen hafta dergide sana göstermiştim. Sen de makyajsız gerçek hayatta o kadar güzel değildir demiştin! Deri ceket kataloğuydu!"

"Hatırladım!" dedi kadın isteksizce. Sonra zorunlu olarak gülümsedi. Oysa Gamze'nin yüzünde en ufak bir tebessüm bile yoktu. "Sanırım yanılmışım!" diye itiraf etti kadın yavaşça. "Çok güzelsiniz!"

"Evet! Dergidekinden bile güzelsiniz! Buralarda ne arıyorsunuz? Bu berbat havada iş için mi geldiniz?"

"Sayılır!" dedi genç kadın. Elinden geldiği kadar nazik olmaya çalışmıştı ama galiba pek de başarılı olamamıştı. Sonra bakışlarını uyarırcasına karşısındaki adama dikti. "Kalkalım mı artık Akın? Geç kalmak istemiyorum."

Onun kaba tavrı karşısında kızsa da kendisine ismiyle seslenmesini alaycı bir tebessümle karşılayan adam, uzun boyuyla ayağa kalktı. "Ben hazırım," dedi sakince.

"Garsonu çağır da hesabı…" diye başladı Gamze. Ama adam lakayt bir tavırla elini kaldırdı.

"Ben ödedim hesabı. Gitmek istiyorsan gidebiliriz." Sonra masadaki yaşlı çift dâhil herkesi başıyla selamlarken, kendisine elini uzatan esmer güzeli kadının elini mecburen tuttu.

"Görüşüz!" dedi kadın gülümseyerek.

"Evet!" dedi genç adam da gülümseyerek.

Arabaya yürürlerken Gamze sessizdi. Arabanın kapılarını uzaktan kumanda ile açtıktan sonra anahtarını adama uzattı. Genç adam şoför tarafına geçerken o da ön koltuğa yerleşti. Genç kadın daha fazla bekleyemedi ve motoru çalıştıran adama ters ters baktı.

"Nasıl görüşecekmişsiniz anlamadım!" dedi kabaca.

"Efendim?"

"Anlamazlıktan gelme! O esmer sürtük neredeyse ağzının içine girecekti. Yemek boyunca bakıştınız. Evli kadınlara bakmaya utanmıyor musun?"

Adam güldü. "Benim hapisten yeni çıktığımı unutuyorsun! O kadar güzel bir şeye bakmamazlık edemezdim!"

"Ne iğrenç!"

"Ayrıca evli değil!"

"Ne?"

"Karşısındaki adam kocası değil kardeşiydi."

"Neyse ne! Onun da senin de yaptığınız şey çok ayıptı! En azından yanında bir kadın varken bunu yapman delikanlıca olmadı!"

Genç adam hayretle kaşlarını kaldırdı ve açıkça da güldü. Yola çıkarken bir an için dikkatini yukarıdaki yoldan gelebilecek arabalara verdiyse de kar içindeki yoldan gelen tek bir araba bile yoktu. "Nedenmiş anlayamadım?" dedi sonra.

"Çevredekiler ne demiştir acaba? Yanında ben varken başka kadınla bakışıp gülüşmen hoş muydu?"

"Bakın Gamze Hanım! Hâlâ ne demek istediğinizi anlamadım. Sizinle ne ilgisi var? İkimiz de bekârız ve özgürüz. En azından ben özgürüm. O kadının da bir bağı olmadığına göre kimi ne ilgilendirir ki?"

"Demek öyle Akın Bey? Peki, ben senin yanındayken başka bir erkekle bakışıp gülüşseydim doğru olur muydu? Hoşuna gider miydi?"

Adam omuz silkti. "Benimle ilgisi olan bir şey değil. Kaan Bey'e sormak lazım!" Şakacı sesi biraz alay kokuyordu. "Demek senin hoşuna gitmedi?"

"Gitmedi!"

"Ben hâlâ niye hoşlanmadığını kavrayabilmiş değilim. Ayrıca onlar çok hoş insanlardı ve daha nazik olabilirdin?"

"Tanımadığım insanlara nazik olmam gerekmiyor!"

"Beni de tanımıyorsun?"

Genç kadın soğuk gözlerini ona dikmişti. Adamın kusursuz bir profili olduğunu fark etti. Daha evvel böylesine düz bir erkek burnu görmemişti. Sakalı yüzünden çenesinin ve dudaklarının hatları çok belirgin değildi ama onlar da fena durmuyordu.

"Sana da nazik olmam gerekmiyor!" dedi tersçe. "Mecbur kaldığım için seninle aynı arabadayım. Sırf bu mecburiyetten dolayı sana katlanıyorum."

Adam küçük bir gülüşle arabanın biraz gazına bastı. Genç kadından daha hızlı ama şaşırtacak derecede maharetli bir şekilde arabayı sürüyordu. Şimdi virajlı bir kısma girmişlerdi. Buna rağmen güçlü araba savrulmadan gidiyordu.

"Senin için zor olmalı," dedi alayla. "Serseri görünüşlü bir mahkûma seninle gelmesini teklif etmek canını yakmış olmalı!"

"Ben sana serserisin demedim!"

"Ama öyle düşünüyorsun, değil mi?"

"Akın Bey! Lütfen şu akıl okuma oyunlarını bırak. Tamam! Görünüşün serseri gibi ama konuşman öyle değil. Ayrıca bir subay olduğuna ve çok gezdiğine göre serseri olman da mümkün değil!"

"Artık subay değilim!" dedi adam gülümseyerek. "Ordudan atıldım."

"Neden? Mahkûm oldun diye mi?"

"Evet!"

"Neden adam öldürdün?"

Genç adamın gülen gözleri bir an dikkatle kadına çevrildi. Onun meraklı gözleri şimdi soğukluklarından biraz kurtulmuştu. Sonra yeniden yola çevirdi başını.

"Özel bir meseleydi!"

"Neydi?"

"Hımm. Hani birbirimize sorular sormayacaktık?"

"Şey! Yol uzun…" Adam haklıydı. Bunun farkında olarak gözlerini ondan kaçırdı. Dikkatini yola verdi. Önünde birden uzun ince bir köprü belirince, oturduğu yerde biraz dikeldi. O kadar harika bir manzaraydı ki, saatlerce durup seyredilebilinirdi. Köprünün altından pek nazlı bir şekilde geniş bir nehir akıyordu.

"Şarkılara konu olan ünlü Kömürhan Köprüsü…" dedi adam yavaşça. "Altındaki Fırat nehri… Bulunduğumuz kısım çok derindir. Bu köprünün tam altında ve çok daha derinde çok eski bir köprü daha vardır. Baraj dolunca sular altında kaldı. Sağ taraftaki göl gibi gözüken yer Keban barajı uzantısı. Elazığ'ı yarım ada gibi çevirmiştir. Akan su köprünün altından geçtikten sonra dağların arasından kıvrıla kıvrıla Atatürk Barajına gidiyor. Cumhuriyet tarihinin en büyük başarılarından birisidir!"

"Çok harika!" dedi genç kadın camdan gördüğü kadarıyla. Demir köprünün üzerinden geçerken hem sağını hem de solunu rahatça görebiliyordu. "Durabilir miyiz biraz?"

"Sanmam. Köprü üzerinde durmak yasaktır. Köprü girişindeki jandarma buna izin vermez. Stratejik hedeflerden birisidir. Ama ileride bir seyir yeri var. Kar yüzünden çok bir şey göreceğini zannetmem. Gelirken bu yoldan gelmedin mi?"

"Hayır. Samsun'da ve Sivas'ta birer gün arayla bir defilem vardı."

"Anladım… Seyretmen için durayım mı?"

"Boş ver! Gecikmeyelim. Nasılsa haftaya yine geleceğim!"

"Sevgilin için mi?"

Genç kadın başını eğdi hafifçe. "Evet!"

"Uçakla gel o zaman. Hava iyiyse her gün uçak bulman mümkün olur. Ama burası geride kalır. Görmek için özel olarak araba kiralayıp gelmen lazım."

"Bilmiyorum. Bakarım."

Gözleri yine sık yağan karın izin verdiği güzel manzaradaydı. Sağ tarafı alabildiğine göldü. Bunun elli kilometre gerideki barajın uzantısı olduğuna inanmak zordu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu adama.

"Otuz…"

Genç kadın onun da soru sormasını bekledi ama adamın kısılmış gözleri dikkatle yola bakıyordu. Onun kendisiyle neden hiç ilgilenmediğini merak etti. Daha geçen sene dünyanın en iyi on mankeni arasında seçilmemiş miydi? Güzelliği ile dünyadaki pek çok erkeği etkilerken bu adamın ilgisiz tavrı da neydi? Aslında onun bu tavrını hem beğeniyor hem de azıcık rahatsız oluyordu.

"Eee?" dedi iğnelercesine.

"Ne e'si?" diye mırıldandı adam.

"Sen benim yaşımı sormayacak mısın?"

Genç adam gülümseyen bakışlarını ona çevirdi. Dudakları kıvrılmıştı. "Hayır!"

"Neden? Bunu da mı biliyorsun yoksa Müneccim Bey?" Sesi soğuktu ama gözleri soğukluğunu kaybetmişti. Adam ilgisizce omuz silkti. Rahatça sürdüğü arabayı karların içinde güvenle ilerletirken bu konu kendisini pek ilgilendirmiyormuş gibiydi.

"Bilmiyorum. Ama bazı çizgileri aşmamamızı sen söylemiştin. İki yabancı olduğumuzu ve öyle kalmak istediğini söyledin. Özel sorular yoktu!"

"Bu o kadar da özel değil. Ben yirmi yedi yaşındayım."

Adam sessizce karşıladı bu cümleyi. Gözleri hâlâ yoldaydı. Artık çift şeritli gidiş yolu, rüzgârın yığdığı kar yüzünden tek şeritli gibi gözüküyordu. Kendilerinden başka araba da yoktu ortalarda.

"Daha genç gösteriyorsun!" dedi sonra. "Bu saçlar yüzüne yakışmış!"

"Kendi saçlarım!" dedi Gamze. Zarif parmakları göğüslerinin üzerindeki düz ama ışıltılı saçlarında gezindi. Bir kısmını alıp burnuna götürdü. "Ek falan değil! Kaan onları çok sever. Kadın uzun saçlı olur der!"

"Demek öyle? Ne kadar zamandır tanışıyorsunuz?"

"Altı ay kadar oldu?"

"Hımm…"

Genç kadın kısılmış gözlerle ona baktı. Adamın sesindeki bir şey dikkatini çekmişti. "Bu ne demek şimdi? Hımm diyerek ne demek istedin?"

"Hiç! Altı ay uzun zaman. Demek onu her yönden memnun

edebiliyorsun? Onun kadar yakışıklı çoğu erkek uzun süreli ilişkileri beceremez!"

"Her yönden derken? Seksi mi kastediyorsun?"

"O da var tabii. İyi bir cinsellik çiftler arasındaki beraberliği uzatır!"

Genç kadın omuz silkti. "Seks benim için o kadar önemli değil. Ben onun yanında olmaktan bile mutluyum. Biz kadınlar sizin kadar cinselliğe önem vermeyiz!" Gözleri dışarıdaki karla kaplanmış evlerdeydi. Şimdi Kale isimli bir ilçeden geçiyorlardı. Hayat durmuş gibiydi ama birkaç çocuk neşeyle etrafta oynuyordu. Fırtınanın onları pek etkilediği söylenemezdi.

Biraz gidip de ilçenin tam ortasındaki jandarma karakoluna geldiklerinde, birkaç askerin arabaya el işareti yaptıklarını gördüler. Akın yavaşlayıp onların yanlarında durdu. Askerler neredeyse kardan adam gibi olmuşlardı. Başlarındaki uzman çavuş onlara yanaştı ve Akın'ın yarı yarıya araladığı camdan içeriye seslendi.

"İyi günler beyefendi!"

"Teşekkürler… Size de kolaya gelsin." dedi genç adam gülümseyerek. "Buyurun!"

"On kilometre kadar ileride yol kapanma noktasına gelmiş. Şimdi bildirdiler. Geri dönün diyemeyeceğim çünkü Elazığ yolu da kötü! İsterseniz burada biraz konaklayın. Belki yol açılır. Biz de size şuradaki kahvede çay ikram ederiz!"

"Çok mu kötü?" diye seslendi Gamze bulunduğu yerden biraz öne eğilerek. Uzman çavuş bir an genç kadının soğuk bakışlı ama etkileyici gözlerine takıldı. Sonra başını eğdi.

"Evet bayan. Henüz kapanmamış ama on dakika sonra ne olacağı bilinmez."

Akın genç kadına çevirdi bakışlarını. Gamze ise başını salladı. "Bence gidelim. Burada takılırsak daha ne kadar kalacağımız belli olmaz. Acele edersek gidebiliriz."

"Yolda mahsur da kalabilirsiniz?" dedi çavuş. "Şu anda bütün belediye ekipleri çalışıyor. Köy yolları da var. Araba içinde sıkışırsanız donup kalırsınız."

Akın gülümseyen gözlerine rağmen ciddi bir soru sordu. "Peki, burada mahsur kalırsak ne olacak? Arabada ya da kahvede beklemek zorundayız değil mi?"

"Cami var. Konuk evi de var ama sizin gibi üç araba daha var. Onlar sizden kalabalık!"

"Bence gidelim!" dedi yine Gamze sakin tavrıyla. "Bu araba yol kapanmadan devam edebilir."

"Siz bilirsiniz!" dedi uzman çavuş. "Zinciriniz var mı?"

"Lastikler kar lastiği…"

"Gördüm… Ama bu karda çok işe yaramayabilir."

"Bir deneyelim. Olmazsa geri döneriz!" diye mırıldandı Akın. "Malatya'da zincir alacağız zaten!"

"Peki, sizi şimdilik engelleyemem. Dikkatli olun. İleride oldukça derin bir vadi var. Orada hava daha berbatmış. Durmamaya çalışın. Durursanız arabayı kaldıramazsınız."

Askere teşekkür edip yanlarından ayrıldıktan sonra genç kadın hemen klimanın düğmesine uzandı. Cam açılınca içerisi buz gibi olmuştu. Zaten kansızdı. Kolayca üşüyüveriyordu. Artan üfleme ile biraz kendisine geldi. Bu berbat hava da nereden çıkmıştı? Oysa daha bir gün önce karla karışık yağmur vardı ve sorun yok gibi gözüküyordu.

Bir süre hafif yukarı doğru meyilli ama düz bir yol boyunca gittiler. Sonra uzman çavuşun dediği yere vardıklarını anladılar. Bulundukları yer çok yüksek olmasa da bir tepeydi ve aşağıya kadar iki üç kilometrelik düz bir iniş vardı. Ancak dikkatle yapılan inişin sonunda bu mesafenin farkına varmışlardı. Gamze'nin artık beyaza bakmaktan gözleri yorulmuştu. Akın'ın daha da kötü durumda olduğunu tahmin etmek zor değildi. İnişin en altında beton bir köprü vardı. Köprüden hemen sonra ise daha dik bir çıkış görünüyordu. Genç kadının kalp atışları hızlandı. Artık arabanın birkaç metre ötesi zor görülüyordu. Arada rüzgârın izin verdiği kısımlardan ise beş on metre ötesi zorlukla seçiliyordu.

Tam yokuşu tırmanmaya başlamışlardı ki, ileride bir hareket gördüler. Genç adam çok kontrollü sürdüğü arabayı dikkatli bir şekilde yavaşlattı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Gamze ona.

"Bir kaza olmuş galiba!" dedi adam kısılmış bakışlarını dışarıda tutarak.

"Bize ne? Ciddi bir şeyleri yok. Bak hepsi iyi…"

"Arabaları kara gömülmüş!" diye homurdandı adam. "Yardım etmeliyiz!"

"Dursak biz de çıkamayacağız!" dedi Gamze biraz tersçe.

"Çıkarız…" Genç adam onu dinlemeden kaza yapan arabanın biraz gerisinde durdu ve arabadan dışarı attı kendisini. Çıkarken ince kabanını da giymişti. Savrulan kardan yüzünü korumaya çalışarak hızla ilerledi. Öndeki kırmızı araba yokuşun dibine hızlı girmiş ve sonra da savrulmuş olmalıydı. Ön tarafı tamamen karlara gömülmüştü. İçinde bir kadın ve sekiz yaşlarında bir kız çocuğu var gibi gözüküyordu. Bir adam ise dışarıya çıkmış, çaresizce yanındaki bir köylüyle konuşuyordu. Kalın giyinmiş köylü, kendisini kardan koruyan şapkanın altından başını kaşırken, Akın uzun adımlarla yanlarına vardı. Gamze bu işe sinir olmuştu. Görünürde bir şeyleri yoktu işte! Kendi başlarına kurtulabilirlerdi. Üstelik yanlarında yardım edecek birisi de vardı.

Kar o kadar hızlı ve iri yağıyordu ki, az sonra yolun kendisini bile kaybedecek gibi duruyorlardı. Bir an önce yola koyulmak istiyordu. Sinirleri zaten bozuktu. Akın denen sersemin bu berbat havada ve üstündeki o incecik şeylerle yardım etmek de nesineydi? Gözleriyle onu süzdü. İri yapısı diğerlerinin yanında hemen belli oluyordu. Uzun saçları rüzgârda seksi bir şekilde dalgalanıyordu.

Seksi mi?

Homurdanarak başını çevirdi. Seks çok sevdiği bir şey değildi. Olmasa da olacak faaliyetlerdendi. Gözleri yan camdan hayal meyal görünen evlere kaydı. Yolun yanındaki yamaçta bir iki tane köy evi gözüküyordu. Burasının köy olduğu bile kesin değildi. Her taraf kar olmuştu. O köylü adamdan başka bir oğlan çocuğu daha olay yerine geliyordu. Üstü başı kar olmuştu. Ama sanki deniz kıyısındaymış gibi elleri ceplerinde olay yerine yürüyordu.

Gözlerini yeniden erkeklere çevirdi. Akın isimli eski mahkûm şimdi köylü ile bir şeyler konuşuyordu. Başını çevirip gitmeleri gereken yola baktı. Bir an durduktan sonra dönüp kendisine doğru yürüdü. Cipin kapısını açmadan önce üzerindeki karları silkeledi. Ardından kapıyı açtı ve içeriye girdi. Şoför tarafına oturdu. Sakince direksiyonu tuttu. Soğuktan elleri kızarmıştı. Sonra bakışlarını genç kadına çevirdi. Islanınca kirpiklerinin ne kadar da uzun olduğu ortaya çıkmıştı.

"Gidiyor muyuz?" dedi Gamze kaşlarını kaldırarak.

"Hayır. Yol ileride tamamen kapanmış. Köylünün dediğine göre buradan betermiş. Bizi evine davet etti. O arabadaki insanlar da onun evine gidecekler. Arabalarını çekip kurtarabiliriz ama boşuna uğraşmış oluruz. Bir kilometre bile gidemezler. Biz de öyle. Kar yağışı yarına kadar sürecekmiş."

"Saçma! Bu yol şehirlerarası bir ana yol değil mi? Nasıl kapalı olur?"

"Evet! Öyle! Tabii bunu şu deli gibi yağan kara da söylemek lazım."

Gamze dişlerini sıktı. "Durarak oyalanmasaydın burada mahsur kalmazdık!" dedi ters bir sesle.

"Doğru! Biraz ileride mahsur kalırdık ve o zaman da başımızı sokacak sıcak bir ev bulur muyduk bilmiyorum! Küçücük bir arabada eminim benimle birlikte kalmak istemezdin! Gördüğüm kadarıyla mazotun da az kalmış. Arabada uzun süre sıcak kalamazdık. Soğukta ısınmak için birbirimize sarılmak zorunda bile kalabilirdik. Bizi kurtaracak ekibin de ne zaman geleceği ise hiç belli olmazdı."

Gamze'nin gözleri bir an huzursuzca titreşti. Bu iri adamla bir arabada mahsur kalmak fikri gerçekten de hoşuna gitmemişti. Ona sarılmak fikri ise daha da kötüydü. Üstelik kendisi kansız bir kadındı. Kolayca üşürdü. Ayakları her zaman buz gibi olurdu. Şu gülen gözlü pervasız adam, üzerindeki incecik ve karla ıslanmış giysilerine rağmen bile çok sıcak gözüküyordu. Ona sarılmak mı? Hayır! Mecbur olsa bile bunu istemezdi.

Onun sessizliği üzerine Akın alayla güldü. "Gördüğüm kadarıyla durumu anladın. Şimdi şu pahalı kabanını giy de adamın evine gidelim. Umalım da karayolları kısa zamanda yolu açsın. Yoksa gece de burada kalmak zorunda kalabiliriz."

Gözleri camdan dışarıya kaydı. Bu havada ekipler çalışsa da anayol hemen örtülecek gibiydi. Gece kalmak üzere bir yer buldukları için şanslılardı. O köylü, bir şehirliden beklenmeyecek bir nezaket göstermiş, sıcak evine davet etmişti. Şu donuk suratlı şımarık kadın inşallah bu nezaketten anlardı. Onun alıştığı konforlu bir ortamı bulamayacakları açıktı.

Gamze de aynı düşüncelerdeydi. Gece olmadan yola çıkabileceklerini umuyordu. Bir köy evinde kalmayı doğrusu canı çok çekmiyordu. Buralarda bir otel yok muydu acaba? Sonra kendi aptallığına güldü. Bu dağın başında ne oteli olacaktı? Bulabilecekleri tek yer Malatya'daydı ve oraya da en az otuz kırk kilometreleri olmalıydı.

Kabanını isteksizce giydi. Arabadan dışarıya çıkmaya hazırlandı. Akın yine dışarıya çıkmış ve dolaşıp genç kadının bulunduğu yere gelmişti. Kapıyı açtığında da iri elini nazikçe uzattı. Gamze bir an o ele baktı. Sonra umursamadan kendi başına indi. "Teşekkür ederim! Gerek

yok!" demişti bu arada donuk bir sesle.

Adam elini geri çekti. Kabanının başlığını kafasının üstüne çeken Gamze, havanın soğukluğuyla ve rüzgârın her yerini ısırmasıyla ürperdi. Gözleri bir an için inatçı gökyüzüne dönmüştü. Kar hâlâ deli gibi yağıyordu. Burnunun ucuna ve kirpiklerine gelen karlar da oldukça iriydi. Kendisini seyreden adama çevirdi soğuk gözlerini…

"Sanırım eğleniyorsun?" dedi ters bir sesle.

Adam omuz silkti. "Kapalı bir hücrede benim kadar kalsaydın, her şeyin moralini bozmasına izin vermezdin. Ayrıca hava kötü olmasına rağmen ben böyle havaları severim. Kış çocuğuyum. Kış doğumlu olduğum için sıcaktan çok soğuk severim!"

"Saçma! Ben öyle bir istatistik duymadım!" diyerek tersledi Gamze onu.

"Gel hadi! Surat asacak bir şey yok!" dedi genç adam da ona aldırmadan. Elini yine uzatmıştı. "Ver elini! Bu felaket durumda bir de kayarak düşmeni ve de düşük yapmanı istemeyiz değil mi?"

Gamze ona ters bakmasını sürdürdü yine. Hepsi onun yüzündendi. Eğer durmak için inat etmeseydi şimdi yolu yarılamış olurlardı. Malatya'ya ne kalmıştı ki? Bu çukuru çıkabilselerdi, büyük ihtimalle başları dertten kurtulmuş olurdu. Emindi ki sadece bu derin vadide böylesine güçlü bir birikim olmuştu. Birkaç kilometre ileride arabasının gidemeyeceği kadar kötü bir yol olduğunu sanmıyordu. Onun sakin bakışlı gözlerine bakarken, adamın samimi ısısını hissetti. Kendisine uzanan iri eline baktı. Çıplak ve güçlü gözüküyordu. Kendi elinde ise kaliteli bir eldiven vardı.

Buna rağmen inat etti ve elini ona uzatmadı. "Ben kendim yürüyebilirim!" dedi sıkıntılı bir sesle. "Nereye gideceğiz?"

Adam elini geri çekti. Başıyla küçük çocuğu işaret etti. Oğlan az önce geldiği ve kendi ayak izleri ile belirlenmiş olan karlı yola geri dönmüştü. Meraklı bakışlarla kendilerine bakıyor ve bekliyordu. Diğer çift de el ele tutuşmuş, kaymadan yürümeye çalışarak çocuğa doğru gidiyorlardı. Kar tazeydi ama bastıkları yer düz olmadığı için ikide bir dengelerini de kaybediyorlardı. Küçük kız ise anne babasının birkaç metre önündeydi. Gamze bir an adamın elini tutmadığına pişman oldu. O kadın gerçekten de zorlanıyor gibiydi. Bu sakallı mahkûmunkiler kadar uzun bacakları olsaydı yürürken daha rahat olacağı kesindi.

Onun önünden gururlu bir tavırla geçerken bir an durdu. "Bavullarımız?" diye sordu. Adam başını eğdi.

"Önce durumumuz kesinleşsin… Sonra ben gelir alırım!" dedi sakince. Saçları iyice kar olmuştu. Omuzları da… Genç kadın onun üşüyüp üşümediğini merak etti. Eğer üşüyorsa bile çok iyi saklıyordu doğrusu.

Gamze öne geçerek oğlan çocuğuna doğru yürümeye başladı. Çocuğun yanına şimdi babası da gitmişti. İkisi de kar içinde yürümeye alışkın gibi gözüküyordu. Genç kadının önünde ise hafif bir tümsek vardı. Yolun asfalt kısmından eve doğru çıkan toprak kısım arasındaki pot farkıydı. Karın yumuşaklığına rağmen, üzerine basılınca hemen kaygan ve tehlikeli bir hal aldığının farkındaydı. Dikkatli olmaya çalışarak ayağını attı. Neredeyse dizine kadar kara gömüldü. Bir adım daha attı. Bu sefer daha yüksek ve sağlam bir yere basmıştı. Ağırlığını o ayağına vererek diğer ayağını çekti. Olacaktı galiba... Düşmeden bu hafif yüksekliği aşabilecekti.

Birkaç adım sonra dengesini kaybedip dizleri üzerine çöktü. Elleri beyaz kara gömüldü. "Lanet!" diye fısıldadı içinden. İnatla toparlandı. Yeni bir adım daha atmıştı ki, ayağı garip bir şekilde burkuldu. Bastığı yer çok biçimsizdi. Birden dengesini kaybetti. Bu sefer durumu kötüydü. Geriye doğru düşecekti… Dengesini korumak için kollarını açtı ama boşunaydı. Düştüğünde karların kendisini yumuşakça sarmasını umdu. Canının acısında daha çok gururunun acıyacağı kesindi. Arkasındaki adamın çok güleceği ve kendisiyle dalga geçeceği geçti aklından.

Yanılmıştı… Sırtı önce inanılmaz sert bir gövdeye çarptı. İri eller belinden yakaladı. Akın'dı bu! İri yarı bu adam neredeyse çelik gibiydi. Kendisini yeniden bir direğe çarpmış gibi hissetti ve çarpmanın etkisiyle ağzından minik bir ses çıktı. Başını çevirdi. Genç adam onu hemen kendisinden uzaklaştırıp dengesini koruyacak şekilde hafifçe ittirmişti. Gamze öfkeyle homurdandı.

"Lanet olsun! Hepsi senin yüzünden!"

"Öyle mi?"

"Evet! Durmasaydın şimdi yolu yarılamıştık!"

"Mızmızlanma hadi!" dedi adam gülerek. "Güzel yüzünde çizgiler çıkacak şimdi! Koluma tutun da şu eve gidelim. Sayende az sonra kardan adam olacağım!"

"Ben o eve gitmek istemiyorum. Kim bilir ne pistir!"

"Pis mi?" diye sordu adam kaşlarını kaldırarak. "Niye pis olsun ki? Sen köylüleri ne sanıyorsun? Akşama kadar tezekle mi uğraşıyorlar?"

"Başka ne olabilir ki? Eminim dediğin gibi tezek yakıyorlardır."

"Saçmalama… Öyle olsa bile bu pis olduklarını göstermez."

"Sen bana saçmalama diyemezsin!" dedi genç kadın onunla birlikte bir iki adım atarak. Eldivenli elini kalın koluna geçirmişti. Ondan güç almak için kolunu sıktıkça, adamın çelik gibi kaslarını hissediyordu. Bu eski asker pek de boş birine benzemiyordu.

"Saçmala o zaman!" dedi adam keyifle. Şimdi yürüdükleri yol daha düzgündü. Gamze hemen elini geri çekip onun yüzüne baktı yan yan…

"Senin gıcık birisi olduğunu düşünüyorum!" dedi inatçı bir tavırla. Adam bu sefer hafif sesli bir şekilde güldü.

"Olabilir. Zaman zaman bu terimi birilerinden duymuştum."

"İnanmış mıydın?"

"Sen yeterince inandırıcı söylüyorsun Gamze Hanım, merak etme!" dedi adam neşesini hiç bozmadan.

"İyi o zaman! Öylesin çünkü! Gıcık ve… ve… kibirlisin!"

Adam kaşlarını kaldırdı alayla. "Kibirli mi? Bunu bana sen mi söylüyorsun? Aynaya bakmıyorsun galiba?"

"Ne?"

"Bu tartışmamızı sonra devam ettirsek olur mu Gamze Hanım! Hava cidden soğuk ve şu anda ısınacak bir yer bulmak benim için daha önemli…"

"Donarsın inşallah! Kendi kabahatin!" diye homurdandı genç kadın. Sonra adımlarını sıklaştırdı ve öne geçti. Diğer kadın ve adam da kendi önündeydi. Onların önünde de şimdi evine gittikleri orta yaşlı köylü vardı. Yoğun kar altında fazla yürümediler. Ev yoldan çok çok yüz metre içerideydi zaten. Kapısına geldiklerinde de gayet iyi bir şekilde karşılandılar. Başörtülü ve basmadan yapılmış entari giymiş bir kadın, kırmızı yanaklarla onları karşılamıştı. Hafif tombul ve orta boyluydu. Gözleri biraz utangaçtı. Belli ki bu iyi giyimli şehirli misafirleri evine alırken, kendi sade evinden ve basit eşyalarından dolayı azıcık çekiniyordu. Gamze de herkes gibi onun çekinikçe ama samimi olarak uzanan elini sıktı. Kadıncağız uzun süredir kapıda bekliyor olmalıydı. Onun da eli buz gibiydi.

"Hoş geldiniz!" dedi hoş bir gülümsemeyle. Ebru kendi can sıkıntısı ile sadece başını eğmişti. Ama arkasından gelen Akın kadının elini rahatça sıkarken kalın sesiyle onları övmeyi ihmal etmemişti.

"Bu berbat havada bizi evinize aldığınız için çok naziksiniz efendim!" dedi adam terbiyeli ama sıcak bir sesle. Genç kadın çatık kaşlarla başını çevirip ona baktı. Adamın ılık mavi gözleri kendisinden en az on beş yaş büyük olan kadına sevimli bir şekilde bakıyordu. Eli ile başındaki karları öylesine sıvazlayan adam, köylü kadının bir anda kalbine girmiş gibiydi. Çünkü kadın kocaman olmuş mutlu gözlerle donup kalmıştı.

"Ne demek! Olur mu hiç öyle şey!" dedi sonra zorlukla. "Bu havada dışarıda bırakacak değildik ya?" Belirgin bir köy şivesi yoktu. Çok hafif doğu şivesine rağmen oldukça anlaşılır bir konuşması vardı. "Soba da yanıyor. Hadi içeriye geçin ısının!"

Bulundukları yer küçük bir holdü. Kardan ıslanmış ayakkabılarını çıkardılar. Genç adam Gamze'nin soğuk bakışlarına aldırmadan, sıcak odaya girdi. Uzun boyu ile kapıdan eğilmek zorunda kalmıştı. Genç kadın da çizmelerini zorlukla çıkardıktan sonra onun ardından içeriye girdi. Oda gerçekten de sıcaktı. Her hangi bir evin salonu kadar genişti. Bir duvarına eski tip sedir dayatılmıştı. İki duvarında ise oldukça modern görünümlü koltuklar dizilmişti. Kendi girdikleri ve kapının bulunduğu duvar tarafında ise yemek yerken kullanılan bir masa ve sandalyeler vardı. Onlar da eski sayılmazdı.

Genç kadın kalın halıya ayaklarını basınca biraz rahatladı. O da Akın gibi kardan ıslanmış kabanının düğmelerini çözüp fermuarını indiriyordu. Kot pantolonunun paçaları da ıslanmıştı. Bir köşedeki büyük sobadan gelen ısı ise yanaklarını hemen ısıtır gibi olmuştu. Sobanın çevresinde çok üşüdükleri belli olan çift duruyordu. Adam otuzlarında gibiydi. Hafif göbekli ve saçları üstten seyrelmişti. Buna rağmen yakışıklı sayılırdı. Kadın da aynı yaşlarda olabilirdi. Kısa siyah saçları boyalı gibi parlıyordu. Orta boylu kocası ile aynı boylardaydı. Ama az yediği, ince bedeninden belliydi.

Adam dönüp elini Akın'a uzattı. "Kusura bakmayın! Sizi de yolunuzdan ettik!" dedi biraz sıkıntılı bir sesle. "Ben Hıdır…"

Genç adam da iri eliyle onun elini sıktı. "Ben de Akın… Hiç önemli değil. Daha ciddi yaralanmadığınız için şanslısınız. Sanırım durmak bizim için de iyi oldu. Bu kar yağışında birkaç kilometre bile gidemeyebilirdik!"

Evin reisi olan adam da gelmişti. Üzerindekileri çıkarmış ve kendi evinde olmanın gururu ile yanlarında duruyordu. "Bu sene bu ikinci oluyor. Allah'ın rahmeti işte! Geçen sefer bu kadar yoğun değildi gerçi. Yine de yolu açmaları uzun sürmüştü. Gerekirse gece burada kalırsınız.

Tanrı misafirlerini severiz biz. Adım Fethi Ahmet… Bu da karım Hayriye… Yeniden hoş geldiniz!"

Onun uzattığı elleri erkekler de kendi isimlerini söyleyerek sıktılar. Gamze de bir an adamın karısıyla bakıştı. Kadın hâlâ utangaçça duruyordu. "Şöyle sobaya yanaşın isterseniz?" dedi kadın ona. Gamze de üstelemeden yavaşça sobaya yanaştı. Diğer kadın da gülümseyerek elini uzatmıştı.

"Merhaba! Ben Melek!"

"Gamze!" dedi genç kadın çok samimi olmayan bir tavırla. Melek isimli kadının elleri ısınmıştı bile. Sonra gözleri kız çocuğuna kaydı. Gamze'nin gözleri sadece çocuğa bakarken biraz canlandı. Sekiz dokuz yaşlarında gibi duran kıza bakarken aklına kendi bebeği gelmişti. Şimdi karnında gelişmeye başlayan minik bir bebeği olduğuna hâlâ inanamıyordu. O kendisi için güzel bir sürpriz olmuştu. Kaan ile birlikte oldukları gece, hamile kalma konusunda zamanlama açısından pek mümkün gözükmüyordu. Demek ki bazı konularda kadere inanmak gerekiyordu.

Kız çocuğu ise koyu gözlere ve annesininkiler gibi kısa siyah saçlara sahipti. Çenesinin yuvarlaklığı ve burnunun biçimi babasına benziyor gibiydi. Bu yüzden sanki biraz erkek çocuğunu andırıyordu. Ancak bakışları sıcaktı. Tıpkı annesi gibi hayranlıkla Gamze'ye bakıyordu. Genç kadın kabanını ve başlığını çıkarınca, uzun saçları beline kadar dökülüvermişti. Üzerine tam oturan dar kot pantolonu ve erkeksi bordo gömleği kadınsı kıvrımlarını kesinlikle gizlemiyordu. Uzun boyuyla ve en taraflı insanı bile boyun eğdirecek güzelliğiyle sanki bir filmden çıkmış gibiydi.

"Senin adın ne?" diye sordu küçük kıza.

"Sevda…" dedi çocuk biraz utangaç bir gülümsemeyle.

"Hımm… Güzelmiş!" dedi Gamze sakince. Kızı süzdü bir an. Acaba kendi çocuğunun cinsiyeti ne olacaktı? Acaba ne zaman öğrenebilirdi? Soğuk gözleri annesine döndü. "Kaç yaşında?"

"Yakında dokuz olacak…" dedi kadın da gülümseyerek.

"Tek çocuk mu?" derken elini sobaya doğru uzatmış, ısınmaya çalışıyordu.

"Evet… Kocamla ben öğretmeniz. Herkesin çocuğuyla ilgilenebiliyoruz ama kendi çocuğumuzla ilgilenmek zor oluyor," diye açıklamaya çalıştı. "Bunu bile zor büyüttük. Derslerimiz çakıştığı günler komşum olmasaydı ne yapardık bilmiyorum!"

"Nerede görev yapıyorsunuz?" diye ilgilenmiş gibi sordu genç kadın. Erkekler orada kendi aralarında konuşurken zaten başka da yapacak bir iş yapacak gibiydi.

"Elazığ merkez… Malatya'ya annemlere gidiyorduk," dedi kadın. Sonra bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Siz de bir manken kadar güzelsiniz. Ne iş yapıyorsunuz acaba?"

"Doğru tahmin! Mankenim!" dedi Gamze bunu açıklamaya alışkın bir tavırla. Böbürlenmeden, sadece kısa bir açıklama olarak konuşmuştu.

"Gerçekten mi?" diye şaşkınca sordu Melek tahmininin doğruluğu karşısında. Sonra kendisinden memnun bir tavırla başını salladı. "Zaten başka olsaydı şaşardım. Boyunuz da çok uzun! Ya artist ya da manken olmanız gerekiyor gibi hissettim. Dizileri hiç kaçırmam. Televizyonda görmedim sizi. Ama manken olarak da simanızı pek çıkaramadım…"

"Yakın zamana kadar yurt dışındaydım," diye açıkladı Gamze. "Geleli çok olmadı."

"Bir dakika! Bir dakika!" dedi Melek bir anda heyecanla. Gözleri parlamıştı birden. Parmağını salladı bilmiş bir edayla. "Siz şu ünlü Gamze Çetin olmayasınız? Hani dünyanın en iyi on mankeni arasında sayılan? Biliyorum çünkü geçen gün bir yarışmada sorulmuştu adınız. Çok güzel bir resminiz vardı ekranda. Ama inanın bana resimlerinizden çok daha güzelsiniz!"

"Teşekkürler!" dedi genç kadın. Güzel sözler duymaya çok alışmış birisinin tavrıyla bu iltifatı çok önemsemedi. Başını çevirip erkeklere baktı. Onlar da üzerlerindeki ıslak kabanlarını çıkarmıştı. İçerisi gerçekten sıcaktı. Erkeklerin elinde birer havlu vardı. Kar altında kalmaktan ıslanmış saçlarını kuruluyorlardı. Gözleri Akın'ın üzerinde gezindi. Eski asker, eski mahkûm ve yeni kader arkadaşı olan adam, kendisiyle hiç ilgilenmeden karşısındaki Fethi Ahmet isimli adamın dediklerini dinliyordu. İçinde ona karşı yeniden bir öfke dalgası kabardı. Eğer durmasalardı, hâlâ o yolu aşıp Malatya'ya varabileceklerine inanıyordu. İnşallah geceye kalmadan yollar açılırdı. Çünkü bu köy evinde kalıp da ne karşısındakileri rahatsız etmek istiyordu, ne de kendisi rahatsız olmak istiyordu.

"Karnınız aç mı?" diye sordu Hayriye Hanım.

"Biz yeni yemiştik!" dedi Gamze. "Teşekkür ederiz!"

"Biz de!" diye onayladı Melek. Sonra iç çekti. "Acaba yola

çıkabilecek miyiz? Bir haber var mı acaba?"

"Kocama bir sorayım," dedi kadın. O yanlarından ayrılınca Gamze yeniden sobaya sokuldu. Üşümesi biraz azalmıştı. Gözü kendi üzerinden bakışlarını hiç kaçırmayan küçük kıza kaydı. Çocuk Gamze'nin güzelliği karşısında büyülenmiş gibiydi. İç çekti. İnşallah kendi çocuğu insanlara böyle terbiyesizce bakmazdı…

Akın ise genç kadının kızgın olduğunun farkındaydı. Hiç kuşkusuz bu buz görünümlü kadın, kendisi gibi soğuk olan bu havada memnuniyetle yola devam etmek isterdi. Ama yol gerçekten de çok kötüydü. İkisini de riske atmak istememişti. Bir erkek olarak soğuğa ve zor şartlara dayanabilirdi ama yolda kalmaları durumunda onun çok kısa sürede hipotermi geçireceğinden emindi. Zaten uzun boyuna rağmen fazlasıyla zayıf duruyordu. Üzerindeki o gömlekten bile zayıf vücudu hissediliyordu. Bu mankenlerin böyle sıfır beden olmak için uğraşmalarını anlamıyordu. Üstelik de hamileydi aptal kadın! Nasıl olur da bu karlı havada yola cesurca devam etmek isterdi aklı almıyordu.

Karşısındaki Fethi Ahmet isimli ev sahibi telefonunu kapadığı sırada, adamın karısı yanlarına geldi. Adam karayollarından bir yetkiliyi aramıştı. Kadın çekinik bir tavırla kocasına baktı. Belli ki yabancı erkeklerin yanında durmaya pek alışkın değildi. "Yol açıldı mı diye soruyorlar!" dedi kocasına.

"Yok… Şimdi aradım. Ekipler bile yol almakta zorlanıyorlarmış. Açtıkları kısım hemen kapanıyormuş. Kaç yıldır böyle hava görmedim. Telefon hatları bile sorunlu. Zor anlaştık adamlarla. Neyse! Olsun! Bu gece sizi misafir ederiz. Zaten az sonra hava kararır. Gitmeniz tehlikeli. Sen yemek hazırla Hayriye…"

"Ben sordum da…" dedi kadın yavaşça. "Karınları tokmuş. Akşam yemeği olarak hazırlayacağım!"

"Ha, tamam. Olur…" Keyifle parladı kara gözleri. "Karım size fırında tavuk pişirsin. Çok harika yapar. Ne dersiniz?"

Akın nazikçe gülümsedi. "Zahmet vereceğiz sanırım ama ben bu teklifi memnuniyetle kabul ediyorum. Fırında tavuk çok severim. Sobanın kendi kuzinesinde mi pişireceksiniz?"

"Evet… Nar gibi kızarır."

"Harika. Zaman zaman doğuda köy evlerinde kaldığım olurdu. En çok bu türlü fırınlarda pişen yemeklere bayılırdım."

Fethi Ahmet'in gözleri genç adamın ince gömleğinin bile gizleyemediği atletik vücudunda gezindi. Bir gram bile yağ fazlası yok

gibiydi. Bu uzun adamın vücudu yediklerini hemen yakıyor olmalıydı.

"Kilo sorununuz olmaması çok güzel!" dedi o sırada Hıdır. Köylü adamın düşüncelerine tercüman olmuştu. O da kendisinden en az yirmi santim uzun adama başını kaldırmış meraklı gözlerle bakıyordu. "Tabii boyunuz da çok uzun. Kolay yakıyor olmalısınız!"

"Hımm. Şimdilik sorun yok. Yaşlanınca ne olur bilmem." Keyifli bir gülümseme atmıştı.

"Şöyle oturalım mı?" diye Fethi Ahmet camın kıyısındaki sediri işaret etti. Tam oraya doğru yönelirken, genç adam Gamze'nin kendisine döndüğünü ve buz gibi bakışlarla baktığını fark etti. Genç kadın sonra ona yavaşça seslendi.

"Akın, bakar mısın?"

Genç adam ondan tarafa yürürken Gamze de biraz ilerideki sakin bir köşeye çekilmişti. Ona yanaştığında da güzel kahverengi gözlerini kendisine dikti ve donukça konuştu.

"Bak! Yanlış anlama ama birazdan muhabbete başlarsınız ve onların sana soracağı ilk soru ne iş yaptığın olacaktır. Onlara eski bir mahkûm olduğunu söyleme sakın!" diye uyardı kısık sesle. Normal konuşuyorlarmış gibi davranmaya çalışıyordu. Genç adam onun gözlerindeki endişeyi görünce, eğleniyormuş gibi sordu.

"Neden?"

"Ne demek neden? Herkes ben kadar aptal ve umursamaz olmayabilir. Adam evine aldığı yabancının bugün hapisten çıkmış bir mahkûm olduğunu öğrenirse eminim bundan huzursuz olacaktır. Neticede karısı var, çocukları var. Diğerleri de öyle! Ve işin doğrusu şu saçın sakalın karışmış görünümünle hiç de tekin birisi gibi durmuyorsun!"

"İyi de ben cezamı çektim. Topluma olan borcumu ödedim!" dedi adam sakince.

"Saçmalama lütfen! Bu kimin umurunda? Sen onlara bir katil gibi gözükeceksin ve… ve…" Sustu. Adamın garip mavi gözlerindeki ışık ile devam edemedi. Akın yavaşça gülümsedi.

"Ve gerçekten de aslında bir katilim, değil mi?" diye sordu tehlikeli bir sakinlikle.

Gamze yutkundu. Sonra hemen o umursamaz, soğuk tavrına büründü. Burnunu kaldırıp uzun boyuyla tepesinde dikelen adamın yüzüne baktı soğukça. "Evet! Öylesin ve bu bir gerçek… Bu yüzden onları huzursuz etme."

Adam bir kaşını kaldırdı hafifçe. "Peki, onlara ne dememi istersiniz Gamze Hanım?"

Genç kadın kararsızca durakladı. Uzun kirpiklerini kırpıştırdı bir an. Gerçekten de ne diyebilirlerdi? "Bilmiyorum!" dedi yavaşça. "Sen önceden subay değil miydin? Yine subay olduğunu söyle!"

Akın güldü. "Bu saçım sakalım karışmış halimle mi?" diye sordu alayla. Genç kadının yüzü biraz bozulmuştu. Genç adam ona aldırmadı. "Hem yalan söylemiş olacağım?"

"Kötü bir şey için değil ki!" diye kendisini savundu Gamze. "Onları huzursuz etmemek için. Yalan söylemek istemiyorsan, konunun açılmamasına uğraş."

Genç adam gülümseyerek döndü. Diğer erkeklerin yanına gidip rahatça oturdu. Uzun bacaklarını alışkın bir tavırla kavuşturmuştu. Kendilerini süzen adamlara baktı. "Kadınlar işte! Olmadık şeyleri dert ederler!" Ama ne konuştuklarını açıklamaya yeltenmeyince, diğerleri de bu konuşmanın hâlâ yağan kar üzerine olduğunu düşündüler. Hıdır anlamış gibi anlayışlı bir tavırla başını salladı.

"Öyledirler. Onları anlamak zor… Ben Elazığ'da resim öğretmeniyim. Siz ne iş yapıyorsunuz Akın Bey?"

Genç adam neredeyse kahkaha atacaktı. Gözleri Gamze'ye kaydı hafifçe. Onun bu soruyu duyduğunu biliyordu. O da iri gözleriyle kendisine bakmıştı bir an. O güzel gözlerdeki uyarıyı anlamamak için aptal olmak lazımdı. Genç adam gülümsemesini engelleyemedi. Daha birkaç saat önce tanıştığı bir kadının kendisi üzerinde böyle ciddi bir sorumluluk hissetmesi ilginçti.

"Eskiden askerdim!" dedi rahat bir tavırla.

"Öyle mi?" diye sordu Hıdır da biraz şaşkınca. "Bıraktınız mı yoksa?"

"Evet! Birkaç can sıkıcı mesele vardı. Özellikle ailevi meseleler yüzünden diyebilirim. Peki, çocuklara resim öğretmek zevkli mi?"

Bu bir öğretmene atılabilecek en kuvvetli yemdi. Hiçbir öğretmen kendi mesleği konusunda ayrıntılı konuşmaktan kaçınmazdı. Az sonra Hıdır Hoca, mesleğe ilk başladığı günlerden başlayıp da karşılaştığı ilginç olaylara kadar her şeyi anlatmaya başlamıştı. Hava bozuk olduğu için televizyonun uydu bağlantısı da gitmişti. Bu yüzden artık ısınmış olan kadınlar da televizyon yerine, onlara yakın bir yere oturmuş, konuşmaları dinliyorlardı. Zaman zaman Melek de konuşmaya katılıp öğrencileriyle ilgili ilginç anılara ekleme yapıyordu. Gelen çay ile

muhabbet sanki daha zevkli bir hal almıştı. Akın az konuşmasına rağmen ustaca sorduğu sorularla konuşmanın uzamasını sağlıyordu. Üstelik de ciddi anlamda öğretmen karı kocayı dinliyor gibiydi. Gamze sessizce onu süzdü. İçinden bir ses bu adamın çok zeki olduğunu söylüyordu. Ama öyle olmalı zaten diye düşündü. Katilleri filmlerden bilirdi. Ve o filmlerde katillerin çoğu çok zeki insanlardı. Ve yine tabii ki sonunda mutlaka yakalanıyorlardı…

Bu adam nasıl bir cinayet işlemişti acaba?

Hafifletici sebeplerden erken çıktığına göre öyle iğrenç bir suçlu değildi. Belki de arabayla birisini falan ezmişti? Onun elinde testereyle öldürdüğü kişiyi parçalara ayırıp bavullarla çöpe atan türden olmadığını umut etti. Fakat o gülümseyen yüzüne rağmen delici mavi gözleri bunu yapabilecek kadar çılgın birisi olduğunu bağırıyordu. Ürperdi… Bu lanet kar yüzünden onunla arabada bir başına kaldığını hatırlamıştı. Gerçi… Gerçi adam bir kere bile kendisine yan gözle bakmamıştı. Buna inanamıyordu ama gerçek buydu! Güzel bir kadın olduğu tescilli iken ve bu adamın da aylarca bir kadına uzak kaldığı belli iken, kendisine itici gelecek hiçbir yakınlaşmaya yeltenmemişti. Çevresinde yıllarca gezinen iğrenç akbabalardan sonra bu adamın tavrının kendisine değişik geldiğini kabul ediyordu. Sadece güzel olduğu için kendisiyle yatmak isteyen ve hatta bunun için kucak dolusu paralar öneren o kadar çok erkek tanımıştı ki!

Gözlerini kaçırdı. Yine de ondan fazla hoşlanmıyordu. Arabada kendisine Kaan hakkında söylediklerini düşündü. Hayır! Bu doğru olamazdı. Kaan o kadar midesiz değildi. Onunla kısa bir süredir tanışıyorlardı ama onun ne kadar zarif ve ince düşünceli olduğunu biliyordu. Her zaman centilmendi. O… O çocuğunun babasıydı! Nasıl kendisi hakkında öyle konuşurdu ki? Tanıdığı Kaan öyle bir şey yapmazdı. Ama sonra onun görüş sırasında kendisine söyledikleri aklına geldi. Orada gördüğü Kaan da tanıdığı Kaan değildi. Bu kadar değişmiş olmasına inanamıyordu.

Elini karnına koydu. Hamileydi ve adam çocuğunu bile istememişti. Yine onun içinde bulunduğu psikolojik durumdan dolayı böyle davrandığını düşündü. Evet, başka bir şey olamazdı. Ona en iyi avukatları tutacaktı ve en kısa sürede oradan çıkaracaktı. Sevdiği adamın kollarına döndüğünde, her şey yine eskisi gibi güzel olacaktı. Özgür bir Kaan'a ihtiyacı vardı… Ve çocuğunun da iyi bir babaya!

Vakit çabucak geçiyordu. Yemekten önce gece orada kalacakları kesinleşince, erkekler dışarıya çıkıp arabadan valizleri getirmişlerdi.

Gamze'nin valizi zaten fazla büyük değildi. Temel ihtiyaçlarının bulunduğu orta boy bir şeydi. Akın'ın da fazla eşyası yoktu. Genç kadın elinde olmadan adama ters bir bakış atmıştı. Orada kalmalarının suçlusu olarak hâlâ adamı görüyordu. Fakat yüzsüz herif bu bakışa hiç aldırış etmeden gülümsemişti. Bu da Gamze'nin sinirini daha da tepesine çıkarmıştı.

Akşam yemeği ise, sade ama umduğundan çok daha lezzetliydi. Gerçekten de eski tip sobanın kuzinesinde pişen taze tavuk eti çok güzel bir tat bırakmıştı ağızlarda. Masanın etrafında öğretmen karı kocanın katkılarıyla oldukça canlı bir sohbet de vardı. İşin ilginç yanı ise, Akın sanki çok konuşuyor gibi gözüküyordu ama kendi hakkında tek bir şey bile anlatmamıştı. Bu çok ilginçti. Gamze bile oturduğu semt, çalıştığı reklam ajansı ve işlerinin zorlukları ile ilgili bir sürü şey anlatmıştı. Sorulunca mecbur kalmıştı. Oysa uzun saçlı iri adamın eski bir subay olmasından başka kimse hiçbir şey bilmiyordu. Bir de fırında pişirilmiş tavuk yemeğini çok sevdiğini öğrenebilmişlerdi… O gerçekten de gizemli bir adamdı!

Oğlan çocuğu çatıya çıkıp çanak antende biriken karları temizlediği için, şimdi televizyon da çekiyordu. Arada haberlere bakarak kahvelerini içtiler. Doğrusu köylü adam ve karısı çok iyi hürmet gösteriyorlardı. Yüzlerinden gülümseme eksik olmuyordu ve bu tanrı misafirlerini nasıl memnun edeceklerini bilemezmiş gibi büyük bir istekle davranıyorlardı. Tüm suratsızlığına rağmen Gamze onların içtenliğinin farkındaydı. Bu yüzden gecenin sonuna doğru biraz yumuşamıştı. Hatta bir iki kere gülümsemişti bile. Fakat o gülümsemelerin en sonuncusunda Akın denen mahkûmun alaycı bir şekilde dudak kıvırdığını görünce, kendi gülümsemesi dondu. Anlaşılan adam bu gülümsemelerin gecikmesinden dolayı kendisiyle eğleniyordu. Ama Gamze'nin yapabileceği bir şey yoktu. Çok sıcak bir kadın olmadığını biliyordu. Yaşadıkları onun sıcaklığını çoktan alıp götürmüş, yerine sert ve dirençli bir kadın bırakmıştı. Artık bunu umursamamayı da öğrenmişti. O podyumların buz yüzlü kraliçesiydi. Kendisine iş verenler bile bunu böyle kabul etmişken, kendisinden sıcak bir gülümseme beklemezken, bu serseri görünümlü adamın bu durumdan eğlenmesi hiç hoşuna gitmedi.

"Yerleriniz hazır!" dedi Hayriye Hanım gülümseyerek. Saat artık on ikiye geliyordu. Kendi oğlu Mehmet ile Melek'in kızı Sevda, çoktan yorgunluklarına yenilip bir kıyıda uyuyup kalmışlardı. "Odalarınıza elektrikli ısıtıcı koydum. Ama eğer çok üşürseniz diye birer tane daha battaniye bıraktım yatakların yanına!" dedi kadın samimi bir bakışla. "Belki bu soğukta ısıtıcı yeterli gelmez. Yetmezse yine istersiniz."

Hıdır ayağa kalkarken kendi adına öneriyi reddetti. "Teşekkürler! Gerek yok. Yeterli olur eminim. Ben kızımı götüreyim de rahat uyusun."

Akın gülen mavi gözleriyle sordu. "Siz nerede yatacaksınız? Sizin yerlerinizi almış olmayalım? Ben şurada bir yerde de yatarım!"

"Olur mu hiç?" diye hemen reddetti Fethi Ahmet. "Odamız var. Üniversitede okuyan bir kızımız daha var. O şimdi burada değil. Onun odasını size verdik. Yatak geniştir. Diğer odamız da zaten misafirler içindi. Bizim ailemiz kalabalıktır. Gelen gidenimiz çok olur. Kimseyi rahatsız etmiyorsunuz. Rahatça uyuyun. Erken kalkmak için de acele etmeyin. Bu kar yarın öğlene kadar ancak temizlenir. Kahvaltıyı birlikte rahatça yaparız ve dinlenmiş bir halde yola çıkarsınız."

Gamze gerilmişti. Soran bakışları hemen yanında duran Akın'a döndü. Adam ilgisizce ona bakmıştı ama gözleri kesiştiğinde bir an alayla ışıldadı. Keskin hatlı dudakları kıvrıldı. Genç kadının neden huzursuz olduğunu anlamıştı. Kendilerine gösterilen odaya girdiklerinde de gülümsemesi arttı. Orta büyüklükteki odada bir yatak hemen solda, cam kenarına yerleştirilmişti. Sağdaki duvarda ise raflarında bolca kitap ve üzerinde bir bilgisayar bulunan siyah renkli bir çalışma masası yer alıyordu. İki adet tek kişilik koltuk ve bir iki sandalye de odayı tamamlıyordu. Çok lüks ve çok eşyaya sahip değildi. Ama temiz gözüküyordu. Evin genç kızının bir iki fotoğrafı da değişik yerlere serpiştirilmişti. Bir elektrikli ısıtıcı da yatağa çevrilmişti. İçerisinin soğuğunu bayağı kırmıştı.

"Allah rahatlık versin!" dedi Hayriye Hanım. Bu iki uzun ve güzel insanın bu odayı beğenmeyeceği endişesiyle doluydu. "Bir ihtiyacınız olursa seslenin. Tuvalet de koridorun sonunda, biliyorsunuz. Sabah banyo da yapabilirsiniz. Size temiz havlular çıkardım. Sandalyenin üstünde… İnşallah rahat edersiniz. Kızımın bu yatağını yeni almıştık. Bel ağrısı çekiyor da. Tam ortopedik."

"Teşekkürler!" dedi Gamze duru bir sesle. Akın ise daha sıcak gülümsemişti.

"Harikasınız! Bir bebek gibi uyuyacağımızdan eminim Hayriye Hanım. Her şey mükemmel gözüküyor."

Kadın hafifçe kızarıp odadan çıktığında, etrafını asık suratla seyreden Gamze, kollarını göğsünde kavuşturdu. Elektrikli sobaya rağmen üşüyecek gibi gözüküyordu. Ama bundan daha da önemli bir sorunu vardı. Gözleri yeniden yatağa kaydı. Evet… Yeterince büyüktü ama iki kişinin birbirine değmeden yatabileceği kadar da büyük değildi. Üstelik hiç tanımadığı bir adamla yatacak da değildi. Bu adamın bir katil

olduğunu unutsa bile daha tanışalı kaç saat olmuştu ki?

"Bizi karı koca zannettiler sanırım…" diye mırıldandı Akın rahat bir sesle. Gamze öfkeli bakışlarını ona çevirdi.

"Anladığına sevindim! Sen bütün gece böyle olacağını biliyordun, değil mi?" diye kızgınlıkla sordu. Onun öfkesine rağmen genç adam omuz silkti. Onun da gözleri yataktaydı.

"Nereden bileyim? Kimse bir şey sormadı."

"Aklından parlak hayaller geçirmediğini umarım?" diye homurdandı Gamze. "Ben bu yatakta seninle yatmam. Ya oturduğumuz yere geri dönersin, ya da şu koltukta veya yerde yatarsın! Ne bileyim! Seç işte! İçerideki sedir rahat görünüyordu…"

Akın umursamazca omuz silkti yine. Bir kenarda duran valizine gitti. "Ben koltukta uyurum. Sen keyfine bak. Nasılsa fazladan battaniye de var. Şimdi ev sahiplerini yanlış düşündükleri için utandırmayalım."

"Utanması gereken sensin. Umarım horlamıyorsundur?"

Genç adam neşeyle güldü. Gülüşü hoş ve ahenkliydi. Çantasından diş fırçasını alıp genç kadına göz kırptı. "Ben dişlerimi fırçalayacağım. Sen de şu gerginliğini üzerinden at."

"Nasıl atayım? Geceyi tanımadığım bir erkekle aynı odada geçireceğim! Hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Üstelik de aylardır hiç bir kadına dokunmamış bir erkekle olmak beni daha çok rahatsız ediyor!"

Adam doğrulup onun önüne kadar geldi. Kısılmış gülen gözleri genç kadının soğuk gözleriyle kesişti. Genç adam hâlâ gülümserken bile neden bu kadar tehlikeli görünüyordu? Onda Gamze'yi huzursuz eden bir şey vardı. Fazlasıyla uzun olması ve insanı ürküten geniş omuzları değildi sebep. Ne olduğunu anlayamıyordu ama bu adam şu anda kendisi için garip alarmlar veriyordu. Ve kendisine bu kadar yakınken midesinde pırpırlar başlamıştı. Hiç tanımadığı pırpırlar…

"Bakın Gamze Hanım!" dedi genç adam rahat bir sesle. "Güzel bir kadın olduğunun farkındayım! Görmesem aptallık olurdu. Ama için rahat olsun. Ben başkalarının kadınlarına bakmam. Hele senin gibi soğuk ve kibirli kadınları hiç sevmem. Yatakta çok ateşli olduğunu ben de duydum ama bu benim için yeterli değil!" Adam konuştukça Gamze'nin suratı öfkeden ve utançtan kıpkırmızı oluyordu. O kendisine bir adım daha sokulunca, ister istemez geriye doğru bir adım attı. "Şunu da bil ki, karnında o çocuk oldukça, benim için kardeşten öte bir şey değilsin! Asla hamile bir kadınla birlikte olmayı düşünmem. O kadar da midesiz değilim!"

Gamze irileşmiş gözlerle ona bakakalmıştı. Yutkundu. Bir anda kendi bedenini, mide bulandırıcı bir şeymiş gibi hissettirmişti bu berbat adam. Karnında başka bir erkeğin bebeğini taşıyorsa da, bu durum neden böyle iğrençmiş gibi konuşmuştu? Üstelik daha fiziği bile bozulmamıştı! Karnı bile çıkmamıştı!

"İğrençsin!" dedi yavaşça.

"Evet! Sen de şanslısın! Böyle düşündüğüm için mutlu olmalısın! Ayrıca ilk kez yabancı bir erkekle yatacağına da inanmıyorum! O Kaan serserisinden önce kaç kişi oldu? Başarı merdivenlerini çıkarken birlikte olduğun erkeklerin yüzlerini hatırlıyor musun?"

Gamze daha evvel kimseye tokat atmamıştı. Elini kaldırdı ve tüm gücüyle adamın sakallı yüzüne savurdu. Tüm istediği o yüzdeki ifadeyi yok etmekti. Daha evvel bu kadar aşağılandığını hatırlamıyordu. Kimse kendisiyle böyle açıkça ve onur kırıcı bir şekilde konuşmamıştı. Sıktığı dişleri yüzünden çene kemiği sızlamıştı.

Eli havada kolayca yakalanınca bir an duraladı. Sonra kızgınca öbür elini de savurdu. Genç adam elindeki diş fırçasına rağmen onu da havada yakalamıştı. Gamze artık kendisini kaybetmişti. Deli gibi çırpınıyor, tekme atmaya uğraşıyordu. Ama her hamlesi kolayca engellendiği gibi, elleri birden arkada kavuşturulurken, ayakları yerden kesiliverdi. Şimdi tüm bedeni adamın vücuduna değiyordu. Bu iri adamın kalın kollarındaki kaslar boşuna değildi. Adamda öylesine hayvani bir güç vardı ki nefesi kesildi! Üstelik de çok rahatça kendisini tutuyordu!

"Akıllı ol buz küpü!" diye hafifçe homurdandı Akın. Genç kadın çırpınmayı kesmeyince de kollarının cenderesini biraz arttırdı. "Çocuğa bir şey yapacaksın şimdi! Uslu dur artık! Her ne kadar o sersemin çocuğu umurumda olmasa da vicdanım tersini söylüyor!" Genç kadını hafifçe sarsınca, Gamze çırpınmayı bıraktı. Nefesi kesilmişti zaten.

"Canımı yakıyorsun!" dedi ağlamamaya çalışarak.

"Uslu duracak mısın?"

"Bırak beni!"

"Tamam! Bırakacağım ama uslu duracağına söz ver! Anladın mı?" Birden gülümsedi. "Pek anlamış gibi durmuyorsun! Demek bu buz gibi görüntün altında öfkeli bir kadın varmış ha?"

"Akın! Bırak beni!" dedi Gamze daha kontrollü olmaya çalıştığı bir sesle. Hızlı solukları adamın yüzüne gidiyordu. O da ondan yayılan hoş bir losyon kokusunu algılayabiliyordu. Ateşli gözlerinin ışığı azaldı ve neredeyse yeniden buz gibi haline büründü. "Lütfen!" dedi en son

olarak.

"Neye lütfen?" diye üsteledi genç adam.

"Sen gerçekten de iğrenç biriymişsin!" dedi Gamze neredeyse tıslayarak.

"Evet! Bazıları için bu doğru olabilir! Şimdi bana bir daha vurmayacağına dair söz vermeni istiyorum. En azından bu gecelik! Yine o soğuk ve mesafeli kadın olabilirsin. Anlaşıldı mı?"

"Canımı… acıtıyorsun gerçekten!" dedi Gamze duraklayarak. Onun bakışlarındaki inadı görünce sıkıntıyla iç çekti. Nefret dolu gözleri adamın yüzüne kilitlenmişti. "Peki, tamam! Sana söz. Bir daha vurmaya kalkmayacağım!"

"İnşallah sözlerini tutuyorsundur?" dedi genç adam gülümseyerek. Sonra genç kadını yumuşakça yere indirdi. Ellerini serbest bıraktı. Gamze hemen bir iki adım geriye kaçmış ve acıyan bileklerini ovmaya kalkmıştı. Onun için çok zayıf olduğunu biliyordu. Adama kuş kadar bile ağırlık yapmamış olmalıydı. Hâlbuki Kaan bir kere onu fotoğraf çekimlerinde kucaklayacak olmuştu ve nefes nefese kalmıştı. Uzun boylu olduğu için çok da hafif sayılmazdı.

Ve şimdi öfkeli bakışları ile çaresizlikle adama bakıyordu.

"Bir daha… Bir daha bana hakaret etme!" dedi zorlukla. Adamın sözlerinin kendisine neden bu kadar ağır geldiğini de anlayamıyordu aslında. Neticede o yabancı bir adamdı. Büyük ihtimalle yarından sonra bir daha görüşmeyeceklerdi. Onun düşüncelerini umursamasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. İstediği gibi düşünebilirdi.

"Hakaret etmeye çalışmıyordum!" dedi genç adam. Sonra pişman bir şekilde iç çekti. Dudaklarını sıkmıştı. Gece mavisi koyu gözleri genç kadının hâlâ bileklerini ovuşturmasını izledi bir an. "Bak! Özür dilerim!" dedi sonra yavaşça. "Gerçekten de hakaret etmek istememiştim. Ama sen de şu buz küpü tavrından sıyrılsan iyi olur. Bana öyle bakmayı da kes. Ben bir katil olabilirim ama sapık değilim. Bir buçuk sene kadınsızlığa dayandım. Sanırım bir buçuk gün daha dayanabilirim! Başkasından hamile bir kadınla cinsel hayatıma başlamak niyetinde değilim hiç…"

Bu iyiydi elbette! Gamze burnunu gururla kaldırdı. En azından onun yanında emniyette olacaktı. Sözleri kendisini yaralıyordu ama bir yandan da oldukça iyiydi. Onun cinsel hayatının içinde olmayacağını bilmek kendisini rahatlatmıştı.

Ona cevap vermedi. Dönüp kendi valizine gitti. Adamın usulca

odadan çıktığını fark etmişti tabii. Açık bıraktığı kapının ardından baktı bir an. Sonra yeniden valizine eğildi. Yumuşak pamukludan pijamalarını çıkardı. Şimdi burada ipek pijama giyecek değildi ya! Zaten üşürdü. Adam gelmeden hemen soyundu. Sutyenini çıkarıp bavulunun içine tıktı. Atletini çıkarmamıştı. Ona olan kızgınlığı geçmeye başladığı için odanın serinliğini de şimdi daha rahat hissediyordu. Aceleyle pijamalarını giydi. Bilgisayar masasına oturup saçlarını örgü yapmaya başladı. Suratı asıktı. Bugün iki erkek tarafından fena derecede aşağılanmıştı. Olan da karnındaki çocuğuna oluyordu.

Adam dişlerini fırçalamış bir halde odaya geri dönünce, onunla ilgilenmemeye çalıştı. Akın önce pencereye gidip perdeyi aralamıştı. Görebildiği kadarıyla kar yağışını izliyor gibiydi. Sonra perdeyi kapattı genç adam. Elektrikli sobaya yöneldi. Onu yatağa biraz daha yanaştırıp genç kadının faydalanacağı şekle getirdi. Gamze belli etmese de gözünün ucuyla onu izliyordu. Sonra onun siyah gömleğini çıkardığını fark etti. Geniş sırtını siyah bir atlet sarıyordu. Cildi pırıl pırıldı. Omuz kasları süper kahramanlarınki gibi göz alıcı bir şekilde oynaşıyordu. İncecik beli ve biçimli kalçaları vardı. Pantolonunu da indirince, siyah şort iç çamaşırı o kalçaları da meydanda bırakmıştı. Bakışlarını kaçırmaya çalıştı. Bu saçmalıktı! Kalçalarına sımsıkı yapışan iç çamaşırlarıyla ilk gördüğü erkek o değildi ya! Niye utanıyordu ki? O utanmıyorsa kendisinin de utanacağı bir şey yoktu!

Yine de huzursuzca yutkundu.

“Senin pijaman falan yok mu?” diye sordu farkında olmadan. Genç adam uzanıp fazla battaniyeyi almıştı. Bir koltuğu hafifçe diğerine doğru çevirdi cevap vermeden önce. Birine otururken diğerine de çıplak bacaklarını uzattı. O bacakların da fazlasıyla kaslı olduğunu görmeden edememişti genç kadın. Bu adamın gerçekten de kelimenin tam anlamıyla sırım gibi bir vücudu vardı. Kendisine çok iyi baktığı belliydi.

“Vardı!” dedi Akın koltuğuna yerleşirken. “Bir eşofman takımım vardı. Ama aklımda böyle bir gece geçirmek olmadığı için koğuşta birisine verdim. Orada durumu hakikaten kötü çok kişi var.”

“O yüzden mi üstünde baharlık kıyafetlerin var? Kışlıklarını da mı onlara verdin?”

“Çoğunu orada bıraktım.”

“Fazla yüce bir davranış…” diye homurdandı Gamze. Örgüsü bitmek üzereydi. Şimdi iki uzun örgü, omzunun iki yanından çocuklarınki gibi sarkıyordu. “Ama aptalca!” diye de ekledi hemen.

"Öyle mi? Sen genellikle kendini mi düşünürsün?" diye soran genç adam ise battaniyeyi güzelce göğsüne kadar çekmişti. Gamze onun o halde üşüyeceğini biliyordu. Minicik bir vicdan sızısı içine yayıldı.

"Bu devirde öyle olmak lazım!" dedi sakince. "Önce kendini düşüneceksin!"

"Ama sen sevgilini de düşünüyorsun?"

"O farklı bir konu…" Ayağa kalktı. Örgüsü bitmişti. "Tuvalet boş muydu?"

"Sanırım."

Genç kadın odadan dışarıya çıktı. Mutfak tarafından sesler geliyordu. Evin hanımı henüz yatmamıştı belli ki. Oturma odasından da hâlâ ses geldiğine göre evin reisi Fethi Ahmet de yatmamıştı. Sessizce banyoya girdi. Üşütmüş olmalıydı. Sık tuvaleti geliyordu. Dişlerini de fırçaladıktan sonra aynada kendisini süzdü. Uzun saçları ve hâlâ gergin cildi ile hiç de otuzuna yaklaşmış gibi durmuyordu. Aynadan kendisine bakan kadın çok güzeldi. Kaşları kavisli, burnu bir estetikçiden çıkmış gibi biçimli ve dudakları da dolgundu. Elmacık kemikleri en çok dikkati çeken yeriydi. Sivri çenesi biraz soğuk görünümünü destekliyordu. İncecik boynunun altında diri göğüsleri pijamadan bile rahatça seçiliyordu. Aklı adamın dediklerine takılmıştı. Şu anda hamile olduğu belli bile değildi! Adam neden kendisine dokumaktan tiksinecekmiş gibi davranmıştı ki? Binlerce kadının kendisi gibi bir yüze ve vücuda sahip olmak için yılmadan harcadığı çabaları, gelen maillerden veya mektuplardan okuyordu. Yuvarlacık kalçalarına ellerini dayadı. Aptal adam! Ne demişti o? Hamile bir kadınla cinsel hayatına başlamak istemiyor muydu? Galiba öyle bir şeylerdi. Ne garip bir adamdı bu?

Gözlerini kısarak iyice kendisini süzdü. Hamile kadınların cinsel hayatı olmaz mıydı acaba? Bu konuda pek bir bilgisi yoktu. Belki de hamilelik sırasında seks bebek için zararlıydı? Olabilirdi? Ama yine de zannetmiyordu. Evli olan kadınların, azgın kocalarının isteklerine dokuz ay boyunca karşı koyabileceklerini hiç sanmıyordu. Kaan da cezaevinden çıkınca her halde sekse yoğun olarak ihtiyaç duyardı. Onun kendisiyle hemen sevişmek isteyeceğini tahmin ediyordu. Ama eğer çocuk için zararlıysa buna izin veremezdi. En kısa zamanda bu konuyu bir doktorla konuşmalıydı.

Odaya geri döndüğünde, adamın gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Uyumuş gibi gözüküyordu. O da ona aldırmamaya çalışarak elini lamba düğmesine uzattı. Şimdi içerisi karanlığa kavuşmasına rağmen elektrikli ısıtıcının verdiği kırmızı ışık etrafı biraz aydınlık yapıyordu.

Cama gidip kalın perdeyi biraz araladı. Bir süre dışarıda lapa lapa yağan karı izledi. Pencerenin pervazları dâhil her yer kar olmuştu. İçerisi dışarısına göre karanlık olduğu için etrafı daha net seçebiliyordu. Doğanın gücü öylesine şiddetle aşağıya iniyordu ki ürperdi. Bu dağlık arazide bir başına olmak, sanki uzayda tek başına olmak gibiydi. Kendisini inanılmaz yalnız hissedince bir adım geriye çekildi. Gözleri koltuktaki iri adama kaydı. Ne kadar da rahat gözüküyordu. Uzun kirpikleri yanaklarını gölgeliyordu. Uzun saçlarının bir kısmı da alnından aşağıya dökülmüştü. Onun hiç korkmadığı belliydi. Oysa kendi içine gerçekten de bir yalnızlık korkusu çökmüştü. Neyse ki yanında o vardı! Garip bir şekilde onun varlığı kendisine güven vermişti.

Yatağa girip yorganı boğazına kadar çekti. Yatak çok soğuk değildi. Elektrikli ısıtıcı sayesinde ılık sayılırdı. Yorgan da eski yorganlar gibi ağır değildi. Köylü çiftin kızları modern şeyleri seviyor olmalıydı. Fakat bu elyaftan yapılmış hafif yorgan, şu elektrikli soba olmazsa hiç de ısıtacak gibi durmuyordu. Allah'tan bu elektrikli soba vardı. Yoksa hali haraptı.

On dakika geçtiği halde hâlâ uyuyamamıştı. Dışarıdan gelen sesler de kesilmişti. Ev sahipleri de yatmıştı her halde! Şimdi kulağına gelen tek ses, dışarıdaki fırtınanın içeriye sızan ürkütücü sesiydi. Gözleri karşısında rahatça kestiren adama kaydı. İyi geceler bile dememişti! Yeri rahat mıydı acaba? Acaba yerleri değiştirseler miydi? Pis herif ne kadar güzel ve rahat uyuyordu. Horlamadığı kesindi. Oturur pozisyonda uyuyor olması da anlaşılan onun rahatına engel değildi. Üzerindeki örtü biraz aşağıya kaymıştı. Atletinin açıkta bıraktığı omuzlarını, geniş göğsünü süzdü. Kimse bu adama kafa tutmak istemezdi her halde! Aslına mankenlik yaptığı on yıl boyunca onun gibi uzun ve kaslı çok erkek görmüştü. Çoğu kendisine ait olmayan bir giysi giymiş gibi o kasların içinde sırıtmıştı. Yapay, hantal ve iticiydi… Ama bu adam… Hayır! Bu adam gerçekti… Özgündü… Bakışlarını kaçırdı. Kaan'ın vücudunu hatırlamaya çalıştı. Biricik aşkı! Çocuğunun babası…

Nasıl hatırlayacaktı ki?

Onunla sadece bir kez beraber olmuştu ve… ve…

Birden minik bir tıklamayla birlikte soba sönüverdi. Evin dışındaki direkten gelen lambanın ışığı da sönmüştü! Her taraf ani bir karanlığa bürününce, korkuyla yatağında doğruldu. Ne olmuştu böyle? Elektrikler mi kesilmişti?

Heyecanla doğrulması, dikkate alınmayacak kadar az ses çıkarmıştı. Buna rağmen Akın'ın gözleri hemen açılıverdi. Bakışları

karanlıkta bile olsa kesişti. Genç adam örtüsünü çekiştirdi hafifçe.

"Sakin ol! Elektrikler kesildi. Korkacak bir şey yok!" dedi kısık bir tonla. Genç kadın dişlerini sıktı. Ona göre sorun yoktu tabii. Burada huzursuzca uyumaya çalışan kendisiydi. Üstelik bir de elektrik kesilmişti.

"Ben korkmuyorum!" dedi asıl kendisini ikna etmeye çalışan bir tonla. Onun bir anda uykusundan sıyrılması da uyuması kadar çabuk olunca şaşırmıştı aslında.

"Güzel! Uyu hadi. Böyle havalarda elektrik kesilmesi normaldir. Çok bile dayandı. Bir direk kardan dolayı devrilmiş olmalı…"

Genç kadın yeniden yatağın üzerine kendisini bıraktı. Yorganı boğazına kadar çekerken, gözlerini sobaya çevirdi. Kahretsin! Az sonra burası buz gibi olacaktı. Keşke çoraplarını çıkarmamış olsaydı. Elektriklerin geleceğini ummak fazla iyimser bir düşünce olurdu. Gecenin bu saatinde ve böyle berbat bir havada kim yıkık bir direkle veya kopmuş bir hatla uğraşırdı ki?

Gözleri yeniden adama kaydı. Neden üşümüyordu bu adam? Bünyesi ne kadar da güçlüydü? Odanın içi birkaç dakika içinde hızla soğumaya başlamıştı. Genç adamın gözleri kapalı olduğuna göre uyumaya devam ediyordu ve bu soğuk onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Sıkıntıyla yatakta yan döndü. Gözleri hâlâ adamın üzerindeydi. Gözleri karanlığa iyice alıştığı için odanın içerisini rahatlıkla seçebiliyordu. Ayrıca dışarıdaki kar yağışı da sanki bir çeşit fosforlu aydınlık oluşturuyordu.

Bacaklarını karnına çekmiş bir halde gözlerini yumdu. Ellerini de bacaklarının arasına soktu. Kendi ısısından faydalanmaya çalışıyordu. Fakat farkındaydı ki sırtı hızla buz gibi olmaya başlamıştı. Duvar tarafından acayip soğuk geliyordu. Ayakları da üşümeye başlamıştı. Kendi ısısı yorganın içini sıcak tutmaya yetmiyordu.

On beş dakika sonra artık çenesi kilitlenmişti. Buna rağmen dişleri birbirine vuruyordu. Ayak parmaklarını hissettiği de pek söylenemezdi. Çaresizce gözlerini araladı. Dışarıdaki rüzgârın sesi daha da üşümesine sebep oluyordu. Isınacağını bilse yorganı bile yakardı. Zaten her zaman çok üşürdü. Şimdi bu durumu pekiştirecek kadar soğuk bir yatakta kıvranıp duruyordu. Sabaha her halde kendisinin donmuş bedenini bulurlardı. Akın Bey ise sanki kuş tüyü bir yataktaymış gibi rahat gözüküyordu. Ona inanamıyordu! Bu ne biçim bir adamdı? Şu anda içerisinin ısısı çoktan eksiye düşmüş olmalıydı.

Dayanamayacaktı artık…

"Akın!" diye seslendi zorlukla.

Adamın gözleri hemen açıldı. Bakışları genç kadının karanlıkta bile solmuş gibi duran yüzüne kilitlendi.

"Akın!" dedi genç kadın yine dişleri birbirine vurarak.

"Ne oldu? Rahatsız mısın?" diye sordu adam hafif doğrularak. Kaşları çatılmıştı. Loş odada genç kadının yüzündeki ifadeyi seçmeye çalışıyordu. "Bebek mi?"

"Hayır… Ben… ben donuyorum!" dedi Gamze zorlukla. Sesi de üşüdüğü için titrek çıkıyordu. "Çok soğuk!" diye ekledi usulca.

Adam bir an tereddütle durdu. Gözleri kendi üzerindeki battaniyeye kaydı bir an. "Battaniyeyi mi istiyorsun?" diye sordu ona.

"Saçmalama!" dedi genç kadın alçak sesle, neredeyse fısıldayarak. Kararsızca durakladı. "Sen de donarsın sonra…"

"Ne istiyorsun öyleyse?"

"Be…beni…" Gözleri minik bir yalvarışla doluydu. "Beni ısıtır mısın?" diye sordu çekingen bir tavırla. Ondan isteyeceği şeyi kendisi bile anlayamıyordu. Daha çok kısa bir süre önce onun kendisine dokunmaması ile ilgili kesin şeyler düşünmüştü. Ama şu an ona, onun sıcaklığına inanılmaz derecede ihtiyaç duyuyordu. Yoksa donacaktı! Yorganın ucundan çekip ona da yer açtı. "Hadi… yatağa gel! Ben… ben çok üşüyorum!" dedi bir çocuk gibi…

2. BÖLÜM

Akın kıpırdamadan duruyordu. Kaşları hâlâ çatıktı. Sonra yavaşça sordu. "Sen gerçekten uyanık mısın? Umarım rüyanda konuşmuyorsundur?"

"Lütfen!" diye fısıldadı genç kadın. "Uyanığım… Uyuyamıyorum ki! Yemin ederim çok üşüyorum. Soba olmayınca yatak buz gibi oldu! Sırtım donuyor. Ellerim ve ayaklarım buz gibi. Lütfen yanıma gel! Sana güveniyorum. Hem sen… sen de burada rahat edersin!"

Genç adam isteksizce homurdandı. "Ben böyle rahatım. Bence kalkıp üzerine bir şeyler daha giy!"

"Hepsi de şimdi valizimde buz gibidir! Sorun ne? Daha evvel bir kadınla uyumadın mı?"

"Sen ne istediğini bilmiyorsun?"

"Biliyorum! Yarın pişman olacağımı da biliyorum… Ama lütfen gel şimdi. Donmamı mı istiyorsun?"

Kısa bir duralama anı yaşandı. Akın sessiz kalmıştı. Sonra genç adam yavaşça bacaklarını öndeki koltuktan çekti. Çıplak ayaklarını soğuk halıya indirdi. Yerinden doğruldu. Ayağa kalktığında, karanlıkta daha da uzun ve güçlü görünmüştü. Bakışları kadının kendisi için ayırdığı daracık alana kaydı. Sonra gerçek bir isteksizlikle yatağın o kısmına girdi. Daha içeriye girer girmez Gamze titreyen bedeniyle ona sokulmuştu. Yorganı üzerlerine çekmeyi bile beklemeden yüzünü adamın geniş omzuna gömdü. Buz gibi olmuş eli göğsüne dolanırken bir bacağını da hemen adamın bacakları arasına sokmuştu. Ayakları da çok soğuktu. Onları hemen adamın sıcak ayaklarına yapıştırdı. Adama o kadar sokulmuştu ki, sanki tek parça olmuşlardı.

Akın onun hakikaten buz gibi olduğunu fark etmişti. Onun sokulması ile havada kalan kolunu yavaşça indirdi. Ona sarıldı tek koluyla. Gamze buna hiç itiraz etmediği gibi memnun bir şekilde mırıldanmıştı sanki. Avucunu genç kadının buz gibi olmuş sırtına koydu. Gerçekten de zayıf bedeni tir tir titriyordu. Avucuyla bir süre sırtını ovdu. Gamze'nin titremesinin azalması birkaç dakikayı bulmuştu.

Genç kadın onun nasıl olup da bu kadar sıcak olabildiğini

anlayamamıştı. Ama şu anda buna kafa patlatamazdı. Bir soba bulmuş gibi keyifle onun iri bedenine sarılmıştı. Isısını tüm kemiklerinde hissediyordu sanki. Göğüslerini dümdüz olacak kadar ona yapıştırdığının da farkındaydı. Daha evvel birisi kendisine sadece yarım gündür tanıdığı bir erkeğe böyle ahtapot gibi sarılacağını söyleseydi kahkahalarla gülerdi. Fakat şimdi gülecek durumda değildi. Yatağın içi de hızla ısınmıştı. Vücudunu tatlı bir gevşeklik sarmıştı. Yüzünü gömdüğü bu omuz ne kadar da rahattı böyle? İşin aslı, bu adamın sandığı gibi erkeklerin kollarında uyumaya çok da alışık değildi. Ama şimdi hissettiği bu rahatlığa bakılırsa kolayca alışabilirdi. Hem de çok kolayca…

"Isındın mı?" diye sordu genç adam beş dakika kadar sonra… Sesinde hafif bir alay vardı. Gamze buna aldırmadı. Yüzünü göğsünden ayırmadan başını çevirdi. Karanlıkta onun gülen gözlerini kolayca buldu.

"Evet… Teşekkürler!" diye itiraf etti. "Donmak üzereydim."

Genç adamın bir eli hâlâ sırtında gezinip duruyordu. Diğer eli de üşümüş koluna masaj yapıyordu. "Kalkayım mı peki?" diye merakla sordu. Gamze'nin gözleri irileşti hemen.

"Sakın!" dedi aceleyle. Sonra kendisini toparladı. Onun kalkması demek, kendisinin beş dakika sonra soğuktan ölmesi demekti. Ne kadar yabancı olursa olsun şu anda bu yakınlıktan deli gibi memnundu. Burnunun algıladığı erkeksi koku da içindeki yalnızlık hissini garip bir şekilde yok etmişti. "Yani… bunun sorumlusu sensin! Burada kalmamıza sen sebep oldun! Sen orada mışıl mışıl uyurken ben burada donuyordum. Şu anda bana tecavüz etsen bile gitmene izin vermem. Benden sen sorumlusun artık!"

Genç adamın kaşları kalkarken dudakları kıvrıldı. Genç kadının parlayan gözlerine baktı. "Hay Allah! Yoksa sen şimdi şaka mı yaptın?" dedi alayla. "Buz küpü Gamze Hanım'ın espri yapacağı hiç aklıma gelmezdi!"

Genç kadın dudaklarını sıktı. Başını hafifçe kaldırdı. Hâlâ kolunda ve sırtında dostça gezinen pürüzsüz avucu, vücuduna sanki enerji aktarıyordu. Küçük elinin altında hissettiği kasları düşünmemeye çalışarak homurdandı. "Yataktan kalkacağından korkmasam seni terslerdim!" dedi. "Ama ne yazık ki şu anda sana muhtacım!" Yüzünü geniş göğsüne gömdü tekrar. "Tabii aklından bir saçmalık geçirmediğin sürece… Unutma hamileyim!"

Genç adam sessizce duruyordu. Sonra biraz kıpırdanıp Gamze'yi alışkın bir şekilde iyice sardı. Şimdi iki kolu ile güven verici bir şekilde sarılmıştı ona. Sakallı çenesi genç kadının şakağına değiyordu ama

Gamze bundan rahatsız değildi. Yüzü neredeyse adamın boynunun içindeydi. Dudaklarında ve yanağında onun sıcak tenini hissedebiliyordu. İnce uzun gövdesinin çoğunluğu da adamın gövdesinin üzerindeydi. Onun çıplak kalın bacaklarından birisine kendi uzun bacaklarını sımsıkı dolamıştı. Bu temasın kötü yanı, ona ait hissettiği erkeksi sertlikti. İncecik pijaması da, sadece bir başka ince kumaşın altına saklanmış olan şeyle temasını tam engelleyemiyordu. Aslında… o kadar da kötü… değildi! Kabul ediyordu. O da kendi göğüslerini hissediyor olmalıydı. Zaten adama güveniyordu. Bu garipti ama ona güveniyordu işte! Cinsellikten uzak okşayışları ile gerçekten de kardeşine masaj yapar gibiydi. İri ve güçlü elleri fazlasıyla nazikti. Ne kalçalarına ne de göğüslerinin kıyısına inip bir cinlik denemiyordu.

"Güzel kokuyorsun!" dedi farkında olamadan, düz bir sesle. Yanağının altındaki çıplak tenini ve çenesinin kenarını gıdıklayan göğüs tüyleri hissedebiliyordu. Erkeklerin güzel kokmasından hoşlanırdı. Şakağının kenarından yüzüne yayılan hafif nefesi de tertemizdi.

"Uyumaya niyetin yok mu?" diye başka bir şey dedi adam. Ellerinin gezinmesi durdu. "Uyu hadi! Geç oldu. Yarın yorucu bir gün olabilir."

"Ama Fethi Ahmet Bey acele etmeyin dedi?" diye çocuksu bir tonla mırıldandı Gamze. Isınınca neredeyse bir jöle gibi erimişti. Uykusu gelmeye başlamıştı gerçekten de. Eli yavaşça adamın çenesine gitti. "Sakallarını kesmelisin!" diye mırıldandı. Parmak uçlarıyla çenesine ve yanağına usulca dokunurken ekledi… "Saçlarını da… Bence yakışıklı adamsın."

Adam onun elini yakaladı ve biraz kontrollüce uzaklaştırdı. "Emredersiniz Gamze Hanım. Sabah ilk işim bu olur. Şimdi uyu hadi!"

"Bana öyle deme!" İyice uykusu gelmişti. Bu hali sesine de yansımıştı. Diliyle dudaklarını yaladı. Yaramazlık yaptığı için uzaklaştırılan elini yeniden adamın geniş göğsüne koydu. Parmak uçlarında atletinden taşan erkeksi tüyleri hissetti.

"Nasıl demeyeyim?"

"Öyle işte! Gamze Hanım deme…"

"Mesafeli olmakta sakınca yok demiştin sanırım?"

Genç kadın iç çekti. "Hı… Doğru… Ama ben… ben daha evvel…" Sustu. O susunca Akın gözlerini araladı ve boynunun içine yüzünü gömmüş olan kadını görmeye çalıştı. Ama bu çok zordu. Sadece uzun kirpikleri ve küçük burnu görülüyordu.

"Ne olmuş sana daha evvel?"

"Hiç… Vampir olsaydım… şu anda şah damarını ısırabilirdim. Sana o kadar yakınım yani! Bu yüzden bana Gamze Hanım deme… Ben de zaten sana Akın diyorum. Güzel ismin var!"

"Teşekkür ederim ama bu mesafe konusunda bence haklısın," diye mırıldandı adam. "Yarından sonra büyük ihtimalle birbirimiz görmeyeceğiz. Ben kollarımda başkasını seven hamile bir kadınla yattığımı unutacağım. Sen de saçı sakalı karışmış eski bir mahkûmun neredeyse içine girdiğini unutacaksın. O yüzden şimdi uyumaya bakalım Gamze Hanım…"

Genç kadın önce cevap vermedi. Adamın inatçılığını uyku sersemi iken bile fark edebiliyordu. O gülen yüzlü sert bir erkekti. Garip gözleriyle inatçı bir yabancıydı. Garip birisi olduğu kesindi. Ve gizemli… Soyadı neydi acaba? Neden hapse girmişti? İşlediği cinayetin sebebi neydi?

"Evli misin?" diye aklındakilerden farklı alakasız bir soru sordu.

"Hayır!"

"Neden?"

"Öyle işte!"

"Güzel…"

Adam hayretle gözlerini araladı yine. Genç kadının ne demek istediğini düşündü bir an. "Neden güzel?"

"Çünkü… Çünkü sen kocam olsaydın… kollarında bir kadınla uyumanı istemezdim. Bana göre ihanet gibi olurdu!"

Genç adam önce cevap vermedi. Sonra alaycı bir tavırla dudak büktü. Bu küçük kadın uyku sersemi iyice garipleşmişti. "Peki ya sen? Sevgilin benim kollarımda uyuduğunu bilse ne hissederdi? Üstelik benden de pek hoşlanmaz!"

Gamze de gözlerini araladı. Kaan'ı unutmuştu. Şu an kendisi için tek kurtarıcı bu gizemli adamdı. Sevdiği adamı hatırlayınca, ister istemez Akın'ın kollarından sıyrılıp sıyrılmamak arasında bir an bocaladı. Ama sadece bir an… O kadar rahattı ki! Bir çocuk gibi sarıp sarmalanmıştı. Adeta güvenli bir kozadaydı. Güzel kokan sıcak bir koza!

"Onunla evli değilim henüz!" dedi esnemesini gizlemeye çalışarak. Birkaç saniye sessizce yattılar. Sonra genç kadın iyice uykulu bir sesle sordu. "Beni bırakma tamam mı?"

Akın onun ne demek istediğini anlamamıştı. "Efendim?" diye

mırıldandı.

"Elektrikler gelirse eğer… yine de yataktan çıkma!"

"Rahat mısın?"

"Hı hı!.." Hem de fazlasıyla rahattı. Parmak uçlarıyla adamın göğsündeki tüyleri okşadığının farkında değildi. Genç adam onun uyumak üzere olduğunu fark ettiği için sesini çıkarmadı. O da gözlerini yumdu. Her ne kadar kendisini tutmak istese de, şimdi sıcacık olmuş bu ince vücudun baskısını bir erkek olarak fazlasıyla hissediyordu. Genç kadın bir bacağını kıvırarak kendi bedeni üzerinde öyle bir yere atmıştı ki, dikkatini başka şeylere vermese kolayca uyarılabilirdi. Ve gerçekten de cinsel ihtiyaçları için buz küpü hamile bir kadını düşünmek istemiyordu.

Gamze gece boyunca onun kollarından sıyrılmadı. Çok rahattı. Elektriklerin sabaha karşı gelmesiyle bile adamı bırakmadı. Elektrikli soba yanmaya başlamış ve içerisinin soğuğu yavaşça kırılmıştı. Buna rağmen örtünün altında adama kaçacakmış gibi sarılmaya devam etmişti. Kendisinin yüzünden onun rahat uyuyamadığını da biliyordu. Sırt üstü yatmış bir halde uyumak ve de kendisine dolanan bir vücudu neredeyse üzerinde taşımak rahatsızlık verici olmalıydı. Fakat bencilce onun ısısını ve rahat bedenini sömürmeye devam etti. Sadece sabaha karşı onun da azıcık rahatlaması için kolları içinde dönendi. Sırtını ona yaslayacak şekilde yerleşince, Akın da uykusunda yan dönmüş ve genç kadının beline sarılmıştı. İri elinin çekiştirmesine bile gerek kalmadan Gamze tüm bedenini onun vücuduna yapıştırdı. Sırtı ve kalçaları hemen ısınıvermişti. Arkasındaki güçlü kuvvetli adamın cinsellikten uzak yakınlığı gerçekten de güven vericiydi. Bir de keşke uykusunda iki göğsünü birden avuçlamasaydı…

Önce onun bilerek mi yaptığını anlayamadığı için gözlerini aralamış, hafifçe kasılmıştı. Fakat arkasındaki adamın saçlarına değen nefesi düzenli ve sakindi. Uyuduğu çok belliydi. Hareketinde hiçbir kasıt ve fesatlık yoktu.

Ama sıkıca tutulan göğüsleri… onun iri elinin ısısını pijamasının üstünden bile rahatça algılayabiliyordu. Kararsızca durakladı. Ömrü boyunca böyle rahat bir kadın olduğunu hatırlamıyordu. Tanımadığı bir erkeğe sımsıkı yapışmışken, kalçalarında ona ait sertliği rahatça hissederken ve göğüsleri onun kontrolündeyken… fazlasıyla… rahattı. Hayatında bir kerecik rahat olsa ne olurdu ki? Bir kerecik kontrollü olmasa? Kabul etmesi gerekiyordu ki bu katil, sandığından çok daha efendi ve dürüsttü. Kötü bir niyeti olsaydı zaten çoktan yapmış olurdu. Tüm gece ona kendisini yapıştırmış, her kıvrımını adama bastırmıştı.

Hangi erkek bu davete karşı koyabilirdi ki?

Ve o koymuştu…

Gözlerini yumdu. Elini kendisine sarılan kolun üzerine attı. Farkında olmadı ama dudaklarında memnun bir kıvrılmayla yeniden uykuya daldı. Adamın parmakları bazen göğüslerinin kıvrımları üzerinde bilinçsizce kıpırdıyor ama sonra yine sakinleşiyordu. Bunun farkında olsa da onun ısısından uzaklaşamadı. Kendisini saran sıcak ve sert beden yanından kalkmak üzere kıpırdanıncaya kadar da uyanmadı.

Genç adamın kalktığını fark ettiğinde, gün çoktan aydınlanmıştı. Gözlerini araladı. İçeriye dolan ışıktan dolayı insanın içine neredeyse neşe doluyordu. Kar, gerçekten de kendisine has özel bir ışıkla aydınlatıyordu etrafı. Sonra yeniden yumdu gözlerini. Şimdi adam tamamen yanından kalkmıştı. Onun ısısı kendisini terk etse de keyfini bozmadı. Uzun zamandır böyle güzel uyuduğunu hatırlamıyordu. Bir manken olarak uykusuna dikkat ettiği çok günler olmuştu. Mümkün olduğu kadar geç yatmaz, gece hayatından uzak dururdu. Gözlerinin altının çökmediği ve yüzü güzel gözüktüğü sürece para kazanacağını biliyordu. Ve bir de vücudu… Allah'tan kilo alabilen bir bünyeye sahip değildi. Ama haftada üç kere yaptığı spor egzersizleri ile vücudunun daha sağlıklı ve gösterişli olmasını sağlıyordu. Özellikle bikini ve mayo firmalarının aranan bir mankeni olma özelliğini bu güzel vücuduna borçluydu. Ne yazık ki yakında bu durum değişecekti. Yakında karnı çıkacak, bir anne olmanın özel görünümüne kavuşacaktı. Yıllardır hevesle baktığı diğer çocuk sahibi anneler gibi olacağı için çok heyecanlanıyordu. Vücudu bozulacağı için aslında hiç üzgün değildi. Ah bir de çocuğuna bir baba bulabilseydi ne iyi olurdu…

Onun giyindiğini duyabiliyordu. Yüzü duvara baktığı için göremiyordu. Bir kedi gibi memnun bir mırıltıyla yatakta döndü. Akın o sırada gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Gözü pencereden dışarıdaydı. Yan gözle genç kadına baktı.

"Günaydın!" dedi tatlı bir gülümsemeyle. Şimdi gömleğinin eteklerini pantolonunun içine sokmuş, fermuarını çekmiş, kemerini geçirmeye uğraşıyordu.

"Günaydın!" dedi Gamze de ona. Dirseği üzerinde biraz doğruldu. "Saat kaç?"

"Dokuzu geçiyor."

"Gerçekten mi?" diye hayretle kaşlarını kaldırdı Gamze. "Çok uyumuşum…" Adamın sakin yüzünü süzdü bir an. Sabah mahmurluğu

içinde yeşil gibi duran kahverengi gözleri, onun geceki yakınlıktan ne çıkarmış olduğunu anlamaya çalışıyordu. Anlaşılan adam bu konuda da gizemli olacaktı. Çünkü yüzündeki rahat gülümsemenin dışında bir şey belli olmuyordu. Rahatladı… Göğüslerini ara ara okşayan ellerin sahibi belli ki bunun pek farkında olmamıştı. "Teşekkür ederim!" diye mırıldandı.

"Niye?" diye ilgisizce sordu adam perdeyi biraz daha açarken.

"Gece beni ısıttığın için!"

Genç adam onunla ilgilenmeden etrafı seyretmeye devam ediyordu. "Önemli değil!" dedi sadece. Sanki her gece bir kadını kendi sıcaklığıyla mutlu ediyormuş gibi rahattı.

"Kar dinmiş mi?"

"Biraz azalmış… Ben çıkıyorum. Sesler geldiğine göre ev sahiplerimiz uyanmışlar. Bakayım durum ne. Belki yollar açılmıştır."

Gamze onun odadan çıkışını izledi. Hayatı boyunca çok az insana güvenmişti. Çok az insana bir ılıklık duymuştu. Sürekli erkeklerden kaçmak, kendisini onların cinsel isteklerinden korumak çok yorucuydu. Kendisiyle güzelliği dışında ilgilenen bir erkek neredeyse hiç tanımamıştı. Bu açıdan Akın'ın bu mesafeli ve ilgisiz hali hoşuna gidiyordu. Ama tabii ne de olsa o da bir erkekti. Fazla güvenmemek lazımdı. Zaten bu gün sondu. Bu günün sonuna kadar onunla son kez vakit geçirecekti. Sonrasında da herkes yoluna gidecekti. Hayatına giren diğer erkekler gibi silinip gidecekti.

Yataktan çıkıp önce banyoya gitti. Odanın dışı soğuktu. Titreyerek elini yüzünü yıkadı. Banyoda bir elektrikli şofben vardı ama şimdi burada yıkanacak değildi. Saçlarının örgülerini çözmezdi olur biterdi. Neredeyse koşar adımlarla hâlâ elektrikli sobanın yandığı odaya geri döndü. Akın gitmeden önce gece uyukladığı koltukları eski haline çevirmişti. Hazırlanması fazla vaktini almadı. Bavulundan çıkardığı giysileri de sobaya yakın olduğu için ılıktı. Güzel, siyah kadife pantolonunu girdi. Üzerine de beyaz boğazlı kazağını geçirdi. Sutyeni belli oluyor mu diye kontrol ettikten sonra da hafifi bir makyaj yaptı. Bu da Allah'ın kendisine bahşettiği bir lütuftu. Dolgun dudakları kendiliğinden kırmızıydı. Kirpikleri öylesine kalın ve gürdü ki, sanki çevresine kalemle bir hat çekilmiş gibiydi. Gergin yanakları ve çıkık elmacık kemikleriyle cildi de mükemmeldi.

Odadan çıkmadan önce sobayı söndürdü. Önceki gece oturdukları geniş odaya girdiğinde yine sakin ve soğuk görünümüne

dönmüştü. Kapıda Hayriye Hanım ile karşılaştı. Kadının ellerinde kahvaltılık malzemeler vardı.

"Günaydın!" dedi kadın samimi bir tebessümle. Dünkü çekingenliğini atlatmış gibi gözüküyordu. Bir ev sahibinin güvenine sahip olmuştu. "Nasıl? Dün gece güzel uyudunuz mu?" diye sordu.

Hem de ne uyuma! Gamze yanaklarının kızarabildiğini bile unutmuştu. Gözleri camın önündeki sedire oturmuş olan ve Fethi Ahmet Bey ile konuşan Akın'a kaydı. Onun için kollarında bir kadınla uyumuş olmak belli ki önemsiz bir olaydı. Tecrübeli olduğu açıktı. Oysa ki kendisi için… Sonra elinde olmadan kadına hafifçe tebessüm etti. "Evet! Harika uyudum! Teşekkür ederim!" dedi.

"Yatak rahat mıydı?" diye sordu bu sefer kadın.

"Çok…" dedi genç kadın samimice.

"Üşümediniz değil mi? Gece bir ara elektrikler kesildi."

"Evet… biliyorum. Üşümedik, merak etmeyin. Allah'tan erkekler fırın gibi!"

Hayriye Hanım bir genç kız gibi kıkırdadı. Koyu gözleri ışıldamıştı. Yan gözle konuşan erkeklere baktı. "Ben de çok üşürüm. Bu konuda haklısınız. Onlar nasıl üşümezler anlamıyorum."

Gamze belirsizce gülümsedi. Kadın elindekileri masaya yerleştirmeye yönelirken bu sefer içeriye elinde başka tabaklarla Melek girdi. Ev sahibine yardım ettiği belliydi. O da bir gülümsemeyle Gamze'ye baktı ve hemen ardından "Günaydın!" dedi. "Nasılsınız?"

"İyiyiz… Siz nasılsınız?"

"İyi sayılırım. Gece dondum. Çok soğuktu. Elektrikler kesildi. Kocam da kızımın yatağına gitti üşümesin diye. Bana da donmak kaldı tabii. Yataklar üçümüzü de alacak kadar geniş değildi!"

Oysa Gamze ilk yarım saat hariç çok rahat etmişti. Çok güzel uyumuştu. Gözleri onun elindeki malzemelere gitti. "Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Yok! Biz hallettik. Mutfak da çok soğuk zaten… Bu zavallı kadınlar sobalı evlerde nasıl ömür geçiriyorlar bilmiyorum. Biz kaloriferli evlerde bile iş yapmaya mızıldanıyoruz." Onun yanından geçip üzeri çeşit çeşit kahvaltılık malzemeyle donatılmış masaya gitti. Gamze de çaresizce etrafına bakındı. Ne yapacağını bilmiyordu. Erkeklerin yanına gidip otursa olmazdı. En iyisi televizyonun önüne gitmekti. Çanak anten yine dolmuş olmalıydı ki, yayın üzerinde sık sık parazitler beliriyordu. Bir

kanalda çizgi film izleyen küçük kızın yanına oturdu. Sevda ona baktı yine iyice süzerek. Sonra hafifçe gülümsedi.

"Örgün çok güzel olmuş."

Genç kadın elini iki yanından sarkan kalın örgülerine götürdü. "Teşekkür ederim!" dedi kıza. Onun da iki yanında aynı kendisininkiler gibi örgü vardı. Sadece saçları daha kısaydı. "Seninkiler de fena değil!"

"Keşke benim de saçlarım seninkiler gibi uzun olsaydı. Annem okulda rahatlık olsun diye uzatmama hiç için vermiyor!"

"Bakımı zor… Haklı!" dedi Gamze ona.

"Ama lisede uzatacağım!" diye minik bir inat belirtisi gösterdi küçük kız. Sonra gözleri genç kadının uzun örgülerinden biraz saptı ve onun arkasında oturan Akın'a kaydı. "Bi de senin kocan gibi uzun ve yakışıklı birisiyle evleneceğim…"

"Lisede mi?"

"Belki… Sonra olsa da olur."

Gamze hafifçe gülümsedi. "Bence sonra olsun. Mesela üniversite! Hatta daha sonra… Önce hayatını kurtarsan daha iyi değil mi?"

"Ben okumak istemiyorum. Zengin bir koca bulacağım. Ya da seninki gibi çok para getiren bir iş bulabilirim!"

Ona bakan Gamze, kızın gözlerinde kendi çocukluğunu görüyordu. Daha on beş yaşındayken evden kaçmıştı. Daha on beş yaşındayken büyük hayallerle ve cahilliğiyle bu berbat dünyaya atılmıştı. Genç kadın o günlerin sıkıntılarını hatırlayınca, tüm keyfi yeniden yok oldu. Yüzü asıldı.

"Sana tavsiyem… önce okuman!" dedi soğuk bir sesle. "Hayat senin sandığın kadar kolay değil… Özellikle de kadınlar için. Kimse kollarını açmış seni beklemiyor. Şunu unutma! Ne yaparsan kendine yaparsın. Çok zengin erkek tanıdım. Ama inan bana tek düşündükleri kendileriydi. Bu yüzden elini güçlendirmeden hayallerinin peşinde koşmaya başlama…"

"Sen yapmışsın ama? Annem senin on altı yaşından beri çok ünlü bir manken olduğunu söyledi. Sen üniversiteye gittin mi peki?"

"Mesele bu değil…" Hafif bir iç çekti. "Başarılı oldum ama karşılığında çok şey kaybettim. Lise ve üniversiteye ise sonradan gittim. Benim için herkese olduğu kadar zevkli değildi. Her şey zamanında güzel… Ve inan bana para her şey demek değildir."

Küçük kız iri gözlerle onu süzüyordu. Genç kadın bakışlarını ondan ayırdı. Koltuğa yaslanıp televizyona çevirdi gözlerini. Yaşadıkları kolay şeyler değildi. On beş yaşından itibaren gülmeyi neredeyse unutmuştu. Güzel yerler gezmiş, güzel şeyler yemiş, çok insanlarla tanışmıştı. Her genç kızın hayallerini gerçekleştirmişti. Fakat şimdi olduğu pozisyon belliydi. Ne doğru düzgün bir ailesi vardı ne de bir yuvası… Ailesi kendisinden gurur bile duymuyordu. Sevdiği adam ise çocuğunu sahiplenmeye bile kalkmamıştı. Kocaman bir evde yalnızlık içinde yaşıyordu. Kendisine birazcık olsun ilgi gösteren bir adam ise hemen arkasında oturuyor ve kendisinden bir an önce kurtulmak için hevesli olduğunu gizlemiyordu. Şimdi imkânı olsa on beş yaşındayken evden kaçmamış olmayı dilerdi.

"Yol açılmış!" dedi yanında tok bir ses. Dalgınlığından sıyrılıp başını çevirdi. Akın elleri ceplerinde kendisini süzüyordu.

"Öyle mi? Güzel!" dedi ifadesiz bir sesle.

"Sen iyi misin?" diye merakla sordu genç adam.

"İyiyim tabii. Neden?"

Adam geniş omuzlarını silkti. Uzun dalgalı saçlarını güzelce geriye doğru taramıştı. Uzun perçemler gözünün kıyısına dökülmüştü. Bir yele gibi olan ensesindeki saçlar ise dün de üzerinde bulunan siyah gömleğinin yakasına dökülüyordu. Fakat saçları da o kadar siyahtı ki, gömlek ile birbirine karışmışlardı.

"Kahvaltıdan sonra çıkarsak akşama Ankara'da oluruz. Kayseri'den öteye hava fena değilmiş. Yollar temizmiş," diye açıkladı adam meraklı bakışlarla.

"Güzel!" dedi genç kadın yine duru bir sesle.

Adam onun yine buz gibi olması karşısında üstelemedi. Bu kadını anlayamıyordu. Dün gece bir çocuk gibi vücuduna yapışmıştı ve çok savunmasızdı. Hatta kişilik olarak sıcak… Şimdi ise aralarında uçurumlar olan soğuk bir kadındı. O bal rengi gözleri donuk bir şekilde bakıyordu.

Kahvaltı sırasında da Gamze'nin yüzü hiç gülmedi. Gerektiği kadar kibar ama genellikle mesafeliydi. Masayı toparlamaya yardım ederken, erkekler de Hıdır'ın kara saplanmış arabasını kurtarmak için dışarıya çıkmışlardı. Genç kadın mutfağın penceresinden onları görebiliyordu. Kar hâlâ yağıyordu ama oldukça hafiflemişti. Kendi cipine taktıkları çekme kablosu ile arabayı kurtarmaları fazla vakitlerini almamıştı. Araçta fazla hasar olmadığını ev sahipleriyle vedalaşma vakti

geldiğinde öğrendi. Bir iki küçük ezik vardı sadece.

Gitmeden önce son bir kahve içtiler. Saat on bire gelmişti. Sonunda yola çıkmak üzere ayağa kalktılar. Genç kadın evin kapısında Hayriye Hanım'a baktı. Sonra yüzündeki ifade biraz yumuşadı. Her şeye rağmen bu güler yüzlü kadın çok iyi bir ev sahipliği yapmıştı. Elini ona uzatıp yanağını da yanağına götürdü. "Çok teşekkürler!" dedi elinden geldiği kadara samimi bir tebessümle. "Çok ilgilendiniz. Çok zahmet verdik."

"Ne demek!" dedi kadın da yüzü aydınlanarak. Gamze'nin güzel yüzünün gülümsemesi onu rahatlatmıştı. Kadınca bir dürtüyle genç kadının içinde olduğu mutsuzluğu hissediyordu. "Her zaman bekleriz!" diye ekledi o da sıcak bir tavırla.

Hıdır ve karısı da Malatya'ya gidiyorlardı. Melek'in ailesi orada olduğu için, onlar orada kalacaklardı. Bu yüzden oraya kadar konvoy gibi arka arkaya gidecek olmalarına rağmen arabalara binmeden önce vedalaştılar. Ayrılma vakti gelmişti. Genç kadın aracın ön tarafına binerken, erkeklerin de el sıkışarak vedalaşmalarını izledi. Gözü etrafında gezindi. Yol açılmıştı ama zeminde asfalt gözükmüyordu. Altta en az beş santim sert kar olmalıydı. Üstünün yumuşak kar kapılı olması avantajdı. Böylece arabaların lastikleri çok kaymadan ilerleyebilirlerdi. Manzara ise harikaydı. Her taraf pürüzsüz ve bembeyaz bir örtüyle kaplıyken doğa çok vahşi gözüküyordu elbette. Ama yine de seyretmesi çok keyifliydi.

Akın şoför tarafına geçerken kabanını ceketini çıkarttı ve arka koltuğa attı. Oysa Gamze hâlâ kalın kabanıyla oturuyordu. Tam ısınmadan da soyunacak falan değildi. Araba hareket ederken genç kadın kendilerini izleyen aileye hafifçe el salladı. Gece burada kalmak ilk anda hoşuna gitmemiş olsa da şimdi çok da kötü bir macera gibi durmuyordu. Yıllar sonra bu günü ve yabancı bir adamın kollarında uyuduğu geceyi gülerek hatırlayacağı kesindi. Tabii yeniden gülmeyi öğrenebilirse!

Birkaç dakika öyle sessizce yol aldılar. Önde diğer araba gidiyordu. Genç adam onları kontrol etmek amacıyla arkadan ilerliyordu. Gamze tüm dikkatini karlı manzaraya vermişti. Her an değişen manzara, vahşi tabiat gerçekten dikkat çekiciydi. Biraz uzakta zıplayan bir hayvan görünce merakla ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Tilki!" diye mırıldandı Akın. "Kar yüzünden aç kalmış olmalı!"

Gerçekten de hayvan karları koklayarak ilerliyordu. Yola yirmi metre kadar mesafedeydi. Kırmızımsı tüyleriyle beyaz karların içinde hoş bir tezat oluşturuyordu. Bir an durup meraklı gözlerle kendilerine bakmıştı. Sonra da daha hızlı adımlarla uzaklaşmayı tercih etmişti.

"Yazık! Açlıktan ölür mü?" diye sordu Gamze yavaşça.

Adam bakışlarını ona çevirdi. "Sanmam!" Hafifçe gülümsedi. "Yiyecek kuş veya fare bulur. Onun gibi birçok hayvan şimdi yiyecek arıyordur. Sen de göründüğün kadar duygusuz değilsin sanırım?"

Gamze ona baktı uyarırcasına. "Bunu kimseye söylemezsen sevinirim!" dedi ters bir tavırla.

"Hadi! Yapma! Donuk olmak ve duygusuz görünmek için neden çaba harcıyorsun?"

"Ben öyle bir şey yapmıyorum Akın Bey!" dedi genç kadın biraz kızarak.

"Doğal halin mi yani?"

"Seni ilgilendirmez. Neden benden bahsediyoruz?"

"Burada daha güzel bir şey yok çünkü!"

Genç kadın dişlerini sıktı. "Çok bayat bir iltifat!"

"Zor bir hayatın oldu, öyle mi?"

"Akın! Lütfen susar mısın? Kendimden konuşmak istemiyorum."

"Sevgilin hapisten çıkınca evlenecek misiniz?"

"Bu da seni ilgilendirmez. Eğer muhabbet konusu açmaya çalışıyorsan, yine tilkiden söz edebiliriz. Yavruları var mıdır acaba?"

"Bence sen önce kendi yavrunu düşün… Sanırım babası onu istemiyor ha?"

"Sus artık!"

"Belki evlilik bile istemiyordur? İstese de hapiste! Mahkemeye kadar daha aylarca orada kalacağı kesin. Uyuşturucu işi dert bir iştir. Orada olduğum sürece uyuşturucudan içeriye giren çok gördüm!"

Genç kadın kızmamaya çalışarak soğuk bakışlarını ona çevirdi. Adamı kırmak için, içinde dayanılmaz bir istek duyuyordu. "Senin gibi bir katil bile oradan kısa sürede çıktığına göre eminim o da bir iki hafta içinde çıkar! Ona iyi bir avukat tuttum. Gerekirse birkaç tane daha tutarım!"

"Ama yine de seninle evlenmeyecek! Buna eminim. Konuşmalarında bundan hiç bahsetmedi. Sen onun için gönül eğlendirdiği diğer kadınlardan farklı değilsin. Sadece çok daha güzelsin! Ve zengin!"

Gamze dudaklarını sıktı. "Beni üzmeye çalışıyorsan… bunu başarıyorsun!" dedi donuk bir sesle.

"Evlenmeyeceğini sen de biliyorsun!" dedi adam sakin bir sesle. Gözleri karlı yoldaydı. Yine de konuşmasına rahatça devam ediyordu. "Senden hevesini aldıktan sonra seni kolayca bırakacak. Belki başta sen de sadece cinsel ihtiyaçların için onu tercih etmiş olabilirsin? Sonra da âşık mı oldun? Bir de hamile kaldın! Bu planlarınızı bozmuş olmalı! Ya da hamile kalarak belki de sen ona güzel bir tuzak kurmak istedin?"

Gamze bu sefer kızmıştı. Parlayan gözlerle ona baktı. "Gerçekten de tahammül edilmez bir adamsın!" diye parladı. "Hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Herkesin kucağında gezdiğimi, başarılı olmak için önüme gelenle yattığımı sanıyorsun. Seni suçlamıyorum. Çünkü ailem bile öyle düşünüyor. Ama ben bir erkeği elde etmek için hamile kalacak kadar adi bir kadın değilim. Bu yaşıma kadar sayısız evlenme teklifi aldım. Hayal bile edemezsin! İsteseydim karun kadar zengin adamların karısı ya da metresi olurdum. En çaresiz zamanlarımda bile asla bir gecelik ilişkilerin içinde olmadım. Sadece birkaç saat tanıdığım bir erkekle, en azından senden başka hiçbir erkekle aynı yatakta hiç yatmadım! Dün gece de bir istisnaydı. Hiçbir şey olmadı, değil mi? Gazetelerde okuduğun her şeye inanma! Sadece çay ya da kahve içtiğim erkeklerle bile yattığımı yazıyorlar. Ben sadece gülüyorum. Hiç birisi doğru değil! Sevdiğim adamdan hamile kalmak da benim suçum değildi! O gece bir partiden dönmüştük. Ben ne yaptığımızı bile tam hatırlamıyorum! Ama hamile kaldığımı öğrendiğimde çok sevindim. Çünkü babası olsun veya olmasın bu çocuğu doğurmak istiyorum…"

Sustu… Derin bir nefes aldı. Bakışlarını kaçırıp yine sonsuz gibi gözüken karlı manzaraya çevirdi. Öfke patlaması nefesini kesmişti. Bu adam kendisine ne yapıyordu böyle? Onun yanında normal bir kadın olamıyordu.

Akın bir süre sessiz kaldı. Genç kadının öfkesinin geçmesini bekliyor gibiydi. Sonra yan gözle ona baktı. Her zaman gülen gözleri bu sefer ciddiydi. "Sana yardımcı olabilirim!" dedi yavaşça.

Gamze önce onun ne demek istediğini anlamadı. Kısa bir an düşündü. Yardımcı olmak mı? Hangi konuda? Evlenmek mi? Çocuk mu? O ne yapabilirdi ki? Hapisten yeni çıkmış bir mahkûmun yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyordu. Yine de "Hangi konuda?" diye sordu biraz sakinleşmiş bir sesle. Gözleri hâlâ camdan dışarıdaydı.

"Çocuğun ve sen tabii ki!" dedi adam.

Genç kadın başını yavaşça çevirdi ve onun düşünceli yüzüne baktı. Neler düşündüğünü anlamak zordu ama bir şeyler düşündüğü kesindi. "Benimle evlenmeyi düşünmüyorsan eğer, yardımcı olamazsın!"

dedi soğukça. Artık daha sakindi. Bu şekilde sinirlenmese iyi olurdu. Yüzünde kırışıklıklar çıkacaktı.

Genç adam güldü. Rahat, tatlı bir gülüştü.

"Düşünmüyorum tabii!" dedi ona. "Doğrusu başka bir erkeğin… özellikle Kaan serseminin çocuğuna babalık edebileceğimi sanmıyorum!"

"Eminim sen bakire, el değmemiş bir kız da istersin?!" diye elinden geldiğince ve tüm soğukluğuyla onunla alay etti Gamze. Ama genç adam etkilenmedi bile.

"Kesin! Henüz evlenmeyi düşünmüyorum ama bir gün evlenirsem bakire olmasını tercih ederim sanırım. En azından çocuğu olmayanını…"

"Karnımdaki çocuktan… iğrenç bir şeymiş gibi söz etmenden hoşlanmıyorum!" dedi Gamze üzüldüğünü belli etmemeye çalışarak. "Kaan'a bir garezin olduğu belli ama ben onu seviyorum. O da ben seviyor. Eminim hapisten çıkınca mantıklı olarak düşünecek ve evlenmemizin daha iyi olduğuna karar verecektir."

"Eminsin yani?"

"Eminim!"

"O halde istersen sana yardım edebilirim!" diye yineledi Akın.

"Hangi konuda diye sormuştum zaten!" dedi Gamze sıkıntılı bir sesle. İlk defa bir erkek kendisini istenmeyen kadın ilan ediyordu. Peki, karnındaki zavallı şeyin bunda ne suçu vardı?

"Onun birkaç yıl içeride kalacağı kesin. Sözüme güven…" diye başladı adam. Doğruyu söylediği veya öyle olacağını düşündüğü çok belliydi. Gamze'nin kalbini saran korku dayanılmazdı. Kaan'sız geçecek birkaç yıla nasıl dayanacaktı. Onu o kadar seviyordu ki, şu anda bile kalbi özlemle yanıyordu. O son yıllarında kendisi için anlam ifade eden tek kişiydi. Hem ya sevdiği adam orada kaldığı süre içinde kendisini sevmekten vaz geçerse? Cezaevine girdiği şu kısa birkaç haftada bile sanki kendisine olan tavrı değişmişti. Hâlâ onun hakim ile yatmasını önermesini unutamıyordu. Özgürlüğün önemli olduğunu biliyordu ama insan sevdiği kadını nasıl başkasıyla paylaşırdı? Tabii yeterince seviyorsa! Acaba Akın'ın sözlerinde gerçek payı olabilir miydi? Kaan için sadece güzel bir vücuttan ibaret olmadığını umuyordu.

"Güvensem ne olacak?" dedi donukça.

"Ben daha erken çıkmasını sağlayabilirim!"

Gamze irkildi. Oturuşunu değiştirip iyice kısılmış gözlerle

adamın düzgün profilini süzdü. Garip! Adamın yüz hattı ne kadar da biçimliydi! Kalemle çizilmiş kadar keskin hatlara sahipti. Burnu, kendi burnunu çok beğenen Kaan'ınkinden bile düzgündü.

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu ona merakla. Genç adam rahat bir tavırla omuz silkmişti.

"Çok tanıdığım var… Ama iyi düşün. Bence o adam kurtarılmayı hak etmiyor. Senin gözlerini nasıl boyamış onu da anlamıyorum. Fakat evlenmeyi kabul edeceği konusunda eminsen, sana bir iyilik yapabilirim!"

Gamze alaycı bir tavırla dudak büktü. "Sen daha kendine yardım edememişsin!" dedi onu kızdırmak istercesine. "İçeriye tıkmayı başardıklarına göre!"

"Benim durumum farklı!" dedi genç adam hiç kızmadan. "Normalde on beş, on altı yıl alırdım. O da indirimli hali… Bir buçuk senede çıkmam sana bir şey ifade etmiyor mu?"

"Şanslı olabilir misin?"

Genç adam bir kahkaha attı. Arabaları şimdi iyice karlı bir tepeyi tırmanmış, aşağıya doğru inişe geçmişti. Malatya'ya ait yapılaşmalar ileriden hayal meyal gözüküyordu. Kar yağışı burada daha azdı.

"Bunu yapabilir misin gerçekten?" diye sordu Gamze birkaç saniye sonra. Her nasılsa içinde sevdiği adam için bir ümit doğmuştu. Gözleri yine adamın mükemmel profilinde geziniyordu. Daha evvel buna nasıl dikkat etmemişti ki? Çalıştığı ajans bu güzellikte bir profile sahip adamı asla bırakmazdı. Üstelik o uzun dalgalı saçlarıyla hiç çirkin durmuyordu. Sadece sakallarını kesse olurdu. Sonra neler düşündüğünü fark edince kendi kendisine kızdı. Tanımadığı bir yabancının güzelliğiyle ilgileneceğine önce sevdiği adamın geleceğiyle ilgilenseydi daha iyi olurdu.

"Göreceğiz…" diye mırıldandı genç adam.

"Peki, bunu… bunu neden yapıyorsun?" diye çekingence sordu genç kadın. İri güzel gözleri adamınkilerle kesişti. Lacivert bakışlar kesinlikle sıcak ama sır vermeyen tiplerdendi.

"Yapabilirim de ondan!" dedi genç adam rahatça. "Belki çocuğunun adına benimkini verirsin?" Sesindeki ısıya rağmen Gamze gülümsemedi bile. Ona hem inanmak istiyordu hem de inanamıyordu. Sesini çıkarmadan yolu seyretmeye devam etti. Trafik çok azdı ama yine de bir şehre yaklaştıkları belli oluyordu. Yol daha temizdi. Ekipler iyi çalışmıştı.

Düz bir yoldan ilerlerken solunda İnönü Üniversitesi'nin girişini

ve gerideki binalarını gördü. Onlar da kar içindeydi. Yine solda çok büyük bir hastane gördü. Doğunun en modern hastanelerinden birisi olan Turgut Özel Tıp Merkezi, görünümü ile de oldukça moderndi. Bu havaya rağmen bahçesi oldukça fazla araçla doluydu. Eskiden ülkenin doğusu aklına gelince hep yoksulluk, yokluk ve terör gelirdi. Ama Türkiye'ye döndüğünden beri gezdiği yerleri düşündükçe hiç de öyle olmadığının farkındaydı. Çoğu doğu kökenli vatandaş, İstanbul'dakilerden bile daha fazla imkâna sahipti. Yollar temiz, okullar modern, hastaneler teknolojik olarak yeniydi. Kişi başına düşen araba sayısının da batıdan geri kalmadığının farkındaydı. O kadar çok gizli zengin vardı ki! Lüks arabaları her yerde görmek mümkündü. Kendi arabasının buralarda sırıtacağını ve dikkat çekeceğini düşünmüştü ama yanılmıştı. Ayrıca gezilip piknik yapılacak alanlar saymakla bitmezdi. Her biri ayrı doğal güzellikteydi. Çoğu batılının işten eve gitme süresinde, doğudaki insanlar çevrelerindeki piknik alanlarına erişebiliyorlardı.

Malatya'ya girdiklerinde, şehir içinin oldukça temiz olduğunu gördüler. Daha ilk kavşakta öndeki araç yavaşladı. Trafik lambaları kontrollü geçiş için düzenli yanıp sönüyordu. Bu kavşak şehir içine gidiyor olmalıydı. Hıdır korna çalarak onları selamladı. Karısı Melek ile kızı Sevda da onlara el sallıyorlardı. Akın da gülümseyerek onlara korna çaldı ve el salladı. Düşüncelerine dalmış olan Gamze ise sadece o tarafa bakmakla yetinmişti. Akın şehrin kenarından geçen anayol boyunca ilerlemeye devam etti. Artık tek başlarına kalmışlardı.

"Müsait bir yerde dur da sana üst baş alalım!" dedi Gamze neden sonra. Bakışların genç adama çevirdi. "Bu üzerindeki şeylerle komik görünüyorsun!"

Akın omuz silkti. Onun bu rahat omuz silkmelerinden hoşlanmaya başlamıştı Gamze. Onun pervasız ve keyifli olması, istemese de kendisini etkiliyordu. O tanıdığı adamlara pek benzemiyordu. "Gerek yok!" diyen adam önde yavaş giden bir aracı dikkatlice solladı.

"Aptallaşma! Parasını ben ödeyeceğim," diye inatla mırıldandı Gamze. "Sana vereceğim paraya dâhil değil bu! O ayağındaki ayakkabılarla bu soğukta nasıl duruyorsun bilmiyorum. Anladık, sıcakkanlısın ama bu iş şakaya gelmez. Daha bir sürü yolumuz var."

"Ben de daha fazla oyalanmak istemediğini sanıyordum?" dedi genç adam sırıtarak.

"Ne kadar vaktimizi alır ki?" dedi Gamze umarsızca.

"Kırk beş numara ayakkabı bulmanın ne kadar zor olduğunu söylesem böyle konuşmazdın!" dedi adam gülerek.

"Kırk beş numara mı giyiyorsun?" dedi Gamze biraz hayretle.

"Ve XXL giysiler bana pek gelmez..." diye basitçe açıkladı Akın. Onun vücudunun ne kadar iri olduğunu geceden çok iyi kavrayan Gamze, başını salladı.

"Olsun... Biz de daha büyüklerinin olduğu bir yer buluruz. Eminim Malatya'da senin gibi sırıklar da vardır. Onlar bir şekilde giyiniyor olmalılar. Öyle değil mi?"

Bir alt geçitten geçtiler. Genç adam cevap vermemişti. Gamze ise gözleriyle adamın giyinebileceği bir yer arıyordu. Birkaç kilometre ileride yeni bir kavşağa gelirken yavaşlamasını söyledi. Şehir içine girmekten başka çareleri yok gibiydi. Tam o sırada kocaman bir levha gördü.

"Hey! Bak! Malatya Park diye bir yer varmış. Bir sürü marka var. Oraya gidelim. Dikkat et de kaçırma!" dedi adama. Genç adam da soldaki dev gibi binayı görmüştü zaten. Kavşaktan dönerek ilerledi. Onu gözden kaçırması zaten pek mümkün değildi. Birkaç dakika sonra son derece modern ve büyük bir alışveriş merkezinin önünde durdular. Gamze merakla bu büyük merkeze bakıyordu. İstanbul'daki veya Ankara'daki herhangi büyük bir alışveriş merkezinden hiç de geri durmuyordu. Kapalı bir otoparkı da vardı ama onlar binanın hemen önündeki çok büyük açık otoparkına girmişlerdi. Yer bulmaları şansları gereğiydi. Henüz öğlen olduğu halde çok fazla araç vardı.

"Ne kadar kalabalık!" dedi farkında olmadan.

"Hafta sonu olduğu için! Bugün Cumartesi... İnsanlar gezmeye çıkmışlar. İstersen yola devam edelim?" dedi Akın ona.

"Hayır! Olmaz!" dedi Gamze hemen. İçeriyi merak etmeye başlamıştı bile. Her kadın gibi alışveriş yapılacak bir yer, onun da heyecanlanmasına sebep oluyordu. Belki bu iri adamla gezinirken kendisine de bir iki güzel şey bulurdu.

Girişteki büyük döner kapılı güvenlikten geçtiklerinde, Gamze içerisinin sandığından da geniş olduğunu gördü. Burayı gezmek bir günü alabilirdi. Koçtaş'dan Teknosa'ya, 5M'li Migros'tan Kiğılı'ya, Mavi'den Crispino'ya kadar her türlü mağaza vardı. İlk birkaç dakika kalabalıktan ve hareketlilikten başı dönen Gamze, farkında olmadan adamın kalın kolunu tutup kendisiyle gelmesi için ilk yürüyen merdivene sürüklemişti. Akın onun bir anda dertlerini unuttuğunu ve bir alışveriş sevdasına girdiğini görünce gülümsedi. Bu soğuk kadın belki nezaketi ve gülmeyi unutmuştu ama onun diğer yönlerden başka kadınlardan hiçbir farkı

yoktu. Özellikle söz konusu şey alışveriş ise!

Genç kadın daha evvel bir erkek için hiç alışveriş yapmamıştı. Aklındaki ilk şey, ona ihtiyacı olan birkaç kalın şey almaktı. Mesela o kabanı çok inceydi. Ayakkabıları da hoşuna gitmiyordu. Girdikleri ilk mağazada aklında bunlar varken, farkında olmadan raf raf gezmeye başladı. O kadar çok çeşit vardı ki! Üstelik çoğu da indirimdeydi. Fiyatları İstanbul'dan birazcık pahalı olmasına rağmen indirimlerle fazla abartılı olmuyordu.

Gözleri kırmızının biraz koyusu, kalın bir boğazlı kazağa takıldı. Boğaz kısmı fermuarlıydı ve istenirse fermuar indirilip daha farklı bir model elde ediliyordu. Bulabilse, bu renk kazağı kendisi almak isterdi. Kumaşının yeri de çok kaliteliydi. Rengi ise harikaydı. Onu alıp adamın göğsüne dayadı. Dudaklarını büzdü. Birkaç adım uzakta yanlarında bekleyen genç satıcı kıza döndü. "Bakar mısınız? Bunun daha büyüğü yok mu?"

"Bakayım efendim!" diyen genç kız, başka bir askıya gitmişti.

"Bana bu renk bir şey mi giydireceksin?" diye sordu Akın kazağın görünümünden pek hoşlanmamış gibi.

"Elbette! Sert erkekler siyah giyebilir ama eminim bu renk seni çok açacak!" Onu dikkatle süzdü bir an. Sonra iç çekti. "Sakallarını ne zaman keseceksin?" diye sordu açıkça.

Adamın kaşları hafifçe havalandı. "Ankara'ya varınca benden ayrılacak bir kadın için garip bir soru değil mi?" dedi gülümseyerek.

"Evet, ama Ankara'ya kadar çok yolumuz olduğunu sen söyledin! Ve saçların! Saçların yakışıyor ama onları da biraz kestirirsen güzel olurdu. Burada bir berber de vardır eminim."

"Daha neler!" dedi adam alaycı bir dudak bükmeyle. Ama genç kadının kendisine bakan soğuk gözlerini görünce erkeksi kaşları biraz daha havaya kalktı. "Sen ciddi misin?"

"Elbette! Paramın karşılığını tam almak isterim. Bu güzel kıyafetler içinde yanımda sakallı bir serserinin olmasından hoşlanacağımı sanmıyorum. Ne var bunda ki? Sen sakallı olmaktan hoşlanıyor musun?"

Genç adam elini sakallarına götürdü. "Cezaevinde kesmem için pek bir sebep yoktu!" dedi yavaşça.

Gamze başını salladı. "Artık var. Yanında dünyanın en güzel on kadınından birisi olduğunu unutma!"

Adam bir kahkaha attı. O sırada yanlarına yeni bir kazakla satıcı

kız yanaşmıştı. Buna rağmen genç adam merakla sordu. "Peki, ilk onda kaçıncı?"

Gamze hafifçe gülümsedi. "Söylemem…" Kızın elindeki kazağı aldı. Adamın göğsüne dayadı. Evet, bunun içine kendisi gibi iki tane kadın girerdi ama Akın denen bu serseme ancak olacak gibiydi. "Hadi şunu dene… Umarım ileride göbeklenmezsin. Gerçekten de sana uygun kıyafet bulmak zor olacak!"

O kazağı denerken, genç kadın birkaç farklı model daha bakıyordu. Birkaç çapkın Malatyalı genç adamın bakışlarının farkındaydı ama aldırmadı. Bu tip bakışlara alışıktı. En azından rahatsız etmiyorlardı. Sadece bakmaktan bir şey çıkmazdı. Eline aldığı iki kazağı daha soyunma odasına götürdü. Onun nerede olduğunu biliyordu. Elini kapının üzerindeki boşluğa kaldırdı. "Bunları da dene!" dedi emreden bir tonla. Öyle yapmasa adamın kabul etmeyeceğini biliyordu.

Kırk beş dakika sonra elleri poşetlerle dolu halde birbirlerine bakıyorlardı. Genç kadın başıyla yan tarafı işaret etti. "Şimdi sıra sende!" Akın da yan tarafa baktı. Bir erkek kuaför dükkânının önünde duruyorlardı. Gamze inatla devam etti. "Şu suratın neye benziyormuş bir görelim. Sayende kredi kartımda koca bir delik açıldı. Sen de benim bu minicik isteğimi yaparsın her halde?"

"Kıyafetler de senin isteğindi!" diye mırıldandı adam.

"Doğru! Ama bana değil sana yaradı. Uzatma hadi. Git ve sakallarınla vedalaş! Sonra da üzerini değiştirsin."

Genç adam o kuaför dükkânına isteksizce girerken, Gamze elinde olmadan gülümsedi. Kökünün kendisinde olduğu bir şey için üzülmesini anlamıyordu. Adam boş koltuklardan birisine yerleşti. Zayıf berber hemen omzuna onu kesilen saçlardan koruyacak bir örtü örttü. Genç kadın dükkânın önündeki bir banka oturmadan önce kafasını içeri uzattı ve berberi çağırdı. Kendi yaşlarında gözüken berber güzel kadının önüne geldiğinde son derece saygılıydı.

"Buyur Abla!" dedi efendice.

Gamze ona kısaca saçları nasıl kesmesini istediğini tarif etti. O uzun saçlar biraz kısalsa iyi olurdu. Berber hafif bir gülümsemeyle onu dinliyordu. O uzun adamın kontrolünün bu güzel kadında olması hoşuna gitmiş gibiydi. Onun dediklerini aynen yapacağını söyleyerek dükkânına geri döndü. Gamze de torbalarda ona giyecek bakınmak üzere banka geri döndü. İlk denedikleri kırmızımsı kazakla siyah kadife pantolonu çıkardı. Adamın ayağındaki ayakkabılar ve üzerindeki kaban yeniydi zaten. Kalın,

iyi bir kaban almıştı ona. Genç adam önceleri itiraz edecek gibi olduysa da kendisinin eğlendiğini görünce bundan vaz geçmişti. Gerçekten de Gamze bir süre için dertlerini unutmuştu. Kendi zevkine göre bir erkeği giydirmek keyifliydi.

Berberin çırağına işaret ederek yanına çağırdı.

"Bunları da o ağabeyine ver. Tıraştan sonra giyinsin. Ben de şuradaki parfümcüye gidiyorum. Söyle, on dakika sonra gelirim."

Çocuk elindekilerle giderken, Gamze de kalan birkaç poşetle birlikte az ilerideki parfümcüye yöneldi. İçerisi mis gibi parfüm kokuyordu. Sevdiği adamı ve karnındaki çocuğun psikolojik baskısını unutmaya çalışarak orada uzunca bir zaman harcadı. Uzun zamandır aradığı bir parfümü orada görünce de müthiş sevindi. Black Lavender isimli parfümü çok severdi. Hemen iki tane aldı. Zaten ellerinde başka da yoktu. Sonra elleri erkek parfümleri üzerinde gezindi. Dün adamın ten kokusundan hoşlanmıştı. Ayrıca kendisine çok yakışan bir losyon kullandığı da belliydi. Yine de ona da bir parfüm alsa mıydı acaba?

Satıcının önerdiği erkek parfümlerini kokladı. Üçüncü gösterdiği parfüm hoşuna gitmişti. Fiyatı kendi parfümünden bile pahalıydı ama almakta sakınca görmedi. Nasılsa her şey kontrolden çıkmıştı. Dün o adama çarptığı anda, sevdiği erkekten başkasına bir şeyler alacağı aklına bile gelmezdi. Hem de bundan garip bir zevk alacağını hayatta tahmin edemezdi. Oysa şimdi hem bu sıkıcı yolculuğu biraz çekilir olmuştu, hem de sevdiği erkeği hapisten çıkarmak için bir ümidi olmuştu. Akın doğru mu söylüyordu acaba? Kaan'ı kurtarabilir miydi? Garip bir şekilde onun sözlerine güven duyuyordu. Her ne kadar kendisini kızdıracak şeyleri sık söylese de söylediklerinin hep arkasında olması ona güven duymasına sebep oluyordu.

"O kimin için?" diyen kalın ve ahenkli bir ses duyunca, başını çevirdi. Karşısında siyah pantolonu ve bozuk vişne rengindeki kazağıyla Akın'ı görünce şaşkınlıkla irkildi. İrkilmek ne kelime! Neredeyse… Neredeyse nefesi kesilmişti. Gözlerini kırpıştırdı şaşkınlıkla. Ne kadar şaşırdığını belli etmemek için elinden geleni yapıyordu ama bundan tam emin değildi. Midesine bir yumruk yemiş gibi yutkundu.

Kaan'ın gördüğü en yakışıklı adam olduğundan emindi. Onu o davette gördüğünde nefesi kesilmişti. Bütün kadınların bakmaktan zevk alacağı kadar yakışıklı bir erkekti o. Ama… ama… bu adam?..

Akın gözlerini genç kadının elindeki şişede tutarak yanaştı. Kabanını giymemişti. Bir elinde öylece tutuyordu. Uzanıp ince parmakları arasındaki şişeyi aldı. Burnuna götürüp kokladı. Gamze de

onu seyrediyordu. Tıpkı yanındaki tezgâhtar kız gibi… O kırmızı rengin içinde… mavi gözleri… dayanılmayacak kadar dikkat çekiyordu!

"Hımm. Güzelmiş! Kime bu? Kaan'a mı?"

Gamze şaşkınlığından kurtuldu. Dikkatini toplamaya çalıştı. Sinekkaydı tıraş olunca, köşeli çenesi, gülümsemeye hazır dudakları, keskin burnu, okşanmak için yaratılmış gibi duran pürüzsüz yanakları meydana çıkmıştı. Ve saçları… Simsiyah saçları yandan ayrılmıştı. Bir kısmı geriye giderken, bir kısmı da eski günlere inat kaşının üzerine inmişti. Hem çok… çok tutucu bir taranıştı… Hem de fazlasıyla dikkat çekici… Ensesindeki saçlar ise iyice kısalmıştı.

"Sana tabii!" dedi zorlukla. Bu adama yakışıklı denemezdi… Evet, Kaan yakışıklıydı… Kadınların hoşuna gidecek kadar göz alıcıydı. Ama şimdi sakallarından ve fazla saçlarından arınmış bu uzun adam… bir kadının değil paylaşmak… kimseye göstermek istemeyeceği kadar… seksi gözüküyordu. Gamze bu güne kadar bir erkek için seksi terimini hiç kullanmamıştı. Güzel vücutlu erkek çok görmüştü… Alımlı… Uzun boylu… Kız kadar güzel olanlar… Yakışıklılığının farkında olan playboylar… Ama seksi bir erkek hiç görmemişti. En azından kendisine göre… Bu kazağı almakla iyi etmemişti. Müşterilerinin yarısından fazlası kadın olan bu parfümcüde adama yan gözle bakmayan bir kadın bile neredeyse yoktu.

Genç adam ise parfüm ile ilgileniyordu. Şişeyi çevirip ismine baktı. Sonra tekrar burnuna götürdü. "Calvin Klein ha?" diye mırıldandı. "Sen beğendin mi?"

"Sanırım sana yakışacak…" dedi Gamze hafifçe gülümseyerek. "O kadar kılın içinden senin gibi bir adam çıktığına inanamıyorum!" dedi sonra. "Çok… çok… Şey! İyi olmuşsun yani! Bir de inat ediyorsun! İyi ki kestirdik!"

Genç adam gülümseyerek ona baktı. "Tatlım… Ben bu suratla otuz yıldır yaşıyorum! O kılların altında ne olduğunu biliyorum zaten. Anlamadığım senin ısrarın. Ne oldu sanki? Yine aynı ben! Hiçbir şey değişmedi!"

"Saçmalama!" Ona biraz sokuldu. Fazla da yanaşmak istemiyordu. Gözleri ile belli etmeden dükkânın içini işaret etti. "Baksana çevrene bir! Tüm kadınlar sana yiyecek gibi bakıyor!"

Adam ilgisiz gözlerini biraz sağındaki iki genç kıza çevirdi. Kendisine bakan iki çift kahverengi göz, hemen bakışlarını kaçırmıştı. Yeniden kendisini süzen Gamze'ye dönen adam gülümsedi. "O halde

yakışmış diyorsun, öyle mi?"

"Kesinlikle!" dedi Gamze dürüstçe. Sanki adamı kendisi doğurmuş, kendisi büyütmüş, kendisi şekillendirmiş gibi memnundu. Şu bakımlı erkek türünü seviyordu. Bazı kızların sevdiği gibi kirli sakaldan da hoşlanmazdı. İşte, iyi bir kıyafetle ve birazcık bakımla hoş bir adam ortaya çıkmıştı! Hoş da ne demek! Yenip yutulası bir adam vardı karşısında. Cinsel hayatındaki durgunluğa çok kısa bir sürede veda edeceği kesindi. Ondan ayrıldığında aklının adamda kalacağı da kesindi. Onun ne yapıyor olacağını kesinlikle merak edecekti.

"Giysiler, ayakkabı ve mont için teşekkür ederim!" dedi Akın. "Gerçi gerek yoktu ama!"

"Olsun! Sıkıntı duyma! Aklına da yanlış bir şey gelmesin. Kendisine bir şeyler aldığım ilk erkeksin!"

Genç adamın bir kaşı havaya kalktı. "Genellikle sana aldıklarından eminim!"

Gamze'nin gülümsemesi biraz soldu. "Terbiyesizlik etme yine! Birçok hediye aldığım doğru ama karşılığında henüz kimseyle yatmadım. Erkeklerin aptallığı!"

"Ben öyle bir şey demedim!"

Genç kadın onun elindeki şişeyi biraz sertçe aldı. "Ama ima ettin! İmalardan hoşlanmam!" Kasaya gidip şişeyi kutusuyla birlikte kasiyer kızın önüne bıraktı. Kendisine aldığı parfümler de oradaydı. Kredi kartı ile parasını öderken tersçe adama baktı. O ise kabanını giymiş, Gamze'nin bir kenara koyduğu alışveriş çantalarını eline almaya uğraşıyordu. Parfümcüden çıkarken genç adam ona gülümsedi.

"Kızdın mı yine?"

"Beni bu kadar çabuk kızdırmayı başarabilen yegâne erkeksin!" dedi Gamze sakin bir sesle. Kendisini toparlamıştı artık.

"Bu iyi sanırım… Başka zaman olsaydı bundan çok memnun olurdum!" dedi adam şakacı bir tonla.

"Öyle mi? Neden?" dedi Gamze yürümeyi keserek. Bakışlarını ona kaldırmıştı biraz merakla.

"Birkaç konuda ilk olduğumu öğrenmek güzeldi. İlk alışveriş yaptığın erkek! İlk çabuk kızdıran erkek! Bir yabancı olarak kollarında yattığın ilk erkek!"

Gamze de hafifçe gülümsedi. Bu doğruydu! Gözleri biraz yumuşadı. Bu adamla tanışalı daha yirmi dört saat olmuştu ama onunla

gerçekten de eğleniyordu. Ona neden kanının ısındığını bilmiyordu ama ısınmıştı işte bir kere! Belki de gece onun kendisine arkadaşça sarılması yüzündendi. Onun dostluğu hoşuna gitmiş olmalıydı.

"Evet! Sanırım haklısın!" dedi ona.

Genç adam iç çekti. "Bak! Özür dilerim! Eski erkek arkadaşların ve onlarla ne yaptığın beni ilgilendirmez. Bir daha bu konuda konuşmayacağım. Sana söz! Ne dersin? Arkadaş olalım mı? Sen bana karşı buz gibi ve mesafeli davranma, ben de sana bir ağabey gibi kol kanat gereyim."

Gamze kavisli kaşlarından birisini hafifçe kaldırdı. "Bunu nasıl yapacaksın?" dedi alayla. "Yakında ayrılmayacak mıyız?"

"Evet, ama senin de dediğin gibi, henüz çok yolumuz var. Dost olursak ve birbirimizi iğnelemeden samimice konuşursak belki yol daha çekilir olur!"

"Bunu yapabileceğinden emin misin?"

"Sen dışarıdaki kar gibi soğuk olmayacağından emin misin?"

Genç kadın iç çekti. "Yıllar sonra… değişmem… çok zor olabilir!" dedi yavaşça.

"Belki! Belki de olmaz? Daha şimdiden birçok ilki yapmadık mı? Ben de hayatımda ilk kez sevişmediğim bir kadınla yattım. Hayatımda ilk kez bir kadının bana para harcamasına izin veriyorum. Ve hayatımda ilk kez sevmediğim birisine yardım edeceğim!"

Gamze şaşırmıştı. Merakla baktı. Ne demek istemişti ki? "Sevmediğin birine yardım mı? O kim ki? Ben mi?"

"Yok canım! Senin şu Kaan uyuzu…"

"Akın!" dedi Gamze onu uyarırcasına. "Lütfen onun hakkında böyle konuşma! Eğer böyle konuşacaksan aramızda bir arkadaşlık kurulmasını unut gitsin. Sen onun hakkında ne düşünürsen düşün, ben onu seviyorum ve değer veriyorum. Yardım etmek istemiyorsan etme! Ben zaten senden böyle bir şey talep etmedim! Kendim her şeyi halledebilirim!"

"Tamam. Tamam. Kızma hadi…" Genç adam elini uzatıp onun yanağının kıyısına düşmüş bir saç lülesini kenara çekti. "Bebeğinizin babasını kurtaracağım hanımefendi! Bana güvenin! Benim de birkaç tanıdığım var. Eminim seninkilerden hızlı davranacaklardır. Şimdi acele edip yola çıkmazsak, bu gece de Ankara'ya varamayacağız demektir. Yolda her zaman Fethi Ahmet gibi misafirperver bir köylü

bulamayabiliriz."

"Biz de bir otelde kalırız!" dedi Gamze sakince. Bu ihtimale aslında pek inanmıyordu. Gece Ankara'da olmayı ümit ediyordu. Oradan da ver elini İstanbul. "Gidebilsek iyi olur ama, olmazsa sanırım sana bir gece daha dayanabilirim!" dedi alaycı bir bakışla. Sonra dudakları büküldü. "Ama bu sefer ayrı yatak ve sıcak odalarda olursa daha iyi olur!"

"Aynı fikirdeyim!" deyip göz kırptı adam ona. Gece boyunca bedenine kedi gibi sokulan seksi bir vücut, sağlıklı bir erkek için çok tehlikeliydi. O sırada yanlarından geçen bir sarışına gözleri kaydı. Çakma sarışın da açıkça ona bakıyordu. Bu bakışmayı gören Gamze hafifçe iç çekti. Başına belayı kendi eliyle çekmişti. Böyle parlak bir erkek çıkacağını bilse ne onun sakallarını kestirirdi ne de üzerine böyle şık kıyafetler alırdı.

"Gitmeden önce birer çay içelim!" dedi geç adama. "Bu soğukta bana iyi gelecek. Sonra da bir tuvalete gidelim."

En üst katta yemek yenilip içilen çok geniş bir alan vardı. Zaten her kat bir futbol sahası kadar olmalıydı. Birçok lokanta ve büfe bu alanın çevresine serpiştirilmişti. Sinema salonları da bu kattaydı. Ortadaki masalardan birisine oturup ilgili garsonun gelmesini beklediler. Gelen genç çocuğa bir büyük bir de küçük bardakta çay söylediler. Genç kadın onun zaten küçük bardakta içmeyeceğinden emindi. Sabah kahvaltıda önüne konan bardağın küçüklüğü yüzünden pek mutlu olmadığını hissetmişti. Hemen boşalan bardak ona sıkıntı vermişti. E tabii! Böyle iri gövdeye küçük bardak da pek karizmatik durmuyordu zaten!

İkisi de ne kadar dikkat çektiklerinin farkında olmadan çaylarını sessizce içtiler. Sadece birkaç basit kelime konuşmuşlardı. Sonra çayların parasını masaya bırakan Akın, torbaların hepsini bir eline alırken, genç kadının kalkmasına yardım etti. Birbirlerine dokunmadan, mağazaların önünden sadece bakarak geçerken, kalabalığın da iyice arttığını fark etmişlerdi. Bu karlı tatil gününde öğle yemeğini yiyen veya burada yemeye niyeti olan yüzlerce insan, alışveriş ve eğlence için Malatya Park'ı doldurmuştu. Aynı kattaki tertemiz tuvalete giren Gamze, burada oyalandıkları için pişman olmadığını düşünüyordu. Değişik olmuştu. Çıkmadan önce aynada kendisini süzdü. Yanakları tatlı bir şekilde kızarmıştı. Uzun zamandır gözleri ilk kez parlıyordu. İyi ki Akın'a kendisiyle gelmesini teklif etmişti. Yoksa şimdi böyle keyfi yerinde olmayacaktı. Kaan'ı düşünmekten dolayı morali hep bozuk olacaktı. Bu uzun çekici adam, dikkatinin dağılmasına sebep olduğu için şanslıydı.

Tuvaletten çıktığında onu kendisini beklerken buldu. En alt katta bulunan 5M'li Migros'tan araba için kar zinciri de aldılar. Genç adam arabada zincir bulundurmanın iyi olacağında ısrar etmişti. O, ağır zincir kutularının üzerindeki lastik ebatlarını incelerken, Gamze içinden şükrediyordu. Eğer kendi başına yola çıkmış olsaydı, ne böyle bir detayı hatırlardı, ne de buraya gelmeden önce lastiklerin üzerindeki ölçüleri almayı aklı ederdi. Böylece her lastik çapına göre de bir kar zinciri olduğunu öğrenmiş olmuştu. Bir erkekle hayat sandığı kadar kötü olmayabilirdi. İleride Kaan ile evlendiklerinde, bundan hoşlanacaktı. Bundan emin olmuştu artık.

Sonunda büyük alışveriş merkezinden dışarıya çıkıp da arabalarına doğru yürümeye başladıklarında, yağan karın tamamen durduğunu görmüşlerdi. Kar yağışı dinmesine rağmen, hava kapalı ve soğuktu. Gökyüzündeki kırmızımsı boğukluk, yeniden kar yağışının başlayacağını gösterir gibiydi. Montuna iyice sarınan Gamze, yan koltuğa geçerken, üşümemeye çalışıyordu. Sıcaktan soğuğa çıktığı için yanakları gerilmiş, gözleri yanmıştı. Araba ısınıncaya kadar da montunu çıkarmaya niyeti yoktu.

"Kayseri'ye ne kadar zamanda varırız?" diye sordu Akın'a. Genç adam dudaklarını büktü hafifçe.

"Bilmiyorum. Yol temizlenmişse bile üç dört saat sürer her halde. Asfaltın üzeri buzla kaplıdır şimdi."

"Peki ya Ankara?"

"Bir o kadar da o çeker sanırım."

Gamze hareketlenen arabanın camından etrafını seyrediyordu. "Yani yolda bir yerde konaklamazsak, gece dokuz on gibi orada mı oluruz?"

"Sanırım! Yoldaki kar fazlaysa daha da geç olabilir. Zaten Ankara'ya varabilsek bile senin o saatten sonra yola devam etmene izin veremem!"

Gamze çatılmış kaşlarla ona baktı bir an. Adamın doğal koruma mekanizması ile böyle konuştuğunu biliyordu. Fakat kendisine fazla sahiplenmesine de izin veremezdi. "İstersem giderim ben!" dedi sakince. "Yolda biraz uyusam yeter!"

"Saçmalamayın Gamze Hanım! Kar olmasa da ülkenin her yerinde buzlanma var. Akşam sekizden sonra otoban da buz pisti gibi olur. "

"Bana saçmalama demememi istemiştim!" dedi Gamze biraz

soğuk bir sesle. "Yol üstünde başka bir yerde kalabiliriz. Ben Ankara'da kalmak istemiyorum. Benim için kötü anıları var. Evden ilk kaçtığımda bir hafta kadar kalmıştım!"

Genç adam ona çevirdi bakışlarını. "Sen evden mi kaçtın?" diye merakla sordu.

"Evet! On beş yaşındaydım!" Sıkıntılı bir şekilde dudak büzdü. O günleri hatırlamak bile istemiyordu. "Peki… Tamam. Nasılsa yarın Pazar. Acele etmeme gerek yok. Senin de işin yoksa Kayseri'de konaklayabiliriz. Ama dediğim gibi bu sefer güzel bir otel olsun istiyorum. Bir duş almadan yatmayı kesinlikle istemiyorum."

Adam sesini çıkarmadı. Bir süre karları temizlenmiş olsa da hâlâ güvenli olmayan şehir içi trafiğinde ilerlediler. On dakika sonra Malatya'nın çıkışına varmışlardı. Bu arada tek tük yağan kar tanecikleri, nazlı nazlı yere doğru inmeye başlamışlardı. Bunlar dünkü gibi iri ve sık değildi. Fakat eski karların üzerine indiklerinde erimeden kalıyorlardı.

"Evden niye kaçtın?" diye sordu Akın bir süre sonra. Artık şehirden iyice uzaklaşmışlardı. Kayseri Antep yol ayrımına gelmişlerdi. Genç adam yeniden yağmaya başlayan karın altında arabayı sağa giden yola döndürdü.

"Neden olabilir? Ünlü ve zengin olmak için tabii!" dedi Gamze kuru bir sesle. Kabanını çıkarmaya uğraşıyordu. Adam uzanıp tek eliyle ona yardım etti.

"Başarmışsın! Neden bu kadar mutsuzsun?"

"Mutsuz değilim ben!"

"Yapma! Gayet mutsuzsun! Sorun sadece sevgilin ve karnındaki çocuk mu?"

"Daha ne olsun ki? Hapiste olan bir adama aşığım ve onun çocuğunu taşıyorum. Sevdiğim adam çocuğumuzu aldırmamı isterken aptal gibi doğurmak ümidiyle heyecanlanıyorum." Kabanını arka koltuğa attı.

"Doğurabilirsin! Ona bakacak maddi gücün var sanırım!"

"Var tabii!" dedi Gamze sıkıntılı bir sesle. On yıl içinde çok iyi para kazanmıştı. Artık kimseye muhtaç değildi. İç çekti. "Ama para her şey demek değil!"

Adam keyifli bir şekilde güldü. "Bu sözü genelde çok zengin olanlarla, zengin olma ihtimali olmayanlar söylerler. Para pek çok şeyi çözer. Ama ben sevgilinin hapisten çıksa bile seninle evlenmek

isteyeceğini düşünmüyorum hâlâ. Tabii sana yardım edeceğim. Onu hapisten çıkmasını sağlayacağım ama seninle evlenmesini sağlayabileceğimi sanmıyorum. Bence bu çocuk konusunda yalnızsın!"

Gamze cevap vermeden birkaç saniye durdu. Onun haklı olma ihtimali vardı tabii. Yine de şansını denemek istiyordu. "O beni seviyor!" dedi sonra yavaşça.

Adam da cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. Sonra onayladı onu. "Evet! Paranı belki… Güzelliğini de belki… Hatta sana kendince âşık da olabilir. Fakat yaşadığı şatafatlı hayatı senin için bırakır mı bilemem… Birçok kadın her zaman elinin altındayken, tek bir kadına bağlanabilecek bir tipe benzemiyor."

Gamze onu süzdü kısa bir an. "Sen de evli değilsin… Hayalindeki bakireyi bulsan, onunla evlenir miydin? Yani… yakışıklı… bir adamsın. Seni çekici bulan pek çok kadın olmuştur. Sen de bir sürü kadın içinden tek bir kadına bağlanacak cesareti bulabilir miydin?"

Adam başını salladı ağır ağır. Gözleri dalgınlaşmıştı yavaşça. "Ben hiçbir zaman çapkın bir adam olmadım…" diye mırıldandı.

Gamze onun tam da doğruyu söylemediğini rahatlıkla hissedebiliyordu. Hiçbir kadın bu kadar seksi bir erkeği görmezden gelemezdi. Hiçbir kadın onun bulunduğu ortamda rahat olamazdı.

"Ama birçok kadın oldu? Değil mi?" diye sordu. Bundan yüzde yüz emindi. Birçok kadın onun için deli olmuş olmalıydı. Sırf adamın o garip mavi gözleri yeterdi…

"Zaman zaman oldu," diye onayladı Akın. "Ne yazık ki ömrümü birlikte geçireceğim bir kadını bulamadım… Bulduğumu düşündüğüm anlar oldu ama sanırım kader buna izin vermedi."

"Ben kaderimi kendim çizmeyi severim. Kaan'ı seviyorum ve ona bir şans vermek niyetindeyim. Eğer… eğer benimle evlenmek istemezse de… senin dediğin gibi düşünüyorum. Çocuğumu kendi başıma doğurur ve onu büyütürüm. Belki ileride bizi kabul edecek bir erkek de bulabilirim. Çocuğumun piç olmasını engellemek için bir postacıyla bile evlenebilirim. Ama öncelikle ilk şansı Kaan'a tanımak istiyorum."

"Umarım istediğin gibi olur."

"Olmak zorunda!"

"İnatçı olman güzel… Evden kaçınca ne oldu peki?"

Genç kadın omuz silkti. "Ahlaksız bir herif onunla yatmam karşılığında bana iş vereceğini söyledi. Fazla param yoktu ve bilmediğim

bir şehirde tek başımaydım."

"Yattın mı peki?" dedi Akın.

"Hayır! Daha on beş yaşındaydım! Tamam! Yaşıtlarımdan uzun ve gösterişliydim ama ilk zorlukta ilk iğrenç teklife evet demeyecek kadar da çocuksu bir cesaretim vardı. Hayallerim vardı. Moda dünyasının İstanbul'da olduğunu bilmeme rağmen, Ankara'daki o adamı gazetedeki ilandan bulmuştum. İlana genç mankenler aradıklarını yazmışlardı. Yeni yüzler istiyorlardı. Tabii hepsi de bir düzmeceymiş. İstedikleri şey çaresiz güzel kızları zengin adamlara pazarlamakmış. Ne yazık ki herkes benim kadar cesur değildi. Ben sahte ajansın, tuzaklarına düşürdükleri kızlar için ayırttığı otelden gizlice çekip giderken, Yeşim diye bir kız onların isteklerine boyun eğmek zorunda kaldı. Bir süre telefonlaşmıştık. Sonra… Sonra bir gün intihar etti!"

"Manken olmuş muydu peki?"

"Ne gezer… Birkaç defileye çıkmıştı ama esasında birileriyle her biri birkaç yıl süren bir metres hayatı yaşamıştı. Her adam bir öncekinden berbat çıkıyordu."

Akın kaşlarını çatmıştı. "Üzücü… İntihar edince öldü mü?"

"Hayır… Onu bir kliniğe yatırttım. Ben o sıralar iyi para kazanıyordum. O ise uyuşturucuya alışmıştı. Tedaviden sonra bir işe girdiğini biliyorum. Sonra da bir gün altın vuruşla kendisini öldürdü!"

Akın yan gözle genç kadının soğuk yüzüne baktı.

"Senin uyuşturucuyla aran nasıl?"

"Çok gençken… bir iki sigara içmiştim. Sırf meraktan. Kendimi kanıtlama sevdası da olabilir. Bilmiyorum. Hiçbir zaman sevemedim. Uyuşturucu partilerindeki iğrençlikleri görünce, daha da soğudum. Bir amacım vardı ve o partiler amacıma giden yolu kısaltsa da dünya görüşüme uzaktı!"

"Ankara'da kandırıldığını anlayınca İstanbul'a mı gittin?"

"Evet…"

"Ne oldu peki?"

Genç kadın o günleri hatırlamak istemiyordu. Bakışlarını kaçırdı. "Harem otogarına indiğimde, ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Yaşım küçüktü, sınırlı param vardı, bilmediğim bir şehirdeydim. İlk gün hayranlıkla İstanbul'u gezdim. Galata Köprüsü'nde balık yedim. Galata Kulesi'ne çıktım. Yorgunluktan ölünceye kadar yürüdüm. İçimdeki korkuyu ancak böyle atabiliyordum. Başaramazsam, çok çok boynumu

büker geriye dönerim diyordum. Annemle babamın bana kızacaklarını biliyordum ama yine de affederler diyordum. Onlara yazdığım mektupta ne istediğimi kesin açıklamıştım. Ünlü ve zengin olacaktım. Telefonlarına da cevap vermemiştim. Ama yine de sığınacağım son liman orası olur diyordum."

"Nerelisiniz peki?"

"Afyon. Ailem biraz tutucudur. Yaptığım şeyi hâlâ affetmediler."

"Öyle mi? Yanlarına gittin mi hiç?"

"Gittim tabii. Onlar benim ailem. Ama tüm zenginliğime ve başarıma rağmen beni bir sokak kadını gibi karşıladılar!" Genç kadının sesi acı ve alaycıydı.

Akın sessizce arabayı sürmeye devam ediyordu. Yolda kar olmasına rağmen şimdilik tehlikeli bir durum yoktu. Kar lastikleri başarıyla idare ediyordu. Zincirleri takmalarını gerektirecek bir durum yoktu. Aklı ise genç kadının anlattıklarındaydı.

"İstanbul'da ne oldu peki?" diye sordu sonra.

"Hiç… O günleri konuşmak istemiyorum," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı Gamze. "Benim karnım acıkmaya başladı. Dünkü kavurma çok güzeldi. Yine bir kavurmacı falan görürsen dur da yiyelim. Olur mu?"

"Olur…" Akın onun konuşmak istemediğini anlamıştı ve şimdilik ısrar etmek istemiyordu. Dikkatini yola verdi. Yol virajlı olmaya başlamıştı zaten. Bazen tırmanışa geçiyorlar, bazen de inişe geçiyorlardı. Yol tamamen karla kaplanmıştı. Bir iki arabanın zincir takmaya çalıştığını gördüler yol kıyısında. Kar yeniden hızlandığı için görüş alanı da azalmıştı. Dışarıda aynı zamanda kuvvetli de bir rüzgâr vardı. Kar tanecikleri sağa sola savruluyordu. Buna rağmen görülebilen vahşi manzara tam olarak seyirlikti. Çıplak dağlar bembeyaz olmuştu. Sadece bir iki küçük yerleşimin olduğu yerde ağaçlar vardı.

Darende de belli ki baharda yeşil bir ilçeydi. Şimdilik sakin gözüküyordu. Yapraklarını dökmüş ağaçlar, kar kümelerine dirençle karşı koyuyordu. Bu bölgede öyle fazla çam ağacı olmadığına dikkat etmişti. Zaten belli bir boya bile yirmi otuz yılda erişen çam ağacı türündense bölgenin halkı daha çok kavak dikmeyi tercih ediyordu. Bolca da kayısı ağacı vardı.

Mecburen yavaş ilerliyorlardı. Gürün'e gelmeden hemen önce birkaç kamyonun önünde park etmiş olduğu bir kavurmacı gördü. Küçük bir yerdi. Elazığ'daki gibi büyük ve modern değildi. Tepesindeki bacadan

karlara inat beyaz bir duman yukarıya doğru süzülüyordu. Arabayı yavaşlatıp önündeki park alanına soktu. İki kamyonun arasına girdi.

"Daha iyi bir yer bulamaz mıydık?" diye sordu Gamze memnuniyetsiz bir sesle. Bakışları küçük binadaydı. Sonra soran gözlerini adam çevirdi.

Akın gülümsemiş ve göz kırpmıştı ona. "Şunu unutma! Nerede birkaç kamyon varsa, o lokantanın yemeği güzeldir. Kamyoncular öyle her yerde durmazlar. Ağızlarının tadını bilirler."

"Bu da senin kış çocuğu olman gibi temel bir kural mı yoksa?"

Genç adam kahkaha attı. "Bana güven!"

Garip! Ona güveniyordu. Hem de cidden güveniyordu. Bu nasıl olmuştu bilmiyordu. Yıllarca insanlara güvensizliği ilke edinmiş bir kadın olarak ona güveniyordu. Hem de her yönden… Kaan'a güvenmesi bile aylar almıştı. Onun kendisini öpmesine izin verdiğinde, aradan tam üç ay geçmişti. Sadece o minik öpücük bile yineleninceye kadar aradan haftalar geçmişti. Kaan öpücükleri ateşli hale çevirmeye pek hevesliydi ama Gamze sürekli bundan kaçınmıştı. Özellikle tahrik olan bir erkeği durdurmanın zor olacağını da biliyordu. Her ne kadar onu sevdiğini anlamış olsa da adamın hislerinden emin olamadığı süre içinde aralarındaki mesafeyi hep korumuştu.

"Ama burada hep erkekler var?" diye mızıldandı yine de.

"Bence bu kadar kötü bir günde, bu harika manzaradan bile daha güzel bir şey görecekleri için çok şanslılar."

Gamze bir an sessizce kalakaldı. Sonra kendisini toparladı. "Güzel iltifattı ama bana yiyecek gibi bakmalarından pek hoşlanmam," dedi etkilendiğini belli etmemeye çalışarak. Ama hoşlanmıştı bir kere. Ondan güzel bir kadın olduğunu duymak hoşuna gitmişti.

"Ben hallederim! Hadi gel." Arabadan inip onun tarafına geçti. Kapıyı açmadan önce genç kadının montunu giymesini bekledi. Sıcak arabada montunu arka koltuktan alan Gamze, giyinirken hâlâ endişeliydi. Allah bilir şimdi buranın tabakları, bardakları ve hatta çatalları bile kirliydi. Başkasının içtiği kirli bir bardaktan su içmek kendisine hiç cazip gelmiyordu. İnat etse miydi acaba? Yol boyunca daha güzel yerler olduğundan emindi!

Çaresizce kapı koluna uzandı. Akın ondan önce kapıyı açmıştı. Genç kadının yüzünü hafif bir rüzgâr yaladı. Kapüşonunu başına çekti. Sonra adamın uzattığı eline baktı. İri eli havada yardım için bekliyordu. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. O da siyah montu ve kırmızı

kazağıyla oldukça çekici duruyordu doğrusu. Adamın iyi niyetle uzattığı elini bu sefer reddetmek istemedi. Yavaşça elini uzattı. Eldivensiz çıplak avucu adamınkiyle buluştu. Eli sert ama pürüzsüzdü. Bunu dün gece soğuktan donan bedeninde gezdirdiği sırada da hissetmişti. Üşümüş kollarında nazikçe dolaşan parmaklar ne yaptığını bilecek kadar tecrübeliydi. Ayağını yavaşça karlı yüzeye bıraktı. Kapı kapandıktan sonra bile genç adam elini onunkinden çekmeyince gözlerinde hafif bir soruyla adamın yüzüne baktı.

"Elimi bırakma! Yerler kaygan!" dedi genç adam tatlı bir sesle.

"Ben kendim yürüyebilirim!"

"Bunu biliyorum! Daha evvel de söylemiştin! Bir erkeğe ihtiyaç duymaman güzel bir şey olmalı. Ama şimdi elimi tut. Yerler gerçekten kaygan. Seni adamların bakışlarından daha çok rahatsız edecek bir şey varsa, o da yeni doğmuş bir tay gibi bacakların iki yana açık bir şekilde kayıp düşmen olacaktır!"

Avucunu kaplayan iri avuç onu daha sıkı kavrayınca Gamze itiraz etmedi. Liseli bir öğrenci gibi eli onun elinde, kapıya doğru yürüdü. Yerler gerçekten de kaygandı. Yürüdükleri yer fayans tarzında bir şeydi ve önceden temizlenmişti. Ama temizlenen yüzeye hızla yığılan kar, onun çok daha kaygan olmasını sağlıyordu.

Lokantanın kapısını açan genç adam onun içeriye girmesini bekledi. Elini çekmişti. Sonra arkasından kendisi girdi. İçerisi kalabalık ve sıcaktı. Hemen hemen her masa dolu gibiydi. İçerideki hafif uğultu, çatal kaşık sesleri ve duvara montajlanmış eski model yetmiş ekran bir televizyonun sesiyle zaman zaman artıyordu. Genç adam kendilerini süzen meraklı bakışlar altında, elini genç kadının koluna götürdü. Bakışları ilerideki boş bir masadaydı. "Şuraya geçebiliriz!" diyerek onu oraya doğru yönlendirdi. Genç bir garson da hemen onların yöneldiği masaya doğru seğirtmişti.

Akın genç kadının sandalyesini kibar bir şekilde çekip oturmasını bekledi. Sonra da onun karşısına geçip yerine yerleşti. Birkaç çift göz hâlâ kendilerini süzüyordu ama Gamze'nin düşündüğü gibi yiyecek şekilde bakmıyorlardı. Üzeri kalın bir camla kaplı masa ise umduğundan temizdi. Kenara birçok baharatın bulunduğu küçük kaplar koymuşlardı. Kapaklı plastik bir kabın içerisinde ise kalınca kesilmiş ekmekler vardı. Kurumasınlar diye kabın kapağı kapatılmıştı.

"Buyurun efendim!" dedi garson önlerine kaşık ve çatal bırakırken. Bıçak yoktu elbette. Lüks lokantalara alışık olan Gamze bunu önemsememeye çalıştı. İşini bitiren garson şimdi saygılı bir şekilde

Akın'a bakıyordu.

"Çorba alır mıyız hayatım?" diye sordu Akın parlayan sıcak gözlerle. Gamze'nin yüzü bir an için değişti. Hayatım mı? Bu da ne demekti şimdi? Dost olmaya karar vermişlerdi ama adamın hemen eriyeceğini hiç sanmamıştı. "Siz bana ve karıma sıcak bir çorba getirin!" dedi Akın çocuğa. "Kavurmanız nasıl?"

"Kendi etimiz. Tavsiye ederim!" dedi genç garson.

"Güzel… Ben buçuk yerim. Sen nasıl alırsın hayatım?"

Gamze onun neden böyle konuştuğunu sonunda anlamıştı. '*Karım*' dediği anda, kalan birkaç bakış da hemen önlerine dönmüştü. Demek çapkın doğu erkekleri, söz konusu başkalarının karıları olunca oldukça tutucu oluyorlardı? Bu ilginçti. Buna daha evvel dikkat etmemişti.

"Ben de tek porsiyon alayım!" dedi Gamze kabanının düğmelerini çözerken. İçecek olarak da ayran söyledikten sonra garson yanlarından ayrıldı. Genç kadın alaycı bir bakışla fısıldadı. "Karım ha?"

Adam gülümsedi. "Yakında evleneceğine göre alışsan iyi olur!"

"Fena gelmedi kulağıma… Demek sihirli kelime bu? Erkekler başkalarının karılarına bakmazlar mı? Dünyanın pek çok yerinde buna kimse aldırmaz…"

"En azından bu bölgede böyle… Daha doğuda bir erkeğin yanındaki kadının yüzüne bile bakılmaz! Ayıptır… Hatta kan çıkar."

"Daha doğu mu?"

"Ankara ne kadar batıdaysa, Elazığ da o kadar doğudadır hayatım," dedi genç adam keyifle. Elazığ'dan öteye en az on saatlik bir yol daha vardır. Asıl doğu orasıdır."

"Bilemem… Ben Diyarbakır'dan öteye gitmedim. Ayrıca bu hayatım lafını cidden söylüyor gibisin?" Dik bakışlarını adamın gülen gözlerine çevirmişti. "Bana tatlım dedin. Güzelim dedin. Şimdi de hayatım… Alışmasan iyi olur."

"Bir gün bu kibrinden öleceksin!" diye alay etti genç adam onun mesafeli hali üzerine.

"Belki. Ama büyük ihtimalle yanımda sen olmayacaksın kocacığım." Bir an durdu. Düşündü. "Hımm… Kocacığım ha? Aslında söylemesi güzelmiş. Peki kocacığım. Şimdi sen söyle bana! Sen Kaan'ın işini yapabileceğinden emin misin? Onu gerçekten de hapisten çıkarabilir misin? Umarım yol boyunca bu tatsız sözlerini çekmem için beni

kandırmadın?"

Genç adam omuz silkti. Bir an genç kadının güzel yüzünü süzdü. İki yandan sarkan örgüleriyle hakikaten çok daha genç gözüküyordu. Kaan gerçekten de şanslı bir adamdı. Bu kadar güzel bir kadın tarafından sevilmek ve korunmak güzel olmalıydı. Böyle bir kadının aşkına sahip olmak için o sersem adamın ne yaptığını merak etti. Belki de yatakta çok iyiydi. Genç kadının onun kollarında geçirdiği ihtiraslı anlar gözünün önüne gelince sıkıntıyla dudaklarını sıktı. Dün gece istemese bile o bedenin güzelliğini fark etmişti. Bir erkek olarak çok zor bir duruma düşmüştü. Genç kadının onu ne kadar sevdiğini ise görebiliyordu. Yine de o aptal herif bu kadını hak etmiyordu.

Sonra yavaşça elini uzattı. "Telefonunu ver bana!" dedi ona.

"Neden?"

"Birisini aramam lazım. Madem kesin kararlısın, Kaan Bey için bir iki yeri arayayım bari. Yediğim yemeği de hak etmem lazım, öyle değil mi?"

"Aptallaşma! Dünkü yemeği de sen ısmarlamıştın zaten. Paranı boş yere harcıyorsun." Elini çantasına atmıştı. "Kimi arayacaksın peki?" Çantasının iki yanında dış cepler vardı. Telefonu genelde orada olurdu. Telefonunu bulunduğu gözden alıp tuş kilidini açtı ve adama uzattı meraklı bakışlarla.

"Bir dostu…" diye mırıldandı Akın sakince. Telefonu aldığında, uzun parmaklarıyla numaralara dokundu. Gamze hâlâ merakla onu süzüyordu. Adamın telefonu kulağına götürmesini izledi. Uzunca gibi gelen bir süre sonra da karşıdan telefon açılınca, kısaca bir "Alo, Tahir?" dedi.

Genç kadın telefondan erkek sesi yerine bir kadın sesinin geldiğini duyabiliyordu. Tahir isimli bir kadın olamayacağı kesindi. Belki de adamın karısıydı? Ama genç adamın sözlerini dinleyince gerçeği öğrendi.

"Siz yardımcısı mısınız?" diye sormuştu Akın. "Peki, Güney Hanım… Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Tahir'in eski bir arkadaşıyım. Toplantısı bitince ona Akın Kozak'ın kendisini aradığını söyle misiniz? Teşekkürler…"

Telefonu kapattı. Bir şey demeden genç kadına uzattı. Gamze hayal kırıklığına uğramıştı. İlk deneme başarısız olmuştu. Bu iyi değildi. İstemese bile ümitlenmişti.

"O kimdi?" diye sordu yeniden. Sesi biraz üzgündü.

"Üzülme! Sevgilini hapisten çıkarabilecek birkaç kişi varsa… birisi de odur!" dedi genç adam gülümseyerek.

"Şey… Bir daha mı arayacaksın?" diye sordu bu sefer Gamze. Genç adam omuz silkmişti umursamazca. Bakışları yumuşaktı.

"Hayır…"diye mırıldandı gizemli bir sesle. "O birazdan bize dönecektir…"

3. BÖLÜM

Kavurmacıdan çıkalı daha yarım saat olmamıştı. Genç kadın uyuklamak üzereydi. Bu bebek onda biraz halsizlik yaptığı gibi uykusunu da getiriyordu. Belki de dün gece geç uyuduğu içindi. Gerçi sabah da geç kalkmıştı. Aklına, yanındaki adamın iri vücuduna nasıl sarıldığı geldikçe kendisine kızıyor, utanıyor ve huzursuz oluyordu. Bir bakire gibi davranmasına gerek olmadığını biliyordu ama böyle bir duruma alışık değildi. En azından genç adamın gece ile ilgili hiç konuşmadığına dikkat etmişti ve bunun için ona minnettardı. Aslında arada ufak vurgularla ve söylenen arsız kelimelerle belki şımarabilirdi genç adam. Küçük kondurmalar… Hafif dokundurmalar… Neyse ki hiç birisi olmamıştı. Gece hakkında tek kelime etmemişti. Şu bir gerçekti ki yanındaki hamile kadına hakikaten de bir kardeşten öte bakmıyor gibiydi. Dokunuşlarında bir cinsellik yoktu. Bakışlarında bir arsızlık, yılışıklık hiç yoktu. Hep yumuşak yüzlüydü. Hep gülümsüyordu ama ondan sızan elektrikte bir şeyler vardı. Bu kadar sakin ve yumuşak yüzlü bir adamın katil olması normal miydi yoksa?

Telefonu çalınca, gözlerini tamamen araladı. Adam da başını çevirince, göz göze bakıştılar bir an. Gamze hemen doğruldu. Elini kapının yanındaki girintiye uzattı. Telefonunu oraya bırakmıştı. Onu alıp da ekranına baktığında, tanımadığı bir numara gördü. Akılda kalacak rakamlardan oluşan özel bir cep telefonu numarasıydı. Sonra genç adama doğru uzattı.

“Senin sanırım…” Genç adam telefonu alırken hemen ekledi. “Hoparlörden konuş. Ben de dinlemek istiyorum!”

Genç adam telefonu gülümseyerek aldı ve açma düğmesine bastı. Ardından bir düğmeye daha basınca arabanın içine karşı taraftaki adamın da sesi gelmeye başlamıştı.

“Alo?” diyordu sert bir ses. Gamze ürperdi. Çok sakin… ama çok sert bir tonu vardı.

“Merhaba Tahir!” dedi Akın yavaşça.

“Seni aptal adam! Hangi cehennemdesin sen?” diye aynı sertlikle konuştu karşıdaki ses.

"Yoldayım… Geliyorum!"

"Senin için yolladığım kişiyi neden beklemedin? O geldiğinde sen çıkmışsın. Ne kadar merak ettiğimi biliyor musun? Telefonun da yok!"

"Tamam dostum! Biraz erken saldılar ve ben de beklemek istemedim. Sorun yok. Ama gönderdiğin adama bir not bırakmıştım."

"Bırakmışsın! Evet, bırakmışsın da şehre de dönmemişsin? İlgili kişiyle iletişim kurmamışsın? Sana hazırladığım plana uymamışsın! Kiminle yolculuk ediyorsun? Allah Aşkına! Senin Gamze Çetin isimli mankenle ne işin var? Niye onun telefonunu kullanıyorsun?"

Genç kadın yutkundu yine. Adam kimliğini nereden biliyordu? Soran gözleri Akın'a döndü. Karşısındaki adamın sert sözlerine rağmen o eğleniyormuş gibi gülümsüyordu. Genç kadına göz kırptı. "Dünyanın en güzel on kadınından birisiyle yolculuk etmek, senin gönderdiğin ruhsuz bir malla yolculuk etmekten daha cazip geldi sadece!" dedi Akın.

"Eğer Tamer kendisine mal dediğini duysaydı, boynunu kırardı emin ol!" dedi Tahir isimli adam hafif yumuşamış bir sesle.

Akın bir kahkaha attı. "Bak sen! Beni karşılamaya Tamer'in kendisi mi geldi?"

"Bu onuru reddettiğine üzüleceksin! Seni bizzat kendisi almak istemişti. Sürpriz yapacaktı. Şimdi kar yüzünden Elazığ'da mahsur ve sanırım biraz sinirli! Uçaklar kalkamıyormuş."

"Üzüldüm inan ki!"

"Üzül tabii. Telefonun, paran, kıyafetlerin olmadan nasıl böyle bir aptallık yapabildin anlamıyorum?"

Gamze huzursuzca kıpırdandı. Tam bir şey söyleyecekti ki, Akın parmağıyla susması için işaret etti. "Rahatım yerinde… Merak etme dostum!"

Karşıdaki adam hafif bir nefes almış ve kısa bir an beklemişti. Sonra daha sakinleşmiş bir sesle sordu. "İyi, peki, tamam! Demek Gamze Hanım'la yolculuk ediyorsun? Şimdi neredesiniz? Pınarbaşı'na vardınız mı?"

"Henüz değil. Daha Gürün tarafındayız. Yol çok kötü Tahir. Kar yeniden başladı. Sanırım bu gece de Ankara'ya gelemeyiz. Birazdan hava kararacak. Uzunyayla'yı geçebilecek gibiysek, Kayseri'de durmayı düşünüyorum. Diğer türlü bulduğumuz ilk otelde kalacağız. Dün gece de zaten Kale tarafında bir köylünün evinde kalmak zorunda kaldık."

"Tahliye olmak için çok uygun bir hava doğrusu! Tamer'e süründüğün belli… Onun gibi başını belaya sokmakta üstüne yok. Dikkatli olun. Gamze Hanım'a da selamlar! Sanırım bizi duyuyor…" Tahir denen adamın zeki birisi olduğu kesindi.

"Dur! Bekle bir dakika! Senden bir şey isteyeceğim!" diyerek onun telefonunu kapatmasını engelledi Akın.

"Neymiş o?"

"Kaan Aydınoğlu… Şimdi benim koğuşumda uyuşturucudan yatıyor."

"Eee?"

"Suçu çok ciddi değil. Bir miktar uyuşturucu ile yakalanmış. Mahkemesi henüz görülmedi."

"Eee?" diye yine sordu adam.

"Onun çıkmasını istiyorum! Bir araştırsana!"

Karşıdan bir an bile bir duraklama gelmemişti. "Bakarız!" dedi Tahir. "Yarın Ankara'ya gelince beni ara. Buluşalım."

"Tamam. Sen de Tamer'i ara. Yeni numarası ezberimde değil. Söyle bana çok kızmasın!"

"O sana kızamaz… Sende kendisini görüyor. Görüşürüz."

Telefon kapanınca Akın onu genç kadına geri uzattı. Gamze'nin kaşları çatılmıştı. Konuşmalardan ne anladığını bilmiyordu. Adamın parmaklarına dokunmadan pahalı telefonunu alırken merakla sordu. "Adımı nereden biliyordu? Numaramdan mı öğrenmiş?"

"Sanırım…"

"Ama benim numaramdan ismimi bulması imkânsız. Hiçbir yere kayıtlı değil!"

"Sevgilinin hapisten çıkması da şimdilik imkânsız… Ama Tahir bunu da yapabilir," dedi Akın alaycı bir gülümsemeyle.

"Kim o? Devlet için mi çalışıyor?"

Akın omuz silkti. "Sadece güçlü bağlantıları olan çok zengin bir işadamı…"

"Tamer kim?"

"O da başı beladan kurtulmayan bir maceraperest!"

"Macera olsun diye mi seni çıkartmaya cezaevine kendisi gelmiş? Yoksa Elazığ'lı mı?"

Akın güldü. "Sence de çok soru sormuyor musun?"

"Lütfen! Merak ediyorum. Ben sana kendimle ilgili bazı şeyleri anlattım ama?"

"Hepsini değil! Basit şeyler."

"Tamer kim?" diye yineledi Gamze. Meraklanmıştı gerçekten. Güzel gözleri dikkatlice adamın yüzünde gezindi. Onun hakkında da çok şeyi merak ediyordu ama acele etmeyecekti. Nasılsa bu gece de bu gizemli adamla birlikteydi… Ve hatta belki yarın gece de onunla olacaktı! Akın'ı merak ettiği kadar hiç kimseyi merak etmemişti. Tabii şimdilik onun hakkında öğrenmek istediklerini sonraya saklayabilirdi.

"O da İzmir'de yaşayan ben yaşlarda bir işadamı. Ve Natalia isimli bir Yunanlıyla evli. Bir oğulları var. Son aldığım haberlere göre karısı yine hamileymiş. Kız bekliyorlarmış."

"Seni karşılamaya o niye gelmiş ki?"

"Arkadaşım!" dedi Akın kısaca ve gülümseyerek. "Ben arkadaşlarıma değer veririm. Arkadaşlarım da bana. Sizin camiada nasıl bilemem tabii."

"Bizde de değer verilir genellikle. Ama en değerli arkadaşımız paradır. O pek ihanet etmez."

Akın bir kahkaha attı. Öyle keyifli bir şekilde güldü ki, gülümseyişi belki beş dakika daha yüzünden kaybolmadı. Genç kadın da bir süre sessizce durdu. Aklı Tamer ve Tahir isimli adamlardaydı. Tamer için bir şey diyemezdi ama Tahir'i kısa boylu ve tıknaz birisi gibi hayal etmişti. Ses tonu etkileyiciydi. Genellikle şişman erkeklerin böyle güzel bir ses tonu olurdu. Akın da onunla konuşurken belli bir saygıyla konuşmuştu. Demek ki boş bir adam değildi.

Elini ağzına götürdü. Esnemeleri sıklaşmıştı. Aslında yeniden uykusu gelmeye başlamıştı. Kar da gözünü fena halde alıyordu ama ona soracağı sorular henüz bitmemişti.

"Bana Ankara'ya otobüsle gideceğini söylememiş miydin?" diye sordu ona. "Kandırdın mı yoksa beni?"

"Öyle bir şey demedim. Sen öyle sanmışsın. Sadece bu havada yolcu taşımacılığı hiç kesintiye uğramayan otobüslerin bile yola çıkamayacağını anlatmaya çalışmıştım. Beklenenden dört beş saat önce tahliye oldum. Ben de şehir merkezinde beni bekleyen kişiyi kendim bulmayı düşünüyordum. Bekleyenin Tamer olduğunu bilemezdim. Gerçi sorun değil. Tamer'i severim ama onunla yolculuk yapmaktansa seninle yapmak daha keyifli oldu. Emin olabilirsin."

"Arkadaş olarak mı?"

"Evet!"

"Biz şimdi gerçekten arkadaş mı olacağız?"

"Olamaz mıyız?"

"Seni uyarayım… Benim pek arkadaşım yoktur. Huysuzumdur! Ters laflar edebilirim. Suratsızımdır! Gülmeyi pek sevmem! Seçiciyimdir. İnsanlara pek güvenmem…"

"Bu kadar mı?" diye alayla sordu genç adam.

"Ne bu kadar mı?" derken hâlâ uykusuyla mücadele etmeye çalışıyordu Gamze.

"Kibirli olduğunu söylemeyi unuttun! İnsanlara ve düşüncelerine pek önem vermiyorsun. Biraz bencilsin. Kendinden başkasını düşünmüyorsun. Şımarıksın! Kendi dediklerin olsun istiyorsun. Ayrıca soğuksun! Yaşadıkların senin kalbinde buz oluşturmuş. Ve de korkaksın!"

"Korkak mı?"

"Evet! İnsanlardan korktuğun için artık herkese karşı mesafeli olmaya çalışıyorsun. Bu bazen iyi bir şey olabilir. Fakat çoğu zaman insanları yalnızlığa iteler."

"Ben yalnız olmaktan rahatsız değilim. Ayrıca da korkak değilim," dedi Gamze uykusu biraz açılmış bir şekilde. "Neden mi? Seni arabama aldım hatırlarsan?! Tıraş olmadan önce pek de güven verici bir tipin yoktu."

"Mecburdun sanırım!" dedi adam ilgisiz bir sesle.

"Gece de aynı yatakta kollarında uyudum? Kendi isteğimle sana sarıldım." İnatçı bir tavırla kaşlarını havaya kaldırmıştı.

"Onda da mecburdun!" dedi adam hafif bir alayla.

"Belki! Garip gelecek ama… sana güveniyorum. Neden bilmiyorum. Dünden beri beni kızdıracak bir sürü şey yaptın. Bir sürü şey söyledin! Yine de sana güveniyorum. O gülümsemen beni kandırmasa da güveniyorum. Sen gerçekten de tehlikeli bir adamsın. Bunu hissediyorum. Katil olman falan önemli değil! Eminim iyi bir sebebi vardı. Hatta sana o kadar güveniyorum ki… çok daha önce de birilerini öldürmüş olabileceğini veya canını acıtmış olabileceğini hissediyorum ve… yine de senden korkmuyorum!"

Genç adam sesini çıkarmadı bir an. Sonra "Ben askerdim…" diye mırıldandı.

"Başkalarını gerçekten de öldürdün mü?" diye hafif bir merakla ama şaşırmadan sordu Gamze. Genç adam gözlerini kendi yan camına doğru çevirmişti ve genç kadının fikrine göre gözlerini kaçırmıştı.

"Askerdim dedim ya… Bazı şeyler elimizde değildir."

"Tamam! Bunu biliyorum zaten. Çok mu?"

Genç adam omuz silkti. "Saymadım!"

"Terörist mi? Hani şu dağa çıkanlar var ya?"

"Onlar da var… Mesleğe ilk başladığımda olan şeyler!" Genç adamın sesi hüzünlüydü. "Öyle gençleri vardı ki… Düşmanım olmasına rağmen ölmeleri beni hiç mutlu etmezdi!"

"Zavallılar…" İç çekti. "Zavallı anne babalar!"

Genç adam gülümsedi. "Anne olmak seni yumuşatacak sanırım?" dedi sesindeki durgunluğu atmaya çalışarak.

"İnşallah babasını da yumuşatır!" dedi Gamze de sıkıntıyla.

Akın gözlerini kıstı bir an. "Yumuşatır…" diye garip bir sesle mırıldandı. Ağzının içinden dişlerini sıkmıştı. O heriften hoşlanmıyordu. Ama bu güzel kadına bir koca ve karnındaki çocuğa baba olması gerekiyorsa… olacaktı. Başka çaresi yoktu. Akın kolay kolay kimsenin işin karışmazdı. Son karıştığında başı ciddi bir belaya girmişti. Ama bu sefer de içindeki dürtüye karşı koyamıyordu. Gamze'ye yardım etmeye niyetliydi. O Kaan denen sersemin de bu evliliği istemesini sağlayacaktı. Bunu yapabilirdi. En azından denemek istiyordu.

Gürün'den çıkmadan önce genç adam bir benzincide durup aracın deposunu doldurttu. Gamze hemen kredi kartını ona uzatmıştı. Gelen araçların üzerindeki kara bakarak, devam edecekleri yolun hiç de iyi olmadığını anlamak mümkündü. Zaten benzinci çocuk da yolun kötü olduğu konusunda onları uyarmıştı.

Akın ne olur ne olmaz diye benzincideki lastikçiye Malatya'dan almış olduğu zincirleri taktırdı. Arabanın lastiklerine güveniyordu ama yoldaki kar az sonra iyice donacaktı. Buz tutmuş bir yolda gece gitmek riskli olabilirdi. Lastikçi alışık bir tavırla beş dakikada zincirleri takıvermişti. Onun da eline biraz para tutuşturan genç adam arabaya binip şoför koltuğuna geçti. Yeniden puslu ve karlı yola doğru hareket ettirdi arabayı.

"Çok uykum geldi!" dedi Gamze koltuğunda kımıldanarak. Sesi hakikaten de uykuluydu. Belki de biraz çocuksu.

"Uyu o zaman biraz. Ben seni uyandırırım." Genç adam onun

uykulu yüzüne bir an bakıp yine yola çevirmişti bakışlarını.

"Hı…" diye onayladı Gamze. Emniyet kemerinin müsaade ettiği kadar yan dönüp başını adamdan tarafa çevirdi. Gözleri bir süre genç adamın profilinde gezindi. Göz kapaklarını zor açık tutuyordu. "Sen… bu çocuğun… babası olsaydın…" diye mırıldandı.

"Eee?" dedi adam sakince.

"Benimle evlenir miydin?" Akın sessizce durdu bir an. Sadece birkaç saniyeydi. Gamze cevabını almıştı. "Evlenmezdin, değil mi? Kim benimle evlenir? Bakire olmayan bir kadınla evlenmezsin tabii. Senin hayallerin başka!"

"Bence uykulu olduğun için saçmalıyorsun!" dedi Akın.

"Bana saçmalıyorsun deme demiştim sana… Peki… Şey olsaydım… Yani sen benim ilk erkeğim olsaydın? O zaman evlenir miydin?"

"Hiçbir zaman varsayımlarla konuşmayı sevmedim küçük hanım. Neyi öğrenmek istediğini de tam anlamadım. Ama şunu söyleyebilirim. Eğer bir kadını sevseydim… Gerçekten sevseydim… hayat kadını bile olsa aldırmazdım! Onunla evlenirdim."

Gamze uykulu bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten mi? Yalan söylemiyorsun değil mi?"

"Yalan söylemeyi sevmem…" dedi Akın hafif bir kibirle.

"Gıcıksın!" dedi Gamze de gülümsemeye devam ederek. "Ve şımarık!" Gözlerini yumdu. Onun gülümseyen yakışıklı yüzü bir süre gözlerinin önünden gitmedi. Ta ki uykuya yumuşakça dalıncaya kadar…

Arabanın zincirleri tatlı bir sarsıntı oluşturuyordu. Arada duydukları seslerden, karların donmaya başladığını anlamak mümkündü. Zincirli lastik geçtiği yerlerde kıtırtılar çıkarıyordu. Akın karla kaplı yolda ilerlerken, Gamze'nin sesinin kesilmesi üzerine başını çevirdi. Güzel gözlerini şimdi göremiyordu. Göz kapakları aşağıya inmişti. Uzun kirpikleri neredeyse yanaklarına değecekti. Örgü yaptığı saçlarıyla gerçekten de bir genç kız gibiydi. Sivri ve küçük burnundan aldığı minik nefesler, onun uykuya daldığının belirtisiydi. Gülümsedi. Belli etmemeye çalışsa da onun iyi bir kadın olduğunu hissediyordu. Sadece çok fazla zorlukla karşılaşmış olmalıydı.

Pınarbaşı'nı geçtiklerinde, hava iyice kararmıştı. Kar hızla yağıyordu ama yolun durumu henüz araç ile gitmeye engel değildi. Şimdilik güvenle gidilebilir şekildeydi. Yine de hâlâ Kayseri'ye kadar tehlikeli bir yol vardı. O yüzden dikkatini yola vererek sürmeye devam

etti. Pahalı arabanın radyosunu açmıştı az önce. Ama cızırtıdan başka bir şey duyamamıştı. Üzerinde Mp3 yazan düğmeye basınca, ortamı hafif bir müzik sardı. Türkçe sözlüydü. Genç kadının uyanmaması için sesini iyice kıstı. Uyanınca asabi olan kadınlardan hoşlanmazdı. Gamze de uykusunu alamayınca tam da öyle olacak bir kadın tipine benziyordu.

Bünyan yol ayrımına geldiklerinde, bir polis aracının yolun tam ortasında durduğunu gördü. Karanlıkta ve bol karda zorlukla seçmişti. Uzun boylu genç bir polis onlara el feneri sallayarak aracı durdurmaya çalışıyordu. Akın merakla yavaşladı. Camı araladı. Polis memuru ona kısaca selam vermişti.

"İyi akşamlar beyefendi," dedi kardan kendisini korumaya çalışarak.

"İyi akşamlar memur bey?"

"Yolculuk nereye acaba?"

"Ankara ama bu gece Kayseri'de konaklamayı düşünüyoruz!"

Gamze cam aralanınca içeriye sızan soğuktan ve aracın uyutucu sarsıntılarının kesilmesinden dolayı uyanmıştı. İri gözlerinde bir mahmurlukla Akın ile polis memurunun konuşmasını dinlemeye çalışıyordu şimdi. Genç polis aralık camdan bir an içeriye bakıp genç kadını gördü. Sonra bakışlarını Akın'a çevirdi.

"Bu yol kapandı… Kar yeniden şiddetini arttırdı. Kayseri'ye Bünyan üzerinden gideceksiniz efendim. Yakında o yol da kapanacak gibi gözüküyor. Acele ederseniz iyi olur."

"Teşekkür ederiz!" dedi Akın.

"Bir şey değil. İyi yolculuklar. Dikkatli olun. Yol virajlı ve dardır. Geliş gidiştir."

"Biliyorum…" diye mırıldandı Akın. Gülümsedi. "Daha evvel de o yoldan gitmiştim."

Arabayı hareket ettirdiğinde, Gamze de çocuk gibi kollarını kaldırmış, esniyordu. Sonra utanarak elini ağzına götürdü. "Kar hızını arttırmış. Hava da kararmış. Fark etmemişim… Çok uyudum mu?"

"Hı hı…"

Genç kadın gülümsedi. "Kaç gündür doğru düzgün uyuyamamıştım. Onun acısı sanırım. Tabii dün gece de çok güzel uyudum. Teşekkür ederim."

Akın başını eğdi kabul ettiğini belli edercesine. Bir an sustu. "Yanılmışım!" dedi sonra gülümseyerek.

Genç kadın anlamamıştı. İyice doğrulup koltuğuna tam oturdu. Şimdi arabanın ışığından yolun bir kısmını görebiliyordu. Dışarıdaki hava ise berbattı. Kar artık tipi haline dönüşmüştü. Rüzgâr öyle değişik yönlerden esiyordu ki, savurduğu kar bazen yönlerini şaşırmalarına bile sebep olabilirdi. Tıpkı uzayda rastgele yolculuk etmek gibiydi.

"Hangi konuda yanılmışsın?" diye sordu ona. Bu gizemli adamın gizemli sözleri vardı ve onu anlamaya çalışmak bazen kendisini yoruyordu.

"Uyandığında suratsız ve çekilmez olacağını düşünmüştüm az önce!" dedi genç adam dürüstçe. Genç kadının dikkatle alınmış kavisli kaşları havaya kalktı.

"Öyle mi?"

"Evet!"

"Ne oldu peki?"

"Yanılmışım dedim ya!"

"Çok kadının yanında uyanmış gibisin? Suratsızları da var mıydı?" diye sordu Gamze hafif bir alayla.

"Bu bir bayan ile konuşulacak bir konu değil!" diye yumuşakça kestirip attı Akın. Genç kadınla yine kendisi hakkında konuşmaya niyeti yok gibiydi. Gamze onun bu halini ilginç buluyordu. Pek çok erkek tanımıştı ve çoğu bazen bir kadından bile daha dedikoducu ve gevezeydi. Özellikle kendi çapkınlıklarını anlatmaya da çok heveslilerdi. Ama Gamze onun hakkındaki en ufak bir şeyi bile öğrenirken, neredeyse ecel terleri döküyordu. Ne biliyordu şimdi bu adam hakkında? Hiçbir şey! Eski bir subay… Tahliye olmuş bir mahkûm… Tahir ve Tamer isimli aynı kendisi gibi karanlık iki arkadaşı olan sırlı bir adam… Ha, bir de gülümsemesi hoştu. O mavi gözlere yakışıyordu. Akın, konuşurmuş gibi yapıp başkalarını konuşturan ilginç bir adamdı. Bu da onun zeki olduğunu gösteriyordu.

"Hani arkadaştık? Beni kadın olarak düşünme! Söyle hadi! Çok kadın oldu mu?" diye üsteledi.

"Neden bütün kadınlar bunu merak eder? Üstelik biz sevgili bile değiliz…" dedi genç adam alaycı bir dudak büküşle.

"Peki! Sorumu geri alıyorum. Sen hiç âşık oldun mu peki?"

"Hayır!"

"Hiç mi?" Genç adamın kesin cevabı onu şaşırtmıştı. "Üniversitede, lisede, ilkokulda, hatta anaokulunda falan?" diye sordu

merakla.

"Hayır… Zaten ortaokuldan sonra askeri liseye gittim. İzinlerimizde bulduğumuz kızlar da pek âşık olunacak cinsten değildi. Zaman da yetmezdi zaten."

"Sana âşık olan oldu mu?"

Genç adam içten bir kahkaha attı. "Nereden bileyim? Böyle bir çetele tutmuyorum. Kadınların her sözüne inanmamak lazım! Para için sevdiğini söyleyecek bir kaç kadın bile tanıdım. Hem de birkaç dolara…"

"Yurt dışında mı?"

"Evet. Görev gereği çok gezerdim."

"Tam görevin neydi?"

Adam yan gözle ona baktı. Gözlerinin içinde bir ışık oynaşmıştı. "Askerler kendilerine verilen her işi yaparlar."

"Yapma! Savaşta değiliz. Bir arkadaşım vardı. Erkek! Onunla birkaç gün çıktık. Yunanistan'da askeri korumaydı. Böyle sen gibi bir adamdı. Uzun ve güçlü… Ama o bulunduğu yere bağlıydı. Gezmiyordu yani. …Ve sen düşünmeden söyleyeyim beyefendi. Onunla yatmadım!"

"Daha önceki ilişkilerin beni ilgilendirmiyor Gamze!" dedi Akın kısılmış gözlerle. "Rahat ol! Sevdiğin adam seni kabul etmişse ne benim ne de ailenin fikri önemli olmamalı!"

Aile? Sevdiği adam?

Genç kadın onları unutmuştu. Ailesinin fikri elbette önemliydi. Onlardan kopmasına rağmen hep kendisiyle gurur duymalarını, kendisini sevmelerini istemişti. Fakat bataklığa düşen bir insan gibi, çırpındıkça onların koyu kalplerinde daha derinlere inmişti. Ve bu adam… Akın… Nedense… Nedense bu adamın fikrini de önemsiyordu. Hiç değilse onun gözünde kötü ve iffetsiz bir kadın olmak istemiyordu. Ama ona kendisini nasıl anlatabilirdi ki? Yarın ayrılacağı bir adama bu kadar açılamazdı. Bu kadar cesareti yoktu.

"Yine de onunla yatmadım…" dedi yavaşça.

Akın bir süre sessizce durdu. Gözleri siyah ve beyazın karıştığı yoldaydı. Tüm dikkatini karlarla kaplı dar yola vermiş gibiydi. Bu yola saptıkları andan beri sadece bir tek araç karşı yoldan gelmişti. O da bir kamyondu ve onun açtığı tekerlek izleri kolayca kapandığı için yolun üzerinde neredeyse tahminle gidiyordu. Yol tamamen kaybolmuştu. Hafif yükseltiler veya çukurlar olmasaydı işleri zordu. Her an yol kıyısındaki derin bir hendeğe saplanabilirlerdi. Bu yüzden hızını biraz kesti. Artık

ikinci vitesten daha hızlı ilerleyemiyorlardı.

"Ben özel kuvvetlerdeydim…" dedi genç adam aniden. Sustu… O günler aklına gelmiş gibiydi. "Bir süre öyle kaldım. Sonra beni daha da özel bir ekibe aldılar. İki sene uzman birisi tarafından eğitildim. O emekli olacaktı ve bana bildiklerini öğretiyordu. Zor ama dolu dolu bir işti. Bazen Afrika'nın göbeğinde, bazen Avrupa'nın bir ülkesinde…"

"Eğlenceli gözüküyor…"

Genç adam garip bir şekilde gülümsedi. "Kişiye göre değişir…"

"Niye hapse girdin peki? Parlak bir kariyer gibi duruyor."

"Cinayet dedim ya!"

"Görev dışı mı?"

"Evet!"

"Eminim iyi bir sebebi vardır?" Akın cevap vermeyince, bakışlarını karanlık geceye çevirdi genç kadın. Şu anda dışarıda olmak istemezdi. O ne biçim rüzgârdı? Kar yağışının haricinde, rüzgâr yerlerdeki karı da alıp etrafa toz gibi dağıtıyordu. "Bir otelde yer bulabilir miyiz sence?" diye sordu ona.

"Sanırım. Koca Kayseri… Küçük bir şehir değil ki."

"Doğuda hava ne kadar erken kararıyor değil mi?"

"Öyle. Vakit daha erken… İstersen ve yol da güzelse doğruca Ankara'ya gidebiliriz. Kayseri'den sonra dört saat falan çeker!"

"Gerek yok. Riske girmeyelim. Bir otel bulsak yeterli… Parasını ben veririm tabii."

"Çok cömertsin!" dedi genç adam.

"Aslında değilim… Fakat senden ben sorumluymuşum gibi hissediyorum. Ne de olsa benimle gelmen için seni ikna eden benim. Ayrıca gerçekten de bu yolları tek başıma geçmek istemezdim. Şuraya baksana! Yol bile gözükmüyor. Şaşı olacağım neredeyse."

Neyse ki şimdi yolun kenarında tek tük ışıklar gözükmeye başlamıştı. Bu da medeniyete yaklaştıklarını gösterirdi. Bu yola gireli yirmi dakikadan fazla olmuştu. Nihayet bir süre sonra Bünyan'ın içine girdiler. Etraf sakindi ve tek tük araçlar seyir halindeydi. Sarı ışıklı sokak lambalarından gözüktüğü kadarıyla her taraf kardı. Ama ana cadde üzerindeki karlar süpürülmüştü. Burada hava daha yumuşak olmalıydı. Kar yağışı azalmış, asfalt üzerindeki kar ıslak bir hale dönüşmüştü. Belki de belediye ekipleri don yapmasın diye yola tuz dökmüşlerdi.

Aydınlık ilçeden girdikleri hızda çıktılar. Yine dar ve yer yer kavisli bir yoldan gidiyorlardı. Trafik nispeten daha hareketliydi. Kar yağışı ve yola yapışmış kar, Kayseri-Sivas otoyoluna yaklaştıkça yeniden arttı. Fakat Kayseri otoyolu geniş ve düzdü. Hiç risk olmadan şehre doğru ilerlediler. Büyük kentin ışıkları, gökyüzünde yağan kar ile hoş bir detay yaratıyordu.

Az sonra modern ve çok geniş caddelerden içeriye doğru ilerliyorlardı. Sol taraflarında Kayseri'nin modern raylı sistemi çalışıyordu. Bu karlı havada fazla araç yoktu ama rayların üzerinde hareket eden, İstanbul'dakine çok benzeyen modern vagonlar oldukça doluydu.

"Saat kaç?" diye mırıldandı Gamze. Sonra başını biraz yana atıp arabanın göğsündeki parlak yeşil dijital saate baktı. "Ooo, sekiz olmuş. İnanamıyorum. Kaç saattir yoldayız."

"Malatya'da oyalandık!" dedi Akın.

"Evet… Olsun, iyi oldu," dedi Gamze umursamazca. O esnada dertlerini biraz unutmuştu çünkü. "Nerede kalacağız?"

"Şehir merkezinde Hilton var. Lüks bir yer istersen eğer, orası olur. Ama pahalıdır? Başka oteller de bula-…"

"Hilton olur!" dedi Gamze onun sözünü keserek. "Mümkünse lüks olsun! Uzun uzun yıkanmak istiyorum. Sıcacık yatakta saatlerce uyumak istiyorum. Hâlâ uykumu alamadım. Bebek yüzünden sanırım."

Genç adam, yolu çok iyi bildiğini belli edercesine arabayı sürmeye devam etti. Şehir içi daha işlekti. İşlek yollardaki karın tamamı erimiş haldeydi. Fakat gece ile birlikte soğuyan hava, yeni yağan karları yolun üstünde beyaz bir tabaka olarak tutmaya başlamıştı. Hilton oteli ise şehrin tam merkezinde, çeyrek daire şeklinde tasarlanmış, oldukça büyük bir binaydı. Tarihi Kayseri Kalesine de komşuydu. Akın araba ile önündeki geniş park alanına girdi ve motoru durdurdu.

Genç kadın birkaç kere daha Hilton'da kalmıştı. Başka ülkelerde ve başka şehirlerde tabii… Ama eğer bu da onlar gibiyse çok rahat edeceği kesindi. Büyük binayı izlemeyi bıraktı ve arkaya uzanıp kabanını aldı. Akın da kendi kabanını giyiyordu.

"Yer var mıdır dersin?" diye sordu Gamze. Park alanı çok kalabalık gibi durmuyordu ama belli olmazdı. Bu tip otellerin kendi parkları vardı.

"Neredeyse tüm lambaları yanıyor!" dedi Akın. Dikkatli bir bakışla, binanın kendi tarafında kalan odaların neredeyse tüm

lambalarının açık olduğunu fark etmişti. "Soracağız…"

Lüks lobiden içeriye girdiklerinde, içerisinin ısısı bedenlerine iyi geldi. Lobi kalabalık sayılırdı. Birileri dışarıdaki berbat havaya rağmen gezmeye çıkıyor gibi gözüküyorlardı. Lobideki resepsiyona doğru ilerlediler. Birisi erkek birisi genç bir kız, iki kişi vardı. Hemen gülümseyen bir tavırla kendilerine baktılar. Kuşkusuz bu lüks otele bile böyle yakışıklı bir adam ile kuğu gibi güzel bir kadın sıkça gelmiyor olmalıydı.

"İyi akşamlar!" dedi Akın güzel sesiyle genç kıza. Yirmili yaşlardaki kız parlak gözlerle onayladı.

"İyi akşamlar efendim. Buyurun!"

"Yeriniz var mı?"

"Bir oda mı?"

"Hayır! İki!" dedi genç adam. Genç kız başını eğip önündeki monitörü kontrol etmeye başlamıştı.

"Sadece bu gece için mi efendim?"

"Evet."

"Otelimizin iki yüzden fazla odası var ama neredeyse hepsi dolu. Bir seminer vardı da. Kar yüzünden de çoğu müşterimiz ayrılamadı. Şimdi sizin için bakıyorum ama…" Kısa bir incelemeden sonra başını kaldırıp önce Gamze'nin soğuk ve mesafeli yüzüne, sonra da Akın'ın yakışıklı ve sıcak yüzüne baktı. "Şanslısınız… İki oda ayarlayabilirim ama ayrı katlarda. Sorun olur mu?"

"Hiç olmaz!" dedi Akın sakince.

"Peki o zaman. Kimlik alabilir miyim acaba?" derken tatlı bir şekilde gülümsüyordu genç kız. İri siyah gözleri açıkça Akın'a takılmıştı. Adam da can yakıcı bir gülümsemeyle ona karşılık verince, Gamze içinden homurdandı. Bu gece Akın'ı rahat bıraksa, hemen bir kadın bulabileceği kesindi. Büyük ihtimalle de öyle olacaktı. Bir buçuk sene kadınsız kalan bir adam, kendisine yönelen ilk güzele hayır diyemeyecekti tabii…

'*Bana ne!*' diye düşündü. '*Neden buna taktım ki?*'

Odaları aynı taraftaydı. Genç kadın üst kattaki odayı Akın'a bırakmıştı. Bir komi valizlerini taşıyordu. Asansörle önce Gamze'nin katına çıktılar. Genç adam onunla birlikte odaya girdi. Girer girmez de bakışlarını etrafında gezdirdi. Pencereye gidip dışarıya baktı bir an. Gamze onun bu tavrında bir anormallik olmadığını düşünmeye çalıştı

önce. Fakat garip bir şekilde genç adamın bunları otomatikman yaptığını fark etmişti. Belki de özel kuvvetlerde geçirdiği zaman, onu böyle tetikte kılmayı öğretmişti.

"Tehlike var mı?" diye sordu alayla.

Akın gülümsedi. "Öylesine bakmıştım. Odan güzelmiş."

Bu yine de yeterli bir cevap değildi elbette. Gamze de etrafına bakındı. Neredeyse dört kişinin yatabileceği kocaman yatak baş tarafından duvara dayanmıştı. Üzerinde beyaz örtüler, ayakucunda da katlanmış halde kahverengi yumuşak bir yorgan vardı. Yatağın baş tarafındaki duvara, koşan iki atın resmedildiği yağlı boya bir tablo asılmıştı. İki adet tek kişilik koltuk, camın önündeki yuvarlak sehpanın iki yanındaydı. Bir tane de iki kişilik koltuk, girişte duruyordu. Yerlerde ise lale desenli ve duvardan duvara yumuşacık kırmızı beyaz halı vardı. En güzeli ise açık pencereden gözüken ışıl ışıl şehirdi. Klasik otel görünümündeydi ama içerideki her şeyin çok kaliteli olduğu hemen fark ediliyordu.

"Daha güzellerini de görmüştüm!" dedi Gamze sakin bir sesle.

"Mutlaka… Çok gezmişsin!" Gelip genç kadının önünde durdu. "Sanırım önce bir duş almak istersin. Sonra ne yapalım?"

"Duş iyi olacak gerçekten. Sen de bir saat sonra hazır ol. Yemeği dışarıda yiyelim. Aşağıda lobide buluşabiliriz. Biliyor musun? Çok garip… Çok sık acıkıyorum!"

"Bebek yüzündendir," dedi genç adam doğal bir sesle. Saatine baktı. "Peki, o halde bir saat sonra aşağıda görüşürüz. Ben de acıkmaya başladım."

Genç kadın yan gözle genç komiye baktı. Odanın girişinde, elinde Akın'ın çantasıyla bekliyordu. Ona bahşiş vermek gerekecekti. Acaba adamın parası var mıydı? Yolda yedikleri yemekleri hep genç adam vermişti. Ne kadar tuttuğunu bilmiyordu ama yine de centilmenceydi. Belki de yeterli parası yoktu? Parasının tamamını harcamasını istemezdi. En kısa sürede ona söz vermiş olduğu bin lirayı verse iyi olurdu.

Akın ise onun bakışındaki anlamı kavramıştı. "Ben hallederim!" dedi yavaşça. "Kapını arkadan kilitlemeyi unutma. Görüşürüz!"

Gamze onlar odadan çıktığında bir an kapalı kapının arkasında öylece durdu. Sonra gülümsedi. Garip bir adamdı bu! Elini kapının arkasındaki kilde götürdü. Yavaşça çevirdi. Acaba biraz şizofren olabilir miydi?

Aklından Akın'ı atıp küçük valizine gitti. Onu yatağın üzerine koyup açtı. Gece yatarken giyeceklerini çıkardı. Geceliğini yatağın kenarına koydu. Sonra banyodan çıkınca kendisine lazım olacaklara göz attı. Temiz iç çamaşırlar… Temiz çoraplar… Yeni kıyafetler… Tamam! Kendisine lazım olacak şeyleri çıkarmıştı. Ah, banyo ne iyi gelecekti şimdi… Bunun keyfi ile içi mutlulukla doldu. Sanki kendini evinde gibi hissetmişti. İstanbul'daki büyük evini seviyordu. Ülkeye geri döndükten sonra almış olduğu bu ev, Kaan ile kendisinin aşk yuvası olacaktı. Genç adam hapse girmeden önce, konuşmaları bu yöndeydi. Onunla evleneceğini sanan Gamze, evlenmeden önce adamın kendi yanına taşınmasına ikna olmuştu. Kaan ona bunun doğal olduğunu, artık sevgili olduklarına göre aynı evde yaşamalarının da normal olduğunu söylemişti. Gamze de birçok arkadaşının erkeklerle yaşadığını görmüştü. Yurt dışında zaten bu çok doğaldı. Çiftlerin çoğu evlenmeden önce bir süre birlikte yaşıyorlardı. Daha ilişkilerinin başında onu kırmamak ve soğutmamak için sesini çıkarmamıştı. Neticede o ömür boyu beraber olmak istediği adam değil miydi? Çocuğunun babası? Tabii o zamanlar hamile kalacağını bilmiyordu. Ayrıca evlenecekleri yönünde de kesin inancı vardı! Çünkü çıkmaya başladıktan sonra, Kaan onun ailesi ile arasını düzeltmesi yönünde birkaç söz söylemiş ve hatta onunla Afyon'a gelip ailesiyle tanışacağını bile söylemişti.

Hamile kaldığı gecenin sabahında, genç adam bir defile için erkenden uçakla Kıbrıs'a gitmişti. Yatakta kendi başına uyanan Gamze, birkaç saat sonra ondan aldığı telefonla iyice mutlu olmuştu. Çünkü genç adam ona güzel sözler söylemiş ve gelir gelmez hemen yine sevişmek istediğini, onsuz duramadığını söylemişti. Kokusunun burnunda tüttüğünü, dudaklarından öpmek için sabırsızlandığını ihtiraslı bir sesle tekrarlamıştı.

Genç kadın duşun altına girerken, o sözleri yine hatırladığı için gülümsüyordu. Kaan'ı seviyordu. O da kendisini seviyordu. Bundan emindi. Sevmeyen bir adam öyle güzel sözler söyleyemezdi. Hapishanedeki sözleri için ise kesinlikle bahanesi vardı. Evet! Öyle olmalıydı. Onlar, zor durumdaki bir adamın yaptığı minik çıkışlardı. Belki kötü çıkışlardı ama kim onun yerinde olsa, öyle psikolojik bir baskıyla aynı şekilde davranırdı. Hatta şu Akın denen iri adam bile! Her halde dört duvarın arasındayken de böyle neşeli ve kendine güvenli değildi! Herhalde onun da korkuları, çekinceleri olmuştu.

Aklının nasıl olup da birden Akın'a kaydığını anlamadan, bu sefer onu düşünmeye başladı. Adamın neden hapse girdiği hâlâ bir sırdı. Cinayetti elbette ama acaba nasıl olmuştu? Bunu düşünmeden

yapamıyordu. Onun soyadını da öğrenmişti nihayet. Akın Kozak… İnşallah şu Tahir denen arkadaşı Kaan'ı çıkarmakta kendilerine yardımcı olurdu. Kaan Kıbrıs'tan sonra dönüşte Elazığ'a gitmişti. Orada Keban Güneşi isimli bir defileye katılmıştı. Ve bir gece sonra da otel odasındaki baskında valizinin içine gizlenmiş önemli bir miktarda uyuşturucuyla yakalanmıştı. Kimin ihbar ettiği belli değildi. Belki de narkotik polisinin kendisi öylesine bir arama yapmıştı. .

Sebep her neyse, sonuç iyi olmamıştı. Şimdi ise sevdiği adam haftalardır içerdeydi ve Gamze onun için bir şey yapamıyordu. Onun tutuklanmasının ardından, hemen ertesi gün tuttuğu avukat bile çaresizdi. Genç adam Elazığ'daki cezaevine konunca, Gamze de hemen Elazığ'lı bir avukat tutmuştu. Adam Kaan'ı çıkarabileceğini ama biraz zaman alacağını söylemişti. Çünkü valizinde yakalanan miktar azımsanacak bir miktar değildi.

Gamze onun zaman zaman uyuşturucu kullandığını fark etmişti tabii ama hiçbir zaman kendisinden geçecek kadar içmiyordu. Sadece tadımlık dediği cinstendi. Kendisini yaşamın günlük sıkıntılarından uzaklaştırdığını söylemişti. İşin doğrusu, Kaan o anlarda fazlasıyla sevecen oluyordu. Daha güzel sözler söylüyor, gözleri daha bir aşkla bakıyordu. Zaten müptelası olsa, hapiste o kadar uzun süre kullanmadan nasıl duracaktı ki! Aksi durumda tedavi görmesi gerekirdi. Demek ki alışkanlık yapmamıştı! En azından bünyesinde...

Banyosunu bitirdikten sonra bir havluya sarınıp dışarıya çıktı. İçerisi oldukça sıcaktı. Özlemişti sıcağı. Hem de bir günde. Doğuda yaşamak hakikaten zordu. Havluyu çıkarıp yatağın üstüne attı. Dolabın kapaklarından birisinde boy aynası vardı. Kendi çıplak bedenini süzdü önce. Birçok erkeği delirten güzel fiziği, yaşı büyüdükçe daha da güzel olmuştu. Yuvarlak omuz köşeleri güzel gözüküyordu. Orta büyüklükteki göğüsleri dikliklerini göstermek ister gibi inatla ileriye uzanmıştı. Onların altındaki göbeği ise dümdüzdü. Elini düz göbeğine götürdü. Hamile olmaktan biraz korkuyordu doğrusu. Neler olacağını bilmiyordu. Bu düz göbek yakında yuvarlak olacaktı. İçi dolu olacaktı. Kendi çocuğuyla… Kaan isterse kabullenmeyebilirdi. Madem yıllar sonunda bir aptallık yapmıştı, bunu iyi bir şeye döndürecekti. Bu devirde babası olmadan da çocuk yetiştirilebiliyordu.

İç çamaşırlarını giydi. Üzerine de kalın mavi bluzu ile yeni bir kadife pantolon geçirdi. Koyu mavi pantolon ile açık mavi bluzu iyi gitmişti. Birbirlerine uymuştu. Peki, o adamın gözleri ne garip bir maviydi öyle? Daha evvel öyle gözler görmemişti. İçindeki benekler bile

koyuluğunu arttırıyordu. Sadece lens takan birkaç kişide buna benzer bir renk görmüştü.

Kahretsin! Yine Akın'ı düşünmeye başladığına inanamıyordu. Ama elinde değildi. Bu gizemli adam hemen yanındayken, onunla ilgili bir şey düşünmemek olmuyordu. Zaten ne önemi vardı ki? Hiç değilse birazcık kafasını meşgul ediyordu ve sevdiği adamı düşünmesini engelleyebiliyordu. Onunla fazla zaman geçirmeyecekti. Bugün burada kalmamış olsalardı şu sıralarda Ankara yolunda olacaklardı ve muhtemelen de birkaç saat içinde bir daha görüşmemek üzere ayrılacaklardı. Böylece yüzyılın en kısa arkadaşlığı da bitmiş olacaktı. Onun arkadaşlığından hoşlandığını itiraf etmeye çekiniyordu. Henüz erkekler güvenmeye hazır değildi. İçindeki gizli bir yerlerde saklanan ve hâlâ çocuk olan Gamze'nin ona güvendiğini biliyordu ama tecrübeler her zaman daha önemliydi. Erkekler almadan vermeyi pek sevmezlerdi. Özellikle söz konusu güzel bir bedense… Ve karşısındaki de Akın gibi kadınları çekecek kadar yakışıklı olan ve kendisine güvenen bir erkekse! Onun neden hâlâ evlenmediğini anlamak zor değildi. Özgürce birçok kadınla birlikte olabilecekken neden tek kadına bağlanmak istesindi ki?

Saçlarını kuruttu ama toplamadı. Omzunun üzerinden beline doğru özgürce bıraktı. Dudaklarına hafif bir ruj yeterdi. Gözlerinin üzerine de hafif mavi bir far sürdü. Yıllar içinde makyaj yapmakta ustalaşmıştı. Şimdi güzel olmuştu işte. Donuk gözlerine rağmen, sağlıklı cildi ve güzel yüzüyle yine çok çekici bir kadın oluvermişti. Yüzlerce erkeği bu donuk bakışlarıyla yakmamış mıydı? Hâlâ eskisi kadar güzeldi. Sadece bir tek erkeğin kendisine ilgisiz durması hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Asansörle aşağıya indiğinde, biraz gecikmişti. Sadece on dakika kadar. Büyük lobide hafif bir uğultu duyuluyordu. Yine parlak zemin üzerinde bir şeylerin telaşıyla yürüyen insanlar gözüküyordu. Lüks oturma koltuklarında otururken sohbet edenler de vardı. Gözlerini etrafında çevirdi. Kendisini açıkça süzenleri görmezden geldi. Alışıktı buna. Buz gibi bakışları sadece bir tek kişiye odaklanmıştı. Sonunda onu gördü. Üzerini değiştirmişti. Aynı kadife pantolon ile duruyordu ama üzerine yine yeni aldıkları krem rengi bir boğazlı kazak giymişti. Oturduğu koltukta eline almış olduğu bir gazeteye göz atıyordu. Nemli saçları öne doğru dökülmüştü. Bir an durup onu izledi. Otururken bile geniş omuzları, heybetli yapısı belli oluyordu. Sakin yüz hatları onun neşeli kişiliğini şimdilik gizliyordu. Dikkatini okumaya verdiği için olduğundan daha ciddi gözüküyordu şimdi.

Yanına doğru yürürken, kaliteli çizmeleri fazla ses çıkarmıyordu.

Tam önünde durup bekledi. Genç adam gazetesinin üzerinden onun geldiğini hissetmişti. Başını kaldırıp kısılmış gözlerle bir an genç kadının güzelliğini izledi. Genç kadın kabanını koluna atmıştı. İnce ve güzel fiziği göz alıcıydı. Saçları ise loş ortamda bile pırıl pırıl parlıyordu. Sonra Akın'ın dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi.

"Beklediğime değdi… Çok güzelsin!" dedi samimi bir itirafla.

"O kadar da bekletmedim. Sadece on dakika… Yine de iltifatın için teşekkür ederim."

"İltifat değildi Gamze Hanım. Gerçekten güzelsiniz."

"Siz de fena değilsiniz Akın Bey. Sakallarınız olmayınca cidden hoş oldunuz. Arkadaşımın böyle yakışıklı çıkması beni mutlu etti!"

"Demek arada sırada da olsa mutlu olabiliyorsun?"

"Sen de beni iyice duygusuz yaptın!" diye hafifçe tersledi onu Gamze. "Ben de herkes kadar güler ve eğlenirim!"

"Mezardaki ölüler kadar belki!" diye alay etti adam. Gazeteyi önündeki sehpaya bırakıp ayağa kalkmıştı. Gülen bakışlarla onun asık suratını süzdü. Gamze ise aynı donuk bir şekilde ona bakıyordu. "Hadi gidelim. Karnını doyurmak belki keyfini yerine getirir."

Az sonra otelden çıkmış, şehir merkezine doğru yürümeye başlamışlardı. Gamze onun arabayı almadan yürümek istediğini anlamıştı. Sakin sakin yağan karın altında kapüşonunu başına geçirdi. Yerlerde taze kar vardı ama insanlar yürüdüğü için çoğu basılmıştı. Bazı yerler de biraz kaygan sayılırdı. Gecenin soğuğu iyice basmaya başlamıştı artık.

"Çok soğuk! Arabayla gitseydik ya!" diye mızıldandı.

"Arabaya gerek yok. Şu tarihi kalenin orada bir sürü lokanta var. Ayrıca ana cadde boyunca da var. Beğendiğin bir yere girebiliriz"

"Kayseri'yi iyi tanıyorsun bakıyorum?"

"Birkaç kere gelmiştim."

"İş için mi?"

"Evet!"

"Subayken mi?"

"Evet!" diye tekrarlayan adam sabırsızca durup ona baktı. Gamze bir adım kadar arkadan gelirken düşmemeye çaba harcıyordu. Sonra genç adam ona hiç sormadan uzandı ve kolunu tuttu. "Böyle daha rahat edersin! Düşmeni istemeyiz, değil mi?"

"İstemeyiz tabii! Koca bacaklarınla hızlı yürüyorsun! Yavaş ol

biraz!" diye yine terslendi Gamze.

"Sende podyumda gibi yürümeyi bıraksan daha iyi olur!"

"Şu anda gerçek bir buz pistinde yürüyorum ve böyle soğuk esprileri de çekemem Akın Bey." Ayağı kayar gibi olunca hemen adamın koluna sarıldı. Böyle gerçekten de daha rahattı. Yan gözle ona baktı. "Düşüp bir yerimi kırarsam doktor parasını bin lirandan keserim haberi olsun!"

"Sigortan yok mu?"

"Yok tabii! Devlete çalışmıyoruz biz. Gerçi özel sağlık sigortası yaptırdım. Ayrıca vücudumun bazı bölgeleri de sigortalı. Mesleki kazalara karşı bir tedbir!"

Genç adam güldü. "Nerelerin?"

"Söylemem! Ama burnum ve saçlarım var. Saçlarımı kesemem yani."

"Saçların da burnun da çok güzel," diye onayladı genç adam. "Ben de uzun saçlı kadın severim. Seninkiler de hem uzun hem de gür. Bence rengi de çok güzel. Burnunu da önceleri estetik zannetmiştim!"

Gamze kadınsı bir içgüdüyle onun kendisini beğenmesinden hoşlanmıştı. Hamile olduğu için ilgi göstermiyordu ama hiç değilse beğeniyordu. "I-Ih… Kendi burnum. Sen de meslekten atıldığına göre sağlık güvenceni kaybetmişsindir, değil mi?"

"Öyle!"

"Maddi durumun nasıl peki? Bundan sonra ne yapacaksın?"

Genç adam yan gözle ona baktı. Gamze şimdi iki eliyle birden adamın koluna asılmıştı. Hatta o kadar sokulmuştu ki, uzaktan iki âşık veya karı koca gibi gözüküyorlardı. Kapüşonu iyice geriye doğru kaymıştı. O da kendisine bakıyordu.

"Bir süre idare ederim sanırım. Bir iş buluncaya kadar hesabımda biriken parayı kullanacağım."

"Güzel. Sana vereceğim para seni fazla idare etmezdi!"

"Paranı istemiyorum," diye lakayt bir tavırla mırıldandı Akın.

"Saçmalama!"

"Bana '*saçmalama*' demeyin Gamze Hanım!" diyerek bu sefer Akın alay etti onunla. Genç kadının buna tepkisi ise ince parmaklarını yapabildiği kadar adamın koluna batırabilmekti. Biraz zor olmuştu ama başarmıştı. Adamın yüzündeki gülümseme minik bir acı ifadesine döndü.

"Bazen insanı sinir edecek kadar berbat bir adam oluyorsun," diye homurdandı Gamze. "Hâlbuki senden hoşlandığımı düşünüyordum. Bir anda beni zıt kutuplara atabiliyorsun! O parayı alacaksın!"

"Paranı başta da istemiyordum aslında. Sadece senin rahat etmen için kabullendim!"

"Delikanlılık yapmaya gerek yok. Benim yeterince param var."

"Paranı daha iyi işler için ayır. Bunu söylerken sevgilini çıkarmak için avukatlara kucak dolusu para vermeni kastetmiyorum tabii!"

Gamze iç çekti. "Onun için gerekirse tüm servetimi feda edebilirim. Sen beni anlamıyorsun!"

"Anlamıyorum… Ama sanırım seni mutlu etmek için Kaan'ı çıkarmak şart oldu!" dedi Akın yavaşça.

"Onu çıkarabilirsen cidden mutlu olacağım…" diye üzgün bir şekilde onayladı Gamze.

Genç adamın dudaklarındaki kıvrım hâlâ yerinde duruyordu ama gözleri sıkıntılı bir şekilde ışıldamıştı. "Ben de o sersemde ne bulduğunu cidden merak ediyorum!" dedi usulca. "Senin gibi kadınlar için yakışıklılık o kadar önemli olmasa gerek! Tonlarca yakışıklı erkek görmüş olmalısın!"

"Çok gördüm… Sanırım elektrik meselesi! Seninle de durum aynı değil mi? İlk karşılaştığımız andan beri sana karşı farklı davranıyorum. Sebebini bilmiyorum. Arkadaş olabilmemiz çok garip. Normalde tanımadığım insanları arabama almak adetim değildir. Yatağıma davet etmek ise hiç değildir."

"Hamilelik silahını iyi kullandığın doğru… Ona güvenmeseydin beni yanına yaklaştırmazdın bile!"

"O asillik sana mahsus! Başkası olsaydı benden faydalanmayı akıl ederdi!"

Adam bir kahkaha attı. "Sen şimdi bana akılsız mı diyorsun?"

Gamze bir an yürümeyi bıraktı. O durunca Akın da durmuştu mecburen. Genç kadın burun kıvırdı hafifçe. Ama dudakları gülümseyecekmiş gibi kıvrılmıştı. İri güzel gözleriyle adamın şimdi siyah gibi duran gözlerine baktı. "Sanırım öyle diyorum!" dedi alayla. "Bu durumda gerçekten şanslıyım!"

Akın cevap vermedi. Sadece gülümsedi. Yeniden yürümeye başladılar. Şimdi daha işlek bir caddeye gelmişlerdi. Koşarak yolun

karşısına geçtiler. Gamze tamamen adamdan güç alıyordu. Trafik ışıkları kontrollü geçişteydi. Saat de çok geç sayılmamasına rağmen fazla araç yoktu. Bu soğukta çoğu kişi Cumartesi gecesini evde geçiriyordu belli ki. Geçirmeyenler de kendileri gibi yürüyerek sokağa çıkmışlardı. Şehrin bu bölgesi ışıl ışıldı.

Karlı kaldırımda diğer insanlara çarpmadan yürürlerken, gözleri etraftaydı. Gamze birden genç adamın kolunu çekiştirdi. "Ben İskender yemek istiyorum!" dedi gözleri bir lokantanın içinde gezinirken. Temiz ve büyük bir lokantaydı. İçeride de hâlâ bir döner pişip duruyordu. "Lütfen İskender yiyelim. Lokanta da temize benziyor."

Elmacıoğlu İskender'in girişi de çok güzeldi. İçerisi aydınlık ve mobilyaları gayet güzel dekore edilmişti. Nihayet seçkin görünümlü bir yerde yiyecek olan Gamze'nin keyfi iyice yerine gelmişti. İçeriye girdiği andan itibaren de karnının acıktığını ve ağzının sulandığını daha iyi fark etmişti.

"Bana bir porsiyon bol tereyağlı İskender!" dedi aceleyle yanlarına gelen garsona. Akın onun iştahından hoşlanmıştı. Uzun boyuna göre zayıftı ama yemek konusunda mızmız değildi. İştahı gayet yerindeydi.

Birkaç dakika sonra iskenderleri gelmişti bile. Bir garson da erimiş tereyağını üzerine dökmeye hazırlanıyordu. Sıcak tereyağına daldırdığı kepçesini, Gamze'nin istediği kadar etlerin üzerine boşalttı. O gidince, üzerinden dumanları tüten eetlerine çatalını keyifle batırdı Gamze. Akın'ın kendisini gülümseyerek izlediğinin farkında bile değildi. Tereyağlı iskenderine bayılan genç kadın iştahla yemeye başlamıştı.

Sonunda onu bitirdi. Çatalını tabağının içine bırakıp parlak gözlerle arkasına yaslandı. Karnı iyice doymuştu. Sade gazozunun son yudumunu da yutup bardağını masaya bıraktı. Akın ondan önce bitirmişti.

"Güzeldi, değil mi?" dedi adama.

"Evet! Güzeldi!" diye onayladı genç adam.

"Özlemişim. Yurt dışındakiler hep işlenmiş et. Tatsız tuzsuz bir şey oluyordu. Bu çok güzeldi. Şimdi bak! Bunu ben ısmarlayacağım! Tamam mı? Yemek parasını hep sen veriyorsun! Bu sefer ben ödeyeceğim!" diyerek ona niyetini açıkça söyledi.

"Yanında bir erkek olan bayanın yemek ısmarlaması bence etik değildir. O yüzden olmaz."

"Hangi devirdeyiz ya? Olmaz öyle şey. Ben ısmarlayacağım."

"Önemli bir para değil zaten Gamze Hanım. Tartışmaya

değmez." Eliyle garsona işaret ettiğinde Gamze'nin suratı asılmıştı.

"Kadınları hâlâ korunmaya muhtaç ikinci sınıf vatandaşlar olarak gören erkeklerden hoşlanmam!" dedi biraz tersçe.

"Öyle mi? Feminizm akımı bitti sanıyordum."

"Feminizmle ilgisi yok. Herkes eşittir. Ben de yemek paramı ödeyebilmeliyim."

"Elbette. Zaten mazot parasıyla otel parasını sen verdin. Bana bir sürü şey aldın. Yani senin cimri olmadığını biliyoruz. İçin rahat olsun. Bunu ödeyebilecek kadar param da var."

Gamze yine de surat asmayı tercih etti. Hesap ödendikten sonra dışarıya çıkıp biraz daha yürüdüler. Adamın bir tatlıcıya girip bir şeyler yeme önerisini reddetti. Erkeklerin kendisine hükmetmesinden hoşlanmıyordu. Tamam! Akın hükmetmek için bir çaba harcamıyordu ama yine de kendisini onun kontrolündeymiş gibi hissediyordu. Kendi kolunu tutmasında bile bir erkeksi otorite vardı. Ah şu yerler kaygan olmayacaktı! İşte o zaman o iri eli kolundan silkeleyebilirdi. Kendisi bir çocuk değildi ki! Diğer yandan kendisinden sadece üç yaş büyük bir adamın bu ağabeyce davranışlarına alışabilirdi de… Bu ilginçti. Bir yanı bu sahiplenmeden hoşlanıyordu.

Yeniden otele döndüklerinde saat on bire geliyordu. Lobiden içeriye girdiklerinde, genç adam resepsiyondaki kıza hafif bir gülümseme attı. Kız da ona gülümsemişti. Hatta gülümsemekten öte "İyi geceler Akın Bey!" bile demişti. Ne çabuk? Bu kız her müşterinin ismini aklında tutacak kadar zeki olabilir miydi?

Asansörde Gamze Akın'a bakmamaya çalışıyordu. Ona hâlâ kızgındı. Duvara yaslanmış olan adamın ise kendisini süzdüğünün farkındaydı. Odasına ait anahtar kartını almak için elini çantasının içine attı. Asansör de zaten hemen kendi katına gelmişti.

"Senin gelmene gerek yok! Ben odama gidebilirim!" dedi biraz donuk bir sesle.

"Sen gerçekten kızmışsın!" dedi adam gülümseyerek.

"Kızdım tabii. Ne sandın?"

Ona aldırmadan kabinden çıktı. Hızlı adımlarla odasına doğru yürürken, genç adamın da arkasından geldiğini hissedebiliyordu. Halılar ayak seslerini yok etseler de onun hemen arkasındaki varlığını şiddetle algılayabiliyordu. Kartı kapıdaki elektronik düzeneğe dokundurdu. Kırmızı ışık hemen yeşil oluvermişti. Dönüp ona bakmak istedi ama neredeyse gövdeleri birbirine değecekti. Genç adam o kadar

yakınındaydı. Farkında olmadan bir adım geriye kaçtı. Sırtı kapıya dokundu.

"Yarın kaçta kalkacağız?" diye sordu soğuk bir sesle.

"Sen bilirsin. Çok acele etmemize gerek yok. Kahvaltı ettikten sonra çıkarız. Haberlerde kar yağışı devam edecek diyordu. Ankara'da da başlamış. İstanbul'da ise yeniden bekleniyormuş."

"Otobanlar temizdir. Ankara'dan sonra rahat giderim."

"Herhalde… Sorun olursa da Ankara'da kalırsın."

"Yok artık! Bu kadar yolu üç günde almış olacağım. Komik olur. Giderim ben."

Bir an karşılıklı bakıştılar. Akın gülümseyerek elini kaldırdı. Ona doğru uzattı. Geriye atmış olduğu kapüşonunun kenarına sıkışmış bir tutam saçı parmak uçlarıyla düzeltti. "Kızma bana! Sanırım hâlâ biraz eski kafalıyım!" dedi tatlı bir sesle.

"Biraz mı?" diyerek kaşlarını kaldırdı Gamze. Saçlarına dokunduğu anda hissettiği elektrik ile vücudunun bütün tüyleri diken diken olmuştu. Bu garipti. Daha evvel bildiği bir his değildi. Elbette ki ona olan kızgınlığından olmuştu. Adama kızmıştı ve dokunuşlarından hoşlanmıyordu. Başını geri çekip saçlarını ondan kurtardı. Sonra dönüp oda kapısını açtı. İçeri girdikten sonra kartını yuvasına takıp lambayı yaktı. Akın hâlâ kapı girişinde bekliyordu. Kapı aralığından bir an genç adamı süzdü. "Gördüğün gibi emniyetteyim. Artık gidebilirsin!" dedi sakin bir sesle.

Genç adam başını eğdi. Koyu mavi gözleri loş koridorda daha da değişik duruyordu. "Peki! İyi geceler!" dedi o da yumuşakça.

"İyi geceler!"

"Kapıyı kilitlemeyi unutma!" diye mırıldandı genç adam. Sonra göz kırpıp uzaklaştı. O geldiği gibi asansöre yönelirken, Gamze de kapısını kapatıp arkasından hafif bir kızgınlıkla kilidi çevirdi. Tamam! Kendisi için endişelenmesi, sorumlu bir erkek gibi kendisine kol kanat germesi güzeldi ama biraz da abartmıyor muydu? Neticede bu yaşına kadar onsuz gelmişti. Hem de her türlü erkekten kendisini koruyarak. Şimdi de kesinlikle bir erkeğin korumasına muhtaç değildi. Hem de onun! Tanımadığı gizemli bir adamın… Bir katilin…

Onun birçok adam öldürdüğünü keşfetmişti artık. Tabii mesleki olarak bir zorunluluktu. O neticede bir askerdi. Ölmemek için öldürmesi gerekmişse, mutlaka yapmıştı. Bu onu bir katil yapar mıydı? Görev gereği öldürdüğü insanlar yüzünden katil sayılır mıydı? Zorunluysa hayır! Peki

ya zevk için hiç kimseyi öldürmüş müydü?

Soyunup geceliğini giyerken bunu düşünüyordu. Tek parça, seksi kırmızı geceliğini giymişti. Bacaklarının çoğunluğu meydandaydı. Sutyenini de çıkardığı için, göğüslerini saran küçük üçgen parçalar çok işe yaramıyordu. Parlak kumaş üzerine ikinci bir ten gibi yapışmıştı. Küçük göğüs uçları hafifçe belliydi. Mayo ve bikini çekimlerinde onların küçük olması bayağı işine yarıyordu. Kumaş altından fazla belli olmuyorlardı. Garipti… Onların sahibi olması gereken tek adam şu anda hapisteyken, şu eski kafalı geri zekâlı adam, Kaan'dan bile fazla göğüsleriyle oynamıştı. Belki uykusunda ellemişti ama olsun. Dün gece sabaha kadar iri ellerin göğüslerinde gezindiğini hissetmişti. Neyse ki adam bunun pek farkında olmamıştı. Çünkü minik okşamalar başladığı gibi hemen kesiliyordu. Farkında olmuşsa bile uyku sersemi aldırmamış olabilirdi.

Giyinmesi bitmişti. Saçlarını bu gece örmeyecekti. Dişlerini fırçaladıktan sonra, pencereye gitti. Kar yağışı hafiflemişti. Daha uzaklar seçiliyordu. Işıl ışıl şehir ayaklarının altındaydı. Karın beyazlığı ile sokak lambalarının sarı ışığı hoş bir etki oluşturuyordu. İçerisi sıcaktı ama yine de soğuk manzaranın karşısında ürperdi. Elleriyle kendi çıplak kollarını sardı. Bu gece üşümeyecekti büyük ihtimalle. Bu gece bir erkeğin güvenli sıcaklığına ihtiyaç duymayacaktı. Beyaz ve hafif örtünün haricinde, ayakucundaki kahverengi yorganı da üzerine çekebilirdi. İçerisinin sabaha kadar soğumayacağı da belliydi. Nihayet iyi bir uyku için her şey uygun koşullardaydı.

Örtüyü çekip yavaşça içine girdi. Tam başucundaki lambayı kapatacaktı ki, bir ses duydu. Neydi bu? Telefon sesi miydi? Çalan melodiyi tanıyordu. Kendi telefonuydu. Saate baktı. Neredeyse on bir buçuktu. Kim olabilirdi ki bu? Kim bu saatte kendisini arayabilirdi ki?

Yerinden uzanıp başucuna koyduğu çantasını aldı. Telefonunu çıkardı. Merakla ekrandaki rakamlara baktı. Numarayı tanımıştı. Rakamların dizilişi kolayca hafızada kalacak şekildeydi.

"Alo?" dedi yavaşça. Karşısındaki güçlü sesi ise zaten tanımamazlık edemezdi.

"Alo? Gamze Hanım! İyi geceler!" diyordu erkek sesi. Kendinden emin ve otoriterdi. "Ben Tahir! Akın'ın arkadaşıyım. Kusura bakmayın, daha önce erişemedim. İnşallah rahatsız etmiyorum?"

"Etmiyorsunuz Tahir Bey. Yatmamıştım daha!"

"Güzel… Sevindim. Kayseri'desiniz sanırım. Acele etmemeniz

iyi olmuş. Ben Akın ile görüşmek istemiştim. Yanınızda mı acaba?"

"Hayır değil. Kendi odasında."

"Bir otelde misiniz?"

"Evet. Kayseri Hilton'dayız."

"Kusura bakmayın. Ona bir iki şey söyleyecektim. Kendi telefonu olmadığı için sizinkinden aramak zorunda kaldım. Ben şimdi resepsiyonu arar, oradan bağlatırım. Teşekkürler…"

"Hayır, durun… Gerek yok!" diye atıldı Gamze. "Ben kendim telefonu ona götürürüm. Uğraşmayın bir daha. Ama kendi odası bir üst katta! Birkaç dakikamı alabilir. Siz sonra arayın, olur mu? Ya da telefonu verince Akın arasın?"

"Ben ararım. Bu saatte onun yanına gitmek size zahmet olmasın?"

"Hiç olmaz. Şimdi giderim."

"Peki öyleyse. Teşekkürler."

Telefon kapanınca, genç kadın hemen ayaklarını yataktan aşağıya sarkıttı. Bu konuşmayı dinlemeliydi. Hem Akın hakkında bir şeyler öğrenme ihtimali vardı, hem de Kaan hakkında konuşacak olabilirlerdi. Yoksa bu adam gecenin bu saatinde neden kendisini aramış olsundu ki? Söyleyecek önemli bir şeyi olmayan birisi acele etmez, sabahı beklerdi.

Terliklerini ayağına geçirdi. Bu terlikler tam beş yıldır kendisiyle seyahat ediyordu ve onları seviyordu Gamze. Ama üzerine geçireceği bir sabahlığı yoktu. Gerek duymamıştı. Üzerini değiştirecek fazla vakti de yoktu. Az sonra Tahir yine onları arardı. Hemen kabanına uzandı. Kabanının alt kısmı, geceliğinin kısacık eteğinden biraz daha uzundu hiç değilse. Bu saatte koridorda birisiyle karşılaşsa bile çok dikkat çekmeyecekti.

Anahtar kartını yuvasından çıkarıp kapıyı açtı. Ardından kapattıktan sonra hızlı adımlarla asansöre yürüdü. Halı kaplı koridorda kimsecikler gözükmüyordu. Şansına, asansör de kendi katındaydı. Hemen içine girip bir üst katın düğmesine bastı. Yukarıya çıktığını bile anlamadı. Asansör yumuşakça gideceği yerde durmuş ve kapıyı açmıştı.

Koridor aynı kendisininki gibi boştu. Neyse ki adamın oda numarası aklında kalmıştı. Boş koridorda giderken, bir iki odadan gelen televizyon sesinden başka ses duymadı. Çok ilerlemesi gerekmedi zaten. Akın'ın odasını kolayca bulmuştu. Tam karşısındaydı. Aceleyle kapıyı

tıklattı.

Nedense kalbi deli gibi atıyordu… Bir yandan da utanıyordu. Bakışlarını etrafında gezdirdi. Akın kapıyı açıncaya kadar birisi onu görmeseydi bari! Kendisini bir erkeğin odasında gizlice buluşacak ve onunla seks yapacak bir kadın gibi hissediyordu. En azından dışarıdan öyle görüleceğini zannediyordu. Durum bu olmasa bile rahatsızdı ve… heyecanlıydı. Neden heyecanlı olduğunu bile bilmiyordu. Heyecanının hepsi birisi tarafından görülme riski olamazdı.

"Kim o?" diyen sert bir ses duydu. Hay Allah! Bu erkeklerin de nesi vardı? Az önce Tahir'in sesi zaten iliklerini bile ürpertmişti. Şimdi ise her zaman yumuşak duymaya alıştığı Akın'ın melodik sesi oldukça sert gelmişti.

"Benim Akın! Kapıyı aç…"

Kapı hemen açıldı ve Gamze karşısında genç adamın sert, kuşkulu suratını gördü. Ve daha fazlasını da… Aydınlık içinde genç adam yarı çıplaktı. Üzerinde daracık bir iç çamaşırı ve yine kaslarını gizlemekten çok ortaya çıkaran beyaz bir atlet vardı.

"Gamze? İyi misin?" diye sordu adam endişeyle. Gözleri kısılmıştı. Onun daha ilk anda hep kendisi için endişelenmesi ise artık genç kadının hoşuna gitmeye başlamıştı. Dikkatini iri ve güçlü bedenin yaydığı dudak kurutucu etkiden uzak tutmaya çalıştı. Bu adamda ne vardı böyle? Sürekli kendisini onun yanında gergin hissediyordu. Hele böyle yarı çıplakken!

"İyiyim meraklanma!" dedi sakince. "Sana arkadaşın Tahir Bey'den telefon geldi de… Az sonra yine arayacak!"

"Bunun için mi geldin?" dedi adam yüzündeki huzursuzluğu azaltarak. Rahatlamış gibiydi. "Senin gelmene gerek yoktu. Telefonla oda numaramı arasaydın ben gel…"

"Öff!" dedi genç kadın sıkıntıyla. Onun sözünü kesmişti. Umursamazca devam etti. "Geldim işte! Sorun değil. Ama sen burada, kapı ağzında böyle yarı çıplak dururken birisinin bizi görmesini de istemem doğrusu. İçeriye girebilir miyim?"

Akın yavaşça kenara çekilince, Gamze hemen içeriye girdi. Zaten ter içinde kalmıştı. Kaloriferler iyi yanıyordu. Koridor bile çok sıcaktı. Üzerindeki kaban bu sefer ona fazla gelmeye başlamıştı. İçindeyken çıplak kollarının bile terleyip astarına yapışmaya başladığını hissediyordu. Saç dipleri de ısınıp terlemeye başlamıştı. Üstelik genç adamın odası da hiç serin değildi. Koridordan çok daha sıcaktı. O yarı

çıplakken kendisinin kabanıyla durması hiç adil olmamıştı.

Başını çevirdi. Akın kapıyı kapatmıştı. Telefonunu uzattı. "Birazdan arayacak…" dedi kısaca. Sonra gözleri etrafında gezindi. Onun gösterişli bedenini seyretmemek için iyi bir bahaneydi bu. Oda kendisininkine benziyordu. Sadece yönü tersti. Eşyalar da hemen hemen aynıydı. Genç adamdan uzaklaşıp farkında olmadan yatağının yanına oturdu. Örtüsü bile daha çekilmemişti. Televizyon çalışıyordu. Sesi kısıktı ama anlaşılabiliyordu. Demek daha yatmaya niyetlenmemişti.

"Kabanını çıkarsana!" dedi genç adam. "Terleyeceksin!"

"Piştim zaten. Ama altımda sadece geceliğim var."

"Eee?"

"Gecelik dedim… Pijama değil. Aceleyle buraya gelince üzerimi değiştiremedim."

"Daha evvel de gecelikli kadınlar gördüm. Terleyip hasta olmak istemiyorsan çıkar şu kabanını."

"Sen rahatsın tabii Akın Bey! İnsan biraz atlet ve külot ile bir kadının karşısında olmaktan utanır!" Genç kadının ters sesi üzerine genç adam başını eğip kendi kıyafetine bakmıştı.

"Dün gece de böyleydim. Sen bana sarılırken utanmıyordun? Ben şimdi niye utanayım?"

"Dün gecenin bir özelliği vardı. Çok üşüyordum!"

"İyi ya! Şimdi burası sıcak… Çıkar şu kabanını. Gerçekten hastalanırsın."

Gamze bir an tereddütle durdu. İçinde sutyen olmadığı gibi geceliğinin etekleri ise neredeyse baldırlarındaydı. Neyse ki altında külot vardı. Gözleri adamın gözlerine takıldı. Onun bakışlarında sinsi bir pırıltı göremeyince hem içi rahatladı hem de biraz huzursuz oldu. Burada çırılçıplak dursa Akın'ın ona ilgi duymayacağını anlamak korkunç bir histi. Bunu adlandıramıyordu.

Beğenilmiyor olmanın verdiği öfkeyle elini kabanının düğmelerine götürdü. Tüm düğmelerini çözdü ama omuzlarından sıyırmadan önce bir an duraladı. "Aklına bir şey gelmeyecek değil mi?" diye yine de sordu. O sırada Akın eliyle ensesini ovuşturuyordu. Boynu ağrır gibi bir hali vardı. Gözlerini kıstı bir an.

"Ne gibi?"

"Kötü bir şey… Geceliğim biraz… açık!"

Akın hafif bir şaşkınlıkla güldü. Aslında bir erkek olarak genç

kadının güzelliğinin pekâlâ farkındaydı. Onun dünyanın en güzel on kadını içinde olmasının kendisi için bir anlamı yoktu. Kimse tescil etmese bile Gamze'nin ne kadar güzel olduğu çok bariz belliydi. Omuzlarına dökülen güzel saçlarıyla, soğuk bile baksa can yakan o güzel gözleriyle gerçekten de çekici bir kadındı. Vücudunun güzelliğini ise hayal etmesine bile gerek yoktu. Fakat bir gerçek daha vardı ki, o başkasını seven hamile bir kadındı. Bu güne kadar kendisinin olamayacak hiçbir kadının peşinden koşmamıştı. Bu günden sonra da koşacak değildi. Ve…

Ve bu kadından hoşlanıyordu. Her ne kadar gözleri buz gibi baksa da, sesi iğneleyici olsa da, insanlarla arasına mesafe koysa da ondan hoşlanıyordu. İçinde ona karşı ılık hisler hissediyordu. Onu korumak, üzüntüsünü hafifletmek, mutlu olmasını sağlamak istiyordu. O kendisine böyle kuşkuyla bakmasın istiyordu. Kendisine gerçekten güvenmesini istiyordu. Arkadaşı olmak istiyordu.

Bu yüzden olduğundan daha lakayt bir tavırla gülmüştü. Genç kadını kırdığının farkında bile değildi. "Biz arkadaşız… Öyle değil mi?" diye sordu.

"E…evet!" diye kekeledi Gamze. Kekelemeyeli yıllar olmuştu.

"O halde öyle davranacağımdan emin olabilirsin. Benden kuşku duyacağın bir şey yaptım mı hiç?"

"Hayır…" diye fısıldadı genç kadın. Gerçekten de yapmamıştı. Karnındaki bebek ile genç adam için sanki kutsal bir tabuydu. Kendisini yine iğrenç, kirletilmiş ve istenmeyen gibi hissetmişti.

Genç adam onun yanına oturdu. Uzanıp genç kadının omuzlarındaki kabanı usulca sıyırdı. Narin omuzları yavaşça meydana çıkmıştı. İncecik kırmızı askılar beyaz cildiyle mükemmel bir uyum oluşturuyordu. Fakat genç adam sadece kahverengi gözlere bakıyordu. Gülen gözleri güven vericiydi. Kabanı yatağın ayakucuna bıraktı. "İşte oldu. Üzerine atlamadım değil mi?"

"Hayır!" dedi Gamze yavaşça.

"Arkadaşız…" dedi Akın doğrudan onun soğuk gözlerinin içine bakarak.

"Arkadaşız…" diye uysalca onayladı Gamze. Kalın kabanı çıkınca hemen serinlemişti. Şimdi ise vücudunda garip bir ürperti dolaşıyordu. Adam ile arasında… Kendi çıplaklığı ile onun güçlü vücudu arasında… sadece incecik kumaşlar kalmıştı. Bacaklarının birbirlerine değmesine birkaç santim vardı. Omuzlar da birbirine çok yakındı. Genç kadın iç çekti. "Madem arkadaşız, istersen beklerken boynunu ovayım?

Ağrıyor sanırım?" dedi doğal olmasına çalıştığı bir sesle. Doğal olmak zorundaydı. Fakat kendi sesini bilirdi. Neredeyse yarı çıplaktı ve elinden ancak bu kadar doğallık geliyordu.

Genç adamın eli boynundaydı. Başını salladı minik bir minnetle. "İyi olur inan ki! Sanırım soğuk aldı. Boğazlı kazak giymeye pek alışık değilim. Fazla sıcak tuttu. Sonra da soğuğa çıkınca ağrı başladı."

"Olabilir. Dur biraz ovayım." diyen genç kadın o sırada onun omuzlarına erişmeyi deniyordu. Ancak adamın iri bedeni yüzünden bunu yan yana oturarak yapmak ve iki omuzunu da rahatça ovmak zordu. Ayaklarını çekip yatağa dizleri üstünde çıktı. Onun arkasına geçip ince parmaklarını kalın boynuna attı. Hem böylece çıplaklığını saklayabilecekmiş gibi hissetmişti. O her ne kadar '*Arkadaşız*' da dese, şimdilik utanıyordu. Ama ona dokunmaktan rahatsız olmadı. Tıpkı dün geceki gibi doğal gelmişti. Parmak uçları kalın saçlarını, kasılmış boyun kaslarını ve pürüzsüz cildini rahatlıkla hissedebiliyordu. "Hapishanede kaldığınız yer sıcak mıydı?" diye sordu bir şeyler demiş olmak için.

"Evet! Devlet mahkûmlara iyi bakıyor."

"Yemekler nasıldı?"

"Bazen iyi bazen de idare ederdi. Neticede otel yemeği yemeyi kimse beklemiyordu."

Gamze gülümsedi. Gözleri adamın geniş omzundaydı. Parmakları atletinin meydanda bıraktığı çıplak teni üzerinde gidip geliyordu. Parmak uçları ile onun boynundaki ağrıyan noktayı arıyordu. Diğer yerlerden daha sert olmalıydı. Omuzları bile kas olan bir adamda, o gergin kaslarının arasına sızan sertleşmeyi bulmak fazla kolay değildi. Sonunda parmak uçları onu keşfetti. İlk birkaç dokunuştan sonra Akın başını memnun bir inlemeyle geriye atmıştı. Sırtı neredeyse göğüslerine değecekti.

Gamze bu yakınlıktan göğüslerinin ne hissedeceğini bilmiyordu. Dün gece Akın'ın uykusunda yaptığı hariç, göğüslerinin birisinin tenine dokunduğunu hatırlamıyordu. Daha önce ne doğru düzgün okşanmış ne de öpülmüştü. Kitaplardan okuduğundan başka bir bildiği yoktu. Bazı erkekler tarafından göğüslerinin bir iki okşanma deneyimi olmuştu tabii. Arada yumuşadığı ve çekici bulduğu erkekler de olmuştu. Ne yazık ki en az yüzde doksanı daha ilk günlerde sınavı kaybetmişti. Kendisini bir kere dudaktan öpmeye kalkışan her erkeğin elini ilk attığı yer, diri göğüsleri veya yuvarlak kalçaları oluyordu. Bu çok iticiydi. Gerçekten de soğuk bir kadın olduğunu düşündüğü zamanlar çok olmuştu. Bir türlü istediği gibi bir erkeğin dokunuşlarından tat almamıştı.

Garipti ama Kaan ile olan ilişkisi hakkında da fazla bir şey hatırlamıyordu. Onunla birlikte oldukları gece gerçekten kafayı bulmuştu. Normalde o kadar çok içmezdi. Hatta hiç içmezdi. Ancak Kaan'ın ısrarı ve yılbaşı olmasının verdiği keyif ile sevdiği adama uymuş ve o doldurdukça içmeye devam etmişti. Önceleri çok etkilenmemişti. Ta ki eve dönmek için ayağa kalkıncaya kadar. İşte o zaman yumuşak şarap ve şampanyanın şişede durduğu gibi durmadığını anlamıştı. Ayakta bile zor duruyordu. Kaan da sarhoş sayılırdı. O yüzden bir taksiye binmek zorunda kalmışlardı. Arkadaşları ve orada çalışanlar onlara yardım etmeselerdi, gazetecilere rezil olmak işten bile değildi. Taksici ikisini de genç adamın Beşiktaş'taki dairesine götürmüştü. Ulus parkına çok yakın bir yerdeydi lüks daire. Modern ve pahalı eşyalarla döşenmişti. Tabii ki kiraydı. Hem de normal bir işyerinde çalışan iki üç kişinin toplam maaşı kadar bir paraya kiralıktı. Kendi mesleğinde gösterişli olmak biraz önemliydi ama Kaan her zaman fazlasına kaçardı. Onunla çıktığı haftalarda bunu çok görmüştü. Genç adamın marka ve pahalı şeyler takıntısı, para biriktirmesini engelliyordu.

"Rahatladın mı biraz?" diye sordu yavaşça.

Akın güzel bir ses çıkardı. Mutluluk dolu bir inleme gibiydi. Gamze'nin parmakları sihirliydi sanki. Yumuşakça geziniyor, hafifçe sıkıyordu. Ovmaktan ziyade okşar gibiydi ve o bile bunun farkında değildi. Rahatlayan adam biraz daha geriye yaslanınca, incecik kumaşın arkasındaki göğüs uçları önce hafifçe temas etti. Gamze onun geriye doğru olan baskısına direnç göstermek için kendisini birazcık ileriye itince göğüsleri iyice sırtına yapıştı. Hemen geri çekildi ama böyle ovmak zordu. Adam kendisini her an geriye düşürebilirdi. Dizleri üzerinde durmak gittikçe zor oluyordu. Birkaç hareketten sonra kendisini kasmayı bıraktı.

"Akıllıca…" dedi sadece. Göğüsleri yeniden ona dokunmaya başlamıştı.

"Hımm… Çok yumuşaksın!" dedi genç adam hiç itiraz etmeden.

"Pek arkadaşça olmuyor ama?"

"Bence gayet arkadaşça… Bu yaptığını hiçbir sevgilim yapmadı!"

"Ben de pek kimseye yapmış sayılmam. Küçükken babamın omuzlarını ovardım. Benim yetenekli olduğumu söylerdi."

"Öyle mi? Çok haklıymış bence!" Genç adamın sesi neredeyse uykulu çıkmıştı.

"O zamanlar beni severdi!" dedi Gamze farkında olmadan. Sonra kendisini toparladı. Adamı hafifçe sarstı. "Hey! Koca adam! Uyuma sakın!"

"Gerçekten de çok rahatladım. Sihirli ellerin var."

"Belim ağrıdı ama?.. Çok ağırsın! Bu kadar yeter mi?"

"Biraz daha devam etmen için her şeyimi verirdim?" diye mırıldandı adam. Ellerini kaldırıp omuzlarında gezinen elleri tuttu. Şimdi genç kadın ovmayı kesmişti. Sertleşmiş göğüs uçlarında onun ısısını hissetmek ve bundan rahatsız olmamak kendisini suçlu hissetmesine sebep oluyordu. "Yine de bu kadar yeterli. Teşekkür ederim," dedi genç adam Başını çevirmiş, genç kadının suçluluktan donuklaşmış gözlerine bakmıştı.

"Önemli değil!" dedi genç kadın yavaşça. Adam ellerini çekip öne doğru düzelince, bedenlerinin teması kesilmişti. Gamze de yavaşça ellerini çekti.

O esnada çalan telefon ile Akın gözlerini genç kadından ayırdı. Önce televizyonun uzaktan kumandası ile cihazı kapattı. Sonra telefonun yeşil açma düğmesine acele etmeden bastı. Gamze'nin bulunduğu taraftaki kulağına götürdü. Genç kadının da duyması için kulağına fazla yanaştırmamıştı.

"Alo?" dedi kısaca.

"Alo Akın… Kusura bakmayın. Birkaç telefon görüşmesi yaptım. Sizi aramakta geciktim. Gamze Hanım'ı da beklettim. Bunun için adıma özür dile!"

"Tamam, dilerim." Gamze konuşmayı rahatça duyabiliyordu. Dizlerinin üzerinde, Akın'a iyice sokulmuştu. Adama almış olduğu parfümün iç gıcıklayıcı kokusu burnunun deliklerinden içeriye süzülüyordu. Meraklı birisi gibi gözükmek istemiyordu ama merak ediyordu işte. "Hayırdır?" diye sordu Akın karşısındaki adama.

"Elazığ'dan bir haber aldım. Senin cezaevinden çıkış saatlerinde iki adam oralarda gezinirken görülmüş."

"Ne var ki bunda? Bir sürü kişi vardı."

"Görünüşte öyle tabii. Bunların kim olduğu belli… Seni alması için gönderdiğim adam önce durumdan şüphelenmiş. Senin çıktığını bilmediği için, emin olmak adına gizlice onların fotoğraflarını çekmiş. Şehre geri dönünce Tamer'e göstermiş. Tamer de veri tabanında araştırmış."

Akın sakin bir tavırla mırıldandı. "Eee?"

"Vaktinde çıkmadığın ve şehre gitmediğin iyi olmuş yani!"

"Onu anladım zaten! Demek peşime düşmek niyetindeler?"

"Bu kesin!"

"Haber verdiğin için sağ ol. Dikkat ederim"

"Ankara'ya gelince benim dairemde kal bir süre. Ev büyük biliyorsun. Daha emniyetli olur. İtiraz da etme hiç! İki bekâr takılırız. Şimdi gelelim diğer meseleye… Gamze Hanım bizi duyuyor mu?"

Akın hemen kulağının dibinde duran genç kadına yan gözle baktı. Dayanılmayacak güzellikteki iri gözler soğukluğunu kaybetmiş, merakla bakıyordu. Akın yalandan kalkacakmış gibi yapınca da öfkeyle kolunu tutup çekiştirdi. Yüzünü iyice telefona yanaştırdı. Şimdi yanakları neredeyse birbirine değiyordu. Çaresiz kalan Akın kısaca "Hayır!" dedi. Dudakları ise muzip bir gülümseme ile kıvrılmıştı.

"İyi. Az önce, bana verdiğin o isimle ilgili bir bilgi geldi. Kaan Aydınoğlu… O yüzden seni aramakta geciktim."

"Önemli değil dedim ya! Biz de zaten çok sıkılmadık!" Adamın sesindeki gülümseme titreşimlerini hisseden Gamze hemen dibindeki böğrüne bir dirsek attı. Ayrıca Akın hakkında duydukları hoşuna gitmediği gibi merakı da iyice artmıştı. Bu adamın peşinde birileri mi vardı?

"Sen onun Gamze Hanım'ın erkek arkadaşı olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Biliyorum. Ayrıca Gamze Hanım ondan hamile…"

Kısa bir sessizlik oldu. "Demek bu yüzden yardım ediyorsun? Bak, adam pek sağlam pabuç değil. Hem çapkın hem de gösteriş budalası. Uyuşturucu kullanmaktan bir iki kere daha gözaltına alınmış. İki kere de ifade vermiş."

"Bunları biliyorum zaten Tahir… Sen bana sonucu söyle. Onu kurtarabilir misin? Babasız bir çocuk doğsun istemeyiz değil mi?"

"Senin için önemliyse sorun yok. Ben bunu bilemem. Savcı Muhsin'i hatırlıyor musun? Gelen telefonun ardından onunla görüştüm. Pazartesi ilgilenecek. Bu konuda eminsin, değil mi?"

Akın başını çevirip Gamze'nin bebek gibi güzel yüzüne baktı. İkisinin gözleri kesişti bir an. Genç kadın konuşmaları duyuyordu elbette. Bakışlarında bir ümit belirmişti. Sevdiği adam için bir ümit… Ne olursa olsun, onun hakkında ne derlerse desinler, o sevdiği adamdı. Kurtarılmayı

hak ediyordu. "Lütfen!" diye fısıldadı yavaşça. Sadece Akın'ın duyabileceği bir sesle…

"Evet, eminim," diye onayladı Akın da sakince. Bakışları hâlâ genç kadının gözlerindeydi.

"Yarın Pazar. Pazartesi günü birlikte gider konuşuruz. Seni görmek istediğini söylüyordu."

"Anladım. Olur tabii."

"İyi… O halde yarın bekliyorum. Dikkat edin kendinize."

Telefon kapandığında, kısa bir an sessizlik oldu. Genç adam uzanıp telefonu kenardaki sehpaya bıraktı. Sonra bir kolu üzerinde kaykılıp yatağa yanlamasına uzandı. Genç kadının dizleri şimdi göğsüne değecek kadar yakındı. Kısa bir an pürüzsüz bacaklarını, ince geceliğinden görünen bel kıvrımını süzdü. Gözleri karnına takılmıştı.

"Demek şimdi burada o sersemin bebeği var?" diye memnuniyetsizlik dolu bir sesle mırıldandı. Neredeyse yüzü ekşimişti.

"Akın! Lütfen!" dedi genç kadın parlak gözlerle. "Şu anda birazcık umutlandım zaten! Keyfimi gırtlağıma dizme ne olursun!"

"Ailenin haberi var mı peki?"

"Kaan'dan mı?"

"Evet. Ve bebekten tabii."

"Var… Kaan tutuklanmadan önce onları ziyaret etmeye karar vermiştik." Bir an sustu. Parmakları kendi kucağındaydı. Birbirleriyle oynuyordu. Bakışları da önündeydi. "O zaman bebek yoktu. Yani hamile olduğumu bilmiyordum. Sonra… Sonra o kötü olay oldu. Tutuklandığı ilk zamanlar… ilk zamanlar Kaan daha dirayetliydi. Hemen çıkacağını söylüyordu. Morali yerindeydi. Ben bile buna inanıyordum. Bir hafta hariç her hafta onu ziyaret ettim. İkisinde avukat da yanımdaydı. Haberler iyi değildi. Gün geçtikçe Kaan daha da karamsar oldu. Haklı tabii. Sen de oradan çıktın. Nasıl olduğunu biliyorsun. Beklemek zor olmalı. Özellikle o özgürlüğüne çok düşkündü…"

Akın cevap vermedi. Dikkatle genç kadını dinliyordu.

"Geçen hafta hastalanmayınca, bir süre bekledim. Aslında… Aslında hamile kalma ihtimalim yok gibiydi. Zaten aklıma hamilelik gelmiyordu. Geçen hafta bir defile için buralara gelmem gerekiyordu. Ben de arabayla gelmek istedim. Uçakları çok sevmiyorum. Kafamı da dinlerim diye düşünmüştüm. Kızlarla otelde öylesine konuşuyorduk. Bebekten ve hamilelikten söz edilince, bir anda hastalanmadığım aklıma

geldi. Garip karşılayacaksın ama… o an hiç korkmadım. Hiç üzülmedim. Mesleğimi bitireceğini bile umursamadım. Öyle mutlu olmuştum ki! Hemen annemi aradım. Birileriyle paylaşmak istiyordum!"

Sesi kesildi. Annesinin tepkisini yine hatırlamıştı. Hatırlayınca da gözleri iyice solmuştu. Akın uzanıp onun kucağındaki ellerini yakaladı. İri eli tek başına bile genç kadının ellerini kavrayabiliyordu. Güç vermek ister gibi hafifçe sıktı.

"Sonra ne oldu? Memnun olmadı galiba?"

"Olmadı…"

"Ailenin evli olmadığın bir adamdan bir çocuk sahibi olmanı hoş karşılayacağını nasıl düşündün peki?" diye sordu akın sakince. Genç adamın gülümsemesi silinmişti. Şimdi ciddi bir şekilde bakıyordu. Ciddi ve acımasız…

Gamze ters ters ona baktı. Bakışları ışıltılar saçmaya başlamıştı. "Sen de onlar kadar kötüsün!" diye fısıldadı. O bakışlardan hoşlanmıyordu. Akın gülmediği zamanlar cidden sinir edici oluyordu. Ellerini sertçe çekti. "Senin yüzünden kendimi kirletilmiş hissediyorum. Benimle yatmak isteyen, para teklif eden bir sürü adam oldu! Ama hiç biri bana böyle hissettirmedi!"

Öfkeyle yerinden kalkmaya çalışmıştı ama Akın da yerinden seri bir şekilde doğrulmuş ve uzanıp ona engel olmuştu. Engel olduğu gibi dengesini kaybeden genç kadını bir çocuk gibi kucağına çekti. Kalın kollarıyla sarıp sarmalarken, dudaklarını öfkeli kadının alnına değdirdi.

"Tamam… Sakin ol!"

"Bırak beni!" diye inledi Gamze. Neredeyse ağlamak üzereydi.

Fakat genç adam onu daha da sıkı sardı ve iyice göğsüne yasladı. Gamze sulanmaya başlayan gözlerini kaçırmak için yüzünü onun geniş göğsüne gizlemişti.

"Ne dememi isterdin? Seni yaptıkların için yalandan alkışlamam daha mı çok hoşuna giderdi?"

"Bırakır mısın beni?"

"Yapma hadi! Gerçekçi olduğum için beni suçlama!"

Gamze başını kaldırdı ve sulanmış bile olsa öfkesini koruyan gözlerini onunkilere dikti. "Sen gerçekçi falan değilsin. Sen… Sen acımasız bir canavarsın!"

Adam gülümsedi aniden. Bir elini kaldırdı. Parmak uçları ile yanağından kayan bir tanecik gözyaşı damlasını sildi. Bu yumuşacık, tüy

gibi dokunuşuyla, Gamze gözlerini yummuştu. Ardından birkaç damla daha kaydı gözünden.

"Bak sen! Bizim duygusuz Gamze Hanım ağlamayı da beceriyormuş?" dedi Akın minik bir alayla.

Kahverengi gözler anında açıldı. Şimdi olduğundan daha koyu duruyordu. Sinirlenerek çırpındı kollarında. Elleriyle, ayaklarıyla, kollarıyla mücadele ediyordu. Tırnaklarını ona geçirmek arzusuyla bütün bedeni çırpınıyordu. Fakat Akın için kolay lokmaydı. O çırpındıkça narin bedeni genç adama daha da sokuluyordu. Sonunda nefes nefese kaldı. Böylesine büyük bir güç tanımıyordu. Kolları acımıştı. Bilekleri acımıştı. Gururu acımıştı. Daha da kötüsü vardı… Duraladı… Çırpınmayı tamamen bıraktı. Bu… Bu olamazdı… Islanmış iri gözleri ile adamın yüzüne baktı.

"Akın!.." diyebildi sadece. Gözleri kesişmişti. Neler olduğunu hissedince başından aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi olmuştu.

Şaşkın bakışları aşağıya kaydı. Akın'ınkiler de onunkileri takip etti. Narin omuzları meydandaydı. Bembeyaz ve davet ediciydi. Kırmızı geceliğinin ince askıları yerlerinde değildi. Kollarının üzerine sıyrılmıştı. Ve… Ve bir göğsünü tutan kumaş parçası da aşağıya kaymıştı. O kadar kaymıştı ki, bembeyaz göğsü davet edici bir şekilde meydanda duruyordu. Tamamen açılmıştı. Diğeri de pembe tepeciğinin altına kadar sıyrılmıştı. Diri, dolgun ve bir erkek için fazlasıyla çekici… Neredeyse genç adamın dudaklarının hizasında… Ve karman çorman olmuş ipeksi saçları onları örtmekten çok uzaktı.

"Akın…" diye fısıldadı yeniden. Onun kucağından kalkmak istedi ama bacakları hareket etmiyordu. Sık nefeslerle inip kalkan göğüslerine takılan bakışlardaki ateş pek hoşuna gitmemişti. Ve garip bir heyecan tüm bedenini sarmıştı. Göğüs uçları hızla sertleşmişti. Kızgınlığı ise balon köpüğü gibi uçup gitmişti. Zorlukla yutkundu ve neredeyse yalvardı. "Yapma sakın!"

4. BÖLÜM

"Akın…"

Genç adam gözlerini zorlukla Gamze'nin taptaze bedeninden ayırdı. Mavi gözleri kopkoyu olmuştu. Yanak kasları dalgalandı bir an. Biraz sert bir hareketle genç kadını kucağından yatağa kaydırdı. Gamze kendisini hemen geriye çekip sırtını yatağın baş kısmına dayamıştı. Titreyen elleriyle askısını düzeltti. Bacaklarını örtmeyi akıl bile edememişti. Sadece yanan çıplak göğüslerini gizlemeyi düşünmüştü.

"Özür dilerim!" dedi genç adam. Ayağa kalkmış pencerenin önüne kadar yürümüştü. Geniş sırtı gergindi. Bir erkek için fazlasıyla ince beli ve çok seksi kalçaları vardı. Uzun bacakları hafifçe iki yana açılmıştı. Gamze onun arkasından bakarken, başına gelene hâlâ inanamıyordu.

"Ben…" diye başladı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Ne diyebilirdi ki? "Sanırım… Sanırım ben de…"

"Gamze!" dedi Akın yumuşakça. Dönüp ona baktı. Genç kadının bir askısı hâlâ aşağıdaydı ama şimdi şahane göğüsleri örtülüydü. Ona rağmen biçimleri olduğu gibi hissediliyordu. "Suç benim. Cidden özür dilerim. İsteyerek yapmıyorum ama seni hep kızdırıyorum değil mi?" diye sordu acı bir gülümsemeyle.

Genç kadın açıkta kalan bacaklarını örtmek için geceliğinin kıyısını çekiştirdi. Heyecanının hâlâ devam etmesine bir anlam veremiyordu. Kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. Elleri hâlâ titriyordu. "Sıklıkla…" dedi sesini normal tutmaya çalışarak.

"Sanırım iyi bir arkadaş değilim ha?"

Bacaklarını tam örtemeyeceğini fark eden Gamze, utancının da verdiği etkiyle örtüyü tuttu ve üzerine çekti. "Sadece senin suçun değildi!" dedi ona kısık bir sesle. Bu konuda samimiydi. "Yani… Yani geceliğimin sıyrılması! Daha… dikkatli olmalıydım!"

Genç adam sıkıntılı bir sesle ekledi. "Ben de ailen konusunda söylediklerime dikkat etmeliydim."

"Haklıydın…" Genç kadının sesi üzgün çıkmıştı.

"Gamze!"

"Hayır! Çok… haklıydın!" Örtüsünü iyice çekti. Boğazının altına kadar çekmişti neredeyse. "Ailem beni sevmiyor."

"Herkes çocuklarını sever!"

"Beni değil… Yıllarca beni sevsinler diye uğraştım. Evden kaçmış olmamın verdiği utancı silmek için elimden gelen her şeyi yaptım." Derin bir nefes aldı üzgünce. "Onlara bir ev aldım… Bir araba aldım… Kardeşimi okuttum…" diye mırıldandı yavaş yavaş. "Hiçbir şeyleri eksik olmasın diye hep kontrol ettim. Yine de… Yine de beni affetmediler. Yüzüme karşı söylemediler ama beni gerçekten de hiç affetmediler. Hamile olduğumu öğrenince… annemin de sevineceğini sanmıştım. Bir torunu olacağı için mutlu olur demiştim. Aramızdaki soğukluk azalır diye düşünmüştüm!"

Akın dönüp yatağa yanaştı. Onun yanına oturup sırtını onun gibi yatağın başlığına dayadı. Bir bacağını yatağa uzatırken diğerini da yana sarkıtmıştı. "Bu senin için niye bu kadar önemli ki?" diye sordu yumuşakça.

Gamze yüzünün önüne dökülen uzun saçlarını parmak uçlarıyla geriye çekti. Acı dolu bakışları genç adamınkilerle kesişti. "Onlar… benim ailem!" dedi yavaşça.

"Seni kabullenmemek onların hatası! Geldiğin pozisyon basit bir yer değil. Bundan çok daha azı için hayatını berbat eden insanlar var. Senin başarın çoğu genç kız için imkânsız bir hayalden başka bir şey değil. Sen bu imkânsızı başarmışsın!"

Gamze onun gözlerine kilitlenmişti. "Öyle mi düşünüyorsun?" dedi şaşkınca.

"Evet! Seni kızdırsam da doğru bildiğimi söylerim. Elbette benim kızım olsan ben de evli olmadığın bir erkekten çocuk sahibi olmanı istemezdim. Bunu gizleyecek değilim. Ama neticede onunla gerçekten evleneceksin, öyle değil mi? Demek ki dikkate alınacak bir sorun değil. Ayrıca bir erkek olarak, buna sebep veren ben olsam, kendime çok kızardım. Şu ana kadar kimseyi hamile bırakmadım çok şükür. Sanırım ben gerçekten de eski kafalı birisiyim."

"Öylesin…" dedi Gamze minik bir gülümsemeyle.

"Onlar da eski bir jenerasyon. Anlamalısın… Sana kızmaları normal. Fakat her şey bir yana, sen benim kızım olsaydın, başarın beni çok mutlu ederdi!"

"Gerçekten mi?" Sesinde ona inanmama belirtisi vardı.

"Öyle! Devasa büyük bir sektöre, on beş yaşında saf bir genç kız

olarak atılmışsın. Tepelere tırmanmak için büyük mücadeleler verdiğine eminim. Hatalar da yapmış olabilirsin. Hatasız bir hayat olamaz. Fakat sonunda amacını gerçekleştirmişsin. Işıltılı bir tepede yıllarca kalmayı başarmışsın. Gerçekten zor şeyler. Kimsenin yardımı olmadan kendi başına yaptıkların, eğer ben baban olsaydım beni gururlandırırdı. Beni gerçekten mutlu ederdi…"

Gamze inanmazca ona bakıyordu. Hiç kimse… Hiç kimse böyle değerlendirmemişti kendisini… "Onları etmiyor!" diye fısıldadı. Gözleri yeniden sulanmaya başlamıştı. Hay Allah! Hiçbir zaman da bu kadar sulu göz bir kadın olmamıştı! O tepelere çıkarken gizlice ağladığı günler, geceler olmuştu. Ama başkalarının yanında hep kendisine güvenli ve kontrollü bir kadın gibi gözükmüştü.

Genç adam bir kolunu onun omzuna atınca, o da bir çocuk gibi kaykılıp o geniş omuzlara sığındı. Yüzünü göğsüne gömdü. Burnunun ucunda ona almış olduğu erkeksi parfümü tekrar algıladı. Adam gerçekten de çok güzel kokuyordu. Parmak uçları adamın göğsüne dokundu. Sonra eli o sert göğse yaslandı. Avucunun altında onun ısısını hissetti. Bilinçsizce yapılan bir yakınlaşma hareketiydi bu. Kendisini daha da güvende hissetti.

"Bence onları dert etme!" dedi Akın yavaşça. "Bu şekilde yaşayamazsın. Senin de bir hayatın var. Yaptıkların tamamen doğru demiyorum. Onları üzmüşsün belli ki… Her ana baba üzülür. Sonuçta başarmışsın ama? Öyle değil mi? Geçmişle yaşanmaz."

"Başardım… Ama… onları kaybettim!" diye inlercesine fısıldadı Gamze. "Kardeşimi… çok severdim. O da beni… Şimdi ise, sadece arada sırada görüşüyoruz."

"Bak! Sevdiğin adamı onlara götürdüğünde, her şey bitecektir. Bundan eminim. Bir torun sahibi olmak onları yumuşatır. Sanırım onların tavrı diğer erkeklere?"

"Hangi erkeklere?" dedi Gamze başını biraz kaldırıp.

"Gezip tozduğun erkekler… Sevdiğini sandıkların!"

"Sevdiğimi sandıklarım mı?" Biraz başını kaldırıp mavi gözlere baktı. "Yattıkların demek istiyorsun her halde, değil mi?"

"Neden konuyu hep buraya getiriyorsun?"

"Ben getirmiyorum!" dedi Gamze burnunu çekerek. "Sen getiriyorsun! Sana bir sır vereyim mi Bay Çokbilmiş! Ben daha evvel hiç âşık olmadım. Evet, erkeklerle çıktım ama hiç âşık olmadım. Ta ki Kaan ile karşılaşıncaya kadar! O herkesten farklıydı. Nazik, güzel sözlü, beni

kırmaktan kaçınan, ilgili… Senin gibi değildi yani! Sen acımasız ruhsuzun tekisin!"

Akın yumuşakça güldü. Ona biraz daha sarılınca Gamze hiç itiraz etmeden yine sokuldu ona. Aslında aralarında yatağın örtüsü vardı. Yine de genç adamın gücünü, omzuna dolanan kolun güvenini hissetti.

"Ayrıca…" diye devam etti Gamze. Biraz kararsızdı. Ona söyleyip söylememek konusunda karar veremiyordu. O duraklayınca, Akın yavaşça sordu.

"Evet? Ayrıca?.."

"Neyse… Önemli değil!"

"Söyle hadi!" diye ısrar etti genç adam.

"Hayır!"

"Neden?"

"Çünkü hep sen benim ağzımdan laf alıyorsun. Ben ise senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Uzun, hoş bir adamsın. İstediğin zaman… sevimli olabiliyorsun. Fakat müthiş derecede ketumsun. Sırlı olmak sana gizem veriyor sanıyorsan eğer?.. Eh! Tamam! Biraz gizem veriyor. Meraklandırıyorsun beni. Senin hikâyen ne?"

Akın rahatça oturmaya devam ediyordu. "Benim hikâyem mi? Anlattım ya! Basit bir askerken…"

"Biliyorum! Basit bir askerken falan filan! Hepsi yüzeysel şeyler. Mesela şu adam! Tahir! O gerçekten de kim?"

"Ankara'da ikamet eden ve çevresi çok geniş birisi! Genç bir işadamı! Hepsi bu!"

"Demek öyle? Hani arkadaştık? Neden bana gerçekleri açıklamıyorsun?"

"Sorunca açıklıyorum ya!" dedi adam onu ikna etmeye çalışır gibi. Sesi de gülecek gibi çıkıyordu.

"Tahir'i ben kısa boylu ve şişman gibi hayal etmiştim! Bir de kel olabilir! Doğru mu?"

"Kısa ve şişman mı? Kel mi?" Bu sefer Akın iyice gülmüştü. "Benden bile uzundur. Atletik… Kaan'dan önce onu görseydin eminim şıp diye hemen ona âşık olurdun! Erkek olarak söylemeye utanıyorum ama o çok yakışıklıdır… Ah o kır saçları yok mu? Bir erkeğe ancak o kadar yakışabilir. Onu yaşlı göstereceğine daha dikkat çekici yapar."

Gamze meraklanmıştı. "Gerçekten mi?"

"Ve de bekâr! Bunu biliyor musun? Henüz bir kadınla ciddi bir ilişkisi olduğunu duymadım. Diğerlerine nazaran o ilişkilerinde çok dikkatlidir. Uluorta insanların gözüne sokmaz."

"Diğerleri mi? Başkaları da mı var? Tamer de onlardan birisi mi?" Gözyaşları artık tamamen kurumuştu ve merakı iyice ortaya çıkmıştı. Kıpırdanıp onun tarafına biraz dönendi. Göğüsleri ona değiyordu yine ama aralarındaki beyaz örtü, bu tehlikeli yakınlığı güzelce engelliyordu.

Akın onun yatağa ve kendi göğsüne iyice yerleştiğinin farkındaydı. Sesini çıkarmadı. Genç kadından yayılan cinsel çekiciliği görmezden gelmeye çalışarak gülümsedi. "Sen sorgu ekibinde olmalıymışsın. İnsanın ağzından çok iyi laf alıyorsun! Suçlular sana dayanamazdı!"

"Suçluları sorgularken böyle koyunlarına girseydim eminim anne kızlık soyadlarını bile öğrenirdim!" dedi Gamze hafif ters bir sesle. Aslında daha çok kendisine kızıyor gibiydi.

"Hımm. Saat hakikaten geç oldu. Odana gitmeye niyetin yok mu?" diye sordu Akın tembelce. Yatağa gelip o seksi vücuda sarıldığına pişman olmaya başlamıştı bile.

"Hayır!" dedi Gamze farkında olmadan.

"Hayır mı?"

Genç kadın da verdiği cevaptan şaşkındı. Sözünü toparlayıp kendisini kurtarmaya çalıştı. "Yani hemen değil. Bana biraz açıklama yapmanı bekliyorum. Senin hakkında bazı şeyleri gerçekten çok merak ediyorum."

"Merak edecek bir şey yok. Hayata yeniden başlayacak olan basit bir adamım."

"O adamlar neden peşinde? Hani Tahir'in telefonda bahsettiği iki adam?"

Genç adam sıkıntıyla biraz kıpırdandı. "Ben de sana belim ağrıdı desem? Boynumun ağrısının üzerine iyi geldi doğrusu!" diye başka bir şey söyledi. Genç kadın yatağın ortasında sayılırdı ama ona sarılan Akın hakikaten de biraz biçimsiz oturuyordu. Belinin ağrıması doğru olmalıydı. Gamze de sessizce doğruldu. Onun kollarından sıyrıldı. Yatağın örtüsünü üzerinden sıyırıp ucundan tuttu. Aynı bir gece önce yaptığı gibi onu örtünün altına davet etti.

"Gel hadi!"

"Bu, saçma!" diye itiraz etti genç adam.

"Gel dedim. Senden iki laf öğrenmeden bu odadan gitmem."

"Arabada uyuman iyi olmadı. Keşke uyutmasaydım seni! Uykunu almışsın belli!" Yine de yatağın bir kıyısından sarkan bacağını çekmişti. Rahat olacağı bir pozisyonda uzunlamasına oturmaya çalışırken, genç kadının vücuduna dokunmamaya çalışıyordu. Gamze hemen örtüyü üzerlerine örttü. Yine yan dönüp gözlerini gözlerine dikti.

"Korkma! Hamile bir kadın olarak senin üzerine atlamayacağım. Sadece çıplaklığımızı örtmeye çalışıyorum. Umarım az önce gördüklerini de unutursun?" dedi biraz muzipçe.

Akın iç çekti. Bu biraz zordu. Gözlerinin önünde genç kadının diri beyaz göğüsleri canlandı bir an. "Ne gördüğümü bilsen böyle demezdin!" dedi dudaklarını büzerek. Onun sevimli bir şekilde yaptığı bu itiraf genç kadını utandıracağına hafifçe gülümsetmişti.

"Ne gördüğünü zaten biliyorum Akın Bey. Ama ben onları on üç yaşımdan beri görüyorum. Öyle olağanüstü şeyler değil. Şimdi beni utandırmadan dediklerime konsantre ol. Sen kimsin? Anladın mı beni? Sen kimsin? Ama kıvırma…"

"Çocukluğumdan mı başlayayım?" diye dalga geçti genç adam.

Gamze üzüntüsünü atmış, yeniden neşesine kavuşmuş gibiydi. Kaan'ın haricinde yanında yattığı, yanında güldüğü tek erkekti o! Bu gerçekten çok garipti. Kaan bunu başarabilmek için haftalar harcamıştı. Akın ise saatler… Gerçi Kaan'ın yanında da çok yatmış sayılmazdı. Parlak gözlerle başını salladı. Evet! Onun hikâyesini en başından itibaren öğrenmek istiyordu. "Fena olmaz" dedi hevesli bir sesle.

"Zaten çok kısa!" dedi Akın yatakta biraz daha kaykılarak. Şimdi bacakları hafifçe birbirine değiyordu. Genç adam sırt üstü yatıyordu ve Gamze de yan yatmış dikkatle onu süzüyordu.

"Olsun… Başla hadi!"

"Peki…" Bir an düşünür gibi gözlerini kısıp boşlukta bir noktaya baktı. Sonra yeniden Gamze'nin dayanılmaz güzellikteki kahverengi gözlerine dikti keyifli gözlerini. "Bir çocuk yurdunda büyüdüğümü hatırlıyorum. Erzurum'da… Çok soğuk, çok zor, çok mücadele dolu günlerdi. O günlerde kavga etmeyi ve hakkım için savaşmayı öğrendim. Yurdun müdür yardımcısı Fatih Bey sayesinde geri adım atmamayı, yenilecek gibi gözüksem bile mücadeleye devam etmeyi öğrendim. O günlerde iki yetişkin çocuk beni rahatsız ediyordu. Benden uzun ve güçlülerdi. O zaman bu boyda değildim tabii."

Gamze iyi bir hikâye dinleyecek olmanın keyfiyle kıpırdandı. Parmak uçları farkında olmadan adamın koluna dokundu. "Bu kaslar da o zaman yoklardı herhalde?"

"Zayıf bir çocuktum…" diye gülümseyerek onayladı Akın. "Fatih Hoca korkup geri adım attığımda, kendimden nefret edeceğimi, geceleri aklıma geldikçe uykusuz saatler geçireceğimi söylemişti. Fakat mücadele edersem acısının kısa ve huzurunun da ömür boyu olacağını söyledi."

"Ne saçma! Sana kavga etmeyi mi önerdi yani?" diye itiraz etti Gamze biraz kızgınca. Ne biçim öğretmenler vardı böyle?

Genç adam alayla burun kıvırdı. "Her şeyi yumruk yumruğa kavga gibi düşünme. Hayatta bizi sindirmeye çalışan pek çok insanla, moralimizi bozan pek çok olayla karşılaşıyoruz. Eğer sen de Fatih hocanın olmamı istediği gibi olmasaydın, bugün buralarda olamazdın. Ayrıca sevdiğin adam için ne kadar mücadele ettiğini de bir düşün. Ve… Ve doğmamış çocuğun için. Sen de geri adım atmayı sevmeyenlerdensin!"

"Yine de burnum kırılacaksa kaçmayı tercih ederdim doğrusu!" dedi genç kadın. "Hani erkekliğin onda dokuzu kaçmaktı? Aşırı cesurluk aptallıktır demişti birileri…"

Adam güldü. "Demek onda birlik kısım bana denk geliyor…"

"İyi, neyse… Ne oldu sonra? O çocuklarla yani?"

"Beni dövdüler…" dedi adam rahat bir sırıtışla. Bu durum gururunu hiç incitmemiş gibi gözüküyordu.

Gamze kıkırdadı. "Söylemiştim! Sen aptalsın!"

"Evet, ama Fatih Hoca gerçekten de haklıydı… Eskiden beni tartakladıklarında geceleri sinirimden uyuyamazdım. Uykum kaçardı. Yumruklarımı sıkardım. Nefesim sıklaşırdı. Onlara karşı koymadığım için kendimden nefret ederdim."

"Bak sen! Çok ilginç…"

"Gerçekten! Ama o gün onlara karşı koydum. Hem de iki kişilerdi. Beni dövdüler ama ben de birinin burnunu kırmıştım. Diğerinin de parmağını tutup kırıvermiştim. Isırdığım yerlerini söylemiyorum bile! Üstelik kahraman olmuştum."

Gamze derin bir nefesle iç çekti. Yattığı yerde kıpırdanıp farkında olmadan ona biraz daha sokuldu. Saçları şimdi genç adamın omuzlarına değerken, çıplak bacağında onun tüylü bacağını rahatlıkla

hissedebiliyordu. “Eee?” diye sordu. “Şimdi bu hikâyeden bir önerme mi çıkarmamız lazım? Aldığımız ders ne? Sen de dayak yemişsin?”

“Doğru! Ama onlar bana bir daha da bulaşmadılar. Ben de artık geceleri rahat uyudum.”

“Neden sana bulaşmadılar?”

“Çünkü kendileri de hasar görüyorlardı. İnsan kendisi de hasar görecekse neden böyle bir şeye girişsin ki? Burun kırığı bir aydan önce geçmez. Parmak kırığı da öyle… Eğlenmek için bu tip bir başka kırık riskini göze alamazlardı. Sen ağzının yanacağını bildiğin halde çok sevdiğin ama çok sıcak olan bir şeyi ağzına atar mısın?”

“Atmam elbette. Önce soğumasını beklerim. Ama bu örnek bence hiç iyi bir örnek olmadı. Senin bir yerin kırılmadı mı?”

“Şanslıydım. Benden öyle bir şey beklemiyorlardı. Ufak sıyrıklarla atlattım. Gelip bizi ayırdılar. Fakat o günden sonra, konu ne olursa olsun, haklıysam eğer mücadele etmeye yemin ettim. İnsan iki türlü güçlüdür.” Genç adamın gözleri tavandaki işlemelerdeydi.

“Öyle mi? Nasıl? Neymiş onlar?”

“Birincisi zekâ… Bunu biliyordum ve çok çalışıyordum. İkincisi de fiziki güç.”

“Ya para?”

“Para mı?” Genç adam omuz silkti. “Para gelen ve giden bir şey… Seni her zaman güçlü tutmaz. Eğer zekiysen zaten para sahibi olursun. Eğer güçlüysen onu korumayı da becerirsin!”

Gamze dudak kıvırdı. “Demek sen pek zeki değilsin. Paran olmadığına göre? Ama ben zekiyim. Yeterince param var!”

Akın kısılmış gülen gözlerini tavandan ona çevirdi. Bakışları karşılaştı. Gamze onu kızdırmak istemişti fakat bunu beceremiş gibi görünüyordu.

“Para çok sevdiğim bir şey değil!” dedi genç adam kısaca. “Zekâ ise başka bir olay… Ben askeri okulu birincilikle bitirdim. Dönem birincilikleri hep benimdi. Değersiz şeyler. Benim kastettiğim zekâ, gerçek hayatta kullanılan zekâdır. Birçok adam tanıdım. İki üç üniversite bitirmiş fıtri zekâlar. Bu tipler bir yerlerin müdürleri de olabilirler. Fakat hepsi bu… Ampul bile değiştiremezler. Ordu bana çok şey öğretti. Bunu inkâr edemem. Fakat ne öğrendiysem her şeyi Tamer’den öğrendim…”

“Tamer mi? Şu senin Yunanlıyla evli olan adam mı?”

“Natalia…” diye mırıldandı Akın. “Onu yakından olarak hiç

görmedim. Ama çok… çok güzel olduğunu duydum. Dayanılmayacak kadar güzel bir kadınmış. Bir de gazetede bir resmini görmüştüm. Kıvır kıvır saçlı bir esmer."

"Şimdi iki sorum var sana! Bir kere bu Tamer bir işadamıysa seni nasıl eğitti? İkincisi de madem seni o eğitti, o esmer güzeli nasıl hiç görmedin? Arkadaş değil miydiniz?"

Akın parmaklarını kendi göbeğinde tıngırdatıp duruyordu. O günleri hatırlamak onu huzursuz etmiş gibiydi. "Sana anlattığım ve anlatacağım şeyler çok gizli küçük hanım. Bunların çoğunu Natalia'nın bile bildiğini sanmıyorum."

"Anladım… anladım!" dedi Gamze heyecanla. Adamın bazı gizli şeyleri açıklayacağını duymak keyfini iyice yerine getirmişti. "Bundan gurur duyuyorum. Devam et ne olur!"

"Dalga geçeceksen anlatmam bak?"

"Yeminle dalga geçmiyorum. Ne olur devam et."

"İyi, peki! Çok ayrıntıya giremeyeceğim yalnız. Özetle şöyle. Sanırım bundan üç buçuk yıl önce, devletin özel bir bölümünde görev yapan üç isimsiz adam, bir eve baskın yapmışlar. Bunlardan birisi de Tamer'miş… Anladığın üzere Tamer zengin işadamı görüntüsü altında devlete çalışan özel bir ajandır. Ailesi gerçekten de zenginmiş. O ise özel olarak eğitilmiş süper bir evlat… Askerde iken özel kuvvetlerin dikkati çekmiş ve ona bir teklif götürülmüş. O da bir süre devlet için çalışmayı kabul etmiş. Belki de macera içindir… Kim bilir! Neyse, konuya döneyim. Baskında planlanmadığı şekilde büyük bir patlama olmuş. Tahir ve Tamer yaralanmışlar. Bir iki de terörist ölmüş. Tamer'in durumu ağırmış ve hemen yoğun bakıma alınmış. Öleceğinden bile korkuluyormuş."

"Vah zavallı! Natalia var mıymış o zamanlar?"

"Natalia o zamanlar on yedi yaşlarında falanmış. Aralarında da bir husumet varmış galiba. Tamer bu konulardan hiç bahsetmezdi. Ben zaten Tamer'i o patlamanın ardından tanıdım. Kendisi patlamadan sonra emekli olmaya karar vermiş."

"Kaç yaşında ki bu adam? Kırk beş elli de de düşüp bayılayım. O yaşta bir adam on yedi yaşındaki kızla mı evlenmiş?"

Akın güldü. "Hayır. Tamer ve Tahir benden sadece iki yaş büyük. Fakat bizim meslek insanı çabuk yıpratıyor. Ayrıca sanırım Natalia ve Tamer ikilisinin arasında bir elektrik de varmış. Bir gün bana Natalia'ya söz verdiği için bu tehlikeli işleri bıraktığını söylemişti. Ama

sonra Natalia Yunanistan'a gidip onu terk etti ve Tamer gerçekten de perişan oldu. Belli etmiyordu ama sanki ölmek için elinden geleni yapıyordu."

Gamze hiçbir şey anlamamış halde genç adamı süzüyordu. "Çok saçma!" dedi yavaşça. "Peki, sen ne zaman devreye girdin?"

"Tamer yaralandıktan sonra emekli olmaya karar vermiş demiştim ya? Yerine bir adam arıyorlarmış. Beni buldular. O ekibe katıldığım için gurur duymuştum. Bir sene boyunca Tamer beni eğitti. Natalia kendi ülkesindeydi o sıralar. O yüzden hiç görmedim. Dünyanın her yerine Tamer ile gidip gizli operasyonlara katıldım. İki sene boyunca da ekiptendim. Ta ki… Ta ki hapse girinceye kadar!"

Gamze heyecanla doğruldu. Örtünün üzerinden sıyrılmasına aldırmadan adamın yanında dizlerinin üzerinde durdu. Şimdi bir eliyle diğer elinin parmaklarını sayıyordu.

"Dur! Doğru anlamış mıyım, görelim önce!.. Bir! Sen özel ekiplerdensin. Tamer de öyle! İki! Büyük ihtimalle bu ekipte Tahir de var. Ama üçüncü kişiyi bilmiyorum. Onu söylemedin. Üç! Tamer âşık olduğu kıza söz verdiği için emekli olmaya karar verdi. Ki anladığım kadarıyla zaten isteğe bağlı görev yapan zengin bir adamdı. Bu yüzden yerine seni eğitmesini istediler. Doğru mu? Dört! Bir şekilde Natalia Tamer'i bıraktı ve gitti. Adam da hayata küstü. Kendisini öldürtmek için elinden geleni yaptı. Fakat beceremedi ve nasıl olduysa şimdi evliler. Bir çocukları var. Tamer onu zorladı mı yoksa? Kendisiyle zorla mı evlendirdi?"

"Daha neler! Tamer öyle birisi değildir. Dodo desen belki ama Tamer?.."

Genç kadın kaşlarını kaldırdı. Hayretle mırıldandı. "Hey dur! Dodo da kim?"

Akın derin bir nefes aldı. "Hey Allah'ım! Gamze, sen gerçekten de meraklı bir kadınsın değil mi?"

"O da üçüncü kişi o zaman? Dodo neyin kısaltılmışı? " Yüzünde her zamankinin aksine sıcak bir gülümseme olan Gamze, elini onun göğsüne dayadı. "Hadi ama! Haklıyım değil mi? Tahir, Dodo ve Tamer… Üç kişilik bu time sen de dâhil oldun. Tamer emeklilik aşaması yaşarken onlara yardım ettin. Sonra da bir aksilik oldu ve başını belaya soktun. Ciddi bir şey olmalı ki bu kadar güçlü adamlara ve geldiğin önemli pozisyona rağmen bile, hapse girmene engel olamadın…" Bir an karşılıklı bakıştılar. Gamze'nin gözleri irileşti hafifçe. Heyecanı biraz duruldu. "Akın…" diye fısıldadı. "Sen… Sen kaç kişiyi öldürdün?"

Odada bir süre sessizlik oldu. Akın çatılmış kaşlarıyla önüne bakıyordu. Gamze ise dizleri üzerinde durmuş, onun vereceği cevabı bekliyordu. Alacağı cevabın kendisini ürkütüp ürkütmeyeceğini bilmiyordu. Tek bildiği iyi bir cevap olmayacağıydı. Bu cevap adam hakkındaki fikrini değiştirecek miydi peki?

Hayır! Hiç sanmıyordu. Ona… Ona güveniyordu. Onun iğrenç bir şey yapmayacağından neredeyse emindi. Gözleri böyle bakan bir erkek, dudakları böyle gülümseyen bir erkek kötü birisi olamazdı.

"Bence artık odana gitmelisin!" dedi Akın yavaşça.

"Hayır! Bu kadar şey konuştuk. İnan bana söyleyeceğin hiçbir şey beni kötü yönde etkileyemez… Sana ve yaptıklarına güveniyorum." Elini yavaşça genç adamın parlak ciltli yanağına dokundurdu. Bir annenin çocuğunu sevdiği gibi sevdi onu. Parmak uçlarında ısısını, tereddüdünü hissetti. Parmaklarında minik okşayışlarla ona güven verdi. "Sen benim arkadaşımsın. Ne yaparsan yap, artık hep arkandayım. Geçmişte yaptıkların için de öyle düşünüyorum."

"İyi şeyler yapmadım!" diye kestirip atmaya çalıştı Akın.

Gamze onun alnına düşen bir tutam saçı okşarcasına geriye itti. Kalın kaşına başparmağı ile dokunup hafifçe okşadı. Onun çekici yüzünü okşamak hoşuna gitmişti. Aniden içinde gelişen dostça bir dürtüyle uzandı ve dudaklarını adamın göz çukuruna götürdü. Minik, kardeşçe bir öpücüğü, kendiliğinden kapanan gözünün üzerine dokundurdu. Bunu yaparken elini genç adamın geniş göğsüne dayayıp güç almış, dengesini sağlamıştı.

"Hadi anlat bana! Ne olduğunu anlat! Eminim rahatlayacaksın!"

Akın kendisininkinden sadece birkaç santim uzaklıktaki güzel yüzü süzdü. Kadından yayılan cinsel çekicilik o kadar fazlaydı ki, burnunun deliklerinden saf koku olarak içeriye giriyor, tüm bedenini uyarmaya çalışıyordu. Bu aptal kadın şu daracık kırmızı gecelikle ne kadar seksi olduğunun farkında değil miydi acaba? Arkadaşlık iyi bir şeydi ama… ama şu anda… Göğüslerinin meydanda kalan kıvrımlarına bakmamak için gözlerini kaçırdı. En iyisi ona her şeyi anlatıp dikkatini dağıtmaktı.

"Peki! Ama karşımda böyle durma!" diye homurdandı.

Gamze öne doğru eğildiği için fazlasıyla davet edici olduğunu yeni fark etmişti. Adamın anlattıkları yüzünden ne yaptığının farkında bile değildi. Kendisini hemen yana bıraktı ve örtüyü yeniden üzerine çekti. Bir kolundan destek alarak adamı dinlemeye hazırlandı. Gözleri

gerçek bir merakla karşısındaki erkeği süzüyordu.

"Bundan bir buçuk yıl önce…" diye başladı Akın. Gözünün ucuyla Gamze'ye bakmış, sonra da bakışlarını yine karşıdaki duvara dikmişti. "Bundan bir buçuk yıl kadar önce Mardin'in bir köyünde, gece konaklamak zorunda kalmıştık. Tamer ve ben… Sadece ikimiz vardık. Ertesi gün yola devam edecektik. Gece muhtarın evinde kalırken küçük bir kızla tanıştık. Muhtarın kızıyla arkadaştı. Köyün sayılan bir ailesinin kızıydı. Daha on dört yaşındaydı. Kocaman ürkek gözleri vardı. Gözleri de saçları gibi simsiyahtı. Utangaç, ürkek ve… garip bir şekilde üzgündü."

"Sana göre küçük değil mi?" diye sordu Gamze biraz huzursuzca. Akın ona ters bir bakış attı.

"Düşündüğün manada anlatmıyorum. Çocuktu tabii. Daha oyuncak bebek çağından yeni çıkmıştı. Adı da Zeynep'ti. Meslek icabı insanları ve tepkilerini farkında olmadan inceleriz. Vücut dili hakkında kurslar verdiler bize. Bir insanın bakışlarından, oturuşundan, parmaklarını hareket ettirişinden sinirli olup olmadığını anlarız. Tamer benden çok daha önce bu işleri yaptığı için bu konuda daha iyidir. Önce o fark etti. Muhtara o küçük Zeynep'in nesi olduğunu sordu. Bir derdi olup olmadığını merak etmişti. Muhtar bilmediğini söyledi."

Bir an durdu. Gamze onun konuyu elinden geldiğince özet ve duygusuzca anlatmaya çabaladığını hissetti. Akın bu olayı biraz basitleştirecekti. Anlaşılan aralardaki boşlukları kendisi doldurmaya çalışacaktı. Neden erkekler söz konusu kendi duyguları olduğunda böylesine tutucu oluyorlardı? Belli ki Akın bu olayı hatırladıkça üzülüyordu.

"Gece saat dokuz gibiydi. Muhtarın kızının çığlığıyla içerideki odaya koştuk. Zeynep yerde yatıyordu. Bayılmıştı. Hemen müdahale ettik. Ayıldı ama durumu iyi gözükmüyordu. Ailesi de gelmişti. Tehlikeli bir bölge olduğu için bizim arabamız ile komşu köye götürdük. Oradaki karakolda şansımıza asteğmen olarak görev yapan genç bir doktor vardı. Kısa bir muayeneden sonra gerçek ortaya çıktı!"

O susunca, kısa bir an bakıştılar. Sonra Gamze'nin gözleri irileşti. "İnanmıyorum!.." diye fısıldadı. Aklına gelen şey doğru olamazdı!

Akın gülümsedi. Bu gülümseme o önemli olayı küçümseme çabasından başka bir şey değildi. Ama gözleri o günlerin anısıyla donuklaşmıştı.

"Aynen düşündüğün gibiydi…" dedi Gamze'ye. "Küçük Zeynep hamileydi. Daha on dört yaşındaydı. Herkes için şoktu. Babası orada yanımızda ona bir iki tokat attı. Yanımızda bir de erkek kardeşi vardı. O da kız kardeşinin üzerine yürüdü. Biz olayın daha fazla büyümesini engelledik. Kız zaten çok korkmuştu. Yeniden köye, muhtarın evine döndük. Ama kızın üç erkek kardeşi de deli gibiydi. Tamer birisini tokatlayıp evden kovdu. Babasına da aklını başına almasını söyledi. O neler olabileceğini tahmin etmişti. Ben bu konularda tecrübesizdim. Doğuda doğmama rağmen, kendimi bildiğim zamanlar hep batıda geçmişti."

"Ne demek neler olabileceğini tahmin etmişti?"

"Durum senin hamileliğinden farklıydı küçük hanım. Doğuda bizim anlamakta zorlandığımız çok şey oluyor. Zavallı Zeynep hamile olduğunu biliyormuş elbette. Günlerce aç susuz yaşadığı için bayılmış."

"Kimden hamileymiş peki?"

Akın ruhsuz bir sesle mırıldandı. "Amca oğlundan…"

"Bu iğrenç! Daha on dört yaşında?.."

"Daha da iğrenci var! Amca oğlu askerden yeni gelmiş birisiymiş. Altı ay boyunca kıza fırsat bulduğu her anda tecavüz etmiş."

Gamze duyduğu isyan duygusuyla konuşamadı bile. Sadece şok olmuş bir halde bakabiliyordu.

"O gece gerçeği açıklamaya zorladılar. Zeynep zaten çok korkmuştu. Biz de olaya fazla karışamıyorduk. Neticede aile içi bir olaydı. Fakat durumun kötüye gitmemesi için bir hal çaresi bulmaya çalıştık. Sabaha karşı ona tecavüz eden çocuğun ortalarda olmadığı haberi geldi. Tamer sıkıntılıydı. Sonra bana… aile meclisi diye bir şeyden bahsetti."

"O da ne?"

"Böyle durumlarda aile meclisi toplanıyordu. Her türlü durumda ortak bir karar veriliyordu. Mesela kan davası… İçlerinden birisi kurban olarak seçiliyor ve görevini yapıp kan davasını temizlemesi isteniyordu."

"Duymuştum ama… bu çok saçma!"

"Saçma olması gerçekten var olmasını engellemiyor ama?" diye mırıldandı Akın. "Tamer kızın öldürülebileceğinden korkuyordu."

"Onun ne suçu var ki? Tecavüze uğramış zavallı…"

Akın cevap vermedi. "Biz sabah kahvaltısından sonra yola çıkmaya hazırlanıyorduk. Sonra kötü haber geldi!"

"Olamaz…" diye fısıldadı Gamze. Buna inanamıyordu. Onun anlatacaklarından korkarak tekrarladı. "Olamaz!"

"Koşarak olay yerine gittim. Çok kızgındım. Tamer de arkadan arabayla geliyordu. Jandarmaya haber vermek için oyalandı sanırım. Ben ondan önce olay yerine varmıştım. Geçmişte birçok ceset gördüm… Başının bir kısmı olmayanlar, yüzü parçalananlar, vücut uzuvları eksik olanlar… Hiç birisi… beni o kadar etkilememişti. O kızcağız… orada öylece yatıyordu. Öylece… Kan içinde… Pis zemine yayılmış kıpkırmızı bir kan gölü içinde…"

"Hayır! Lütfen anlatma!" dedi Gamze üzgünce.

Akın gülümseyerek ona baktı. Bir kaşı havaya kalkmıştı. "İnan bana istesem de anlatamam. Onu bir hayvan gibi öldürmek için, en uygun yer olarak ahırı seçmişlerdi. Başında en küçük ağabeyi duruyordu. Gülüyordu… Gülüyordu şerefsiz. Elinde bir bıçakla başında durmuş… pis pis gülüyordu. O kadar çok bıçak darbesi vurmuştu ki! Mahkemede öğrendim. Tam kırk tane! Saymış şerefsiz. Ve son olarak da boğazını kesmişti!"

Gamze ağlamamak için kırpıştırdığı gözlerle ona bakmaya devam ediyordu. Genç adamın görünüşü rahattı ama çene kasları dalgalanıp duruyordu. Dişlerini hâlâ yaşayan bir öfkeyle sıktığı belliydi.

"Zavallı çocuk!" diyebildi sadece.

"Ama herkes memnundu…" diye mırıldandı Akın. "Herkes memnundu! Annesi, babası, üç erkek kardeşi, iki kız kardeşi… Hatta ona tecavüz eden amca oğlunun babası bile! Sadece… ben memnun değildim. Oradaki herkese küfür ettiğimi hatırlıyorum. Özellikle kendisine ağabey diyen rezil katile… O ise elindeki bıçağı rahatça sallayarak '*Adalet yerini buldu!*' diyordu. Pis pis sırıtmaya da devam ediyordu. Bana '*Akıllı ol!*' dedi. '*Ha bir kişi ha iki kişi... Seni de gebertirim piç!*' diye bağırdı. O anda kendimi kaybettim. Üzerine atladığımı hatırlıyorum. Silahımı bile çekmedim. Tüm istediğim onu bir güzel pataklamaktı. Ona da acı çektirmek istemiştim. Fakat o direndi ve bana elindeki bıçakla saldırdı."

"Ne yaptın sen?.." diye fısıldadı Gamze.

"Bıçağı elinden aldım ve hiç düşünmeden kalbine sapladım," dedi Akın ifadesiz bir sesle. "Sonra da cesedini götürüp taze tezeklerin içene fırlattım. Hak ettiği pisliğin içine yavaşça gömüldü. O sırada diğer kardeşlerden birisi de silahını çekip bana ateş etmiş… Belimin kıyısından giren mermi karnımdan çıktı. Ben de kendi silahım ile dönüp onu vurdum. Birkaç gün yaşayıp öldü. Tamer yetişip diğer ağabey ile babayı

etkisiz hale getirmeseydi belki de hepsini öldürürdüm."

"Sen… çılgınsın!" dedi Gamze yavaşça. Akın omuz silkti.

"Gerisi belli. Mahkeme, hapis falan… Ama içeride yattığım bir gece bile pişman olmadım. Tek bir gece bile. Fatih Hoca çok haklıydı. Eğer o sabah çekip gitseydim… yıllarca geceleri yattığım yerde uyuyamayacak, yumruklarımı sıkıp duracaktım!"

Gamze bir an onu süzdü. Sonra yavaşça geniş bedenine sokuldu. İnce parmaklarla süslenmiş güzel elini adamın yüzüne koydu yine. Hafifçe okşadı. "Biliyor musun…" dedi yavaşça. "Sen… sen çok garip bir adamsın!"

"Öyle mi?" dedi Akın sakince.

"Evet! Garipsin… İyisin… Sorumluluk sahibisin… Ama hep bu şekilde davranamazsın! Sürekli insanlarla mücadele edersen hep sen kaybedersin. Onların cezasını kanun da verirdi. Sen ömrünün en güzel aylarını kaybetmiş oldun! Bence bazen yutkunmayı öğrenmek lazım!"

"Kanun her zaman yeterli olmuyor Gamze Hanım. Zavallı Zeynep'in annesi, babası, kalan tek ağabeyi cinayete azmettirmekten tutuklandı. Fakat sonra da serbest bırakıldı. Baba ve ağabey beş altı ay yatıp delil yetersizliğinden çıktılar. Zeynep'e tecavüz eden pislik ise bir nehrin kenarında ölü bulunmuş. Nasıl öldüğü hiç çözülemedi!"

"Hak ettiği cezayı bulmuş. Peki sence Elazığ cezaevine gelen o iki kişi intikam için mi gelmişti? Baba ve oğul muydu?"

"Sanmam. Öyle olsaydı Tamer onları resimlerden tanırdı. Müthiş bir hafızası vardır. Fakat tedbir açısından kendi yerlerine birilerini göndermiş olabilirler."

"Yani seni öldürmek mi istiyorlar?"

"Belki… Hatta büyük ihtimalle!"

"Korkuyor musun?"

Akın gülümsedi. "Neden?"

"Onlarla karşılaşmaktan!"

"Pek değil. Hayatta her şey olacağına varır Gamze Hanım. Değiştirmek elimizde değildir. Hadi, bakalım. Bu gecelik bu kadar… Şimdi her şeyi öğrendiğine göre odana gitme zamanın geldi demektir. Umarım merakın biraz dinmiştir?"

Genç kadın onu duymazdan geldi. Ama aklı hâlâ az önce dinlediklerindeydi. Adamın kollarından sıyrılıp kendisini yatağın boş tarafına bıraktı. Yastığını düzeltti. "Bana gerçekleri anlattığın için

teşekkür ederim. Doğrusu rahatladım. Şimdi ise gitmek istemiyorum. Burada yatabilir miyim? Yatak yeterince geniş!"

O kadar beklenmedik bir istekti ki Akın gerçekten şaşkınlıkla irkildi. "Ne?"

"Burada yatayım… Şimdi aşağıya inmeye üşeniyorum."

"Gamze! Saçmalama diyeceğim yine kızacaksın? Burada yatmak da ne demek? Hem hani bu gece sıcak ve geniş bir yatakta rahat rahat yatacaktın?"

Gamze örtüyü üzerine iyice çekip koltuk altlarında sıkıştırdı. Ellerini karnının üstünde kavuşturdu. "Rahatım zaten!" dedi keyifle. "Burası da sıcak ve geniş! Seni rahatsız etmem. Belki de ederim. Üşürsem tabii…"

"Ne?"

"Dün gece çok güzel uyudum. Sana yine sarılarak uyusam ne olur ki? Sıcacık ve rahatsın…"

"Daha neler! Üzerindeki o kırmızı şey varla yok arası bir şey!

"Ne olmuş? En azından çıplak değilim. İstersen bana dokunabilirsin de? Tabii birazcık… Fazla değil!"

"Odana git Gamze!"

"Saat gecenin biri oldu neredeyse. Beni bir hayat kadını gibi odama yollayamazsın. Buradan çıkarken ya biri beni görürse?"

"Kim ne der ki? Hadi kalk, doğru odana!"

Genç kadın doğrulup ona baktı. "Sen şimdi beni kovuyor musun? Bu odanın parasını da benim verdiğimi hatırlatırım?"

"Ama benim odam. Odana hadi!"

Gamze gülümseyerek öne çıktı. Onun bacakları üzerinden atlarken kıkırdamaya başlamıştı. "Amma da korktun ha? Şaka yapmıştım kocacığım! Yine de insan karısını odadan kovar mı hiç? Biraz centilmen olabilirdin! Ben kime sarılıp yatacağım şimdi?"

"Bu şimdi şaka mıydı?" diye homurdandı Akın. Terliklerini giyen genç kadın ellerini beline koyup burun kıvırdı.

"Tabii… Ne sandın? Seni ödlek. Bir de hiç geri adım atmam diye hava atıyorsun. Şimdi ben gidince ellerini yine yumruk yapıp uykusuz kalmayasın?"

"O kesin! Hayatımda ilk kez güzel bir kadını yatağımdan çıkarıyorum ve bu bana çok acı veriyor. Sen de sonuna kadar

gidemeyeceğin şeylere çanak tutma!" Akın da yataktan dışarıya çıkmıştı şimdi.

Gamze omuz silkerken uzanıp yere düşmüş olan kabanını aldı. Dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı. "Benim sigortam var. Hamile kadınlarla yatmayacağını söylemiştin. Sadece seni azıcık kızdırmak istemiştim! Birazcık da korkutmak!"

"Başardın, emin ol!" diye homurdandı Akın.

Genç kadın güldü. "Eminim zaten! Toy bir oğlan gibi telaşlandın! Ödlek!"

"Demek öyle küçük hanım?" Akın uzanıp onu çıplak omuzlarından yakaladı. Kaban yine yerdeki halının üzerine düştü. Genç adam gözlerinde tehlikeli bir bakışla başını eğdi. "Demek öyle? Artık ufak bir cezayı hak ediyorsun!"

"Ne… ne cezası?" diye sordu hâlâ gülümseyerek.

"Tahmin et…"

"Saçmalama! Çocuk muyum ben! Bırak hadi beni!"

"Cezanı çekmeden olmaz!"

Işıldayan gülen gözler bu sefer garip bir parlaklığa sahipti. Gamze o derinliklerdeki dalgalanmayı hissetti. Farkında olmadan gözleri adamın gülümseyen dudaklarına kaydı. O gülümseme bile sanki… tehdit ediciydi. Ne yapmak istiyordu bu adam? Biraz ona doğru çekilince, neler olacağını hissetti. Gözleri irileşti. Gülümsemesi usulca soldu. Kalbi deli gibi atmaya başladı… Dikkatli olmazsa tüm kanı damarlarını patlatabilirdi.

Çekingen bir sesle "Akın!" diyebildi sadece.

Dudakları yumuşakça genç adamınkilerle kaplanınca, şaşkınlıkla dona kaldı. Hiç kıpırdamadan durdu. Ağzının üzerinde hissettiği sert dudaklar ılık ve alıcıydı. Önce yavaşça gezinmişti kendi dudakları üzerinde… Sonra hafif bir zorlamayla alt dudağını yakalayınca… tüm bedeni ürperdi. Kendisini geri çekmeliydi. Daha evvel böyle öpülmemişti hiç! Fransız öpücüğünü deneyip de beceremeyen bir kaç erkek tanımıştı. Ona göre bu iğrençti! İşe bir başkasının dili de karışınca öpücükteki saflık ve temizlik yok oluyordu. Ama bu… bu öpücük…

Bu olmamalıydı… Gözlerini farkında olmadan yumdu.

Evet, tamam, Akın'dan hoşlanıyordu. Onun bir erkek olarak çekici olduğunun da farkındaydı. Ama bu değişik adam kendisinin sadece arkadaşıydı. Hepsi bu! Sadece bir arkadaş! Bir dost! Ömrünün on yılında

kimseye güvenmediği kadar güvenmişti ona! Hatta Kaan'dan bile çok! Şimdi bu yaptığı şey… doğru muydu? Arkadaşlar birbirini öper miydi? Yabancı ülkelerde arkadaşların birbirini dudaktan öptüğüne şahit olmuştu ama bu farklıydı. Onlar basit, anlamsız öpücüklerdi. Eğer bu öpücük arkadaşçaysa… Kaan'ınkiler neydi? Kaan kendisini hiçbir zaman böyle öpmemişti.

Dudakları hafifçe kıpırdadı. Dudakları üzerinde istekle gezinen erkeksi dudaklara tecrübesizce karşılık verdi. Bunun üzerine genç adamın öpüşü daha ateşli oldu. Bir eli beline dolanırken, diğer eli de yumuşakça kalçasını yakalamıştı. Ona göre kısaydı. Güçlü kollar kendisini iri bedene karşı konulmaz bir güçle çekiştirirken, farkında olmadan parmak uçlarında yükseldi. Kendisini zorluyor, ona karşılık vermemek için uğraşıyordu. Ama bu… bu çok zordu. Kendi ağzına usulca kayan diline hiç itiraz etmedi. Kasıklarında hissetmeye başladığı sızı, oraya sert bir şey değmeye başlayınca sanki daha da arttı. Dehşetle onun da heyecanlandığını anladı. Parmak uçlarında biraz daha kendisini o sertliğe bastırdı. Sanki sızısını sadece o geçirecekmiş gibi hissediyordu. Bütün bedeni, adamınkine yapışıp tek parça olmak istermiş gibi bir tepki veriyordu. Buna… Buna engel olmalıydı. Bundan hoşlanmasını… daha da ötesi… daha evvel bilmediği bir zevki almasını anlayamıyordu. Adamın omuzlarına tutunan ellerini yavaşça genç adamın yüzüne kaydırdı. Neler oluyordu böyle?

"Akın!" diye fısıldadı dudaklarını zorlukla geri çekerek. Avuçları okşarcasına erkeksi yüzü tutuyordu şimdi. "Yapma! Lütfen yapma! Bu… bu ceza yetmez mi?"

"Bu ceza değildi güzelim…" dedi genç adam. Onun da sesi kısılmıştı. Koyulaşmış mavi gözler genç kadının titreyen dudaklarından iri gözlerine kaydı. "Senin cezan başka…"

"Hayır… Ne…cezası? Akın, uzatma artık!" Ellerini indirdi. Göğsüne dayayıp ondan uzaklaşmaya çalıştı. Hâlâ kalçalarından tutuluyor ve hâlâ onun kasıklarındaki baskısını hissediyordu.

"Fikrimi değiştirdim!" diye mırıldandı adam.

Gamze uğraşmayı kesip merakla onun gözlerine baktı. Akın da onu biraz serbest bırakmıştı. Parmak uçlarının üzerinden yeniden ayak tabanlarına inen Gamze, belini biraz geriye atıp merakla sordu. "Fikrini mi değiştirdin? Ha..hangisini?"

"Bence de bu gece birlikte güzel vakit geçirebiliriz."

Gamze'nin gözleri irileşti. "Akın?" dedi hayretle.

Adam kalçasındaki elini çekti. Ama belindeki el hâlâ duruyordu ve Gamze santim kıpırdayamıyordu. Hareketlenen eli yavaşça, ona dokunarak, genç kadını kahreden bir yumuşaklıkla yukarıya tırmandı. Kolunun kıyısında gezinip omzunun yuvarlaklığına kaydı. Oradan boynunun kıyısına…

"Düşündüm de… Aylardır bir kadına el sürmeden durmak zorunda kaldım. Şimdi ise yanımda dünyanın en güzel kadınlarından birisi var. Üstelik de şahane bir vücuda sahip… Neden kendimi doyurmak için birkaç gün daha bekleyeyim ki? Birlikte güzel dakikalar geçirebiliriz. Üstelik az önce gördüğüm şeyleri hâlâ aklımdan atamıyorum…" Parmak ucu utanmazca bir göğsünün kıvrımında gezinip tam da küçük ucunun bulunduğu yere geldi. Tutmuyor, okşamıyor, sadece üzerinde bulunduruyordu.

Garip bir şekilde hareket yeteneğini kaybeden Gamze, onun dedikleri ile şok olmuştu. Kocaman açılmış şaşkın bakışları ile tepkisini gösterebiliyordu ama vücudu… kıpırdamadan duruyordu. Sertleşmiş göğüs ucunu hissediyor muydu acaba? Hissetmese nasıl bu kadar kolayca onun yerini tespit edebilirdi ki?

"Ne kadar ateşli olduğumu düşün…" diye mırıldandı adam kısık bir sesle. "Aylarca bir kadına dokunmadığımı hatırla! Seni nasıl mutlu edeceğimi düşün… Belki de hayatında olmadığın kadar uzun süre orgazm olacaksın?"

Gamze son bir çabayla kıpırdandı. Bu sözler bile garip bir şekilde içini ürpertmişti. "Ha..Hayır!" diye kekeledi. "Akın! Biz arkadaşız… Hani biz… biz dosttuk?

"Fikrimi değiştiremez miyim? Yatak hemen şuracıktayken ve sen böyle cennet gibi kokarken?.."

Dudakları yeniden yaklaşmaya başlayınca Gamze nefessiz kaldı. Bir şeyler yapmalıydı… Bir şeyler söylemeliydi… Böyle bir adama nasıl karşı konulurdu ki? Neredeydi o Gamze? Neredeydi o tecrübeli, erkekleri parmağında oynatan, onların isteklerine taştan bir duvar gibi karşı koyabilen Gamze?

"Akın…" diye fısıldadı.

"Bu gece ne kadar da çok adımı söyledin? Ne dersen de! Ne söylersen söyle bu gece seninle sevişeceğiz küçük hanım!" dedi adam alayla. Dudakları onun dudaklarına yaklaşmıştı ama dokundurmadı. Öylece duruyordu. Gamze'nin göğsü ise yaşadığı dehşetten dolayı hızla inip kalkıyordu. Akın'ın bir kaşı hafifçe kalktı. "Ne oldu? Korkuyor

musun yoksa?" diye sordu aynı alaycı tavırla.

"Evet!" diye itiraf etti genç kadın. "Lütfen yapma!"

"Ne yapmayayım Gamze?"

"Bırak beni! Devam etme ne olur!" Bu açık bir kabullenişti ama bunu ne Akın fark etti ne de Gamze.

"Bu ceza sana yeter mi peki?" diye tatlı bir sesle mırıldandı genç adam.

"Ceza mı?" Bu ne demekti şimdi? Gözleri değişti. "Ceza mı?"

Adam gülerek eğildi. Dolgun kırmızı dudaklarına minik, arkadaşça bir öpücük kondurdu. Sonra onu bıraktı. Geriye çekilip genç kadını neşeyle süzdü. "Korkmak böyle olur küçük hanım!" dedi keyifle.

"Sen… Sen numara mı… yaptın?" diye neredeyse çığlık attı Gamze. "Sen beni korkutmak için mi oramı buramı mıncıkladın!" diye sordu yüksek sesle. "Beni öptün! Kalçalarımı elledin! Ve o… o şeyini…" Parmağı adamın iç çamaşırının içindeki kabarıklığı gösterecekken utanıp sustu. Yanakları kızarmıştı. Utançtan daha da fazlası vardı! Ona hiç karşı koyamamıştı. Öpüşüne neredeyse karşılık vermişti. Ve onun dokunuşlarından haz almıştı. Bunlar korkunçtu. Hepsinin de basit bir oyun olması daha da korkunçtu. "Sen… Sen canavarın tekisin!" dedi öfkeyle.

"Hayır… Sadece aptalım!"

"Ne?.. Ne dedin?.."

Genç adamın gözleri açıkça ince boynuna, bembeyaz gerdanına ve kırmızı geceliğinin gizleyemediği diri göğüslerine kaydı. Oradan da kısa geceliğinin gizleyemediği uzun bacaklarına indi. Dudaklarındaki gülümseme azalmıştı. "Artık odana git Gamze!" diye emretti. "Bu sefer ciddiyim. Senin kadar güzel bir kadına karşı uzun süre direnecek kadar güçlü değilim!"

Gamze gözlerini kırpıştırdı. Kızgınlığı hâlâ sürüyordu. Ama başka erkekler tarafından böyle çıplakmış gibi incelendiğinde hissettiği öfkeyi ona karşı hissetmedi. Akın yere eğilip kabanını aldığında ve kendisine uzattığında ters ters adamı süzdü.

"Bu yaptığını ödeyeceksin!" dedi kızgınca. "Beni gerçekten korkuttun!"

"Üzgünüm… Ama tecrübelerin sana erkeklerle oynamamayı öğretmiş olmalı! Her ne kadar arkadaşız desem de, ben de neticede basit bir erkeğim! Benim de bir sınırım var! Ve sen bu sınırı farkında olmadan

zorlayan dayanılmaz ek güçlere sahipsin!"

Gamze kabanını hırsla üzerine geçirdi. Onun söylediklerini sonra düşünürdü. Şimdi tüm istediği bu odadan çıkmaktı. Yalnız kalmak ve hemen uyumak istiyordu. Bedenindeki gerilmeyi nasıl uzaklaştıracağını bilmiyordu. Bunun cinsel bir gerginlik olduğunu anlamayacak kadar aptal değildi. Bu yanlıştı… Bu yanlıştı… Bu yanlıştıııı!

Telefonunu da alıp kapıya gitti. Akın ondan önce kapıyı açmıştı. Dudaklarındaki gülümsemeyi gören Gamze daha da sinir oldu. O dudaklar az önce kendisini öpmüştü üstelik…

"İyi geceler arkadaşım!" dedi Akın hafif bir iğnelemeyle.

Gamze burnunu gururlu bir kibirle kaldırdı. "Size de Akın Bey!" dedi ters bir sesle. "Hiç değilse senin eğlenmene sevindim. Arkadaş olacaksak bu tür davranışlardan uzak durmanı tercih ederim. Öpülmek ve okşanmak çok sevdiğim bir yakınlaşma türü değildir. Özellikle dost olmaya niyetlendiğim insanlarla…"

Adam gözlerini güven verici bir tavırla kırptı. "Eminim Gamze Hanım. Bir daha olmayacak efendim!"

"Sen geç dalganı… Dev gibisin ama ruhun çocuk gibi! Ne zaman ciddisin ne zaman şaka yapıyorsun anlamıyorum!" O sırada asansörün sesi duyulunca ürktü. Hemen öne çıktı ve odaya geri girdi. Kapıyı arkasından kapatıp sırtını geri yasladı. Şimdi adamla yeniden göğüs göğüse duruyorlardı.

"Sen gerçekten birisinin seni görmesinden mi korkuyorsun?" diye merakla sordu Akın.

"Elbette! Saat kaç oldu! Birisi beni görse ne düşünür?"

"O kadar da geç değil. Ne olmuş ki?"

"Bir tanıyan falan çıkar bir de! Al başına belayı! Üstelik bu kabanın altında yarı çıplağım." Kulağını dışarıdaki gürültülere kabarttı bir an. Halı kaplı koridorda ayak sesleri duyulmuyorduysa da bir kaç fısıltı vardı. "Biraz bekleyeyim. Giderler şimdi."

Akın kaşlarını çatmıştı biraz. Bakışları genç kadının güzel yüzünden geniş yatağa kaydı. O yatak fazlasıyla büyüktü gerçekten. Yatağın eni boyundan bile genişti. Dört tane yastığı yan yana rahatça koymak mümkündü. Fakat mesele bu değildi. Bu seksi kadının varlığı zaten fazlasıyla sorundu.

"İstersen…" dedi isteksizce. "İstersen burada kalabilirsin. Yatak yeterince geniş."

Gamze kulağını kapıdan uzaklaştırdı. "Efendim?"

"Burada kalabilirsin. Yatağa senin gibi dört kadın daha yatsa bana değmeden uyuyabilir."

Gamze ters bir bakışla döndü. Kapıyı aralarken "Aman kalsın! Sana bir daha nasıl güveneceğim bilmiyorum!" diye mırıldandı. Araladığı kapıdan aydınlık koridora baktığında beş altı kadının ayaküstü durmuş, kısık sesle sohbet ettiklerini gördü. Odalarına girmeden önce hararetli bir şekilde gülüşüp konuşuyorlardı. Otelde kalan gruplardan birisi oldukları belliydi. Kafasını hemen içeriye çekip kapıyı kapadı. Sırtını yeniden kapıya dayadı. " Kahretsin! Bu kadınlar neden ayaküstü muhabbeti hep giderlerken koyulaştırırlar?" Akın'ın anlamadan kendisine baktığını görünce de söylenir gibi açıkladı. "Kadınların hepsi böyle… Benim Buket isimli bir arkadaşım var. Asıl adı Gülsüm ama ona mankenlik adıyla sesleniyoruz. O da öyle! Bana geldiğinde ne söyleyecekse, aklına hep giderken gelir. Kapı ağzında beni yarım saat lafa tutar. Defilelere gittiğimizde de aynı bu dışarıdaki kadınlar gibi çen çen konuşur."

Akın güldü. O da dışarıdaki sesleri duyabiliyordu. "Bence aldırmadan çık git!" diye mırıldandı. "Ya da teklifimi kabul et!"

Gamze kuşkulu bakışlarla onu süzdü. Sonra dönüp kapıyı bir daha araladı. Kadınlar o kadar rahat sohbete dalmışlardı ki, bazıları duvara bile yaslanmış, ilgiyle karşısındakini dinliyordu. Ne anlatılıyorsa çok ilginç bir dedikodu olmalıydı. Minik gülüşler ve onaylayan kafa sallamalarının karşısında bu muhabbetin bitmeyeceğini düşündü. Bu kadınlar konuşmayı koyulaştırıyorlardı. Hem de gecenin bu saatinde! Dönüp yine şüpheyle adama baktı.

"Seninle yatmak istemiyorum! Sen… Sen gerçekten içime korku saldın!" Adamın bir kaşı alayla kalkınca suratı asıldı. "Ama çıkamam da! Bunlar kesin beni tanırlar. Aralarından geçmek zorundayım. Tanımasalar bile hangi kadın gecenin bu saatinde bir odadan ayrılır? Senin de arkamdan kapıyı kapattığını görecekler. Ortada kuşkulu bir durum var ve ben utanırım!"

"Utangaç bir kadın olduğunu bilmiyordum!" dedi genç adam alaycı bir bakışla.

"Aksine! Utangacımdır. Hem de çok… Yani bu konularda!" Onun yanından sıyrılıp yatağa gitti. Kabanını kenardaki sandalyeye fırlatıp hemen yatağın üzerine zıpladı. Sıyrılan geceliğinin eteğinden meydana çıkan manzaranın farkında olmadan hemen örtünün altına girdi. Akın'ın yutkunduğunu ve donup kaldığını önce fark etmedi. Yastığını düzeltirken mümkün olduğunca yatağın tek tarafına yerleşmeye çalıştı.

Saçlarını savurarak sırt üstü uzandı ve kendisini bir koza gibi örtüye sardı. Ancak o zaman adamı fark etmişti. Güzel kaşları havalandı merakla. "Ne? Ne oldu?"

Genç adam sesini çıkarmadı. Kapıyı arkadan kilitleyip yatağa yanaştı. Gamze yan gözle kendisini seyrediyordu ama yattığı yer kutup kadar uzaktaydı. Genç kadın kendisini bu sefer iyice emniyete almıştı. Örtünün üstünden sadece yüzü gözüküyordu. Ucunu boğazına kadar çekmişti. Kollarını bile nasıl yapmışsa örtünün altına hapsetmişti.

"Boğulmazsın umarım?" dedi ona.

"Sana yine güveninceye kadar böyle! Bana fazla sokulma!" dedi çocuksu bir küslükle. Tedirgin değildi. Bu garipti.

Adam da yatağın içine girdi. Başucu düğmesine basarak lambaları kapadı. Şimdi sadece ilerideki küçük bir aplikten ışık geliyordu. Yastığına yerleşirken koca yatak onun ağırlığıyla oynayıp durdu. Gamze o kıpırdadıkça aklına gelen düşüncenin komikliği ile gülümsedi. Bu kadar iri bir adamın ağırlığı fazla olmalıydı. Bir kadın olarak onunla seks yapsa, o koca bedeni nasıl kaldırabileceğini merak etmişti. Kaan'ın ağırlığını hayal meyal hatırlıyordu ve canı yanmıştı. Kaan'ın fazla nazik olmadığını hatırlayabiliyordu. Ve işinin çabucak bittiğini… Zaten sarhoştu ve biraz telaşlıydı. Sonra da sızıp kalmıştı…

Örtüyü sadece göbeğine kadar çekmiş olan adama baktı. Aralarında neredeyse iki kişilik boşluk vardı. Akın da kendisine bakıyordu. Hafif loş ortama rağmen gözlerindeki parlama hissediliyordu.

"Neden gülüyorsun şimdi şımarık?" diye sordu.

"Utangaçlığın ve korkaklığın komik geldi. Senden bunu beklemezdim. Seni öptüğümde liseli bir kız gibi donup kaldın. Gören de hiç öpüşmediğini sanır?!"

Gamze ters bakışlarını sürdürmeye kararlıydı. "Sandığın kadar öpüşmedim Akın Bey! İnan bana çok zevkli gelmiyor. Artık iffetimle uğraşmayı da bırak! Beni kızdırıyorsun!"

"Kızmak sana yakışıyor! Gözlerin parlıyor. Yanakların sağlıklı bir şekilde kızarıyor. O buz küpü görünümünü üzerinden atıyorsun. Çok daha çekici bir kadın oluyorsun. Söyle bana? Kaan'la öpüşmek güzel mi? Ondan zevk alıyor musun?"

Gamze derin bir nefes aldı. "Gıcık!" dedi sadece.

"Söyle hadi! O sersemde ne bulduğunu söyle? Senin kadar güzel bir kadını bir geceliğine elde etmiş olsaydı anlardım. İkiniz de hormonlarınıza yenildiniz derdim. Ama aylarca onun olduğuna göre bu

işin bir sırrı var! Merak ediyorum. Bir erkek olarak belki ben de kendimi düzeltebilirim. Ona benzemeye çalışabilirim!"

"Saçmalama ya!" dedi Gamze öfkeyle.

"Ciddiyim!"

"Ben de ciddiyim! Ben aylarca onun olmadım! Ben onunla sadece bir kez beraber oldum!"

"Ne?" dedi Akın hafif bir şaşkınlıkla.

"Ben onunla sadece bir kez beraber oldum. Yani bir kez şey yaptık…" Yaptığından utanan küçük bir kız gibi yanakları kızarmıştı ama Allah'tan Akın bunu görmüyordu.

Akın bir kahkaha attı. Hayret ve şaşkınlık doluydu. Gülmesinin durması uzunca bir süresini aldı. Hatta durmayacaktı da… Ta ki Gamze yataktan öfkeyle fırlayıp onun gülmekten sarsılan geniş göğsüne bir yumruk atıncaya kadar. Minik yumruğu adama etki etmemişti ama gülmesini azaltmıştı. Acıyan elini ovuşturan Gamze sinirle homurdandı.

"Bak! Arkadaş markadaş dinlemem! Kırarım o güzel burnunu! Beni sinir ediyorsun," dedi öfkeyle. "Niye gülüyorsun şimdi?"

"Yani sen şimdi o sersemle bir kere yattığınızı, onda da hamile kalacak kadar şanslı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ne olmuş? İnanmadın mı?" Uzanıp başucundaki düğmeye sertçe dokundu. Odanın içi aydınlanıverdi. Dizlerinin üstünde durmuş, ellerini beline dayamıştı.

"İnanmadım tabii!" dedi adam. "Sevgili Kaan'ın seni o kadar ballandırarak anlattı ki, inanmam da mümkün değil! Kuşadası'ndaki defileden sonra sabaha karşı otelin havuzunda birlikte olduğunuz yalan mı?"

"Ne?" diye çığlık attı Gamze. "Bunları sen uyduruyorsun. Bence onun anlattıklarını iyi dinlememişsin. Otelin havuzuna girdiğimiz doğru. Ama yalnız değildik. Bizim gibi bir sürü manken vardı. Bir sürü çalışan vardı. Organizasyondaki kişiler vardı. Nasıl öyle bir şey yapacaktık? Hem o dediğin onunla ilk tanıştığımız sıralardı."

"Bak sen?" dedi genç adam inanmazca.

"Bakarım tabii! Sana söylüyorum! Ben Kaan ile sadece bir kere birlikte oldum ve…ve…" Adamın meraklı ve inanmaz bakışları karşısında derin bir nefes aldı. "Peki, tamam! Sana her şeyi anlatacağım! Anlaşıldı mı? Ama bir daha benimle ilgili böyle konularda konuşmayacaksın! Konuşursan iptal olursun! Kullanım dışı kalmak

istemiyorsan bana inanacaksın!"

Akın cevap vermeden onu süzüyordu. Dağılmış uzun saçlarıyla, ince fiziğiyle savaşçı bir amazon gibiydi. Buram buram seks kokmasına rağmen bunun farkında olmayan küçük bir aptaldı. Bu kadın hakkındaki fikirleri hızla değişiyordu. Çok insan tanımıştı. Eğer bu Kaan denen pislik o hikâyeleri uydurmuşsa, kendisinden çekeceği vardı. Kaan'ın kendisi gibi tecrübeli birisini bile kandırmış olabileceğine inanamıyordu. Gerçi koğuşta o böyle minik hikâyeler anlatırken hiç dinlemez, kendi işiyle ilgilenirdi. Üstelik bir iki kereden sonra da ona bunları anlatmamasını sıkıca tembih etmişti. Yakasından tuttuğu gibi havaya kaldırmış ve ne onun ne de sevgililerinin hikâyelerini dinlemek istemediklerini açık bir tehditle ifade etmişti.

Gamze kaşlarını sorarcasına kaldırdı. "Evet? Bana inanacak mısın?"

Genç adam da yattığı yerden doğrulup kendisini geri çekti. Yastığını düzeltip sırtını yatağın başlığına dayadı. Kollarını göğsünde kavuşturup başını salladı. Şimdi ciddiydi. Ciddi bakışlarla Gamze'yi onayladı.

"İnanacağım…"

"Söz mü?"

"Söz!"

"Sana ne dersem diyeyim… bana inanacak mısın?"

"Gamze! Evet dedim ya!" dedi adam sabırsızca.

"Hayır! Şu an için demiyorum. Bundan sonrası için de söylüyorum. Bu güne kadar cidden hiç arkadaşım olmadı. Ciddi bir dostluk hiç yaşamadım. Bana güvenen ve ona güvenebileceğim birisini hiç tanımadım. Bu sen olabilirsin belki… Bilmiyorum neden… sana güveniyorum."

"Peki küçük hanım. Bundan sonra da görüşecek miyiz bilmiyorum. Belki bir iki defa daha… Sanmıyorum ama o da sevgili Kaan'ın için olur belki. Ama sana söz veriyorum. Bana ne dersen de artık sana inanacağım. Şu anda bana senin erkek olduğunu bile söylesen sana inanacağım!"

Gamze elinde olmadan kıkırdadı. Dizleri üzerinde dururken kıyafetinin pek uygun olmadığının farkındaydı. Ama demek dostluk böyle bir şeydi? Onun yanındayken utanmıyordu. Onun yanındayken rahatsız olmuyordu. Onun da yarı çıplak olması kendisini rahatsız etmiyordu. Küçük eliyle göğüslerini örttü. "Bunlar varken ona inanmak zor tabii!"

dedi.

"Oldukça zor!" diye onayladı Akın. Fakat gülümsememişti. Gayet ciddiydi. Kendi gülümsemesi dudaklarında donan Gamze, hissettiği ürpertiyle gözlerini kırpıştırdı. Kahretsin! Böyle yaptığı zaman da kendisini çıplak hissediyordu ve işte o zaman rahatsız oluyordu! Bu adam iki tarafı keskin bıçak gibiydi…

"O halde anlatacağım… Ama gülmeyeceksin?"

"Bu da ayrı bir şart mı?"

"Sadece bu gece için… Sen gıcıksın. Gülersen yumruğu yapıştırırım. Katillere vurmak en büyük keyfimdir!"

"İyi, tamam. Korkuttun beni… Gülmek de yok. Anlat hadi!" dedi Akın iyice sabırsızlanmış bir sesle. Hiç de korkuyor gibi değildi. O kötü dudakları ise gülümseyecekmiş gibi her an kıvrılmaya hazırdı.

"Peki…" Derin bir nefes aldı. Güzel kahverengi gözleri bir an kapandı. Sonra da kararlı bir tavırla açıldı. "Ben yakın zamana kadar bakireydim…" Oh! Söylemişti işte!

Adam cevap vermeden öylece duruyordu. Koyu mavi gözleri hafifçe kısılmıştı. Sonra dudakları kıpırdandı. Gülmedi… "Ne kadar yakın zaman?"

"Baştan başlayayım o zaman… Sana İstanbul'a gittiğimi anlatmıştım… İstanbul'a geldikten sonra param yettiğince orada kalmaya kararlıydım. İlk ay bir lokantada iş buldum. Sabah çok erkenden gidip bulaşıkları yıkıyordum. Sabahları çorba servisi vardı ve birçok müşterisi sırf onun leziz çorbalarını içmek için geliyordu. Öğleden sonraları da servise yardım edip, akşamları yine bulaşık yıkıyordum. Atmeydanı caddesini bilir misin? Ayasofya Müzesi'nin yanından geçer. Üzerinde tramvay yolu da vardır. O cadde boyunca yer alan lokantalardan birisiydi. Lokantanın sahibi Mert diye bir adamdı. Uzun boylu ve at yarışı oynamayı çok seven birisiydi. Bana hemen iki sokak arkada, ucuz bir otel odası ayarladı. Bana yetiyordu tabii. Önceleri böyle bir iyiliği niye yaptığını anlayamadım. Adı gibi mert birisi zannetmiştim. Zaman geçtikçe bana sulanmaya başladı. Küçük dokunuşlar, minik iltifatlar… Adamın yaşı en az elli vardı! Düşünsene! Benden otuz küsur yaş büyüktü."

Akın sessizce dinliyordu. Gözleri genç kadına dikmişti. Gamze onun tepkisini ölçemeyince, anlatmaya devam etti.

"Ben de boş durmuyordum tabii. Bir iki yere müracaat etmiştim. Bahtım kötü ama şansım iyiydi. Tam adamın yüzüne tokatı patlatıp başına

tabağı fırlattığım gün bir çağrı geldi. Bir reklam için benim özeliklerimde uzun saçlı bir kız arıyorlarmış. Komik bir ücretti ama hemen kabul ettim. Üstelik o ücret lokantada aldığım paranın üç katıydı ve beni en az iki ay daha idare ederdi. Birkaç saniyelik reklam için tüm gün çekim yapıldı. Çok keyifliydi. Eğlenceliydi. Sonraki bir hafta dinlendim. Her yeri geziyordum. İstanbul'u iyice tanıyordum. En ucuz ve en iyi yemek yapan yerleri bulmuştum. Otel sorun çıkarmıyordu. Küçücük bir odaydı zaten ama hiç değilse banyosu ve tuvaleti vardı."

Dizleri üzerinde yorulunca oturuşunu değiştirdi. Bacaklarını bağdaş yaparak kavuşturdu ve örtüyü açılan bacaklarına örttü. Zaten Akın bacaklarıyla ilgilenmiyordu. Dikkatini genç kadının anlattıklarına vermişti.

"Şansıma sonraki hafta bir telefon daha geldi. Tam da öncesinde annemleri aramıştım. İyi olduğumu, işe girdiğimi söylemiştim. Yalandı tabii. Ama reklam filmim yayınlanınca nasılsa görecekler ve benimle gurur duyacaklar diyordum. Neyse, gelen telefonda bir mayo ve bikini çekimi olduğu, çok genç kızlara yönelik olduğu için akıllarına benim geldiğimi söylüyorlardı. Ama firma yetkilisi karar verecekti sonuçta. Bir görüşme ayarlamışlardı. Heyecanla görüşmeye gittim. Gerçekten çok iyi geçmişti. Onların istediği gibiydim. Yaşım tutuyordu. Fiziğim tutuyordu. Göğüslerim öyle fazla gelişmemişti. Boyum uzundu. Yüzüm güzeldi. Kazanacağım para bu tip işler için pek fazla değildi ama gerisi gelecek bir işti. Yine de o para bir memurun yıllık kazanacağı paradan çok daha fazlaydı. Eğer tutulursam bir yıllığına firmanın katalog kızı olacaktım. Param da katlanacaktı tabii!"

"Beğenildin mi?"

"Hem de çok… Bana iki yıllık sözleşme yaptılar. Bu arada neler olduğunu tahmin edersin tabii. Yaşı tutan tutmayan herkes benimle kadın olarak ilgileniyordu. Artık en basit arkadaşça konuşmalardan bile çekinir olmuştum. Merhaba dediğim adam hemen bana çıkma teklif ediyordu. Daha on sekiz bile değildim ama vücudumla iş yaptığım için herkesin gözünde rahat bir kız olarak görülüyordum. O zamanlar sigara kullandım birkaç kez. Beğenmedim… Uyuşturucu da tattım. Onu da beğenmedim. Alkolle aram yoktu ama arada minik yudumlar alacağım partiler oluyordu. O partilerde gördüklerim de hiç hoşuma gitmiyordu."

Bakışları hâlâ Akın'ın üzerindeydi. Onun hakkıyla dinlediğine karar verince devam etti.

"Sonra bir ajansın dikkatini çektim. Yurt dışında çalışan bir ajanstı. Orada kariyer yapabileceğimi söylediler. Hevesle kabul ettim.

Fransa'da geçirdiğim ilk aylarda şansım hiç yaver gitmedi. Ben podyum mankeni değildim. Yürümeyi, üzerimde giysi taşımayı bilmiyordum. Biriktirdiğim para da hızla tükeniyordu. Sonra… Sonra bana erotik pozlar vermem gereken bir projeden bahsettiler. Hani şu pirelli takvimleri gibi… Kabul etmeyecektim ama hem paraya ihtiyacım vardı hem de… çırılçıplak olsam da… her yerim gözükmeyecekti."

"Sen de kabul ettin, öyle mi?"

"Başka çarem yoktu. Bana ünlü olmanın bir aşamasının da bu tip pozlar vermek olduğunu söylediler!" İsteksizce gülümsedi. "Garip ki doğruymuş… Çekimlerde… göğüslerim tamamen görünmüyordu. Kalçalarımın bir kısmı meydandaydı. Yani kalçamdaki o lekeyi bilmek için alim olmaya gerek yok. O resimleri gören birisi lekemi de görmüştür."

Akın'ın gözleri bir an örtünün altında kalan kalçalarına kaydı. Yumuşak bir sesle sordu. "Hangi taraftaydı dedin?"

"Şişşt! Senin onu görme şansın hiç yok Akın Bey. Resimlerime bakabilirsin. İnternette bulmak belki mümkündür. Ajansa onları yok ettirdim ama scanner ile taranmış olarak atılanlar var! Allah'tan benden çok daha açık poz vermiş olanlar var da benimki artık dikkati çekmiyor."

"Demek öyle! Bilgisayarın başına geçince ilk işim onlara bakmak olacak!"

"Terbiyesiz! Kocaman adamsın! Resimlere mi bakacaksın?"

"Niye? Az önce bakabilirsin demiştin ya?"

"Merak edeceğini sanmamıştım. Neden erkekler bu kadar pornografiye meraklı? Ben bir kere bile internete girip erkek vücutlarına bakmadım. Çok iğrenç! Kalçamdaki leke o kadar da özel bir şey değil. Hem canlısı burada…" Dudaklarını sıktı bir an muzipçe. Sonra omuz silkti. "Peki, sana bir kıyak. Usluca dinlediğin için." Örtüyü biraz sıyırdı. Dizleri üzerinde doğrulup hafifçe yan döndü. Elinden geldiğince usturuplu bir şekilde geceliğinin eteğini çekiştirdi. Altından beyaz iç çamaşırı gözüktü. Sağ kalçasının üzerindeki kısmı tuttu. Gözleri genç adamın yüzündeyken hafifçe indirdi.

Akın oda lambasının ışığında o lekeyi yeterince net görebiliyordu. Tam sağ kalçasının kenarında, yarım ay şeklinde bir lekeydi. Biraz daha küçük kesimli iç çamaşırı giyse, sıyırmasına bile gerek kalmadan gözükebilirdi. Bembeyaz teninde hafif pembe duruyordu. Eğer denizde tamamen yanıp bronzlaşsa, gözükmeyecek kadar belirsizdi. Ama genç adam lekenin haricinde, onun mükemmel tenini de görmüştü.

Her ne kadar tarafsız bakmak istemiş olsa da, kalçaları her erkeğin avuçlamak için can atacağı kadar pürüzsüz ve gergindi. Bu kadının portakal kabuğu kalçalardan veya çatlak derilerden nasibini almadığı çok belliydi. Bacakları da aynı şekilde pürüzsüz ve düzgündü. Orada ne bir damar ne de bir tüy gözüküyordu. Huzursuzca yutkunup bakışlarını kaçırdı.

"Tamam! Gördüm!" dedi ters bir sesle.

Gamze onun neden biraz sertçe konuştuğunu anlamadı ama çamaşırını geri çekip yine bağdaş kurdu. Örtüyü üzerine çekerken de gülümsüyordu. "Artık görmediğin bir yerim kalmadı neredeyse!" dedi. "Kaan bile senin kadar görmemiştir!"

"Beni sürekli şaşırtıyorsun! Ne demek istedin şimdi?"

"Söyleyeyim… Ama biraz bekleyeceksin. Nerede kalmıştık? Hey! Kendine gel! Daha evvel kadın kalçası görmedin mi? Neden öyle surat asıyorsun?"

"Asmıyorum… Sen devam et!" diye homurdandı adam.

"Peki! O resimlerden sonra şansım cidden arttı. Bu arada yürüme dersleri alıyordum. Bir anda podyumların aranan mankeni oldum. Katalogların da öyle… Daha çok bikini sunmamı istiyorlardı. Sözde dünyanın en ideal fiziğine sahipmişim. Uzmanlar böyle diyor. Aylar yılları kovaladı. Dünyanın her yerine gittim sayılır. Daha çok egzotik yerlerdi ama bir kere Kanada'da karların üzerinde bile poz vermiştim. Yıllar böyle geçti. Sonra bu koşuşturmadan yorulduğuma karar verdim. Artık harcayamayacağım kadar çok param vardı. Ülkemi de özlemiştim. Senede bir iki kere gelmek yetmiyordu. Ve tıpkı gurbetçiler gibi kesin dönüş yaptım. Ajansım ile sözleşmem bitmişti. Türkiye'deki büyük bir ajans da bana iş önerince kabul ettim. Eskisi kadar sık olmamak kaydıyla yine çalışacaktım."

"Sonra da burada hayatının aşkıyla karşılaştın? Öyle mi?"

Gamze o günlerin anısıyla gülümsedi. Gözleri hülyalı bir şekilde uzaklara dalmıştı. "Evet!" dedi sevgi dolu bir sesle. "Kaan hayatımın aşkıydı! Beni o kadar çok erkek kullanmak istedi ki… Çabuk öğreniyordum. Elbette her genç kız gibi ben de sevdiğim erkekle evlenmek ve bekâretimi ona vermek istiyordum. Yazılanların hiç birisi doğru değildi. Daha hiçbir erkekle birlikte olmamıştım. Aslında… Aslında Kaan'la da olmayacaktım. Yani evleninceye kadar beklemek istiyordum. O bana inadım yüzünden kızıyordu ama bu konularda sanırım biraz tutucuyum. Ta ki o geceye kadar…"

"Hamile kaldığın gece mi yoksa öncesi var mı?"

"Saçmalama! Onunla bir kere birlikte oldum dedim ya? Yemin ederim pek bir şey hatırlamıyorum. Çok içmiştik ve taksici bizi onun evine götürmüştü. O gece çok tatlıydı. İçince zaten hep tatlı olur. Daha kibar… Daha nazik… Diğer erkekler gibi sapıtmaz. Ben de çakırkeyiftim. Hatta sarhoş… Fakat evine gidince o biraz değişti… Aylardır beklediğimizi ve beni istediğini söyledi. İçkinin etkisiyle cesareti artmıştı. O da beni bakire sanmıyordu. Ona evlendiğimizde sürpriz yapmak istiyordum ve zaten bu konuları da fazla konuşmuyorduk. Ne o benim geçmişimi sorguluyordu ne de ben onunkini. Daha önce birkaç defa daha sevişmek istemişti ama ben engel olmuştum. Zaten gerçekten de çok sık görüşemiyorduk. Ben varken o olmuyordu, o varken de ben başka bir yerlerde oluyordum!"

"Sonunda denk getirmişsiniz ama?" dedi Akın kuru bir sesle.

"Evet…" dedi Gamze de yavaşça. "O gece ona engel olmaya çalıştım. Ama bu sefer fazla içmişti ve engel olmama izin vermedi. Beni ikna etmeye uğraşıyordu. Benim de kafam iyiydi. Odasına ne zaman çıktığımıza dikkat bile edemedim. Dedim ya kafam çok iyiydi. Sonra beni yatağa itti… "

"Yeterli!" dedi Akın aynı kuruluktaki sesiyle. "Daha fazla dinlemesem de olur!"

"Hayır! Dur! Madem başladım anlatayım! Hakkımda kötü düşünmeni istemiyorum. Neden Kaan'ın vücudumu senin kadar bile görmediğini söyleyeceğim. Korktuğumu hayal meyal hatırlıyorum. Öyle olsun istememiştim. Evlenmeden olsun istememiştim ama sanki ona haksızlık ediyormuşum gibi gelmişti. Zaten itirazlarımı dinlemiyordu. Elbisemi… Elbisemi bile çıkarmadı. Beni yatağa itti. Eteğimi sıyırdı. Kendisi de soyunmadı. Hemen oracıkta üzerime abandı. Ağırlığından ve yapmaya çalıştığı şeyden çok canım yanıyordu. Çığlık attığımı hatırlıyorum… İçkiden dolayı midem de bulanıyordu."

"Gamze!" dedi Akın sıkıntılı bir sesle. "Bu kadar yeterli… Gerisini anlatmana gerek yok!"

Genç kadın dudaklarını büzdü çocuk gibi. Aslında anlatmak istiyordu ama… "Peki, anlatmam," diye mırıldandı. Adamın çatık kaşlı yüzüne baktı. "Şimdi bana inanıyor musun?"

"Hangi konuda?"

"Kaan'dan başkasıyla yatmadığım konusunda?" Gözleri genç adamın tepkisini bekliyordu. Onun gerçekten de kendisine inanmasını

istiyordu. Hiçbir zaman iffetsiz bir kadın olmamıştı. Cinsellik konusunda özgür olanlara saygı duyuyordu ama kendisi hiçbir zaman o kadar özgür olmamıştı. Bedenini vereceği erkeği özenle seçmek istemişti. Belki biraz erken olmuştu ama şimdilik pişman değildi. "Ve yemin ederim onunla sadece bir kez birlikte olduk!" diye usulca ekledi. "Onu da tam olarak hatırlamıyorum

"Sana inanacağımı söylemiştim ya!" dedi genç adam da.

"İnanacağını söylemen başka… inanman başka! Yazılanların hiç birisi doğru değil. Kaan bile bana inanmadı. Yani o da ondan önce başka erkeklerin olduğunu sanıyordu. İşin kötü yanı… o gece… hiç kanamam olmadı…" Susup onun anlamasını bekledi. Adamdan bir tepki gelmeyince de ufladı. "Hani şu kan var ya? İlk gece kanı?.." diye ısrar etti. "Uyandığımda ne çarşafta ne de üzerimde göremedim…"

"Anlamıştım zaten küçük hanım… Açıklamana gerek yok!"

"Biraz araştırdım internette… Bazı kadınların kanamazmış…"

Akın iç çekip gülümsemeye çalıştı. Bu sefer zorlanmıştı. "Allah'ım!" dedi şikâyet edercesine. "Şimdi de konuştuğumuz konuya bak! Bunları annenle konuşsan daha iyi değil mi? Ona anlatsan?"

Gamze kaşlarını çattı. "Niye? Sıkıldın mı? Bakire olmamam seni kızdırıyor mu? Bu seni niye rahatsız ediyor? Sen benden de tutucusun!"

"Değilim! Ama… sana baktıkça… içimdeki bir şey…" Genç adam gerçekten de sıkılıyormuş gibi zorlukla konuşuyordu. "…saflığını o adama verdiğin için öfke duyuyor ve…"

Genç kadın gözlerini kırpıştırdı. Onun sözlerine şaşırmıştı. Aslında onun sıkıntısına şaşırmıştı. "Ve?" diye sordu merakla.

"Önemli değil!" Genç adam yatağın içine kaykılarak başını yastığına dayadı. "Uyuyalım artık! Saat gerçekten de geç oldu!"

"Dur! Bana inanıp inanmadığını söylemedin?"

"Söyledim ya! Sana inanıyorum. Ve seni o aptalla evlendireceğim! Bana inan! Ne olursa olsun o sersemle evleneceksin. Onunla evleneceksin ve çocuğunu da babalı olarak doğuracaksın!"

"Teşekkür ederim…" diye fısıldadı Gamze. "Gerçekten teşekkür ederim. Bu yaptığını unutmayacağım"

Akın cevap vermedi. Gözlerini yummuştu.

Bir süre konuşmadan öylece yattılar. Gamze şimdi sırt üstü yatıyordu. Akın ile aralarında epeyce mesafe vardı. O da sırt üstü yatıyordu. Rahat gözüküyordu. Kollarını kafasının üzerinde

kavuşturmuştu. Beyaz örtü sadece karnına kadar çekilmişti. Başını çevirse beyaz atletiyle kaplı geniş göğsünü ve iri pazularını görebilirdi. Lambalar kapalı olmasına rağmen aplikten gelen ışıkla etraf yeterince aydınlıktı. Gamze ise örtüyü koltuk altlarına kadar çekmişti. Hâlâ uyuyamıyordu. Genç adamın da uyumadığının farkındaydı. Sessiz kalıp lambayı kapattıklarından beri yarım saat geçmişti. Az önce saatin iki olduğunu duvardaki fosforlu saatten görmüştü. Çoğu otel odasında böyle saat da olmazdı. Burada olması ilginçti. Dışarıdaki gürültüler de kesilmişti. Anlaşılan geveze kadınlar odalarına çekilmişti. Ama artık aşağıya inmeye gerek yoktu. Gerçekten de koca yatakta iki dost gibi yatabiliyorlardı.

"Ankara'da ayrılınca… sana nasıl erişeceğim?" diye sordu yavaşça.

Genç adam birkaç saniye sonra gözlerini açıp ona çevirdi. "Neden?"

"Ne bileyim… Belki… belki konuşmamız gerekir. Hem Kaan ile ilgili senden bilgi almayacak mıyım? Senin bir telefonun bile yok."

"Meraklanma… Ben sana erişirim."

"Aynı şey değil! Senin aramanı bekleyemem doğrusu. Yarın yola çıkmadan önce sana bir telefon alalım mı? Ben almak istiyorum. Sana hediyem olur."

"Gamze! Böyle bir şey mümkün değil. Kabul edemem."

"Nedenmiş? Bunu maçoluk seviyesine getirmeye gerek yok. Bir kadın da bir erkeğe hediye alabilir."

"Evet! Bunu ispatladın. Yeterince aldın zaten. Bir sürü kıyafetim oldu."

"Sadece birkaç tane oldu." Genç kadın yattığı yerde yan dönerek adamın yüzüne baktı. Adam kesinlikle itiraz edecek gibi bakıyordu. Onun bu telefonu kabul etmeyeceği açıktı. Yine de ısrar etti. "Telefonu kabul et. Hem de en iyisini alacağım. Söz!"

"Sana hayır dedim!"

"Sen gerçekten de eski kafalısın!"

"Hı! Öyle!" dedi adam alayla. "O yüzden iki gecedir pek tanımadığım bir kadınla aynı yatakta yatıyorum!"

"Kıvırma! Eski kafalısın işte!"

Akın da yan dönüp ona baktı. Şimdi yüzleri biraz birbirine yanaşmıştı. "Bakın Gamze Hanım! Eski kafalı olabilirim. Bu halimi seviyorum. Unutma ki namusunu da bu şekilde koruyorsun! Başka erkek

olsaydı şu anda böyle ahmak gibi uyumaya çalışacağına, işini bitirir, başını da memelerine yaslayarak uyurdu!"

"Ne terbiyesizce! Böyle konuşmak zorunda mısın?" diye terslendi Gamze. Soğuk bakışları onaylamazca kısılmıştı. "Gördüğün gibi ben de uyuyamıyorum! Ama sana böyle çirkin laflar etmiyorum!"

"Aynı odada olmamız iyi olmadı. Aynı yatakta olmamız hiç iyi olmadı!" diye homurdandı genç adam.

"Neden? Bence sorun yok. Ben sadece konuştuklarımız yüzünden uyuyamıyorum. O yüzden uykum açıldı."

"Buna eminim. Ama benim sorunum daha derin! Emin ol!"

"Sabret! Az kaldı! Yarın gece ilk işin cici bir kız bulmak olur. Tahir Bey'le erkek erkeğe takılırken bunu yapmanız zor olmaz. Madem o da bekâr! Geceyi güzel sonlandırabilirsiniz."

Adam derin bir nefes alıp yeniden sırt üstü döndü. "Umarım!"

Onun bu sözleri üzerine Gamze öfkeli bir şekilde kıpırdandı ve o da sırt üstü döndü. Bu erkekler ne kadar da cinselliğe meraklıydı. Eğer seks ilk ve son yaptığı gibi bir şeyse, hiç de eğlenceli değildi. Kaan üzerlerindekini bile çıkarmadan yatağa itmişti onu. Fazla bir şey hatırlamıyordu ama eteğinin sıyrıldığını ve iki telaşlı elin iç çamaşırını çıkarmaya uğraştığını, beceremeyince de yırtıp aldığını o sabah hatırlamıştı. Hatırlamasını sağlayan da yerde duran yırtık kumaştı. Bir de canının acıdığını hatırlıyordu. Zaten ayakta zorlukla duran Kaan, sık sık dengesini kaybedip üzerine yığılmıştı. Acıdan ve korkudan kendisini kasan Gamze, onun içine tamamen girmesine bir türlü izin vermemişti. Hatta elleriyle ve bacaklarıyla onu kendisinden uzak tutmaya çalışmış ve elinden geldiğince az acı çekmeye uğraşmıştı. Zaten bir dakika sürmemiş, Kaan kasılmaya başlamıştı. Onun rahatlaması Gamze'yi de rahatlatmıştı. İlk deneyiminin çok kötü olabileceğini daha evvelden duyduğu için, böyle ucuz atlattığı için de sevinmişti tabii. Ve o rahatlamayla, üzerindeki kıyafetlerle uyumuştu. Şimdi aklına gelmişti de, Kaan sarhoş bedenine hakim olmaya çalışırken, göğüslerini bile okşamamıştı. Zaten kışlık gece kıyafeti üzerinden bunu yapması da zor olurdu.

Neticede seks o kadar da güzel değildi. Belki ikinci deneyimi güzel olurdu. Filmlerde kitaplarda gördüğü o azgın kadınların bir bildiği vardı mutlaka… Öncelikle bacaklarının arasındaki o sertlikten hoşlanmamıştı. Ürkütücüydü. Kaan üzerine abandıkça geri çekilmeye uğraşmış ve bacaklarını kasmıştı. Peki ama… bu gece Akın'ınkini kasıklarında hissettiğinde neden ürkmemişti? Ürkmediği gibi o baskı

farklı bir sızıya çok iyi gelmişti. Bu garipti. Kafasında bunu açıklamaya çalışıyordu.

Tabii ya! Bunun elbette mantıklı bir açıklaması vardı. İlk tecrübesinde hangi kız ürkmezdi ki? Büyük ihtimalle Kaan hapse girmeseydi, ondan da bir daha ürkmeyecekti. Ne yazık ki bir daha öyle bir yakınlaşmaları olmamıştı. Hem bu sefer soyunmalarını isteyecekti. Belki çıplak olurlarsa, kendisinin de canı sevişmek isterdi. Kaan'ın atletik bir vücudu vardı. Akın kadar uzun olmasa da fiziği gösterişliydi. Sonra hangi kadın olsa, Akın'ın bedeniyle kendisine yaptıklarından etkilenirdi. Adam öylesine bir güçle kalçalarından tutmuş ve kasıklarını birbirine yapıştırmıştı ki, kendi yerinde hangi kadın olsa uyarılırdı. Yani hissettikleri yüzünden suçlu olamazdı. Olmamalıydı…

Yine de tam rahatlayamıyordu. Kaan'a ihanet etmiş gibi geliyordu. Onu çok seviyordu. Onunla olmak, gezmek, tozmak, sinemaya tiyatroya gitmek hoşuna gidiyordu. Son zamanlarda ateşlenen öpücüklerinden de hoşlanıyordu. Sekste de sorun olacağını zannetmiyordu. Eninde sonunda nasıl yapılacağını öğrenirdi. Evlendikten sonra, evlenirlerse tabii, bir süre bebek için ara vermeleri gerekebilirdi. Acaba evli çiftler haftada kaç kere seks yapıyorlardı? Bir kere yeterdi her halde? Daha sık olursa bunun bir angaryaya dönüşmesinden korkuyordu. Yok, haftada bir iyiydi. Zaten bu iş temposuyla birkaç hafta görüşemeyecekleri günler bile olacaktı. Zaten bu birlikte seks yapma işinden zevk almasa da onun hatırı için alıyormuş gibi yapabilirdi.

"Uyuyor musun?" diye sordu yavaşça. Başını çevirdi. Akın'ın gözleri kapalıydı. Mükemmel profili rahatça gözüküyordu.

"Evet!" diye mırıldandı genç adam.

"Ben hâlâ uyuyamıyorum!" diye sızlandı Gamze.

"Evet, ama ben uyuyorum! Susarsan uyuyacağım en azından!"

"Senin yüzünden uyuyamıyorum!"

Akın iç çekip gözlerini açtı. Bir an karşı duvarla tavanın kesiştiği yere baktı. Sonra başını biraz çevirip Gamze'yi süzdü. "Neden benim yüzümden? Zeynep için mi üzülüyorsun?"

"O da var!" diye yalan attı genç kadın. O kız için hakikaten üzülmüştü. Onun bir tercih yapacak şansı hiç olmamıştı. Kendisi gibi değildi. Kaan evlenmek istemese bile kendisi onun çocuğunu doğurabilirdi! Zeynep ise karnındaki bebekle şimdi toprağın altındaydı. Çoktan çürümüş bedeniyle… İyi ki Akın o şerefsiz ağabeyi öldürmüştü. Onun gibilerinin gerçekten de yaşamaya hakkı olamazdı. Ama asıl

takıldığı mesele Zeynep değildi tabii.

"Başka ne suçum var peki?" diye isteksizce mırıldandı adam.

"Şu… şu beni korkutma yöntemin yüzünden… uyuyamıyorum!"

"Neden?" diye sordu adam sabırsızca.

"Ya Kaan bana başka bir erkek daha oldu mu diye sorarsa?"

Akın alayla güldü. "Anlamadım?"

"Yalan söylemekten ben de hoşlanmıyorum."

"İyi de ben başka bir erkek değilim ki! Yani aramızda bir şey olmadı! Seni öptüm diye özür dilememi ve vicdanını rahatlatmamı bekliyorsan, hiç umutlanma derim. Alt tarafı basit bir öpüşmeydi!"

"Basit mi? Nasıl basit!" diye kısık sesle isyan etti Gamze. "Kaan bile beni öyle öpmedi! O koca azgın şeyini bile tamamen hissettim. Şimdi de suçluluk duyuyorum!"

"Bu çok saçma! Ayrıca bir erkek olarak vücudumun her tepkisine engel olamam. Üstelik de kollarımda senin gibi güzel bir şey varken!"

"Ne bu şimdi? Hakaret mi iltifat mı?"

"Ne düşünürsen düşün. Bu saatte tartışacağımıza uyusak iyi olur. Yoksa yarın başımız dertte demektir."

"Erken kalkmak zorunda değiliz. Ankara'ya dört saat var demedin mi?" diye sordu Gamze umursamazca.

"Eğer yollar temizse geveze güzel! Ayrıca sen de oradan İstanbul'a devam edeceksin! Uyu hadi."

"Uyuyabilsem uyuyacağım zaten! Senin söylemene gerek yok. Senin için rahat tabii. Öptüğün kadınlardan sadece birisiyim!"

Akın rahat bir hamleyle döndü ve ağır bedenini genç kadının üzerine taşıdı. Bir elini onun vücudunun üzerinden diğer tarafa atmıştı. Yanlamasına duruyordu ve Gamze bir kafese girmiş gibi onun ağırlığı altında sırt üstü yatar halde kalmıştı. "Ne yapıyorsun?" dedi zorlukla. Kalp atışları yine damarlarını patlatacak kadar hızlanmıştı. Allahtan hâlâ aralarında Gamze'nin sıkı sıkıya örtündüğü beyaz örtü vardı.

"Ben en son öptüğüm kadını bile hatırlamıyorum," diye homurdandı Akın. "Aradan çok zaman geçti!"

"Beni öptün ya?" diye açıkladı Gamze safça.

Genç adam gözlerini kapadı. "Allah'ım!"

Gamze onun uzun kirpiklerini süzdü. Kendisine o kadar yakındı ki… Erkeksi kokusu hâlâ üzerindeydi. Artık uzamaya başlamış sakallarına rağmen yakından inanılmaz yakışıklı gözüküyordu. "İyi tamam! Triplere girme hemen. Kalk üzerimden…" dedi normal olmasına çalıştığı bir sesle.

"Zaman zaman Kaan'a acıyasım geliyor! O aptal için en iyi ceza sanırım seninle gerçekten de evlenmesi olacak!" diye hafif gülümseyerek konuştu genç adam.

"Çok komik! Üstümden kalkar mısın?" diye tersledi Gamze onu.

Adamın gözleri genç kadının dudaklarına kilitlenmişti şimdi. Ne düşündüğü belli olmuyordu. Ama Gamze'nin üzerinden doğrulmak gibi bir çabaya girişmemişti. Genç kadın örtüsünü biraz daha çekiştirmeye çalışırken yutkundu. O böyle baktıkça kalp atışlarının durmasına imkân var mıydı ki? Neden böyle bakıyordu? Ürküyordu! O kesindi! Daha evvel bir erkekle bu kadar yakınlaşmadığı için olmalıydı. Kaan'ın ki sayılmazdı. O zaman sarhoştu.

"Sen bu kadar güzelken, bunca yıl erkeklerden kendini nasıl korudun anlamıyorum!" dedi Akın gülümseyerek. "Buradan çok güzel gözüküyorsun!"

"Kimse senin gibi yapışkan değildi," dedi Gamze inatla. Gözlerini adamın derin mavi gözlerinden alamıyordu. Elinden geldiğince umursamazca iç çekti. "Peki! Tamam! Öpüşmekten bir şey çıkmaz! Aldırmamaya çalışacağım. Ama eğer arkadaş olacaksak ellerini ve gövdeni benden uzak tutmalısın. Mesela şimdi üzerimden kalkabilirsin. Sıkıntı bastı!"

"Peki, üzerinden kalkmadan önce arkadaşça bir öpücük alabilecek miyim? Madem buna izin çıktı?"

Genç kadın isyanla gözlerini irileştirdi. Hemen karşı çıkacak sözler döküldü ağzından. "Öyle bir şey demedim! Ben sadece…" Tabii konuşabilseydi itiraz edebilecekti. Dudakları yumuşakça kaplanınca susmak zorunda kaldı. Çok kısa, çok nazikçe bir öpücüktü… Ateşli bile değildi. Sadece bir kaç saniye sürmüştü.

"Bu beni biraz rahatlatır!" dedi Akın çapkın bir gülümsemeyle…

Genç kadın ters ters onu süzmekten geri kalmadı. "İnşallah!" dedi değişik bir sesle. "Ve alışkanlık olmasa iyi olur!"

"Uff! Ne zor kadınsın! Onu yapma, bunu yapma, alışkanlık olmasın, bir yerime dokunma… Her şeye itiraz ediyorsun," dedi Akın açık bir küçümsemeyle. Gözleri şakacı bir şekilde parlıyordu. Genç

kadının kızan yüz hatlarını görünce de gülümsemesi iyice yayıldı. Eğilip dudaklarına küçük bir öpücük daha kondurdu ve iri bedenini yatağın kendisine ait olan kısmına attı. "Daha evvel hiç bayan arkadaşım olmamıştı!" diye mırıldandı. "O yüzden nasıl davranmam gerektiğini tam bilmiyorum. Öpüşülür mü onu bile bilmiyorum. Yurt dışında normal bir şey aslında… Sen de görmüşsündür!"

"Gördüm elbette… Yine de bana garip geliyor. Benim de hiç erkek arkadaşım olmadığı için böyle bir şeye alışkın değilim. Biz en iyisi öpüşmeyelim!"

"Öyle, değil mi?"

"Yani en azından böyle yatakta olması garip oluyor." Yatak dışında bu minik öpücüklere izin vermiş olduğunun farkında bile değildi.

Genç adam kollarını yine başının altında kavuşturdu. Üstü tamamen açılmıştı. Uzun bacaklarından birisini kıvırmıştı. Yeniden yan dönen Gamze onu seyrediyordu. Odanın ısısının adama fazla geldiği belliydi. Kendisi için bile yeterince sıcaktı. Üzerindeki örtüyü birazcık indirebilirdi ama buna çekiniyordu. Adamın çekinmeden yarı çıplak yatmasını garipsemese de kendisi öyle rahat olamazdı. En azından örtünün altında güvendeydi.

"Uykum geldi galiba!" diye fısıldadı yavaşça. Eliyle esnemesini örtmeye çalıştı. Genç adam yan gözle ona bakmıştı.

"İsabet! Uyuyalım o zaman!" dedi sakince.

"Evet."

İkisi de gözlerini yumdu. İkisi de durumlarının garipliğinin farkındaydı. Başka bir erkeği seven hamile bir kadın ve onu çekici bir kadın olarak görmemeye kararlı olan pervasız bir adam… Ama ikisi de birbirlerinin varlığından fazlasıyla haberdardı. Aynı yatakta yatmak bunu hissetmeleri için zaten fazlasıyla yeterdi.

"İyi geceler… arkadaşım!" diye mırıldandı Gamze.

Gözleri kapalı olduğu için sadece bir "İyi geceler!" lafını duydu. Yüzünü yastığına iyice gömdü. İkisi arasında nereden baksan bir metre mesafe vardı ama vücudu sanki bunu reddediyordu. Kendisinden utanıyordu. İçinde inanılmaz bir dürtü adama sokulmasını ve kollarına sığınmasını teşvik ediyordu. Sanki o şekilde daha rahat uyuyacak ve daha güvende olacaktı… Kendisinden gerçekten utanıyordu. Bu çok saçmaydı. O sevdiği adam bile değildi. Bir erkeğe sarılıp da uyuma ihtiyacı da neydi? Ya kasıklarındaki gerginliğe ne ad koymalıydı? İlk sevişmesinde çok büyük zevk alsaydı bunu anlardı. Öpüşmekten ve okşanmaktan,

cinsel temaslardan zevk alan doyumsuz bir şıllık olduğunu düşünürdü. Hâlbuki… halbuki bir erkeğin içinde gezinen temasının nasıl bir şey olduğunu bile hatırlamıyordu.

5. BÖLÜM

Sonunda uyuduğunda, aradan bayağı zaman geçmişti. Öylesine derin bir uykuya dalmıştı ki, hiç kıpırdamadan sabaha kadar uyudu. Güzel ve kesintisiz bir uyku olmasına rağmen sürekli garip rüyalar görmüştü. Her bir rüyası diğerinden de saçmaydı. Kaan'la evlendiğini görmüştü birisinde. Çok mutluydu. Beyazlar içinde prensesler gibiydi. Sonra tam sevdiği adam duvağını kaldırıp kendisine bir öpücük verecekti ki, onu öpen kişi Akın oluvermişti. Alaycı bir gülüşle uzun uzun öpmüş ve öpüşmenin böyle olacağını söyleyip kendisiyle alay etmişti. Bir diğerinde bebeği olmuştu ve onu kucağına almaya beşiğine gitmişti. Fakat beşik boştu. Telaşla koşuşturmuştu. Herkese bebeğini sormuştu. Ancak onu bir türlü tarif edememişti. Bu sefer de çocuğunun resimlerini aramıştı her yerde. Birkaç resim bulmuştu. O resimlerde de garip ki, bebeğin yüzü hep bir şeylerle kapalı kalmıştı. Ya birisinin kolu girmişti kameraya ya da bir çiçek yaprağı çocuğun yüzünü örtmüştü. Tek öğrendiği, bir erkek çocuğu olduğuydu.

Uyanmadan önceki son rüyası da ailesi ile ilgiliydi. Afyon'a gitmişlerdi. Yanında bir erkek vardı. Ama Kaan değildi. Daha uzun bir adamdı. Onun da yüzünü bir türlü göremiyordu. Sadece hatırladığı, kendisine hep mesafeli davranan ailesinin o adama güler yüz gösterdiğiydi. Hatta kendisini de güler yüzle karşılamışlardı. Sonra bir çocuk koşarak yanlarından geçmiş, anneannesinin kollarına atılmıştı.

Uyandığında her taraf sessizdi. Gördüğü rüyaların çoğunu unutmuştu zaten. Bir şeyler gördüğünü hatırlıyordu ama ne olduğunu tam çıkaramıyordu. Bölük pörçük şeylerdi. Belki biraz vakit geçince hatırlardı. Akın ile ilgili olanını hatırlamıştı. Bu öpüşme olayı arkadaşça bile olsa tehlikeliydi. Rüyasına bile girdiğine göre gerçekten etkilenmişti. Başını yana çevirdi. Yatak boştu. Bu iyiydi. Şimdi onun yüzüne bakamazdı. Tamam da neredeydi peki bu adam? Her taraf sessizdi. Otelin iyi izole edilmiş pencerelerinden sabah trafiğinin gürültüsü pek gelmiyordu. Zaten Pazar sabahı olduğu için fazla trafik olmaması normaldi. Üstelik de kar vardı. Dikkat etse, duyulacak tek ses, duvardaki saatin tıkırtılarıydı. O da saatin on buçuk olduğunu gösteriyordu.

Ne? On buçuk mu?

Aceleyle üzerindeki örtüyü atmaya çalıştı. Ama bir örtüye denk gelmeyince dehşetle kendi bedenine baktı. Üstü açıktı. Örtüsü ayak ucundan yere doğru sarkmıştı. Geceliğinin de bir askısı sıyrılmıştı. Allah'tan göğüsleri kapalıydı. Fakat geceliğinin alt tarafı fena haldeydi. Uzun beyaz bacaklarını örten hiçbir şey yoktu! Geceliğinin eteği beline kadar sıyrılmıştı. Demek gece sıcak diye üzerini açmıştı? Bu çok kötüydü! Kötüden de kötüydü! Adam iç çamaşırına kadar kalçalarını görmüş olmalıydı. Kendisinden önce yataktan kalktığına göre bu seyirlik manzarayı kaçırmış olamazdı. Hangi erkek kaçırırdı ki?

Sonra sakin olmaya zorladı kendisini. Ne vardı ki? O da adamı iç çamaşırıyla görmemiş miydi? Onun giydiği o siyah boxer çamaşırı kendisininki kadar seksi değildi ama doğrusu çok fazla bir şey de gizlemiyordu. Önündeki erkeksi kabarıklığı hiç gizlemiyordu. Her yeri gibi orası da iriydi. Bunu fark etmiş olmaktan utanmalıydı. Yine de gözlerine engel olamazdı ya! Ve ona dokunan yerlerinin bu sertliği hissetmesine engel olamaması da kendi kabahati değildi.

O sırada bir kapı tıkırtısı duyunca hemen telaşla uzandı ve yere düşmek üzere olan örtüyü yakaladı. Adam içeriye girinceye kadar kendisini geriye atıp üzerini örtmüştü. Akın çoktan kalkmış olmalıydı. Saçları nemli değildi ama taranış şekline bakılırsa duşunu bile almıştı. Hatta tıraş bile olmuştu. Üzerinde ise yeni kotu ve ona çok yakışan düz mavi kazağı vardı. O kalın kazak cüssesini daha da heybetli göstermişti.

"Demek uyandın Uyuyan Güzel?" dedi adam gülümseyerek.

"Uyandım…" diye mırıldandı genç kadın. Onun elindekilere baktı. "O benim valizim mi?"

"Evet! Senin biraz daha uyuyacağını anlayınca odana gidip her şeyini topladım. Sanırım burada duş alsan daha rahat edersin. Valizini getirdim diye kızmadın inşallah?"

"Şey… İyi yapmışsın…"

"Sen yine de giderken eşyalarını bir kontrol edersin. Belki bir şeyler unutmuşumdur."

"Çok yerleşmemiştim zaten. Hepsi ortadaydı. Diş fırçam banyodaydı sadece."

"Aldım…"

Meraklı gözlerle adamı süzüyordu. "Tıraş olmuşsun?"

Genç adam gülümserken elini çenesine götürdü. "Oldum… Ne yapayım! Kadının birisi mızıldanıyor sonra!"

"Ama çok yakışıklı oluyorsun!" dedi Gamze duraksamadan. Sonra ne dediğini fark edince, hemen sözlerinden özel bir anlam çıkartmasını engellemeye çalıştı. "Yani fena değilsin. Öncekine göre demek istiyorum. Neydi o sakallar öyle? Eşkıya gibi! Nerede tıraş oldun? Berberde mi?"

"Evet… Otelin içinde bir berber var." Genç adam valizi yere bırakmıştı. Sonra izleyen kahverengi bakışlar altında genç kadının yanına uzunlamasına oturdu. Dirseğine rahatça dayanmış, gözlerini genç kadının soğuk gözlerine dikmişti. "Eee?" diye sordu.

Gamze iyice şaşırmıştı. "Ne eee si?"

"Bu sabah nasılsın? Güzel uyudun. Keyfin yerinde mi?"

"Şey… garip rüyalar gördüm!" dedi Gamze anlamadan.

"Kendini hâlâ suçlu hissediyor musun peki?"

Gamze burun kıvırdı. "O konuyu hiç karıştırma… Ama sanırım ölmem."

"İyi…" Genç adam göz kırptı ona. "Ben de ölmeni istemem. Kalkmıyor musun artık?"

"Kalkacağım da… Terliklerim senin tarafında!" diye mızıldandı.

"Üstümden atlasan olmuyor mu?"

"Olmaz! Zaten uyandığımda her yerim açılmıştı. Sanırım manzaranın keyfini çıkarmışsındır?"

Akın gülümsedi. Gerçekten de duştan çıktığında onun üzerindeki örtüyü birkaç ayak hareketiyle ittirdiğini görmüştü. Gamze ısınınca odada tek başına yatıyormuşçasına üzerini açmıştı. Hafif yan yatıyordu. Geceliğinin eteği beline kadar sıyrılmıştı. Bir göğsü de oldukça sıyrılmıştı. Onun nasıl dünyanın en güzel kadınlarından birisi olduğunu anlamak zor değildi. Her nasılsa yeniden Kaan'a müthiş öfkelenmişti. Yatağın başına gidip onu seyretmişti bir süre. Bundan utanmıyordu. Onun da dediği gibi manzara gerçekten şahaneydi. Göğsü de kalçaları gibi bembeyazdı. Onun özel bir teni vardı. Öyle çirkin beyaz değildi. Pürüzsüz, lekesiz, kaymak gibi bir tendi. Küçücük göğüs ucu bile tatlı bir pembe ve güzel biçimliydi. O esnada beline sardığı havlunun içinde elinde olmayan bir kıpırdanma hissedince uzanmış ve önce geceliğinin askısını düzeltmişti. Gamze bunu fark etmemişti. Ardından da geceliğinin eteğini indirmeye çalışmıştı. Çok başarılı olamayınca da dönmüş ve ona dikkat etmemeye çalışarak giyinmişti. Fakat böylesine güzel bir yaratığa dikkat etmemek ne mümkündü? Kör olsa belki! O yüzden giyinir giyinmez de onun oda kartını da almış ve odadan kaçarcasına çıkmıştı.

"Ben çıkarken manzara gayet normaldi!" diye ufak bir yalan attı. Ufak, zararsız yalanlar insanları mutlu ederdi. "Benden sonra üstünü açmış olmalısın! Bilsem çıkmazdım!" Onun kalkabilmesi için kendisini geri çekmişti ve oturur pozisyona geçmişti.

"Görmediğin bir şey yok zaten! Yani başka kadınlarınkiyle aynı şeyler!" Genç adam kendisini geri çekince o da örtüyü üzerinden atıp elinden geldiğince düzgün bir şekilde yataktan indi. Terliklerini giydi. Eliyle eteğini çekiştirip askılarını kontrol etti. Adam rahatça oturmuş kendisini seyrediyordu. Yan gözle ona baktı. "Yapacak başka işin yok mu? Televizyon falan seyretsene!"

Genç adam gözlerini kaçırmamıştı. Gülümseyerek başını eğdi. "Seni seyretmek daha zevkli… Başka da bir işim yok zaten. Ama karnım da çok acıktı! Çabuk olabilir misin?"

"Duşa girip hemen çıkarım."

"Sırtını sabunlayayım mı?" derken minik bir şımarıklıkla sırıtıyordu genç adam. Gamze aynı soğuk ve ters bakışlarla ona dersini hemen verdi.

"Çok komik! Gülüyorum bak!" Banyo kapısına vardığında elinde yeni kıyafetleri vardı. İç çamaşırı temizdi. Değiştirmeye gerek yoktu. Daha gece yeni giymişti. Üzerine temiz bir sutyen ile terini alsın ve belini de sıcak tutsun diye askılı atletini giyecekti. Dün gece giymiş olduğu mavi kıyafetleri de temizdi. Hem adamın kıyafetine de uyacaktı bu maviler. Ama elbiselerini bu odada, bu adamın yanında giyinecek değildi. "Banyoda düşüp kafamı kırsam da sakın gelme!" dedi soğuk bir uyarıyla. Fakat kapıyı sıkıca kapattığında, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Bu şımarık adamla ne yapacaktı böyle? Onun neşesi bulaşıcı gibiydi. Bir türlü onun yanında olgun ve soğuk olamıyordu.

Banyoda giyinmiş ve saçlarını otelin saç kurutma makinesi ile kurutmuş olarak çıktığında yüzünde bir gram bile makyaj yoktu. Saçlarını bir lastikle at kuyruğu yapmıştı. Televizyon izlerken başını çeviren Akın onun güzelliği karşısında yeniden önüne dönemedi. Yumuşak bakışlarla kadınının güzelliğini izledi. Daracık pantolonu, nefis biçimli bacaklarını ve kalçalarını meydana çıkarmıştı. Bir erkek olarak kadınlarda en çok kalçaları beğenirdi. Gamze'nin dar ama yuvarlacık kalçaları incecik bir bel ile daha da gösterişli duruyordu. Bu kadının yanında çoğu kadın ikinci planda kalmaya mahkûmdu.

Aslında Gamze de benzer şeyler düşünüyordu. Eşyalarını valizine geri tıkarken gözü Akın'a kaymıştı. Adam pencereden dışarıya bakmaya gitmişti. Geniş sırtı, uzun boyu ile hemen dikkati çeken bir

görünümü vardı. Onda yakışıklılıktan farklı bir çekicilik vardı. Bu adamla olacak kadına acıyordu. Sürekli gözünü üzerinde bulundurması gerekecekti. Kolay kapılacak bir ciğer gibi diğer kedilerin ilgisini kolaylıkla çekecek bir tipti.

"Hazırım!" dedi sonunda. "Hava nasıl?"

"Kar dinmiş ama yine yağacak gibi." Dönüp yine dikkatle genç kadını süzdü. "Makyaj yapacak mısın?"

"Yapayım mı?"

"Yapma! Böyle çok güzelsin!"

"Teşekkürler. Yapmak istemiyordum zaten. Genelde yapmam. Yaşlanınca cildim kötü olsun istemiyorum!"

Akın ona yanaştı. Elini kaldırdı. Gamze'nin şaşkın bakışları altında parmak uçlarını bir sanatçı gibi genç kadının yanağında gezdirdi. "Çok güzel bir cildin var. Zarar görmesi yazık olur."

"Akın!" diye fısıldadı Gamze. Sesi sıkıntılıydı biraz. "Ben… ben bu dokunuşlarını… bonus olarak görüyorum. Normalde bana dokunulmasından hoşlanmam. Ama sana engel olamıyorum. Başkalarının yanında yapma lütfen!"

Adam elini yavaşça geri çekti. "Meraklanma, yapmam. Bugün son günümüz zaten! Hatta son saatlerimiz. Birkaç saat sonra ayrılacağız!" dedi kuru bir gülümsemeyle.

Gamze'nin kalbinde belirsiz bir sızı yükseldi. Birkaç saat mı? Bu doğruydu. Yollar temizse birkaç saat sonra Ankara'da olacaklardı ve sonra da yolları ayrılacaktı. "Bir daha… görüşmez miyiz sence?" dedi biraz zorlukla. "Yani Kaan için falan… Hani onun çıkması için uğraşacaktın ya?"

"Belki… Belki de görüşemeyiz…" dedi adam yavaşça. "Bu konu üzerinde düşündüm. Bence görüşmesek daha iyi. Ben verdiğim sözü tutacağım. Onu oradan çıkaracağım. Bana güven. Hepsi bu. Gerisi sana kalmış!"

"Arkadaşlığımız… bu kadar mı? Telefonla bile görüşemeyecek miyiz?" diye sordu Gamze farkında olmadığı bir üzüntüyle.

"Hiç sanmam. Kaan'ın benimle görüşmen konusunda olumlu olacağını sanmıyorum. Aranızda sorun olsun istemem. En iyisi hiç görüşmemek…"

"Saçma! Sen onu o delikten kurtaracaksın! Ne diyebilir ki? Bence bir şey demeye hakkı yok!"

Akın cevap vermeden döndü. Yerde hazır duran valizle kendi çantasını aldı. "Gidelim mi? Bunları emanete bırakalım. İnşallah açık büfe hâlâ duruyordur," dedi sakince. Ne asansörle aşağıya inerken, ne de valizleri emanete bırakırken konuşmadılar. Akın resepsiyondaki kızın sıcak bakışları altında anahtar kartlarını geri verdi. Hatta kızla bir kaç kelime bile konuşmuştu. Geride onu bekleyen Gamze, ikisinin gülüşmesini izledi. Ve tabii ki bundan hoşlanmadı.

Oradan ayrıldıktan sonra kahvaltı yapmaya geçtiler. O sırada da fazla konuşmadılar. İkisi de kendi düşüncelerine dalmış gibilerdi. Doyurucu bir kahvaltıdan sonra eşyaları emanetten geri alıp garaja indiler. Arabaları otelin garajına çekilmişti. Yıkanmıştı da. Tekerleklerde zincirler hâlâ duruyordu. Öndeki yerini alan Gamze, Akın'ın eşyalarını yerleştirmesini bekliyordu. Demek Akın kendisiyle bir daha görüşmek istemiyordu? Bu ilginç gelmişti. Peki Kaan'ı kurtardıktan sonra ne olduğunu hiç merak etmeyecek miydi? Evlenip evlenmediklerini, doğacak çocuğu, o çocuğun cinsiyetini hiç mi merak etmeyecekti? Sadece iki gün yanında olduğu ve ciddi anlamda yardım ettiği kadını böyle kolayca unutacak mıydı?

Otelden çıktıklarında, tek tük yağan karın haricinde, yolların gayet temiz olduğunu gördüler. Ama şehrin çıkışına geldiklerinde, kar yeniden başlamıştı. Üstelik gittikleri yönden geliyor olmalıydı ki asfalt yollar karla kaplanmıştı bile. Ankara'ya dönen büyük kavşaktan sonra, ciddi anlamda kar vardı. Ara ara yolu temizleyen iş makineleri de görüyorlardı. Dört çeker cip, ön lastiklerindeki zincir ile hiç zorlanmıyordu. Herkes kendileri gibi şanslı değildi. Pek çok araç yolun sağında durmuştu. Yeniden başlayan kar yüzünden sahipleri zincir takmaya uğraşıyordu.

Arabanın radyosu kısık sesle çalışıyordu. Sadece TRT FM'in çekmesi ilginçti. Ülkenin her yeri ile ilgili haberler vardı. Ülkedeki yoğun kar yağışının bir iki gün daha devam edeceği söyleniyordu. Pazartesi ve Salı için çoğu şehirde okullar tatil edilmişti. Hatta bir hafta sonra yarıyıl tatiline girileceği için bazı yerlerde erken tatil olması bile söz konusuydu.

"Kaçta varırız?" diye sırf konuşmuş olmak için sordu.

"Bilemiyorum…" derken başını salladı adam. "Kar yağışı artarsa akşam beş veya altıyı bulabilir. Yol yeniden kar tutmaya başladı. Allah'tan Pazar günü diye yollar o kadar kalabalık değil."

"Bu sene Şubat hakikaten sert geçiyor. Daha önceki senelerde de böyle miydi acaba? Ben burada değildim."

"Evet… Bu sene biraz soğuk sanırım. Ben de içeride olduğum

için pek farkında değilim. Sadece televizyondan izleyebiliyordum. Ama doğunun havası genelde böyledir. Televizyonlar ülkede başka yer yokmuş gibi birkaç büyük şehrin hava durumunu haber yaptıklarından, insanlar buralardaki havayı pek umursamazlar. Sekiz ay yolları kapalı olan köyler vardır. Hatta kasabalar. Ama İstanbul'a iki saat kar yağsa, okullar tatil olur, hayat cehenneme döner."

"Doğru. Sen de doğuluydun değil mi? Bir şey soracağım? Sen aileni hatırlıyor musun?"

"Hayır. Ben üç yaşımdayken terörden ölmüşler."

"Gerçekten mi?" diye sordu Gamze. "Başka kimsen yok mu?"

"Hayır. Yeni evli sayılırlarmış. Ben ikinci çocukmuşum. Ablam benden üç yaş büyükmüş. O da vurularak ölmüş."

"Ne acı… O yüzden mi asker olmaya karar verdin? Ailenin intikamını alabileceğini mi düşünmüştün?"

Genç adam güldü. "İlgisi yok. Ailemi hatırlamıyordum bile. Hayata atılmak için en kestirme yoldu. Serseri olmak istemiyordum. Fiziğim de müsaitti. Ailem teröre kurban gittiği için okula alınmakta zorlanmadım."

"Senin gibi sınıfını dereceyle bitirmiş ve sonra da özel eğitim almış birisini devletin kaybetmiş olması çok aptalca… Ordudan atılmanı kastediyorum. Şimdi yeniden o mesleğe dönemeyeceksin değil mi?"

"İstemiyorum zaten. Henüz ne yapacağımı bilmiyorum. Bulurum sanırım bir şeyler."

Gamze dışarıda nazlı nazlı yağan karı seyrediyordu. Buralarda yerleşim yerleri daha yoğunluktaydı. Bir kasabadan çıkıp bir diğerine giriyorlardı. Sağda solda karla oynayan çocuklar vardı. Bazı yetişkinler de ağırbaşlılıklarından ödün vermeden onları seyrediyordu.

"Benimle gelebilirsin!" dedi aniden. Bakışlarını doğal bir şey söylemiş gibi genç adama çevirdi.

"Efendim?"

Aslında Gamze de neden böyle bir şey söylediğini bilmiyordu. Umursamazca omuz silkti. "Bence İstanbul'da iş bulmak daha kolay olur. Dağ gibi adamsın. Zengin birilerine korumalık yapabilirsin. Şimdilerde özel güvenlik görevlileri çok moda. Okullarda bile artık güvenlik görevlileri var."

"İlkokul çocuklarına gözcülük mü yapacağım?" dedi Akın neşeyle.

"Sadece bir ihtimaldi. Büyük mağazalar da olur. Tanıdığım birkaç kişi var. Seni onlarla tanıştırırım. Hatta birkaç holding sahibi de tanıyorum ama ne yazık ki bazılarıyla aramız malum nedenlerle çok iyi değil."

"Sence bir katili işe alacak olan birileri bulunur mu? Hele ki güvenlik işi için? Senin hatırın için bile olsa böyle bir şey yapacaklarını sanmıyorum."

"Ya senin arkadaşların? Tüm arkadaşların Ankara'da değil ya? İstanbul'da tanıdığın kimse yok mu?"

"Var… Bir iki kişi tanıyorum. Turgut var… Ama çoğu tanıdığım İzmir'dedir. Dodo, Tamer, Selim… En iyisi İzmir'e gitmek… Ankara'yı ben de pek sevmiyorum."

"Olmaz!" dedi Gamze hemen. "Yani… Yani… neden olmaz? Çünkü…"

O susunca Akın merakla ona baktı. Onun itiraz sebebini anlamamıştı. "Çünkü?"

"Çünkü bir anda aklıma geldi de… Bence benim yanımda çalışabilirsin? Ne dersin? Korumam olursun?"

Akın neşeli bir kahkaha attı. "İyi şakaydı!"

Gamze suratını asıp ters bir yüzle ona baktı. Dişlerini sıkmıştı. "Hiç de şaka yapmadım. Gayet ciddiyim! İyi para veririm."

"Sen daha durumu kavramamışsın sanırım Gamze Hanım? Sana açıklamaya çalıştım. Bir haftaya kalmaz, Kaan efendi hapisten çıkar. Bu arada da düğün hazırlığına başlarsın. Bebeğin iyiliği için mümkün olduğunca çabuk evlenmeniz lazım. Dürüst olmam gerekirse, ne evlenmeden önce, ne de evlendikten sonra Kaan çevrenizde olmamdan hoşlanmayacaktır"

"Allah aşkına! Sen ne yaptın da onun senden hoşlanmamasını sağladın? Hiç de öyle bir adam değildir o. Gayet uyumlu ve dost canlısıdır." Dediklerine gerçekten de inanıyordu. Kaan'ın hoşuna giden bir özelliği varsa, o da kendisinden düşük seviyede bile olsa herkesle iyi ilişkiler kurabilmesiydi. Aslında… Akın da öyleydi.

"Şiddetli geçimsizlik diyelim..." derken alayla gülümsüyordu genç adam.

"Ret mi ediyorsun yani?"

"İmkânsız diyorum."

"Aptalsın sen!"

Akın cevap vermedi. Vermek istememişti. Dikkatini önünde yavaşça giden mavi arabaya verdi. Yol hem geliş hem de gidiş çift şeritli olmasına rağmen yağan kar yüzünden dozerler fazlalıkları yolun iki yanına yığmıştı. O yüzden en emniyetli yer yolun ortasıydı ve sollamak oldukça riskliydi. Öndeki araca azıcık kenara kayması için kısaca selektör yaktı. Biraz zaman geçince ve araba biraz bile olsun kenara yanaşmak için bir hareket yapmayınca yeniden selektör yaktı. Cevap olarak arabadaki adam kızgın ve ters bir tavırla elini kaldırmıştı. Hemen arkasındaki koltukta oturan diğer adam da dönüp arka camdan kendilerine bakmıştı.

"Kızdılar galiba!" dedi Gamze sakince. "Lastikleri zincirsiz diye yanaşmaya korkuyor olmalı."

"Zincir takmadan çıkmasalarmış!" dedi Akın onların el hareketine çok aldırmadan. "Çocuk oyunu mu? Herkesin hayatını tehlikeye atıyorlar."

"Acele etme, boş ver!" dedi Gamze. "İleride uygun bir yerde sollarsın."

Öndeki araba o kadar yavaş gidiyordu ki gezmekten bir farkı yoktu. Akın biraz daha bekledi. Sonra sakin bir hareketle ve genişleme olan bir yerde gaza bastı. Kalaba ilçesine girmek üzerelerdi. Öndeki aracı solladı ama onlar da hemen arkalarından selektör yakarak intikamlarını aldılar. Kızmış oldukları açıktı.

Kalaba ilçesi yolun iki yanına yayılmış sevimli bir kasabaydı. Kar altında oldukça sade gözüküyordu. Etrafını inceleyen Gamze, kırmızı ışıklarda durduklarında, gözlerini kendilerini seyreden kırmızı yanaklı bir kız çocuğuna dikti. Beş yaşlarında kadardı. O da karla kaplı kaldırımın üzerinde kıpırdamadan durmuş, kendisini seyrediyordu. Şu bir gerçekti ki çocukların ilgisini çeken bir tipe sahipti. Çocuklar genellikle kendisine ilgi duyarlardı. Bunun sebebini de anlamış değildi. Hâlbuki hiçbir zaman çocuklara karşı sıcak davranmamıştı. Ama şimdi kendi çocuğu olacaktı ve bunun etkisiyle çocuklara karşı artık içinde bir ısı vardı. Farkında olmadan ona el salladı. Kısa ve basitti. Çocuk birden utangaçça gülümsedi. El sallamasa da bakışlarını kaçırıp başını hafifçe önüne eğmeden önce gülümsedi.

Bir korna sesiyle ikisi de başlarını çevirdi. Az önce yanlarından geçtikleri arabadan gelmişti korna sesi. Kırmızı ışığı beklerlerken onlar da gelip yanlarına yanaşmışlardı. Bir kere daha korna çalınca Akın camı indiren düğmeye bastı. İçeriye kar ile birlikte soğuk bir hava hücum etti. Gamze ilk anda üşümediyse de içeriye giren sert sözcükler ile üşüdü…

"Bilader!" diyordu birisi kaba bir tonla. "Paşaya kelle mi

yetiştiriyorsun? Ne o cırt pırt selektör yakmalar?"

Akın kendisiyle konuşan bıyıklı genci şöyle bir süzdü. Önde, şoförün yanında oturuyordu. Yirmi beş falandı. Arka koltukta oturan da camdan sert sert bakıyordu. Şoförü de sayarsa üç kişilerdi.

"Siz de fazla yavaş gidiyordunuz!" dedi sakince. "Yol vermek zor mu geldi?"

"Akın!" diye fısıldadı Gamze. "Bırak Allah aşkına!"

"Züppe!" dedi şoför. Yanındaki arkadaşının gövdesinin müsaade ettiği kadarıyla başını uzatıp açık camdan bakmıştı. "Altına almışsın lüks arabayı! Yollar senin mi sanıyorsun lan?"

"Sizin mi yoksa?" dedi Akın şakacı bir tonla.

"Ben şimdi senin ananı avradını…" diye başladı önde oturan adam ama Akın elini kaldırıp susturdu. Arkadan korna sesleri de gelmeye başlamıştı.

"Tamam arkadaşlar! Bu soğukta uğraşmayalım birbirimizle. Bakın yeşil ışık yandı. Selektör yaktım ama siz de zaten bana yol vermediniz. Olay da bitti. Herkes yoluna… Ne dersiniz? Hem benim anam da yok avradım da!"

Adamlar şaşırmıştı. İlk duraklamaları geçince öndeki adam "Sen o yanındaki şıllığa dua et!" dedi tükürürcesine. "Yoksa o bebek yüzünü kıçıma çevirirdim görürdün sen gününü şerefsiz!"

Korna sesleri artmıştı. Akın başını Gamze'ye çevirdi. Gözleri parlıyordu. "Sana şıllık dedi!" diye mırıldandı hafifçe gülümseyerek.

Genç kadın omuz silkti. "Daha önce de duymuştum!"

"Ne yaptın peki?"

"Birisinin suratına tokat attım. Diğerini de pasta tabağıyla süsledim. Kendi makyajından güzel olmuştu cadının. Neyse, hadi gidelim. Aldırma onlara."

Gamze gayet güzel bir şekilde sakinliğini koruyordu. Akın onu belli etmeden hayranlıkla süzdü. Çoğu kadın bu durumda oldukça endişelenirdi. İhtimal ki o da endişeliydi ama hiç belli etmiyordu.

Akın başını çevirdi. Kendisini süzen adamlara göz kırpıp gülümsedi. "Dünyanın en güzel on kadınından birine şıllık demeniz size hiç yakışmadı arkadaşlar. Ama en iyisi unutalım gitsin. Ne dersiniz?"

"Unutmasak ne olur lan?" diye diretti bu sefer arkada oturan adam. O da arka camı açmış çatık kaşlarla bakıyordu.

"Güzel olmaz sanırım. Hem sizin için hem de benim için!"

"Bu ukala bizimle dalga geçiyor!" dedi önde iki büklüm olan şoför. Sonra kendisini geri çekti ve ani bir hareketle arabayı hareket ettirdi. Cipin birkaç metre önünde kenara çekti. Çevredekiler de merakla toplanmıştı. Hava güzel olmadığı için fazla kişi yoktu. Sadece beş on meraklı yerli erkek… Bir de az önce camdan Gamze'yi süzen çocuk. Şimdi biraz ürkekçe bakıyordu.

Şoför olan arabadan indi. Uzun ve oldukça iriydi. Geniş omuzları kalın bir deri ceketle sarılmıştı. Eliyle içeridekilere beklemelerini işaret etti. "Ben hallederim şimdi!" gibi belirsiz bir şey duydu Gamze. Endişeyle genç adama baktı. O da merakla kendisine bakmıştı.

"Yüzümün biçimini seviyor musun?" diye sordu Akın sakince. Adamın az önce söylemiş olduğu tehdit ve hakaret dolu sözleri hatırlatıyordu. Gözleri ışıl ışıldı. Dudakları her an gülecekmiş gibi kıvrılmıştı. Gamze endişesinin üzerine bir de ona hayretle baktı. Sonra kendilerine doğru gelen adama baktı. Adam neredeyse kapıya yanaşmıştı. Diğerleri de dışarıya çıkmışlar ama kıpırdamadan bakıyorlardı.

"Oldukça…" dedi hafif bir sıkıntıyla. "Hatta… fazlasıyla." Yeniden Akın'a çevirdi gözlerini. "Yani şimdi gitmiyor muyuz?"

"Gördüğün gibi önümüz kapalı… Selektör yakmak, bu sefer de işe yaramayacak gibi sanırım!"

"Bu kadar basit bir olaydan dolayı kavga etmek çok saçma!"

"Erkekler böyledir işte! Biraz çocuksuyuz değil mi?"

Adam kapının önüne gelmişti. Elleri iki yanda durdu bir an. Sonra uzanıp kapıyı açtı ve biraz geri çekildi. Eliyle işaret etti. "Hadi in aşağı güzel çocuk!"

"Baştan söyleyeyim!" diye mırıldandı Akın. "İnersem canın yanacak!" Karşısındaki adamın yüzü değişmişti… Öfkeyle yükselen bir değişiklikti bu.

Kenarda seyreden orta yaşlı bir adam da arabanın yanına gelmişti. "Gençler! Delikanlı adamlar böyle şeyler yapar mı? Ayıp ya!" dedi ikisine birden. Yüzünde ayıplayan bir ifade vardı. "Neyi paylaşamıyorsunuz?"

Diğer adam onu pek de nazik olmayacak bir şekilde iteledi. "Çekil amca! Sen karışma!" dedi öfkeyle. Gözlerini bir an bile Akın'dan ayırmamıştı. "İn dedim sana!"

Akın iç çekti. Çaresizce ellerini direksiyondan ayırıp emniyet

kemerini çözdü. “Bu kötü oldu!” dedi yavaşça.

“Korktun mu?” dedi öteki.

“Hayır! Senin için kötü oldu dedim.”

Adam şaşırmıştı. Gamze de öyle… Akın genç kadının çaresiz bakışları altında arabadan indi yavaşça. Acele etmeden deri ceketli uzun adamın karşısında dikildi. Karşısındaki adam uzun ve iri olmasına rağmen, Akın ondan en az beş altı santim daha uzundu. Geniş omuzları ve kaslı göğsü, giymiş olduğu mavi kazağından açıkça gözüküyordu. Tehditle duran deri ceketli adam onun bu görüntüsü karşısında bir adım geriledi farkında olmadan. Cipin içinden böylesine yapılı bir devin ineceği hiç aklına gelmemişti. Üstelik adamın gülümseyen bakışları yok olmuştu. Garip derecedeki koyu mavi gözleri şimdi çelik gibi sert bakıyordu.

“Demek öyle ukala!” diyerek elini kaldırdı. Amacı ya onu yakasından tutup silkelemekti ya da göğsünden iteklemekti. Ne yapmak istediyse ikisini de yapamadı. Boğazının kıyısına inen sert bir el darbesi ile gözleri büyüdü. Akın’ın elinin kenarı nefes alma borusuna öylesine yakın vurmuştu ki, büyük oranda nefesi kesildi. Ağzından garip sesler çıktı. Nefes almak bir yana, yutkunamıyordu bile! Şaşkın şaşkın Akın’a bakan deri ceketli adam ayakta sallandı bir an.

“Sana söylemiştim!” dedi Akın sakince. “Sanırım bugün senin için iyi bir gün değil!” İki eliyle birden onu deri ceketini yakaladı ve ayakta sallanıp duran adamın yüzünün ortasına şiddetli bir kafa attı. Garip bir sesle kırılan burun kıkırdağından, havaya kan fışkırmıştı. Adam neredeyse iki metre uçmuş, karla kaplı yolun ortasına düşmüştü. O sırada bir arabanın geçmiyor olması onun için bir şanstı. “Lastiklerinize zincir takmalıydın!” diye ekledi Akın acımasızca. “Senin suratın, benim de alnım acımazdı!”

Fakat adamın cevap verecek hali yoktu. Baygındı. Ağzından burnundan fışkıran kanlar beyaz karı kırmızıya dönüştürmüştü. Şaşkınlıklarından kurtulan diğer iki adam koşarak onun yanına gittiler. Böyle bir şeyi hiç beklemiyorlardı. Sonra arabada önde oturup da Akın’a ilk lafı atan genç sinirle döndü. Orta boyluydu ama güçlü gözüküyordu. Ne yaptığını bilmeden deli gibi Akın’a saldırdı. Güreş yapacakmış gibi iki eliyle birlikte atılmıştı üzerine. Akın da aynı şekilde onun ellerine doğru uzandı. Ama elleri daha karşılaşır karşılaşmaz uzun bacağı bir direk gibi kalkıp saldırganın sağ bacağının üst tarafına vurdu. Kasığının hemen alt tarafıydı. Bir bacağın en çok acıyan zayıf bölgelerinden birisiydi. Karda kayan adam dengesini kaybedip bir dizi üzerine çökerken, Akın onun

çökmesini beklemeden bir de suratının ortasına sert bir diz attı. Bu acımasız darbe, olayı seyreden çoğu kişinin yüzünü acıyla ekşitmişti. Boş bir çuval gibi arkaya devrilen adam, artık uzun süre yüzünde bir yırtıkla gezecekti.

İki polis uzaktan koşarak geliyorlardı. Silahları düşmesin diye elleri yanlarındaydı. Kar taze olmasına rağmen kayıp düşmemek için de bir uğraş veriyorlardı. Akın o sırada gözlerini üçüncü adama çevirmişti. Arkada oturan üçüncü şahıstı ol. Dehşetle gözleri irileşmiş, şaşkınca yerdeki arkadaşlarına bakıyordu. Sonra da Akın'a çevirdi gözlerini… Yerinden kıpırdamadı. Yüzü açıkça beyazlamıştı. O diğerlerinden daha tombul ama daha zeki gözüküyordu. '*Unutmasak ne olur lan?*' diye soran adamdı bu. Genç adam ona alaycı bir sesle sordu. "Ne diyorsun? Unutacak mıyız?"

Bu durumda ne denirdi ki? Yerinden bile kıpırdamadı. Omuzları iyice düştü. Koşarak gelen polisler de önce şaşkınca yerdekilere, sonra da Akın'a bakmışlardı. Akın ise hiçbir şey olmamış gibi rahatça döndü. Gamze'nin şok olmuş yüzüne bakarken sırıttı. "Sanırım biraz daha bu güzel ilçede kalacağız Gamze Hanım," dedi. "Umarım ki tutuklanmayız ve umarım sıcak bir çay içebiliriz."

Gamze'nin diyebileceği bir şey yoktu. Azıcık başlarının ağrıyacağı kesindi. Bu adamlar ölmezdi inşallah!

Kırk dakika sonra, karakolda gerçekten de çay içiyorlardı. Baş komiser genç bir adamdı. Akın'dan birkaç yaş büyük gözüküyordu. Aslında bu berbat Pazar günü evden çağrıldığı için kızgındı. O önündeki kağıtları incelerken, iki kişilik basit koltukta oturan Gamze ve Akın da sessizce sonucu bekliyordu. Genç kadın gözünü komiserden ayırmadan başını yanındaki iri yarı yakışıklı adama yanaştırdı.

"Bana bak! Nesin sen? Süpermen mi?" diye fısıldadı Akın'a.

"Uçamıyorum!" dedi adam kısaca.

"Onları döveceğini biliyordun madem, neden indin arabadan? Bence yaptığın haksızlıktı! Zavallı adamlar! Sen ifade verirken söylediler. İkisi de hastanede bir kaç gün yatacakmış."

"Dua etsinler benimle karşılaştılar. Benim yerimde Tamer olsaydı eğer, yanındaki kadına laf ettiler diye bir yerlerini kırmadan bırakmazdı!"

"Ha! Tamam!" dedi Gamze biraz kırgınca. "Tabii ben senin için hiç önemli birisi değilim! Avradın da olmadığıma göre?"

İçeriye bir polis ile birlikte kavgada sağlam kalan üçüncü adam

da girince sustu. Adam komiserin masasının kıyısına kadar itelenerek yürütüldü. Kolundan tutan polis çekiştirince de durdu. Hiç onlardan yana bakmamıştı. Ellerinde kelepçe yoktu ama varmış gibi önünde birleştirmişti.

"Şikâyetçi misiniz?" diye sordu komiser. Herkesin bakışları komisere döndü. Genç komiser ise Akın'a bakıyordu. Öbür adam atıldı şaşkınlıkla.

"Komiserim! Bizim şikâyetçi olmamız gerekmiyor mu? Arkadaşımla yeğenimi hastanelik eden o! Neden ona soruyorsunuz?!"

"Sen sus!" dedi komiser sertçe. "Mobese kayıtları her şeyi gösteriyor. Bir sürü de şahit var. Kırmızı ışıkta yanlarına yanaşıp laf atmışsınız! Utanmıyor musunuz?"

"Komiserim! Adamı görmüyor musun? Dev gibi! Burada gerçekten de mağdur biziz. O bize selektör yaktıydı ve …"

"Biliyorum! Biliyorum!" diye kestirip attı komiser. "Tabii siz üç kişi olunca onu kolay lokma sandınız değil mi sersemler!" Bakışlarını önündeki kâğıda indirdi. "Kimle uğraştığınızı bir görelim bakalım. Bu dosya biraz evvel fakslandı. Hımm. Kurmay bir subay! Dönem birincilikleri… Atış birincilikleri… Özel harekâtta birkaç yıl… Sonra bir sürü madalya… Devlet Üstün Hizmet Madalyası, Devlet Övünç Madalyası, Cumhuriyet Nişanı, Liyakat Nişanı vesaire vesaire… Bir dönem Hayalet Ekibe girmiş. Bunu ben de bilmiyorum." Başını kaldırıp Akın'a bakmıştı. "Hayalet Ekip de nedir Akın Bey? Fazla filmsel değil mi?"

Genç adam omuz silkti. "Dünyaya yayılmış bir birim. Ghost diyorlar. Fazla bir özelliği yok. Sadece çok geziyorsunuz." Hafifçe gülümsemişti. Onun ekip ile ilgili fazla bir bilgi vermeyeceği açıktı. Komiser başını yeniden önüne eğdi. "Rambo yanınızda keloğlan kalır. Aslında biraz haksızlık olmamış mı?"

Genç adam omuz silkti. "Uyarmaya çalıştım!"

"Evet! Mobeseden onların size çanak tuttuklarını izledim. Haklısınız…" Gözleri hâlâ elindeki kağıttaydı. "Bir sürü referansınız var. Bir sürü görevde üstün başarı göstermişsiniz."

"Ama ordudan şutlandım!" dedi genç adam alaycı bir burun kıvırmayla.

Komiser elindeki kâğıda biraz daha dikkatini verdi. "Evet… Bir cinayet suçlaması ile hapse girmişsiniz. On beş ay?.. Sebebi de…" Biraz okuduktan sonra kâğıdı masaya fırlattı. "Neyse! Yüksek yerlerde

tanıdıklarınız var Akın Bey! Zaten sizi suçlayacak bir şeyimiz yoktu ama olayın niteliğine bakınca sizi soruşturmak zorunda hissettim kendimi. Az kalsın sayenizde koltuğumdan oluyordum. Bu yazıyı bana Ankara'dan özel yetkili bir savcı yolladı. Ürkmedim desem yalan olur. Fakat bir yandan da memnun oldum." Anlaşılmaz bir şekilde ayağa kalktı ve herkesin şaşkın bakışları altında Akın'ın önüne gitti. Elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma cidden memnun oldum. Böyle parlak bir kariyeri vicdanı için silip atan bir adamı tanımak benim için şereftir. Her zaman emrinizdeyim komutanım!"

Akın da şaşırmıştı. Ayağa bile kalkamadan onun uzattığı eli sıktı. İki iri el dostça birbirine baskı yaptı. Sonra komiser elini geri çekti. "Evet? Bu adamlardan şikâyetçi misiniz şimdi?"

Akın yan gözle Gamze'ye baktı. Gamze ciddi anlamda şok içindeydi. Bazı şeyleri Akın'ın anlatması başkaydı, onun niteliklerini başkasının ağzından duymak başkaydı. "Ne diyorsun? Sen karar ver!" diye sordu genç adam.

"Gerek yok!" dedi genç kadın kendisini toparlayarak. Soğuk bakışlarını ayakta duran adama çevirdi. "Bana şıllık demelerini unutabilirim. Zaten derslerini aldılar… En azından almış olduklarını umuyorum." Güzel kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Öyle değil mi?" diye sordu adama.

Adam da duyduklarından sonra ne diyeceğini bilemez haldeydi. Dudaklarını oynattı zorlukla. "Evet… Evet abla… Zaten biz size söz etmek istememiştik. Bir terslik oldu işte. Şikâyetçi olmadığınız için teşekkür ederim. Komutanım! Siz de kusura bakmayın! Kar, yol yorgunluğu falan… İnsanı geriyor işte! Gerçekten üzgünüm!"

Akın onun özrüyle ilgilenmeden komisere çevirdi bakışlarını. "Sorun çözüldüğüne göre biz gidebilir miyiz artık? Malum, kar var. Hava kararıp da yollar iyice donmadan Ankara'ya varmak istiyoruz da."

"Tabii!" dedi komiser. "Birkaç kâğıt var. Onları imzalarsanız işlem tamam olur…"

On dakika sonra da arabalarının önlerindeydiler. Akın komiserin elini bir daha sıkıp ön koltuğa bindi. Motoru çalıştırdıktan sonra tek bir defa korna çalıp arabayı hareket ettirdi. Hafifçe el sallamayı da ihmal etmemişti. Gamze birkaç yüz metre gittikten sonra yan gözle ona baktı.

"Komutanım ha?"

"Şutlandığımı da söyledim onlara!" dedi adam sakince. "Ağız alışkanlığı."

"Sayende son aylarda yaşamadığım kadar bir heyecan yaşadım. İnşallah bebek düşmez! Düşerse sorumlusu sensin!"

Akın bir an sessiz kaldı. Sonra meraklı bir bakışla genç kadını, düz göbeğini ve uzun bacaklarını süzdü. Sonra yeniden bebeğin şekillenmeye başladığı karnına baktı.

"Hep soracağım, unutuyorum," dedi yavaşça. "Çocuk kaç aylık? Daha göbeğin belirmemiş de?"

Gamze elini karnına götürdü. Gözleri Akın'ın gözlerindeydi. "Daha o kadar da büyük değil. Kaan ile yılbaşı gecesi birlikte olmuştuk. Bir kere birlikte olduğumuza göre şu anda tam yedi haftalık…"

"Demek yedi haftalık? Fazla değilmiş hakikaten. Doktor ne diyor?"

"Nasıl?" diye sordu Gamze anlamadan.

"Yani ilaç falan verdi mi? Bulantıların ne zaman başlayacakmış? Onlar için bir tedbir önerdi mi?"

"Doktor mu?"

"Evet!" dedi adam. Sonra bir kaşını kaldırdı. "Doktora gittin değil mi?"

Gamze gözlerini kırpıştırdı. "Şey… İşin doğrusu… daha gitmedim!"

"Nasıl gitmedin?" dedi Akın sertçe.

"Gitmedim işte! Adetim zaten fazla düzenli değildir. Çekimlerde kullandığımız geciktirici haplar yüzünden oluyor. Bu ay hastalanmayınca da önce fazla şüphelenmedim. Sonra otelde kızlarla konuşuyorduk. Birden kafama dank etti."

Akın garip bir bakışla onu süzdü. "Doktora gitmedin ve kendi kendine hamile olduğunu anladın, öyle mi?"

"Evet! Başka ne olabilir?"

"Eczaneden bir test cihazı da mı almadın?"

"Onlar çok güvenli değil diyorlar. Zaten vaktim olmadı. Ertesi gün Kaan'ı görmeye gittim. Sonra da seninle karşılaştık işte."

"Bence gecikmeden bir doktora git. Yakında bulantıların başlar. Çocuk konusunda bilinçli olmalısın. Mutlaka doktorun sana önereceği bir şeyler vardır. İşlerine de biraz ara vermelisin. Çocuk benim çocuğum olsaydı seni bir ay yatakta yatırırdım. Hiçbir iş yaptırmazdım. Suyunu bile ben getirirdim. Temponu azaltmazsan düşük yapabilirsin. O yüzden

ajansınla hemen görüş ve biraz izin falan iste. Hatta bana kalırsa doğuma kadar hiç işe gitme. Nasılsa Kaan Efendi çalışıyor. Senin de paraya ihtiyacın yok. Yan gel yat. ”

Gamze güldü. Ne garip bir adamdı bu? Kendi çocuğu olsaydı neler yapacağını öğrenmek ilginç olmuştu. Akın’ı bir kadınla düşünemiyordu. Onu baba olacakmış gibi hayal etti. Herhalde onun çocukları da güzel olurdu. Güzelden daha ziyade böyle vahşi derecesinde çekici… Adamı evli hayal etmek pek hoşuna gitmese de onun karısına ilgi göstereceğini anlamıştı bir kere. İlgi gösterecek ve onun her şeyiyle ilgilenecekti. Belki de kulağını karısının karnına yaslayıp bebeğin hareketlerini algılamaya çalışacaktı. Hamile kadınların çoğunda oluşmaya başlayan sırt ağrılarını azaltmak için karısının sırtını o koca parmaklarıyla hassasça ovacaktı. Okşarcasına… Kendi saçlarına ve yanağına dokunduğunda hissettiği o elektriği elbette karısı da hissedecekti. Belki de kendisi gibi adama sokulacak ve… ve…

Gülümsemesi yavaşça kayboldu. Adamın evlilik hayatından ona neydi! Kendisini ilgilendiren bir şey değildi. Karısına istediğini yapabilirdi. Başını çevirip karla kaplı yolları süzdü. “Bazı sözleşmelerim var!” dedi yavaşça. “Ama sanırım Kaan da aynı şeyleri ister. Bir çaresine bakmaya çalışacağım.”

“İyi olur. Madem bu çocuğu bu kadar istiyorsun, hemen gerekli tedbirleri almalısın. Bundan sonra da bir yere gitmen gerekiyorsa araba yerine uçağı tercih et. Otobüs bile daha emniyetlidir. Görüyorsun, yolların bozuk olması yetmiyormuş gibi, çakal da kaynıyor!”

“Tamam kocacığım!” dedi Gamze alaycı olmasına çalıştığı bir sesle. “Tamam! Dediklerini harfiyen yaparım. Seni mi kıracağım?!”

“Gamze!” dedi Akın biraz sertçe.

“Üstüme gelme ne olursun Akın! Beni bu kadar düşünmen hoşuma gidiyor ama sence de biraz abartmıyor musun? Çocuğun asıl babası bile senin kadar telaşlı değildi. İyi ki bu çocuk senden değil! Buna şükrediyorum!”

Genç adamın bir kaşı kalktı hafifçe. Yanak kasları oynadı. “Çeneni kapa diyorsun yani?”

“Öyle demiyorum… Yani açıkçası… bu konu seni çok da ilgilendirmiyor!” Dudaklarını sıktı. Başını çevirip adamın ifadesiz yüzüne baktı. Onu kırıp kırmadığını anlayamadı. Ama o da kendisini kırmamış mıydı? Bakire olmadığı için kendisini iğrenç bir şeymiş gibi hissettirmişti. Tam olarak öyle olmasa bile Kaan’ın çocuğunu taşıdığı için

öyle davrandığı kesindi. O Kaan ile anlaşamıyor olabilirdi. Fakat onun bebeğini taşıdığı için kendisine kadın olarak bile bakmayan duygusuz adamın tekine acıması gereksizdi.

"Beni ilgilendiriyor!" dedi Akın aldırmadan. Demek kırılmamıştı? Gamze buna sevindi bilinç altında. Kalbinde minicik bir sızı gırtlağına kadar yükselmişti çünkü.

"Neden?"

"Arkadaş değil miyiz? Hemen unuttun mu?" dedi genç adam donuk bir sesle.

"Arkadaşız ama… sen de fazla üstüme düşüyorsun! Biraz daha sakin olabilirsin. Ben bu kadar ihtimama alışık değilim."

"Alışsan iyi olur. Kaan da eminim benim gibi düşünecektir."

"Göreceğiz…" Başını çevirdi yeniden manzaraya doğru. Önündeki günlerin ne getireceğini hiç bilmiyordu. Ümitleri vardı elbette. Öncelikle sevdiği adamın hapisten çıkması önemliydi. O oradan kurtulduğunda ve morali eskisi gibi olduğunda, tavrı da eskisi gibi olacaktı. Bundan emindi. Yine nazik ve düşünceli bir sevgili olacaktı. Herhalde hamileliğine daha farklı yaklaşacaktı. Akın'ın dediği gibi ihtimam gösterecekti. Göstereceğini umuyordu. Neticede baba olacaktı. Çocuğunun annesini el üstünde tutması normaldi. Bu düşünce ile biraz gevşedi. Akın haklıydı galiba! Gerçekten de bir kadın ve bir anne adayı olarak sevdiği adamın ilgisine ihtiyacı vardı.

Yolda durmalarını gerektirecek bir şey olmamıştı. Sadece asfalt üzerindeki karlar azaldığı için Akın bir yerde durup zincirleri kendisi çıkardı. Kırıkkale'ye az kalmıştı. O zincirlerle uğraşırken, Gamze de arabadan inip biraz temiz hava aldı. Gözünün gördüğü her yer kardı. Ama doğudaki gibi kalın ve yoğun değildi. Araç trafiği de arttığı için asfaltın üzeri şimdilik temiz kalıyordu. Ancak gece olunca kar yağışının artacağı haberini az önce radyodan dinlemişlerdi. Bu kar yağışı Ankara'dan başlayıp doğuya kadar nefes almadan gidecekti.

Akın zincirleri plastik kutusuna koyduktan sonra ellerini bir içme suyu şişesindeki su ile yıkadı. İşini bitirdiğini gören Gamze de hemen arabaya geri bindi. Üşümüştü zaten. Yanına oturan adam motoru çalıştırır çalıştırmaz kaloriferi iyice açtı. İnce parmaklı ellerini gelen sıcak havaya tuttu.

"Uff. Çok soğuk!" dedi.

Genç adam hafifçe gülümsedi. "Ankara'da bir şeyi çok severim. O da serin havasıdır. Yazın bile geceleri serin olur ki bu da benim için

cennet gibidir."

"İstanbul'un da denizi ve rüzgârı var ama?"

"Bakıyorum da hemen İstanbullu olmuşsun?"

"İstanbul'u sevmemek mümkün mü? Oranın havası, güneş ışığının gelişi bile farklıdır!"

"Evet, öyle derler. İzmir'e gittin mi hiç?"

"Birkaç kere!"

"İzmir âşıklarına göre de İzmir'in havası farklıdır. Ben de birkaç kere gittim. Çok iyi bilmem. Fakat gördüğüm kadarıyla çok güzel bir şehir. Ayrıca kızları da çok güzel…" Arabayı gülümseyerek hareket ettirmişti. Gamze burun kıvırdı.

"Hah! Başka bir şey söyleseydin şaşardım zaten! Tüm erkeklerin akılları sekste. Ben hiç falanca şehrin erkekleri yakışıklı diyen bir bayan görmedim."

"Yok mudur gerçekten?"

"Görmedim dedim ya!"

"Ama sen seksten hoşlanıyorsun değil mi?"

Gamze kaşlarını çattı. Seksten hoşlanmak mı? Bu konu biraz muallaktaydı. Şimdiye kadar olmamıştı ama bir erkeğin ıslak dudaklarının göğüslerini öpeceğini düşündüğünde fazla bir heyecan duymuyordu. Öpmesindense belki bakışları daha heyecanlandırıcı olabilirdi. Çünkü Akın'ın dün gece çıplak göğüslerine dikilen bakışları içinde bir şeyleri kıpırdatmıştı. Buna karşılık boğazını kurutmuştu. Öpüşmek de pek sevdiği bir şey değildi. Kendi dudaklarını emen istekli dudaklar ve bir başkasının araştıran dili… Kahretsin! Neden aklına hep Akın ile yaptıkları geliyordu? Dün geceki öpüşten hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı. Adamın tecrübeli olduğu belliydi. Suçluluk duymanın şimdi zamanı değildi. Ama en kötüsü… En kötüsü, o gece Kaan'ın açık bacakları arasında yapmaya çalıştığı şeyi düşündüğünde, bundan hiç hoşlanmamıştı. Sonraki yedi hafta boyunca da bunu düşünmemişti.

Sadece Kaan ile telefonda konuştuklarında '*Biz şimdi seviştik mi?*' diye sormuştu.

'*Evet!*' demişti adam gülümseyen bir tonla. '*Hatırlamıyor musun?*'

'*Hayır! Yani bazı şeyleri! Hani acele etmeyecektik? Benim hazır olmamı bekleyecektin?*'

'*Özür dilerim sevgilim! Dün gece o kadar güzeldin ki! Kimse*

gözlerini senden alamıyordu. Ben de tabii. Aklımı başımdan aldın. Dayanamadım ama pişman değilim. Sen pişman mısın?'

'*Ben… Bilmiyorum… Yine de beklesek daha iyiydi! İkimiz de sarhoştuk! İlk gecemizin daha özel olmasını sağlayabilirdik!*'

'*Daha pek çok ilk gecemiz olacak aşkım. Biraz aceleye geldiğini kabul ediyorum. Aslında gerçek bir sevişme olmadı… Daha uzun ve doyurucu olabilirdi. Bunu telefi edeceğim, söz veriyorum. Haftaya döndüğümde sana harika dakikalar yaşatacağım!*'

Gamze yine de bir beklenti içinde değildi. Seks olmasa da olurdu. Ağır bir erkeği üzerinde taşımak ve buna zevkli demek çok zordu. Eğer zevk almış olsaydı sarhoş haliyle bile bunu hatırlaması gerekmez miydi? Adamın ne okşayışlarını, ne öpüşünü ne de yaptığı başka zevkli bir şeyi hatırlıyordu. Artık içki içmeyecekti. Buna kesin kararlıydı. Hiç değilse kendisi ayık olsaydı, o gecenin olmasını engelleyebilirdi. Çocuğuna da evlendiği gerdek gecesi hamile kalırdı. Neyse, artık pişman olmak için çok geçti. Her şey için çok geçti.

Ankara'ya vardıklarında saat altıyı geçiyordu. Hava kararmıştı. Şehir içinde de kar yağışı olmasına rağmen yerler karlı değil, ıslaktı. Belediye ekipleri çok güzel çalışmıştı. Her yer temizlenmiş, tuzlar serpilmişti. Yerdeki karların çoğu sulu kar haline geçmişti.

Telefon çaldığında Dışkapı kavşağına gelmek üzerelerdi. Otobandan girmek yerine şehir içinden girişi tercih etmişti Akın. Gamze çevresini seyrediyordu. Telefon sesini duyunca dikkatini toparladı ve uzanıp aldı. Ekrandaki numarayı gördükten sonra da Akın'a uzattı.

"Tahir Bey!"

Telefonu alan Akın yavaşça açma düğmesine bastı. "Efendim Tahir?"

Gamze konuşmaları tam duyamıyordu. Hem radyonun sesi hem de arabanın ıslak yollarda çıkardığı şırıltı fazlaca duyma zorluğu yaratıyordu. Zaten Akın da telefonu öbür kulağına tutmuştu.

"Demek öyle?" dedi genç adam. "Peki, tamam. Dışkapı'dayız şimdi. Birazdan geliriz."

Telefonu kapatıp genç kadına uzattı. Gamze merakla ona bakıyordu. "Ne olmuş?" dedi.

"Bizi bekliyorlarmış."

"Kim?"

"Hepsi… Senin için büyük şans. O üçlüyü bir arada çoğu kişi

sadece ölmeden önce görebiliyor…" dedi Akın sıcak bir tebessümle.

Gamze yutkundu. Kalbi hızla atmaya başlamıştı yeniden. Gözleri soğukluğunu kaybetti hafifçe. "Tahir, Tamer ve Dodo mu?"

"Evet. Benim çıkışımın şerefine bir yemek tertip etmişler dün. Sürpriz olacakmış sanırım. Arabayla gelince de bu güne kalmış. Diğer adamın adı da Doğan… Onun ismini sadece düşmanları Dodo diye bilir. Biz de kızdırmak için arada öyle söylüyoruz. Dikkatli ol. Benim kadar yumuşak değildir."

"Olsaydı şaşardım zaten. Hem senin yumuşak halini de gördük. Adamları biçip geçtin!"

"İnan bana onlar farklıdır. Şık kıyafetlerine ve sosyetik tavırlarına aldanma. Hele ki yakışıklı olmaları seni hiç kandırmasın. Senin yakışıklı sevgilin bile onlarla yarışamaz. Yarım saat içinde senin hakkında her şeyi öğreneceklerdir. Belki de hakkında bir araştırma yapmışlardır bile. Kaan hakkında fazla konuşma. Eğer seni tanırlarsa ve o adamın sana yakışmayacağına karar verirlerse, onu çıkarmaktan vaz geçebilirler."

"Beni korkutuyorsun!" dedi Gamze.

"Korkma… Arkadaşın olarak uyarmak istedim. Özellikle Doğan aşka pek inanmaz. Bu konuda onu ikna etmek zordur. Sanırım en çok soruyu sana o soracaktır."

"Şey… Ben gelmesem olmaz mı? Seni bıraktıktan sonra yola devam etsem? Şimdi yemek falan da derken saat iyice geç olacak!"

"Üzgünüm tatlım. Bu gece gidemiyorsun!"

"Ne?"

"Gidemiyorsun dedim. Hepimiz Tahir'in evinde kalıyoruz. Tamer de eşiyle gelmiş. Bu kadar erkeğin içinde Natalia'nın tek başına olması bizce sorun olmaz ama senin de evde olman daha iyi olur. Yarın da seni İstanbul'a kendim bırakırım. Hamile bir kadının tek başına yolculuk yapmasına kesinlikle izin vermem!"

O kadar ciddi ve kesin kararlıydı ki, Gamze sesini bile çıkaramadı. Başını şehrin işlek sokaklarına çevirdi. Ankara diğer şehirler gibi değildi. Pazar bile olsa insanlar arabayla veya yürüyerek gezmeye çıkmışlardı. Etrafını seyrederken, adamın son sözleri yüzünden içinde minik bir ferahlık oluştuğunun farkındaydı. Bir tanecik arkadaşı vardı ve onu bu gece kaybetmek üzere olduğunu biliyordu. Daha önceden yola devam etme konusundaki kesin kararına rağmen, gece Ankara'da kalmak ve eresi gün yola çıkmak hiç de fena bir fikir değildi. Ve… Ve işin iyi

yanı onu İstanbul'a Akın bırakacaktı.

Hafif karlı yollarda bir süre ilerlediler. Genç kadın Anıtkabir'in yanından geçtiklerini gördü. Sonra geniş bir yolun kenarında yavaşladı Akın. Önünde park olan üç katlı bir binanın yan tarafındaki boşluktan içeriye girdi. Bina eski tarzda bir yapıydı. Sıvaları bile çok yeni sayılmazdı. İçerisi de köhne bir tasarıma sahip olmalıydı. Ama park yerine girerken yanıldığını anladı. Yer altına giren boşlukta bir an duraladı cip. Genç adam camdan kolunu uzatıp zil gibi bir şeye bastı. Tepede gece görüşlü bir kamera vardı. Birkaç saniye sonra otomatik kapı hızla açıldı. İçeriye girdikleri park yeri gıcır gıcırdı. Birkaç tane çok lüks araba vardı ve en az beş altı araba daha park edebilirdi.

Biraz ürkerek kapıyı açtı. Daha ayağını yere basmıştı ki, asansörün otomatik kapısı açıldı. Çıkan hoş bir sesin ardından, içinden iri yarı uzun bir adam çıktı. Gamze yerinde çakılıp kalmış, gelen uzun adamı seyrediyordu. Bu yaptığının ayıp olduğunu biliyordu ama elinde değildi. Akın ne demişse, az bile demişti. Bu gelen… Tahir olmalıydı. Otoparkın beyaz ışığında şakaklarındaki kırlar çok güzel parlıyordu. Saçlarının geri kalan her yeri siyahtı. Sanki şakakları özel olarak boyanmış gibiydi. Akın ile aynı boylarda ve aynı fiziğe sahip gibi gözüküyordu. Üzerine geçirmiş olduğu beyaz boğazlı kazak ve siyah pantolon ile bir dergiden fırlamış kadar yakışıklı bir adamdı. Yıllardır mankenlik yapan Gamze bile o yakıcı siyah gözlerdeki bakışı hiçbir erkekte görmemişti. Akın ne kadar gülümseyen bir yüze sahipse, Tahir tam tersi ciddi, hatta sert bir surata sahipti. Kalın siyah kaşları hiç düzelmeyecek gibi kıvrılmıştı.

Tahir önce genç kadının önünde durdu. Gamze o bakışlardaki çıplak sınıflandırmayı hissetti. Karşısındaki insanın ne olduğunu bir anda gören, buna göre puanını veren bir hakem gibi iki saniyede Tahir onu incelemişti. Kaç puan aldığını bilemeyen Gamze'nin soğuk bakışları ile Tahir'in sakin ama sert bakışları kesişti.

"Gamze Hanım!" dedi kibarca. Sesi telefondakinden bile güzeldi. İri elini uzattı. "Ben Tahir… Evime hoş geldiniz."

Genç kadın iri ele bıraktığı avucunda onun gücünü hissetti. Şu şık kıyafeti içinde çıplak bir silah olduğu hiç hissedilmemesine rağmen, gözlerindeki bir şey ve avucunun içindeki güçlü el gerçekleri haykırıyordu sanki. Bu adam kesinlikle oynanacak ve dalga geçilecek birisi değildi. Ekibin liderinin o olduğunu hissetti bilinç altında. Bu adam sakin ve lider görünümlü birisiydi. Anladığı kadarıyla Tamer çılgının tekiydi. Doğan ise isterse tam bir baş belası. O halde liderleri bu adam olmalıydı.

"Teşekkür ederim!" dedi genç kadın mesafeli bir sesle. "Çok naziksiniz!"

Tahir bakışlarını Akın'a çevirirken, elini de genç kadından çekmişti. Genç adam o sırada bagajdan valizleri çıkarmış, yanlarına yanaşıp yere bırakmıştı. İki erkek bir an bakıştılar. Tahir hafifçe gülümsedi. Akın'ın da yüzünde sıcak bir gülümseme belirmişti. "Bizi meraklandırdın ufaklık!" dedi Tahir daha yumuşak bir sesle. "Cezanı sonra keseceğiz. Sen de hoş geldin!"

İki erkek dostça sarıldılar birbirlerine. İki devin birbirine sarılması gibiydi. Gamze ayaklarının altında bir sarsıntı olmamasına şaşırmıştı. Şu kesindi ki, aynı tehlikeleri birlikte yaşayan ve birlikte ölüme koşan insanlar, kendilerini kardeş gibi hissediyorlardı. Başka türlü böylesine içten sarılmak mümkün değildi.

Onlar ayrıldıktan sonra Tahir bir an dönüp Gamze'yi süzdü. Can dostu arkadaşının değer verdiği kadına yeniden değer biçer gibiydi. Sonra aynı ılık gülümsemeyle Gamze'yi övdü. "Resimlerinizden bile güzel olduğunuzu söylemek isterim Gamze Hanım. Fotoğraflar kesinlikle sizi yansıtmıyor." Genç kadın elinde olmadan gülümsedi. Bu iltifat değildi. Böyle bir adam boş iltifat etmezdi. Tahir yerdeki Gamze'nin valizini aldı. "Hadi gidelim. Diğerleri de sizi bekliyor. Geç kaldınız."

Yoldaki kavga olayından bahsetmeyen Akın omuz silkti. "Yollar yüzünden!" O da yerden kendi çantasını almıştı. Tahir dönüp asansöre doğru yürüdüğünde Akın da Gamze'nin kulağına fısıldadı. "Umarım gördüğü fotoğraflar çıplak olanlar değildir!" dedi şakayla.

Gamze ona ters ters baktı. Bu adama inanamıyordu. Biraz büyükçe bir arkadaş edinseydi keşke! Bu çocuk ruhlu kahraman neden kendisiyle uğraşıp duruyordu? "Beni kızdırmaya uğraşma komutan!" diye fısıldadı. "Ben sokakta dövdüğün iki üç serseriye benzemem. Başkalarının yanında bu çıplak pozlardan söz edersen alıveririm boyunun ölçüsünü!"

"Şişşt! Kızma hemen. Şakadan da anlamıyorsun. Tahir çıplak resimlerini görmüşse bile bunu belli etmeyecek kadar efendi bir insandır."

"Senin olmadığın kesin!"

"Ben de öğreniyorum işte! Bana çok faydan oluyor doğrusu!"

Gamze ona aldırmadan Tahir'in peşine takıldı. Asansörde iki uzun adamın arasında olmak kendisini birazcık minik hissettirmişti. Normal bir erkekten bile uzun olan bir kadın için bu her zaman olabilecek bir duygu değildi. Ama asıl şaşkınlığı son kata çıkıp da kapıda kendilerini

bekleyen diğer erkekleri görünce yaşadı. Neredeyse yerinden kıpırdamayacaktı. Kat koridorunda öylece durmak istiyor ve onların arasına kesinlikle karışmak istemiyordu. Erkeklerin dördü de aynı boylarda, benzer atletik yapıya sahiptiler. Fakat yeni gördüğü bu diğer iki erkek, yüzleri hariç tıpatıp birbirlerine benziyorlardı. Aynı boy, aynı sırım gibi vücut… Hangisi hangisiydi anlamak zordu. Tabii ilk anda… Nedense Tamer ile Doğan'ı kadınca bir içgüdüyle birbirinden ayırdı. Şu yeşil gözlü dev Doğan olmalıydı. Simsiyah saçları gürdü ve yandan geriye doğru hoş bir biçimde taranmıştı. Akın'ınkiler kadar uzun değildi ama iyi kesimliydi. Esmer cildi pırıl pırıldı. Ve inceleyen bakışlar… Güzel bir kadın olduğu için değil… Aynı Tahir'inkiler gibi puan veren bakışlardı.

Diğeri de Tamer olmalıydı. Onun da saçları gür ve iyi kesimliydi. Geriye doğru biraz tutucu bir şekilde taranmıştı. Gözünün kıyısında çok hoş bir yara izi vardı. Doğan kadar keskin bakmıyordu. Belki de o dayanılmayacak kadar güzel olan kahverengi gözleri böyle gözükmesine sebep oluyordu. O gözler bu güne kadar bir erkekte gördüğü en güzel gözlerdi. Yumuşak ve etkileyici… Ama bunun bir kamuflaj olduğu o kadar açıktı ki! Başını her zaman derde sokan adam, bu yakışıklı adam mıydı? Bu çok ilginçti. Oysa gayet sakin gözüküyordu.

"Doğan… Tamer…" diye tanıttı Tahir arkadaşlarını. "Gamze Hanım…" diye ekledi sonra. İki erkek de genç kadının elini Tahir gibi yumuşakça sıktı. Ancak onların yumuşacık dokunuşları bile bir güç gösterisiydi sanki.

"Memnun oldum!" diyen Gamze biraz çekinerek gülümsedi. "Akın söylemeseydi hepinizi kardeş sanırdım! Aranızda küçücük kaldım. Kardeş olmadığınıza eminsiniz değil mi?"

"Aman Gamze Hanım! Çok şükür değiller. Birisiyle bile uğraşmak yorucu…" dedi güzel bir ses. Konuşmasında garip bir şive hissediliyordu. Buna rağmen çok anlaşılır bir vurgusu vardı. Genç kadın başını çevirince kapının ağzında duran güzelleri gördü. Eğer bu bir şakaysa, iyi bir şakaydı doğrusu. Ağzı neredeyse açık kalmıştı.

Kendisini yanağından öpen esmer güzeli, hayatında gördüğü en çekici kadındı. Eğer uzmanlar kendisine güzel diyorlarsa, bu kıvır kıvır saçlı esmeri görmemişler demekti. Daha evvel bu kadar siyah gözler de görmemişti. Öylesine güzel bir yüzü vardı ki, bebek gibi demek ona hakaretti.

Ve… Ve… Kendisini nazikçe öpen diğer kadın!

Avrupa'da bu kadına benzer çok kadın görmüştü. Genelde sarışın ve renkli gözlülerdi. Ama bu kadın kadar güzelini Avrupa'da bile

görmemişti. Upuzun düz ve gür saçları neredeyse… neredeyse beyazdı. Gülümseyen yüzünün güzelliği, Natalia olduğunu tahmin ettiği diğer esmer güzelden hiç geri kalmazdı. Ve hayatında ilk kez, gerçekten güzel olduğuna, güzel bir vücuda sahip olduğuna sevindi. Şu esmer hamile kadın hafif göbeğine rağmen bile en az sarışın olan kadar seksi gözüküyordu.

"Kusura bakmayın! Sizi karşılayamadık. Yemek yanacaktı az kalsın. Sizin gelişinize sıcak olsun diye uğraşıyorduk. Unutmuşuz… Ben Natalia! Bu da Güney!"

"Şaka gibi!" dedi Gamze dürüstçe. "Ne kadar güzelsiniz ikiniz de! İnanamıyorum!"

"Bunu dünyanın en güzel on kadınından birinden duymak çok hoş!" dedi Güney. Onun da ses tonu çok güzeldi. Adeta dinlendirici… Bu kadının mavi bakışlarında huzur verici bir ifade vardı. Natalia'nınkiler ise ateşle yıkanıyor gibiydi.

Güney gülümseyen duru bakışlarını yavaşça Akın'a çevirdi. "Hoş geldiniz Akın Bey. Ben Güney. Telefonda sizinle kısaca konuşmuştuk!"

"Evet, hatırladım!" dedi Akın da o sıcak gülümsemesiyle. "Nasılsınız?" Gamze'nin içi ısındı. Şu vardı ki bu dört erkeğin içinde en sıcak elektrik yayan Akın'dı. O tatlı mavi gözleri Gamze'nin ona kızmasını hemencecik engelleyiveriyordu. Oysaki daha bir dakika önce ona kızgındı. Genç adam Güney'in elini sıktıktan sonra da bu sefer Natalia'ya döndü. "Nihayet sizinle de tanıştık! Bizim Türk kızlarını alt eden ve Tamer'in kalbini çalan Yunanlı güzeli çok merak ediyordum doğrusu!" dedi tatlı bir tonla.

"Ben de kocamın bu kadar değer verdiği ruh ikizini merak ediyordum. Dediklerine göre huyunuz suyunuz aynıymış?"

"Hık demiş burnumdan düşmüş!" dedi Tamer biraz ters bir sesle. "Beni Elazığ'da beklettiğini unutmadım Akın Bey! Ama burada bayanların yanında sesimi çıkarmayacağım. Seni utandırmayayım. Neyse ki cezan bitti. Hayırlı olsun!"

"Surat asma hadi! ?" dedi Akın neşeyle. "Şu güzel bayana bir baksana! Kim Gamze kadar güzel bir kadınla yolculuğu reddederdi ki?" Beyaz dişleri gözüküyordu. Gamze hafifçe kızarırken iki erkek dostça kucaklaştılar. Bu arada genç kadın koluna giren diğer iki kadın tarafından içeriye sokulmuştu bile. Dıştan eski gibi gözükse de evin içi inanılmaz moderndi. Gamze paranın alabileceği her türlü eşyayı ve bunlarla

döşenmiş evler görmüştü. Ama bu ev gerçekten de güzeldi. Tahir Bey'in zengin olduğunu biliyordu ama adam aynı zamanda da zevkli olmalıydı.

Etrafını seyrederken erkekler de içeriye girip kapıyı kapattı. Gamze yerdeki el dokuması pahalı Türk halısını, duvarlardaki şahane yağlı boya resim koleksiyonlarını bir bakışta gördü. Modern koltuklar sade ama fazlasıyla sıcaktı. Evdeki her şey özenle seçilmişti. Perdeler bile fazla kadınsıydı.

"Çok güzel bir eviniz var Tahir Bey!" dedi Gamze dürüstçe.

"Güney sağ olsun…" dedi adam ciddi bir sesle. "Güney benim özel yardımcıdır. Sağ kolumdur ve aslında biraz daha özeldir. Hayatımda ne yazık ki Natalia gibi bir eş veya Doğan'ın annesi Süheyla Hanım gibi bir anne yok. Açığımı Güney kapatıyor. Bu evdeki eşyaların bir kısmı onun eseri. Eve kadınsı sıcaklığı veren onun zevki. Sayesinde hayatım biraz düzene girdi. Sen işe gireli ne kadar olmuştu Güney?"

"Dokuz ay oldu!" dedi genç kadın gülümseyerek.

"Evet. Dokuz aydır bana çocuk gibi bakıyor."

"Lütfen! Sen zaten benim gördüğüm en düzenli erkektin Tahir," dedi genç kız utangaç bir tonla. Hemen konuyu değiştirdi. "Şimdi misafirlerimize odalarını gösterelim. Belki ellerini yüzlerini yıkayıp üzerlerini değiştirmek isterler. Biz de bu arada masadaki son kontrolleri yaparız."

"Tamam! Gelin odalarınızı ben göstereyim size. Bu gece buradasınız."

Gamze az sonra gece kalacağı odaya yerleşmişti bile. Elini yüzünü yıkadıktan sonra üstünü değiştirip tek parça sarı bir elbise giydi. Belinde kemeri olan elbise, uzun eteği sayesinde onun boyunu daha da uzun göstermişti. O iki şahane kadının yanında silik kalmamak için uğraştığına inanamıyordu. Yıllardır böyle bir şey hissetmemişti. Natalia gerçekten göz alıcı bir esmerdi. Kocasını sevdiği her halinden belliydi. Çünkü daireye girdiklerinde ilk fırsatta kocasına sokulmuş ve elini tutmuştu. Gülümsedi. Kendisi de Kaan ile öyle mi olacaktı acaba? Kaan'ın yanındayken aynı o Yunanlı güzel gibi sevgiyle yüzü aydınlanacak mıydı? Kaan da kendisine öyle tatlı tatlı bakacak mıydı? Elini güvenle sıkacak mıydı?

İç çekti. Ne güzel hayallerdi bunlar! Az kalmıştı! Eğer Akın yapamayacağı bir şey için söz vermemişse, yakında Kaan'ın karısı ve çocuğunun annesi olacaktı.

Güney'i düşündü. Onun Tahir ile arasındaki ilişki demek ki

patron ve yardımcısı seviyesindeydi? Önce sevgili zannetmişti. Sekreteri ile ilişki kuran birçok erkek vardı gerçek hayatta. Ama Güney'in tavrı ve patronuna bakışları hiç de âşık bir kadın gibi değildi. Tahir de onu övmesine rağmen oldukça mesafeli gibiydi. Demek ki gerçekten de aralarındaki mesafeyi korumayı başarabilen, seviyeyi aşmayan ve arkadaşlığı geçmeyen bir ilişkileri vardı. Çünkü genç kızın ona ismiyle seslendiğini ve adamın da bundan rahatsız olmadığını fark etmişti. Bu yardımcılık işi nasıl bir şeydi ki?

Odası da çok güzeldi. Krem tonlarında döşenmişti. İlginçti ki, kendi banyosu bile vardı. Bu tip banyolu odaları olan evlerden fazla görmemişti. Otel gibiydi ama otelden çok daha rahat ve konforluydu. Krem perdelerin ardından dışarıdaki manzaraya baktı. Hafif yağan kar, sokak lambasının ışığında çok güzel gözüküyordu. Tam karşılarında ise büyükçe bir park vardı. Evin önünün ferah olması ne kadar da güzeldi. Kendi evi de güzeldi ama ne yazık ki bol miktarda betonarme yapıyı da görüyordu.

Kapısı tıklatılınca döndü. Gidip açtı. Karşısında Natalia duruyordu. Kucağında bir erkek çocuğu vardı. Simsiyah saçlı çok güzel bir oğlan çocuğuydu. İri gözleri babasınınkiler gibiydi. "Yemek hazır. Oğlumla seni çağırmaya geldik!" dedi Natalia gülümseyerek. "Seni oğlumla tanıştırayım mı?"

Çocuk keyif dolu bir gülücükle Gamze'ye bakmıştı bile. Genç kadın içinde bir parçanın sızladığını hissetti. İki yaşlarında gibi duran bu oğlan ne kadar da sevimliydi. O anda her zamanki soğukluğunu unuttu. Gülümseyerek oğlana uzandı ve onu kucağına aldı. Çocuk da hiç itirazsız bu güzel kadının kollarına geçmişti bile.

"Ne tatlı şeysin sen böyle!" dedi Gamze içtenlikle.

"Adı Turan…"

"Turan ha? Ne güzel bir isim bu!" Dudakları çocuğun yanağına dokundu. Ama öpmedi… Bir süre kokladı… Ne güzel kokuyordu! Hâlâ bebek kokuyor olması ilginçti. Sıcak evde kısa kollu duran çocuk, minik elleriyle Gamze'nin yüzüne dokunmuştu. "Sen ne yakışıklısın böyle?" dedi Gamze. "Seni şeker şey!"

"Sen geldiğinde uyuyordu. Yeni uyandı. Uyku mahmurluğunu atsın, sen onun şekerliğini o zaman gör. Babası gibi şımarık! Haylazlıklarına başlar hemen!"

"Olsun! Çocuktur, yapar!" Gözleri genç kadının karnına kaydı. "Bu kaç aylık?"

"O da altı oldu. Kız olacak diye Tamer havalara uçuyor. Bu sefer kız çocuğu olsun çok istiyordu."

"Hayırlısı… İnşallah sağlıklı doğar. Bu yakışıklı kesinlikle babasına çekmiş. Herhalde kız da senin gibi güzel olur."

"Teşekkürler. Duyduğuma göre sen de hamileymişsin?"

"Evet… Yani sanırım."

"Nasıl sanırsın? Akın Tahir'e öyle demiş?"

"Öyle dediğini biliyorum. Konuşurlarken ben de vardım yanlarında. Yani hamile olduğumu yeni keşfettim. Adetim çok gecikti de… Aklımda bile değildi."

"Adetin çok gecikmişse hamilesindir o zaman. Ben hamile kaldığımı hemen anladım. Hem adetim gecikmişti, hem de bulantılarım hemen başlamıştı."

"Benim henüz bulantım yok çok şükür. Sadece kendimi biraz yorgun hissediyorum. Hemen yoruluyorum ve bu ara aniden uykum geliyor."

Natalia başın salladı gülümseyerek. "Ben de öyleydim. İştahım da açılmıştı tabii!"

"Aynen!"

"O halde gecikmeyelim. Yemek hazır ve soğumasını istemeyiz. Bak aklıma ne geldi. Sen bana Natalia de, ben de sana Gamze diyeyim, tamam mı? İçeride hiç kimse mesafeli olmayı sevmez. İsimleriyle hitap etmen hoşlarına gider. Tabii sen de istersen? Zorlamayayım seni…"

Gamze başıyla onayladı. Zaten bu sıcak insanların yanında mesafeli ve duyarsız olmak zor olacaktı. Erkekler bile ciddi görünümlerinin altında sertliklerini yumuşatacak bir samimiyete sahiptiler.

Gamze kucağındaki çocuğu bırakmadan oturma odasına geçti. Erkekler kendi aralarında konuşuyorlardı. Hepsi de komik bir şeye güldüler. Gamze'nin geldiğin gören Akın kaşlarını kaldırmıştı. Kucağındaki bebeği kastederek, "Ne o? İdman mı yapıyorsun?" diye hafif bir alayla sordu.

"Olabilir!" dedi genç kadın hiç kızmamış gibi. Herkesin hamileliğini öğrenmiş olduğunu bildiğine göre utanması veya kızması saçma olurdu zaten. "Oğlunuz çok güzel Tamer Bey!" dedi ardından.

"Tamer diyelim olmaz mı?" diye düzeltti genç adam sakince. "Akın ikinizin yolculukta iyi arkadaş olduğunuzu söyledi. Onun arkadaşı

benim de arkadaşımdır.”

Gamze biraz utansa da başını eğdi. “Peki… Tamer!”

“Güzel… İnşallah sizin de çocuğunuz sağlıklı ve güzel olur. Kaan Bey ile ilgili hikâyeyi öğrendik. Bu konuda hepimiz size yardımcı olacağız. İçin rahat etsin. Tabii erkek arkadaşınızın bir daha aynı hatayı yapmaması koşuluyla. Bu iş için önemli kişileri zora sokacağız.”

“Sanırım yapmaz artık. Cezaevinde durumu gerçekten de çok kötüydü.”

“Bir musibet bin nasihatten iyidir!” dedi Doğan da sakin bir tonla. “Birkaç ay daha içeride kalsaydı bence daha iyi akıllanırdı ama madem aceleniz var…”

“Söz konusu çocuk olmasa bile âşıkları ayırmak doğru değil!” dedi Akın da hafif kısılmış gözlerle. O derin mavi gözler gülümsüyor gibiydi ama Gamze artık onu iyi tanımaya başlamıştı. Kaan’dan hoşlanmayan Akın’ın bu işten pek memnun olmadığını hissediyordu. Sırf kendisine söz verdiği için bu yardımı yapacağını biliyordu genç kadın.

“Aşk saçma bir şey!” diye alayla mırıldandı Doğan. “Kusura bakma Gamze, ama zaman içinde aşkın yerinde, uzamış sakallar ve yerlere fırlatılan çoraplar kalacak. Bir de bakacaksın ki gözlerini boyayan adam normal bir erkekmiş!”

Natalia koltuğun arkasından kocasına sarılıp kimseye aldırmadan yanağına minik bir öpücük kondurdu. Gözleri sevgiyle bakıyordu. “Ben kocamın uzamış sakallarını da, onun o halini de seviyorum Doğan. Bir gün bu dediklerini sana yedirecek bir kız çıkacak ve sen de dediklerin için çok pişman olacaksın. Aşk bence çok güzel bir şey!”

“Yorucu!” dedi Akın da. Dudaklarını büzmüştü. “Baksanıza, Gamze Hanım sevdiği erkeği sadece yarım saat gördü ama sonrasında üç gündür yollarda. Değer mi acaba?”

“Değer!” dedi genç kadın inatla. “Sizler onun kusura bakmayın. Akın Bey’in Kaan ile ilgili bir sorunu var ama bir türlü anlayamadım. Hep böyle ters konuşuyor işte!”

“Akın böyledir!” dedi Tamer gülümseyerek. “Bir şeyi sevmediyse kimse kolay kolay onun fikrini değiştiremez. Birlikte çok gezdik. İnatçıdır. Geri adım atmayı bilmez. Ama kafasına koyduğunu da yapar…”

“Fark ettim zaten!” dedi genç kadın da. “Yol boyu benimle didişip durdu.”

"Şaşmam… Yufka yüreğini gizlemenin bir yolu sanırım!"

"O mu yufka yürekli?" diye sordu Gamze hayretle.

Aynı anda Akın da "Ben mi yufka yürekliyim?" diye sormuştu şaşkınlıkla. "Bunu bana, bir katile mi söylüyorsun? İki kişiyi öldürüp yirmi iki yılla yargılandığımı unutuyorsun?"

Tamer gözlerini kısıp Gamze'ye baktı bir an. "Sen olayı biliyor musun Gamze?" diye sordu ona.

Genç kadın başını eğdi. Onların askeri kimliklerinin gizli olduğunu biliyordu. Belki Natalia'nın ve hatta Güney'in bundan haberi yoktu. Çünkü iki kadın da merakla konuşmaları izliyordu. "Şey!" dedi sıkıntılı bir tonla. "Birazını…"

"Biz tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz ama!" dedi Natalia soran bakışlarla. Gözleri Gamze, kocası ve Akın arasında gezinmişti bir an. "Sadece Akın'ın asker olduğunu ve bir görev sırasında iki sivili öldürmek zorunda kaldığını biliyoruz. Şunu tam olarak anlatsanıza?"

Tahir yerinden kalktı. "Önce masaya oturalım arkadaşlar!" dedi sıkıntıyla. "Bu konuyu yemekte konuşalım. Olmaz mı?"

İşte o anda Gamze, Tahir'in yardımcısı olmasına rağmen Güney'in genç adamın gizli kimliğini bilmediğinden emin oldu. En azından Tahir hâlâ bilmesini istemiyordu. Fakat Natalia bu işin peşini bırakacak gibi durmuyordu. Masaya oturup servisler yapıldıktan sonra hemen neler olduğunu sordu. Sıcak çorbalarını yudumlayan adamlar bir an birbirleriyle bakıştılar. Sorunun muhatabı aslında Tamer olduğu için genç adam karısına olayı kısaca özetledi. Bir iş için doğuda olduğunu ve o sırada Akın ile yollarının kesiştiğini söyledi. Bu kısım kısmen yalandı. Gerisi ise Gamze'nin bildiği gibiydi.

Natalia ve Güney'in üzülmüş oldukları açıktı. Hikâye üzülünmeyecek gibi değildi. İkisinin de yüzü düşmüştü. Fakat ikisi de ilk kez gördükleri Akın'a artık daha bir farklı bakıyorlardı. Her ikisi de sürekli gülümseyen bu adamın baştan bir serseri olduğunu düşünmüşlerdi. Kendi kocalarından, patronlarından ve hayata karşı umursamaz bir diklikle duran Doğan'dan çok farklıydı. Üç erkek de görünüm olarak yıpratılamayacak granit kayalar gibiydi. Neden çok iyi anlaştıkları belliydi. Ama Akın onların arasında, o granitlerin içinden süzülüp kendisini gösteren taze bir çiçek gibiydi. Geldiğinden beri bir kere yüzü ekşimemiş, neşeli görünümünü hiç bozmamıştı.

Şimdi ise bu neşeli adamın öfkesine yenik düşüp iki kişiyi saniyeler içinde öldürdüğünü öğreniyorlardı. Hem de hiç duraksamadan!

Görünüş ne kadar da yanıltıcıydı!

"Aslında o ölümler de senin yufka yürekli olduğunu gösteriyor," dedi Tamer doğal bir sesle. Dudakları hafi kıvrıktı. "Kabahat bendeydi. Dikkat etseydim sana engel olabilirdim. Ama zavallı kızın ağabeyinin sana bıçak sallayacağını akıl edemedim. O da kendi suçuydu. Sonuna kadar ölümü hak etmişti." Sonra gülümsemesi arttı. "Hak ettiği gibi de hayvan pisliğinin içine gömüldü. Akın onun cesedini daha yere düşmeden yakaladı ve tuttuğu gibi ahırdaki taze inek pisliklerinin içine attı. En hoşuma giden de buydu. İnan bana çok geceler yattığımda bunu düşündüm. Senin yaptığını aslında ben yapmak isterdim. Neden yapmadığımı sordum kendime… Birçok gece uykusuz kaldım…"

"Cevabını buldun mu bari?" diye alayla sordu Doğan. Ağzına götürmek üzere kaldırdığı çorba kaşığının üzerinden şeytani bir yeşillikle bakıyordu…

"Bazen bulduğumu sanıyorum!" dedi Tamer fazla bir açıklamaya girmeden. Fakat Gamze o sorunun cevabını biliyordu. Artık onların kim olduğunu ve ne gibi tehlikeli işler yaptığını biliyordu. Diğerleri bilmeyebilirdi ama bu adamların hayatı zaten ölümlerle iç içeydi. O kadar uzun zaman bu tip olaylar görmüşlerdi ki, kalpleri katılaşmış, mantıkları öncelikli olmuştu. Hayat onları acımasız yapmıştı. Tıpkı hastası ölebilecek olan bir doktor gibi, işleriyle aralarında duygusal bir bağ kuramıyorlardı. Ama Akın öyle değildi. Akın duygusaldı. Akın daha hassastı. Akın hayatın neşesini emen bir sünger gibiydi. Onun neşesini bozacak insanların vay halineydi. Daha bugün neler olduğunu görmüştü. Bu adam patlamaya hazır bir volkandı ve öfkesini gülen suratının arkasına gizliyordu.

"Yaşandı bitti!" dedi Akın da gülümseyerek. Konuyu hemen zekice değiştirdi. "Şimdi daha güzel şeylerden konuşalım. Ama önce çorbamızı içelim. Bu ne güzel çorba böyle! Süzme mercimeği özlemiştim. Kim yaptı acaba?"

"Ben!" dedi Güney gülümseyerek. Onun da dudaklarından gülümseme eksik olmuyordu. O kadar dinlendirici bir bakışı vardı ki, Gamze elinde olmadan ona hayran kaldı. '*Su gibi kız',* dedikleri bu olsa gerekti. Parmaklarından birinde tek taş bir yüzük vardı. Hem de sol elinde. Ama evli olduğunu sanmıyordu. Evli olsaydı her halde hem söylerlerdi hem de kocası bir akşam yemeğinde birbirinden yakışıklı bu dört erkekle yemek yemesine izin vermezdi… "Annemim en özel çorbasıdır," diye devam etti Güney. "Beğendiğinize sevindim!"

"Harika olmuş."

"Annemler göçmendir. O yüzden bu çorbayı biraz değişik yaparlar."

Akın ile Güney arasındaki sıcak bakışma her nasılsa Gamze'yi huzursuz etmişti. İşte, bundan daha doğalı ne olabilirdi ki? Aylarca kadınsız kalmış aç bir erkek ve ciddi anlamda güzelden öte bir sarışın… Üstelik bu sarışının patronu ile arasındaki ilişki gayet seviyeli sınırlardaydı. Akın kendisine bir kadın bulmak için sokağa çıkmak zorunda kalmamıştı. Gerçi Güney isimli güzel hiç de hoppa bir kıza benzemiyordu. Bir gecede bir erkeğin koynuna girecek tipte biri gibi durmuyordu. Hatta bakire olduğu bile kesin gibiydi. Akın nihayet istediği gibi saf bir kızla karşılaşmış olabilir miydi? Öyle olduğu açıkça görülüyordu.

Çorbalardan sonra gelen yemek ise gerçekten çok lezzetliydi. İzmir köfte ile fırında rosto, yanında kuş üzümlü pilav ve patates püresi ile alkışlanacak kadar lezzetli bir menüydü. Bir sürü de soğuk meze vardı. Erkeklerin hiç birisinin alkol almadığına dikkat eden Gamze, ne kadar iyi anlaştıklarının da farkındaydı. Birbirleriyle konuşmaları dostluktan çok öte bir yakınlık taşıyordu. Özellikle Akın'ın çaba harcamadan yaptığı sıcak espriler, geceyi neşelendirmişti. Onun şakacılığından, ince, alaycı esprilerinden hoşlandığını fark etmişti Gamze. Farkında değildi ama o uzun saçlı çekici genç adama bakarken soğuk bakışlı gözleri ısınıyordu. Dudaklarındaki gülmeyi unutan sinirler yeniden çalışmaya başlıyordu. Artık hayatında önemli bir yere sahip olduğunu inkâr edemezdi. Ondan yarın ayrılacak olmak garip bir şekilde kalbini ağrıtıyordu.

Aklından onlarca plan geçmeye başlamıştı. Öylesine garipti ki bu, kendisi bile kabullenmek istemiyordu. Onu yanında tutabilecek şeyler düşündüğüne inanamıyordu. Yemekten sonra kahve içerlerken, onun yanına oturmakta bir sakınca görmemişti. Omuzları, kolları ve bacakları zaman zaman birbirine değerken bundan rahatsız değildi. Aklında hâlâ onunla ilgili düşünceler vardı. Evet, bu iyi adamdan, bu güleç yüzlü erkekten hemencecik ayrılmak istemiyordu. Kaan ile aralarındaki husumet umurunda değildi. Kırk yılda bir iyi bir dost bulmuştu, onu da iki gün içinde kaybetmesi çok saçmaydı. Kaan varsın ondan hoşlanmasındı. Akın bir şekilde İstanbul'a, yanına gelmeliydi. Kendisini hayatında hiç olmadığı kadar güvende hissediyordu. Biliyordu ki kendisini düşünen, kendisi için endişelenen birisi vardı. Her ne kadar kadınlığı konusunda tutucu fikirlere sahipse de diğer yönlerden mükemmel bir arkadaştı o.

'*Beni bırakmasını istemiyorum!*'

Bu kesindi. Fakat şans şimdilik kendisinden yanaydı. Kendisinin

bol parası vardı. Onun ise hiçbir şeyi yoktu. Eninde sonunda bir işe girmek isteyecekti. Belki yarın değil… Belki haftaya da değil… Ama Gamze onu ikna edeceğinden emindi. Başı sıkıştığında koşacağı bir erkekti o. Kabul etmek lazımdı ki Kaan bu konuda bencildi. Genellikle kendisini düşünen, çevresindeki insanlarla ilişkileri iyi olmasına rağmen onların sorunları ile ilgilenmeyen bir yapısı vardı. Tıpkı… Tıpkı kendisi gibi! Gamze de aslında öyle değil miydi? Öyle bir sektörde çalışıyordu ki, kendinden başkalarını düşünmek aptallıktan başka bir şey değildi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde çay içerlerken, küçük Turan gülücükler saçarak Akın'a musallat olmuştu. Çocuk doğal olarak bu kadar erkeğin içinde en güleç olan adamı keşfetmişti. Akın ile yan yana oturan Gamze ise ilgiyle bu ikiliyi seyrediyordu. Esmer oğlan çocuğu tatlı kahkahalar atarken genç adamın gür saçlarına yapışmıştı. Onun koltuk altlarından hafif gıdıklayan Akın ise teslim olmuş gibi davranıyordu. O iri eller öylesine maharetliydi ki, çocuğun canını yakmadan narin bedenini tutabiliyordu. Akın'ın iyi bir baba olacağı belliydi. Onun olduğu evde kahkahalar ve eğlence eksik olmayacaktı. Tamer de diğer iki erkeğe göre daha neşeliydi. Oturduğu koltukta karısına sarılmış bir halde gülümseyerek oğlu ile Akın'ın didişmelerini izliyordu. Güzel gözleri çocuğundan ne kadar gurur duyduğunu da gizleyemiyordu tabii.

Öylesine sıcak ve samimi bir ortam vardı ki, Gamze iyice gevşedi. Bu insanlara imrendi. Bu kadınlara imrendi. Onların arasında olabilmek isterdi… Bu erkeklerden birisine sahip olsaydı eğer, bu şahane arkadaşlığı onlar gibi doyasıya yaşayabilecekti. Böyle bir şey hiç mümkün değildi tabii. Bu çemberin içine girmesi imkânsızdı.

"Yarın sabah Akın ile ben savcının yanına gideriz …" dedi Tahir tembel bir tavırla. "Siz de gelecek misiniz çocuklar?"

"Ben gelirim!" dedi Tamer.

"Ben de!" diye ekledi Doğan. "Epeydir Muhsin'le görüşmedik. Bir kızı olmuş. Hediyesini vereceğim!"

"Demek yine kızı oldu?" dedi Akın gülümseyerek. "Bu kaçıncı?"

"Beş! Ama artık son diye yemin ediyor!" dedi Tahir. "En büyük kızı şimdi yirmi yaşlarında galiba… Güney'den iki yaş küçük olduğunu hatırlıyorum. Garip olan, ağabeyinin çocukları da hep erkek! Onun da altı oğlu var."

Bu ilginçti. Karşılıklı gülüştüler biraz utançla. Dalga geçmek doğru değildi ama gerçekten de ilginçti. Sonra Tahir sarı saçlı Güney'e döndü. "Yarın işe gitme. Bizim işimiz, dolayısıyla Gamze'nin İstanbul'a

yola çıkması öğleni bulur. Siz de isterseniz bu arada biraz dolaşabilirsiniz? Kızılay'da alışveriş yaparsınız. Belki daha sonra birlikte öğle yemeği bile yiyebiliriz."

"O zaman bir lokantada yer ayırtayım mı?"

"İyi olur. Sonra beni arayıp haber verirsin. Biz de Gamze için iyi haberlerle dönmeye çalışırız."

Genç kadın Kaan'ın kurtuluşuna adım adım yaklaştıklarını hissetmekten mutluydu. İçtenlikle gülümsedi. "Çok teşekkür ederim!" dedi. "Cidden! Sizin gibi bir topluluğu tanımak… hayatımın en özel olayıdır!" Nispeten ısınmış dürüst bakışları, yalan söylemediğini gösteriyordu. "Yaptığınızı unutmayacağım. Ne ben ne de Kaan! Buna emin olun!"

"Daha bir şey yapmadık!" dedi Tahir. Kır şakakları oda ışığında gümüş gibi parlıyordu. Nasılsa ciddi yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi. "Önce yapalım, sonra düğününüzde halay çekerek bunu kutlarız. Halayda aramızda olursanız teşekkür etmiş olursunuz!"

Gamze bakışlarını Akın'a kaydırdı. O hâlâ kucağındaki çocuk ile ilgileniyor gözüküyordu. Buna rağmen sessizce dinlediğini biliyordu. Gülümseyen erkeksi dudaklarına rağmen kendisine dönen bakışlar ifadesizdi. Kahretsin! Onun böyle bakmasından hoşlanmıyordu Gamze. Sırf o mutlu olsun diye sevdiği adam ile evlenmekten vaz geçecek değildi ya! Neden böyle bakıyordu? Hem kendisi dememiş miydi kesin evleneceklerini? Ne olursa olsun evlenmeleri için çaba göstereceğini?

Zaman gayet güzel geçmişti. Karşılıklı konuşmalarla geçen saatlerden sonra Gamze'ye yol yorgunluğu da çökmüştü. Gece iyice ilerleyince, onların yol yorgunluğu bahane edildi ve herkes odalarına gitmek üzere ayağa kalktı. Gerçekten de kendisini yorgun hisseden Gamze, buna içinden oldukça sevinmişti. Bir an önce yatmak ve dinlenmek istiyordu. Tahir, yardımcısı Güney'i evine kendisinin bırakması konusunda kesin kararlıydı. Taksiyle gitmesine izin vermedi. Fazla inat etmeyen genç kız gülümseyerek herkesle vedalaştı ve Tahir ile dışarı çıktı.

Onlar ayrıldıktan sonra geri kalanlar da odalarına çekilmek üzere hazırlandılar. Doğan o tembel leopar tavrıyla oturduğu koltukta ayaklarını ileri uzatmıştı. Sakin bir tavırla Tahir'i bekleyeceğini söyledi. Herkese toptan iyi geceler diledi. Tamer de oğlunu kucağına almıştı. Karısının Gamze'yi öperek iyi geceler dilemesini izliyordu. Onlar odalarına giderken Gamze yan gözle Akın'a baktı. Onunla odaları yan yanaydı. Bu koca evde hepsine yetecek kadar oda vardı. Onun bakışlarını fark eden

Akın, biraz daha oturup Doğan gibi Tahir'i bekleyeceğini söylemişti. Ve kendisine iyi geceler dilemişti.

On dakika sonra dişlerini fırçalamış olan Gamze, yatağına yatmaya hazırlanıyordu. Yatmadan önce kulağını kapıya dayadı. Büyük salondan çok kısık bir şekilde hâlâ televizyon sesi geliyordu. Konuşma sesi algılamadı. Akın yatmış mıydı acaba?

Sıcak odada kırmızı geceliği ile yatarken, kalbi yarının heyecanı içindeydi. Yarın olacak ve sevdiği adam ile ilgili iyi haberler alacaktı. Bundan emindi. Erkeklerin gözlerindeki kendine güven ışıltılarından anlamıştı bunu. Onlar olmayacak duaya amin demeyen erkeklerdi. Onlar yapamayacağı şeyler için söz veren tiplerden değildi. Ah bu Akın! Güleç, doğru sözlü, fedakâr Akın! Onunla karşılaşması ne büyük bir şanstı! Onun o koca gövdesine çarpmayabilirdi! Arabasına almayabilirdi! Ne bilirdi ki öylesine gizemli bir serserinin böylesine güçlü arkadaşları olacağını?

Hayret! Yine Akın'ı düşünmeye başlamıştı! Yattığı yerden gülümsedi. Ona o kadar alışmıştı ki! Bu kadar sık düşünmesi ondan olmalıydı. Yan dönüp kolunu ileriye attı. Evet… O kadar alışmıştı ki, şu anda yanında olsa hiç itiraz etmezdi. O seksi gövdesine sarılır ve güvende olmanın tadını çıkarırdı.

'*Seksi mi? Saçmalama!*'

Gözlerini yumdu. Önce geniş omuzları geldi aklına… Hatırlamak istemiyordu ama elinde değildi. Kaslarla kaplı o omuzlara dokunmuştu. Onları ovmuştu. Parmakları arasında gerilen kasları hissetmişti. Sonra kaslı atletik göğsü geldi gözünün önüne… Sevmediği halde parmaklarına dokunan o tüylerden rahatsız olmamıştı. Hatta burnunun ucuna değip kendisini gıdıklamışlardı. Ayı gibi kıllı değildi. Tabii çıplak göğsünü tamamen görmemişti ama atletinden göründüğü kadarıyla hoş bir göğsü vardı. O fark etmeden iç çamaşırındaki fazlalığa da bakmıştı kısa bir an.

'*Seksi işte! Kabul et!*' dedi içindeki bir ses.

Yeniden sırt üstü döndü. Elinin tersini sıkıntıyla alnına dayadı. Kahretsin! Yine kahretsin! Neden Kaan ile ilgili bir gram bile böyle şeyler hatırlamıyordu? Çocuğunun babasının o gece kendisine yaptıkları ile ilgili en küçük ve hoş bir anısı bile yoktu. Hatırladıkları sıkıntılı şeylerdi. Artık kesin kararlıydı. Bir daha alkol almayacaktı… Özellikle seksten önce!

Akın ise salonda Doğan ile sessizce oturuyordu. Yüzünde artık

gülümseme yoktu. Ciddi bakışlarla karşısındaki televizyona bakıyordu. Gördüklerinden ve duyduklarından ise fazla bir şey anlamıyordu. Zaten bolca karla ve kapalı yollarla ilgili haber vardı. Garip ki onun da aklı Gamze ile meşguldü. Onun büyük bir aşkla Kaan denen serseriyi sevmesini içi kaldırmıyordu. Son iki gündür yolculuk yaptığı bu kadını daha iyi tanıma fırsatı olmuştu. İstediğinde esprili ve neşeli olabiliyordu. O seksi kıyafetiyle bile hiç utanmadan yatağında yatmış, kendisine olan güvenini açıkça belli etmişti. Kendi hakkında kimselerin bilmediği şeyleri öğrenmişti. O soğuk bakışların altında aslında insancıl ve incinmekten korkan bir kadın olduğunu keşfetmişti. Ve bu güzel kadını o Kaan uyuzu ile bir araya getirmeyi aslında canı hiç istemiyordu. Gamze ona bir değil birkaç gömlek büyük gelirdi. Her nasılsa onun kalbini çalan bu adam normal zamanlarda kendi muhatabı bile olmazdı. Fakat söz vermişti bir kere. Kendi eliyle onu Kaan'a teslim edecekti. Hiç hoşlanmasa da bunu yapacaktı. O çocuğun babasız doğmasına izin veremezdi. Her şey ayarlandıktan sonra ilk yapacağı iş, Elazığ'a uçup gerçekleri Kaan'ın aklına sokmak olacaktı. Gerçekleri ve yapılması gerekenleri…

Akın'ın elinde bir telefon vardı. Dalgınca parmaklarının ucunda sallayıp duruyordu. Bu telefon Gamze'nindi. Genç kadın giderken koltukta unutmuştu. Az önce bulmuştu. Götürüp verecekti fakat öncelikle Tahir'in gelmesini bekliyordu. Tahir'in yardımcısı Güney'i de gerçekten beğenmişti. Çok farklı bir kızdı. Arada bir Tahir ile bakışmalarını görmüşse de bir türlü aralarındaki yakınlığı çözememişti. Tahir ona bir personel olarak davranmadığı gibi Güney de ona bir patron gibi davranmıyordu. Ama bir şekilde birbirlerine karşı mesafeli olduklarını da görmüyor değildi.

Elindeki telefona baktı yeniden. Biraz daha gecikirse Gamze uyumuş olacaktı. Gerçi önemli değildi. Bu saatten sonra onu arayan olmazdı herhalde? Yolda araba ile gelirken bile fazla kişi aramamıştı. Bir iki arkadaş o kadar. Onlarla bile uzun konuşmamıştı genç kadın. Yine de belli olmazdı. Belki acil bir arama olurdu. Yattığı yerden burada çalan telefonu duyması imkansızdı. Götürüp verse iyi olurdu.

"Sen bekliyor musun?" dedi Doğan'a.

"Evet!"

"Gamze telefonunu unutmuş. Onu vereyim. Ben de yatayım. Dün gece fazla uyuyamadım zaten."

"Olur. İyi geceler," dedi genç adam ilgisizce. Onun da gözü televizyondaydı. "Yarın görüşürüz."

"Tamam. Görüşürüz. Sana da iyi geceler."

Doğan birden gözlerini ona çevirdi. "Akın?"

"Efendim?"

"Gamze'yle cidden arkadaş mısınız?"

Genç adam çatık kaşlarla onu süzdü bir an. Onun neden böyle bir soru sorduğunu anlamaya çalışıyordu. Doğan'ın insanı ürküten keskin yeşil bakışları vardı. Ama onu iyi tanıyan Akın, arkadaşının aklında başka bir şey olduğunu biliyordu. Ellerini cebine sokarken onaylarcasına başını eğdi. "Evet…"

"Eğer arkadaşsanız ona gerçekleri söyle! Sevdiği adamın nasıl birisi olduğunu anlat ona… Gamze… benim de hoşuma gitti. Güzel bir kadın olduğu için değil… Göründüğü gibi bir kadın olmadığı için! Sana bakışlarını gördüm. Gözleri sürekli senin üzerinde. Bilmesem… sana âşık olduğunu söylerdim. Sanırım sana güveniyor. Sen de bu güvenini boşa çıkarma! Ona söyle! Onu yaralamaktan korkma… Daha sonra üzülmesindense şimdi üzülmesi daha iyi."

"Yapamam…" dedi genç adam. "Kaan için ne söylersem söyleyeyim onun hislerini değiştiremem. Gerçekten âşık… Söylemeye kalktığımda hemen tavır alıyor. Arkadaşlığımız bile beni kurtaramaz."

"Başına geleni çeksin mi demek istiyorsun yani? Sence ona yazık değil mi?"

"Yazık… Fakat elimden gelen bir şey yok." Genç adamın sesi gerçekten üzgündü. "Yıllarca kendisini erkeklerden korumuş… Çok zor bir genç kızlık geçirmiş. Sonunda sevdiği erkeği bulmuş. Ona tüm kalbiyle tutunmuş. Ne söyleyebilirim? Nasıl hayallerini yok ederim? Ona yapabileceğim tek iyilik, o şerefsizi ikna edip hiç kıvırmadan Gamze ile evlenmesini sağlamak olur. Hepsi bu!"

"Ama sana güveniyor, değer veriyor. Bu çok açık! Bir şekilde mutlaka denemelisin!"

Akın başını salladı isteksizce. "Peki, denerim!"

Tam dönüp gidecekti ki Doğan yeniden konuştu. "Ve Akın?"

"Efendim?"

"Sen… Sen iyi bir adamsın!"

"Öyle mi?"

"Öyle! O küçük yavrucak… Zeynep… Yaptığın şey çok onurluydu ve bizim taşlaşmış kalplerimizi yeniden canlandırdın. O kadar çok ölüm görmüştük ki, artık her şeyi kanıksar olmuştuk. Sen her ölümün acı olduğunu bize yeniden öğrettin. Sen hapse girdikten sonra uzun süre

bunu düşündüm. Aramıza yeniden katıldığın için çok mutluyum. Sen gerçekten de değerli bir dostsun. Her zaman arkanda olduğumu unutma!"

Akın gülümsedi. Hepsi o kadar… Havalara girmedi. Şımarmadı. Sadece sıcak bir şekilde bu övgüyü gülümseyişiyle kabul etti.

Doğan da gülümsedi. Yeşil gözleri uzun kirpiklerinin gölgesinde siyah gibi duruyordu. "Git hadi!" dedi yavaşça. "Gamze uyuyup kalacak yoksa. İyi geceler."

Akın Gamze'nin odasının önüne geldiğinde bir an bekledi. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Uyumuş olabilir miydi? Kararsızca elini kaldırdı. Sonra hafifçe kapıyı tıklattı. Uyumuşsa eğer dönüp gitmekten başka çaresi yoktu. Birkaç saniye bekledi. Tam geri dönüp gidiyordu ki, kapı hafifçe aralandı.

"Akın?" diye adını fısıldadı Gamze aralıktan.

"Benim… Uyandırdım mı?"

"Daha yeni yatmıştım. Uyumamıştım." Kapıyı iyice açtı. Üzerinde yine o kırmızı seksi geceliği gören genç adam bakışlarını kaçırdı. Doğrudan genç kadının yüzüne baktı. Gamze'nin yüzünde birden muzip bir gülümseme belirmişti. "Hayırdır? Bu gece aynı yatakta yatamayız, biliyorsun değil mi?" diye sordu.

Akın da gülümsedi. "Yok, onun için gelmedim. Telefonunu unutmuşsun da!"

Gamze'nin bakışları adamın uzattığı telefona kaydı. Sonra uzanıp avucundan aldı. "Peki, teşekkürler!"

"Bir şey değil." Kapının ağzında öylece duruyorlardı. Ne Gamze geri çekilip kapıyı kapatmaya teşebbüs ediyordu ne de Akın geri çekilip odasına gitmeye yelteniyordu. Bakışları birbirleriyle kesişmişti.

"Tahir geldi mi?" diye sordu Gamze kısık sesle.

"Hayır…"

"Doğan yattı mı?"

"Hayır…"

Gamze gözlerini koridora çevirdi. Tamer ile Natalia'nın odası koridorun sonundaydı ve kapıları da sıkıca kapalıydı. Konuşmalarını duymaları imkânsızdı. Diğer tarafa baktı. Doğan da geliyor gibi gözükmüyordu. Televizyonun sesi hâlâ duyuluyordu. Yine de kısık bir sesle konuşmayı sürdürdü.

"Gitmelisin… Bizi böyle görseler… yanlış anlayabilirler."

"Evet…"

"İyi… Git hadi…" diye yumuşakça mırıldandı Gamze. Akın yerinden kıpırdamadan duruyordu. Bakışları adamın gözlerinin derinliklerinde kayboldu. Hemen gözlerini kırpıştırıp kendisini yüzeye çekti. O mavi gözler bir garip bakıyordu. Kaşlarını çattı. "İyi misin? Bana bir şey mi diyeceksin?"

"Hayır!"

"Canın mı sıkılıyor?"

"Belki!"

Gamze gülümsedi. Ona doğru biraz sokuldu. "Neden?"

Akın onu süzüyordu. Sonra yavaşça ellerini uzatıp onu belinden yakaladı. Gamze şaşırmışsa da hiç karşı koymadı. Bedeni ona doğru çekildiğinde sesini çıkarmadı. Elindeki telefonu düşürmemeye çalışarak avuçlarını göğsüne yasladı. Genç adamın düşünceli bakışlarından hoşlanmamıştı. Onun hep gülümsemesi gerekiyordu. O hep gülümseyecekti ki, Gamze'nin de keyfi yerine gelsin. Gözleri gözlerindeyken, parmak uçlarını değer verdiği adamın göğsünde gezdirdi.

"Birisi görecek şimdi!" dedi yavaşça. "Bana bu şekilde sarılman… yanlış anlaşılabilir!" Nefesi hızlanmıştı biraz. Akın cevap vermeden öylece bakıyordu. Sanki onun dediklerini duymamış gibiydi. Gözleri genç kadının dudaklarına usulca kaydığında, Gamze'nin nefesi hızlanmaktan öte, adeta kesildi. Onun ne yapmaya niyetlendiğini hissetmişti. "Yapma sakın!" dedi zorlukla. "Lütfen yapma!"

Adam hâlâ konuşmadan duruyordu. Gamze kalp atışlarının anormal hızı karşısında şaşkındı. Gülümsemeye çalıştı. Fakat belindeki elin birisi yavaşça yukarıya tırmanınca gülümsemesi dondu. Adamın iri avucu, incecik kumaşın üzerinden göğsünün yuvarlaklığına okşarcasına kaydı. Bir an diri yuvarlaklığın üzerinde oyalandı. Sonra avucunu kalbinin olduğu yere hafifçe bastırdı.

"Kalbin niye bu kadar hızlı atıyor?" diye fısıldadı genç adam. Avucunun altında genç kadının göğsünden başka, deli gibi atan kalbini çok iyi hissedebiliyordu.

"Korkuyorum…" diye yavaşça itiraf etti Gamze.

Adamın kaşları havaya kalktı. "Korkuyor musun?"

"E..Evet!"

"Neden?" Bu sefer kesinlikle göğsünü avuçlamıştı. Gamze bu temas ile ürperdi. Kumaşın incecik kalınlığı onun avucunu hissetmesine

engel değildi. Baş parmağı ustaca göğüs ucunu bulmuştu. Buna inanamıyordu! Göğsü açıkça okşanıyordu ve o, karşı bile çıkamıyordu!

"Yakalanacağız! Yapma şunu!" diye zayıf bir sesle itiraz etti. "Neremi okşadığının farkında mısın?"

Akın gülümsemedi. Gayet ciddiydi. Ve… elini çekemiyor gibiydi. "Öyleyse odana girelim…" diye mırıldandı.

"Ha..Hayır!" diye itiraz etti genç kadın. Onun elini yakaladı. Çekmek istedi ama parmakları hareket etmedi. Avucunu onun eli üzerinde tutmaktan başka bir şey yapamadı. O soğuk Gamze iyice yok olmuştu. Her türlü cinsel yakınlığa bağışıklı, azgın erkeklerle kolayca mücadele eden Gamze yoktu artık. Arkadaş olarak gördüğü bu erkeğin ani yakınlığı aklını başından almıştı. Her yeri yanıyordu. Keşke ona kapıyı açmasaydı. Keşke uyumuş olsaydı. Şimdi böyle tir tir titriyor olmazdı. Şu anda birisi kendilerini böyle görse ne yapardı? Onu içeriye de alamazdı. Bu çok tehlikeliydi. Nasıl tehlike arz ettiğini ise düşünmek bile istemiyordu. Ama adamın dudakları yavaşça kendi dudaklarına uzanınca çaresizce fikrini değiştirdi. Gerçekten de öpülürken birileri tarafından görülmek istemiyordu. "Peki… İçeriye gir! Ama…" diye başladı.

Fazla konuşamadı. Akın dudaklarını örttüğünde çaresizlikle iç çekti. Genç adam dudaklarını ayırmadan onu odasına doğru itince itiraz etmedi. Kapıyı da arkasından kapatınca, birilerinin görmesiyle ilgili endişesi de şimdilik yok olmuş oldu. Fakat şimdi yerini başka bir endişe almıştı. Uzayan öpücüğe cevap vermesi zaten kötüydü. O iri elin açık yakasını sıyırıp dolgun göğsünü avuçlaması da kötüydü. Ama en kötüsü sızlamaya başlayan kasıklarını ona bastırma içgüdüsüydü. Gözünün önüne Kaan'ı getirmeye çalıştı. Sevdiği adam oydu. Bedenini okşaması gereken, kendisini böyle ateşle öpen o olmalıydı. Sertleşmiş göğüs uçlarıyla oynayan adam o olmalıydı. Arkadaşı yerine koyduğu bu güleç adam olmamalıydı. Ne var ki hormonlarına söz geçiremiyordu. Cinselliği daha önce başka erkeklerle ciddi anlamda tatmış olsaydı, seks yapmayı özlediğini ve hatta azdığını düşünecekti. Ama gerçek öyle değildi ki!

Dudaklarını zorlukla kurtardı. "Akın!" diye fısıldadı. "Bana bunu yapma! Lütfen kendimden nefret etmeme sebep olma!"

"Kaan ile bir geleceğin yok!" dedi Akın da nefesini düzenlemeye çalışarak. "Gamze! İyi düşün… Bu son gecen! O adam sana göre değil!" diye ekledi biraz sertçe.

"Hayır! Onu seviyorum… O iyi birisi…"

"O iyi birisi değil! Hakkında bir sürü dosya var! O uyuşturucu

müptelası tehlikeli birisi!"

"Hayır! Uyuşturucu kullandığını biliyorum zaten. Ama sırf zevk için içiyor!"

"Öyle mi? O kadar malı sırf kullanmak için mi aldı sanıyorsun? O aynı zamanda satıyor da! Yoksa o lüks hayatını nasıl sürdürsün? Çocuğunu doğuracaksan doğur! Ama evlenme! İnan bana o adam hayatınıza sıkıntı ve tehlike getirecek!"

"Hayır… Hayır… bu doğru değil!" diye itiraz etti Gamze inlercesine. "Benim için… tehlikeli olan… sensin!"

"Onu gerçekten sevdiğine de inanmıyorum! Onu sevseydin bana böyle karşılık vermezdin!"

"İsteyerek yapmıyorum! Sen… Sen farklısın. Sen tanıdığım erkeklerin hepsinden tecrübelisin! Kendime engel olamıyorum. Bana yaptırdıklarından utanıyorum. Ama… Ama suçlu benim. İnan bana seni ayıplamıyorum. Sen erkeksin! Senin için herhangi bir kadın olur! Fakat benim için öyle değil!"

"Senin için nasıl peki?"

"Ben… kalbimde başka bir erkek varken… bir diğeriyle olamam! Sen çok çekicisin! Gerçekten çok hoşsun! Fakat hepsi bu! Ben Kaan'ı seviyorken ve onun çocuğunu taşıyorken… seninle olamam." Onun iri avucunu çıplak göğsünden çekip askısını düzeltti. Parmak uçlarında yükselirken genç adamın kasılmış dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Lütfen arkadaşlığımızı bozma! Dostluğumuzu bozma! Bana söz ver! Dostça olanlar hariç beni bir daha böyle öpmeyeceksin ve… ve vücudumu okşamayacaksın! Lütfen! Lütfen Akın! Lütfen söz ver bana!"

Genç adam derin bir nefes aldı. Gözlerinin ışığı sönmüştü. "Söz verirsem… yapmak zorunda kalırım!" dedi huysuz bir tavırla.

"Hayır! Söz ver!" Alnını üzgünce genç adamın geniş göğsüne yasladı. "Kaan olmasaydı… sana âşık olmak isterdim. Bunu hak ediyorsun !" dedi içtenlikle. "Sen çok iyisin! Özelsin! Ama zamanlama yanlış! Üzgünüm… Üzgünüm!" Sesi iyice titremişti en son. Başını kaldırdı ve yalvarırcasına gözlerinin içine baktı. İkisi de farkında olmamıştı ama o anda Gamze'nin gözlerinden bir damla yaş kaymıştı. "Bana söz ver! Lütfen! Bana birazcık saygın varsa artık bana böyle şeyler yapma… Yaptırma… Söz ver!"

Yeniden başını eğdi. O mavi gözlere bakamıyordu. Akın önce cevap vermedi. Hiçbir şey söylemedi. Yüzü asıktı. Sonra çaresizce elini

kaldırdı. Bu savaşı kazanamazdı. Kazanabileceği mücadelelerden değildi bu. Acele etmeden ipek gibi saçlara dokundu. Birkaç saniye yavaşça okşadı. Genç kadının artık iyice ağladığını görebiliyordu. Eliyle çenesini tutup yüzünü şefkatle kaldırdı. Baş parmağıyla pürüzsüz cildinde pırıl pırıl parlayan gözyaşını sildi okşarcasına. Uzun siyah kirpikleri ıslanınca daha da koyu olmuştu. Kahverengi gözlerinin içindeki benekler titriyordu. Ve Gamze o anda olabileceği her halden daha güzel gözüküyordu. Fakat acı çekiyordu genç kadın! Onun Kaan'a ihanet noktasında acı çektiğini düşündü. Zorla öptüğü bu güzel kadının hissettiği vicdan azabını algıladı. Tecrübesizliğinden kaynaklanan teslim oluşu, Gamze'ye pahalıya patlamıştı. Şu bir damla gözyaşı bile her şeyden daha değerliydi. Onu üzdüğü ve ağlattığı için kendi içinde inanılmaz bir çöküş yaşadı genç adam. Dişlerini sıktı. Kendisini dünyanın en adi adamı gibi hissetti. Bir kadının arkadaşça duygularıyla oynamış, onun güvenine ihanet etmişti.

Derin bir nefes aldı. "Ağlama hadi!" diye fısıldadı yavaşça. "Ağlama!" Gamze dudaklarını sıkarak daha fazla ağlamasına engel olmaya çalışıyordu. Akın onu yavaşça kendisinden uzaklaştırdı. "Peki…" dedi ağır ağır. "İstediğin gibi olsun! Sana söz veriyorum. Bir daha… Bir daha sana asla dokunmayacağım!"

Bu son söz, her ne kadar Gamze'nin istediği yanıtsa da kalbini paramparça etmişti. Gözyaşları yeniden pınarlarından fırladı. Akın'ın kapıyı açmasını ve sessizce arkasından çekmesini bulanık bakışlarla izledi. Nasıl bu hale gelmişlerdi? Nasıl her şey bir anda kontrolden çıkar gibi olmuştu? Hiç aklı almıyordu. Neyse ki… Neyse ki sonunda yeniden kontrol altına alınmıştı. Evet, neyse ki…

Mutlu olmalıydı… Gözyaşlarını bir çocuk gibi elinin tersi ile sildi. Peki, neden mutlu değildi?.. Peki, neden aklı hâlâ Akın'daydı? Onun gülümsemeyen üzgün yüzündeydi?

6. BÖLÜM

Sabah olup da uyandığında, pek de dinlenmiş sayılmazdı. Doğru düzgün uyuyamamış, hep karışık rüyalar görmüştü. Allah'tan bu sefer içinde Akın ile ilgili hiç bir şey yoktu. Onun kendisine Kaan ile ilgili tavsiyelerinin arkadaşça olduğunu biliyordu ve ona kızamıyordu. O bir arkadaş olarak vazifesini yapmaya çalışıyordu. Arkadaşlık hissinden başka ne olabilirdi ki? Akın'ın kendisiyle ciddi anlamda ilgilendiğini sanmıyordu. Evet, öpmüş ve hatta… fazla cüretkar bir şekilde okşamıştı. Üstelik de Gamze'nin cevap vermesini sağlayacak bir tecrübeyle öpmüştü. Bedenini uyaracak bir ateşle okşamıştı kendisini… Ama hepsi buydu! Akın için sadece bir kadındı. Diğer kadınlardan farkı olmayan bir kadın…

Dün gece kendisinin yerinde hangi kadın olsaydı, o kadını da öyle öpebilir, okşayabilirdi. Yaptıkları, aylarca kadınsız kalmış bir erkeğin doğal davranışıydı. Onun kendisine başka türlü bir ilgi duyuyor olmadığının bilincindeydi. Zaten açıkça başkasının çocuğunu taşıyan bir kadınla ilgilenmediğini söylememiş miydi? Bıraksaydı bile, onun kendisini yatağa götürüp sevişeceğini hiç sanmıyordu. Bir anlık kontrolsüz istekler, bir anlık kontrolsüz öpücükler ve okşamalar doğurmuştu. Fakat yatağa uzandıkları ilk anda genç adamın aklına Kaan gelecek ve sonra da büyük ihtimalle kendisini hemen geri çekecekti. O gerçekten de eski kafalı bir erkekti.

Gamze'nin ona sözünü ettiği korkusu ise başkaydı. Kendisini artık tanıyamıyordu. Kaan'a âşık olduğundan emindi. Ayrıca hamile olmaktan da çok mutluydu. Fakat tüm bunlara rağmen Akın'a olan davranışları açıklanamazdı. Ona yakın olmak hoşuna gidiyordu. Yanında oturmak, keyifli konuşmalarını dinlemek… Mavi gözlerindeki pırıltılı ışıkları yakalamak…

Tamam! Hayatında ilk kez birisi çıplak göğsünü okşamıştı ve bundan da fazlasıyla hoşlanmıştı. Göğüsleri gerilmiş, uçları garip bir ihtiyaçla sertleşmişti. Onun temiz nefesini içine çekerek öpüşmek de güzeldi. İşte bütün bunların tümünün ifade ettiği şeyden korkuyordu. Biraz daha zorlansa… onunla sevişmek… mantıksız gelmeyecekti!

Derin bir nefes alıp yattığı yerden hızla fırladı. Bu kadar

düşünceli olmak yeterdi. Karışık kafası Kaan'ı görür görmez düzelecekti. Bundan emindi. Bugün büyük gündü. Saate baktı. Sekizi yeni geçiyordu. Kapıya gidip hafifçe araladı. Mutfak tarafından sesler geliyordu ama diğer taraflar sakin gibiydi. Aceleyle banyoya gitti. Sıcak bir duş, uykusuzluktan çöken gözaltlarına iyi gelecekti. Çıplak vücudunu sabunlarken Akın'ın okşadığı göğsüne dikkat etmemeye çalışıyordu. Kaan ile birlikte oldukları sabah rahattı. Neredeyse giyinikti çünkü. Sadece bacaklarının arasını merakla yıkamış, değişiklik göremeyince de ilgisini kaybetmişti.

Giymediği tek bir kıyafeti kalmıştı. Onu da Malatya'da almıştı. Yollarda bu kadar oyalanacağını hiç düşünmemişti. Allah'tan hazırlıklı bir kadındı. Bir manken olarak fazladan birkaç kıyafetin her zaman işe yaradığını biliyordu. Onlar bile tükenmişti. Malatya'da beğenip de aldığı düz beyaz pantolonu kışa hiç uymuyor gibiyse de kalındı ve sıcak tutuyordu. Dönüp aynadan kalçalarına baktı. Bir potluk falan göremedi. Kumaş yuvarlak kalçalarına sıkıca yapışmıştı. İç çamaşırı da alttan fazla belirgin değildi. Üzerine giydiği yavruağzı rengindeki bol dökümlü kazak ise onu fazlasıyla seksi göstermişti. Beyaz pantolon ile bu renk kazak çok iyi gitmişti. Saçlarını da arkasında beyaz bir kurdele ile gevşekçe atkuyruğu yaptı. Kurdelenin uzun uçları kalın ve gür saçlarına karıştı.

Makyaj yapmayı sevmediği doğruydu ama kadınsı yani Natalia ve Güney arasında silik kalmamasını söylüyordu. Gerçi onların da makyajları yok denecek kadar azdı. Yine de inanılmaz güzellerdi. Kendi ajansının patronu Semih Bey bu kadın ve erkekleri bir arada görseydi ağzının suyu akardı, buna emindi. Her birini kendi ajansında çalıştırmak için çıldırırdı.

Aynada son kez kendisini kontrol etti. Soğuk bakışlarına rağmen oldukça güzeldi. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Dün geceden sonra toparlanmış olmaktan memnundu. Sadece gözlerinin altı hafif açık veriyordu. Dönüp yatağı düzeltti. Her şeyi düzenli hale getirdi. Geride bir terslik göremeyince de, kapıyı açıp sessizce dışarıya çıktı.

Mutfaktan harika kokular geliyordu. Bir tazı gibi havayı koklayarak mutfağa gitti. Her taraf ankastre ve son derece modern malzemelerle döşenmişti. İçeride Güney'i Natalia ile gülüşürken buldu. Onların neşeli kıkırdamaları bir an için kendisini imrendirdi. İkisi de kendisinden küçüktü. Dün gece onların yaşlarını öğrenmişti. Natalia iki yaşında bir bebek sahibi olmasına rağmen çok gençti. Beş ay sonra yirmi bir olacaktı. Onun Tamer ile olan hikâyesini tam bilmiyordu ama çok genç bir yaşta karşılaştıkları ve Natalia'nın adamın bebeğine hemen

hamile kaldığı anlaşılıyordu. Zaten Akın, Tamer'i ağır yaralayan patlamanın üç buçuk yıl kadar önce olduğunu söylememiş miydi? Demek Natalia o zamanlar on yedi buçuk falandı. Peki, ne zaman evlenip bebek yapmışlardı ki? Patlamadan sonra olsa gerekti. Fakat o zaman da Natalia onu terk etmişti? Ne için terk etmişti acaba? Tehlikeli işinden haberi mi olmuştu? Ya iş ya ben mi demişti?

Güney ise henüz yirmi iki yaşındaydı. Bir ay sonra yirmi üç olacaktı. Bu durumda kendisi bu kızların ablası yaşındaydı. Şimdi kendisini gerçekten de yaşlı hissediyordu. Hem ruh olarak hem de fizik olarak.

"Günaydın!" dedi yavaşça. Elinden geldiği kadar gülümsemeye çalıştı. "Bu ne neşe böyle? Güzel bir şey mi oldu?"

İki güzel kadın da kendisine dönmüştü. Güney yaşına uygun yeşil bir kadife pantolon ile beyaz kazak giymişti. Kendisininkinden daha dolgun olan göğüsleri ve incecik beliyle çok göz alıcıydı. Saçlarını serbestçe tepesinde toplamıştı. Beline taktığı önlük bile güzel vücudunu gizleyemiyordu.

"Turan'a gülüyoruz!" dedi neşeyle.

Gamze'nin gözleri bir kenarda oyuncak arabası ile oynayan küçük çocuğa kaydı. Yere oturmuştu. Biraz sinirli bir hali vardı. Arabasını, üzerine oturduğu halıya vurup duruyordu. "Ne oldu ki?" diye sordu merakla.

"Çocuk haklı!" dedi Natalia gülümseyerek. "Bu kadar suratsız adamın içinde Akın'ı görünce kendisine arkadaş sandı. Börek yaptığımızı söylediğimiz halde Akın ve Tahir sıcak ekmekle gazete almaya çıktılar. Turan da kopardı yaygarayı. Vay sen neden onu da almamışsın? Akın'ın arkasından bir ağladı ki görme! Duymadın mı sesini? Akın, onu da alıp sokağa çıkaracakmış! Yırttı kendisini!"

Gamze de gülümsedi. Bu Akın'da şeytan tüyü vardı zaten. "Duştaydım sanırım! Duymadım!" dedi.

"Hava soğuk olmasaydı, izin verecektim ama bayağı da soğuk. Kar dindi. Şimdi de don olmuş. Öğleye doğru yumuşar inşallah!"

"Olsun! Biz yine de planımızı uygulayıp kız kıza alışverişe çıkalım!" dedi Güney. "Soğuk bizi engelleyemez. Turan'ı da sıkıca giydiririz. Tahir'in bende şirket kartı var. Limitsiz… Sizi iyice gezdirip eğlendirmemi istiyor. İstediğiniz bir şeyi almazsam zaten, beni hemen kovar!" Böyle demesine rağmen hiç de rahatsız değil gibiydi.

Gamze onları süzdü bir an. "Bir şey olmaz!" dedi sonra.

"Kovarsa eğer, yanıma gelirsin. Aslında kovmasına bile gerek yok. İkiniz de o kadar güzelsiniz ki, söylemeye utanıyorum ama… yanınızda kendimi yaşlı ve çirkin hissediyorum. Eminim bu güzellikle herkesin başını döndürürdünüz. İkinize de hemencecik bizim ajansta iş bulabilirdim."

"Ben istemem!" dedi Natalia. "Halimden memnunum. İki çocuklu bir kadın olarak mankenlik yapmak istesem, Tamer kudururdu zaten. Belli etmiyor ama çok kıskançtır."

"Ben de istemem!" dedi Güney. "Tahir zaten çok iyi maaş veriyor. Üstelik çoğu masrafımı o karşılıyor. Maaşımı harcayamıyorum bile." Fırına eğilip içinden böreği çıkardı. Bu böreği pişirebildiğine göre çok erken gelmiş olmalıydı. "Zaten…" diye devam etti Güney. Börek tepsisini mermer mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Dönüp güzel mavi gözleriyle Gamze'ye baktı. "…işim çok keyifli. Tahir ile dünyanın her yerine gidiyorum. Eminim sen de gidiyorsundur ama çekimler falan… yoruluyorsundur. Ben hiç yorulmuyorum. Tahir beni genellikle serbest bırakır. Beni niye götürüyor anlamıyorum. Bana doğru düzgün bir işi de düşmez. Birkaç ufak ayarlama yaparım. Sonra da kendi başıma gezerim. O da çalışır. Çok ender bensiz bir yerlere gider…" Bir an durakladı. "Gider ve genellikle… ufak tefek yaralarla döner!"

Natalia çekmeceden aldığı çatal ile böreğe doğru yönelmişti. "Hadi kızlar!" dedi sakince. "Kendinizi kandırmayın! Bu adamların ne mal olduğunu hepimiz biliyoruz! Çok zeki olduklarını sanan bu koca bebekler, her şeyden habersiz olduğumuzu sanıyorlar. Çok şükür ben Tamer'i o tehlikelerden çektim. Siz kendinize bakın!"

Gamze de neler olduğunu biliyordu ama Güney'in bilip bilmediği konusunda kararsızdı. Belki de biliyordu? Bir adama bu kadar yakın olup da onun ne iş yaptığını bilmiyor olabilir miydi?

Güney dudağının kıyısını ısırdı. Gamze'nin bakışlarındaki soruyu görmüştü. "Ben de biliyorum ama… Tahir benim bildiğimi bilmiyor," dedi yavaşça. "Benden gizlediği… ikinci bir hayatı olduğunu biliyorum. Kan ve ölüm dolu bir hayat!" Sesi üzgün müydü? Yoksa kızgın mıydı?

Şimdi iki kadının gözleri de Gamze'ye dönmüştü. Genç kadın onlara göre avantajlıydı. O erkeklerin nasıl birileri olduğunu çok kısa bir sürede öğrenmişti. Kimliklerini tam olarak bilmiyordu ama tehlikeli işlerle uğraştıklarının farkındaydı.

Başını salladı o da. "Ben yeni öğrendim…" dedi yavaşça. "Tamamen rastlantı… Akın ile tanışınca… anlatmak zorunda kaldı. Fakat benim için ne iş yaptıkları o kadar sorun değil. Ben onlara sizin kadar

yakın değilim. Akın ile de sadece arkadaşız. Neticede bir iş! Hem o bu işten atılmış."

"Sadece bir iş değil!" dedi Natalia üzgünce. "Doğan'ı çok severim. Bana her zaman iyi davranmıştır. Öyle alaycı, pervasız olduğuna bakmayın. Anormal derecede düşünceli ve iyi niyetlidir. O keskin bakışları arkasında kocaman bir çocuk vardır. O da bazen yaralarla gelir. Biliyorsunuz, İzmir'de yanımızdaki evde oturuyorlar. Görmemem mümkün değil. Onu öyle gördükçe üzülüyorum. Keşke onu da bu berbat hayattan çekip alacak güzel bir kadına denk gelse diye dua ediyorum. Eskisi kadar göreve çıkmıyor ama gittiğinde de en tehlikeli görevleri ona verdiklerini biliyorum. Daha ne kadar böyle şanslı olabilir? İşin kötü yanı para için de yapmıyorlar! Hiç birinin paraya ihtiyacı yok! Sadece vatan sevgisi ile yapılan bir işte ölüm onlar için hiç de korkutucu olmuyor!"

Derin bir sessizlik oldu.

"Akın bana suçlu bile olsalar insanları öldürmekten hoşlanmadığını söylemişti. Bence işlerini çok da fazla sevmiyorlar!"

Güney başını çevirdi. Bir bıçak ile böreği kesmeye başladı. "Eminim bazen masumları da öldürüyorlardır!" dedi biraz garip bir sesle. Arkası dönük olduğu için yüzünü göremiyorlardı. Natalia ile Gamze bakıştılar bir an.

"Neden öyle dedin?" dedi Natalia. "Bildiğin başka bir şey mi var?"

Güney yeniden döndüğünde yüzünde her zamanki gibi bir gülümseme vardı. Fakat gülümseme mavi gözlerine ulaşmamıştı. "Hiç! Öylesine söyledim! Her zaman iyi ve kötüyü ayıramazlar, öyle değil mi?"

"Bilerek bir masuma zarar vereceklerini sanmam!" dedi Natalia.

"Öyle mi?" diye ilgisizce sordu Güney. Sonra derin bir nefes aldı. "Bir arkadaşımın ağabeyi de böyle bir özel tim elemanı tarafından öldürüldü. Acımasızca vuruldu. Sonra da olay ört bas edildi!"

"Ne feci!" dedi Natalia içtenlikle. Sonra gülümsedi. "Neyse ki bizimkiler öyle şeyler yapmazlar. Hepsi de dikkatlidir."

Güney yine döndü. Böreği kesmeye başladı. Cevap vermemişti. Mutfağa ise nefis bir koku yayılmıştı. Elinde çatalla aç kurtlar gibi bekleyen Natalia hemen bir tabağa kendisi için parça aldı. Sonra dayanamıyormuş gibi ağzına götürüp üfleye üfleye ısırdı.

"Bu ara korkunç acıkıyorum!" dedi utanarak. "Yakında duba gibi olacağım. İnanmayacaksınız ama canım çilek çekti sabah sabah. Tamer de şimdi dışarıda çilek arıyor zavallım!"

Gamze ve Güney karşılıklı gülümsediler. Bu küçücük ateş gibi kadın kocaman adamı parmağının ucunda oynatıyordu. Tamer'in de bundan pek şikâyet eder gibi hali yoktu.

O sırada mutfaktan içeriye iriyarı birisi girdi. Mutfak neredeyse dolmuştu. Gamze nefesini tutarak döndü. Fakat gelen kişi Akın değildi. Siyahlar içindeki kıyafetiyle bir korsanı andıran Doğan, elleri ceplerinde öylece duruyordu. "Günaydın Gamze," dedi genç kadına. Sonra diğerlerine döndü. "Hadi ama kızlar! Cidden acıktım. Böreğin kokusu oturma odasına kadar geldi. Hiç kimse kusura bakmasın, ondan ben de tatmak istiyorum!"

"Tabii!" dedi Güney gülümseyerek Uzanıp bir servis tabağı aldı. Evin içindeki eşyaların yerini neredeyse kendi evi kadar iyi biliyordu. Bir tabağa iki parça börek koydu. Bir çatal da alıp doğrudan Doğan'a uzattı. "Al bakalım. Atıştırmalık…"

"Bunlar ne zaman ekmek almaktan gelecekler? Fırın o kadar da uzakta olamaz!"

"Onlar gelir de Tamer'i bilmem!" dedi Natalia böreğinden bir parça daha ısırırken. "Bana çilek bulmaya çıktı!"

"Biliyorum. Deli bu adam! Hadi sen delisin! O sana niye uyuyor?"

"İleride sizin de hanımınız hamile olunca deliliği görürüm ben Doğan Bey!" dedi Natalia. "Sen Tamer'den daha sarsak olursun!"

Sıcaklığına bile aldırmadan böreğinden koca bir parça ısıran Doğan "Hiç de olmam!" dedi gözlerini yumarak. "Hımm. Bu harika olmuş Güney! Evliliğe sıcak baksaydım seninle hemen evlenirdim!"

"İnanma ona Güney. O tam bir evlilik düşmanıdır. Çevresinde o kadar çok güzeller varken neden evlensin ki?"

"Çevremde sadece çok konuşan güzeller var!" dedi Doğan onu işaret ederek. "Senin yüzünden bekâr kalacağım." Zil çalınca iç çekti. "Oh! Nihayet! Böreğim de bitiyordu!"

"Ben açarım!" dedi Gamze. Mutfaktan çıkıp dış kapıya doğru yöneldi. Kapıyı açtığında, elinde poşetlerle Tamer'i gördü karşısında. İki eli de doluydu.

"Günaydın!" dedi kalın sesiyle. Genç kadının gözlerindeki gülümsemeyi görünce de "Başıma gelenleri biliyor musun?" diye homurdandı.

"Evet!"

"Neyse ki buldum. Kış günü çilek bulmak eskisi gibi zor değil. Tedbir olsun diye kiraz da aldım. Ve adını bilmediğim bir sürü meyve… Sen de Natalia gibi aşeriyor musun?"

İçeriye giren adamın arkasından kapıyı kapattı genç kadın gülümseyerek. "Hayır!" dedi ılık bir sesle. "Henüz aşerecek adama sahip olamadığım için zamanını bekliyorum."

"Meraklanma! Kaan yakında çıkar. O zaman sen de ona istediğin kadar naz yaparsın!"

Kabanını çıkarıp yere koyduğu poşetleri yeniden aldı. O sırada kapıda bir tıkırtı duyuldu. İkisi de başını çevirdi. Tahir ve Akın içeriye giriyorlardı. Kapının önünde onlar gören Tahir şaşırmıştı. Sonra Tamer'in elindeki poşetleri görünce gerçeği kavramış gibi gülümsedi. "Günaydın!" dedi sadece.

"Günaydın!" dedi Gamze de duru bir sesle. Ama huzursuz bakışları Akın üzerindeydi.

Genç adam üzerindekini çıkarıp girişteki askıya astı. Yine o çekici kırmızı kazağını giymişti. Alnına dökülen saçlarını eliyle ittirdi. Sonra dönüp ikisine birden "Günaydın!" dedi basitçe. Gamze'ye doğru öylesine bakmış, onun bakışlarına belirgin bir tepki vermemişti. Ama gözlerinde en azından bir kızgınlık yoktu. Nedense Gamze onun biraz kızgın olabileceğini düşünmüştü. Kızgın olmaması veya kızgınsa bile öyle gözükmemesi iyiydi.

Genç kadın elini Tahir'e uzattı. "Ben alayım onları!" dedi. Madem Akın hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı, o da Akın ile ilgilenmiyor gibi gözükmeye karar vermişti. Aslında biraz… incinmişti sanki! Dün geceki yakınlıkları o kadar özeldi ki, onun kendisine hiç değilse minicik bir ilgiyle bakacağını düşünmüştü. Bakmasını istemiyordu elbette ama… düşünmüştü işte! Ne bekliyordu ki? Kim bilir kaç kadını öpüp memelerini okşamış olmalıydı. Onun için o kadar da özel olmamalıydı.

Tahir elindeki ekmek ve gazete bulunan poşeti uzattı. Poşeti alan Gamze dönüp Tamer'in ardından mutfağa yöneldi. Onların gelişi ortalığı hareketlendirmişti. Masanın üzeri zaten kahvaltılıklarla donatılmıştı. Sıcak börekler de tabaklara konduğunda her şey tamamdı. Fakat Natalia gerçekten de aç bir kurt gibi kocasının aldığı çileğe saldırmıştı. Birkaç tane yiyip de nefsi kapanınca belirgin bir oh çekti. Sonra geri kalan çilekleri ve meyveleri kendisini gülümseyerek izleyen kalabalık için masanın üzerine bıraktı.

Kahvaltı basit ve kısa konuşmalarla geçiştirildi. Keyif çayları da masanın başında içildi. Erkekler kahve istemediklerini söyleyip oturma odasına geçmişlerdi. Ellerindeki gazeteler paylaşılmış haldeydi. Kadınlar masayı toparlarken, sadece Doğan gelip bir bardak çay daha almış ve onlara karışmadan geri dönmüştü.

Savcı ile buluşma saat on buçuktaydı. Erkekler hepsi birlikte gitmeye niyetlilerdi. Aralarında konuşarak kapıya çıktıklarında, kadınlar da iyi eşler gibi onları kapıya kadar geçirmişlerdi. Gamze Akın'ın kendisiyle hâlâ kayda değer bir şekilde konuşmadığının farkındaydı. Farkında olmadan ona sokuldu. Ellerini kaldırdı. Kabanının üstten açık kalan düğmesine uzandı. Gözleri gözlerindeydi. "Beni arayacak mısın?" diye sordu düğmeyi iliklerken. Kimse onlarla ilgilenmiyor gibiydi ama dikkatli gözler her şeyin farkındaydı. Gamze tüm soğuk görünümüne rağmen olanca sıcaklığıyla Akın'a bakıyordu.

"Tabii… Ararım!" dedi. "Ama Savcı Muhsin bile onu bir saatte çıkartamaz. Biz sadece konuşacağız. Birkaç gün alabilir çıkması."

"Sen… yine de ara!" dedi Gamze. Parmak uçlarıyla kabanında belli bile olmayan bir iplik parçasını aldı. "Yola ne zaman çıkarız?"

Akın gülümsedi. "Meraklanma Gamze Hanım. Bu akşam evinde olacaksın!"

Onlar gidince ev bomboş olmuştu sanki. Kocaman gövdeleri her yeri dolduruyordu. Mutfak tamamen temiz olduğu için, kızlar da hazırlanıp alışverişe çıktılar. Gamze Ankara'yı sevmese de hareketliliğini seviyordu. Buranın hareketliliği farklıydı. İstanbul'da bazen turistten geçilmezdi. Her yerde ellerinde haritaları, yol göstericileri olan turistler olurdu. Ama Ankara öyle değildi. Memur şehri olan Ankara'da insanlar genellikle hızlı hızlı yürür ve bir yerlere yetişmeye çalışıyor gibi davranırlardı. Trafik gerçekten de daha rahattı. Bir taksi ile geldikleri Kızılay da o soğuğa, kara ve o günün Pazartesi olmasına rağmen oldukça hareketliydi.

Güney artık alışveriş edilebilecek yerleri avucunun içi gibi biliyordu. Nerede kaliteli şeyler vardı öğrenmişti. Fiyat konusunda da sorun yoktu. Hem her şeyi tereddütsüz alması konusunda emir almıştı, hem de Ankara'da en pahalı mağaza ile en ucuz mağaza arasında öyle büyük bir rakam uçurumu yoktu.

Turan onlara fazla zorluk çıkarmadı. Çocuk annesinin kucağında veya yerde kendisi yürürken, son derece uyumluydu. Sıkı giyimi onu soğuktan da koruyordu. Hamile olan Natalia ise sanki her şey normalmiş gibi oğluyla mükemmel ilgileniyordu. O gerçekten mükemmel bir

anneydi. Daha Turan'ın bakışlarından ne istediğini anlayabiliyordu. Onu çaktırmadan izleyen Gamze, imrendiğini zorlukla gizliyordu. O da bir çocuk istiyordu. Hem de başlangıç olarak böyle yaşına göre uzun ve esmer bir erkek çocuğu fena olmazdı. Belki mavi gözlü…

Esmer mi? Ne esmeri? Esmer olma ihtimali yoktu ki! Kaan da kendisi gibi kumraldı. Onun ailesini bilmiyordu ama kendi ailesinde siyah saçlı bir tek kişi yoktu. Üstelik Kaan'ın gözleri mavi değildi ki! Saçmalıyordu. Hem de öyle bir saçmalıyordu ki, aklı ona oyun oynuyordu. Ama bu çocuk kendisine benzerse uzun olabilirdi. Kaan fazla uzun da sayılmazdı. Boyları neredeyse aynıydı.

O sıralarda Kızılay'da, fazla da uzak olmayan bir yerde, beş erkek oturmuş, karşılıklı çay içiyorlardı. Büyük maun masanın arkasında oturan adamın adı Muhsin'di. Savcı Muhsin kırkını geçmiş, saçları dökülmüş ve kilolu bir adamdı. Fakat gözlüklerinin ardından bakarken, şimdilerde sanki daha da yaşlı duruyordu. Gözleri Akın'ın üzerindeydi.

"Yaşlandırdınız beni!" diyordu o da zaten şakayla karışık. "Oğlum, sen hapisten daha yeni çıkmışken, ne diye hemen iki kişiyi hastanelik ettin?"

Akın omuz silkti. "Elimde olan bir şey değildi. Gamze'ye şıllık dediler. Sinirlendiğimi gizleyeceğim diye yüz kaslarım felç oldu! Kadıncağız zaten bana katil gözüyle bakıyor! O serserilere elimden geldiği kadar anlayışlı davrandım. Tamer ya da Doğan olaydı komalık olurlardı. Tahir'i düşünmek bile istemiyorum. Eminim o arabayı bile parçalardı."

İçlerinde en sakin gibi duran Tahir'in öfkesini herkes bilirdi. Kolay kızmaz, kolay da affetmezdi. Öfkelendiğinde onu durdurabilecek çok az insan vardı. O da kaba kuvvetle olmaz, belki ancak konuşarak olabilirdi. Onun içinden öfkelendiğinde bir nevi Hulk çıkardı çünkü. Akın'ın bu sevimli iğnelemesi üç adamı da rahatsız etmişse de ufak kıpırtıların dışında tepki vermediler.

"Neyse ki adamların ciddi bir şeyleri yok. Ben de komisere kızdım durduk yere! Hıncımı zavallı adamdan aldım. Beni korkuttun. Artık dikkatli olmalısın. Senin için planlarım var. Ben gerekli yerlerle konuştum. Bugünden itibaren istersen yeniden ekibe dönebilirsin. Devlet her şeyi unutup tekrar senden faydalanmak istiyor. Askeri kimliğin olmayacak tabii. Diğer yandan en ufak bir hatanda başın yine derde girer."

"Ben artık devlet için çalışmak istemiyorum," dedi Akın kesin bir tonla. "İçeride düşünecek çok vaktim oldu. Sanırım Allah bana ikinci

bir şans verdi. Bu yeni kapıyı denemek istiyorum. Yeterince param var. İşin doğrusu Tamer'e imrendim. Belki ben de onun gibi tatlı bir kadın bulup evlenirim!"

"Natalia mı tatlı?" dedi Doğan alayla. "O tanıdığım en cadı kadındır. Gerçi Tamer onu azıcık yumuşattı ama inan bana isterse tırnaklarını yüzüne geçirir de haberin bile olmaz!"

"Akın haklı!" dedi Tamer, Doğan'ın sözlerine aldırmadan. "Bu işlerin sonu yok arkadaşlar. Bir gün biz de bir masumu bilmeden öldürüp hapislerde sürünebiliriz. Vicdan azabı cabası. Ya da yarım metre toprağın altında birilerinin bizim için ağlamasını bekleriz. Tabii cesedimizi bulabilirlerse… Benim hayatta yaptığım en iyi iş Natalia ile evlenmekti. Şimdi huzurluyum. Bence sizler de kesin olarak emekli olmalısınız. Görevleri azaltmanız önemli değil. Azrail yılda bir kez de olsa karşınıza çıkabilir."

Önce kısa bir sessizlik oldu.

"Emekli olmak için çok gençsiniz!" dedi savcı. "Tabii işinizin dünyanın en tatlı işi olduğunu da söyleyemem. Ülkeye çok faydanız oldu. Kararınızı kimse eleştiremez. Tahir de sene sonu bırakacağını açıkladı zaten. Yetkili makamlara bildirdim."

Meraklı gözler Doğan'a kaydı. Korkusuz bakışlı genç adam rahatça oturduğu koltuğunda umarsızca omuz silkti. "Benim endişe duyacağım kimsem yok. Sadece annem. Gerçi o da baskı yapıyor ama şimdilik devam edeceğim. Zaten en son dört ay önce Tahir'le bir görevi kabul ettim. İşlerim gerçekten beni meşgul etmeye başladı. Belki ben de Tahir gibi yılbaşında bir jübile yapabilirim. Tek başıma ne yapacağım? Yeni bir ekibe uyum sağlayamam artık." Sesi alaycıydı.

Kapı çalınıp da yeni çaylar gelince sustular. Yeniden yalnız kaldıklarında Savcı Muhsin, Akın'a döndü. "Gelelim senin diğer meselene. O adam konusunda kararlı mısın? Çıkartmak sorun olmayacak ama pek de iyi bir dosyası yok." Parmağının ucuyla önündeki dosyayı birkaç santim iteklemişti. Akın uzanıp dosyayı aldı. Çatık kaşlarla hızlıca inceledi. Sadece beş on saniye sürmüştü. Sonra aldırmaz bir tavırla masaya geri bıraktı.

"Ne zaman çıkarabilirsin?"

"Birkaç günü geçmez."

"İyi… Önce gidip onunla yüz yüze konuşmak istiyorum. O adama güvenmiyorum. Yalancı ve menfaatçi…"

"Niye hapisten çıkmasını istiyorsun Akın? Bu adama değmez.

Zaten bir iki sene sonra kendiliğinden çıkacaktır."

"Biliyorum ama… öyle olması gerekiyor."

"Gamze Çetin için mi?"

"Biliyor muydun?"

"Saçmalama! Tabii biliyordum. Onun erkek arkadaşı olduğunu da biliyorum. Benim bilmediğim bir şey olamaz. Sadece senin bunu neden istediğini anlamıyorum. Genellikle başkalarının işlerini burnunu sokmaktan hoşlanmazsın. Son soktuğunda nereye düştüğünü hepimiz biliyoruz."

"Peki Gamze'nin hamile olduğunu da biliyor musun?"

Savcı cevap vermedi. Sonra gözlüğünü düzeltti. "Tanımadığın sosyetik bir kadın için bu kadar uğraşman garip!"

"Değil! O kadın on beş yaşından beri hayatla mücadele etmiş. Her nasılsa bunu becermiş. Fakat insanlara ve özellikle erkeklere güvenini kaybetmiş. Hakkında tüm yazılanlara rağmen kendisini korumayı becermiş. Kaan onun birlikte olduğu ilk erkek. O sersemin bundan onur duyması gerekiyor. Fakat o adam aynı zamanda aptalın teki! Hapse düştüğü için kız gibi ağladı günlerce. Ve anladığım kadarıyla hapis psikolojisiyle Gamze'yi üzmüş. Evlenmek niyetinde falan değil."

"Bu durumda sen ne yapabilirsin ki?" dedi Doğan. "Evlenmek istemeyen birisi evlenmeye zorlanabilir mi?"

"Onu ikna edeceğimden eminim!" dedi Akın duru bir sesle.

"Bu ekipteki tek diktatör benim sanıyordum!" dedi Doğan da gülümseyerek. "Sana yardım etmemi ister misin?"

"Ben hallederim. Senden istediğim, bugün Gamze'yi İstanbul'a bırakman. Bunu yapabilir misin?"

Genç adam omuz silkti. "Yapabilirim tabii. Bu ara ciddi bir işim yok. Sen niye götürmüyorsun peki? Buraya kadar getirmişsin!"

"İki sebepten. Elazığ'a gitmek için hazırlanmam lazım. Gecikmeden Kaan'la konuşacağım. Görüşmeden sonra oradan sana haber veririm savcım. Duruma göre ya evlenecek ve çocuğunu sahiplenecek ya da hapiste kalmayı göze alacak. Birazcık da korkutursam bir sorun olmaz sanırım!"

"Diğeri de Zeynep'in ailesi mi?" diye sordu Tamer.

"Evet!"

"Bu konuda endişelenme. Onları takip ettiriyorum. Şu anda

Konya'da akrabalarının yanındalar. Zeynep'in bekâr olan ablası oradaki bir akrabasıyla evleniyor!"

"O iki adamın kimliği belli mi peki? Cezaevinin önüne gelenler?"

"Belli tabii. Mardin'den iki genç ama Zeynep'in ailesi ile aralarında hiçbir akrabalık yok. Onları gözaltına da alamayız. Bir suç işlemediler," dedi Tahir.

"Para ile tutulmuş kişiler olabilir!" diye mırıldandı Akın. "Bu işe bir çare bulmalıyım. Kaan ile ilgili işleri hallettikten sonra Mardin'e gidip aile ile görüşeceğim."

"Saçmalama Akın! Niyetleri belli işte! Sana cezaevinde de tuzak kurmadılar mı?" dedi Tamer.

"Meraklanma dostum. Anladıkları dilden konuşacağım."

"Ben de gelirim o zaman!" dedi Doğan.

"Ben de!" diye ekledi Tamer!

"Hepimiz gidelim de üçüncü dünya savaşı çıksın!" diye homurdandı Tahir. Kaşlarını çatmıştı. "Doğan! Sen gidemezsin. Sabrın kimseyi dinlemeye yetmez! Tamer! Sen de gidemezsin! Çok sinirlisin! Zaten Natalia ve çocukların var. Onlarla İzmir'e dönüyorsun. Orada aklı başında mantıklı bir adam olması gerek. Ben Akın'la giderim ve ne gerekiyorsa yaparım!"

"Bunu içimizdeki en öfkeli adam mı söylüyor?" dedi Doğan alayla. "Sen daha onuncu dakikada ağız burun kıvıran herkesi haşat edersin!"

"İşte bu yüzden kimsenin gelmesini istemiyorum!" dedi Akın da gülümseyerek. "Hepiniz birbirinizden delisiniz. Biliyorum ki söz konusu ben olunca oraya hanginiz gelirse gelsin çıldıracaksınız. Ayrıca hiç birinizi tehlikeye atmak istemiyorum. Zaten henüz zamanımız var. Yardım gerekirse sizlere haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

Kimse ses çıkarmadı. Herkesin kendisine göre bir düşüncesi vardı. Hepsi de Akın'ın yanında olmak istiyordu. Onlar da uygun zamanı bekleyecek ve o anda yapılması gerekeni yapmaya çalışacaklardı.

Akın savcıya döndü. "Ne kadar hızlı olabilirsin? Yani Kaan konusunda?"

Adam başını eğdi hesaplar gibi. "Bugün Pazartesi… Yarın yetişmez. Çarşamba halledebilirim sanırım."

"Çarşamba günü için Kaan'la bana bir görüşme ayarlar mısın?

Elazığ'a gidip önce onunla görüşeceğim. Sonra seni ararım. Durum olumluysa, gerisi sana kalmış olur. Tahliyesi için okey verirsin. O çıkıncaya kadar ben Elazığ'da beklerim. Ondan sonrası da Allah kerim!"

"Elazığ'a tek başına gitmen tehlikeli!" diye homurdandı Doğan.

"Oraya geri döndüğümü ne bilecekler? Kötü bir niyetleri varsa bile, onlar anlayıncaya kadar ben işleri yoluna koymuş olurum!"

"Bu durumda Gamze'yi İstanbul'a sen götürebilirsin!" dedi Doğan. "Madem Çarşamba orada olacaksın!"

"Olmaz!" diye kestirip attı Akın. "Benim… Benim yapmam gereken başka işler var. Gerçekten senin götürmen daha iyi olacak!"

"Benim için sorun değil ama…" Burun kıvırdı hafifçe. Gamze'nin Akın'a bakışları gözünün önüne gelmişti. Kadının güzel gözleri Akın'a bir başka türlü bakıyordu. "…onun kabul edeceğinden emin değilim."

"Eder! Sorun yok. Senin için de bir sorun değilse, onu bırakmana gerçekten sevinirim. Hava güzel olsaydı bunu senden istemezdim. Kendisi bile gidebilirdi ama bu havada güvenemiyorum!"

"İyi tamam! Benim için sorun yok! Kalkalım mı artık? Bebeğin hediyelerini de verdiğimize göre sayın savcımı çok meşgul etmeyelim. Çok işi olduğuna eminim. Bir de Gamze Hanım eklendi zaten işlerine!"

Çayları da bitmişti zaten. Hep birlikte ayağa kalktılar.

"Unutma! Seninle ilgili birkaç resmi işlem var Akın. Artık ekibe geri dönmek istemiyorsan onları halletmemiz lazım. Çağırdığım zaman gel, tamam mı?"

"Tamam. Şimdilik buradayım. Ne zaman istersen ara."

"Geciktirmemeye çalışacağım," diye söz verdi savcı.

Savcı Muhsin'in yanından ayrıldıklarında öğlen olmuştu. Tahir'in büyük cipine bindiler. Genç adam motoru çalıştırmadan önce yardımcısı Güney'i aradı. O sırada kızlar havanın soğuğuna aldırmadan gezmeye devam ediyorlardı. Allah'tan butiklerin içi fazlasıyla sıcaktı. Yan yana olan butik ve mağazalar fazla üşümelerini engelliyordu. İşin garibi haftanın ilk iş günü olmasına rağmen ve hava da soğuk olmasına rağmen her taraf kalabalıktı.

Tahir'den gelen telefonu kapatan Güney, bir kabinden çıkan Gamze'yi süzdü hayranlıkla. Siyah elbise ona o kadar yakışmıştı ki, erkek satıcı bile elbisenin güzelliği konusunda ısrar edemeden, aptalca bakmaya başlamıştı. Dizinin hemen üstünde biten eteği ve az ama seksi göğüs

dekoltesiyle olağanüstü bir şeydi.

Natalia da elini çırptı. "Bu harika! Ay! Ben böyle şeyleri giymek için üç ay daha bekleyeceğim!"

"Ben de bayıldım!" dedi Güney. Gözleri yumuşakça bakıyordu. "Gerçekten de dünyanın en güzel on kadını arasında olmayı hak ediyorsun! Bu elbiseyi sakın kaçırma."

Genç kadın da gülümsedi. Aynada kendisine bakıyordu. Elini göbeğine attı. "Yakında ben de bunun içine giremem. Ne zaman giyeceğim ki?"

"Daha bir iki ayın var! Alalım bunu."

İç çekti Gamze. "Bir sürü şey aldık! Nasıl taşıyacağız?"

"Tahir'ler işlerini bitirmişler. Tur atacaklarmış. İşimiz bitince onları arayacağız. Taksiyle buluşacağımız yere gideceğiz. Eşyalarımızı alıp onun arabasına koyarız."

Gamze üstündeki kıyafete baktı son kez. Çok pahalı da değildi aslında. Güney alınan hiçbir şeyin parasını ödemesine izin vermemişti. Diğer türlü Tahir'in çok kızacağını söylemişti. Ayrıca yine Gamze'nin teşekkür amacıyla minik hediyeler almasına da izin vermemişti. "Hangi birimize hediye seçeceksin?" demişti gülümseyerek. "Zaten kimse senden böyle bir şey beklemiyor!"

"Kızlar! Ben acıktım galiba!" dedi Natalia sevimli bir dudak büzmeyle.

"E hadi, yeter o zaman!" dedi Gamze onun aç aç parlayan gözlerine bakarak. Onu anlıyordu. Hamilelik biraz sık acıkmalarına sebep oluyordu. Kendisi de ondan geri değildi. "Üzerimdekini çıkarayım da gidelim."

Yirmi dakika sonra bir taksiye binmişlerdi. Bagajda fazla bir yer kalmamıştı. Natalia da kendisine hamile kıyafetleri ve bir sürü iç çamaşırı almıştı. Kendi küçük göğüsleriyle diğer ikisinin dolgun göğüslerini kıyaslamıştı can sıkıntısıyla. O yüzden hamilelikte göğüsleri biraz büyüdüğü için seviniyordu. Onun bu çocuksu endişesi ve kendince rahatlama sebebi iki kadını da güldürmüştü. Natalia'nın daha yirmi yaşında olduğu göz önüne alınırsa, aslında hâlâ çocuk sayılırdı.

Takside bir süre dışarıyı seyreden Gamze, önde oturan Güney'e baktı. "Sözde Akın beni arayacaktı!" dedi biraz öfkeli bir sesle. "Tahir sana konuşmanın sonucunu söyledi mi Güney?"

"Söylemedi. Fazla konuşmadı zaten."

"Gıcık adam! Ona bazen çok kızıyorum. Bilerek yapıyor. Beni kızdırmaktan hoşlanıyor"

"Akın mı Tahir mi?"

"Akın tabii. Yolculuk boyunca beni iğneledi."

"Şakacı bir tipe benziyor!" dedi Güney.

"Numara! Bence sinirini öyle gizliyor!" diye homurdandı Gamze.

"Bence gayet neşeli bir adam!" dedi Natalia. "Tamer onu çok seviyor. Bir iki kere bahsetti. En kötü durumda bile neşesi bozulmazmış. Çok ender yüzü düşermiş."

Taksi gidecekleri yere gelmişti. Mecburen konuşmayı kestiler. Atakule tarafında, çok pahalı bir lokantaydı. Öyle bir yere yerleştirilmişti ki, mevsim yazken terasından tüm Ankara görülebiliyordu. Gamze lokantanın güzelliğinden etkilenmişti. Nihayet gerçekten lüks bir lokantada yiyebilecekti.

Tahir onları kapıda bekliyordu. Tamer de yanındaydı. İndiklerini görünce hemen yanaştı. Taksicinin bagajdan çıkarmış olduğu poşetleri gülümseyerek alırken, Tamer de karısının rahatça arabadan inmesi için yardım ediyordu. Bir koluna oğlunu almıştı. O kısacık zamanda Natalia'yı özlemiş gibi yanağından iştahla öpüp boştaki diğer kolunu da narin omuzuna attı. Gamze belli etmese de bu adamın aşkından gerçekten çok etkilenmişti. Bir erkek olarak soğuk ve mesafeli durmak gibi bir çabası yoktu. Sevgisini göstermek ona zor gelmiyordu. Utanmıyordu.

Çantalar cipin bagajına aktarıldıktan sonra Tahir taksicinin parasını fazlasıyla verip bagajı kapattı. Hep birlikte lokantanın içine girdiler. İki uzun erkek, ayrı güzellikteki üç ayrı seksi kadınla içeriye girince, doğal olarak dikkati çekiyorlardı. O kadar çekiyorlardı ki, kimse bakışlarını kaçırmak için bir çaba harcamıyordu. Gamze bir garsonun yol göstermesiyle oturacakları masaya doğru giderken, gözleriyle Akın'ı arıyordu. Masada iri yarı atletik birisi vardı ama o Akın değildi. Siyah kıyafetleri içindeki Doğan gerçekten çok yakışıklı gözükmesine rağmen, genç kadın kendince daha yakışıklı birisini görme umuduyla etrafına bakındı. Lavaboda mıydı acaba? Şu iki saatte adamı özlediğine inanamıyordu. Ona kızgındı ama onun neşesine de ihtiyacı vardı. Genç adam üç gün içinde bir uyuşturucu gibi etki etmişti. Hem onun telefonu olmadığını da hatırlamıştı. Belki de aramak için arkadaşlarının telefonunu kullanmak istememişti? Belki de kendi numarası Tahir'in telefonundaki aramalardan silinmişti?

Doğan nazik bir şekilde ayağa kalkarak karşıladı onları. Kendi yanına Gamze'nin oturması için sandalyesini çekti. Genç kadın gözleriyle hemen bir hesap yaptı. Üç kadın üç erkek ve de bir çocukla beraber yedi kişilerdi. Ve yedi sandalye vardı…

Neden yedi? Akın ile birlikte sekiz etmiyorlar mıydı?

Sandalyesi düzeltilince, arkasına yaslanıp soran gözlerle yanına oturan Doğan'a baktı. Adam bir şeyin farkında değildi. Rahatça yumuşak sandalyesine yerleşmişti. Gür saçları hoş bir şekilde alnına kaymıştı.

"Akın… nerede?" diye sordu duraklayarak.

Genç adam kaşlarını kaldırdı. "O yok!" dedi ilgisizce.

Gamze'nin gözleri iyice soğuklaştı. "Farkındayım!" dedi yavaşça. "Sadece nerede olduğunu merak ettim?"

"Buraya gelirken Muhsin aradı. Savcı Muhsin… Yapılacak birkaç resmi işlem varmış. Bir an önce yapmak istiyorlardı. Akın geri döndü. Öğle yemeğini de birlikte yiyecekler."

"Gelmiyor mu?"

"Hayır!" Doğan'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Siyahımsı yeşil gözleri ışıldadı bir an. "Ayrıca İstanbul'a seni ben götüreceğim!" dedi.

Gamze ellerini sinirle kucağında kavuşturdu. Kahverengi iri gözleri öfkeyle parlamıştı bir an. O soğuk yüzündeki öfkeli gözler hayret verici derecede çarpıcı bir etki yapıyordu. "Anlamadım?" dedi dişlerinin arasından.

"Seni benim götürmemi istedi. İşleri uzayabilir…" dedi Doğan iyice keyiflenerek.

"Ben beklerim onu!" dedi genç kadın sakince. "Seni yormak istemem."

"Kesinlikle yorulmam. Zevkle yaparım!" dedi Doğan daha da keyifli bir inatla.

"Ben yine de Akın'ı beklerim!" dedi Gamze.

Konuşmaya başından beri kulak misafiri olan diğerleri, genç kadının soğuk öfkesi karşısında hafif şaşırmışlardı. Tahir ile Doğan bir an birbirleriyle bakışırken, Tamer de gülmemek için başını eğdi. Natalia ve Güney de bakıştılar. Ama bu bakışmaların farkında olmayan Gamze, dik bakışlarını Doğan'ın yüzüne dikmişti. Doğan ise kısık ama gülümseyen gözlerle Gamze'yi süzmeye başlamıştı.

"Sizi ben götüreceğim Gamze Hanım!" diye birden kestirip attı

Doğan. "Benden rahatsız olursanız, konuşmayız olur biter!"

Genç kadın yerinde iyice dikelip savaşmaya hazır bir halde genç adamın gözlerinin içine baktı. Daha onlar Gamze'yi tanımıyorlardı. On beş yaşından beri kimseye boyun eğmemişti. İstemediği pek az şey yapmıştı. Yüzü iyice kararlı bir hale geldi. Bu yaştan sonra ne Akın'a ne de Doğan'a boyun eğerdi. Belki Akın'a biraz eğmişti ama… biraz!

"Mesele bu değil Doğan Bey!" dedi o da onun gibi resmi bir tavırla. "Eminim arkadaşlığınız çok keyiflidir. Ama ne sizi yormak isterim ne de canınızı sıkmak. Pek iyi bir yol arkadaşı değilimdir. Ayrıca Akın beni götürmeyecekse, kendim de gidebilirim. Çocuk değilim. Daha önce de çok kere araba kullandım!"

"Olabilir! O bizimle tanışmadan önceydi!" diye kararlı bir şekilde omuz silkti genç adam.

Gamze'nin kaşları kalktı. "Bu… bu saçmalık! Siz ne çağdışı erkeklersiniz böyle? Ben kendi başıma gidebilirim. Bu güne kadar hayatımda siz yoktunuz! Ne sen vardın ne de Akın!"

"Hamilesin!" dedi genç adam rahatça. Hiç de kızmış gibi bir hali yoktu. "Hava kötü, yollar berbat! Fazla seçeneğin yok. Ya ben götürürüm ya da gitmezsin." Dudakları belirsiz bir alayla kıvrıldı. "Tabii Akın'ı arayıp ona sormak istiyorsan o başka!"

Herkes şaşkınlıkla ikisi arasındaki minik tartışmayı izliyordu. En son Gamze de şaşırınca tam oldu. Gözleri irileşti. "Akın'ın cep telefonu var mı?" diye sordu dişlerinin arasından.

"Var tabii!"

"Yoktu?"

"Tamer'deydi. Elazığ'da verecekti. Hem de gayet şık, teknolojik bir şey."

Gamze bir an onun şaka yapıp yapmadığını düşündü. Madem Akın telefonuna dün kavuşmuştu, neden kendisine numarasını söylememişti? Vermesi gerekmez miydi?.. Gerekir miydi peki?

Doğan cebinden telefonu çıkardı. Bakışları Gamze'nin donuk yüzündeydi. Genç kadın ile mücadele edercesine bakıştılar. Sonunda Gamze elini uzattı. "Ver onu bana!"

"Akın da sana benim söylediklerimi söyleyecektir. Kızıp yere fırlatma sakın! Daha yeni aldım." Genç adamın keyifli sesi Gamze'den hiç korkmadığını ve onun o tavrından hiç rahatsız olmadığını gösteriyordu. İri elindeki parlak siyah telefonu uzattı. Genç kadının o

telefonu sertçe alışı ve hızla ayağa kalkışı ise dudaklarındaki sevimli gülümsemeyi arttırdı. Onun rahatça konuşmak üzere uzaklaşmasını izledikten sonra bakışlarını diğerlerine çevirdi. "Burada neler olduğunu bilen var mı?" diye mırıldandı alayla. "Geleli on dakika oldu ama bize Kaan'ı soracağına Akın'ı soruyor."

Tahir rahatça koltuğunun arkasına yaslandı. Ciddi bakışları ile mırıldandı. "Sanırım Kaan'ın hapisten çıkması şart oldu!"

"Niye öyle dedin ki?" diye sordu Güney merakla.

Tahir cevap vermedi. Yanına gelen garsona siparişini vermek üzere başını çevirdi. Fakat onun da sert bakışlarında bildik bir gülümseme vardı.

Gamze lokantanın verandaya yakın bir kısmına gitmişti. Cam bir kapı, veranda geçişi engelliyordu zaten. Doğan'ın telefonundan hemen rehbere girdi. Akın ismi zaten en başlardaydı. İnce parmağıyla arama düğmesine dokundu. Parmağının sinirden titremesi ise onu şaşırtmıştı. Bu Doğan da en az Akın kadar gıcıktı. Akın ise gıcıkların kralıydı.

"Efendim Doğan?" diyen rahat bir ses duyunca homurdandı.

"Benim. Telefonun hayırlı olsun Akın Bey!"

"Gamze?"

"Evet, Gamze! Neredesin?"

"Ben… Savcı Bey'le birlikteyim. Ne oldu?"

"Bir şey yok. Yemeğe gelmeyince…"

"Nerede olduğumu sana söylemediler mi?"

"Söylediler!" dedi genç kadın kızgınca. "Bravo sana! Beni hiç tanımadığım insanlarla bırakıp çekip gittin! Bu oldu mu şimdi? Bunun üzerine bir de Doğan beni İstanbul'a kendisinin bırakacağını söyledi. Bu ne demek oluyor?"

Karşıdan Akın'ın huzursuz sesi geldi. "Bak! Buralarda benim biraz işim var. Gecikmeni istemiyorum. Doğan seni bırakacak işte! Ne var ki bunda? Onunla güvende olursun!"

"Güvende! Öyle mi?"

"Evet! Ben de işlerimi halledeceğim. Bunların arasında Kaan da var. Henüz iyi bir haber olmadığı için sana haber veremedim!"

"Ben seni bekleyeceğim!"

"Anlamadım!?"

"Bak arkadaş! Beni ya sen götürürsün, ya da kendim giderim.

Dün beni kendinin götüreceğini söylemiştin. Şimdi sözünü tutmalısın. Bana dün gece olanlardan dolayı trip yapıyorsan eğer, bunu yapmaya hiç hakkın yok! Üstelik ben kendimi daha kötü hissediyorum."

"Gamze!" Genç adam şaşırmış gibiydi. "Sen iyi misin?" dedi şaşkınca.

"Kötü hissediyorum dedim ya! Eğer şimdi niye sinirli olduğumu soruyorsan söyleyeyim. Sanki benden uzaklaşıyormuşsun gibi geliyor ve bu hoşuma gitmiyor. Madem arkadaş olacağız, çocuk gibi davranmana gerek yok. Eğer sana sıkıntı veriyorsam söyle! Sana askıntı mı oluyorum? Seni sıkıyor muyum? Benden sıkıldın mı?" Öfkesinden susup derin bir nefes aldı.

"Ne ilgisi var?" dedi Akın ifadesiz bir sesle.

"Çok ilgisi var. Şimdi! Ne işin varsa bugün acele etmeden hallet! Halledemezsen de bekleriz. Ben de beklerim… Kendime kalacak bir otel bulurum. Nasılsa bu hafta hiç işim yok."

Karşıda kısa bir sessizlik oldu. Sonra iç çekti genç adam. "Peki, tamam! Seni ben bırakırım. Ama işimiz ne zaman biter bilemiyorum. Akşama kalabiliriz. Bekleyebilecek misin?"

Gamze'nin dudakları muzaffer bir eda ile kıvrıldı. Gözleri elde ettiği başarıyla ışıldamıştı. Siniri inanılmaz bir hızla yok oldu. "Beklerim!" dedi elinden geldiğince donuk bir sesle.

"Güzel… Hadi şimdi git yemeğini ye. Bebeği aç bırakmak doğru olmaz değil mi? Ne de olsa o benim artık yeğenim sayılır!"

Gamze onun görmediğini bile bile başını salladı. "Tamam, görüşürüz. Bekliyorum bak!"

Masaya döndüğünde, gözleri parlıyordu. Herkes de kendisini süzüyordu. Kaşlarını kaldırıp Doğan'a inatla baktı. Telefonunu uzatırken "Gelecek!" dedi kısaca.

Doğan yalandan bir üzüntüyle dudak büzdü. "Cidden mi? Bak şu yufka yürekliye! Demek şimdi güzel bir kadınla yolculuk etme şansımı kaybettim? Öyle mi? Ne fena!"

Gamze cevap vermeden yerine oturdu ve yanında beliren garsona siparişini verdi. Doğan'a ise sadece soğukça gülümsemişti. Diğer yandan onun gerçekten iyi niyetli olduğunu biliyordu. Akın'ın arkadaşlarının hepsi de iyiydi. Öyle bir adamın arkadaşları da elbette kendisi gibi olacaktı. Gerçi bu yeşil gözlü alaycı adam kendisiyle biraz uğraşıyor gibiydi ama sebebini tam anlayamamıştı.

Yemek gayet güzeldi. İstediği Meksika bifteği, kocaman bir tabak içinde bol garnitürlü gelmişti. Yeniden keyfi yerine geldiği için, konuşmalara katıldı. Yemeğini iştahla yedi. Doğan onunla bir daha uğraşmamıştı. Yemek esnasında birisi erkek, ikisi genç kız olmak üzere üç kişi gelip kendisinden imzalı fotoğraf istedi. Genç kadının yanında fotoğrafi yoktu. Hayran bakışlarla bakan bu insanlar, fotoğraf olmasa da lokantanın kaliteli peçetesine atılan imzaları ömür boyu saklayacaklarını söyleyip mutlulukla yerlerine dönmüşlerdi. Hatta kendi masalarında oturan yakınlarına da gösterip hava atmışlardı. Gamze böyle şeyleri pek sevmediği için utanmıştı ama onları kırmak da istememişti.

"Tanınmak güzel bir şey olmalı!" derken gülümsedi Doğan.

"Hiç de değil…" diye mırıldandı Gamze. "Bu ülkede aslında biraz rahatım. Önceden sokağa bile çıkamazdım. Ünlü olmanın dezavantajı… Özel hayatın olmuyor. Yaptığın her şey abartılıyor."

"Sevgililerin gibi mi?"

Gamze başını eğdi. "Evet! Onlar gibi!"

"Üzülme! Kim ne derse desin, önemli olan senin kendini bilmen. Ayrıca özel hayatın kimseyi ilgilendirmez. Sen basında gösterildiğin gibi bir kadın olsaydın bile, seni her yönünle kabul edecek bir erkeğe nasılsa denk gelecektin!"

Genç kadın bir an masadakilerin içten bakışlı yüzlerini süzdü. Sonra minnetle Doğan'a gülümsedi. "Evet! Kaan'la karşılaştım! Gerçekten de öyle oldu değil mi?"

"Sanırım…" dedi Doğan isteksizce gülümseyerek. Sonra kalın kaşlarını kaldırdı. "Tatlıya ne dersiniz?"

Yemekten sonra önüne getirilen nefis tatlı, cidden güzeldi ve sırf onu yemek için bile insan bu lokantaya gelirdi. Etraftakilerin ilgisini fazlaca çektiklerine aldırmadan yemeklerini bitirdiler. Tahir bir ev sahibi rahatlığıyla hesabı ödedikten sonra, hep birlikte ayağa kalktılar. Lokantadan ayrılıp siyah cipin olduğu yere geldiler. Bu cip kendi cipinden çok daha pahalı ve gösterişliydi. Logosuna bakması bile onun ne kadar kaliteli bir marka olduğunu anlamasına yetmişti.

"Ne yapıyoruz şimdi?" diye sordu Tahir.

"Bu soğukta en mantıklı şey eve gitmek!" diye mırıldandı Tamer. İlgili bir baba gibi oğlunu kucağına almıştı. "Turan hasta olmasın! Sabahtan beri sokakta… Sizin işiniz varsa siz Güney ile ilgilenebilirsiniz. Biz de eve gider, Akın gelinceye kadar çay içer kâğıt oynarız."

"Yok, biz de gelelim!" dedi Tahir. "Bugünü kendimize ayırsak

bir şey olmaz. Randevum yok zaten. Güney, senin bir işin var mı?"

"Hayır. Bugün boşuz."

"Güzel. İskambil yerine okey oynayalım o zaman!" dedi Tahir. "En son gelişinizde sen ve Natalia bizi yenmiştiniz. Yemek ve sinemasına olsun yine. Akşam da gideriz."

"Anlaştık!"

Doğan dudak kıvırdı. "Biz ne yapalım Gamze? İkimiz açıkta kaldık. Bana dayanabilecek misin?"

Genç kadın elinde olmadan gülümsedi. Bu adam aslında çok tatlıydı ya! Bu yumuşak tavırlı sert adamların aslında birer ölüm makinesi olduklarına inanamıyordu. Yakışıklılıklarının ise hiç farkında değillerdi. Bu kesindi. İçlerinde en yakışıklı olanı seç deseler asla bir tercih yapamazdı. Her birinin kendisine has özellikleri vardı. Kaan'dan önce bu adamları tanımış olsaydı kesin birisine âşık olurdu. Elini uzatıp Doğan'ın koluna girdi. Dostça gözlerinin içine baktı.

"Satranca ne dersin? Çok iyi oynarım…"

"İyi… Ben de Tamer'i yenmekten bıkmıştım. Evlendikten sonra gözlerini karısından alamadığı için bir türlü oyuna konsantre olamıyor. Aşk kötü bir şey! O halde biz eve birlikte gidelim güzel bayan. Taksi de geldi zaten."

Lokantada kalkarken çağırttıkları bir taksi hemen önlerinde durmuştu. Cipin hepsini almayacağı açıktı. Taksiye sadece ikisi binmişti. Doğan geveze birisi değildi ama yol boyu genç kadının birkaç meraklı sorusuna sabırla cevap vermişti. İlk sorusu sevgilisi ile ilgiliydi.

"Savcı Bey, Kaan'la ilgili size tam olarak ne dedi? Akın fazla bir şey açıklamadı da!"

"Akın ne demişse, hepsi o! Tam bir gelişme yok. Zaten daha yeni görüştük. Çarşamba günü falan belli olurmuş." Gamze için bu tarih bile çok yakındı. Yüzü hafifçe aydınlandı. Ama Doğan hemen ekledi. "Sen yine de ona hemen haber verme. Sana telefon açarsa da söyleme. Hem sürpriz olur hem de bir aksilik olursa hayal kırıklığına uğramaz."

"Tamam! Telefonla görüş günü Perşembe zaten… Avukata bir şey söyleyeyim mi?"

"Gerek yok. Akın her şeyi halledecek!"

'*Akın! Ne harika, ne tatlısın sen!*'

Onu hatırlayınca içi ısındı. Zaten öğle yemeğinden beri doğru düzgün unutmamıştı ki! Kendisini kızdırdığı içindi elbette ama o sevimli

şeytana bir türlü tam kızamıyordu. İç çekti belli etmeden. Demek arkadaşlık, dostluk böyle bir şeydi? Akın da hiç çıkarsız kendisiyle ilgileniyor, çocuğunun sağlığını düşünüyor ve Kaan'ın çıkması için gerekmediği halde ona zaman ayırıyordu. Bunları kim yapardı ki? Üstelik bebek için '*Yeğenim!*' demişti. Bu çok güzeldi.

"Sen ne iş yapıyorsun peki?" diye sordu. "Sormamın mahsuru var mı?"

"Yok! Şu bu işte!"

"Mesela?"

"Turizm diyebiliriz."

"Sen de Tahir kadar zengin misin? Ya da Tamer kadar?"

Genç adam tatlı bir şekilde gülümsedi. "Kıyaslamadık hiç. Ortak işlerimiz de var. Harcayamayacağım kadar parayı ne yapayım? Bize yetiyor işte!"

Genç kadın uzun saçlarının yüzüne dökülen bir perçemini çekti kenara. Kararsız bir tavırla pencereden dışarıya baktı. Sonunda aklındaki soruyu sordu. "Akın ne olacak şimdi?"

"Ne gibi?" diye karşı soru sordu adam umursamazca.

"Ordudan atıldı… Bunu biliyoruz. Artık bir işi yok. Bankadaki parası ona fazla yetmez."

Doğan kaşlarını çattı. "Öyle mi dedi?"

"Onu ikna etmelisin!"

"Ne için?"

"İstanbul'a gelmesi için!"

"Geliyor ya?" Doğan gerçekten de zor anlıyormuş gibi gözüküyordu. Derin yeşil gözleri kısılmıştı. Gamze biraz sıkılmış gibi iç çekti. Bu zeki adamlar bazen ne kadar da aptal olabiliyorlardı böyle?

"Öyle değil! Ona yanımda iş vermek istiyorum ama kabul etmiyor. Bence çok güzel bir koruma olur. Benim yeterince param var. Maaşını rahatça ödeyebilirim. Eve de gerek yok. Evimde alt katta bir sürü boş oda var. Diğer yandan çekincesini anlıyorum. Kaan ile içeride aynı koğuşta kalmışlar ve herhalde biraz sürtüşmüşler. Kaan'ın kendisini istemeyeceğini düşünüyor. Evlenince yani… Fakat eminim kendisini hapisten çıkaranın Akın olduğunu öğrenince Kaan da onun bizim yanımızda çalışmasına ses çık…"

"Bu asla olmaz!" diyerek onun sözünü kesti Doğan sertçe.

Yüzünün yumuşaklığı kısmen kaybolmuştu. Genç kadın biraz şaşırarak ona baktı.

"Neden?"

"Olmaz işte! Ateşle oynuyorsun Gamze. Akın'ı tanımıyorsun!"

"Tanımak mı? Hayır, tanıyorum. Eğer o bir katil diye ondan çekinmem gerektiğini söylüyorsan?.."

"Onu söylemiyorum. Akın o olayda sonuna kadar haklıydı. İçimizde en sakin yaradılıştaki odur. Ondan öğrenecek çok şeyimiz var. Fakat o senin hayatında senin istediğin gibi bir pozisyona asla girmez. Onu yanında istiyorsan başka şeylerden fedakârlık etmelisin."

Gamze merakla ona bakıyordu. Bir yandan da dediklerini düşünüyor ve ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Kırpıştırdığı güzel gözleriyle onun devam etmesini bekledi ama Doğan başını çevirip dışarıya bakmaya başladı. Konuyu kapatmış olduğu belliydi. Onun yandan görünen güzel profilini bir süre izleyen Gamze, çaresizce önüne baktı. Akın'ın arkadaşı bile onun kendisiyle gelmeyeceğini düşünüyorsa genç adamın kendisini nasıl ikna edecekti?

Eve vardıklarında, Güney hemen taze çay yapmak için mutfağa geçti. Gamze de odasına gidip elini yüzünü yıkadı ve makyajını tazeledi. Zaten fazla makyajı yoktu ama biraz yalnız kalmak kendisine iyi gelecekti. Eşyalarını da topladıktan sonra gitmeye hazır bir halde kapının kıyısına koydu. Akın geldiğinde vakit kaybetmemiş olurdu.

Bir süre çay içerek okey oynayanları seyretmişlerdi. Sonra da kalkıp Doğan ile birlikte satranç oynamaya başlamışlardı. Genç kadın Doğan'ın ne kadar zeki olduğunu da böylece öğrenmiş olmuştu. Satrançta fazla acemi sayılmazdı ama genç adam gerçekten iyi oynuyordu. Gamze defile veya çekim için gittiği yerlerde bulduğu insanlarla satranç oynamaya bayılırdı. Genelde de yenmeyi öğrenmişti. Fakat bu adamı yenmek ne mümkündü? Onun uzun uzun düşündüğü de olmuyordu. Gamze'nin her hamlesine kolayca bir cevap veriyordu. Dördüncü oyunun en kritik yerinde vezirini kaybedince, genç kadın çatık kaşlarla Doğan'ın sakin yüzüne baktı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu yalancı bir öfkeyle.

"Neyi?"

"Tam da senden hoşlanmaya başlıyordum!"

Zil çalınca, halının üzerinde oynayan Turan elindeki arabayı havaya fırlattı. Gamze de gözlerini sanki arkasındakini görecekmiş gibi kapıya çevirmişti. Küçük oğlan hemen yerinden fırlayıp kapıya koştu. Bir

yandan da "Akkın! Akkın!" diye bağırıyordu. Herkes onun arkasından kıkırdarken Tahir de gülümseyerek yerinden kalktı ve kapıya gitti. Geniş ekran monitörden arkadaşı Akın'ın yüzünü görünce de kapıyı açan düğmeye bastı. Sonra da eğilip kapının önünde nöbet tutan oğlanı aldı kucağına. Ciddi bakışlarla çocuğun gözlerine baktı.

"Kıskanmaya başlıyorum ama?" dedi oğlana.

"Akkın!" dedi çocuk da cevap olarak.

"Senin kirven benim! Unutma!" diye inat etti Tahir alaycı bir tehditle. Fakat Turan babası gibi inatçı olmalıydı. Sadece güldü.

"Kirve ne demek?" diye sordu Gamze Doğan'a. Aslında ayağa kalkıp Akın'ı karşılamak için yanıp tutuşuyordu. Bu garipti. Onu karşılamasına gerek yoktu ama içinde kadınca bir his, bunu yapmasını söylüyordu.

Doğan onun sorusunu rahat bir tavırla cevapladı. "Doğuda baba yarısı derler. Erkek çocuklarının sünnetinden başlar. Evliliklerine kadar gider. Kirve gönüllü olarak arkadaşının çocuğunun çoğu masraflarını üstlenir. Buna evlilik masrafları da dâhildir. Şimdilerde sadece adı var. Hayat şartları yüzünden maddi yönü yerine folklorik yönü esas tutuluyor. Yine de erkek çocuklar büyüdükçe babasına gösterdiği hürmeti kirvesine de gösterir."

"Çok ilginç!"

"Öyle. Senin de bir oğlun olursa belki kirvesi Akın olur?"

"Belki!" dedi Gamze de! Bu olmayacak bir şey değildi. Hatta çok hoştu. Oğlunun ideal bir erkek objesine ihtiyacı olacaktı. Gülümsedi.

Az sonra Akın da iri fiziğiyle odaya girmişti. Gülümseyerek herkese selam verdi. Kabanını astıktan sonra elleri ceplerinde Gamze ile Doğan'ın yanına yanaştı. Gülen gözlerle satranç taşlarına baktı. "Kim yeniyor?"

"Kim olabilir?" dedi Gamze de biraz üzgünmüş gibi.

"Üzülme! Doğan'ı öyle pek kimse yenemez. Ben de dahil… Onun düşünme mantığı çok farklıdır."

"Bildin!" diye onayladı Gamze. Sonra merakla sordu. "Ne yaptın? Hallettin mi işlerini?"

Genç adam bu sefer okey oynanan portatif masaya bakmıştı. "Evet!" dedi kısaca. "Hallettim!"

"Hemen gitmeyeceksiniz değil mi?" diye sordu Natalia. "Çay içmek istersin belki?"

"İyi olur. Teşekkürler. Evde demlenmiş çay gibisi yok!"

Okey oyunu da satranç oyunu da yarım kalmıştı. Herkes koltuklara çekilerek yeni doldurulmuş taze çaylarını keyifle yudumladı. Bir süre karşılıklı sohbet ettiler. Turan genç adamın kucağından inmiyordu. Üstelik de başarıyla ondan birkaç öpücük kapmıştı. Bonus olarak da gıdıklanınca kıkır kıkır gülmüştü. Onları hayranlıkla seyreden Gamze, genç adamın çocuklarla ne kadar da iyi anlaştığını düşünüyordu. Sonunda Akın saatine bakıp Gamze'ye bir göz attı.

"Kalkmayalım mı artık?"

"Kalkalım! Ben hazırım!" dedi genç kadın.

"Hadi o zaman!" Oğlan çocuğuna bir öpücük daha verip onu yere bıraktı. Yavaşça ayağa kalktı.

Az sonra hepsi de garaja inmişlerdi. Akın yeniden geri döneceği için yanına el çantasını almamıştı. Genç kadının valizini bagaja yerleştirdikten sonra dönüp arkadaşlarının yanına geldi. Gamze kızları yanaklarından öperken, Akın da erkeklerin hepsiyle erkekçe tokalaştı. Aralarında bir şeyler konuşmuşlardı ama Gamze ne dediklerini duyamamıştı. O da erkeklere teşekkür edip el sıkıştıktan sonra, eğilip küçük oğlanı öptü. Turan onların gidişine çok üzülmüştü. Fakat Akın'ın kendisiyle tokalaşması ve Gamze'nin de yanaklarından öpmesi hoşuna gitmişti.

"Yeniden gel Gamze!" dedi Güney. "Benim dairemde de yer var. Bir hafta sonu gelirsen ikimiz birlikte çok güzel eğleniriz. Hatta daha da fazla kalabilirsin." Samimi yüzü ve melodik sesi çok içten olduğunu gösteriyordu.

"Teşekkürler… Bakalım!" dedi genç kadın. "Ama sırada önce benim düğünüm var. Düğünüme mutlaka geleceksin." Bakışlarını esmer güzeline çevirdi. "Sen de Natalia! İkinizle de tanıştığıma çok sevindim. Yeniden görmek çok hoşuma gidecek. Benim de evim geniş. Kullanmadığım bir sürü oda var. Ne zaman isterseniz gelebilirsiniz."

"İnşallah!" dedi Natalia da o sevimli Türkçesiyle.

Arabaya binip de dışarıya çıktıklarında, çocuk hâlâ arkalarından el sallıyordu. Arkalarında bıraktığı insanları çok seven Gamze, onların yeniden görüşme dileklerine verdiği cevapta samimiydi. Akın'ın arkadaşları zaten kötü olamazdı ama aralarında olduğu sürece de onlara karşı hiç zorlanmaksızın kanı kaynamıştı. Yeniden görüşmeyi gerçekten isterdi. Zaten fazla arkadaşı yoktu!

Arabayla biraz yol aldıktan sonra "Çok iyi arkadaşların var!"

dedi konuşmuş olmak için.

"Öyledirler!"

"Güney'le Natalia da çok şekerlerdi değil mi?"

"Gerçekten öyle. Ben Natalia'yı daha cadı hayal ediyordum. Umduğumdan daha sıcak ve tatlıydı. Güney ise bir başka güzel."

"Dönünce onunla görüşür müsün?"

"Güney'le mi?" diye sordu Akın biraz hayretle.

"Evet! Gördüğüm en güzel doğal sarışın." Sesi biraz kıskançça mı çıkmıştı ne?

"Daha neler. Onun Tahir'e bakışlarını görmedin mi? Bence o Tahir'den hoşlanıyor."

"Patronundan mı?"

"Onlar bence patron çalışan düzeyini çoktan geçmişler. Daha özel bir şeylere sahipler. Neyse, beni ilgilendirmez. Tahir'in dişlerimi dökmesini istemem. Öfkelenince hiç karşısında durulmaz. Aralarında bir şey yoksa bile sekreterini bana yakıştıramayacağına eminim."

"Duydum. Doğan laf arasında çok çapkın olduğunu söyledi!.."

"Dinime küfreden bari Müslüman olsa!" dedi genç adam alayla. Sinyal verip önündeki aracı solladı. Şimdi Kızılay'ı geçmişler, Ulus'a çıkmışlardı. Genç adamın niyeti oradan da işlek Batıkent çevre yoluna yavaşça dâhil olmaktı. "Bunu evlilikten ve âşık olmaktan öcü gibi korkan ve hiçbir kadınla birkaç haftadan uzun ilişki kuramayan çapkın Doğan mı söyledi? İnan bana arada Kaan'ın olması senin menfaatine oldu. Bir kadını elde etmek için gülümsemesi bile yeter!"

Gamze onu süzdü ciddi bir bakışla. Sonra başını salladı iki yana. "Senin kadar güzel gülümsemiyor bence!" dedi yavaşça. Genç adamın kalın ama biçimli kaşları hafifçe kalktı.

"Öyle mi?"

"Öyle! Neşeli bir erkek olman hoşuma gidiyor. Arkasında öfkeli bir canavar olsa da öndeki melek yüzünü beğeniyorum. Sen de Doğan kadar yakışıklısın bence. Sen daha güzel gülümsüyorsun. Bak, aklıma ne geldi? Seni kız kardeşim ile tanıştırayım mı? Kardeşim Gaye çok güzeldir. Benden dört yaş küçük. Üniversiteyi geçen sene bitirdi. Avukat oldu. Ona bir büro açmak istiyorum. Şimdilik işleri öğrenmek için bir hukuk bürosunda çalışıyor."

"Ne olacak sonra?"

"Akraba olacağız!" dedi Gamze gülümseyerek. "Hem eminim ki o bakiredir. Afyon halkı zaten biraz tutucudur. Kardeşim de saf aşkının geleceğine inanır. Sen de beyaz atlı prens tanımına uyuyorsun!"

"Evliliği henüz düşünmüyorum!" diye açıkladı genç adam. Ustaca işlek trafikte arabayı sürüyordu. "Ayrıca bir avukatın benim gibi eski bir mahkûmu koca olarak kabul edeceğini de hiç sanmıyorum."

"Saçma! O romantiktir. Senin o iki kişiyi niye öldürdüğünü öğrenince sana daha da çok bayılacaktır. Hem belki seni onunla tanıştırdığım için aramız da düzelir. Doğrusu onunla samimi olduğumuz eski günleri özlüyorum."

"Beni harcamaya hazırsın yani?"

"Aptallaşma! Dedim ya, kız kardeşim çok güzeldir diye! Nefis vücudu vardır. Okulda herkes peşinde koşuyormuş. Sadece saçları kısa. Ben de zaten emekli olursam saçlarımı kestireceğim. Hem bakımı zor hem de azıcık tanınmadan gezmek istiyorum. Bugün lokantada bile tanıdılar beni."

"Zor iş!"

"Tabii! Ah, bir de önceki gece oteldeki kadınlara yakalansaydım, inan bana mahvolmuştum. Kadınlar çok dikkatlidir. Normalde o gece dikkat bile etmezlerdi ama saatin geç olması yüzünden bir odadan çıkmam ilgilerini çekerdi."

"Kadınları anlamak zor zaten."

"Hiç de bile! Aslında bir kitap gibi açığızdır. Sadece iyi okuyabilecek bir erkeğe ihtiyacımız var. Asıl kapalı kutu olan sizlersiniz. Tek açık olduğunuz taraf bir kadını beğendiğinizde bunu biraz abartılı olarak göstermeniz." Uzanıp radyoyu açtı. Arka plandan güzel bir slow müzik çalmaya başlamıştı. On yıl öncenin güzel bir yabancı şarkısıydı. On yıl önce bu şarkıyı dinlerken ne kadar heyecanlı olduğunu, ne kadar büyük hayalleri olduğunu hatırladı. Bu hayallerinin içinde asla bir erkeğin olmaması ise garipti. Şöhret olmak tüm idealiydi.

Bir süre sessizce yol aldılar. Gamze birden aklına gelen bir şeyle döndü ve arka koltuktan çantasını aldı. Elini içine attı. Cüzdanını buldu ve içinden nakit beş tane iki yüzlük çıkardı. Dikkatini yola vermiş olan adama uzattı. "Unutmadan al şunları!"

Genç adam yan gözle onun uzatmış olduğu paraya baktı. İlgisiz bakışları yeniden yola döndü. "İstemem!"

"Lütfen! Anlaşma anlaşmadır. Ayrıca orada ses çıkarmadım ama bu gece geri dönemezsin. Hava birazdan kararacak. Bende kalmanı

istiyorum. Nasılsa yatarken üzerine bir şey giymiyorsun!"

"Gamze! Kalamam!"

"Sen gerçekten de bir katır kadar inatçısın! Ama ben senden daha inatçılarını da gördüm. Bu parayı alıyorsun ve gece de benimle kalıyorsun. Yarın öğlen geri dönersin. Akşam yemeğini birlikte yeriz. Çok iyi bir aşçı değilim ama iyi pizza yapan bir lokanta biliyorum."

"Dönmem lazım. Tahir merak eder."

"Daha neler! Çocuk musun? Telefon açar haber veririz. Sahi, bu telefon meselesini de unutmadım. Bilerek benden telefonun olduğunu gizledin gibi geliyor!"

"Öyle bir şey yapmadım. Kendi kuruntun!"

"Öyle olsun!" dedi Gamze üstelemeden. Sonra iç çekti. "Pekâlâ! Bak! Bir anlaşma yapalım. Para bende kalsın! Ama sen de bende kal! Bu gece geri dönmek için bir aracı nereden bulacaksın?"

"Çok vardır! İstanbul Ankara arasında otobüs bulmak zor olmaz."

"Diyelim ki olmaz! Ama aklım sende kalacak. Hem de bu havada. İnat etme işte! Yemem seni! Tamam, dün gece olanlar ikimizin de kontrolü dışındaydı. Olmaması gerekiyordu ama oldu işte. Bu gece daha dikkatli oluruz. Hem sen de bana söz verdin. Bu gece bende kal lütfen. Kaç gündür yaşadıklarımdan sonra bu gece yalnız kalmak bana biraz zor gelecek!"

Genç adam dudaklarının ucundan gülümsedi. Onun inadı ve amacına erişmek için çabalaması hoşuna gitmişti. İnatçı bir kadın olduğu belliydi. Öylesine inatçıydı ki, sevdiği adam için mücadeleye devam ediyordu. Öylesine inatçıydı ki, zorlanacağını ve ayıplanabileceğini bile bile çocuk sahibi olmaya kararlıydı. Üstelik evlenme ihtimali bile yokken buna karar vermişti. Hayatına giren kadınları gözünün önüne getirmeye çalıştı. Bir sürü güzel kadın tanımıştı. Bundan gurur duymuyordu. Esas olarak tek kadına bağlı kalmayı seven erkeklerdendi. Ama otuz yıllık hayatında birkaç haftadan daha uzun süre ilgisini çeken ve bağlanmayı düşündüğü bir kadın olmamıştı. Kendisine âşık olan kadınlar olmuştu ama hiç birisi bu güzel kadının Kaan'a duyduğu gibi yürekten bir sevgi ve bağlılık duymamıştı.

Gamze'nin tek sorunu tecrübesizliğiydi ve dün gece bunun sonuçlarını görmüştü. Onun daha öpüşmekten bile yeterince anladığından şüpheliydi. Onu öptüğünde ve okşadığında, aralarında kurulmaya başlayan arkadaşlığı yıkmamak için oldukça yumuşak tepki verdiğini fark

etmişti. Genç kadın sert bir tepki vermemek için elinden geleni yapmıştı. Bunu hissetmek genç adamı daha da üzmüştü. Bu dayanılmayacak kadar güzel kadın, arkadaşlıklarını bozmamak için elinden geleni yapıyordu. Hem de kendisinden bir şeyler feda etmek pahasına bile sesini çıkarmamıştı. Dün gece olanlarda genç adamı hiç suçlamadığı gibi suçun büyük kısmını da üzerine alıp onu rahatlatmaya çalışmıştı. Gamze için değerli bir arkadaş olmaya başladığının farkındaydı ama bu nedense hiç hoşuna gitmiyordu.

Gözlerini onun güzel yüzüne çevirdi. Yanıt bekleyen güzel kahverengi gözleri soğukluğunu kaybetmişti.

"Peki…" diye mırıldandı. "Bu gece sende kalacağım. Ama paranı istemiyorum. Yarın da bir doktora gittikten sonra yola çıkacağım!"

"Ne doktoru?"

"Seni bir kadın doğumcuya göstermek istiyorum. Hamileliğin hakkında öneriler almalıyız!"

"Almalı mıyız?" diye tekrar etti Gamze alayla. "Çocuğun babası senmişsin gibi konuşuyorsun! Çok hoş doğrusu! Çok tatlısın. Ancak yarın başka işlerimiz var. Seni ajansa götürmek istiyorum!"

"O niye?"

Genç kadın ona aklındakinden söz etmedi. Bir şekilde Akın'ın İstanbul'a demir atmasını istiyordu. Onun İstanbul'da olduğunu bilmek hoşuna gidecekti. Bir süre önce aklına yeni bir fikir gelmişti. Bu adam cidden çok yakışıklı değil miydi? Evet! Boylu poslu değil miydi? Evet! Süpermen'i kıskandıracak kaslara sahip değil miydi? Kesinlikle evet! Çevresine yaydığı olağanüstü enerjiden ve çekici kişiliğinin farkında değilmiş gibi davranmasından bahsetmiyordu bile. Yaşı da uygundu. Erkek mankenlerde yaş ilerledikçe verim daha da artıyordu. E öyleyse? Bu adam rahatlıkla mankenlik mesleğine girebilirdi. Bol para kazanacağından adı gibi emindi. Ama öncelikle onu ajansın patronuyla tanıştırmalıydı.

"Ajansta bazı işlerim var!" dedi ona cevap olarak. "Hem senin de gelip çalıştığım yeri görmeni istiyorum."

"Gerek yok!"

"Püf! Bana diyorsun ama sen de her şeye itiraz ediyorsun! Evet desen ne olur peki? Orada herkes benim burnu havada duygusuz bir kadın olduğumu zannediyor. En azından bir dost edinebildiğimi onlara göstermek istiyorum!"

"Bir sevgili edinmişsin ya! Bana ne gerek var?"

"Kaan'ın ajansı başka! Aynı ajansta değiliz. Hem gözlerin bayram edecek! Eğer çekim varsa bir sürü güzel kız görürsün!"

"Öyle mi?" dedi genç adam alayla gülümseyerek.

Gamze gülümsedi. "İlgini çekti mi?"

"Belki! Yine de çok gecikmek istemiyorum. Yarın savcı ile görüşmek istiyorum. Mesai bitmeden onu yakalarsam iyi olur."

"Yetişirsin!"

Onu ikna etmenin memnuniyeti ile başını dışarıya çevirdi. Otobana girmişlerdi. Önündeki çekmeyi açıp içinden otobandan geçmek için kullandığı KGS kartını çıkardı. Alıp adama uzattı. Akın onun ne işe yaradığını biliyor olmalıydı. Sessizce aldı ve turnikelere yanaştı. Camı indirip kartı okuyucuya uzattı.

Biraz sonra ıslak otoban yolunda rahatça ilerliyorlardı. Müzik ortamdaki sessizliği alıyordu. Dahası genç kadın sıcak arabada ve bu huzurlu ortamda biraz mayışmıştı. Yolda biraz kestiren Gamze, minik bir sarsıntıyla gözlerini açtığında, epeyce uyumuş olduğunu fark etti. Başını çevirdi. Hemen sağında bir göl vardı. Bu deniz olamazdı. Hafifçe esnerken uykulu bir tonla sordu.

"Neredeyiz?"

"Sapanca gölünün kıyısındayız. Fazla yolumuz kalmadı."

"Hımm. İyi!" Utangaç bir tavırla dudağının kıyısını ısırdı. Yan gözle adama baktı. "Benim tuvaletim geldi!"

Genç adam anlayışlı bir ağabey gibi gülümsedi. "Tamam. Biraz ileride bir servis noktası var!" dedi hiç itiraz etmeden. "Orada dururuz."

Gamze sesini çıkarmadan servis noktasına gelmeyi bekledi. Gerçekten de fazla gitmemişlerdi. Servis yeri oldukça kalabalıktı. Sağ sinyalini veren Akın arabayı uygun bir şekilde otobandan çıkarıp geniş servis alanına soktu. Çok modern bir bina ve birkaç tane otobüs vardı önlerinde. Yolcuların bazıları soğuğa rağmen dışarıda sigara içiyorlardı. Gerçi burası Ankara veya Elazığ kadar dondurucu soğuklukta değildi. Fakat sert rüzgâr insanı hiç de mutlu hissettirmiyordu. Kabanını giyerek dışarıya çıkan Gamze elinde olmadan "Bırrr!" diye söylendi. Yanına yanaşan Akın ona başıyla işaret etti.

"Tuvaletler şurada. Üşümeden git hemen. Ben de sana yiyecek bir şeyler alayım. Arabada atıştırırsın. Tost mu alayım, bisküvi falan mı olsun?"

"Tatlı bir şeyler olsun. Canım acayip tatlı çekti. Kan şekerim

düştü galiba. Şu içi çikolatalı bisküviler var ya? Onlardan olsun."

"Tamam!" Yine de genç adam onunla bayan tuvaletlerinin girişine kadar gelmişti. O sırada çıkan birkaç bayanın ilgili bakışlarına aldırmadan ekledi. "Çıkınca burada bekle. Market kalabalık gibi. Ben de erken gelirsem burada beklerim."

Onun bu koruyucu tavrına alışmaya başlayan Gamze, kendisini güvende hissetmenin rahatlığıyla başını salladı. Zaten daha fazla oyalanacak hali yoktu. O içeriye girince de Akın dönüp markete gitti. İki çalışan, müşterilerle ilgileniyordu ama bir otobüs dolusu insan yeni gelmiş olduğu için oldukça kalabalık müşterisi vardı. Gözleriyle rafları taradı. Hamile bir kadının sık acıkacağını biliyordu. Onu memnun edecek şeyin ne olduğunu tam kestiremediği için, eline ne gelirse aldı. Kiminin üzeri çikolata kaplıydı kiminin de içi… Kendisi için de bir tuzlu bisküvi aldı. Tatlıyla çok arası yoktu. İçecek bir şeyler de alıncaya kadar, kasadaki kuyruk azalmıştı. Aldıklarını bir poşete koyan adama parasını uzatırken, askerlikten kalma bir alışkanlıkla da etrafını izliyordu. Tetikte olmak çok kere hayatlarını kurtarmıştı. Elbette sivil hayatta öyle bir şey yoktu ama insan bir buçuk sene hapiste yatmış olsa bile alışkanlıklarından hemen kurtulamıyordu.

Aldıklarıyla dönüp yürümeye başladı. Gamze ile buluşacakları yere geldiğinde, onun iki genç kıza imza verdiğini gördü. Gülümseyerek yanlarına gitti fakat fazla yanaşmadı. Kızlar imzalarını alınca mutlu bir yüzle dönmüşlerdi. Ayakta bekleyen Akın'ı görünce duralamışlardı bir an. Bir saniye sonra da Gamze ile ikisinin beraber olduklarını keşfetmişlerdi.

"Siz de manken misiniz?" diye sordu kızın birisi ona.

Akın öyle sıcak ve pervasız gülümsedi ki, iki kızın dizlerinin bağı çözüldü. Gamze bile onun bu sevimliliğini anlayamıyordu. Bazen onu çözümlediğini düşünüyor, bazen de yanıldığını anlıyordu. Ona alışması gerekirken, sanki adamı sürekli yeni görüyormuş gibi hissediyordu. Her hali, her tavrı kendisine farklı geliyordu.

"Değilim!" dedi genç adam kızlara. "Ama öyle düşündüğünüz için gurur duydum. Teşekkürler!"

"Hiç farkınız yok ama!" dedi diğeri hayretle.

"Gamze Hanım ile sadece arkadaşız! Meslektaş değiliz." dedi Akın doğal bir tavırla.

Sonra kızlar da içten bir tavırla teşekkür ettiler ve uzaklaştılar. Akın, Gamze'nin gülümseyen dudaklarına baktı. Soğuk havada dudakları ve yanakları solacağına daha da kızarmış, onu çok daha güzel bir hale

sokmuştu. Rüzgâr saçlarını sallayıp duruyordu. Soğuk kahverengi gözleri ise artık ılıktı.

"Bakıyorum da o soğuk Gamze Hanım olmaktan kurtulmuşsun?" dedi genç adam alaycı bir bakışla. "Hayranlarına dayanamıyor musun?"

Genç kadının dudaklarındaki gülümseme hemen silindi. Gözlerindeki ısı yok oldu. "Hiç de bile!" dedi ardından. "Ben hayran budalası bir kadın değilim. Sadece çok sıcak gençlerdi! Ondandır!"

"Tabii! Ondandır. Ama sana çok yakışıyor."

Gamze kirpiklerini kırpıştırdı. "Ne… Ne yakışıyor?"

"Gülmek! Gördüğüm en güzel kadınsın ama gülümseyince kendinden bile güzel oluyorsun!"

"Saçma!" dedi Gamze omuz silkerek. Dönüp Sapanca gölünün manzarasını izlemek için biraz ileriye gitti. Gölün üzeri griydi. Puslu hava biraz korkutucu bir etki vermişti. Rüzgâr ise gölün görünen kısmını minik çalkantılarla doldurmuştu. O anda bir kartpostaldaki kadar güzeldi. Hemen arkasında duran Akın'ın varlığını hissediyordu. Genç adamın minik iltifatı hoşuna gitmişti aslında. Güzel olduğunu çok kişi söylemişti gerçi. Hem de içlerinde şeyhler, prensler, başkanlar, trilyoner iş adamları bile vardı. Onlar söylediğinde basit bir tatmin duygusu ile dolardı. Fakat Akın söyleyince içi bir garip olmuştu. Onun söylemesi neden bu kadar önemliydi? Neden içini titretmişti? Neden gözlerindeki mutluluğu ona göstermemek için hemen sırtını dönmüştü?

Rüzgâr hızını bir an için arttırınca Akın derinden gelen sesiyle mırıldandı. "Üşüyeceksin! Gidelim mi artık?"

Genç kadın başını salladı. Dönüp ona bakmadan arabaya yöneldi. Kapının yanına geldiğinde, Akın uzanıp nazikçe ona kapıyı açtı. Teşekkür eden Gamze ise bir şey olmamış gibi yerine geçti. Akın'ın uzattığı içi dolu poşeti aldı. Bir şeyler yiyerek oyalansa iyi olurdu. Gözleriyle en güzel gibi duran paketlerden bir tanesini tespit etti ve elini torbanın içine daldırdı. Akın yanına oturduğunda, ambalajı yırtıp bir tanesini ağzına atmıştı bile.

"Sık acıkmam normal mi ki?" dedi Akın'a da bir tane uzatırken. Eline değil de doğrudan ağzına uzatmıştı. Parmaklarının ucunda tuttuğu çikolatalı bisküvi adamın dudaklarından ağzının içine kayarken, bu samimiyetten rahatsız olmadığını, aksine hoşlandığını hissetti. Akın da hiçbir şey olmamış gibi bisküviyi midesine indirmişti.

"Normal sanırım. Bir gazetede öyle bir şey okumuştum."

"Çok okur musun?" Birkaç kutu da içecek almıştı Akın.

İçlerinden en az şekerli olanını seçti. Zaten tatlı ile şeker hakkını kullanmıştı. Meyve suyunun üstteki halkasını tutup çekti ve içinden bir yudum aldı. Vişne suyu severdi.

"Genellikle okurum. Üç şeyi yapmadan uyuyamam!.." Dudakları kıvrılmıştı. Genç kadın bir bisküvi daha ısırırken, kalanını onun ağzına götürdü. Adamın muzip bir şey söyleyeceğini anlamıştı. Yine de çanak tutmaktan geri kalmadı.

"Neymiş o?"

Genç adam arabayı tekrar otobana çıkarırken kısaca açıkladı. "Çok yorgun değilsem mutlaka bir şeyler okumak isterim. Ne olursa! Bu benim uykumu getirir. Kafam rahatlar. Sinirlerim sakinleşir."

"Tamam, onu anladık. İkincisi ne?" Bir yudum aldığı meyve suyu kutusunu ona uzattı. Genç adam birkaç yudum alıp kendisine geri verdi.

"Belgesel seyretmeyi çok severim. Özellikle hayvanlı veya teknolojik belgeseller. Denizde köpekbalıklarına, karada atlara bayılırım. Onlarla ilgili her şeyi izlerim. Bir inşaatın nasıl yapıldığını anlatan belgeselleri de severim. Mesela baraj yapımı, köprü yapımı gibi belgeseller."

"Hımm!" diye onayladı Gamze. "Discovery Channel'da görmüştüm öyle bir şeyler. İzlemesi zevkliydi gerçekten ama ben daha çok araştırma tarzı belgeselleri severim. Mesela mumyaları anlatan bir belgesel vardı. Mısır mumyaları değil ama! İnka mumyaları… Çok ilginçti. Onda bile mumyalar ruhumu karartmıştı. Hele böcek möcek belgeseli olursa midem kalkar. Hayatta izleyemem. Uykum geleceğine aksine daha çok açılır."

Akın neşeli bir şekilde güldü. Kadınların zevklerinin çok farklı olduğunu biliyordu zaten. Onların çoğu belgesel izlemektense, evlilik programları izlemeyi tercih ederlerdi.

"Eee?" diye sordu Gamze.

"Ne eee'si?"

"Üçüncü ne?"

"Üçüncü mü? O da…" Bir an susup yan gözle ona baktı. Genç kadın onun ne diyeceğini elbette biliyordu. Ama bilmiyormuş gibi kaşlarını kaldırıp merakını belli etti. "…Üçüncü de sekstir. İyi bir seks en isteksiz bedeni bile uykuya yollar."

Genç kadın burun kıvırdı. "Başka bir şey deseydin şaşacaktım

zaten!" Umursamazca omuz silkti. "Tabii ben senin kadar engin tecrübeli değilim. Haklı olduğunu varsayacağım!"

"Haklıyım. Merak etme."

"Hiç âşık olmadığını biliyoruz… Bunu söylemiştin! Peki, erkekler nasıl olup da sevmedikleri birisiyle seks yaparken rahat olabiliyorlar? Yani hayatındaki kadınları düşün! Sevmeden sevişmek bence çok iğrenç! Hoşlanmak yeterli bir açıklama değil bence."

Akın bir cevap vermeyince de aynı hevesle devam etti.

"Söz konusu tecrübe edinmek ve eğlenmek olunca, kadınların bakire olmaması ve rahat olmasını tercih ediyorsunuz. O tip kadınlar her zaman gözdeniz. Ama sıra evlenmeye gelince namuslu olsun, kimse el değdirmesin istiyorsunuz. Sizler iki yüzlüsünüz. Âşık olmadığınız sürece her kadınla ilişki kurmak kafanıza yatıyor. Ama sıra âşık olmaya gelince kimseyi kendinize yakıştıramıyorsunuz. Kendiniz tecrübe kazandıkça bunu bir onur nişanı gibi taşıyorsunuz. Fakat bir kadın tecrübe kazanınca da onu yatağınız hariç başka bir yerde istemiyorsunuz."

"Alev diye bir kız arkadaşım vardı…" diye homurdandı Akın. "Aynı onun gibi konuşuyorsun! Ne dememi istiyorsun? On bin yıllık bir anlayışı değiştireyim mi?"

"Elinde olsa bile değiştirmezdin!" Bu arada kendi elinde tuttuğu ısırılmış bir bisküviyi adamın ağzına götürdü. Genç adamın çiğnemesini bekledi. Sonra da kutu meyve suyunu dudaklarına götürdü. Akın onun desteği ile ortak kullandıkları içecekten iri bir yudum aldı. "Bugünkü toplumda erkek çocuklarını dayıları ile ilk tecrübelerine göndermekte ayıp bir şey görmezken ve bunu gerekli bulurken, kız çocuklarını namuslarının bekçisi yapıyorsunuz."

"Senin kızgınlığın bana mı yoksa tüm erkeklere mi?" diye sordu Akın biraz merakla.

Gamze dudaklarına bulaşan bir parça sıvı çikolatayı diliyle yaladı. Sonra omuz silkti. "Bilmiyorum. Eğer kendimi her erkeğe verseydim, eminim daha çok sevilirdim. Birçok erkeği mutlu ederdim. Belki karşılığında da çok daha zengin olurdum. Bunu yapan çok kadın var." Yarım kalan bisküviyi yeniden adamın dudaklarına uzattı. Ardından da meyve suyunu… Genç adam hiç itiraz etmeden onun kendisini beslemesine izin veriyordu. Onun ısırdığı parçayı ağzına alırken herhangi bir tiksinme veya duraklama belirtisi de göstermiyordu. İşin garibi Gamze de tiksinmiyordu. Neyine tiksineceklerdi ki? Öpüştükleri sırada dilleri birbirine karışmamış mıydı? Birbirlerinin tatlarını ağızlarında

hissetmemişler miydi?

"Konuyu değiştireyim mi?" diye sordu adama.

"İyi olur!" dedi Akın da. "Kendimi gerçekten de fırsatçı ve ikiyüzlü hissettim!"

"Öylesin!" dedi Gamze gülümseyerek. "Ama hadi! Bir itiraf! O kadar da fırsatçı değilsin. Gerçekten de zaman zaman bunu düşünüyorum. Şu benim işimi bitirip de başını memelerime yaslayarak uyuma meselesini yani! O sözlerinde haklısın. Sen gerçekten de iyi bir adamsın. Ayrıca dün gece beni dinlediğin için de teşekkür ederim. Sayısız adama engel oldum ama sende farklı bir sihir var. Sana engel olamayabilirdim. Ya da açık olmak gerekirse… olamazdım sanırım." Bunu itiraf etmekten hiç rahatsız olmamıştı. Evet, kendi itirafından hoşlanmamıştı belki ama rahatsız da değildi. O cinsel çekiciliği çok güçlü bir erkekti. Daha evvel onun gibisini görmediğini, Malatya'da tıraş olup da karşısına ışıltılı bir şekilde dikildiğinde anlamıştı.

"Kendini küçümseme!" dedi Akın kuru bir sesle. "Bana engel olan yine de sendin yanlış hatırlamıyorsam!"

Gamze bir an onu süzdü. Sonra merakla sordu. "Beni ayıplamıyor musun?"

"Neden?"

"Sana karşılık verdiğim için?"

"Ne karşılığı verdin ki?" dedi adam sıkıntıyla. "Sevişmedik. Seni öpmeme izin vermen, bir şeyi değiştirmez."

"Göğsümü de okşadın!" diye mırıldandı. Elindeki bisküvinin yine yarısını ısırmıştı.

"Bunun için üzgünüm diyemeyeceğim. İnsan senin yanında ellerine hakim olamıyor. Sen de nezaketen sesini çıkarmadın! Bu çok olgun bir davranıştı!"

"Öyle!" dedi Gamze de biraz muzipçe. "Olgundum gerçekten… Başkası olsaydı tokadı yemişti!" Sonra kendiliğinden kıkırdadı. "Süpermen'i tokatlayan ilk kadın olmak hoşuma giderdi gerçi. Seni kas yığını! Sana karşı gerçekten yumuşağım değil mi?"

"Öyle misin?" diye biraz sevimlice sordu genç adam.

"Öyleyim! Koca bebek! Al şunu!" Adamın ağzına götürdüğü bisküviyi ağzından içeriye iterken parmakları bu sefer dudaklarına dokundu. Hiç beklemediği bir elektrik vücuduna zıplayınca hızla parmaklarını geriye çekti. Kahretsin! Neler oluyordu böyle? Aceleyle

meyve suyunu ona uzattı. "Al, kendin iç!"

İstanbul'a varıncaya kadar konuşmadılar. Hava kararmak üzereydi. Trafik her zamanki gibi yoğundu. Köprüyü geçinceye kadar genç kadın kaldığı yeri tarif etmedi. Yolu gidişine takip etmesine izin verdi. Çevresini izliyordu. İşin doğrusu özlemişti bu şehri. Hareketliliğini, ışıltısını, kalabalık trafiğini özlemişti. Ankara'da kendisini hapis gibi hissediyordu. Denizin olmadığı bir yerde yaşamak çok güçtü artık. Sonra ona baktı. "Beşiktaş'ta oturuyorum!" diye mırıldandı.

"Biliyorum!" diye onayladı genç adam.

"Bilirsin tabii. Hakkımda araştırma yapmışlar değil mi?" diye alaycı bir tonla sordu genç kadın.

"Evet. Ama bunun için ajan olmaya gerek yok. İnternette hepsi varmış zaten."

"Adresimi de biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Senin yol göstermeni umuyorum!"

"İyi, doğruca gitmeye devam et."

Genç adam hiç duraksamadan arabayı sürüyordu. Onun İstanbul'u bildiği belliydi. Kendi semtine geldiklerinde, artık yolu tarif etmeye başlamıştı. İstanbul'a da kar yağmıştı ama yerler temizdi. Çoğu da erimişti. Tekerleklerin çıkardığı şırıltıdan başka bir şey yoktu. Işıl ışıl olmaya başlayan kent, bir başka güzel olmaya başlamıştı. Sonunda dar ve hafif yokuş bir sokaktan kendi evinin bulunduğu yere geldiler. Çok işlek değildi. Gayet sakin ve zenginlerin yaşadığı bir muhitti. Gamze arabasının torpido gözünden aldığı bir kumandaya basınca, karşısında durdukları iki katlı evin önündeki demir kapı yavaşça kenara çekildi. Araba içeriye girince de arkalarından kapandı. Akın çatık kaşlarla başını salladı.

"Sevmedim! Kapı çok yavaş. Sen daha arabadan inmeden birisi içeriye girip seni taciz edebilir."

"Meraklanma! Buranın güvenliği çok iyidir. Sürekli polis araçları gezer. Hemen ileride de bir karakol var!"

"Çare değil. Bu evi ne zaman aldın?"

"Beş ay önce."

"Duvarların yeterince güvenli değil. Kapın berbat! Evlenince burada mı oturacaksınız?" Arabayı evin önündeki boşluğa yanaştırıp park etmişti.

Genç kadın başını salladı arabadan inerken. "Evet… Yani sanırım… Bilmiyorum. Konuşmadık daha! Evleneceğimiz bile ortada

yoktu biliyorsun! Ama ben evimin manzarasını seviyorum. Birkaç bina hariç denizi olduğu gibi görüyor. ”

“Size tavsiyem güvenliği arttırın. Burası İstanbul. İnsanın başına her şey gelebilir.”

“Neyse, bakarız!”

Genç adam da arabadan inmişti. Genç kadının bagajını alırken “Gazeteci de göremiyorum?” diye sordu yavaşça. Gamze omuz silkti.

“Gece hayatım pek olmadığı için takip etmeyi bıraktılar. Gece bir yere çıkarsam eğer, yanaşıyorlar. Evin önünde fazla gezinmiyorlar artık. Ama seni görselerdi eminim yine ilk günlerdeki gibi buraya kamp atarlardı.”

“Neden? Erkek olduğum için mi?”

“Tabii… Birlikte yemek yediğim erkeklere bile hemen yakıştırma yapıyorlar. Seni de sevgilim zannederlerdi. Bir de gece burada kaldığını öğrenseler, tamam artık… Hiç kurtuluşun olmaz!”

Genç adam sırıttı. “Benim için bir onur olurdu. Gamze Hanım’ın sevgili diye gazetelere çıkmak hoşuma giderdi. Tabii bu durum Kaan’ın hiç hoşuna gitmezdi.”

Genç kadın onun neşesine olumsuz bir şekilde baş salladı. “Sanırım gitmezdi.” Fakat Kaan kendisini kurtarmak için hakimle bile yatmasını önermemiş miydi? Bu çok inciticiydi. Gerçekten kırılmıştı. Diğer yandan şu anda yanında duran yakışıklı genç erkek, bir hakimden çok daha yardımsever ve sevişmek için çok daha iyi bir seçenekti.

Kapıya doğru yürüdü. Tahir’in evi gibi, şifreli bir güvenlik sistemi vardı. Merkezi bir sistemle de güvenlik şirketine bağlıydı. Olumsuz bir şey olduğunda hemen oraya sinyal yolluyordu.

Şifreyi girip kapıyı açtı. İçerisi tabii ki buz gibiydi. Gamze hemen ışıkları yakıp, kombinin olduğu yere koşturdu. Bu gece de biraz üşüyecek gibiydi. Evin ısınması biraz vakit alırdı. Kombiyi çalıştırıp geri döndüğünde, genç adamın ayakta durmuş, etrafını süzdüğünü gördü. Evini seviyordu. Tüm eşyalarını yeni almıştı. Geniş, ferah ve moderndi. Eşyaları ile ilgilenen iç dekoratör, doğrusu kendisinden iyi para koparmıştı. Kabanını çıkarmadan gidip bir koltuğa oturdu.

“Ne diyorsun? Beğendin mi?”

“Çok güzel!”

“Ve çok pahalı! Dekoratör kadın kucak dolusu para aldı benden.”

“Ama iyi iş çıkarmış.”

"Sahi! Senin evin var mı?"

"Var tabii!" dedi adam da gülümseyerek. "Sokakta yatıyor değilim ya?"

Genç kadın omuz silkti. "Ne bileyim? Belki bir sevgilinin yanında falan kalıyorsundur dedim. O görev senin bu görev benim diye gezerken zor olmalı!"

"Sen de geziyorsun? Ama sonunda evine dönüyorsun!"

"Doğru!" Genç adam üzerindeki kabanı çıkarıp bir kenara koyunca, onu uyardı. "İçerisinin soğuğu birkaç saate kadar ancak kırılır. Hemen soyunmasaydın keşke!"

"Bir şey olmaz. Ben iyiyim!" diye mırıldandı adam. Duvara gömülü şöminenin üstündeki resimlere doğru gitti. Resimlerden ikisinde annesi ve babası vardı. Diğerinde de küçük ve güzel kız kardeşi. Akın önce babasını, sonra annesinin resmini inceledi. Babası gür kahverengi saçlı, yüzü sert çizgilerle dolu, bıyıklı bir adamdı. Gözleri ve bakışları Gamze'ninkilere benziyordu. Annesi ise başörtülü olmasına rağmen, alımlı bir kadın olduğunu hemen belli ediyordu. İki kız kardeşin güzelliklerini kimden aldıkları belliydi. Genç kadının kardeşi Gaye ise resminde gerçekten de güzel gözüküyordu. Saçları o kadar da kısa değildi. Omuzlarına değecek kadardı. Yeni mezun olduğu zaman çekilmiş bir resimdi. Güzel bir kızdı fakat Gamze ile saç renkleri hariç fazla bir benzerlikleri yoktu.

"Güzel kız değil mi?" diye sordu Gamze de yerinden kalkarak. Gidip resmi eline aldı. Bir süre kardeşinin tatlı yeşil gözlerini, küçük burnunu ve dolgun dudaklarını inceledi. "Sizi tanıştırabilirim!"

Genç adam iç çekti. Ellerini cebine sokarak onun gözlerinin içine baktı. "Gamze! Benim inatçı arkadaşım! Sana daha kaç kere söyleyeceğim? Yarından sonra artık birbirimizi görmeyeceğiz! Kusura bakma ama düğününüze geleceğimi sanmıyorum!"

"Saçma! Geleceksin tabii! Kız kardeşim de gelecek eminim. Beni böyle bir günde de yalnız bırakacak değiller ya! İkiniz hakkındaki sözlerimde ciddiyim. O bir melek kadar güzeldir. Eğer birbirinizden hoşlanırsanız niye olmasın? Hem o da İstanbul'da bir işe girmek istiyordu. Buraya yerleşirsiniz! İkinizin maaşı geçinmenize rahatça yeter!"

"Hayal kuruyorsun!" dedi genç adam umursamazca. "Önce şu pizzacını ara bakalım. Belki karnımız doyarsa vücudumuz ısı da üretir. Ben de valizini odana çıkarayım. Üst katta mı?"

"Evet. Sana da odanı göstereyim. Üst kat daha sıcak olur. Buradan çabuk ısınır. Pizzamızı da oradaki oturma odasında yeriz."

"Bence mahsuru yok."

"Ne'li istersin?"

"Önemli değil! Karışık olsun."

Valizini genç kadının odasına çıkarırken, Gamze de telefonla pizzacıyı aramıştı. On beş dakika sonra geleceğini öğrendikten sonra da adamın peşine takılarak merdivenlerden üst kata çıktı. Onu kendisini beklerken bulacağını tahmin etmişti ama adam doğru bir tahminle yatak odasını bulmuştu bile.

"Nereden tahmin ettin?" dedi gülümseyerek.

"Deniz tarafına bakan ve güneş gören bir yer olmalı diye düşündüm!" dedi adam etrafını izlerken. "Çok üşüyorsun!"

"Doğru! Bak ellerime!" Kendi buz gibi ellerini adamın sıcak eline dokundurunca daha da üşüdü. Genç adam gülerek onun iki elini birden avuçlarının içine aldı. İri avuçları genç kadının ellerindeki soğukluğu emerken kendi ısısını ona cömertçe geçiriyordu. "Allah'ım! Ne sıcaksın!" dedi genç kadın ona imrenerek. "Bense donuyorum! Şuralarda bir yerde elektrikli ısıtıcı vardı. Onun karşısında oturalım bari!" Ellerini çekip ısıtıcıyı koyduğu yeri bulmak için odadan çıktı.

Akın son kez krem renklerle döşenmiş geniş yatak odasına baktı. Perdeler modern, yatak büyüktü. Yerde çok geniş lila rengi bir halı, çıplak ayakların parkeye değmesini önleyecek şekilde serilmişti. İster istemez genç kadın ile Kaan'ın bu odada sevişip sevişmediklerini düşündü! Gamze saflığını o sefil adama burada mı vermişti? Burada mı hamile kalmıştı?

Oturma odasına geçerken genç kadın parmağıyla işaret etti. "Bu oda da senin olabilir! Ama şimdi gelemem oraya. Cidden üşüyorum. Şu elektrikli ısıtıcının karşısında oturmaktan başka bir şey istemiyorum." Gösterdiği kapı açıktı ve arasından bir başka büyük yatak rahatça gözüküyordu. Salondan gelen ışık ile anlaşıldığı kadarıyla odaya pembe renkler hakimdi.

"Pembe mi?" diye sordu alayla. Gidip bir köşedeki ısıtıcıyı çekmeye uğraşan Gamze ise ona biraz tersçe baktı.

"Karizmanızı mı çizer Akın Bey? Ne olmuş pembeyse? Kız kardeşimi düşünerek öyle yaptırtmıştım! Ayrıca pespembe de değil. Gel şunu al! Çok ağır. Parmaklarım tutmuyor!"

Genç adam günlük oturma odası olarak kullanıldığı belli olan odaya göz attı bu sefer. Merdivenler zaten doğrudan buraya çıkıyordu. Bir tarafta Gamze'nin yatak odası ile kendi kalacağı yer varken, diğer tarafta da kapısı kapalı iki oda daha vardı. Tam cephede ise yine deniz manzarası gören geniş bir teras gözüküyordu. Yerler ahşap döşemeydi. Genç kadın ortaya geniş bir halı koymakla yetinmişti. Halının çevresine ise üç tane üç kişilik koltuk dizilmişti. Koltukların hepsi karşıdaki led televizyonu rahatça görüyordu. Gamze belli ki en rahat bulduğu orta koltuğa oturmuştu. Çok üşüdüğü de büzüşmüş bacaklarından ve kabanına gömülmüş bedeninden belliydi.

Akın ayaklı ısıtıcıyı kolayca yerinden kaldırdı. Ufo diye adlandırılan güneş ısıtıcılarından birisiydi. Duvar dibindeki bir prize fişini taktıktan sonra yönünü genç kadının oturduğu kanepeye çevirdi. Gamze televizyonu da açıp, içeride ses olmasını sağlamıştı. Yalnız yaşadığı günlerden kalan bir alışkanlıktı bu. Tek başına yaşarken evde kendisininkinden başka bir ses olması içini rahat ettiriyordu.

Genç adam gidip onun yanına oturdu. Elektrikli ısıtıcı görevini yapmaya başlamıştı. Ama bu tip ısıtıcılar ortamı ısıtmaktan ziyade insana ısınma hissi veriyorlardı. Yani ön tarafı ısınsa da sırtını buz gibi hissediyordu.

"Kabanını çıkar, daha iyi ısınırsın!" diye uyardı onu genç adam.

Gamze isteksizce kabanını omuzlarından sıyırdı. Bir kenara atarken, pek de çocuksu duruyordu. Onun bu hali genç adamı güldürmüştü. Uzanıp onu kendisine çekti. Gamze hiç de itiraz etmeden sokuldu iri vücuduna. Koltuk altına sığınırken güçlü kolların kendisini sarmasına izin verdi. Yanağını adamın göğsüne yasladı. Akın da çenesinin kenarını onun başına yaslamıştı.

"Ne kadar da sıcaksın!" dedi genç kadın kedi gibi yerleşirken. Sanki onu suçlar gibiydi.

"Sobadan!" diye onayladı adam onu.

"Hımm!" Tam da emin değildi. Adeta onun içine girmek istermiş gibi ayaklarını altında kavuşturmuş, kalan kısmını adama yapıştırmıştı. Elini kazağının üzerinde gezdirdi kısa bir an. Sonra en sıcak yer olarak tahmin ettiği koltuk altına soktu. Bedeni yavaş yavaş ısınıyordu. "Eee? Evinden bahsediyorduk?" dedi ona. "Nerede?

"Bir tane Ankara'da vardı. Küçük bir şey… Bir tane de İzmir'de. Cezaevindeyken ikisini de eşyalarıyla birlikte satmak zorunda kaldım."

"Bu avukatlar çok para alıyorlar, değil mi?" dedi Gamze

anlayışla.

Genç adam güldü. "Evet… Ama asıl mesele o değildi. Tamer önerdi evleri satmamı. Zeynep'in ağabeyinin benim yaşadığım yeri bulabileceğini söyledi. Mahkeme tutanaklarında var."

"Senden intikam almaya çalışacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Olabilir!"

"O halde satman iyi olmuş!" dedi Gamze yine anlayışla. Adamın parmak uçları saçlarını okşuyordu ama buna karışmadı.

"Satma sebebim korkma değildi." dedi Akın rahat bir sesle. "Diğerleri, başım yeniden derde girsin istemiyorlardı. Bu sefer birkaç yılla kurtaramayacağımı söylüyorlardı."

"Tamam işte! Kork veya korkma! Önemli olan başının derde girmemesi… İstanbul'da olursan her şey daha kontrollü olur. Burada bir aptallık yapamazlar. Polis anında alıverir onları içeriye. Mahkeme kararı bile çıkartırız. Sana bir kilometre bile yanaşamazlar."

"Sorunlar kaçılarak hallolmaz Gamze Hanım!" dedi genç adam umursamaz bir tonla.

"Kaçmıyorsun ki! Ağzının yanmasını istemiyorsan üfleyerek yemeyi öğrenmelisin! Artık başkaları için değil, kendin için yaşamalısın."

"Bu önerini dikkate alacağım küçük hanım!" dedi adam gülümseyerek. İri parmakları tertemiz saçlarının ucuyla oynuyordu. Gamze derin bir nefes aldı. Burnunun deliklerinden dolan mis gibi erkeksi koku, tüm hücrelerini adeta jöle gibi yapmıştı. Temiz kokan erkekleri seviyordu. Birkaç dakika öylece oturup televizyon seyrettiler. Cinsel hiçbir temas olmadan, iki arkadaş gibi oturuyorlardı. Adamın eli beline doğru kayan saçları okşarken diğer eli de kumandanın düğmesinde, dikkati çekecek bir program bulmaya çalışıyordu.

Kapı zili çalınca Gamze isteksizce rahat yerinden uzaklaştı. "Pizzacı!" dedi genç adama.

"Sen otur… Ben alır gelirim!" dedi Akın hemen ayağa kalkarak.

"Dış kapının kumandası hemen girişte…" diye açıkladı Gamze. Gerçekten de o anda soğuk olan alt kata inmek gözünde büyümüştü. Genç adam merdivenlerden inerek gözden kaybolunca, uzanıp ilerideki sehpayı çekti. Bunun üzerinde yeseler olurdu. Şu anda evin en sıcak bölgesi burasıydı. Karnı da acıkmıştı. Arabada yediği bisküvi onu fazla tok tutamamıştı.

Az sonra Akın elinde büyük boy iki pizza kutusuyla

göründüğünde, neredeyse çocuk gibi ellerini çırpacaktı. "Çabuk!" dedi heyecanla. "Çok acıktım!

Adamın elindeki kutuyu sehpaya koymasını zorlukla bekleyip hemen kapağını açtı. Görünümü de nefisti, kokusu da… Herhalde ki tadı da güzel olmalıydı? Akın ona ayran bardağını uzatıncaya kadar bir parçaya dadanıp kocaman iki tane ısırmıştı bile.

"Bir manken olarak fazla yemiyor musun?" diye sordu genç adam alayla.

"Kilo alamıyorum!" dedi Gamze de rahatça. "Sadece kolesterolüme dikkat etmem lazım. Kavurmalarla ve pizzalarla da bunu yapmak zor! Allah'ım! Bu ne harika bir şey böyle!"

"Yavaş! Boğulmanı istemem!"

Gamze ona aldırmadı. Bir ısırık daha alırken uyardı. "Soğutmadan sen de ye hadi!"

Ayranlarını yudumlarken ve pizzalarını yerken pek konuşmadılar. Gözleri televizyondaki bir yerli dizideydi. Acele etmeden yedikleri pizzalarında, ikinci paketin de yarısına kadar gelmişlerdi. Sonunda daha fazla yiyemeyeceğini anlayan Gamze, kendisini koltukta geri attı. "Off! Patlayacağım şimdi. Neden bana engel olmadın? Çok yedim!"

Akın sadece güldü. O da son lokmasını ağzına atarken gözleri genç kadının ince kazağı üzerinden belirsizce gözüken göbeğine gitmişti. Şimdi yediklerinden sonra o göbek sadece seksi bir şekilde hafifçe kabarmıştı. Onun bakışlarını fark eden Gamze hemen ayağa fırladı.

"Bakma göbeğime!" dedi kıkırdayarak. Karnı doyunca keyfi yerine gelmişti. Yağlanmış parmaklarıyla işaret etti. "Ben ellerimi yıkayacağım. Sen de yıkayacaksan lavabo şurada!"

Ellerini yıkarken Akın'ın arkasında belirdiğini fark etti. Uzun boyu ve geniş omuzları ile tüm görüş alanını kaplıyordu. Ellerini havluya silerken onun da ellerini yıkaması için kenara kaçtı. Acele etmeden ellerini kuruttuktan sonra havlusunu duvardaki askıya astı.

"Çay yapayım mı?" diye sordu ona.

"Çay yapmayı biliyor musun sen?" dedi adam alayla.

"Saçmalama! Elbette biliyorum! O kadar da beceriksiz değilim."

"Peki, tamam. Bir bardak çay iyi olurdu doğrusu."

"Hemen efendim!"

Genç kadın mutfağa gitmek için merdivenlere yönelirken Akın

da ellerini kuruladı. Evdeki her şey için iyi para harcanmış gibiydi. Pahalı görünümlü krom aynada alnına dökülen saçlarını düzeltti. Sonra yemek yedikleri koltuğa gitti. Sehpayı kenara çekip ortalığı topladı. Boş kutuyu ve ayran bardaklarını çöpe atmak üzere bir poşetin içine doldururken, kalan pizzanın da kapağını kapattı. İşi bitince yeniden koltuğa oturup bacaklarını ileriye uzattı. Uzun süre araba sürdükten sonra yorgun bacakları ileriye uzatmak çok güzeldi. Özellikle tok karnına bunu yapmak daha da güzeldi. Ve de insanın yanında böylesine güzel bir kadın olunca daha da güzel geliyordu. Tabii o kadının başkasına ait olması dışında!

Elini cebine atıp telefonunu çıkardı. Birkaç tuşa bastıktan sonra karşıdaki kişinin açmasını bekledi. "Tahir?"

"Vardınız mı Akın?"

"Evet! Onu haber vereyim dedim. Bu gece ben gelemeyeceğim. Beni beklemeyin. Gamze kalmam konusunda çok ısrar etti!"

"Akıllıca! Burada yeniden kar başladı. Yarın mı geliyorsun?"

"Hayır. Yarın burada bir iki işim var. Bu kızın evi hiç güvenli değil. Bazı ayarlamalar yapmam lazım. Bir kör bile elini kolunu sallayarak girebilir."

"Sonra ne yapacaksın?"

"Belki yarın gece otobüs ile Elazığ'a giderim. Savcı Muhsin Çarşamba günü bana Kaan ile bir görüşme ayarlayacaktı."

"Uçakla niye gitmiyorsun?"

"Gece uçağı var mı bilmiyorum. Sabah uçağı ile gidersem de burada bir gece daha kalmam gerekir. İşin doğrusu kalmak istemiyorum!"

Önce karşıda kısa bir sessizlik oldu. "Anlıyorum!" diye mırıldandı Tahir. "Dinle! Sana kendi uçağımı yollayacağım. Yarın akşam sekizde havaalanında hazır ol. Gece Elazığ'da Akgün otelde kalırsın. Şimdi yer ayırtırım senin için. Uyur dinlenirsin. Sabah da cezaevine gider Kaan ile görüşürsün. Ama senden kesin bir şey istiyorum!"

"Neymiş o?"

"Kaan ile görüşmeni yaptıktan sonra, Mardin'e tek başına gitmeye falan kalkmayacaksın. O meseleyi bir iki hafta sonra hallederiz. Doğruca Ankara'ya dönmeni istiyorum. Seninle ilgili hepimizin planları var. Doğan ve Tamer sen dönünceye kadar bekleyecekler. Anladın mı?"

Genç adam iç çekti. "Dostum! Benim iyi kalpli arkadaşlarım! Biraz fazla üstüme düşmüyor musunuz? Ben çocuk değilim. Ben sizden topu topu iki yaş küçüğüm!"

"Mesele o değil! Artık senin de paranı iyi bir yerlere yatırman ve hayatını garanti altına alman gerekiyor. Madem askeri kimliğini terk ettin, senin zekânı kullanabileceğimiz ortak bir iş yapabiliriz."

"Ortağız ya zaten?" diye mırıldandı Akın.

"O konuda da sorun var. Doğan kumarhaneleri bırakmayı düşünüyor. Ağlayanın malı gülene yar olmaz diyor. O bırakırsa biz de bırakacağız mecburen. Ayrıca kumar işini ben de sevmiyorum. Bu durumda Kıbrıs'taki iki oteli de satıp onun parasını başka bir yerde değerlendirmemiz lazım. Aklımda birkaç proje var ama istersen sen kendi paranla bağımsız bir iş de kurabilirsin tabii. Sana karışamayız. "

"Neyse, gelince konuşuruz. İşadamı olmak zor geliyor. Bir türlü kendime sizin gibi takım elbiseyi yakıştıramıyorum!"

"Giyince eminim yakışacaktır!" dedi Tahir biraz alayla. "Gamze'ye selam söyle!"

Telefonu kapattığı sırada Gamze de neredeyse koşar adımlarla merdiveni çıkmıştı. Akın onun ince fiziğini görmezden gelmeye çalıştı. Gündelik kıyafetleriyle bile çok güzeldi. Hatta sırtından aniden kanatları çıksa, bir meleğe bile benzeyebilirdi.

"Dondum!" diyordu Gamze. Ama bu sefer genç adama yanaşmadı. Yanına oturmasına rağmen ona sarılmadı. Isıtıcının verdiği ısıyla yetinmeye çalıştı. İçerisinin soğuğu da zaten birazcık kırılmıştı. "Dizide ne oldu? Kızla adam ayrıldı mı?" Güzel bal rengi gözleri beyaz tavan ışığında tatlı bir yeşil rengini almıştı.

"Reklam girdi!" dedi Akın da.

"İyi hadi. Yetiştim o zaman. Çayımızı demledim. On dakika sonra tamamdır. Sen kiminle konuşuyordun? Sanki senin sesini duydum?"

"Tahir'i aradım. Geldiğimizi haber verdim!" dedi Akın.

"İyi etmişsin. Bu gece bende kalacağını da söyledin mi?"

"Evet, söyledim.! Sana selamı vardı."

"Aleykümselam… " Gamze bir an duraladı. Kararsızca önüne baktı. Yavruağzı rengindeki kazağının eteğindeki bir ipliği çekiştiriyormuş gibi yaptı. "Şey! İşin yoksa… birkaç gün daha kalabilirsin!" dedi yavaşça. "Gördüğün gibi ev kocaman! Hem sana burada uygun bir iş de bakabiliriz!

Genç adam ilgisizce televizyona çevirdi gözlerini. "Kalamam!"

"Ciddiyim! Hiç sorun olmaz!"

"Kalamam Gamze. Gerçekten yapmam gereken işler var!"

"Hiçbir işin de yok! Daha hapisten yeni çıktın. Ne işin olacak ki? Hem dinlenmiş de olursun?"

"Bir buçuk sene dinlendim zaten!" Gözü hâlâ televizyondaydı. Reklamlar bitince de genç kadının ilgisinin yönünü değiştirmeye çalıştı. "Hah, dizin başladı. Seyredebilirsin!"

Genç kadın onun kararlılığı karşısında sıkıntıdaydı. Bu adam böyle gülümserken bile bir granit kadar sarsılmaz ve kesin kararlı nasıl olabiliyordu? Her şeye kolayca ikna olacak bir adam tipine sahipken hiçbir şekilde ikna olmayan ilginç bir modeldi. "Çok orijinal bir dizi değil zaten!" dedi gözleri televizyona çevrilerek. "Kız birisine âşıkken aslında başka bir erkeğe delice tutuluyor. Çok saçma!"

"Saçmaymış cidden!" diye genç kadını onayladı Akın da. "Niye seyrediyorsun peki?"

"Ne bileyim? Meraktan galiba! Aptal kızın ne yapacağını merak ediyorum. İnsan öbür adamı sevdiğini anlamaz mı hiç? Ben bile buradan fark ediyorum. Gözleri sürekli adamın üzerinde… Belli etmemeye çalışıyor. Yine de saçma tabii. Hem bu gece başka işe yarar bir dizi de yok. Mecburen bakıyor insan!"

"Adam da kızı seviyor mu?"

"Hem de deli gibi. Tabii kızın sevgilisi onun en yakın arkadaşı."

"Zor bir aşk!" diye mırıldandı Akın. Ama dizi içindeki karmaşık aşk ilişkisi onu fazla da ilgilendirmiyormuş gibiydi.

Gamze yeniden ona döndü. "Senin aklında bir şey var? Ne oldu? Tahir bir şey mi söyledi? Yoksa Kaan hakkında kötü bir gelişme mi var?" diye art arda sorularını sıraladı ona. Gözleri endişeyle dolmuştu bir anda.

Genç adam rahatça gülümsedi. "Meraklanma! Her şey yolunda… Hiçbir kötü haber yok!"

"Ne var o zaman?" diye diretti Gamze.

"Dedim ya bir şey yok!"

"O iki adam mı yoksa?"

Genç adam uzanıp onun küçük elini aldı avucuna dostça. O öyle yapınca Gamze de ince parmaklarıyla onun elini destek verircesine sıktı. "O konuda da bir gelişme yok. Mardin'e gitmeye niyetim vardı ama Tahir henüz erken olduğunu söyledi. Yarın gece zaten bana uçağını yolluyor. Doğruca Ankara'ya döneceğim!"

"Kesin kararlısın yani gitmeye?" dedi Gamze biraz küs bir sesle.

"Bunun kararla ilgisi yok. Doğrusu bu!" Onun elini bırakıp gözlerini yeniden televizyona çevirdi. "Sen de hazırlıklarına başlarsın."

"Ya Kaan… benimle evlenmeyi… kabul etmezse?"

"Bir olumsuzluk olacağını zannetmiyorum. Bana güven…"

"Sana güveniyorum…" diye içtenlikle mırıldandı Gamze. "Sana kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum ama… senin bile baş edemeyeceğin şeyler olabilir! Seni hiçbir zaman yetersizlikle suçlayamayacağım engeller… Bu olabilir! Bazen korkuyorum. Kendim için değil! Çocuğum için korkuyorum. Kaan'ı çok seviyorum ama… evlenmesek de buna dayanabilirim. Fakat çocuğumu babasız doğurmak, sanki ona yapılmış bir haksızlık gibi geliyor."

"Kararlılığından vazgeçmeye mi başladın?" dedi Akın sertçe. "Bu çocuğa ne kadar değer verdiğini biliyorum. Babalı veya babasız onu doğurmak istediğini sanıyordum?"

"İstiyorum! Ama korkuyorum işte!"

"Bu korkuyu duyman normal. Fakat bana güven. Kaan ile evleneceksin. Öyle bir şey olmalı ki, evlenmeniz imkânsız hale gelsin. Mesela onun aniden ölmesi! İşte buna garanti veremem. O çok sağlıklı bir erkek olduğuna göre, bu ihtimal de çok uzak gözüküyor. Yeter ki uyuşturucuyu bıraksın. Başka hiçbir şey evlenmenize engel olamaz. Benim bir şekilde ölmem bile sana verdiğim sözü değiştiremez. Gerekli her şeyi ayarladım. Doğan her zaman yanında olacak!"

'*Akın'ın bir şekilde ölmesi mi? Bu da ne demek?*'

Gamze bir an irkilmişti. Yavaşça elini uzattı. Onun iri, ılık elini tuttu. Gözleri bir garip olmuştu. Akın önce onun kendi elini tutan küçük eline, sonra da durgunlaşmış gözlerine baktı. Bal rengi gözlerdeki bakış minnet değildi. Başka bir şeydi. Ne olduğunu anlayamadı… Genç kadının kendisine neden öyle baktığını anlayamadı.

Gamze dudaklarını sıktı. "Akın!" dedi yavaşça.

Acaba canı mı acıyordu? "Ne oldu?" dedi kaşlarını çatarak. Hiçbir şey anlamadan kadının gizem dolu gözlerinin derinliklerine baktı. Gerçekten de bu konularda tecrübesiz bir erkek olarak bu bakışı çözememişti. Bunun acı olduğunu hissedemedi.

"Sen… Sen de ölme! Lütfen!" diye fısıldadı genç kadın. Bir anda bütün bedenini korkunç bir sızı sarmıştı. Özellikle göğsü dayanılmayacak kadar sızlamıştı. Birkaç günde bu adama bu kadar alıştığına, değer verdiğine inanamıyordu. Ama gerçek buydu işte! O iki adamın ona tuzak kurabileceği ve öldürebileceği bir sahne, bir anda gözünün önünde

canlanmıştı. Bu korkunç bir şeydi. Onsuz bir hayat istemiyordu. Ona en az Kaan'a verdiği değer kadar değer veriyordu.

Yalvarırcasına sıktı iri elini!

"Bana… bana bunu yapma! Sakın ölme!"

7. BÖLÜM

Akın kısılmış gözlerle kendisini süzüyordu. Sonra tatlı bir şekilde gülümsedi. "Meraklanmayın Gamze Hanım! Ölmeye hiç niyetim yok. Sadece içini rahatlatmak için söylemiştim!"

Genç kadın kaşlarını çattı. "Benim içimi böyle aptalca sözlerle rahatlatma!" dedi biraz kızgın bir sesle. Hissettiği sıkıntı tarif edilecek gibi değildi. Kalbi ezilmişti neredeyse! Ne aptal bir adamdı bu! Söylenecek söz vardı söylenmeyecek söz vardı! Elini çekti hızlıca. "En sevdiğim dostumun ölmesini istemem!"

"Ve tek dostunun…" dedi genç adam alayla.

"Ve tek dostumun! Bu doğru! Bir daha böyle şeyler söyleme! Ve şu bir gerçek ki ben dostluğumuzun devam etmesi için senden fazla çaba harcıyorum!" Yanlamasına oturduğu koltukta vücudunu öfkeyle düzelip sırtını geriye yasladı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözlerini televizyona dikti.

Genç adam gülmüştü. "Öyle mi? Ne yapıyorsun bakalım?"

"Sana iş bulmaya çalışıyorum!" dedi Gamze burun kıvırarak. Genç adam gülerek ona uzandı ve öfkeli bedenini dostça kendisine çekti. Kısa bir an direnen Gamze, yeniden onun kalın kolu altına sokuldu.

"Buna gerek yok! Ben bunu kendim halledebilirim!"

"Mesele bu değil. İstanbul'da kalmanı istiyorum. Sen ise benden kurtulmak için bahaneler arıyorsun. Senin için birkaç gündür beraber olduğun bir kadınım sadece…"

"Bu doğru değil!"

"Doğru! Bir takım aksilikler olmasaydı çoktan ayrılmış olacaktık. Sen de beni unutacaktın!"

"Bu mümkün mü? Kaan'ı çıkarmak için uğraşacağımı biliyordun?"

"Bence savcı arkadaşına havale edip unutacaktın! Düğünümüze bile gelmeyecektin değil mi?"

Akın başını salladı hafifçe. "Doğru! Yine gelmeyeceğim!"

"Gelme!" dedi Gamze kızgınlıkla. "Çabalama hiç… Böyle odun

ol. Bense sana anlayış gösteriyorum. Senin yaptığın her şeyi görmezden geliyorum. Öpücüklerini, okşamalarını… Senin yüzünden kendimi kötü hissediyorum. Yine de sesimi çıkarmıyorum. Arkadaşlığımızı bozmamak için görmezden geliyorum. Sence şimdi bir erkeğin kollarında böyle yatmam normal mi? Senin saçlarımı okşaman normal mi?"

Genç adam farkında olmadan onun uzun saçlarını okşamaya başlamıştı. Gamze'nin sözleri ile okşamayı kesti. Genç kadın onun kollarından sıyrıldı ve koltuğa uzunlamasına kaykıldı. Başını adamın kucağına yasladı.

"Böyle yatmam da normal değil! Seni tanıdığımdan beri yaptığım hiçbir şey normal değil!" dedi Gamze hafif bir tebessümle. Kızgınlığı geçmişti. "Bu ne demek?" Gözleri genç adamın yüzündeydi.

"Ne demek?" diye aynen sordu adam biraz sıkıntıyla.

"Sana değer veriyorum demek! Senden hoşlanıyorum demek! Benim için önemlisin demek!"

"Yine de o Kaan sersemiyle evleniyorsun?" dedi genç adam alaycı bir burun büküşle.

"O başka! Onu seviyorum. Belki sizin dediğiniz gibi bazı kötü huyları olabilir. Ben zaten bunları biliyorum. Sevgi de bu demek değil mi? İnsan kimi seveceğini bilemez ki! Sevdiği insanı öylece kabul eder. Tüm iyi ve kötü yanlarıyla!"

"Anlıyorum…"

"Anlamıyorsun!" dedi Gamze hafif bir iç çekişle. "Sen de âşık olsan anlardın! Hem o çocuğumun babası! Onunla evlenmesem kiminle evlenirim ki? Seninle mi? Sen benimle evlenir misin? Evlenmezsin tabii ki! Başkasının çocuğunu ne yapacaksın? Bu durumda onunla evlenmekten başka çarem de yok değil mi?"

Adamın bir eli göğüslerinin hemen altında, karnının üzerinde kıpırdamadan duruyordu. Onun yüzünü süzen Gamze, genç adamdan belirgin bir tepki alamayınca devam etti.

"Surat asma. Gel şu inadından vazgeç… İddiasına varım, on güne kalmaz sana güzel bir iş buluruz. Hem burası gitmeyi düşündüğün her yere çok yakın. İstediğin zaman gidersin. Arkadaşlarını yine görürsün. İzmir kaç saat ki? Ankara burnumuzun dibi… Hemen şurası! Ayrıca daha kız kardeşimle tanışacaksınız. Gaye ve senin için planlarım var! Kardeşimle en sevdiğim arkadaşımın arasını yapmak çöpçatanlıksa eğer, utanmadan bunu kabul edeceğim."

"Kardeşinle belki tanışırız Gamze Hanım!" diye homurdandı

Akın. "Ama senin isteğinle değil. Bu olmaz! Açıkçası bu ara saf kızları fazla çekebileceğimi zannetmiyorum!"

"İyi tamam! O halde Ankara'ya gidince birkaç gün bir güzele takılırsın! Azgın hormonlarının ihtiyaçlarını tatmin edersin. Kolayca tecrübeli bir fıstık bulabileceğine eminim."

Akın cevap vermeden gözlerini televizyona dikti. Gamze de uzun saçlarının ucuyla oynuyordu. O anda öyle rahattı ki uyuyabilirdi. Genç adamın sessizliği üzerine gözlerini yeniden yüzüne çevirdi. Alttan bakınca çenesi ve sert elmacık kemikleri çok güzel gözüküyordu. Koyu mavi gözlerini örten kirpikleri de uzun ve gürdü. Erkeksi dudakları ise her an gülümseyecek gibi şımarık…

Bir anda canı onu o kadar çok öpmek istemişti ki genç kadın gözlerini yumdu aceleyle… Öpmek mi? Neden? Allahım! Neler oluyordu böyle? Öpüşmekten nefret ederdi!.. O azgın hormonlar kendisinde de mi etkili oluyordu? Seksin nasıl bir şey olduğunu hatırlamasa bile yine seks yapmak isteyebilir miydi? Peki ya bir kadın kendisini alakasız bir başka erkeğin öpmesini ister miydi? Bu hem ayıp hem de saçma değil miydi? Kesinlikle öyleydi. Kaan bir an önce geri dönse iyi olurdu. Kendisinden garip şeyler oluyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Ergenliğe geçiş döneminde de böyle hissetmişti. Vücudunda oluşan değişiklikler, uzunca bir süre kendisini huzursuz hissetmesine sebep olmuştu.

Birkaç dakika sonra yerinden doğrulup, ayağa kalktı. "Çaya bakayım! Demlenmiştir artık!" dedi. En iyisi bu ilgisiz adamdan derhal uzaklaşmaktı. Çünkü başı onun sıcak kucağında yattıkça, aklına terbiyesiz şeyler geliyordu. Adamın elleri göğüslerine o kadar yakındı ki, neden okşamadığını bile bir an için düşünür olmuştu! Saçmalık! Hem de kocaman bir saçmalık! Okşasa… sesini çıkarmayacağını biliyordu.

Onun sözleri üzerine Akın sessizce başını salladı. Onun gösterişli ve seksi bedeninin salınarak uzaklaşmasını izledi düşünceli bir tavırla. Beyaz pantolonunun gizleyemediği yuvarlak kalçalarına baktı. Bu aptal kadın ateşle oynadığının farkında değildi. Gamze'nin çekiciliği gittikçe dikkatini çeker olmuştu ve genç adam bundan hiç hoşlanmıyordu. O böyle kucağında masumca yatarken nasıl sakin durabilirdi ki? Harcadığı çaba gerçekten fazlaydı. Şu bir gerçekti ki, Gamze ne derse desin, Akın onunla arkadaş olmakta zorlanıyordu. Bir erkek olarak bu kadar güzel bir kadının yaydığı cinsel çekicilikten kaçamazdı. Elleri ile onun göğüslerini okşamamak için zor tutmuştu kendisini! İnsan arkadaşına böyle şeyler hisseder miydi? O dolgun kırmızı dudaklarını öpmemek için harcadığı çabadan dişleri acımıştı.

Çare belliydi. Ondan uzak durmalıydı. Genç kadını kendisinden uzak tutmayı başarabilirse, çekiciliğini de hissetmezdi. Gamze'nin içtenlikle hissettiği arkadaşlık duyguları, kendisi için ölümcüldü. Âşık bir kadını ayartmak ise, en son istediği şeydi. Bir de bebek vardı! Kahretsin! Öylesine eli kolu bağlıydı ki! Onun Kaan'ı bu derece sevmesini kendisine yediremiyordu. O sevilebilecek bir erkek değilken, Gamze'nin gözünü boyamayı başarmıştı işte! Kendisine düşen fazla bir şey yoktu. Kaan hakkında konuştukça genç kadının tepkisini çekiyordu. Onunla bir daha hiç görüşmeyecek bile olsa, yıllar sonra hakkında kötü düşünmesini istemiyordu. Elinden geldiğince sevgilisi hakkında konuşmamaya çalışıyordu. Gerçekten de yapılabilecek en iyi şey belliydi. Gamze'den uzak durmalıydı. Bu sadece yan yana oturma meselesi değildi. Ondan tamamen uzak durmalıydı. Başka bir şehirde olmak çok daha iyiydi.

Genç kadın bir tepsi üzerine yerleştirdiği iki fincan ve kendisine göre olduğu belli olan küçük bir çaydanlık takımıyla geri döndüğünde, kararını kesin vermişti. Onu bir daha görmeyecekti. Gamze, genç adamın kadınlar konusundaki düşüncelerini değiştirmek üzereydi. Yıllarca birçok kadınla birlikte olmuştu. Temiz ve güzel olduktan sonra, rengi, ırkı fark etmemişti. Çok hızlı yaşadığı bir dönem olmuştu. Ölümle kovalamaca oynayan insanların yaşamla da yarıştığı günler oluyordu. Uyuşturucu hariç, her türlü deliliği denemişti. Bu güne kadar hiçbir şeyden korkmamıştı. Fakat bu kadın… kendisini korkutuyordu. Bundan sonra elini süreceği her kadında onun bedeninin tatlı kıvrımlarını, vücudunun güzel kokusunu, dudaklarının dayanılmaz lezzetini arayacaktı. Bu iyi değildi. Kesinlikle onun etkisinden kurtulmalıydı. Belki de güzel ve istekli bir başka kadın, gerçekten kendisine yardım edebilirdi.

Gamze onun önüne gelip tepsiyi sehpaya bıraktı. Genç adamın düşünceli bir şekilde televizyon izlediğini görmüştü. Onun aklındaki fikirlerden haberi yoktu. Genç adamın çok yakında kendisini bırakmak üzere kesin bir karar aldığının farkında değildi. Mutfaktayken onun için hâlâ planlar yapmaktaydı zaten. Yarından sonra onu bir daha hiç göremeyeceği aklına bile gelmezdi.

İkisi de kendince planlar yapmıştı ama hangisinin bunu gerçekleştirebileceği kesin değildi. Akın daha şanslı gibi duruyordu. Bir gün sonra uçakla İstanbul'dan ayrıldığında, geri dönmesini gerektirecek hiçbir şey kalmayacaktı. Ardından yeni bir hayat kurmaya çalışırken Gamze'yi aklından atması kolay olacaktı. Ne düğünüyle ne de çocuğunun doğumuyla ilgilenmek niyetinde değildi. Sadece evlenmelerini garantileyecek, uzaktan da olsa onları takip edecek, evlendikleri gece de her şeyi aklında bitirecekti.

Çaylarını içerlerken sessizce bir korku filmi seyrettiler. İskelet Anahtar isimli film başlangıçta çok gerilimli değildi. İkisi de aynı koltuktaydı ama aralarında en az bir kişilik mesafe vardı. Akın'ın ona dokunmamak için özel çaba harcadığını fark etmeyen Gamze, dikkatle filmi izliyordu. Arada sırada film hakkında bir iki kelime ediyorlardı. Normal zamanda evde yalnız başına iken böyle perili hayaletli, büyülü filmler seyretmezdi. Bu kocaman evde ürküyordu. Şimdi ise yanında dağ gibi bir adam varken ve onun erkekliğinden son derece eminken, film kendisine hiç de ürkütücü gelmiyordu. Evde bir erkeğin olması güzel bir şeydi. Onu kocası gibi hissetmişti. Ve yakında da bir bebek olacaktı… Bu daha da güzeldi. Kendi bebeği… Bebek Akın'dan olmayacaktı ama olsun…

İçinde bir his hâlâ Kaan'ın kendisiyle evlenmek istemeyeceğini söylüyordu. Garip ki birden bu evlilik önemini kaybetmişti. Onu çok seviyordu ama adam eğer evlenmek istemezse onu zorlamak niyetinde değildi. Aniden buna karar vermişti. Gururunu feda etmeyecekti. Ona kendisi ile evlenmesi ve çocuğunu sahiplenmesi için baskı yapmayacaktı. Yine de içindeki çocuksu bir yan, Kaan'ın bu evliliği kendi rızasıyla isteyeceğini ve çocuğuna baba olacağını umut ediyordu. Hapisten çıktığı anda, genç adamın eski ilgili kişiliğine, sevecen tavrına dönüşeceğine emindi.

Artık içerisi yeterince ısınmıştı. Film bittiğinde, son kısımdaki heyecan yüzünden bir oh çekip, derin bir nefes aldı.

"Çok acayipti!" dedi kendi kendine. "Ama sonu saçmaydı bence! Bu voodoo moodoo olaylarına inanmıyorum. Birbirlerinin yerine mi geçtiler şimdi?"

"Evet!"

"Yazık oldu kızla oğlana! Sen hiç voodoo le ilgili bir şey gördün mü? Çok gezmişsin ya?"

"Gördüm…" diye mırıldandı genç adam. "Batı Afrika kökenli olduğunu biliyorum. Sanırım Haiti'nin de resmi dinlerinden birisi… Kölelerle taşınmış bu inanç oraya… Voodoo bir büyü falan değildir. Ruh manasına gelir ve ruhlarla ilgili dinsel bir şeydir. Kötüye kullanılabildiğini ispatlayan birçok olay görülmüştür. Ben trans haline geçen bir rahip görmüştüm. Gerçekten huzursuz ediciydi…"

"Sonra ne oldu?"

"Onu öldürdük!" dedi Akın donuk bir sesle. "Ayinlerde kurban olarak keçi, horoz gibi şeyler kullanılır ve genelde bereket için yapılır.

Am o şahıs insan kurban ediyordu ve köyü hâkimiyeti altına almış bir caniydi."

"Ne korkunç! Bunu bir gün bana anlatsana! Ama şimdi inan ki dinleyemeyeceğim! Yoksa soluğu senin yatağında alırım ki bu da…" Sustu. Gülümseyince genç adamın kısılmış mavi gözleri de güldü hemen.

"Bu da ikimiz için iyi olmaz mı?" diye sordu gülerek.

"Sanırım olmaz!" dedi Gamze gülümseyerek. "En azından etik değil! Neredeyse bunu doğal görmeye başlayacağım! Şimdi kalkayım da yatağını hazırlayayım. Yorgunsundur…"

Birkaç dakika sonra pembe renklerin ağırlıklı olduğu odadaydı. Yatağı hazırlaması fazla vaktini almadı. Zaten üzerindeki temiz örtüleri çekince, altından yatılmaya hazır halde yastık ve yumuşacık yorgan meydana çıkmıştı. Odada bir de çamaşır dolabı vardı. Bir çekmecesinde çarşaf gibi malzemeler varken bir başka çekmecesinde de havlular vardı. En büyüklerini çekip kıyıya koydu. O sırada Akın yanına gelmişti. Koridorun sonundaki ortak banyoya gidip geldiği belliydi. Elini yüzünü de yıkadığı alnındaki saç uçlarının nemlenmesinden anlaşılıyordu.

"Sana havlu çıkardım!" dedi genç adama. Yüz yüze bakışıyorlardı. "Kusura bakma, bornozum yok. En büyükleri de bunlar. Banyoda her şey var. Şampuan falan…" Utanarak gözlerini kaçırdı. "Şey…" Yanakları biraz kızardı. "Jiletim yok maalesef…" diye mırıldandı. "Ben lazer teknolojisi ile o işi hallettiğim için…"

"Anladım!" dedi genç adam onun utancı karşısında gülümseyerek. "Yarın tıraş olmasam da olur!"

"Hayır, olmaz!" diye hemen itiraz etti Gamze. "Seninle ajansıma gideceğiz yarın! İşimiz fazla uzun sürmez. Ama yakışıklı görünmeni istiyorum. Orada bir sürü güzel kız ve yakışıklı oğlan olacak! Aralarında kirli sakallı tipler de var ama ben yine de temiz gözüküp içlerinde sırıtmamanı istiyorum. Çünkü inan bana çoğundan yakışıklısın. Boylu poslusun. O yüzden sabah bir jilet almak lazım. Markete telefon açınca onlar her şeyimi getiriyor. Sorun olmayacaktır."

Akın meraklı bir gülümseyişle onu süzüyordu. Sonra başını eğdi. "Eh, peki, öyle olsun… Madem senin için önemli!"

"Önemli…" diye onayladı Gamze. "Sen çok daha fazlasını hak eden insanlardansın."

Akın biraz şaşırmıştı doğrusu. Gamze'nin bu gece ruh halinin biraz farklı olduğunu hissediyordu. Onunla geçireceği son yirmi dört saatin bilince olarak, bu özel kadından ayrılacağı için üzgündü. Gamze de

ayrılacaklarını hissediyor muydu acaba? Bu gecenin ve yarının birlikte olacakları son saatleri barındırdığını anlayabiliyor muydu?

"Sen de öyle!" dedi elinden geldiğince sade bir sesle. Hemen önünde duran bu inanılmaz seksi kadına kollarını uzatmamak için yine inanılmaz bir çaba harcıyordu. Gamze'nin kendisi üzerindeki etkisi gittikçe artıyordu ve artık buna engel olamıyordu. Ona her bakışında dolgun dudaklarını öpmek ve o güzel vücudunu okşamak için dayanılmaz bir istekle doluyordu. Kendisini sadece arkadaş olarak gören bu nefis kadına bunları yapamayacağını da biliyordu. Ona bir söz vermişti. Verdiği sözleri her zaman tutardı. Ve bu sefer kendisine çok zor geliyordu. Tutmak için yoğun bir çaba harcıyordu. Şu anda, şu kendisine hastalık gibi işleyen bal rengi bakışlarla bakan kadın o kadar güzeldi ki, kendi sözünü bozmak hiç zor gelmeyecekti. Biliyordu ki pişman da olmayacaktı. Tek sorun onun tepkisiydi… Hiç iyi bir tepki vermeyeceği kesindi.

"Peki…" dedi Gamze yavaşça. "Yatmak istersin sanırım?" diye mırıldandı onun mesafeli gözlerine bakarak. Genç adamın içinde bulunduğu zor durumu anlamadan bakıyordu.

"Evet!" dedi Akın sadece.

"Senin için bir pijamam yok!" Kendi pijamaları bu adamı örtmeyeceği gibi normal bir erkek pijaması bile bu geniş göğse dar gelirdi. "Nasılsa çıplak yatıyorsun… Ama üşürsen… dolapta bir battaniye daha var!"

"Tamam…"

"Şey… İyi geceler o halde!"

"Sana da!"

Genç kadın kaşlarını kaldırdı hafifçe. "Hey! Sen iyi misin?" diye sordu sonra gülümseyerek. "Filmden mi korktun yoksa?"

Genç adam gülümsedi nihayet. Sıkıntılı tavrı yok olmuştu. Gülmek ona yakışıyordu. "Ürkütücü olduğunu kabul ediyorum!" dedi yalandan bir korkuyla.

"Tamam! Gece korkarsan yanıma gelirsin!" dedi Gamze de ona gülümseyerek. "Sana sarılıp avuturum!" Aklınca şaka yapıyordu. Bu iri adamı avutamayacak kadar narindi. Onun korkan başını göğüslerinde hayal etmek bile komik gelmişti. Öyle olsaydı ne olurdu acaba? Büyük ihtimalle adamın siyah saçlarını okşardı. Parmak uçlarıyla gür telleri karıştırırken belki de dudaklarıyla avutucu öpücükler verirdi.

Genç adam da gülümsemeye devam ediyordu ama bakışlarında

bir ışık yanıp sönmüştü. Genç kadın onun konuşmaması üzerine gözünün önündeki manzarayı silmeye çalıştı. Hayal gücünü fazla zorladığını anlayınca, dudaklarındaki gülümsemeyi de zorlukla yok etti. Bu adama karşı o kadar büyük bir ısı hissediyordu ki, gerçekten de şu gülümseyen suratını göğsüne çekip… onun deyimiyle memelerine yaslayıp… saçlarını okşamak istemişti. Akın uzun zamandır hayatına giren en iyi şeydi… Tabii Kaan'dan sonra!

"İyi geceler!" dedi genç adama yine.

Akın başını eğdi. "İyi geceler!" dedi o da yerinden hiç kıpırdamadan. Gamze onun dün geceki gibi davranmayacağını biliyordu. Ne öpme girişiminde bulunacaktı, ne de -dostça bile olsa- kendisine sarılmayacaktı. Koyu mavi gözler sadece sıcak bir şekilde bakıyordu. Buna memnundu elbette. Aralarındaki mesafeyi koruması güzeldi. Tüm gece de zaten kendisine dokunmamak için özel bir çaba harcadığının farkındaydı.

Elinde olmadan, hiç planlamadan, parmak uçlarında yükseldi ve onun gergin yanağına bir öpücük kondurdu. "Biliyor musun? Sen iyi bir dostsun! Yanımda olmandan çok memnunum," dedi yavaşça. "Ve sen olmasaydın… şimdi bu ev bana çok boş gelecekti! Sayende birçok derdimi unutuyorum." Adam cevap vermeden bakıyordu. Genç kadın iç çekti çok hafifçe. "Kaan'ı bile…" diye ekledi yavaşça.

Genç adam isteseydi ona son geceleri olduğunu söyleyebilirdi. İsteseydi yarından sonra görüşmeyeceklerini söyleyip onu biraz etkileyebilirdi. Fakat söylemedi… Onun moralini bozmak istemedi. Üç dört gün önceki o soğuk bakışlı kadın gitmiş, sıcak bal renginde bakışlara sahip sevimli bir kadın gelmişti. Onu şimdi ters bir lafla üzmek doğru olmazdı. Kuşkusuz o da yarın gideceğini ve belki de bir daha görüşmeyeceklerini biliyordu. Bilinen bir şeyi söyleyip ortalığı bulandırmanın anlamı yoktu.

"Güzel!" diye onayladı genç adam. "Dertli olmandan hoşlanmıyorum. Bir iki gün içinde tüm dertlerin kökünden hallolacak!"

Gamze gülümseyerek döndü. Kapıya yöneldi. Kapı açıktı zaten. Başını çevirip son bir kez uzun adama baktı. Beyaz ışık altında siyah saçları çok hoş bir şekilde parlıyordu. Kabul ediyordu ki onda, Kaan'da olmayan bir kendine güven ve farklı bir meydan okuma vardı. O tatlı gülümseyişiyle her şeye meydan okuyor ve başka hiçbir şeye önem vermiyor gibiydi…

O gece de yatağında uyumak kolay olmamıştı. Bu evde hep yalnız yaşamıştı. Kaan bu evde hiç kalmamıştı. Birkaç kere gelmişti ama

her seferinde eli boş dönmüştü. Şimdi ise evinde yabancı bir erkek vardı. Hem de hemen yan odadaydı. Onun orada olduğunu bilmek kendisini hem rahatlatıyor hem de huzursuz ediyordu. Yatak odasının kapısını bilinçli olarak tam kapamamıştı. Bu ona güvendiğinin deliliydi. Tamamen açık da değildi elbette! Bu da bir davet gibi olabilirdi. Üstelik genç adam gece tuvalete falan kalkarsa, çok ışık veren gece lambasının, onun dikkatli gözlerinden kendi vücudunu saklayacağını sanmıyordu. Yatakta biraz ısınınca hemen üstünü başını alışkanlıkla açabilirdi. Yıllarca yalnız yaşamanın rahatlığıydı bu… O yüzden kapısını yarım kapatmış, iyi veya kötü bir yorum yapılmasını engellemişti.

Sabah olduğunda, gözleri kendiliğinden açıldı. Bahçedeki ağaçlardan kuş sesleri geliyordu. Başını çevirip duvardaki saate baktı. Ona geliyordu. On mu? Hay Allah! Ne kadar da çok uyumuştu? Ama gerçekten iyi dinlenmişti. Gözleri bir anda açıldığı gibi üzerinde bir gram bile yorgunluk, mahmurluk yoktu. Buna rağmen çocuk gibi gerindi. Kollarını başının üstünde kavuşturdu. Ev sıcacıktı. O rahatlıkla dudaklarında bir gülümseme olduğunun farkındaydı. Güzel uyanılan ve genellikle mutlu olunan güzel sabahlardan birisiydi.

Mutluydu çünkü yakında Kaan ile ilgili sorunu hallolacaktı. Akın buna söz vermişti ve şu anda, onun bu sözünü tutacağına karşı büyük bir inancı vardı. Yakışıklı sevgilisi sonunda o berbat yerden kurtulacaktı. Çok az kalmıştı. O bu sabah nasıl uyanmıştı acaba? Kendisini düşünmüş müydü? Çocuğu hakkında planlar yapıyor muydu?

Yataktan hızlı bir şekilde kalktı. Ayaklarını aşağıya indirip terliklerini giydi. Sonra bir kenarda duran kırmızı geceliğiyle uyumlu krem sabahlığını aldı. Üzerine geçirdikten sonra, pencereye doğru yürüdü. Bu soğuk İstanbul sabahında ötüşen kuşları merak etmişti. İki katlı evinin bahçesi çok büyük değildi ama yazın yemyeşil olan birkaç kavak ve her zaman yeşil olan birkaç da bodur çam ağacı vardı. Çam ağacının üzerindeki karlar erimişti. Bulutlu gökyüzünden zaman zaman sıyrılan güneş, elini değdirdiği yerleri ısıtmaya ve karlı yerleri eritmeye başlamıştı bile. Tam göremese de camına yakın çam ağacındaki kıpırtılardan en az beş on serçenin keyifle itişip kakıştığını anlayabiliyordu. Güneş ışınları onların keyfini yerine getirmiş gibiydi.

Gözleri biraz ileriye kayınca, Akın'ı gördü. Merakla baktı. Erken mi uyanmıştı genç adam? Sürgülü kapının yanındaki giriş kapısına anahtar kartını okutup bahçeye girmişti. Onun evin dışında ne aradığını merak etti. Sonra elindeki poşetleri gördü. Alışverişe kendisi mi gitmişti? Öyle olmalıydı. Soğuk havada yürümeyi sevdiğini anlamıştı zaten. Fakat

onun kondisyonunun ne kadar iyi olduğunun da farkındaydı. Evin yolu yokuş olmasına rağmen, ağzından ve burnundan neredeyse hiç buhar çıkmıyordu.

Pvc camı açıp kollarını pervaza dayadı. Gözlerindeki soğukluk yine kaybolmuştu. Ilık bir bakışla ona seslendi. "Nereden böyle arkadaşım?

Genç adam başını kaldırdıktan sonra ona kısa bir el salladı.

"Sana sıcak ekmek alayım dedim. Ben de sıcak somun ekmek yemeyi özlemiştim doğrusu!" dedi keyifli bir sesle. Gamze doğuda kendi yedikleri ekmeğe somun ekmek dendiğini biliyordu. Doğu halkı daha çok İstanbul'daki pidelere benzer ama daha sert ve farklı lezzette bir ekmeği tercih ediyordu. "Hadi, hemen yüzünü yıka da aşağıya in…" diye neredeyse emretti genç adam. "Ekmekler soğumadan kahvaltı edelim. Duşunu sonra alırsın!"

"Oldu… Bekle geliyorum!"

Aceleyle camı kapattı. Soğuk hava bir anda yanaklarını tatlı bir şekilde kızartmıştı. Yüzünü yıkadıktan sonra aynadan kendisine bakarken gördüğü bu ayrıntı hoşuna gitti. Dişlerini aceleyle fırçalayıp dudaklarını ısırdı hafifçe. Dolgun dudakları şimdi biraz daha kırmızı duruyordu. Makyajı yoktu. Makyajını yapmadan aşağıya indi. Alt kattan mis gibi kokular geliyordu. Yanına gidip merakla ne pişirdiğine baktı. Adamın geniş gövdesinden görmek zordu. İyice sokuldu ona. Bir kolunu özensizce adamın beline dolamıştı. Tıpkı bir arkadaş gibi…

"Günaydın! O ne?"

"Günaydın! Salça soslu sosis! Benim özel tarifim."

"Öyle mi?" Dikkatle baktı. Enine kesilmiş yuvarlak sosisler kırmızı bir sosun içinde pişiyorlardı. Pişerken kocaman olmuşlardı. Hem görünüşü güzel gözüküyordu hem de kokusu… Acıktığını hissetti. "Güzel kokuyor!" dedi derin bir şekilde kokusunu içine çekerek.

"Tadı da güzeldir! Hadi otur!" dedi genç adam.

Gamze başını çevirdiğinde mutfaktaki cam masanın üzerinin donatıldığını gördü. Gidip baktı. İki servis tabağının çevresi bir sürü kahvaltılık malzemeyle doluydu. Isısını korusun diye beyaz bir kâğıda sarılmış sıcak ekmekten hemen bir parça kopardı. Ağzının suyu akarak incir reçeline daldırdı.

"İncir reçelim olduğunu bilmiyordum!" dedi ağzı dolu dolu. "Tulum peynirim de yoktu! Daha doğrusu hiç peynirim yoktu. Sadece üçgen karper peynirim vardı. Hepsini sen almışsın. Bu ne?"

"O da kahvaltılık sos!" dedi genç adam yan gözle bakarak. "Ben hazırladım. Biraz zeytinyağı, karabiber, kırmızıbiber, kekik, tuz, bazı baharatlar ve birazcık sevgi…"

Gamze de biraz şüpheyle yeni bir parça ekmeği bu karışıma batırdı. Zeytinyağının böyle yendiğinden haberi yoktu ama tadı inanılmazdı. Baharatlar nefis bir lezzet vermişti o yoğun sıvıya. "Hımm!" diye iç çekti. "Çok harika!"

"Henüz mide bulantıların başlamamışken yesen iyi olur." Akın elindeki tava ile masaya yanaştı. Yoğun soslu sosisten genç kadının tabağına biraz koydu. Gamze artık emindi ki bunun da tadı nefisti. Hemen çatalını bir parça sosise daldırdı. Akın ise sıcak ekmeği alıp eli ile bir parça bölmüştü. Sonra ustaca içine tereyağı sürdü. Azıcık karabiber atıp genç kadına uzattı. "Al bakalım…"

"Beni şımartmaya mı karar verdin?" dedi Gamze gülümseyerek.

"Şımarmayacağına eminim."

Şimdi kendisine de bir parça ekmek koparmıştı. "Sabahları bütün sevgililerine böyle kahvaltı hazırlar mısın?" diye sordu Gamze biraz kısılmış gözlerle. İçini anlayamadığı bir kıskançlık kaplamıştı. Akın'ın maharetli parmakları ile hazırladığı bu nefis kahvaltı şöleninden acaba kaç kadın nasiplenmişti? O parmakların ayrıca bir kadın bedenine neler yapabileceğini az çok tahmin edebiliyordu. Anlamadığı, neden içinde bu kıskançlık kıpırtıları vardı? İnsan arkadaşını kıskanabilir miydi? Başkasıyla kendisinden daha iyi dost olsaydı kıskanırdı her halde! Bu konuda biraz sahiplenici olduğunu kabul ediyordu. Başka bir kadınla kendisiyle konuştuğu gibi konuşması, ona öyle gülümseyerek bakması hoşuna gitmezdi. Bu kesindi. Ama sevgililerini kıskanması saçmaydı. Elbette bu kadar çekici bir adamın bir sevgilisi olması normaldi. Ona göstereceği dostluk sevgisi ile başka kadına göstereceği cinsel ilgi farklıydı.

"Bazen…" diye mırıldandı Akın. Bu genç kadının içindeki minik kıskançlığı daha da arttırmıştı.

Kahvaltılarını fazla konuşmadan yediler. Gamze kaç gündür yaşadığı güzel paylaşımdan dolayı çok memnundu ama içinin bir yarısı yakında bunun biteceğini söylüyordu. Kahvaltısını birisiyle paylaşmak, yolculukta birisiyle olmak ve hatta gecelerini birisiyle televizyon seyrederek geçirmek çok güzeldi. Eğlenceliydi. Hayretle, Kaan ile bu tür paylaşımlarının çok olmadığını hatırladı. Çalışmalardan dolayı bir araya gelebildikleri gecelerde, geç saatlere kadar dışarıda kalıyorlardı. Onunla arabayla yaptığı iki yolculuk vardı. Birisinde Çanakkale'ye gitmişlerdi.

Yanlarında iki arkadaşları daha olunca çok özel geçmemişti bu yolculuk. Üstelik de onunla henüz tanışmışlardı ve sevgili değillerdi. Diğeri de o hapse girmeden önceki ay yaptıkları Uludağ gezisiydi. Bu sefer sevgililerdi ve genç adam yol boyu onun bacaklarını ve göğüslerini mıncıklamaya uğraşmıştı. Çok kızdığını hatırlıyordu. Hem öyle şeyler yaptığı için hem de araba sürerken ikisinin de hayatını tehlikeye atacak şeyler yaptığı için… Bunu ona da söylemişti sertçe! Uludağ yolu çok da tekin bir yol sayılmazdı ve belli bir yerden sonra çok yoğun kar olmuştu. Üstelik de henüz bir erkeğin ellerini bedeninde hissetmeye hazır değildi. Bu o anda çok itici gelmişti.

Kahvaltıları bitince masanın üzerndekileri birlikte kaldırıp buzdolabına koydular. Bulaşıkları da hızlıca bulaşık makinesine koyan Gamze, genç adamın etrafta gezinmesine dikkat etmemeye çalışıyordu. Akın tek tek pencereleri, dış kapıyı kontrol etmişti. En sonunda dayanamayan Gamze iç çekerek sordu. "Ne yapıyorsun?"

Adam ona kısa bir an bakıp incelemesine devam etti. "Camların güvenli mi diye bakıyorum!"

"Saçmalama! Dışarıda güvenlik kamerası var. Alarm da var!"

"Alarm iyi ama geçilmez değil. Güvenlik kameraları caydırıcı değil. Dış duvardan atlayan birisi kolayca evin içine girebilir. Üst kat pencerelerinde ise güvenlik yok!"

"İyi tamam! Örümcek adam gelir de üst kata tırmanırsa bu sözlerini düşünürüm!"

"Bak! Tamer nasıl birisi?"

"Ne demek nasıl birisi?"

"Fizik olarak diyorum?"

Genç kadın ellerini beline dayadı. Şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı ama ona yine de cevap verdi. "Şey! Uzun… İri yarı! Senin gibi işte! Boylarınız aynı değil mi?"

"O iri adamın senin üst katına tırmanması sadece birkaç saniyesini alır! Hem de o iriliğine rağmen! Özel bir yeteneği vardır. Maymun gibi çeviktir. Herkesten önce bir eve girer ve güvenliği önce o sağlar. O tembel tembel oturan Doğan var ya! Yerinden kalkamayacak gibi rahat oturan! İşte o Doğan ise inanılmaz hızlıdır. Bir kavgada rakibi kendi suratına gelen yumruklarını göremez bile! Göğsüne on beş, yirmi metreden ateş edilen bir mermiden kaçabilecek kadar seridir. Tahir'in de ağır abi gibi sessiz durduğuna bakma! İki koluyla biri kadın biri çocuk, iki kişiyi kucaklayıp deli gibi koştuğunu ve onlarla birlikte bir buçuk

metre yükseklikteki bir engeli zıplayarak aşıp arkasına saklandığını gördüm ben! Arkasından da beş adam mermi yağdırıyordu. Ben daha neler gördüm! Bu adamlar için bu eve girmek çocuk oyuncağı! İstemeleri yeter. Kendisini iyi eğitmiş bir hırsız için de aynı şey geçerli!"

Gamze biraz ürkmüştü doğrusu. Ağzının içinden dudağını ısırdı. "Eee? Ne yapacağız peki?" dedi yavaşça.

"Sabah sen uyurken bir arkadaşımı aradım. Birazdan bir uzman ekip gelecek. Bahçe kapısından başlayıp her şeyi değiştirecekler!"

"Sahi mi?" dedi Gamze şaşkınca! Sonra yerinde biraz dikeldi. Bakışları yine soğudu… Ama sesi kızgın olduğunu gösteriyordu! "Beni düşündüğünü anlıyorum ama önce bana sorman gerekmez miydi?" dedi.

"Sana sorsaydım hayır diyecektin!"

"Demezdim!"

"Niye kızıyorsun o zaman?" derken gülümsüyordu genç adam.

"Kızmıyorum! Sadece hayatıma müdahale edilmesinden hoşlanmam!"

"O benimle tanışmadan önceydi!" dedi Akın rahatça.

Gamze'nin gözleri irileşti. "Ne?"

"Şu özgür kadın tavırlarını benim yanımda bırak!" dedi genç adam. Yanına yanaştı. Başını eğip gözlerinin içine baktı. "Özgürlüğüne ve mücadeleci ruhuna, inan bana saygı duyuyorum. Sen baştan ayağa saygı duyulacak bir kadınsın! Tek aptallığın var, onu da söylemeyeceğim! Ama benimle tanıştığın andan itibaren artık kararlarında bağımsız olamayacağını anlamalısın! Ben senin yanında olduğum sürece, bilmiyor ve görmüyor gibi yapamam. Ayrı olduğumuzda istediğini yapabilirsin. Fakat ben varken senin iyiliğini ve güvenliğini düşünmek benim görevim!"

"Bu çok saçma!" dedi Gamze kızgınca.

"Öyle mi?"

"Evet! Allah'ım! Senin sevgilin ya da karın değilim. Öyle olduğumu düşünemiyorum bile! Eminim sen beni sokağa falan da çıkarttırmazdın! Eve tutsak ederdin!"

Adam kaşlarını kaldırırken ellerini ceplerine soktu. "Öyle mi algıladın?" dedi alaycı bir sesle.

"Tabii! Sadece yatağını süsleyip çocuk doğuran kadınlardan olmamı beklersin! Akşam gelişini gözleyen!" Gözleri soğukluğunu kaybetmiş, inatçı bir öfkeyle bakıyordu. Genç adam ile bir an bakıştılar.

Koyu mavi gözler ne düşündüğünü belli etmeden bakıyordu. Sonra Akın elini cebinden yavaşça çıkardı. Parmaklarının arasında cep telefonu vardı. Genç kadına gösterdi…

"İstersen arayayım? Gelmesinler?" dedi sakin bir sesle.

Gamze dudaklarını sıktı. Niye öfkelendiğini bilmiyordu. Aslında bu ilgi hoşuna gidiyordu ama öfkesini başka bir şey tetiklemişti. Yıllarca yalnız yaşamaya alışmıştı. Kararlarını yalnız almıştı. Kimseden bir şey istememişti. Kimseye muhtaç olmamıştı. Kimse kendisi için de uğraşmamıştı. Kimse sadece kendisinin iyiliğini düşünmemişti. Delicesine âşık olduğu Kaan bile önce kendisini düşünmüş, onu kurtarması için hakimle yatmasını bile önermişti. Belki şakaydı belki ciddi! Ama önermişti işte! Şimdi ise bu adam… Bu harika adam hiç çıkarsız… hiç art niyetsiz… kendisini düşünüyordu! Bir arkadaştan öte… kendi ailesinin ve sevgilisinin bile olmadığı kadar koruyucuydu. İlgiliydi… Nazikti…

Ona söylediği son sözler aslında haksızlıktı. Bunu biliyordu. Fakat hiç kimse kendisini düşünmezken bir yabancının düşünmesi canını acıtıyordu. Avucundan her an kayıp gidecek bir yabancıydı o! Dün inat etmesiydi bir daha göremeyeceği bir yabancıydı. Üzerinde hiçbir hak iddia edemeyeceği bir yabancıydı. Bu kadar hayat dolu, sevgi dolu mert bir erkeği bir daha hayatında görebilir miydi? Sanmıyordu. Ona ne kadar alıştığının farkındaydı. Öfkesi bundandı. Ona o kadar alışmıştı ki, yokluğu belli olacaktı. Evdeki değişiklikleri gördükçe onu ve erkeksi koruma içgüdüsünü düşünecekti. Ve artık o ilgiye sahip olmadığını ve belki de başka kadının sahip olduğunu düşünüp üzülecekti!

İç çekti. "Arama!" dedi yavaşça. "Gelsinler!"

Genç adam telefonu yeniden cebine soktu. Başını salladı olgunca. "Arkadaşım bu işte uzmandır. Böylece ben gidince içim rahat olacak. Hem hiç para almayacak. Bana eski bir borcu olduğu için kesinlikle almayacağını söyledi. Bu da güzel değil mi?"

"Bunu kabul edemem!" dedi Gamze yine de minik bir inatla.

Genç adam aldırmadan döndü. "Edersin! Şimdi gidip tıraş olayım. Marketten jilet de aldım. Ayrıca orada senin için bir şey var. Yolumun üstünde eczane vardı. Merakımızı tatmin etmek için gebelik testi aldım. Bugün vakit bulursak bir kliniğe gidip doktora da görünelim."

"Sen gerçekten gıcıksın!" dedi Gamze onun gösterdiği yere bakarak. Koltuğun kıyısındaki sehpada küçük bir kutu vardı. Hamilelik testi o olmalıydı.

"Kesin şeyler hoşuma gider. Kaan ile konuşmaya gittiğimde senin gerçekten hamile olduğunu bilmeliyim!"

Genç kadın irkilmişti. Gözleri kocaman açıldı. "Bir dakika! Konuşmak mı? Bana böyle söylememiştin? Sen… Sen onunla konuşacak mısın? Elazığ'a mı gideceksin yine?"

"Elbette!" dedi genç adam rahat bir tavırla. Merdivenleri çıkmadan önce duraklayıp Gamze'nin yüzüne bakmıştı. "Onu sadece o hapisten kurtaracağımı ve kendi haline bırakacağımı düşünmedin, değil mi?" dedi yavaşça "İkinizin evlenmesini sağlayacağımı söylemiştim. Sözümde ciddiyim"

"Ben konuşsan bile… o hapisten çıktıktan sonra konuşacaksın zannetmiştim. Hem de… telefonla falan halledersin diye düşünmüştüm. Ya da belki birisi vasıtasıyla…"

"O zaman kozlarımızı doğru oynamamışız oluruz," dedi Akın sakince.

Gamze öylece duruyordu. Aklı çok karışıktı. Bu evlilik fikri… bir anda… fazla sıcak gelmemişti. "Onu evliliğe mi zorlayacaksın?" dedi zorlukla. En azından böylesi sıcak değildi.

"Zorlama demeyelim… Doğru yolu görmesi için ikna etmek desek daha güzel olur!" dedi genç adam.

"Hayır!"

"Ne '*Hayır*'?" diye tekrar etti Akın.

"Lütfen! Evet, ben onunla evlenmek istiyorum. Çocuğumun da babası olmasını istiyorum. Ama böyle değil! Onu zorlarsan benden hep nefret edecektir! Sevgisini yok edeceksin!" Sesi isyan doluydu.

"Göreceğiz!" dedi Akın. "Bence sandığın kadar inat etmeyecektir! Bana güven!"

Genç adam son sözlerini, Kaan denen pisliğin maddi çöküşünü düşünerek söylemişti. Akın onun nasıl bir borç batağı içinde olduğunu biliyordu. Uyuşturucu işini de geçici bir süre maddi olarak nefes almak için denemiş olmalıydı. Uyuşturucu satışından elde edeceği para ona birkaç ay idare ederdi. Mankenlik işinden de eskisi gibi para kazanmadığını öğrenmişti. Kazandığını da arkadaşlarıyla ve güzel kadınlarla çarçur edip yemişti. Şimdi ortada iki gerçek vardı. Gamze o adamı seviyordu. O adam da Gamze'nin parasına ihtiyaç duyuyordu…

Birlikte evli bir çift olduktan sonra onların yaptıkları kendisini ilgilendirmezdi. Doğan'ın o gece kendisine söylediği sözler sürekli

aklında olmasına rağmen buna izin vermek zorundaydı. Gamze'nin evlenmek istemesini anlıyordu. Seviyordu ve hamileydi. Kaan'ın bu güzel ve fedakâr kadına hiç uygun bir erkek olmadığını da biliyordu. Ancak ne yapabilirdi ki? Adamı hapisten çıkarmak için söz vermişti. Sözünü tutacaktı. Ama çıkardıktan hemen sonra genç kadını kendi kaderine de terk edemezdi. Belki de gerçekten mutlu bir evlilikleri olurdu? İkisi de aynı meslektendi. Birbirlerini anlıyorlardı. Gamze onun olumsuz yanlarını bildiğine göre belki de her şey sorunsuz yürüyecekti.

"Onu… zorlamanı istemiyorum!" dedi Gamze yavaşça. Elleri sinirli bir şekilde birbirine sürtünüyordu.

Akın iç çekti. "Meraklanma dedim ya!"

"Ama meraklanıyorum… Ona benimle evlenmeyi önermen başka,… zorlaman başka! Ben… birkaç gün öncesine kadar onun bu çocuk için çok sevineceğini ve benimle hiç düşünmeden evleneceğini sanıyordum. Cezaevine de o sevinçle gitmiştim. Ama… şimdi emin değilim. Gerçekten istemeyen bir adamla evlenmem!"

Akın bir süre onu süzdü. Sonra eliyle öylesine bir hareket yaptı. "Yakında anlarız nasılsa! Sen de önce şu testi yap istersen? Merak ediyorum doğrusu."

Gamze kutuyu sehpanın üzerinden aldığında genç adam üst kata çıkmıştı bile. Bir süre kutuyu inceledi genç kadın. Sıkıntıyla kapağını açıp içindeki jelatine sarılı uzun çubuğa baktı. Bu nasıl kullanılıyordu ki şimdi? Aptal adam! Sanki her gün hamilelik testi yapıyormuş gibi onu bu aletle baş başa bırakıp gitmişti. Prospektüse baktı. Sonra homurdanarak merdivenlere yöneldi.

Üst kata vardığında onun koridorun sonundaki banyoda olduğunu gördü. Kapı açıktı ve az da olsa içeriden sesler geliyordu. Kapısına kadar gidip içeriye baktı. Duş alıyor olsaydı duyardı her halde…

"Bunu nasıl kullanacağım?" dedi ona. Elindeki aleti sallıyordu. Akın ise belinden üstü çıplak, parmak uçlarındaki köpükleri dikkatlice yüzüne yayıyordu. Gamze onu öyle çıplak görmeyi beklemiyordu tabii. İri bedeninin üst tarafını ilk kez çıplak görüyordu ve sanki kaslı bir erkek vücudu hiç görmemiş gibi hayranlıkla nefesini tuttu. Mankenlik yaptığı yıllar içinde gerçekten kaslarla şişmiş birçok erkek görmüştü ama bu adam… bu adam gerçekten çok seksiydi ya! Her şey doğaldı… Oynayan sırt kasları, yandan görülen göğüs adaleleri, kalın kollarındaki kıvranan gölgeler, her şey çok doğal ve fazla hoştu.

Yüzünü köpüklendirmeye devam eden genç adam alayla

gülümsedi. "Orada yazıyordur eminim. Resimli bir öğretici de vardır!"

"Ya yanlış yaparsam?"

"Pahalı bir şey değil. Yeniden alırız!" dedi genç adam keyifli bir tonla. Gamze elindeki paketi süzmeye devam ediyordu. Onun sarsak kararsızlığı Akın'ı güldürdü. İşini yarım bırakıp ona döndü. Bir iki adımda yanına geldi. Elini uzattı. "Ver şunu bakayım…"

Genç kadın paketi komple ona uzattı. Akın gülümseyen suratıyla alıp incelemeye başlamıştı. Gamze de uzun zamandır tıraş olan bir erkek görmemişti. Gözleri onun esmer cildinde daha da beyaz duran köpüklerde gezindi. Sonra bir parmağını kaldırıp yanağındaki köpüğe dokundurdu. Parmak ucunda beyaz köpüğü biraz inceledikten sonra burnuna götürüp kokladı. Kokusu çok güzeldi. Sonra yeniden adamın yüzüne baktı.

"Hapishanede solaryum mu vardı, yoksa kendi rengin mi böyle esmer?" diye sordu biraz alaycı bir tavırla.

"Çok mu esmerim?" diye karşı soru sordu genç adam onunla ilgilenmeden. Hâlâ elindeki kâğıdı okuyordu. Genç kadının aklına Kaan'ın beyaz vücudu geldi. Bu adamın teni sanki denizden yeni gelmiş gibi tatlı bir esmerken, Kaan özellikle yanmamak için uğraşırdı. Hem güneş ışınlarının kanserojen etkisinden öcü gibi korkardı, hem de yandığı zaman canı acır, teni çirkin bir kırmızı olurdu. Onun yanmak için çok uzun zamana ihtiyacı vardı. Çok az güneşlenir ve esmerleşme işini günlere bırakırdı. Bu yüzden onu tanıdığında, yazın sonuydu ve yeni yeni yanık bir tene kavuşmuştu.

Akın'ın ilgisiz sorusu üzerine Gamze'nin gözleri genç adamın geniş göğsünde gezinmeye başlamıştı. Harika bir vücudu vardı. Harika bir teni vardı. Göğüs kasları kalemle çizilmiş gibiydi. Karnından pantolonuna inerken bile kaslar dolu dolu gözüküyordu. Yatarken ona sarıldığında da hissetmişti elbette ama şimdi böyle çıplakken dehşet derecede güçlü gözüküyordu. Kendi küçücük göğsündeki kalbi dayanılmaz bir hızla atmaya başlayınca şaşırdı. Onun sabah erkenden duş yaptığı da belliydi. O erkeksi gövdeden gelen saf koku tertemizdi. Ellerinin o tene dokunma isteğini anlamadan bakıyordu uzun vücuduna. Avuçları terlemişti. Onları sabahlığının cebine sokması gerektiğini biliyordu ama kıpırdatamıyordu.

Dayanılmaz bir dürtüyle kendisine engel olmayı bıraktı. Parmak uçları yeniden hareketlendi. Önce göğsünün üzerindeki minik bir ize dokundu… Sonra yanındaki bir başkasına… Parmak uçları tenine değince, Akın okumayı kesmişti. Bakışları karşılaştı.

"Bunlar…ne?" diye sordu Gamze üzgünce. Ne olduğunu elbette

tahmin edebiliyordu.

"Kurşun yarası!" dedi adam fazla umursamadan.

"Ne kadar çok… Madalya gibi!" Parmak uçları tek tek üzerlerinde gezindi. Tam beş tane… İkisi karnına yakındı. Belinin hemen kıyısında… Onlara dokunduğu anda Akın'ın karın kasları iyice kasıldı ve genç adam hemen ondan bir adım uzaklaştı.

"Yapma!" dedi biraz sertçe. Gamze onun ters tepkisini önce anlamasa da, kendi göğüs uçlarındaki sertleşmeden, karnının altındaki bilmediği kelebek çırpınışlarından dolayı en az onun kadar huzursuz olmuştu. Buna rağmen elini çekmek istememiş, onun yaralarına dokunmaktan üzüntüyle karışık bir haz almıştı.

"Acıyor mu?" diye sordu anlamamış gibi.

"Aptal kadın!" diye homurdandı adam. Gülümsemiyordu artık. Sırtını döndü. Gamze şimdi onun sırtında da birçok kesik ve noktacık görebiliyordu. Esmer teninde çok belli değildi ama banyonun beyaz ışığında daha pürüzsüz olan yüzeyleri hafifçe parlıyordu.

"Ne kadar da çoklar!" dedi Gamze yeniden. Gidip arkasında durdu. Gözleri üzerlerinde gezindi acıyla. Sonra yavaşça sarıldı ona. Bir arkadaş gibi olmasını arzulayarak sarıldı. Yanağını hafifçe geniş sırtına yasladı. Elleri önden göğsüne dolanmıştı. "Ne kadar da çok ölümden dönmüşsün!" dedi üzgünce.

"Çoğu ciddi şeyler değildi!" dedi Akın. Genç kadının kendisine sarılmış kolları arasında döndü. Şimdi göğüs göğüse duruyorlardı. Genç kadının elleri adamın belinde öylesine dururken, Akın'ınkiler iki yanda tepkisizce bekliyordu. "Şimdi izin verirsen tıraş olmam lazım!" dedi ona. Elindeki çubuğu burnuna salladı. "Bunu da kullanmak çok kolay… Üzerinde yazıyor. Bir kaba idrarının birazını yapıp bunu içine bırakacaksın. Sonra da iki çizgi var mı diye bakacaksın. Benim tıraş olmam üç dakika sürer. Bekle beraber yapalım!"

"Saçmalama!" dedi Gamze. Yanakları kızarmıştı. "Utanırım!"

Akın iç çekti. "Sana inanamıyorum. Çıplak poz vermiş bir kadınsın! Katalog çekimlerinin bile çoğu mayo ve bikini üzerine! Burada yarı çıplak bir adama sarılmış duruyorsun ve bana utanıyorum diyorsun öyle mi?"

Gamze ondan uzaklaştı. Biraz öfkeyle, biraz da sıkıntıyla elindeki plastik çubuğu aldı. "Utanırım elbette!"

"Odana git, temiz küçük bir kap bul, içini gerektiği kadar doldur ve beni bekle!" diye emretti adam.

"İyi tamam! Sesini yükseltme!" dedi genç kadın da ters ters.

"Uzatma sen de! Birkaç dakika sonra oradayım!"

"Ben kendim yaparım Akın Bey! O kadar aptal değilim. Hem senin benim çişime bakmanı…"

"Gamze!" diye uyarırcasına adını söyledi Akın. Kaşları çatılmıştı. "Odana git artık!"

Genç kadın bir çocuk gibi ayağını yere vuracaktı nerdeyse.

"Allah'ım! Ne kadar despot erkeklersiniz siz böyle! Sen de arkadaşların gibisin! Despot! Ne olacak!" dedi kızgınlıkla. Yine de döndü ve söylenmesine devam ederek odasına girdi.

Akın onun arkasından gülerek bakıyordu. Aslında bu kontrolün sonucunu çok merak ediyordu. Gamze ne kadar utansa da, inat etse de orada olacak ve çubuktaki çizgilerin çıkıp çıkmadığını görecekti. İçinde farklı bir yan, onun hamile olmamasını umuyordu. Eğer hamile değilse… Eğer hamile değilse… bazı konularda daha farklı düşünebilirdi.

Tıraşını olan genç adam yüzünü kuruladıktan sonra, atletiyle kırmızı kazağını geri giydi. Saçlarını eliyle öylesine tarayıp koridora çıktı. Genç kadının odasının kapısı açıktı. Yine de içeriye girmeden önce duraladı. Kafasını içeriye uzatıp gözlerini odada gezdirdi. Kimse yoktu. Genç kadının odasında kendi banyosu vardı. Oradan sesler geliyordu. Yavaşça kapıya yöneldi ve tıklattı.

"Gamze?" diye seslendi. Bolca akan su sesini duyabiliyordu.

"Efendim?" dedi genç kadın içeriden.

"Hazır değil misin daha? Ne yapıyorsun?"

"Geliyorum! Sen o kabı doldurmak ne zor biliyor musun!" diye söylenen genç kadının sesi kızgın gibiydi. Genç adamın keskin kulakları onun sonradan sessizce mırıldandığı "Despot!" kelimesini de duymuştu. Gülerek geri döndü. Kendisini onun geniş yatağına bıraktı. Çok rahat ve tam sevdiği gibi sertti. Örtüleri toplamıştı. Kendi ağırlığı altında toplanan örtüleri düzelterek oturur pozisyona geçti. Gamze çıkıncaya kadar geçen bir dakikada gözlerini etrafında gezdirdi. Banyodaki su sesi az önce kesilmişti.

Az sonra genç kadın neredeyse hâlâ ıslak olan saçlarıyla ve üzerinde kırmızı çizgili açık pembe bornozuyla kapıda gözüktü. Yakasını sıkıca kapatmıştı. Bornozun etekleri de dizinin oldukça altındaydı. Seksi olmaktan öte işlevsel olması için tasarlanmış bir bornoza benziyordu. Yine de genç kadının seksi fiziğini gizlemekten çok uzaktı.

Gamze elinde tuttuğu seramik bardağı havaya kaldırdı. "İşte buyurun!"

"Utanmana gerek yok! Niye kızıyorsun ki?" dedi genç adam ayağa kalkıp. Hiç tiksinmeden elinden bardağı alıp içindekine baktı. "Bu kadar mı?"

"Ben fosseptik çukuru muyum? Sabah kalkınca zaten yapmıştık her halde! Hepsi o! İçip sarhoş olmayacağız. Alt tarafı çubuğu içine batıracağız."

"Sen sinirli olunca gerçekten çok konuşuyorsun!" dedi adam neşeyle. Birden uzanıp kızgın kırmızı dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Sana çok yakışıyor! Soğuk olmandansa böyle olmanı daha çok seviyorum!"

"Laf! Sayende hep kızgın geziyorum." Onun öpücüğünde hiçbir cinselliğin olmadığının farkındaydı. O yüzden kızamadı bile… Kızmak istemedi… Ona kızacağı başka şeyler zaten yapıyordu. Fakat kahretsin ki bu adamın her hali çok sevimliydi! Ona despotluk bile yakışıyordu. Hem de fazlasıyla! "Beni sürekli kızdırıyorsun," diye ekledi yine de. Onun elbette ki bu özelliğini bilmesine gerek yoktu. Adamın yüzünde ise aldırmaz bir gülümseme vardı.

Genç adam elindeki seramik bardağı kenardaki makyaj masasının üzerine koydu. Test çubuğunun üzerindeki jelatini yırttı ve uç tarafını içine daldırdı. "Biraz bekleyeceğiz!" dedi genç kadını süzerken.

"İyi! Hamileyim! Boşuna bakıyorsun."

"Hamileysen eğer, sorun yok demektir."

"Bak… Kaan'ın kılına dokunursan eğer… cidden bozuşuruz!"

Genç adam keyifli bir şekilde kaşının birini hafifçe kaldırdı. Ona sokuldu biraz. "Öyle mi?" dedi onun tehdidine hiç aldırmamış gibi.

"Öyle!" dedi Gamze de. Elleri bornozunun cebindeydi. O böyle yanaşınca ve de kendisi de yalınayak olunca, kendisini iyice küçük ve çaresiz hissetmişti. Başını kaldırdı ve onun iriliğinden ürkmediğini göstermek ister gibi bakışlarını mavi gözlerinin derinliklerine dikti.

"Onun kılına neden dokunayım ki?" diye sordu genç adam.

"Çünkü ondan haz etmiyorsun!"

"Çok mu belli?" dedi aynı alaycılıkla Akın.

"Çok belli! Kaan bir keresinde koğuşta dev gibi bir adamın kendisini dövmeye kalktığını söylemişti…" Susup gözlerini kıstı ve onun tepkisini yakalamaya uğraştı. "O sendin değil mi?"

"Çok konuşan bir sevgilin olduğunu söylemiştim!" dedi Akın da. Gözleri bornozunun yakasına kaydı. Genç kadın ellerini ceplerine soktuğu için yakası hafifçe açılmış, diri göğüslerinin üst oluğu kışkırtıcı bir biçimde meydana çıkmıştı. O pembe şeyin altında çırılçıplak olduğunu düşünmek genç adamı huzursuz etti. İçinden gelen onu öpme ve canını acıtıncaya kadar kollarında sıkma istediğini zorlukla engelledi. Yeniden sırtını döndü. İlgisini masanın üzerindeki test çubuğuna verdi.

"Söz ver bana!" diye diretti Gamze. Adamın kendi vücuduna baktığını elbette fark etmişti ama önemsememişti.

"Hangi konuda?"

"Hangi konuda olduğunu biliyorsun! Onun canını hiçbir şekilde acıtmayacaksın! Sevdiğim adama eziyet etmene izin veremem. O karlı yolda iki adama yaptıklarını gördükten sonra bunu yapabileceğini biliyorum. Onu ne şiddetle ne de başka bir şekilde bu evliliğe zorlamayacaksın!"

Genç adam porselen bardağın içinden çubuğu aldı ve genç kadını dinlemiyormuş gibi üzerindeki boşluklara baktı. Kaşları hafif çatılmıştı. Ama dinlediği belliydi. "Ya evlenmek istemezse?" diye sordu.

"İstemezse…" Gamze durakladı. Garip… Bu düşünce artık o kadar canını acıtmıyordu. "İstemezse istemez!" dedi omuz silkerek. Adamı kolundan tutup onu kendisine çevirdi. "Bak! Yemin ederim iyi niyetini anlıyorum! Ama bu konu gerçekten önemli! Onu seviyorum ve acı çekmesini istemiyorum. Evlenmek istemezse de buna razıyım. Sevgi zaten bu demek değil mi? Karşındakini özgür bırakmak! Sen şimdi zorla birisiyle evlendirilmek ister miydin? Ne kadar seversen sev, zorla yapılan bir şey sevgiyi öldürür. Ben yine de onun benimle evlenmek isteyeceğine eminim. Hapishaneden çıktıktan sonra eski psikolojisine kavuşur kavuşmaz, gerçeği görecektir."

"Onun gerçekleri seninkilerden farklı!" diye mırıldandı Akın!

"Ne olursa olsun, karar benim kararım. Evlenmek istese de istemese de ben bu zorlama olayına karşıyım. Onunla konuşacak olmana bir şey demiyorum. Gerçi buna bile gerek yok! Fakat aksi bir şey olursa, ben çocuğuma kendim bakacak kadar güçlüyüm. Onun adına korkuyorum fakat bunu yapabilirim. Babasız bir çocuk doğurabilirim. Herkes yapıyor… Ben niye yapmayayım?"

"Onunla birlikte olmaya devam edecek misin peki?"

"Birlikte olmak mı?"

"Evlenmek istemezse?"

Gamze duraladı. Bu hiç aklına gelmemişti. Gerçi bu şekilde yaşayan çok kadın vardı. Sevgililerinden hamile kalıp, onlarla evlenmeden birlikte yaşayan kadınlar... Ama?.. Ama?.. Kendisi bu konuda hiç düşünmemişti.

"Kaan cezaevine düşmeseydi, birlikte yaşamaya başlayacağınızı söylemişti herkese koğuşta. Bu doğru mu?"

Gamze başını eğdi. "Evet!" dedi yavaşça. "Öyle bir konuşmamız vardı."

"Bu durumda bebek olsa da evlenmeden birlikte yaşamaya razısın yani?"

Genç kadın yeniden dimdik durdu. Kaldırdığı yüzündeki gözleri soğuklaşmıştı. "Bu konu seni ilgilendirmez! Gerçekten de benim üstüme fazla düştüğünü düşünmüyor musun? Ben babamın bile böyle baskısını görmedim!"

"Demek cevabın bu? Anlaşılan aşk senin gözlerini kör etmiş! Seni kullanıp atacak bir adama kollarını açıyorsun!"

"Akın!" diye neredeyse bağırdı Gamze. "Ben bir eşya değilim. Ben aklı ve iradesi olan bir kadınım. Umarım bir gün sen de âşık olursun ve bu katı kalpliliğinin cezasını çekersin! Umarım bir gün bir kadın da sana yapmak istemediğin şeyleri yaptırır."

"Her şey bu kadar basit mi?" dedi Akın da biraz soğukça.

"Basit! Kaan'la ne yapacağımız sadece bizi ilgilendirir. Seni veya bir başkasını değil!"

İki genç göz, birbirlerine meydan okurcasına bakıyorlardı. O sırada bir ses duyuldu. Bu, evin dış kapısının zil sesiydi. Güvenlikçiler gelmiş olmalıydı. Fakat ikisinin bakışları hâlâ birbirine kilitliydi. İlk vaz geçen Akın oldu. Ne düşündüğünü belli etmeyen mavi gözlerini elindeki çubuğa çevirdi ve yavaşça genç kadına uzattı…

"Tebrik ederim!" dedi ifadesiz bir sesle. "Hamilesin!"

8. BÖLÜM

Gamze bakışlarını onun elindeki plastik test aletine indirirken farkında olmadan uzanıp aldı. Test cihazının üzerinde iki adet çizgi belirgin biçimde gözüküyordu. Ne yapacağını bilemeden öylece dururken, genç adam kapıya yöneldi.

"Güvenlikçiler geldi. Ben gidip kapıyı açayım!"

Genç kadın sıkıntıyla iç çekti. Dönüp onun arkasından baktı. Birkaç uzun adımda genç adam kapıya erişmişti bile. İçeriden dişlediği dudakları kıpırdadı. Hamile olduğunu kesinleştirmenin sevincini bile yaşayamamıştı bu aptal adam yüzünden. Aptal ve fazlasıyla iyi niyetli… Onun iyi niyetli olduğunu biliyordu tabii. Şimdi de kendisini aptal gibi hissediyordu. "Akın!" dedi arkasından.

"Sonra konuşuruz Gamze!" dedi genç adam. "Önce gidip şu işi halledelim!"

Genç kadın elindeki cihazı sıkıntıyla bardağın içine geri koydu. Akın çoktan gözden kaybolmuştu. Pencereye doğru gidip perdeyi araladı. Bahçe ve ön kapı gözüküyordu. Akın aşağıdan kapıyı açma düğmesine basmış olmalıydı. Kapı açılınca, kırklarına yakın iki erkek ile kendi yaşlarında gözüken bir kadın içeriye girdi. Az sonra da onlara doğru hızla yürüyen Akın'ı gördü. Montunu bile giymemişti. Genç adam elini uzatıp üçüyle de el sıkıştı ama kadınla gülüşüp ayrıca yanağından öpmüştü. Bunu üzerine Gamze daha bir merakla kadını süzdü. Güzelce iki yana fönlenmiş düz siyah saçları ile uzaktan güzel duruyordu. Uzun montuna sıkıca sarınmış olsa da fiziğinin gayet güzel olduğu belliydi. Diğer iki erkek ise fazla bir özelliğe sahip değildi. Birisi azıcık uzun boyluydu. Dördü birden ayaküstü birkaç dakika konuştular. Daha çok Akın konuşuyordu. Eliyle evin bahçesini ve demir kapıyı gösterdi. Sanki onlara ne yapılacağını sormuyor da ne yapmalarını istediğini tarif ediyor gibiydi. O konuştukça hep birlikte hareketli kapıyı incelediler. Sonra alçak duvarlara gidip bir şeylere baktılar. Genç kadın neler yaptıklarını çok merak ediyordu.

Üzerine siyah kumaş bir pantolon ve mor renkli şık ama biraz ince bir kazak giydi. Diri göğüsleri ve ince beli göz alıcı olmuştu. Saçlarını kuruturken, kendisini ilgilendiren bir tadilatta, söz sahibi

olmamasına kızmaya çalışıyordu. Elbette kızmak hakkıydı! Bu adam ne rahattı böyle? Ev kendi evi değil miydi? En azından kendisine de bir şey sorulması gerekmez miydi? Kaan da birlikte oldukları sürede kendisine böyle davranmış olsaydı, onu çoktan terk etmiş olurdu. En azından sevdiği adam düşünceli ve nazikti. Kendi fikirlerine önem verirdi. Bir şey yapacakları zaman Gamze'ye sorardı. Bu Akın denen alaycı sersem kadar despot değildi.

Boydan boya aynalı giysi dolabının önünde hafif makyajını yaparken gözleri aynadan düz göbeğine takıldı. Hamileydi… Hamileydi… Kuşkucu herif! Üşenmemiş, bir de gidip gebelik testi satın almıştı! Hamileydi işte! Çocuk değildi ya! Kaç yaşında kadındı! Bir kadının hangi şartlarda hamile olup olmayacağını anlayacak kadar şey elbette biliyordu. Daha evvel birkaç arkadaşı da hamile kalmıştı. Belirtiler aynıydı işte! Sadece kendisinde mide bulantıları yoktu! Bu da iyi bir şeydi. Buna seviniyordu. Belki de bulantıları sonra başlayacaktı. Daha kaç haftalık hamileydi ki? Henüz erkendi.

İç çekti… Her şey bir yana… Akın'ı bir kez daha kırdığını biliyordu. Kendi kendisine türlü savunmalar yapsa da, genç adamı despotlukla suçlasa da onu kırdığını hissediyordu. Aslında içindeki duygusal bir kadın, böylesine sahiplenilmekten çok hoşlanıyordu. Sonunda aradığı dayanağı bulduğunu biliyordu ve şimdi de bu dayanağı kaybetmekten ödü kopuyordu. Ona teklifsizce alışmış olmaktan çok rahatsızdı. Kaan bile hapse girdiğinde, böyle bir huzursuzluk duymamıştı. Bu günün son günleri olabileceğini bile bile rahat olamıyordu. Sabahtan beri aklında onunla son saatlerini geçirdiği düşüncesi gezinip duruyordu. Akın'ın gözlerindeki gizli bir şeyden, bakışlarındaki belirsiz bir ifadeden, duruşundaki değişik bir gerginlikten onun geri dönmeyeceğini biliyordu. Eğer giderse dönmeyecekti… Bu gece gidecek ve bir daha da dönmeyecekti.

Ne yapıp edip onun dönmesi için bir sebep oluşturmalıydı. Elindeki tek şans, ona bulacağı işti ve onu ajansa götürdüğünde, aklını çelmek için iyi bir imkân çıkması için dua ediyordu. Akın gibi bir aksiyon adamının, hanım evladı erkek mankenler arasında rahat etmeyeceğini de biliyordu. Yine de ümidi vardı. En azından güzel kadın mankenler ilgisini çekebilirdi. Adam şu üzerindeki kırmızı kazağı herhangi bir mankenin yapabileceğinden kat kat fazla yakıştırmıştı kendisine… Öyle bir fiziği vardı ki, ne giyse ona yakışırdı. Adamı özellikle takım elbise içinde hayal bile edemiyordu. Emindi ki koyu renk bir takım elbise giyip podyuma çıksa, kadınların yarısı kalpten giderdi.

Sırtına kabanını alıp bahçeye çıktığında, onlar da eve doğru gelmek üzereydi. Kapıda karşılaştılar. Gamze her zamanki mesafeli bakışlarına bürünmüştü. Akın tatlı bir sesle yanındaki uzun boylu kadını tanıştırdı ona.

"Gamze… Sana Seval'i tanıştırayım. Seval benim eski bir arkadaşımdır. Üsteğmenken ordudan ayrıldı. Şimdi kendi güvenlik şirketi var. Seval, sen de Gamze Çetin'i tanırsın her halde?"

"Elbette!" dedi Seval gayet resmi bir tavırla. Doğrusu Seval isimli kadın yakından daha da güzeldi. Küçücük bir burnu ve siyah saçlarına çok yakışan yeşil gözleri vardı. Sivri çenesi ile yüzünün her hattı uyumluydu. Kadın Gamze'den bile uzundu. Buna rağmen kaba kemikli değildi. Dolgun göğüsleri ile gayet çekici bir kadındı. Gamze kadar güzel olmamakla birlikte pek çok erkeğin ilgisini çekecek kadar seviyenin üstündeydi. Elini Gamze'ye uzatmıştı. "Gamze Hanım'ı kesinlikle tanıyorum. Nasılsınız?"

"Teşekkürler!" dedi Gamze de normal bir tonla. "Siz nasılsınız?"

"Gördüğünüz gibi… Bu soğukta bile dostlarımızı kıramayıp çalışıyoruz. Normalde başımızı kaşıyacak vaktimiz bile olmuyor. Ama Akın benim için… özeldir. Elbette koşarak geldim."

Bir an duraklamasını belki de sadece Gamze fark etmişti. İki kadın kısa bir an birbirlerini süzdüler. Sonra Seval dönüp yanındaki adamları tanıştırdı. "Sedat, benim en büyük yardımcımdır. Emekli binbaşıdır." Uzun boylu bıyıklı adamı gösteriyordu. Sonra hafif sakallı kumral adamı gösterdi. "Bu da elektronik uzmanımız Zeki… Evinizin tüm elektronik donanımını yeniden elden geçirecek!"

Gamze onları da başıyla selamladı ama ellerini sıkmaya yeltenmedi. Güzel bal rengi gözleri yeniden katı yeşil gözlere yöneldi.

"Çok sorun var mı? Ben her şey yolunda diye biliyordum!"

"Güvenlik tertibatını siz mi yaptırdınız?" diye sordu Seval.

"Hayır! Bu evi satın aldığımda vardı."

"Belli! Eski ve artık yetersiz. Şimdiki suçluları hiç caydıramaz. İzin verirseniz evin içini de kontrol etmek istiyoruz. Bir kaç ölçüm ve fotoğraftan sonra arkadaşlarımla bir toplantı yapıp durumunuzu değerlendireceğiz. İki güne kadar da size rapor sunarız!"

"Rapor sunacak bir şey yok!" dedi Akın rahatça. "Ne gerekiyorsa hemen yapın. Ben bu akşam gidiyorum ama inan ki kafam hiç rahat değil. En kısa zamanda başlayın. Önce dış kapıdan başlarsanız güzel olur!"

Gamze bu hız karşısında Akın'a kızmak istese de aklı başka bir şeyle meşgul olduğu için kızamadı. Seval ile Akın'ın bakışmalarını gördüğünde, kaşları farkında olmadan çatıldı. Bu normal bir bakışma değildi. Kapıdan kenara çekildi ve onların içeriye girmesine izin verdi. Herkes içeriye girdikten sonra da kapıyı kapattı ve arkalarından izlemeye başladı. Erkekler alt kattaki her odaya girmişler ve tek tek kontrol etmişlerdi. Sonra da fotoğraflar çekerek üst kata çıkmışlardı. Gamze ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, ne yaptıklarıyla ilgileniyor gibiydi. Gözünün ucuyla da Seval ile Akın'ı izliyordu. Kadın ciddi bir şekilde diğerleri gibi her yeri gezmişti. Ama diğerleriyle birlikte değildi. O tek başına gezerken Akın da onun yanındaydı. Arada sırada bir şeyler konuşuyorlardı.

"İçecek bir şeyler ister misiniz?" diye sordu Gamze sırf konuşmuş olmak için.

"Neskafeniz var mı?" diye sordu Seval de.

"Var. Alır mısınız?"

"Zahmet olmazsa…"

Gamze mutfaktaki su kaynatıcıya su koyup düğmesine basarken, Seval de meraklı bir ifadeyle Akın'a bakıyordu. Yeşil gözleri adamın duygularını belli etmeyen yüzündeydi.

"Biraz soğuk bir kadın!" dedi ona.

"Evet!" dedi genç adam ilgisizce. Parmak uçlarıyla pencerenin pervazını kontrol ediyordu. "Bunu söküp daha güçlü bir şey koymanız lazım!"

Seval de bir süre pencereyi inceler gibi yaptı. Kolu çevirip çerçeveyi sıkıca tutup tutmadığına baktı. "Onunla ilişkin mi var?" diye sordu aniden. Akın'ın gözleri esmer kadına çevrildi.

"Gamze'yle mi? Hayır! Sadece arkadaşız. O başkasına âşık!"

"Öyle mi?"

"Öyle!" dedi adam kesin bir sesle.

"Peki, niye beni bıçaklayacak gibi baktı?" Genç kadının dudaklarında kuru bir gülümseme vardı.

Akın tatlı bir şekilde güldü. "Emri vaki şeyleri sevmez. Ona sormadan bu işi yaptırıyorum diye bana kızgın."

"Hepsi bu mu?"

"Evet! Başka ne olabilir ki?" Genç adam gerçekten de başka bir ihtimali aklına bile getirmeden kaşlarını kaldırmıştı. "İşine konsantre ol

hadi. Fazla vaktimiz yok!"

"Meraklanma, işimi bilirim," diye homurdandı Seval biraz ters bir sesle.

"Evet, bunu son söylediğinde bir operasyondaydık ve sırtımdan vurulmuştum!" dedi Akın alaycı bir tavırla.

Seval de aynı alaycı tavırla başını iki yana salladı. "Hayır aşkım! Bunu sana son söylediğimde üzerine çıkmış, seni orgazm etmeye uğraşıyordum! Sanırım oldukça da başarılıydım?"

Genç adam yanlarında bir hareket hissedince başını çevirdi. Seval de dönüp yanlarında duran Gamze'ye bakmıştı. Onun bu konuşmaya kulak misafiri olup olmadığı belli değildi. Genç kadın donuk bakışlarla elindeki tepsiyi hafifçe uzattı. "Neskafeler hazır. Şeker ya da süt de alır mısınız?"

"Teşekkürler!" dedi Seval. "Bu ara kilo sorunum var. Sade içiyorum!"

"Hiç belli olmuyor!" dedi Gamze. Gözleri kadının önü açık montundan görünen ince bedenine kaymıştı.

"Elbiseler örtüyor!" dedi Seval de elindeki kaliteli porselen fincanı dudaklarına götürürken. Gözleri yeniden Gamze'nin soğuk gözleriyle savaşırcasına kesişti. Gamze bu bakışa aldırmadan elindeki tepsiyi Akın'a doğru uzattı. Genç adam fincanının içine bir şeker ve biraz da krema atıp ona teşekkür etti.

"Tadilat uzun sürer mi?" diye sordu genç kadın esmer güzeline.

"Bilemiyorum!" dedi Seval. "Adamlarım bir incelesinler, o zaman anlarız. Dış kapınızın elektronik olarak komple değişmesini sağlayacağız. Daha hızlı ve güvenilir olacak. Sanırım dış duvarları da güvenlik kameraları ve düşük voltajlı elektrik telleriyle destekleyeceğiz. Kapı açma sisteminiz eski. Kameralı bir sistem koymak zor olmayacak. Yine eskisi gibi bir sorun olursa doğrudan güvenlik merkezine alarm yollayacak. İstanbul'da bu sistemi çok kurduk."

"Pahalı olmalı?" dedi Gamze ilgisiz bir sesle.

"Çok pahalı!" dedi kadın da.

Onun bu kadar pahalı bir sistemi ücretsiz kurmasına bir mana vermek zordu. Akın'ın hatırına bile olsa kim bunu yapardı ki? Gerçi Akın kendisine bir borcu olduğunu söylemişti ama işi gücü olmayan bir adamın böyle yüksek olduğu belli olan meblağı gözden çıkarması saçma geliyordu. Tam soran bakışlarını genç adam çeviriyordu ki, Akın Seval'e

mutfak tarafını gösterdi.

"Şurada da görüntülü bir kamera olsun!" dedi konuşmanın yönünü değiştirerek. "Gel bak! Zil falan çaldığında kapıya gitmeden geleni görsün istiyorum. Ayrıca bir şey daha göstermek istiyorum…"

Genç kadın onların uzaklaşmasını izledi. Arkalarından gitmeyi arzuluyordu ama hem rahatsız edip işlerine karışan bir tipmiş gibi gözükmek istemiyordu hem de sanki anlıyormuş gibi aptalca bakmak istemiyordu. Gidip iki ayrı bardağa daha sıcak su ve neskafe tozu koydu. Yukarıdaki adamlara da ikram etse iyi olurdu. Sıcak bardakları hazırlayıp da merdivenleri çıkarken, gözünün ucuyla yine de onlara bakmadan yapamadı. Bu Seval denen kadın Akın'a fazlaca yakın duruyordu. Omuzları neredeyse birbirine değiyordu. Tavrındaki, bakışlarındaki yakınlığın da farkındaydı.

Gamze yukarı çıkınca, aşağıda Akın ve Seval fincanlarını yudumlayarak bakıştılar bir an. Genç adam gülümseyerek bakıyordu. "Evlendiğini duydum?" dedi sonra yavaşça. Genç kadın omuz silkti.

"Evet… Ama yürümedi!"

"Öyle mi? Neden?"

Genç kadın iç çekti. Bir süre gözlerini kaçırıp etrafını süzdü. Sakin görünümlü yüzü ifadesizdi. Sonra normal bir şekilde mırıldandı. "Sanırım mavi gözlü bir şapşalı unutamadım. Kocamla sürekli tartışmalarımız oldu. Senden de haberi vardı. Kıskançlık gözünü kör etmişti. Sonunda sekiz ay süren evliliğimiz el sıkışarak bitti."

Akın geride yaslandığı mutfak mermerine biraz daha ağırlığını verirken sessizce durdu bir an. "Üzüldüm…" diye mırıldandı.

"Üzülme! Tek sorun sen değildin! Yani en azından onun için…" dedi Seval umursamaz bir sesle. Parmakları fincanın kıyısında sıkıntıyla kıpırdayıp duruyordu. Diğer eliyle alnına dökülmüş bir tutam siyah perçemi geriye itti. Yeşil gözlerini genç adama çevirdi. Bir süre bakıştılar. Akın sessizdi. "Benim için ise sendin…" dedi yavaşça. Güzel gözleri hüzünlenmişti biraz. "Hiç kimsede seni bulamadım. Sen beni terk ettikten sonra bir sürü adamla çıktım. Sadece ikisiyle yattım. Birisi kocamdı. Ama… ne yatakta ne de başka yerde… asla seninle olduğum kadar mutlu olamadım!"

"Ben seni terk etmedim Seval!" diye mırıldandı Akın.

"Laf! Sen o ekibe girinceye kadar her şey çok güzeldi. Beraberliğimiz sadece üç ay sürdü ama hayatımın en güzel üç ayıydı. Tehlikeli bir hayatın olduğunun farkındaydım. Seni bekleyebilirdim. Ama

sen beni sevmiyordun. En azından benim seni sevdiğim kadar…"

Akın fincanından son bir yudum alıp çeşmenin altındaki mermer lavaboya bıraktı. "Birbirimizi sevmeyelim diyen sendin? Büyük hayallerin vardı!"

"Başta öyleydi… Sana o teklif geldiğinde öyle korktum ki, seni deli gibi sevdiğimi anladım. Ama bunu sana hiçbir zaman açıklayamadım. Beni bırakma diyemedim. Zaten açıklasam da ne değişirdi ki? Kabul et. Senin için seks de yapabileceğin iyi bir arkadaştım ben. Öyle değil mi?"

Akın'ın çene kasları huzursuzca oynamıştı. "Seni asla kırmadım!"

"Doğru!" diye isteksizce onayladı Seval. "Sen… hayatımda gördüğüm en olağanüstü erkeksin. Aradan geçen yıllarda seni unuttuğumu sanmıştım. Ayrılalı kaç sene oldu? Üç mü? Çok da olmamış, değil mi? Sen ne yaptın? Ordudan atıldığını öğrendim. Teşkilatta bir efsanesin. O gizemli arkadaşların sen yokken senin için çok uğraşmışlar. Herkes küçük Zeynep'i biliyor!"

"Ama onu kurtaramadım!" dedi genç adam sıkıntılı bir sesle. "Karnında bebeği ile öldü. Çok da kahramanca bir şey değildi. Hatta aptalcaydı… Tüm hayatım değişti!"

"Ne yapacaksın şimdi? Bu güzelle ilgin ne?"

"Sadece arkadaşız dedim ya!"

"Hımm… Bir yerlerde kendisi gibi bir mankenle çıktığını duymuştum. Uyuşturucudan hapse girmişti galiba…" Gözleri kısıldı. Durumu kavramaya başlamış gibiydi. "Dur bir dakika!" dedi yavaşça. "O da Elazığ'daki hapishanedeydi… Sen de öyle! Sen yoksa o adamın arkadaşı mısın? O adam için mi sevgilisiyle ilgileniyorsun?"

Genç adam başını salladı. "Sayılır… Hemen hemen doğru tahmin…"

"Çok güzel bir kadın ama değil mi?" dedi genç kadın biraz iğnelercesine.

"Evet! Çok güzel!" dedi Akın da.

"Yatmadığın bir kadınla birlikte olacağını hiç sanmazdım. Yaşlanıyorsun galiba?" dedi Seval gülümseyerek. Ona sokuldu biraz. Genç adam zaten mutfak tezgâhına yaslanmış olduğu için kıpırdayamıyordu. Seval ellerini yumuşakça onun göğsüne koydu. "Ama… kabul etmeliyim ki, yaşlansan bile… eskisinden de çekici olmuşsun!"

Akın cevap vermeden bir an durdu. Göğsündeki ellere doğru kaldırdı iri ellerini. Yumuşakça tuttu onları. Yavaşça uzaklaştırdı kendisinden. "Teşekkürler! Elemanların gelecek şimdi…" diye nazikçe uyardı onu.

"Gelsinler. Onlara hesap vermek zorunda değilim," dedi genç kadın. Yine de genç adamın etkisiyle bir adım geri çekilmişti.

"Aramızdaki her şey geride kaldı Seval…" diye mırıldandı genç adam. Sesi dürüstçe çıkıyordu. Mavi bakışları da dostçaydı. "Çok uzun zaman geçti!"

"O kadar da geride değil…" diye mırıldandı genç kadın. Yeniden ona sokuldu. Gözleri geniş göğsünde, geniş omuzlarında, kalın boynunda, köşeli erkeksi çenesinde gezindi. Son olarak biçimli dudaklarına kaydı. "Beni nasıl öptüğünü hâlâ hatırlıyorum. Bir daha kimse beni öyle öpemedi…"

"Seval…" diye biraz uyarırcasına adını söyledi genç adam.

"Akın…" diye o da onun adını söyledi. "Seni çok özledim… Öğleden sonra bir yere gidip bir şeyler içelim mi? Konuşuruz… Geçmişten değil, gelecekten!"

O sırada Gamze merdivenlerin başında belirmişti. Son cümlelerin hepsini duymuştu. Onların birbirine ne kadar yakın durduğunu da görebiliyordu. Basamaklarda bir an durakladıysa da yavaşça inmeye başladı. Sessizce inmek için özel bir çaba harcamıyordu. Hatta kendisini görmelerini istiyordu. Sesini duymalarını istiyordu. Gerçekten de elindeki boş tepsi kazara tahta merdiven korkuluklarına çarpınca, çıkan ses ikiliyi uyardı. Başlarını çevirip gelen kişinin Gamze olduğunu görünce, Seval kendisini bir adım geriye çekti. Fakat yakalanmış olmaktan hiç de utanıyormuş gibi değildi.

"Yukarıda az işleri kalmış…" dedi onlara.

"Evet, adamlarım hızlı çalışırlar!" dedi Seval de.

"Biraz daha neskafe alır mısınız?"

"Hayır, teşekkürler. Eviniz güzelmiş. Eski İstanbul evlerinin havası var. Sanırım tadilat olmuş, öyle mi?"

"Evet, öyle bir şeyden bahsettiler. Eski sahibi de tam bilmiyor. Yatırım için almış. Ondan önceki sahibi de, sonradan boşanan iki film yıldızıymış. Ayrılınca satmışlar."

"Sizin için biraz fazla büyük değil mi?" diye sordu Seval.

Genç kadın omuz silkti. "Fiyatı uygundu. Ayrıca ailemin de

zaman zaman gelip kalacağını umuyorum. Belki ileride evlenirsem de burada oturmayı düşünüyorum. Siz evli misiniz Seval Hanım?"

"Boşandım!" dedi genç kadın rahatça. Gözleri bir an Akın'ın üzerine kaydı. "İstediğim gibi birisi değildi. Sanırım o da bende aradığını bulamadı. Siz de dikkatli olmalısınız Gamze Hanım!"

Gamze şaşırmıştı. Meraklı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Ben de mi? Neden?"

"Bazı erkekler kadınlar için çıtayı yükseltirler. Bir daha hep onun gibi bir erkek ararsınız. Her ne kadar Akın ile arkadaş olsanız da, o tam da öyle bir erkektir. Sadece boyu posu ve yakışıklılığı ile değil… O çok özel bir erkektir!.. Fazla özel…"

"Seval!" diye homurdandı genç adam sıkıntıyla.

"Utanma koca adam! Öylesin işte! Sen hayatımı hem iyi hem de kötü anlamda değiştirdin. Bu yüzden bana borçlusun. Öğleden sonra buluşuyor muyuz?"

Akın kısılmış gözlerle Seval'e bakıyordu. Gamze de Akın'ı süzdü bir an. Onun bu esmere ne cevap vereceğini merakla bekliyordu. Onunla öğleden sonrası için konuşmuşlardı. Önce ajansa gideceklerdi. Sonra da, genç adamın demesine göre bir kliniğe… Gerçi henüz doktor tavsiyesine ihtiyacı yoktu. Hamile olduğunu da nasılsa bugün kesinleştirmişti. Akın bu çekici teklifi hemen kabul edebilirdi aslında. Sonunda cinsel perhizine bu esmerle son verebilirdi. Kulak misafiri olduğu kadarıyla, ikisi arasında önceden bir ilişki yaşanmıştı. Her ne olmuşsa da bitmişti. Fakat şimdi Seval'in gözlerinde öyle bir bakış vardı ki, ilişkiyi yeniden başlatmak için hiç tereddüt etmeyecek gibiydi.

"Bu seferlik beni affet!" dedi Akın yumuşak bir tonla. "Gamze ile birlikte onun ajansına gideceğiz. Orada kısa bir işi varmış. Sonra da halletmemiz gereken başka bir iki işimiz daha var. Zaten sekizde havaalanında olmam lazım. Yine gelirsem seni arayacağıma söz veriyorum!"

Gamze öylesine sevinmişti ki, soğuk gözleri canlandı bir an. Neden sevindiğini, genç adam kendisini satmadığı için neden böylesine geniş bir mutluluk duyduğunu anlayamıyordu. Onun sekizde gidecek olması ne kadar kötü bir haberse, o saate kadar olan süreyi kendisiyle geçirecek olması da o kadar iyi bir haberdi. Seval bakışlarını bir an için Gamze'ye çevirip, sanki aralarındaki ilişkinin seviyesini yeniden gözden geçirdi. Akın bunu fark etmese de Gamze fark etmişti.

"Çok arzularsan… Seval Hanım ile birlikte gidebilirsin!" dedi

yine de. Kendisini bunu söylemek zorunda hissetmişti. Akın başını salladı iki yana. Mavi gözleri ılıktı.

"Bir dahaki sefere…" dedi genç adam da. "Gelirsem yine seni arayacağım Seval."

Genç kadın ona gitmesini teklif ederken, çok arzuluyorsa diye özellikle vurgulamıştı. Demek ki çok arzulamıyordu? Bunu Seval isimli esmer fıstık da anlamış mıydı acaba? Garipti ama kendisini bir savaş kazanmış gibi hissediyordu.

"Gelirsem mi?" diye sordu Seval. "Gelmeme ihtimalin mi var?"

Genç adam omuz silkti. "Buralarda yapacağım bir iş yok. İstanbul bana hâlâ yabancı. Büyük şehirler bana göre değil…"

O sırada Gamze'nin telefonu çalınca, genç kadın duymayı çok istediği bu konuşmayı terk etmek zorunda kaldı. Sıkıntılı bir şekilde elini cebine atıp onların yanından uzaklaşmıştı. Telefondaki arayanın ismini görünce, oldukça şaşırdı. Kardeşi Gaye idi. Kardeşi kendisini pek aramazdı aslında. Önce endişelendi. Acaba annesine veya babasına bir şey mi olmuştu? Bu endişe bir an için yüreğini sıkıştırdı. Belki de kardeşiyle ilgili kötü bir haberdi? Böyle beklenmedik telefonlar kendisini hep endişelendirirdi. Genellikle onları kendisi aradığı için, aranmayı da pek beklemezdi.

Kaşlarını çatıp endişeli bir şekilde telefonun açma düğmesine bastı. "Efendim Gaye? Bir sorun yok ya?" diye sordu doğrudan.

Karşıdan kardeşinin güzel sesi geldi. Aslında görünümleri de sesleri de biraz birbirine benzerdi. "Hayır abla! Endişe edecek bir şey yok."

Genç kadın derin bir nefes aldı. "Ohh! Korkuttun beni! Sizden birine bir şey oldu zannettim!"

"Sorun yok!" dedi kardeşi yavaşça. Kısa bir an sustular. Gamze onun kendisini niye aradığını söylemesini bekledi. Biliyordu ki kardeşi merhaba demek için bile aramazdı. Uzun zamandır aralarındaki bağ kopmuştu. "Annem hamile olduğunu söyledi!" diye mırıldandı Gaye sonra.

"Evet!" dedi genç kadın. Fakat nedense içinden sevinmek gelmiyordu artık. Kaan bu evliliği istemediği gibi, çocuğu da istemiyordu. Akın ise onu zorlamaya niyetleniyordu. Annesi, haberi öğrendiğinde bebeğe zerre kadar sevinmemişti. Babasının haberi var mıydı bilmiyordu ama kız kardeşi öğrendiğine göre onun da haberi olmuştu. Ve şimdi kardeşinin sesinde öyle büyük bir sevinç algılamamıştı.

"Şey… Tebrik ederim," dedi Gaye biraz yavaşça.

"Teşekkür ederim… Sen sormadan ben söyleyeyim. Babası belli!" Elinde olmadan söylemişti bu sözleri. Annesinin aşağılamasına dayanabilirdi ama kız kardeşininkine kesinlikle dayanamazdı. Hem de onu o kadar çok seviyordu ki, Gaye'nin söylediği şeyler daha bir farklı canını acıtıyordu.

Gaye karşı taraftan sıkıntılı bir sesle mırıldandı. "Öyle bir şey demeyecektim abla… Sadece tebrik etmek istemiştim. Annem… annem de biraz üzgün. Sanırım telefonda son konuştuğunuzda seni biraz kırmış… Ve şey…"

"Evet?" Gamze şaşkındı. Böyle bir açıklama beklemiyordu elbette. Bu bugüne kadar kendisine atılan ilk minik köprüydü. Kendisi defalarca bu köprüyü karşıya fırlatmış, karşı taraf ise onu ayağının ucuyla uçuruma itmişti. İlk kez ailesi ona karşı küçücük bir ilgi gösteriyordu.

"Ben orada bir avukatlık şirketiyle görüştüm de…"

"Öyle mi?"

"Evet… Senin de önerin buydu hatırlarsan? Geçen gün beni aradılar. Başvurumla ilgilenmişler… Ben de onların… görüşme teklifini kabul ettim."

Gamze'nin yüzü aydınlandı. Gözleri ışıldadı hemen. Dudaklarında oluşan bir gülümsemeyle iç çekti. "Bu harika! Bu çok harika! Ah! Çok sevindim ablacım. Hemen gel! Seni karşılarım. Odan da hazır…" Sevinci sesiyle birlikte karşı tarafa da gitmişti. Sesi mutluluktan hafifçe titremişti. Telefonu elinden kayıp düşürmekten korktu. Sonra… Sonra bir an durakladı. Gözlerinin ışığı biraz söndü. Boşuna heyecanlanıyor da olabilirdi. Dudağını bir çocuk gibi ısırırken tereddütlü bir şekilde sordu. "Burada… kalırsın değil mi?"

"Senin yanında mı?"

"Evet…" diye onayladı Gamze yavaşça. Gözleri sulanmak üzereydi. Onun kendisiyle kalmak istemeyeceği fikri o kadar korkunçtu ki! Zorlukla son bir kelime çıktı dudaklarından. "Lütfen!.."

Çünkü o istenmeyen kadındı! Çünkü o, ailenin sevilmeyen bireyiydi.

"Rahatsız etmeyelim sizi?.." diye sordu Gaye.

Sizi mi? Etmeyelim mi?

Genç kadın irkilerek bir pencereye doğru gitti. Boş gözlerle bahçedeki karlı manzaraya baktı. Onun ne demek istediği gezinmişti

hızlıca aklında…

"Gaye? Yoksa… Annem de mi?..." diye sordu ama sesi kesildi heyecandan.

"Evet! Müsaitsen… Galiba babam da gelmek istiyor. Çalıştığım yeri görecekmiş. Biz de babamın iş yeri misafirhanesinde kalacağımıza…

"Dur! Dur!" dedi genç kadın iyice heyecanla. "Siz şimdi hepiniz birden mi geliyorsunuz? Allahım! Bu çok harika? Ne zaman? Ne olur hemen de! Evde bir sürü oda var! Hemen geliyorsunuz değil mi?"

"Dediğim gibi…" Gaye'nin sesi hâlâ biraz soğuktu. "Eğer sizi rahatsız etmeyeceksek?"

"Hayır! Hayır etmezsiniz!" diye hemen itiraz etti genç kadın. "Ayrıca ben evimde tek başıma yaşıyorum. Bebeğin babası bu evde kalmıyor. Bir sürü yerim var. Gelirseniz çok harika olacak!"

"Emin misin?"

"Elbette!" Sevincinden neredeyse yerinde zıplayacaktı. Ailesi ilk kez kendisini ziyaret edecekti ve bu çok önemli bir olaydı. Hevesle sordu. "Ne zaman geliyorsunuz?"

"Aslında… randevum yarın akşama doğru. Babam Afyon'dan orasının beş yüz kilometre bile olmadığını söyledi. İnternetten bakmış. Yedi saatte gideriz diyor. Sabah sekizde çıksak, öğlen üç gibi orada oluruz o zaman. Müsait olur musun? Sana geldikten sonra randevuya yetişecek vaktim kalıyor. Eğer işin varsa ona göre…"

"Hayır!.. Hayır!.. Hiçbir işim yok. Bu hafta boşum. Sizi karşılarım," dedi Gamze.

"Karşılamana gerek yok abla. Arabada navigasyon var. Evin adresini biliyoruz. Babam adresi hemen buluruz diyor."

"O halde evde bekliyorum. Çok sevindim Gaye! Ne iyi ettiniz."

"Peki… Madem öyle… yarın görüşürüz!"

"Görüşürüz hayatım!"

Telefonu kapattıktan sonra şaşkın şaşkın elindekine baktı. Bu neydi şimdi? Acaba şaka falan olabilir miydi? Ama hayır, şaka değildi! Kardeşinin sesini tanırdı. Şaka yapıp yapmadığını da bilirdi. Gerçekten geliyorlardı! Hem de kardeşi tek başına değildi! Annesi ve babası da geliyordu! Bir tanecik annesi, bir tanecik babası… Onları o kadar çok seviyordu ki…

Dönüp Akın ile Seval'in yanına yürüdü. Telefonla konuşması esnasında üst kattaki adamlar da aşağıya inmişlerdi. Dördü de aralarında

bir şeyler konuşarak kapıya doğru gidiyorlardı. Gamze onlar kapıdan dışarıya çıkarken yetişti.

"İyi günler Gamze Hanım," diyordu Seval. Yeşil gözleri şimdi işini iyi bilen bir kadının ciddiyetiyle doluydu. "Gerekli keşifi yaptık. Hafta sonu hemen başlıyoruz. Burada mısınız?"

"Evet… Bu ay ülke dışında bir çekimim veya defilem yok."

"Güzel… Mümkün olduğunca hızlı yapacağız. Umarım memnun kalırsınız. Ben de sık sık uğrayacağım elbette! Yine görüşmek üzere…"

"Evet… Tabii… İyi günler!"

Onlarla el sıkıştıktan sonra dışarıya çıkmadan arkalarından baktı. Akın onları dış kapıya kadar geçirmişti. Diğer iki adam siyah bir minibüse doğru giderken Seval de genç adamın yumuşakça uzattığı eli sıkmıştı. Fakat elini hemen çekmedi. Hatta gözlerinin içine baktığını uzaktan bile görebiliyordu Gamze. Kadın bir an durduktan sonra, daha da farklı bir şey yapmış, parmak uçlarında yükselip genç adamın yanağına bir öpücük kondurmuştu. Onun ne yapacağını önceden hisseden Gamze, farkında olmadan bakışlarını kaçırdı. O dolgun pembe rujlu dudakların adamın yanağına değdiğini özellikle görmedi.

'*Şıllık!*' diye içinden geçirmeden de edemedi.

Az sonra Akın geri gelmişti. Ağzından çıkan soğuk buharlara rağmen üzerinde sadece kırmızı kazağı ile hiç de üşüyor gibi durmuyordu. İçeriye giren genç adam merakla karşısına dikilince, o da onun suratına baktı. Esmer cildindeki pembe izi, dikkatli gözleri hemen görmüştü.

"Yanağında ruj izi var!" dedi soğukça. Genç adam elini kaldırıp onu silmeye çalışınca da, iyice ifadesiz bir sesle ekledi. "Dudağına yakın!"

Evet! Dudağına çok yakındı. Genç adamın erkeksi dudaklarının hemen kıyısındaydı neredeyse.

'*Ahlaksız şıllık! Utanmasa onu dudaklarından öpecekmiş!*'

Akın parmaklarının ucuyla dudağının kıyısını ovalarken genç kadına baktı. "Sana kimden telefon geldi?" diye sordu. "Az önce gözlerin parlıyordu!"

Gamze bunu bile unutmuştu… Unuttuğuna inanamıyordu. Seval'in yaptığı şey sinirini bozmuştu. Bir erkek öyle de alenice öpülmezdi ki! Hem o öpücüğün arkadaşça olduğu ne malumdu? Kadın gözleriyle neredeyse Akın'ı yiyordu! Eski sevgili olmaları onu herkesin içinde öpmesini gerektirmezdi! Aklınca kendisine gösteriş yapıyordu.

Aklınca Akın'ın bir zamanlar kendisine ait olduğunu ispat etmeye çalışıyordu. Hatta ona göz koymamasını vurgular gibiydi. Akın'a niye göz koyacaktı ki? O sadece iyi bir arkadaşıydı! Bunu anlayamamış mıydı o aptal kadın?

"Kardeşim aradı…" dedi sevincini geri kazanmaya çalışarak.

Adamın gülümseyen yüzündeki kalın kaşları hafifçe havaya kalktı. "Bu, iyi bir haber aldın mı demek oluyor?"

"Evet!" onun sıcakkanlılığı karşısında genç kadının ifadesiz suratı biraz canlandı. Gülümsedi hafifçe. "Kardeşim yanıma geliyor ama tek başına değil… Hepsi birlikte geliyor!.. Annem, babam, Gaye…"

Genç adamın gülümsemesi yayıldı. O güzel mavi gözleri sıcacık olmuştu. Neredeyse genç kadının içini yakacak kadar sıcaktı. Uzanıp ince uzun bedenini kollarıyla sardı. Güvenli göğsüne çekti sevgiyle. Gamze de itirazsız sokulup kollarını beline doladı. Başını göğsüne yasladı. "Senin için sevindim ufaklık…" dedi yavaşça. Dudakları saçlarına dokunuyordu.

"Benden sadece üç yaş büyüksün arkadaşım… Ufaklık değilim. Yine de teşekkürler. Çok seviniyorum. Bu ilk olacak biliyor musun? İlk kez geliyorlar ve kardeşim burada bir iş görüşmesi yapacakmış. İnşallah birkaç gün kalırlar. Hemen giderlerse çok üzülürüm."

Adamın geniş elleri onun sırtında yavaşça geziniyordu. Tamamen dostçaydı. Ama hassas parmakları farkında olmadan kumaş üzerinden sutyeninin kopçasına takıldı… Bir an üzerinde kaldı… Bu hareketi Gamze de hissetmişti. O anda hızla gerilen göğüsleri ve sertleşen uçlarının etkisiyle başını kaldırdı. Gözleri kesişti… Nefesi yavaşça hızlanmıştı genç kadının… Dudakları birbirine çok yakındı… Fazla yakın… Onun başını bu kadar eğmiş olduğunu da fark etmemişti. Temiz nefesini kendi yüzünde hissedebiliyordu.

Akın da durumdan çok memnun değildi. Kollarının arasına dostça almaya çalıştığı kadın, bir anda ateş gibi kendisini kavurmaya başlamıştı. İnce bedeni o kadar kadınsıydı, o kadar tutulasıydı ki! Onu daha da sıkı sarmak ve göğsüne çekmek isteği, bütün benliğine yayılmıştı. Tam anlamıyla donup kalmıştı genç adam. Ne onu bırakabiliyordu, ne de daha fazla ileriye gidebiliyordu. O dolgun kırmızı dudakları öpebilmek arzusuyla savaşıp duruyordu. Fakat söz vermişti bir kere… Yapamazdı… Yapabilirdi ama… sonu kötü bitebilirdi. Onun kendisinden nefret etmesini istemiyordu.

Genç kadının da çabasıyla, onu yavaşça kollarından bıraktı. İkisi de durumun garipliğinin farkındaydı ve hiç konuşmamak ikisi açısından

daha iyiydi. Suskunca birbirlerini süzdüler. Akın ilk kez ne diyeceğini bilemez konumdaydı. Gülümsemesi yok olalı çok olmuştu. Gamze ise o anda beklediği şeyin olmayışı ile rahatlayacağına, adeta hayal kırıklığına uğramıştı. Bu çok saçmaydı. Beklediği şey… Beklediği şey çok garipti!.. Onun kendisi öpmesini o kadar çok arzulamıştı ki… kendisi bile buna inanamıyordu.

"Şey… Annemler yarın geliyorlar," dedi sesini sakinleştirmeye çalışarak. Bu adam kendisine neler yapıyordu böyle? Daha evvel cinsel olarak bu kadar uyarıldığını hatırlamıyordu. Sadece onun kendisine sarılması ile bile bütün vücudu titremeye başlamıştı.

"Gamze…" diye fısıldadı Akın.

"Lütfen! Bir şey söyleme!" dedi genç kadın bir adım geri çekilerek. "Hazırsan çıkalım mı? Saat on ikiye geliyor. Patronum Semih yarımda mutlaka yemeğe çıkar. Onu yakalamak istiyorum!"

Akın'ı beklemeden döndü. Hızla adamdan uzaklaştı. Üst kata çıkan merdivenlere doğru yöneldi. Merdivenin alt basamağında bir an durakladı. Başını çevirdi. "Ben kazağımı değiştirip daha kalın bir şey giyeceğim. İki dakika sonra dönerim." dedi.

Akın sessizce başını sallamıştı. Odasına çıkan Gamze, hemen dolabına yöneldi. Aslında üstünü değiştirme isteği sadece bir bahaneydi. Birkaç dakika adamdan uzak kalmak istemişti. İnce mor kazağını çıkardı ve yerine beyaz renkli yün bir kazak aldı. Yakası daha dar ve sıcak tutacak bir şeydi. Gerçi vücudu ateş gibi yanıyordu. Son zamanlarda cinselliğinin bu kadar farkına varmasının Akın ile bir ilgisi olamazdı. Seks yapmış ve bu şekilde hamile kalmış bir kadının çok çekici bir erkeğin yakınlığından etkilenmesi kadar doğal ne olabilirdi? Akın gerçekten de çekici bir erkekti. Sırf mavi gözleriyle bakışı bile kadınları ürpertmeye yeterdi. O gizemli bakışlarını kendisini de etkilemesi hoşuna gitmese de gerçek buydu. Ve ne yazık ki o zavallı adam, ihtiyaç duyduğu cinselliğin de etkisiyle kendisine sokuluyordu.

Onun ihtiyacını kendisi karşılayamazdı! Kendi ihtiyacını da karşılayamazdı… Kendi cinsel ihtiyacı olduğunun bile farkında olmayan bir kadın olarak bu kendisine şaşırtıcı geliyordu. Göğüslerindeki tepkilerden ve kasıklarındaki tatlı sızıdan hoşlanmıyordu. Bunların bir şekilde bastırılması gerektiğini hissediyordu.

Yeniden aşağıya indiğinde, Akın'ı kendisini beklerken buldu. Kabanını giymiş, kapıya yaslanmıştı. Gidip önünde durdu. Yeniden eski, mesafeli Gamze olmayı başarmıştı. Tabii çevreye karşı… Bu adama değil. Ona karşı mesafeli olamıyordu. "Gidelim mi?" diye sordu.

"Gidelim!" dedi genç adam da kısaca. Dönüp kapıyı açtı. Girişteki dolaptan deri kabanını seçti Gamze. Bu yeterince sıcak tutuyordu ve üzerindeki spor kıyafetlere uygundu. Hem bir gazeteci tarafından tanınma ihtimalini de azaltıyordu. Ayrıca daha genç gözüktüğünü de kabul ediyordu. Başını sıcak tutması için, ona uygun siyah bir kasket taktı. Kadınsı hatları olmasa erkek gibi olacaktı.

Akın da genç kadının ne giyerse giysin, seksi olmaktan kurtulamadığının farkındaydı. Gözleri kısa bir an onu süzdükten sonra ilgisizmiş gibi önüne döndü. Gamze'nin çıkmasıyla birlikte kapıyı çekti. Bir kadın bu kadar çekici olamazdı! Bu büyük bir haksızlıktı. Tüm kadınlara ve özellikle… kendisine karşı.

Birkaç dakika sonra şehrin trafiğine karışmışlardı. Öğle molasına az vardı ve hareketlenme başlamıştı bile. İkisi de hiç konuşmadan gidiyorlardı. Sadece evden ilk çıktıklarında Gamze, "Cihangir'e gideceğiz. Buraya yakın!" demişti.

Genç adamın yolu bildiği tabii ki belliydi. Onun değişik zamanlarda İstanbul'a gelmiş olduğu açıktı. Görev gereği veya zevk için olabilirdi. Zevk içinse bu zevkinin içinde Seval de olmalıydı. Aslında olduğu kesindi! Kadın güzeldi. Kadın çekiciydi. Kadın gayet rahattı. Yatakta da bunların hepsini kullandığını tahmin edebiliyordu.

"Seval Hanım çok güzel!" dedi sakin bir sesle.

Adam başını salladı. "O da senin için aynısını söylemişti!"

"Önceden sevgilin miydi?" diye sordu gözlerini öndeki trafikten ayırmadan. Bulutların arasından bir güneş çıkmıştı o anda. Puslu hava yok olmuştu. Her zamanki aydınlık İstanbul oluvermişti birden. Koşuşturan insanlar, kalabalık caddeler ve işlek trafik…

"Çok eskiden…" diye onu yavaşça onayladı Akın.

"Uzun sürdü mü ilişkiniz?"

Genç adam gözünü yoldan ayırıp ona baktı. Gamze hiç ilgilenmiyormuş gibi rahattı. O yüzden neden bu kadar soru sorduğuna bir mana veremedi. "Fazla değil…"

"Ne kadar?"

"Bir süre işte! Neden soruyorsun bunları?"

Genç kadın omuz silkti. "Hiç! Öylesine… Muhabbet olsun diye! Hem sen benim hakkımda da bir sürü şey sordun?"

"Ben öyle bir şey yapmadım!" dedi genç adam gülümseyerek.

"Sormadıklarını da arkadaşlarınla araştırmışsın zaten?" dedi genç

kadın ifadesiz bir sesle.

"Ben öyle bir şey de yapmadım!"

"Tamam da neden huysuzlanıyorsun? Ben sadece zaman geçsin diye konuşmaya çalışıyorum. Seval Hanım'ın seni unutmadığı belli… Ne demişti senin için? Hah, tamam! Çıtayı yükselten özel erkek! Çok hoş doğrusu… İyi tarif!"

"Gamze… O sadece öylesine söylenmiş bir laftı!"

"İyi sevişiyor mu bari?" Adamın kaşları çatılınca zorlama bir şekilde gülümsedi. "E sen bana sormuştun ya? Kaan'ın öpücüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığımı ve başka şeyleri… Arkadaşsak ben de sana sorabilmeliyim değil mi?"

"Özür dilerim ama ben sana bu kadar özel soru sorduğumu hatırlamıyorum. Bitmiş bir ilişkiyi irdelemek de çok saçma."

"Bitmiş belki ama külünün çok taze olduğu belli. Kadın sen gözleriyle yiyordu. Keşke bu öğlen onun randevusuna evet deseydin! Bir ara evine gider, seks ihtiyacını giderirdin. Kaç dakika sürer ki? Benimki Kaan'la bir dakika bile sürmemişti… Böylece rahatlardın. Bana da bulaşmazdın ve aklımı karıştırmazdın!"

Akın öndeki araca selektör yakıp kenara çekilmesi için uyardı. Daha önce yolda kavga ettikleri adamların aksine, selektörü gören öndeki kamyonetin sahibi hemen medenice kenara yanaşmıştı.

Genç kadın eliyle işaret etti. "Şu sağdaki tek yöne gir. İleride park yeri var. Arabayı oraya bırakalım. Yirmi metre yürüyeceğiz!"

Arabayı park edecek fazla yer yoktu. Çoğu araba birbirini engelleyecek şekilde çift park etmişti. Akın sıkışık park yerinde anahtarı yetkili kişiye verdi. Adam arabayı nasılsa uygun bir yere bırakırdı. Giriş fişini aldıktan sonra döndü. Gamze park yerinin girişinde kendisini bekliyordu. Erimiş karların üzerinde uzun adımlarla genç kadına yaklaştı. Korktuğunun başına geldiğini hissediyordu. Evde ona yakınlaştığı için Gamze huzursuz olmuş ve biraz mesafeli davranmaya başlamıştı. Sorularının da huzursuzluğundan kaynaklanan bir iğneleme olduğunu düşündü. En azından genç kadın kendisinden tamamen uzaklaşmaması içini biraz rahatlatıyordu. Onu asla üzmek istemiyordu…

Gamze'nin bir şey olmamış gibi davranacağı belliydi. Genç adamın koluna kendi isteğiyle giren Gamze, bundan rahatsız değilmiş gibi kalabalık kaldırımda yürümeye başladı. Sanki bu çok doğaldı. İkisi de sessizdi. Aralarında gizli bir barış anlaşması yapmış gibilerdi. Birkaç dakika sonra dört katlı büyük bir binanın önüne geldiler. Zemin katında

büyük bir market vardı. Birinci katında da bir muhasebeci… Ancak diğer üç katında kocaman tabelalarda "ELİT MANKENLİK AJANSI" başlığı altında bir sürü şey yazıyordu.

Asansöre bindiklerinde, Gamze doğrudan en üst katın düğmesine bastı. İçeride kendilerinden başka kimse yoktu. Asansördeki aynadan hafif makyajına bir göz atan Gamze, gözünün ucuyla Akın'a baktı. O da kendisini süzüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu ona.

"Hiç! Çok güzelsin!" dedi adam gülümseyerek.

"Bunu biliyorum… Sen niye öyle bakıyorsun?"

Adam iyice gülümsedi. "Çok güzel olduğunu için tabii. Sana bakmak bir zevk. Özellikle gözlerine ve burnuna bayılıyorum. Gözlerin soğukken ve burnun da böyle kibirle havalardayken bile sevimlisin. Bu yüzden sanırım insanlar senden uzak kalamıyor. Mesleğinde başarının sırrı bu olmalı!"

"Ben kibirli değilim… Biraz soğuk olabilirim ama kibirli değilim!" diye itiraz etti Gamze. Tavrından onunla konuşmaya ve barışmaya karar vermiş olduğu anlaşılıyordu.

"Bence kibirlinin kraliçesisin!" dedi Akın gülümsemesine devam ederek. "Kabul etmeliyim ki sana yakışıyor."

Asansörün kapısı açılınca ona yol verdi. İkisi birden en üst kattaki koridora çıktılar. Bu katta bazı fotoğrafçıların, bir iki yöneticinin ve ajansın sahibi Semih'in bürosu vardı. Sekreteri onları görünce gülümsedi. Gamze de fazla gülümsemeden başını eğerek onu selamladı.

"Nasılsın Hale?" diye sordu kadına.

"İyidir Gamze Hanım. Uğraşıyoruz işte! Bir yaramazlık yok." Henüz yirmilerin başındaki sarışın sekreter istese mankenlik yapacak kadar güzeldi. İri kahverengi gözleri ilgiyle Akın'a kaydı. Daha evvel çok defalar yakışıklı ve uzun boylu erkek görmesine rağmen, bakışlarında değişik bir çekim gördüğü bu adam, onun da ilgisini çekmiş gibiydi.

"Güzel…" dedi Gamze ikisini tanıştırmaya gerek görmeden. "Dün bir ara Semih'i aramıştım. Geleceğimi biliyordu. Haber verir misin lütfen!"

Hale isimli sekreter kendisine gülümseyen çekici adamdan bakışlarını zorlukla ayırarak elini telefona attı. Dahili numaraya bastıktan sonra "Efendim, Gamze Hanım geldiler!" dedi. Gözleri yine gülümseyen Akın'a kaydı. O da adama gülümsedi. Herkes Gamze'nin Kaan ile sevgili

olduğunu bildiği için, onun Akın ile arasında bir ilişki olmadığını tahmin edebiliyordu. Telefonu kapattı. "Buyurun, sizi bekliyor!"

Gamze odaya doğru yöneldi. Akın sekretere son bir kez ve can alıcı şekilde gülümsemişti. O da Gamze'nin arkasından şirketini sahibinin odasına girdi. Sonra da kapıyı ardından kapattı. Çok geniş bir odadaydı. Aydınlık ve ferahtı. Ancak mobilyalar klasik modeldeydi. Sanki kırk yıl öncesinin bir bürosu gibiydi. Tahta kenarlı oyma koltuklar neredeyse antikaydı. Yerde ise üzerinde yürümekten hafif aşınmış, ince bir Türk halısı seriliydi. Camlarda jaluzi vardı ve ardına kadar yukarıya kaldırılmıştı. Eski antika masanın arkasındaki uzun boylu, kızıl saçlı adam geniş pencerelerden olabildiğince kış güneşi almaya çalışıyor olmalıydı.

"Gamze'cim… Hoş geldin!" dedi adam genç kadına yürüyerek. Uzundu ama zayıf sayılırdı. Beyaz gömleği üzerine giydiği buz mavisi kazak ile bile zayıf duruyordu. Buna rağmen tam da bir mankenlik ajansının sahibine yakışacak şekilde şıktı. Yüzü yakışıklıcaydı. Güzelce tıraş olmuş ve saçlarını temizce taramış her erkek gibi oldukça bakımlı gözüküyordu. Yaşı da çok çok otuz gibi duruyordu.

"Hoş bulduk Semih. Nasılsın?" dedi Gamze de. Onun uzanıp yanağını öpmesine ses çıkarmamıştı.

"İyiyim. Geçen hafta seni yolladığım defilede harika işler çıkarmışsın. Seni çok beğenmişler!" dedi genç adam keyifli bir sesle.

"Sevindim… Hiçbir aksaklık çıkmadı zaten. Organizasyon mükemmeldi."

Semih'in gözleri yavaşça, kendisinden bile uzun olan dev genç adam kaydı. Bir anda boyu bir doksandan uzun olan, geniş omuzlu, esnek duruşlu ve hafif gülümseyerek bakan Akın'ın çevresine yaydığı elektriği hissetmişti. Nerdeyse hayranlıkla kaşlarını kaldırdı. Güneş ışınlarının vurduğu güzel kesimli uzun siyah saçlarını, köşeli çenesini, gizemli mavi gözlerini ve bir erkek için yakışıklılıktan çok daha ileri olan yüzünü süzdü. Çok kısa bir zaman diliminde yapmıştı bunu ama malın iyisinden anlayan bir sarraf gibi yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Arkadaşın mı?.." diyerek Gamze'yi tanıştırması için teşvik etti.

"Evet, arkadaşım. Akın, sen patronum Semih ile tanıştırayım. Babasıyla beraber buranın sahibidir. Tabii babası şimdi işlerini yükünü ona bırakmış. Bu da Akın… Eski bir asker!"

"Merhaba Akın!" dedi kızıl saçlı zayıf adam. Hemen elini uzatmıştı. Akın'ın yumuşak ama güçlü el sıkışı, Semih'in açık kahverengi

gözlerini ışıldattı. Bakışları şimdi iri adamın gövdesine kaymıştı. Önü düğmelenmemiş montunun gizleyemediği sıkı bedeni, kalın kırmızı kazağının altından bile belliydi. Çoğu iri adamda olduğu gibi göbek yoktu onda. "Tanıştığımıza memnun oldum!" diye ekledi.

"Merhaba Semih!" dedi genç adam da kendisinden emin bir sesle. "Ben de memnun oldum!"

"Kabanlarınızı alayım!" diye hemen atıldı Semih kurnazca bir düşünceyle. Nazik bir ev sahibi gibi ikisinin de kabanını aldı. Onları bizzat kendisi, duvara dayalı, yine antika görünümlü ahşap askıya asmadan önce, Akın'ın çevresinde döndü. Akın biraz şaşırmıştı. Çevresinde gezinirken kendisine değer biçen adamın ne yaptığını anlamamıştı. Semih ise onun geniş sırtını, dar kalçalarını, adeta bir alıcı gibi süzdü. Usta bir alıcı gibi de fiyatlandırmakta hızlıydı. "Oturun lütfen!" dedi kabanları asmaya götürürken. Yüzünde şimdi minik bir hazine keşfeden kaşifin keyifli gülümseyişi vardı.

Gidip yerine oturduğunda, hemen içecek olarak ne istediklerini sordu. Herkes çay isteyince, önündeki bir düğmeye basıp sekreterine fincanda üç çay söyledi. Sonra dirseklerini masaya dayayıp meraklı bakışlarını Akın'a çevirdi.

"Demek eski asker?" dedi yavaşça. Dikkatli bakışları Akın'ın üzerinden bir an bile ayrılmıyordu.

"Evet…" diye onayladı genç adam.

"Ayrıldınız mı?"

"Atıldım!" dedi Akın bu sefer rahat bir tavırla. Masanın hemen sağ tarafındaki koltukta oturuyordu. Kıvrık dudakları bunu söylemekten hiç utanmadığını gösteriyordu.

"Yüz kızartıcı bir sebepten değil!" diye ekledi hemen Gamze. "Özel bir durum!" Akın'ın gülümseyişi daha da yayılmıştı. Gamze'nin bu konuda ne kadar hassas olduğunu biliyordu. Bir katil olduğu ortaya çıkacak diye korktuğunu zaten Malatya'da mahsur kaldıklarında anlamıştı. Aslında biraz da onu kızdırıp eğlenmek için öyle rahatça konuşmuştu.

"Anladım!" dedi Semih de gülümseyerek. "Benim için önemli değil. Şimdi bir işin var mı Akın?"

"İş mi?" diye mırıldandı Akın. "Aslında… henüz bir işim yok. Hapisten yeni çıktım!"

"Hapis mi?" diye tekrarladı Semih.

Gamze gözlerini sinirle devirerek tavana baktı. Bu adama inanamıyordu. Bu ne aptal, ne boşboğaz bir adamdı! Onun bilerek yaptığından emin olarak ters ters yakışıklı yüzünü süzdü. Akın onun gözlerindeki sinirli ışık pırıltılarının sebebini anlamamış gibi tatlı bir şekilde bakmıştı.

"Önemli bir şey değil!" dedi Gamze hemen. "Ben sana sonra anlatırım. Biraz uzun bir hikâye…"

"Dinlerim! Vaktim var!" dedi Semih.

"Yemeğe gitmeyecek misin?"

Genç adam saatine baktı. Vaktin ilerlemiş olduğunu görünce, kaşlarını kaldırdı. "Dinleyin! Şöyle yapalım mı? Çayları iptal edelim. Yemeğe birlikte çıkalım. Hem bana Akın'ın hikâyesini anlatırsınız, hem de ben onu daha iyi tanımış olurum. Doğrusu çok ilginç bir tipin var Akın. Mankenlik yapmayı hiç düşündün mü?"

"Hayır! Hiç düşünmedim!" dedi genç adam doğrudan.

"Yazık! Düşünmelisin bence. Ne dersiniz? İşiniz yoksa birlikte güzel bir yemek yiyelim mi? Zevkle ısmarlarım. Belki Akın'ı da bizimle çalışmaya ikna edebiliriz Gamze? Ne dersin?"

Bundan daha iyi bir şey olamazdı. Gamze şansına inanamıyordu. Her şey kendiliğinden gelişiyordu. Genç kadının, Semih'le konuşmasına bile gerek kalmamıştı. Akın'ın kendi ajansında basit bir iş yapmasına bile razıydı. Böylece onu İstanbul'da tutacak bir sebep olurdu. Bu gerçekten harikaydı. Semih'i ikna etmesine bile gerek kalmadan onun söylediği bu sözler inanılmazdı. Akın'ın olağan olmayan elektriğini Semih'in hemen fark edebileceğini anlamalıydı. Gözlerindeki sevincini zorlukla gizledi ama çekici dudaklarının hafifçe kıvrılmasına engel olamadı. "İyi olur derim!" dedi patronuna. Henüz acıkmamış olmasına rağmen Akın'ın gitmemesi için bir fili bile yiyebilirdi.

"Ben böyle bir işi becerebileceğimi sanmıyorum!" dedi Akın reddedercesine.

Bakışlarından da hiç niyetli olmadığı belliydi. İçeriye o sırada çay fincanlarıyla birlikte güzel sekreter girince, Semih onu durdurdu. "Çay içmekten vaz geçtik Hale. Yemeğe çıkacağız. Acil bir şey olursa beni ararsın, tamam mı?"

"Peki Semih Bey!"

"Güzel. Bebek Balıkçısı'nda yer ayırt. Oranın deniz menüsü nefistir. Varsa eğer, şöyle cam kenarında, deniz manzaralı güzel bir yer olsun. İnşallah uygun bir yer vardır. Biz şimdi yola çıkıyoruz."

"Tabii efendim!"

"Şoföre de söyle, minibüsü hazırlasın. Kapının önünde beklesin."

Az sonra kabanlarını yeniden giymiş bir halde bürodan dışarıya çıkmışlardı. Asansörle en alt kata indiler. O sırada kızlı erkekli bir grup da merdivenlerden aşağıya doğru iniyorlardı. Kızlar güzel, oğlanlar yakışıklıydı. Bir çekimden çıktıkları belliydi. Hepsi birden patronlarının etrafını sardı. Bazıları biraz ileride duran Gamze'ye selam verdiler. Onu şapkasına ve spor kıyafetine rağmen tanıdıkları belliydi. Gamze de mesafeli bir şekilde başını eğip selamladı onları. Akın ise ilgisizce Semih ile konuşan gruba bakıyordu. Kendisine bakan uzun boylu bir esmeri görünce, doğal bir tavırla gülümsedi. Bu gülümsemeyi rastlantı eseri gören Gamze, artık onun esmerlerden hoşlandığını anlamıştı. Esmer kız önce bakışlarını kaçırmışsa da sonra o da çekinikçe ona gülümsemişti. Erkekler ise Semih ile hâlâ saygılı bir şekilde ayaküstü konuşuyorlardı. Gamze dirseğinin ucu ile Akın'ı dürttü.

"Akıllı ol! O kız daha on sekiz bile yok!" diye kısık sesle homurdandı. Adam şaşırmış gibiydi. Esmer kızın alımlı fiziğini hızla inceledi. Soğuk havaya rağmen ince bir bluz, siyah mini bir etek ve beyaz bir mont giymişti.

"Gerçekten mi?" dedi şaşkınca.

"Onu tanıyorum. Makyaj yüzünden büyük duruyor! Çekimden çıkmış." Başını çevirdi. Adamın alaycı bir gülümseyişle nereye baktığını görünce de yine homurdandı. "Aptal! İki olgun meme görünce siz erkeklerin aklına hemen cinsellik geliyor değil mi?"

"Ben kadınlarda daha çok kalçaları seksi bulurum" dedi genç adam hiç utanmadan. "Sen de mi böyleydin peki? Yaşın küçükken bile seksi miydin?"

"Sanırım…" dedi Gamze hafif bir tevazu ile. Halbuki o yaşlarda bu kızdan çok daha güzel ve çok daha biçimli bir vücudu vardı. Yan gözle adama baktı. "Sen şimdi artık o kadar seksi olmadığımı mı söylemek istiyorsun?" diye fısıldadı. "Yaşlandığımı biliyorum!"

Akın gülümsedi ama cevabı dürüstçeydi. "Bence sen şu anda bile gördüğüm en seksi kadınsın tatlım. Kendini neden yaşlı gibi hissediyorsun? Daha yirmi yedi yaşındasın!"

"Bir şu çıtıra bak, bir de bana! Aramızda on yaş var. Daha ne olsun?" Bal rengi gözleri, kasketinin altından esmer kızın üzerinde gezindi. O küçük kız ise yine Akın'a gözünün ucundan bakmaya başlamıştı. "Utanmaz… Yaşına bakmadan bir de sana göz süzüyor!" diye

homurdandı.

"Bu sefer de sen beni çok yaşlı yaptın!" dedi Akın onu iğneleyerek.

"Üzgünüm… Bu kız sana göre çok genç."

"Sen onun yaşında olsaydın benimle ilgilenmez miydin?"

"Saçmalama… İlgilenmezdim tabii. Sen şimdi bile benim için tehlikeli bir adamsın. Zaten bu aptal çocuk erkeklere böyle bakmaya devam ederse yakında birilerinin koynunda mankenliğine devam eder!"

"Çok acımasızsın!" dedi Akın keyifli bir tonla. Semih'in konuşması bitmişti. Kendi mankenlerine gülümseyip yanlarından ayrıldı. İkisinin yanına geldi. Kızıl saçlı genç patron gecikme için ikisinden de samimice özür diledi. Eliyle kaldırıma yanaşmış olan gri renkli minibüsü işaret etti. "Hadi binelim. Buyurun…"

Minibüsün içi güzel bir oturma odası gibi döşenmişti. Semih bazen yurt dışından gelen ünlü mankenleri veya konuklarını karşılamak için bu minibüsü kullanıyordu. Gamze'yi de ilk geldiği akşam havaalanından bu minibüs ile almıştı. İçinde neredeyse yok yoktu. Televizyon, mini bar, müzik çalar ve daha pek çok şey… Araç uydusu bile vardı.

Lokantaya varıncaya kadar havadan, sudan konuştular. Lokantanın önünde durduklarında, bulutlar tamamen yok olmuş, apaydınlık bir hava etrafa hakim olmuştu. Lokanta, İstanbul'un en çok bilinen lokantalarından birisiydi. Deniz ürünleri ile meşhurdu. Denize sıfır olan yapının oturma yerleri camlarla çevrili olduğu için, kışın üşümeden harika deniz manzarasını seyretmek mümkün oluyordu. Yazın da cam pencereler kenarlara çekilerek doğrudan denizin kokusu ile baş başa kalınıyordu.

Genç adam lokantanın logosunu işaret etti çaktırmadan. Yeşil ve mavi renkli logo, yirmi üç rakamı ve onun aynada yansımış gibi olan halinin birleştirilmesiyle oluşmuştu. "Elazığ plaka kodu…" dedi yavaşça. "Hayatında Elazığ önemli bir yer edindi sanki?" Sesi alaycıydı.

Gamze ona biraz ters baktı ama her zamanki gibi yeterince kızamadı. Garip ki bu doğruydu.

Semih o sırada bir patron edası ile, kendilerini karşılayan otuz yaşlarındaki başgarsona yer ayırttıklarını söylüyordu. Lokanta oldukça kalabalıktı. İnsanlar kısık seslerle konuşurken, kullandıkları çatal bıçakların tabaklara değerken çıkardıkları o kendine özgü sesten başka bir şey duyulmuyordu. Arka planda da hafif bir müzik sesi geliyordu sanki.

"Cam kıyısında yeriniz yok muydu?" diye sordu Semih garsonun işaret ettiği yere biraz sıkkın bir bakışla bakarken.

"Özür dilerim Semih Bey! Keşke daha önce yer ayırtmış olsaydınız! İnanın bu yer de zaten az önce boşaldı. Çok kalabalıktık bugün. İsterseniz bekleyin. Yeni bir yer açılınca sizi oraya ala…" Başgarson bir an duraladı. Gözleri Semih'in arkasında duran Akın'a kaymıştı. Kaşları hafifçe kalktı. "Akın komutanım?" dedi şaşkınca.

Hem Semih'in hem de Gamze'nin gözleri yavaşça Akın'a çevrildi. Genç adam gülümseyen gözlerle başgarsona bakıyordu. Başını eğip selam verirken elini uzattı. "Merhaba Vedat… Nasılsın?"

İsmini bildiği Garson da elini uzatmıştı hemen… "Çok iyiyim… Siz nasılsınız? Ne zamandır sizi göremiyorduk komutanım? Hatta geçen gün hakkınızda konuştuk. Kulaklarınız çınlamıştır eminim?"

"Bir süredir burada değildim Vedat. Hatice nasıl?"

"Çok iyi… Çok iyi… Bir oğlumuz oldu. Bilin bakalım adı ne?" Garsonun ilk girişte onları karşılarken kullanmış olduğu mesafeli ve nazik suratı artık tamamen değişmişti. Sevgi ve saygı doluydu. Koyu gözleri parlıyordu.

Akın'ın gülümsemesi ise devam ediyordu. Sanki biraz da utanmış gibiydi. "Tebrik ederim," dedi hoş bir rahatsızlıkla. "Çok oldu mu?"

"Oğlumuz Akın şimdi beş aylık…"

"Allah analı babalı büyütsün…"

"Sayenizde tabii komutanım…" Vedat isimli garson hemen eliyle lokantanın ileri kısmını gösterdi. "Sizi böyle alayım. Şansınıza her zamanki masanız az önce boşaldı. Bir milletvekili için ayırmıştık ama…" Gülümsedi. "…ona başka bir yer bulabileceğimize eminim."

"Sorun olmasın?" dedi Akın.

"Hiç olmaz. Buyurun komutanım."

Gamze ne diyeceğini bilemiyordu. Şaşkınlığı son safhadaydı. Koca İstanbul'da garson deyip geçebileceği basit bir adamın Akın'ı tanıyor olması ayrı bir meseleyken, tanımaktan da öte, çok yakından bildiği ve samimice sevdiği belliydi. Üstelik gösterdiği masa en dipte, denizi gören en harika yerdeydi. Gamze ile Semih yan yana otururken, Akın karşılarına geçmişti. Yerlerine oturduklarında Semih de şaşkın bir tavırla duruyordu.

"Ben tuzda balık alayım…" dedi Akın menüyü eline almadan.

"Ayrıca ortaya kalamar tava ve okyanus lokumu alalım Vedat. Kimse sizin gibi yapamıyor."

"Tabii komutanım."

"Artık asker değilim Vedat. Meslekten ayrıldım. Bana Akın de…" diye nazikçe uyardı genç adam.

"Hakkınızda hayırlısı komutanım…" dedi adam yine. Siparişin devamını almak için diğerlerine baktı.

Gamze de ızgara Çupra söyledi. Semih, Akın gibi tuzda balık istedi. Garson uzaklaşırken, gözleri iri yarı genç adama döndü. Gamze de aynı merakla Akın'a bakıyordu. Bu adam neden sürekli kendisini şaşırtıyordu?

"Buraya sık geldiğin belli Akın?" dedi Semih yavaşça. "Ben de sık gelirim ama bana değil de sana cam kıyısı buluvermesi çok ilginç? Ayrıca sana gösterdiği hürmet çok fazla? Affına sığınarak soruyorum? Nasıl oluyor bu? Asker olduğunu da biliyor…"

"Eski asker… Ağız alışkanlığı… Bir dönem çok hareketli bir hayatım vardı. Çok gezerdim. İstanbul da sık geldiğim yerlerden birisiydi."

"Ama bu kadar ilgi?.."

"Özetle ona minik bir yardımım olmuştu…" dedi Akın yine ucu açık bir şekilde. "Asker olarak bazı kötü olaylarda sık sık insanlara hizmet ettiğimizi unutmamak lazım."

"Ya bebek?.." diye sordu Gamze.

"O ayrı bir şey… Çocukları olmuyordu. Daha doğrusu hep düşükle sonuçlanıyordu. Birkaç defadan sonra düşük artık tehlikeli oluyormuş. Benim de bir iki tanıdığım vardı. Pahalı doktorlar ama sağ olsunlar ücret almadan Vedat ve eşine yardım etmeyi kabul ettiler."

"O yüzden mi çocuklarının adını Akın koymuşlar?"

Genç adam gülümseyerek omuz silkti. "Bilemem… Benim fazla bir faydam olmadı aslında. Biliyorsun hapse girdim."

"Hapse nasıl girdiğini sorsam bir sakıncası olur mu acaba?" diye araya girdi Semih. "Gerçekten de seni merak etmeye başladım! Senin normal bir asker olmadığını hissediyorum…"

"Normal bir askerdim!.." dedi Akın tevazu ile. "Bir görev sırasında görev dışı olarak ki kişiyi öldürdüm."

"Nasıl oldu?"

Akın'ın bu konuyu anlatmayı sevmediğini bilen Gamze, başını Semih'e çevirip kendisi kısaca açıkladı. "Mardin'de töre yüzünden küçük bir kız çocuğu hunharca öldürülmüş. Amca oğlundan hamileymiş ve aile konseyi ölmesine karar vermiş. Akın da o sırada oradaymış. Çocuğun kanlar içindeki cesedini görünce ve aile bireylerinin iğrenç tavrı karşısında kendisini tutamamış. Eli bıçaklı katil ağabeyi ile kendisine silah çeken diğer ağabeyi öldürmüş."

"Çok acı…" dedi Semih. Bu konu biraz yüzeysel anlatılmış gibi gelmişti ama yine de kendisi için yeterliydi. Akın'ın yüz kızartıcı bir suçtan hapse girmediğini öğrenmek içini rahatlatmıştı. Üstelik anladığı kadarıyla gayet de onurlu bir iş yapmıştı. Bu genç adam için aklında oluşmaya başlayan güzel fikirler vardı. Daha evvel bu kadar ilgi çekici bir yüz ve böylesine etkileyici bakışlar görmemişti. O mavi gözlerin bazen lens olduğunu düşünse de genç adamın kendine olan özgüveni ve doğal tavrı hoşuna gitmişti. Çok fazla önemli insanla tanışmış, çok fazla önemli iş yapmış, çok fazla önemli sonuçlara ulaşmış bir insanın kendisine has özgüveni vardı onda. Onun normal bir asker olmadığını anlamak için zeki olmaya gerek yoktu. Hayatında gördüğü en biçimli uzun vücuda sahipti. Kendisi de uzundu ama oldukça zayıftı. Bu adam ise kendisine çok yakışan şu kırmızı kalın kazağı ile birlikte çelik gibi sağlam gözüküyordu. Belli ki o masa başında göbek büyüten bürokrasi askerlerinden hiçbir zaman olmamıştı.

Masalarının üzeri sıcak yemek öncesi bir sürü lezzetli meze ile doldurulduu. Bunların özel olarak gönderildiği belliydi. Gamze şaşkınca bu kadar yiyeceği nasıl tüketeceklerini düşünüyordu. Aslında acıkmaya başlamıştı ama bir fili bile yeme meselesi kendiliğinden açıklığa kavuştuğu için, ne kadar yiyebileceği konusunda şüpheliydi. Sıcak yemekler de geldikten sonra Vedat hepsine afiyet olsun diyerek uzaklaştı. Genç kadın ise çoktan her mezeye çatalını daldırmış, hepsinden zevkle tatmaya başlamıştı. Özel olarak Bolu'dan getirilen ekmek ile soğuk mezeler harika gidiyordu. Genç kadının hamile olduğunu bilmeyen Semih, onun iştahı karşısında biraz şaşırmışsa da Akın buna alışık bir tavırla gülümsemişti.

Değişik konulardan konuşarak lezzetli yemeklerini yediler. Masadaki her şey birinci sınıftı. Marka olduğu belli olan tabaklar, çatallar, bıçaklar pırıl pırıldı. Kırılmaz cam bardaklar müşterinin gözünü alacak kadar temizdi. Onlar yemek yerken, milletvekili de yanında kalabalık bir grup ile gelmişti ve yerinin kapıldığından habersiz, kendisine gösterilen ortadaki yere sesini çıkarmadan efendice oturmuştu. Vedat da Akın'a gözünün ucuyla bakıp çaktırmadan göz kırpmıştı.

Yemeğin sonunda özel yapılmış bol köpüklü kahvelerini içerlerken, bir telefon sesi duydular. Gamze onun kendi telefonu olmadığını biliyordu. Çalan Akın'ın telefonuydu. Genç adam fincanını masaya bırakıp bir kenarda duran pahalı telefonunu aldı. Ekrandaki ismi görünce özür dileyerek kendisini biraz geriye itti ve bedenini cam tarafına çevirdi. Konuşurken ne kendi masasındaki ne de çevre masadakileri rahatsız etmek istemiyordu. Elinden geldiği kadar kısık bir sesle konuşuyordu. "Efendim Tahir?" dedi yavaşça.

"Selam! Nasıl gidiyor?"

"Güzel gidiyor… Senin o çok sevdiğin lokantada balık yedik! Şimdi kahve içiyoruz."

"Vay! Bebek Balıkçısındasın demek? Gamze ile birlikte mi?"

"Evet… Bir de patronu Semih var. Hoş bir adam! Yemekler ise her zamanki gibi harika!" Gözleri, kendi aralarında sohbet eden ikiliye kaymıştı.

"Neyse! Biz de yakında Güney ile İstanbul'a gelmek zorundayız. O zaman uğrar, senin kulaklarını da ayrıca çınlatırım. Dinle! Uçağı bu gece gönderemiyorum. Elazığ havaalanı kar yüzünden tüm gün kapalıymış. Yarın sabah açılacağını tahmin ediyorlar. Hava yarın güzel olacakmış. Zaten Savcı Mahir de sana görüşmeyi öğleden sonra saat bir için ayarlamış. Şimdi bu pilot İstanbul'a gelip boşuna seni orada gece beklemesin. Tamam mı? Sabah gelip seni götürecek. Dokuz gibi hazır ol. Erken gitmenin anlamı yok. Senin telefonunu pilota verdim. Gelince seni arayacak. Sana Akgün otelde yer de ayırttım. Cezaevine gitmeden önce biraz dinlenebilirsin. Ne olur ne olmaz diye yarın gece için de ayırttım. Tabii hemen dönmek istersen pilot seni geri getirecek!"

"Anladım…" dedi genç adam dudaklarını sıkıntıyla büzerek. Demek bu gece gidemiyordu. Gidememek demek… başka bir sorun daha olacak demekti.

"Gece yine orada kalmana Gamze'nin sevineceğine eminim!" dedi Tahir sesinde gizli bir vurguyla. Bunu Akın fark etmemişti ama telefonun diğer ucundaki Tahir aslında hafifçe de gülümsüyordu. Gamze ve Akın hakkında, onlar gittikten sonra minik bir konuşmaları olmuştu. Özellikle Doğan, genç kadının Akın'a olan ilgisinin doğal olmadığı yönünde çok ısrarcıydı.

Akın ise Semih ile konuşan Gamze'yi süzdü bir an. Onun sevinip sevinmeyeceği konusunda bir şey diyemezdi ama kendisi bundan hiç hoşnut olmamıştı. Cazibesine dayanmakta her dakika zorlandığı bir kadın

söz konusuydu! Üstelik o kadın her şey normalmiş gibi neredeyse safça kendisine yanaşıyor, samimi bir dostluk gösteriyordu. Her ufak temasın genç adamın içinde zorlukla engellediği bir canavarı dürtüklediğini bilse, belki de vazgeçerdi! Gerçi vazgeçecek olsa, Ankara'da onu öpüp vücudunu okşadığında ve genç kadını açıkça hayal kırıklığına uğrattığında vazgeçmiş olurdu. O hâlâ kendisine inanıyor ve güveniyordu! Oysaki Akın kendisine güvenmekte artık çok zorlanıyordu. Sırf onunla yan yana oturmamak için özellikle masanın karşısına geçmişti. Şimdi gece onda kalırsa, yine yakınlaşacakları açıktı. Ya kadın koltukta ona fazlaca sokulursa?

O sırada Semih de Gamze'ye aklındaki fikri söylüyordu. Akın'dan cidden etkilenmiş olan adam, Gamze'nin planının istemeden piyonu olmuştu.

"Akın'ın bir işi yoksa eğer, onunla birkaç iş yapabiliriz diye düşünüyorum Gamze!" dedi alçak bir sesle. Başlangıç olarak Akın'ın duymasını istemiyordu. "Sen ne dersin bu işe? O son zamanlarda gördüğüm en karizmatik adam! Sen nereden buldun onu?"

Genç kadın omuz silkti. "Bende onlardan çok var!" dedi şakayla. Aklına Tahir, Tamer ve Doğan gelmişti. Her biri diğerinden farklı özellikte ve farklı çekicilikteki bu dört erkeği tarif bile edemezdi. "Arkadaşları da kendisi gibi!" dedi sadece.

"İnan bana, Akın bizim meslekte çok iyi bir yere gelebilir. Ona teklif etmeden önce sana söyleyeyim dedim. Değişik bir yüzü ve mükemmel bir vücudu var. Sence onu ikna edebilir miyiz? Birkaç iş için ikna etsek bile yeterli. Sonradan duruma bakarız. Onun için de bizim için de uygun olursa devam ederiz."

"Onu ikna etmemi mi istiyorsun?" diye sordu Gamze yalancı bir sıkıntıyla.

"Lütfen! Ben büromda mankenliği düşünüp düşünmediğini sorduğumda çok kesin olarak düşünmediğini söyledi. Şimdi yine sorup itici olmak istemiyorum. Bu gece onun ağzını arayabilir misin?"

"Bu gece gidiyor!" dedi Gamze ifadesiz bir sesle. Nedense bunu hatırlamak hiç hoşuna gitmemişti. Bu geceden sonra onu bir daha göremeyeceğini de düşünmeden edemiyordu. "Ama gitmeden önce ikna etmeye çalışırım. İlk işinin de hem parasal hem de görsel olarak doyurucu olması önemli tabii. Kalkıp sakız reklamına çıkarmazsın umarım?"

"Onda bile oynasa eminim çok başarılı olurdu," dedi Semih sırıtarak. "Saçları gür ve pırıltılı… Şampuan reklamı olabilir. Dişleri

kusursuz. Diş macunu olabilir. Tıraş malzemelerinin hepsi olabilir. Eğer şu boğazlı kazağın altındaki kaslar gerçekse, çok şanslıyız demektir…"

Gamze hafifçe iç çekerken başını salladı. "Hepsi gerçek… Senin Arnold bozmaların gibi değil. Çıtır çıtır kaslar!"

Semih'in kaşının birisi havaya kalktı. "Öyle mi? Sen nereden biliyorsun bakayım?" dedi yarı şaka yarı ciddi. Yine de sorusunun cevabını beklediği belliydi. Gamze ona iki gece boyunca Akın'ın kollarında yattığını nasıl söyleyebilirdi ki? Semih de Kaan ile olan ilişkisini biliyordu. Ama genç kadının bütün ısrarına rağmen Kaan'ı kendi ajansına transfer etmemek için direnmişti. İstediği zaman çok katı bir iş adamı olabiliyordu.

"Şey… Bu sabah tıraş olurken görmüştüm!" dedi dolaylı bir açıklamayla.

"Sende mi kalıyor?"

"Evet, bende kalıyor. Buraya da sırf beni getirmek için geldi. Ta Elazığ'dan beri bana yol arkadaşlığı yapıyor."

"İlginç… Daha evvelden tanışıyor muydunuz?"

"Hayır! Sadece dört gündür tanıyorum."

"Nasıl güveniyorsun peki?"

Gamze telefon konuşmasını bitirmek üzere olan genç adama baktı. O da bir an için kendisine bakmıştı. "Güveniyorum işte! Bunu test edecek çok olay yaşadık dört günde… Yolda mahsur bile kaldık. O kocaman vücudunun içinde altın gibi bir kalp taşıyor."

"Hey… Hey… Kaan'dan sonra sırada ben varım!" dedi Semih şakayla. "O sersemi terk ettiğin ilk gün benim kız arkadaşım olacağına söz vermiştin! Ben Kaan'ı belki kabullenebilirim ama bu adama asla rakip olamam! Lütfen aklını başına topla!"

Onun şaka yapması, Gamze'yi hafifçe gülümsetti. Akın da cep telefonunu masanın üzerine koyarak sandalyesini yeniden öne çekmişti. Dirseklerini masaya yaslarken kaşlarını kaldırdı. "Evet! Ne konuşuyordunuz bakalım öyle fis fis?"

"Senin dedikodunu yapıyorduk!" dedi Gamze. "Yolda mahsur kaldığımızı falan anlattım. Sen kiminle konuşuyordun? Tahir miydi?"

"Evet!"

Onun suskun duruşu üzerine Gamze hafif bir merakla sordu. "Eee? Ne dedi?"

"Hiç, önemli bir şey değil. Öylesine aramış!" dedi Akın sakin bir

sesle. Kahvesinin son kalan kısmını yudumlamak üzere fincanına uzandı. "Bu lokantayı o da çok sever. Kıskandı biraz. Size de selam söyledi. Yakında Güney ile birlikte geleceklermiş. Görüşürsünüz belki."

"Çok sevinirim!" dedi genç kadın. Bu gerçekti. Akın'ın söyledikleri her ne kadar eksikmiş gibi hissetse de sesini çıkarmadı. Nasılsa öğrenirdi. "Geldikleri zaman bende kalmalarını da çok isterim. Bunu onlara söyle tamam mı?"

"Söylerim" dedi genç adam.

Birkaç dakika sonra Semih garsonlardan birisine hesabı getirmesi için el işareti yaptı. Az sonra da Vedat yanlarında belirdi. Temiz giyimli başgarson gülümsüyordu.

"Hesabınız tamamdır efendim…" dedi Semih'e gülümseyerek. "Yemeklerden memnun kaldığınızı umarım?"

"Nefisti ama, hesabı anlamadım?" dedi genç adam şaşkınca.

"Akın komutanımın burada yemek yemesi bile bir şereftir efendim!" dedi adam saygılı bir gülümseyişle. "Bu seferlik hesabınız bizden olsun. Meraklanmayın, hiç sorun değil. Kendisini patronumun da arkadaşıdır. Hesabı almış olsaydım, ilk yapacağı şey beni işten atmak olurdu."

Akın bir şey demeden bakıyordu. Masadakilerin üçü de ısrar etseler bile bu zengin yemeğin ücretinin alınmayacağını anlamışlardı. Israr etmek de terbiyesizlik olacaktı. O yüzden seslerini çıkarmadılar. Vedat'ın nezaketi aşırı ısrar ile zedelenmemeliydi. "Madem öyle!.." diye mırıldandı Semih ayağa kalktıklarında. Kendisi için ne denirse densin, cömertliğine kimse bir şey diyemezdi. Her zaman cömert bir insan olmuştu. Elini cebine attı. Cüzdanını çıkardı ve içinden bir adet yüzlük çekti. Sonra onu bahşiş olarak masaya bıraktı. "…teşekkür ederiz!" dedi neşeyle. İstanbul gibi kocaman şehirlerde, Vedat'la Akın arasındaki gibi arkadaşlıklar pek görülmediği için durumu oldukça ilginç bulmuştu.

Vedat onları kapıya kadar geçirdi. Hepsiyle el sıkıştı. Akın ile daha hararetli el sıkışmıştı. "Yine beklerim!" dedi samimiyetle.

"İnşallah!" dedi Akın da. "Sağ ol Vedat. Sonra yine görüşürüz inşallah!"

"İnşallah komutanım…"

Özel yapım minibüs yine kapının önüne gelmişti. Ajansa dönmeleri bu sefer daha rahat oldu. Trafik azıcık rahatlamıştı. Gamze politik bir kararla, Akın'a ajansı göstermek istediğini söyledi. Semih kendi çalışma odasına giderken, onlar da hiç acele etmeden, tek tek çekim

odalarını, prova odalarını gördüler. Odalardaki genç kızlar ve yakışıklı erkekler kendilerini işlerine vermiş gibilerse de, Gamze'yi görünce el sallayarak selam vermekten geri kalmıyorlardı. Tüm soğukluğuna ve mesafeli duruşuna rağmen Gamze, onlar için bir abla, dahası dünyaca bilinen bir model efsanesiydi. Herkesin hayali bir gün onun gibi olmaktı. Bu esnada Akın'ın da oldukça ilgi çektiğini söylemek lazımdı. Uzun boyu ile herkese tepeden bakarken, hiç sıkılmadığını gösterircesine Gamze'yi takip ediyor, yapılan çekimleri dikkatle izliyordu. Arada sırada soru sorduğu da oluyordu. Bu binadan başka daha büyük çekimlerin yapıldığı bir stüdyo binasının olduğunu da hemencecik öğrenmişti.

Genç kadının cipine binip ajansın olduğu merkezden uzaklaşırken, nazik bir şekilde Gamze'ye teşekkür etti. O kadar iyi ve çabuk vakit geçmişti ki, neredeyse akşam olmuştu. Saatin beşi geçtiğini fark eden Gamze de şaşırmıştı. Gerçekten o da sandığından daha güzel bir öğleden sonra geçirmişti. Yanında Akın varken zaman o kadar hızlı ve güzel geçiyordu ki, buna çok şaşırıyordu.

"Tahir ne dedi?" diye sordu ansızın. "Bana doğruyu söyle! Biraz yüzün asıldı. Kaan ile ilgili kötü bir haber mi var?"

"Hayır!" dedi genç adam. "Her şey normal!"

"E ne oldu öyleyse?"

"Elazığ havaalanı kapalıymış!" dedi genç adam sıkıntılı bir sesle. "Gitsek bile bu gece inemezmişiz. Tahir de pilot gece burada boşuna beklemesin diye uçağı sabah yollayacakmış."

Gamze'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sahiden mi?"

Akın gözünün ucuyla ona baktı. Kadının yüzündeki gülümseme memnuniyet gülümsemesi miydi? "Evet!" diye onayladı. "Sahiden!"

"Buna mı sıkıldın? Sabah gidersin işte, ne olmuş? Bu gece de birlikteyiz demek ki? Hem sabah gitmek daha mantıklı… Gece gidip de niye orada bir otelde kalasın ki? Evde yatmak varken, otel hiç rahat olmaz!"

"Benim için daha rahat olurdu!" dedi genç adam çatık kaşlarla.

Gamze bir şey anlamadan onu süzdü. Genç adamın kendisinde kalmak istemediğini yavaşça keşfetti. Bu içinde bir sıkıntının yükselmesine, ruhunun daralmasına sebep oldu. Akın kendisiyle birlikte kalmak istemiyordu… İstemiyordu… Hatta… istenmiyordu… Sonra aklına başka bir şey geldi. Başka bir yer… Başka bir kadın…

"Bende kalmak istemiyor musun?" diye sordu kısılmış dudaklarının arasından. Gülümsemesi yok olmuştu. "Seni sıkıyor

muyum?"

"Öyle olmadığını biliyorsun?" dedi Akın donuk bir sesle.

"Bende kalmak istemiyorsun!" diye tekrar etti Gamze yavaşça. Bir an sustu. "Sebep ne peki?" diye sordu üzüntüsünü belli etmemeye çalışarak. "İyi arkadaş olduğumuz sanıyordum? Evimde rahat mı etmedin? Sabahki tartışmamız yüzünden mi? Seni kırdığımı söyleyeceksen eğer…"

"Gamze!" dedi adam sertçe ve onun sözünü keserek. "Biz arkadaşız… Sen ne dersen de ben kırılmam. Ancak anlayamayacağın şeyler var. Bu gece bir başka yerde kalsam daha iyi olacak!"

Genç kadın alaycı bir üzüntüyle dudak kıvırdı. "Ah! Tabii… Seval'i unutmuştum… Sabah görüşünce eski aşkınız depreşti değil mi? Onun memelerinde yatmak varken neden benim gibi sıkıcı hamile bir kadınla birlikte olasın ki? Zaten seni davet etmişti. Duydum… Böylece bir buçuk yıllık perhizine de son verebilirsin, değil mi? İçindeki muhteşem birikimi onunla paylaşırsın…"

Akın sinirli bir iç çekip başını yan cama çevirdi. Onun gözlerini göremeyen Gamze de kendi yan camından işlek sokaklara bakmaya başlamıştı. Şimdi anlamıştı işte! Sebep seksti. Aslında genç adama hak vermiyor da değildi. Seval güzeldi. Büyük ihtimalle vücudu da çıplakken güzeldi. Onların daha evvel seviştiklerini biliyordu. Sabah evdeki konuşmalarına istemese de kulak misafiri olmuştu.

"Hayır aşkım! Bunu sana son söylediğimde üzerine çıkmış, seni orgazm etmeye uğraşıyordum! Sanırım oldukça da başarılıydım?"

Aynen böyle demişti kadın. O kadın çok önceden Akın'ın çıplak vücudunu görmüş, dokunuşlarını tatmış, bir çiçek gibi vücudunu ona açmıştı. Seks kendisi için hiç de cazip bir şey olmasa da, Seval için farklı olduğu belliydi. Demek bir erkeğin üzerine çıkıp sevişmek de zevkliydi? Kendisini, çıplak bir erkeğin üzerinde, yine çırılçıplak, içinde o şey gezinirken hayal bile edemiyordu. Çok kereler kadınların üstte daha çok zevk aldığını duymuştu arkadaşlarından ama bunu tecrübe etmediği için kafası hiç almıyordu. Seks konusunda bu kadar cahil olması gerçekten de çok ayıptı artık! Hem de bu zamanda!

"Doktora gitmedik!" dedi Akın konuyu değiştirmek istercesine. "Bir kadın doğumcuya görünsen iyi olurdu."

Ona kızgın olan Gamze ise biraz ters bir sesle mırıldandı. "Gerek yok! Nasılsa yarın annemle kız kardeşim geliyor. Onlarla gidersem daha rahat olurum. Şimdi birisi seni görür, sevgilim falan zanneder, gazetelere

çıkarsın. Sonra da al başına belayı…"

"Senin için kötü reklam mı olur?"

"Benim için değil beyefendi! Sizin için dedim. Hatırlıyor musun, ben alışkınım demiştim böyle yakıştırmalara? Bir anda baba adayı olmak istemezsin sanırım?"

"Benim için de sorun olmaz…" dedi Akın. Bir yandan da Gamze'nin doğruyu söylediğini düşünüyordu. Eğer bir şekilde gazetelere çıkarlarsa bazı şeyler değişebilirdi. Peşindeki adamlar Gamze'yi öğrenebilirlerdi ve bu da Akın için hiç iyi olmazdı. Ona bir şekilde zarar vermek, intikamcı zihniyetin ilk yapmak isteyeceği şey olurdu. Akın'ı üzecek herhangi bir şeyi, gözlerini kırpmadan yapabilirlerdi. Ve Gamze'ye bir zarar gelirse, genç adam gerçekten de üzülürdü. İçinde gelişen güçlü bir dürtü, ona gelecek zararı engellemek adına her şeyi yapabileceğini kendisine hatırlatıyordu. Genç kadının saçının bir tek teli için, ona dokunan her eli dibinden kesip atabilirdi. Zeynep'e olan şey Gamze'ye olacak olursa, tüm aileyi dünya üzerinden silebileceğini hissetti… İntikam hissi gerçekten de korkunç bir histi… Aç bir canavar!

"Ben doktora yine de annemle giderim. Şimdi senin vaktini almayayım. Belki Seval ile daha fazla vakit geçirmek istersin?" diyerek onu iğneledi genç kadın. Bu düşünce gerçekten de canını acıtıyordu.

"Gamze!" diye öfkeyle nefesini saldı genç adam. "Seninle neden kalamayacağımı hissetmiyor musun?" diye sordu aynı öfkeyle.

"Hissediyorum elbette!" dedi Gamze de kızgınca. "Hissediyorum elbette! O kadar da saf değilim. Benimle sevişmek istiyorsun ve bu isteğine rağmen bana bir şey yapmamak için çaba harcıyorsun. Ben de böyle bir şey istediğin için inan bana seni ayıplamıyorum. Beni istemene rağmen şövalyece davranıp kendini tutabilmene de hayranım. Senin de arkadaş kalmamız için elinden gelen çabayı sarf ettiğini biliyorum."

"Bunu anladığına sevindim!" dedi Akın dişlerini sıkarak.

"Anlıyorum tabii! Elimden bir şey gelmese de anlıyorum! Fakat yine de bu gece beni yalnız bırakıp gitmeni kabullenemiyorum. Sana fazla sokulmam… Seni rahatsız edecek şekilde giyinmem!.. Tüm istediğim, en sevdiğim arkadaşımın bu gece de benimle olup, yalnızlığımı paylaşması! Anlasana! Ben gerçekten çok yalnızım ve sen… sen hayatımdaki dayanılmaz boşluğu nasıl yaptıysan… zorlanmadan doldurdun! Ben seni kaybetmemek için sana iş ayarlamaya çalışıyorum. Ben seni kaybetmemek için sana kız kardeşimi ayarlamaya çalışıyorum. Çünkü sana değer veriyorum. Ben… Ben seni kaybetmek istemiyorum Akın!"

Genç adam suskunca durdu bir süre. Genç kadının sesindeki öfkeye karışmış yalvaran tonu hissetmişti.

"Beni kaybetmeyeceksin ki!"

"Hayır! Kaybedeceğim! Bir daha ortaya çıkmayacaksın! Sağda solda seni tanıyan bir sürü insan olduğunu bilerek ama seni bir daha görmeyeceğimi de bilerek gezineceğim. Tüm suçum Kaan'ı sevmiş olmam mı? Arkadaşlığımızı kesmen için bu geçerli bir sebep mi? Ben ikinizi ayrı kefelerde tutuyorum. Emin ol eğer Kaan da senden vaz geçmemi isteseydi, bunu yapmazdım. Senden onun için bile vaz geçmezdim. Sana olan dostluğumu anlamayan bir erkekle olmak istemezdim…"

Genç adamın bir kaşı yukarıya doğru kalktı. "Emin misin?" diye sordu artık daha sakin bir sesle. "Çok yakında bunu test etmek zorunda kalabiliriz! Aramızdaki ilişkinin niteliğini ben bile anlamakta zorlanıyorum artık! Kaan nasıl anlayacak?"

"O benim sorunum! Akın! Lütfen! Bana cinsel ilginin dışında birazcık bile bir ilgi duyuyorsan… hayatımdan tamamen çıkma!" Bu sefer sesi gerçekten de hafifçe yalvaran bir tondaydı. Buzlar kraliçesi Gamze Çetin, tüm sıcacık duygularını dudaklarından dışarıya salmıştı. "Seni seviyorum… Sana değer veriyorum… Seninleyken eğleniyorum… Beni zaman zaman kızdırsan da arkadaşlığımızın devam etmesini istiyorum. Çok şey mi istiyorum? Senden herhangi bir beklentim yok ki! Tamamen özgürsün! Kadınlarına da karışmam! Bu gece hariç… Bu gece Seval'e gitme ne olur! Beni evimde yalnızlığımla bir başıma bırakma! Yarınki kritik günün sıkıntısını yaşamama izin verme!"

Genç adam arabayı yavaşlattı. Sesini çıkarmamıştı. Sonra verdiği sinyali takip ederek sağa yanaştı. Yolun sağ tarafında büyük bir alışveriş merkezi vardı. Park alanına girip arabayı uygun bir yerde durdurdu. Kontağı kapattıktan sonra başını çevirip genç kadına baktı. Gözlerinde ve dudaklarında yine o tanıdık gülümseme belirmişti.

"Madem bu gece de sende kalacağım?.. Giyecek birkaç şey alalım bari!" dedi gülümseyerek. "Bu üstümdekilerle üçüncü bir gün daha geçirebileceğimi sanmıyorum!"

Gamze de gülümsedi… Rahatlamıştı! Kazanmıştı! Evet, bu mücadeleyi kazanmıştı! Akın gelecek için bir söz vermemişse de… en azından bu gece için yanında kalacaktı. Gamze o kadar çok sevinmişti ki, sevincinin çokluğu karşısında kendisi bile şaşkındı. Dayanamayıp uzandı ve adamın yanağına olmasını planladığı öpücüğü, yumuşakça dudağının kıyısına kondurdu. Onun mis gibi kokusu burnundan içeriye girerken

dudaklarının ucundaki hassas alıcılarda teninin tadını algıladı. Sonra derin mavi gözlerindeki sıcaklığa dayanamadı ve yeniden uzanıp bu sefer dudaklarına küçük bir öpücük daha kondurdu. Bu son öpücük kendisi içindi… Ve yanağını öpmekten daha lezzetliydi…

"Teşekkürler!" dedi ona parlayan gözlerle. "Sen gerçek bir dostsun!"

Genç adam iç çekip başını hafifçe eğdi. "Aptal bir dost! Hadi gidelim."

Akın birkaç gün yetecek kadar giysi almaya niyetliydi. Rastlantısal şeylerin ne gibi günleri getireceğini bilmiyordu. Tüm giysileri Ankara'da kalmıştı ve Tahir'in onları uçak ile yollamayı akıl edeceğini pek sanmıyordu. Gardırobunu baştan sona yenilemek gerekiyordu zaten. O yüzden girdikleri mağazada iki üç kazak ile birkaç gömlek aldı. Bunlara iki kumaş pantolon ile bir kot ve bir kadife pantolon eşlik etti. Giysim mağazasında geniş bedenlerin olması bir şanstı. Aklındakinden fazla alışveriş etti. İç çamaşırı ve çorap da almıştı. Kasada aldıklarının parasını Gamze'ye bırakmayarak kendi kredi kartı ile ödedi. Yaptıkları alışveriş oldukça uzun sürmüştü. Gamze de kendisine bir iki şey aldığı için gecikmeleri normaldi. Her kadın gibi elini gördüğü her giysiye farkında olmadan atıyor, inceliyor, hoşuna gidecek gibi olursa da çıkarıp deniyordu. Akın her şeyini çabucak alırken harcadığı zaman fazla değildi. Gamze ise bir sürü zaman ayırdığı giysi inceleme işinde, sadece bir tanecik bir şey alınca, Akın gülerek onunla dalga geçmişti.

Vakit iyice ilerlediği için, alışveriş merkezinde bulunan McDonalds'da kolalarını içip ikişer hamburger yediler. Gamze tavuklu hamburgeri tercih etmişti. Havadan sudan konuşarak o kadar güzel vakit geçirdiler ki hem Akın hem de Gamze saatin iyice ilerlediğini fark bile etmedi. Arabaya geldiklerinde saat neredeyse on olmuştu.

"İnanamıyorum!" dedi Gamze ona. Gözlerini arabanın göğsündeki mavi renkli dijital saatten ayırmıştı. "Sihir gibisin! Buraya geleli daha on dakika oldu gibi geliyor. Ne çabuk vakit geçmiş? Seninle olmak cidden çok eğlenceli!"

"Kıyafetlere bakarken kendini kaybettin… Asıl eğlenceli olan senin bu çılgın giysi tutkun ve benim de buna ses çıkarmayışımdı!"

"Hiç de bile!" diye itiraz etti Gamze. "Tamam! Alışveriş hoşuma gidiyor ama kendi özel yeteneğini de unutma! Senin yanında hiç kimse mutsuz olamaz. Nasıl her zaman bu kadar neşeli olabiliyorsun? Yani en azından, çoğu zaman?.."

"Çok gülen insanların yüzünün çabuk kırıştığını biliyor muydun?"

"Sen yine de gül… Çünkü sana çok yakışıyor!"

Akın motoru çalıştırmıştı. Hareket etmeden önce, bir an genç kadının ışıldayan gözlerine baktı. Tatlı kıvrımlı dudakları fazlasıyla davet ediciydi. "Teşekkürler! Sende böyle çok güzelsin… Neden neşeni soğukluk maskesi ardına gizliyorsun anlamıyorum?"

"Belki de beni neşelendirecek fazla kişi bulamadığım içindir!" dedi Gamze de gülümseyerek.

"Kaan seni eğlendiriyor mu peki?"

"Evet!" diye itiraf etti Gamze. "İsterse çok eğlenceli olabiliyor. Bazen surat astığı ve bir şeylere kızdığı oluyor ama genelde neşelidir."

"Sevindim. Demek ki ileride mutlu olacaksınız…"

Eve vardıklarında, içerisi oldukça sıcaktı. Kendi kendine yanan kombi, ısının kaybolmasını engellemişti. Akın alışkanlıkla etrafı hızlıca kontrol etti. Uzun zamandır tuvaletini tutan Gamze ise, adamdan hiç utanmadan, artık dayanamayacağını söyleyip koşarak üst kata çıktı. Sabah kendi çişini yakından gören birisinden şimdi de utanacak hali kalmamıştı.

Elindeki poşetlerle yukarıya çıkan Akın, onları kaldığı odanın bir köşesine öylesine bıraktı. Yerleştirmesine gerek yoktu. Nasılsa yarın yola çıkacaktı. Poşetlerinde kalmaları daha iyiydi. Ama az sonra elinde bir valizle Gamze kapısında gözüktü. Aralık kapıyı tıklatmıştı. "Sana valiz getirdim!" dedi genç kadın. "Bu poşetlerle yolculuk yapamazsın. Valiz senin olabilir. Bende çok var!"

"Teşekkür ederim!" dedi genç adam onun sabahlık içindeki vücuduna bakmamaya çalışarak. "Çok düşüncelisin!" Uzanıp onun elinden valizi aldı.

"Yatacak mısın hemen?" diye sordu Gamze.

Saat on ikiye geliyordu. Akın başını salladı. "Evet… bir duş alıp yatsam iyi olur. Uçak sabah erkenden gelecek."

"Aslında… seninle biraz konuşmak istiyordum!" dedi Gamze. "Duşun bitince kapımı çalar mısın?"

"Odana gelmem tehlikeli!" dedi Akın "Konuşmamız gereken neyse, şimdi konuşabiliriz!"

"Peki… Semih senden ve fiziğinden çok hoşlanmış. Senin çok iyi bir manken olacağını düşünüyor?"

"Manken mi?" diye sordu Akın biraz alayla.

"Ne var? Parası çok iyi bir meslek… Eğlenceli de… Bir sürü güzel kadın tanırsın!"

"Gerekmez!" dedi Akın umursamazca. "Bir tane güzel bir manken tanıdım. Bana yeter. Bir tanesi bile bana yeterince sıkıntı yaratıyor!"

Gamze bir çocuk gibi dudaklarını büzdü. "Benim için böyle mi düşünüyorsun? Seni meşgul ettim değil mi? Dört gündür benim yüzümden…"

"İlgisi yok!" diyerek onun sözünü kesti Akın. "Kimse bana istemediğim bir şeyi kolayca yaptıramaz. Mesele, senin yanında olmamın bana verdiği zararlar. Sana ayırdığım zamandan hiç pişman değilim. Fakat sen bana etki ediyorsun. Sadece cinsel olarak değil… Aklımın seninle meşgul olmasından hoşlanmıyorum. Başkasının kadının istemekten nefret ediyorum. Ben burada kalamam Gamze… İstanbul'da kalamam… Sizin Kaan ile olan beraberliğinizi seyrederek burada yaşayamam!"

"Ama neden?" diye isyan etti Gamze…

"Neden mi? Neden mi?" Akın sinirli ellerini cebine soktu. Böylece sakin yüzünden sinirli olduğu anlaşılmaz olmuştu. "Sen bunu anlayamazsın! Semih'in işini istemiyorum. Mankenlik bana göre değil. Çarpık ilişkilerden hoşlanmam. Alkolden, uyuşturucu partilerinden hoşlanmam."

"Herkesin ilişkisi çarpık değildir! Herkes uyuşturucu kullanmaz! Sen sadece çalışmamak için bahane arıyorsun!"

"Şimdilik param bana yeter. Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama teklifinizle ilgilenmiyorum!"

"Ya paran bitince ne olacak? Ne var ki itiraz ediyorsun? Yine bir sürü yer gezersin. Eğlenirken para kazanırsın. Tamam, bazen çok zor ve sıkıcı olduğunu kabul ediyorum ama…"

"Gamze… Gamze… Bu böyle olmaz!" dedi Akın sıkıntıyla.

"Ne?.. Ne böyle olmaz?" dedi Gamze de şaşkınca.

"Anlamıyor musun? Tercih yapmak zorunda kalacaksın!"

"Hayır! Ne demek istediğini anlamıyorum…"

Akın birden onu omuzlarından tuttu. Genç kadının şaşkın bakışları arasında kendisine çekti ve uzun uzun öptü. Canını acıtacak kadar sert, kalbini kavuracak kadar ateşliydi. Erkeksi dudakları, genç kadının dudaklarını vahşi bir ısrarla sömürüyordu. Kalın iki kolu sımsıkı

tutarak bedenine sarılmıştı. O kadar sıkıyordu ki, Gamze canının acıdığını hissetti… Oyuncak bir bebek gibi duruyordu. Kolları iki yanda sarkıyor ve kıpırdayamıyordu. Bütün bedeni adamın vücuduna yapışmıştı. Göğüsleri dümdüz olmuştu.

Neden sonra iki yanda cansızca duran kolları kıpırdandı. Farkında olmadan havaya kalktı. Usulca adamın boynuna dolandı. Vahşi öpücük, etkisini hızla tesir eden bir zehir gibiydi. Damarlarında dolaşan zehir, bilmediği kasılmalarla narin bedenini adamın vücuduna ittiriyordu. Akın onu daha da çok kendisine çekerken aşağıya inen iri elleri haşince kalçalarını yakaladı ve kasıklarını sert bir çekişle kendisininkine yapıştırdı. Sadece inleyebilmişti Gamze… Her yeri yanıyordu. Yanakları… Elleri… Göğüsleri… Kasıkları… Delice bir arzuyla dudaklarını araladı. Kendi ağzında hissettiği öfkeli dile uysalca karşılık verdi. Onun tadını zevkle emerken, kalçalarındaki baskının daha da güçlenmesi hoşuna gidiyordu. Aklındaki tüm düşünceler uçmuşken, ona karşılık vermek son derece doğal… hatta ihtiyaç olmuştu.

Genç adam birden onu kendisinden uzaklaştırdı.

Alev gibi yanan mavi gözleri, Gamze'nin dehşetle bakan gözleriyle kesişti. Genç kadın öpüşmenin en güzel yerinde uzaklaştırılmaktan hiç hoşlanmamış, hoşlanmadığı gibi devam etmesi için çılgınca bir arzuyla dolup taşmıştı. Dehşetle bakıyordu çünkü yaptığından son derece korkmuştu. Dehşetle bakıyordu çünkü delicesine daha fazlasını da istiyordu.

"Odana git Gamze…" dedi Akın kendisini zorlayarak. "Odana git ve beni yalnız bırak lütfen!"

Genç kadın geriye doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha… Aklı karmakarışıktı. Bu adamda… Bu adamda kesinlikle şeytan tüyü vardı. Nasıl da ona karşılık vermişti? Nasıl da vahşi cezasına istekle boyun eğmişti? Dudaklarında ve dilinin ucunda hâlâ onun tadı varken, tüm vücudu ateşle yanarken, artık ona sadece bir arkadaş olarak bakamadığının çok iyi farkındaydı. Ona duyduğu arzu kendisini korkutmuştu. Bir kadın olarak bir erkeğe bu derecede yoğun bir arzu duyacağını hiçbir zaman akıl edemezdi.

"Sabah… Sabah bana veda edecek misin?" dedi zorlukla. Sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşmak ne zordu!

Genç adam başını eğdi. Gözlerini kaçırmıştı. "Bilmiyorum!" dedi sonra yavaşça. "Bilmiyorum! Belki…"

"Etmeyeceksin!" dedi genç kadın üzgünce…

"Sanırım…" diye donuk bir sesle onayladı Akın.

"Bu… Bu veda öpücüğü müydü? Yoksa bir ceza mı?" Gerçekten o kadar kalbi acıyordu ki! Sanki bir şeyler eksik kalmıştı! Sanki olması gereken bir şeyler olmadığı için bütün bedeni kendisine küsmüştü. Ruhundaki daralmayı anlayabiliyordu. O gidiyordu artık! O güleç adam gidiyordu. Onu kaybetmesine saatler kalmıştı. Fakat bedenindeki tatminsizlik ve hayal kırıklığının sebebini tecrübesizliği yüzünden anlayamıyordu. Birçok kere cinsel tecrübe yaşamış bir kadının kolayca anlayabileceği bu hisleri Gamze'nin anlamaması aslında çok normaldi. İlk tecrübesi bile yeterli değildi ki.

"Veda öpücüğü olarak kabul etmeni dilerim!" dedi genç adam soğuk bir sesle.

Gamze döndü. Hızla odadan çıktı. Kendi odasına girdiğinde gözlerinde birkaç damla gözyaşı vardı. Elinin tersiyle ve öfkeyle sildi gözyaşlarını… Kapıyı sertçe kapatıp kendisini sırt üstü yatağa attı. İki kolunu birden suratına dayayarak gözlerini yumdu. Kolları yüzünden ağlayıp ağlamadığı anlaşılmıyordu. Hem niye ağlayacaktı ki? Ağlayacak ne vardı? Bir erkek gidecek, diğeri hayatına geri girecekti! Aslında mutluluktan uçması gerekirdi. Evlilik olsun veya olmasın, Kaan hapisten çıkacaktı. Bu konuda Akın'a güveni tamdı. Kaan hapisten çıkacaktı ve onu ateşle öpen erkek bu sefer o olacaktı. Ateşli gözlerini gözlerine diken ve istekli elleriyle kalçasını kavrayan, çekiştiren… o olacaktı! Tamam da, adamın gözlerinin bakışını bile hayalinde canlandıramıyordu artık! Kaan o kadar silikleşmişti ki hayalinde… Ayrılığın böyle de kötü bir etkisi vardı işte!

Yerinden kalkıp banyosuna gitti. Çırılçıplak soyunup hemen duşun altına girdi. Aslında eve geldiğinde banyo yapmak niyetinde değildi. Fakat içindeki ateşi belki ılık su söndürebilirdi. Belki gözlerindeki kuruluğu, hızla akan su yok edebilirdi. Belki göbeğinin altındaki sızlamaya da iyi gelebilirdi. Sabunlu parmaklarını omuz uçlarında gezdirdi. Göğüslerinin üzerinden geçirip, hâlâ gergin duran uçlarına dokundurdu. Karnının altına indirdiğinde, sanki birisi bedenini okşuyormuş gibi hissetti. Göbeğinin altından usulca bacaklarının arasına kaydı… Kendi elini bile normalde sürmekten çekindiği hassas bölgesine dokundurdu. Parmaklarının dokunduğu yerde, kendisinin dokunuşlarını arzulamayan, başka bir aç gözlülük vardı…

Ne istediğini bilmiyordu! Kafası artık iyice karışmıştı. Karşısında kendisini arzuladığını artık gizlemeyen, çok seksi bir erkek vardı. Onu bir daha görmekten kaçınan, okşamamak ve öpmemek için

direnen iyi kalpli bir adam… Ona çok şey için borçlu olduğunu biliyordu. Borçlu olmak hoşuna giden bir şey değildi. Fakat Akın hiçbir şekilde bu borcu kabul etmediği gibi, ödemesi için bir şans da vermiyordu. Onu zorladığı tek konu, Kaan ile olan ilişkisini gözden geçirmesiydi… Kaan! Ah Kaan! Her şey onun yüzünden olmuştu! Uyuşturucu müptelası olmasaydı, hapse girmeseydi eğer, ne genç kadın Elazığ'a gitmiş olurdu, ne de Akın ile tanışmış olurdu.

Kurulanıp odasına gitti ve az önce sabahlığının altına giydiği krem rengi geceliği eline aldı. Bu da diğer kırmızı geceliği gibi seksi ve oldukça saydam bir gecelikti. İçine sadece külot giyerek onu üzerinde geçirdi. Gerginlikten acımaya başlayan göğüs uçları tavan lambasının ışığında kolayca görünüyordu. Lambayı kapatıp yatağına gitti. Örtüyü çekti. Usulca sıcak yatağının içine girdi. Gözlerini tavana dikip artık sakinleştiği konusunda kendisini ikna etmeye çalıştı. Sakindi… Sakindi… Seks itici bir şeydi… İlk seferinde hiç zevk almamıştı… İkincisinde de aynı şey olabilirdi… Yine canı yanabilirdi… Yine zevk almadan bitebilirdi… Üstelik de… o çok iriydi. Ağırdı… Kocaman gövdesi vardı!

Neler düşünüyordu böyle?

Dudaklarını sıktı… Bu düşündükleri… Bu düşündükleri hiç hoş değildi! Hatta çok garipti! Her şey normalmiş gibi, bir da Akın ile seks yapmamak için bahaneler arar olmuştu!

Koridordaki banyo kapısının sesini duyduğunda, aradan sadece birkaç dakika geçmişti. Bu Akın olmalıydı. O da banyo yapıp kendisi gibi rahatlamış olmalıydı. Gerçi çok da rahatladığı söylenemezdi ya! O da acaba aynı şeyleri hissediyor muydu? Kendisini arzuladığını biliyordu ama bu arzusu genç kadınınki kadar yoğun muydu? Onun aylarca seks yapmadığı aklına gelince, kasıklarına bir sızı saplandı. Akın'la ilk yatacak olan kadının, sekse çılgınca aç bir erkeği doyurmaya uğraşacağı beyninde dönüp duruyordu. Eğer bu gece izin verseydi, ona engel olmasaydı bu piyangoyu belki de Seval kazanmış olacaktı…

Yatağında dönüp duruyordu. Neredeyse kıvranıyordu… İnce yorganı ayaklarıyla ittirip üzerinden attı. Dayanılmaz bir ateş tüm vücudunu sarmıştı ve buna bir türlü engel olamıyordu. Zerre kadar uykusu yoktu. Elini boğazına götürdü. Yanan tenini parmak uçlarında bile hissedebiliyordu.

Dışarıdan sesler geliyordu şimdi. Kulak kabartınca bunun televizyon sesi olduğunu anladı. Demek ki o da uyuyamıyordu? Televizyon seyrettiğine göre uykusu kaçmıştı. Uyumadan önce nelerin iyi geldiği konusunda yaptıkları konuşmayı hatırladı. Genç adam kendi

uykusuzluğuna ya bir belgeselin, ya bir kitabın… ya da seksin iyi geldiğini söylemişti. Son ikisini yapamadığına göre televizyonda belgesel seyrediyor olmalıydı. Aptal adam… Peki neden aptal? Kendisini öpmeye devam etmediği için mi? Daha fazlasına zorlamadığı için mi?

Sonunda uykusuzluğuyla mücadele etmeyi bıraktı. Sonunda kendisiyle de mücadele etmeyi bıraktı… Ayaklarını yatağından aşağıya sarkıtarak doğruldu. Saçları yüzünü örtecek şekilde başını öne eğerek çaresizce iç çekti. Öylesine çaresizdi ki, ağlamak istiyordu. Ne yapacaktı bu adamla?

Yerinden kalkıp saçlarını omuzlarından geriye attı. Aynada kendisini seyretti bir an. Sonra terliklerini giydi. Yavaşça yürüyerek kapıya gitti. Parmak uçları kapı kolunda son kez, kararsızca duraladı. Son bir kez kendi benliğindeki isyan çığlıklarını dinlemeye çalıştı.

Kapıyı açıp dışarıya çıktığında kalbi deli gibi atmaya başlamıştı… Kalp krizi bile geçirebilirdi. Yumuşak yünlü, tavşan modelli pufidik terliği ile sessizce ilerledi. Televizyon açıktı. Sesi çok kısıktı. Televizyonun parlak ışığı karanlık oturma odasını yeterince aydınlatıyordu. Zaten odanın arka taraflarında geceleri sürekli yanan bir gece lambası da vardı. Bir an durup Akın'ı süzdü. Genç adam koltukta oturmuştu ama televizyondaki köpekbalıkları ile ilgili belgeseli izlemiyordu. Dirseklerini dizlerine yaslamış, öne eğilmiş, yerdeki bir noktayı inceliyor gibiydi. Loş odada yerde bir şey göremeyeceği gibi, bakışları da oldukça dalgındı. Gür saçları alnının iki yanına dökülmüştü. Beyaz kolsuz atleti, geniş omuzlarını ve kaslarla biçimlenmiş kollarını meydanda bırakmıştı. Alt tarafında ise, kaslı bacaklarının üst kısmını ve erkeksi kalçalarını saran sıkı bir bokser iç çamaşırı vardı.

Birkaç saniye hiç kıpırdamadan onu süzdü.

Vücudu yeniden canlanmaya başlamıştı. Diliyle kuruyan dudaklarını yaladı. Başını biraz aşağıya indirse, deli gibi atan kalbinin incecik kumaşı birkaç santim oynattığını görebileceğine emindi. O kadar heyecanlıydı ki, nefes almakta bile zorlanıyordu. O ne düşünüyordu acaba? Neden öyle dalgınca önüne bakıyordu? Kendisini düşünüyor olabilir miydi? O da kendisini istiyor muydu? Uykusuzluğu bu yüzden miydi?

Akın birden başını kaldırdı.

Karşısında Gamze'yi görünce, bir an için gözlerini kıstı. Onun sessizce neden orada durduğunu merak etti. Uzun saçları omuzlarından geriye doğru dökülmüştü. Televizyondan çıkan canlı ışıklarla pırıl pırıl parlıyordu. Genç kadının yüzü soluktu. Her zamanki gibi ifadesiz değildi.

Anlamlandıramadığı bir huzursuzluk kaplamıştı sanki güzel yüzünü… Kocaman gözleri kendisine kilitlenmiş gibiydi. Genç kadının üzerindeki kıyafete bakışları kayan Akın, nefesini tuttu. Kolsuz, krem rengi geceliği, neredeyse saydam gibi duruyordu. Bol ışıkta belki içindekini koruyor olabilirdi ama bu loş ortamda sanki yok gibiydi. Diri göğüsleri hızla inip kalkıyordu. Onun neden böyle hızla nefes aldığını merak etti.

Genç adam sessizce bekledi. Oturduğu yerde doğrulmuş, sırtını koltuğa geri yaslamıştı. Bu kadın neden şimdi buraya gelmişti? Hem de böylesine bir kıyafetle! Kendisine bu kadar eziyet etmesi doğru muydu? Üzerindekinin nasıl bir şey olduğunun farkında değil miydi? Arkadaşlık adı altında böylesine bir işkence yapılabilir miydi?

Genç kadın bir adım attı yavaşça… Sonra bir adım daha… Bakışlarını hiç adamın yüzünden ayırmamıştı. Önüne gelinceye kadar durmadı. Tam uzun bacaklarının önüne geldiğinde durdu ve bekledi… Akın'ın sessizce durması, henüz bir şey anlamadığının göstergesiydi! Anlamamıştı… Burada ne aradığını kavrayamamıştı. Zeki bir erkekti ama… anlaşılan şu anda aklı durmuştu. Genç kadın onun gergince bakan mavi gözlerinden ayırmadı gözlerini… Yavaşça önünde diz çöktü… Dizleri pelüş halıya değince, onun açık bacakları arasına yanaştırdı gövdesini… Küçük ellerini yavaşça kaldırdı. Elleri titriyordu… Tıpkı her yeri gibi… Kanı damarlarını patlatacak kadar zorluyordu. Hassas avuçlarını genç adamın çıplak bacaklarına dokundurdu önce… Avucuna değen tüyleri hissetti. Sonra tenini… Gergin cildinin ısısını… Akın'ın şaşkın bakışları altında biraz daha sokuldu ona… Usulca sert bacaklarını okşadı! Bu harikaydı… Kaslarını hissetmek çok güzeldi…

Yutkundu…

"Gamze?" dedi Akın çatık kaşlarla.

"Konuşma!" diye fısıldadı birkaç saniye sonra genç kadın… Sol avucu adamın bacağının üstünü okşamaya devam ederken, sağ avucu usulca yukarıya kaydı. Bacağının kalınlaşan üst kısmını geçip iç çamaşırının üzerine çıktı. Dayanılmaz bir yavaşlıkla iki bacağının birleştiği kısma kaydı. Bunları yaparken gözleri hep adamın gözlerindeydi. Ancak kumaşın üzerinden aradığını bulunca, bakışlarını çevirdi. Avucuna sığmayan sertlik, kumaşın altından bile heybetini belli ediyordu. Elinde tuttuğu gücü, adamın canını acıtırcasına yavaş, bir bebeği severcesine nazik olarak okşadı. Akın onun eline engel olmak için bir hamle yapmıştı ama genç kadın onaylamaz bakışlarını ona çevirerek buna engel oldu. Adamın şaşkınlığı, kendi korkusunu azaltmaya başlamıştı. Şimdi kendisinde bambaşka bir güç hissediyordu. Avucunda

canlanan bu erkeksi canavar, kendi başarısıydı. Bunun farkındaydı. İyice sıktı… Adamın gerildiğini hissetti…

Sonra daha da şaşırtıcı bir şey yaptı… Yüzünü öne doğru eğdi. Önce yanağını elinde tuttuğu sertliğe yasladı. Birkaç saniye öylece durdu. Nabız atışı gibi bir şeyi yanağında hissedebiliyordu. Sertliğini algılayabiliyordu. Sonra… Sonra başını çevirdi. Dudaklarını kumaşın üzerine dokundurdu… Öpmeden, sadece dokundurarak gezdirdi üzerinde…

Kendi vücudu da garip sızılarla dolmuştu. Bu yaptığına kendisi bile inanamıyordu. Birkaç kere dergide veya internette bu tip şeyler görmesine rağmen… yapmak isteyeceği hiç aklına gelmemişti. Daha fazlasını da istediğinin bilincinde olarak parmaklarını kumaşın kıyısına taktı. Usulca çekiştirdi. Her saniye birkaç milimetre… Adamın itiraz etmesine fırsat vermeyecek kadar kararlıca… Altında kalanın iyice meydana çıkması için dudaklarını geriye çekti…

Sonunda istediği oldu. Gözleri irileşti biraz ürkerek… Bakışlarını Akın'a kaydırdı. Böyle bir şeyi ilk kez gördüğünü biliyor muydu? Genç adamın dudakları sıkılmış, yüzü de iyice gerginleşmişti. Çaresiz gözüküyordu. Avucunu kaydırdı. Çıplak kalmış sertliği sıkıca tutarken hâlâ onun gözlerine bakıyordu. Dudaklarını dokundurduğunda ise, adamın gözlerinin acı dolu bir hazla kısıldığını gördü. Bundan hoşlandı… Evet… Fark etmişti ki güçlüydü… Bu iri adamın her noktası, avucunun ve dudaklarının arasında hapis kalmıştı…

Gözlerini yumdu. Yaptığından utanmıyordu… Garipti… Tertemiz kıvrımlarda, banyoda sürdüğü sabunun kokusunu bile algılayabiliyordu. Acele etmeden devam etmeye çalışıyordu. Her anı sindirmek istiyordu. Madem bu geceleri son geceleriydi, biraz uzun olabilirdi. Birleştikleri zaman zevk alıp almayacağını bilmiyordu… Ama şu anda aldığı zevki uzatmak ve adama daha fazla zevk vermekten başka bir istediği yoktu. Akın onun kölesiydi… Onu hapsetmişti… Dudakları arasına bağlamıştı… Onunla oyuncak bir bebek gibi oynamak hoştu… Kocaman, dev gibi bir bebek…

Sonunda kendi bedeninin çığlıklarını dinlemeye karar verdi. Kendisi de gerginlikten dolayı titriyordu. Dudaklarını usulca geri çekip adamın karnındaki bir yaraya kaydırdı. Birkaç küçük, sevgi dolu öpücükten sonra doğruldu. Ayağa kalktı. Akın sessizce ve ne yapacağını bilemez bir halde oturmaya devam ediyordu. Genç kadın ellerini onun geniş omuzlarına dayadı… Yavaşça kucağına kaydı. Bacaklarını iki yana açarak yerleşmeye çalıştı. Kadınca bir dürtüyle en uygun pozisyonu

buldu. Akın'ın elleri usulca hareketlenmiş, kararsızca belini kavramıştı. Genç kadın derin bir nefes aldı. Nefesleri o kadar sıklaşmıştı ki nefes almak artık çok zordu. Akın'ın verdiği sözden dolayı durgun kaldığını umdu… Kendisini istediği konusunda yanılmadığı, bacaklarının arasındaki baskıdan zaten belliydi.

Belini kıvırdı. Önce kumaşın üzerinden göğüslerinin tepesini onun dudaklarına dokundurdu. Kasılmış dudaklar sanki bu ilgiyi kabul etmeyecekmiş gibiydi. Gamze onun çocuksu inadı karşısında farkında olmadan gülümsedi. Parmak uçlarıyla askısını kaydırdı yavaşça… Bir göğsü meydana çıkıncaya kadar sıyırdı ince kumaşı… Sonra şansını bir kere daha denedi. Yavaşça adamın dudaklarına uzattı sertleşmiş kıvrımları… Alev alev yanan bir dil ve hırçın dudaklar onları kavradığında gözlerini yumdu… Bu güzeldi… Bu çok güzeldi… Daha evvel hiçbir erkek bunu yapmamıştı… Kaan da yapmamıştı… Kimin bunu yapmaya hakkı olduğunu şimdi düşünecek durumda değildi… Diğer göğsünün de adamın ateşli eli tarafından meydana çıkarılması ve özlemle emilmesi, zaten aklını başından almıştı. Parmakları genç adamın saçlarını çılgınca kavramışken, o arzulu dudaklar hiç ayrılmasın diye kendisini ona bastırıp duruyordu. Kasıklarındaki utanmaz baskı zaten çıldırtıcıydı. Neredeyse dayanacak gücü kalmamıştı. Neyi istediğini bile tam bilmiyordu. Bir an önce eksik kısmının tamamlanmasını istiyordu sanki… Bir an önce olmalıydı. Hemen… Ama… Ama burada değil…

"Akın!" diye fısıldadı…

Genç adam dudaklarını göğsünden çekti usulca… Bakışları tamamen lacivertti şimdi…

Genç kadın dudaklarını eğdi. Yavaşça ve lezzetli bir öpücük verdi ona… Alan ve veren bir öpücüktü. Biraz dostça… Ama hissettikleri asla dostça değildi…

"Beni hâlâ istiyorsan eğer…" diye fısıldadı yavaşça. "Al!.."

Alnını genç adamın alnına dayadı. Dudakları bile titriyordu. Gözlerini yumdu. Sanki böylece kendi çılgınlığını görmeyecekti. Sanki bunları yapan başka bir kadındı.

"Bu gece… senin olmaya hazırım! Allahım! Yaptığımın çılgınlık olduğunu biliyorum ama… yapmak istiyorum! Al beni… Hiçbir şey düşünmeme izin verme! Sadece sev…" diye fısıldadı. Neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle konuşmuştu.

Gözlerini açıp başını geriye çekti. Adamın arzulu yüzüne baktı utangaçça… O anda kırmızılaşmış yanakları ile bir çocuk kadar masum

gözüküyordu. Sonra usulca ekledi…

"Ve lütfen… ilk erkeğimmişsin gibi nazik ol!"

9. BÖLÜM

Akın huzursuzca gözlerini yumdu. Başını biraz öne eğdi… Kararsız, çaresiz gözüküyordu… Ne yapacağını bilemiyordu. Kollarının arasında duran bu harika yaratığı sevmeye devam etmek istiyordu ama her şeyin berbat olacağını da hissediyordu. Evet, her şey berbat olacaktı… Arkadaşlıkları bitecekti… Sabah olunca Gamze kendi yüzüne bir daha bakamayacaktı. Şu anki davranışının sebebini hiç çözemese de, doğru yapmadıklarını biliyordu. Ve… Ve o hamileydi! Kahretsin ki hamileydi! Bu kafasında dolanıp duruyordu!

"Akın!" diye fısıldadı Gamze yavaşça. İki avucuyla genç adamın yüzünü tuttu. Yumuşak bir dokunuşla başını yukarıya kaldırdı. Onun gözlerinin açılmasını ve maviliklerindeki tedirginliği gördü.

"Benden nefret edeceksin!" diye mırıldandı genç adam… "Ne yapmaya çalıştığının farkında değilsin!"

O anda Gamze ona daha bir başka hayran olmuştu. Ne kadar da güçlü bir iradesi vardı… Ne kadar da kocaman bir kalbi vardı… Ne kadar da asil bir adamdı bu…

Dudaklarını uzattı. Uzun uzun öptü onun sıkıntılı dudaklarını… Parmakları yine siyah saçlarına gömülmüştü. Nefesi harika, dudakları lezzetliydi… Bir dakika sonra nefes nefese kalmış bir halde dudaklarını geri çekip, yüzünü boynuna gömdü. Sıcacıktı… Mis gibiydi… Harikaydı… Dayanılmazdı… Her yeri titriyordu. Her yeri ürperiyordu. "Götür beni…" diye fısıldadı… "Odama götür… Sev beni… Bu gece bırakma…"

"Gamze!"

"Delirdiğimi biliyorum… Kendimi tanıyamıyorum… Ben bir aptalım… Bunu da biliyorum… Söz veriyorum… seni suçlamayacağım!" Başını boynundan geri çekip ona baktı. "Söz veriyorum… pişman olmayacağım…"

Akın'ın kararsız bakışları arzusuyla çeliştiğini gösteriyordu. Genç kadının dayanılmaz bal rengi gözlerinin derinliğinde kaybolunca, aklındaki endişeler yerini ona olan arzusuna bıraktı. Kollarının arasında sanki bir çocuk tutuyormuş gibi ayağa kalktı. Bir an ayakta bakıştılar.

Genç kadın bacaklarını onun beline dolamıştı. Genç adam onu bırakmadan ve çoklukla öperek, genç kadının odasına doğru yürüdü. Ayağıyla kapıyı ittirdi. Sonra yine ayağının gerisiyle kapıyı geri kapattı. Böylece açık kalan televizyonun kısık sesinin gelmesini tamamen engelledi. Genç kadının odasının tavan ışığı kapalı olmasına rağmen bir köşede gece lambası yanıyordu. Geceleri yalnız kaldığı için oldukça ışık veren bir gece lambasıydı bu. Yalnızlığın verdiği korkuları alıyor, karanlık köşelerin gizemini yok ediyordu. Şimdi de Gamze'nin güzelliğini gözler önüne sermişti…

Genç adam kollarından bırakmadığı bu güzel kadını, nadide bir çiçek gibi sarmıştı. Gamze de onun kalın boynuna doladığı kollarıyla oyuncak bir bebek gibi adama yapışmış, bekliyordu. Yatağının kıyısına geldiklerinde, yavaşça bacaklarını çözdü… Parmak uçları yere değince, gülümseyerek geri çekildi. Yumuşak bir hareketle, farkında olmadığı bir seksilikle yatağın üzerine çıktı. Dizlerinin üzerinde durdu bir an… Sonra davetkâr bir şekilde elini kaldırdı…

"Hadi… Gel…"

Genç adam da usulca yatağın kenarına oturdu. İri ama hassas parmakları genç kadının elini tutmuştu. Dudaklarını bir an için avucuna dokundurdu. Minicik bir öpücük verdi. Sonra biraz yukarıya çıktı… Bileğine minicik bir öpücük kondurdu. Bu minik öpücükler bile Gamze'nin içini ürpertilerle dolduruyordu. Akın'ın dudakları kolunu öpücüklere boğarak yukarıya tırmanmaya devam ediyordu. Sonunda omuzundan kaymış askısının kıyısına geldi. Bir an durakladı. Bakışları meydanda duran diri göğüslerine kaydı. Askılar kollarına takılı kaldığı için, kumaş göğsünün altında birikmişti. Bembeyaz, gergin ve istek doluydu. Daha evvel bir erkek olarak bu kadar güzelini görmemişti.

Genç adam yavaşça uzandı… Geceliğinin eteğinden tuttu ve gözlerini genç kadından ayırmadan, onun tepkisini ölçerek yukarıya doğru çekti. Sanki onun itiraz etmesini bekliyordu. Etmedi… Gamze utanmıyordu. En azından şimdilik utanmasını gerektirecek bir şey yoktu. Sadece birkaç dakika önce bu göğüsleri neredeyse zorla onun gözüne sokmamış mıydı? Gerçekten de bu adamda, kadınları ahlaksız bir şıllık olmaya iten özel bir yetenek vardı. Kollarını kaldırdı ve geceliğini çıkartılmasına sessizce yardım etti. Bembeyaz vücudu odada ışıldadı sanki. Akın hayranlıkla bu güzelliği izlemeye dalmıştı. Kıpırdamadan duruyordu. Yakıcı gözleriyle narin omuzlarını, isyan edercesine dik duran beyaz göğüslerini ve incecik belini seyretti.

Onun ateşli bakışları altında iyice ürperen Gamze, kendisini sırt

üstü yatağa bıraktı. Yavaş ve davetkârdı. Başı yastığa değince kollarını yanlarına bıraktı ve bacaklarını hafif kıvırarak iki yana açtı. Üzerinde hâlâ dantel ağırlıklı beyaz iç çamaşırı vardı. "Hadi gel…" dedi yavaşça.

Genç kadının aklında, önceki kısa tecrübesine dayanarak, Akın'ın kendisine hemen sahip olacağı vardı. Hayret ki bunu kendisi de acilen istiyordu. Sadece geçen seferki gibi acı dolu olması ve kısa sürmesi konusunda tereddütleri vardı. Kendisi zevk almasa bile en azından Akın zevk alacak, ayların birikimini vücudundan boşaltmış olacaktı. Bu düşünceyle içi rahattı. Onun başka bir kadınla olma düşüncesi, özellikle şu an kendisini korkunç rahatsız ediyordu. Bu adam, bu dev adam şimdi kendisine ait olmalıydı… Kendisi de ona… Başka bir kadın değil, kendisi ona istediklerini vermeliydi… O başka bir kadını değil, kendisini tutkuyla kucaklamalıydı… Belki bu arada kendisi de zevk alırdı. Okşarken çok hoşuna gitmişti çünkü… Koluna dokundurduğu küçük öpücükler de öyle… O koltukta göğüslerini öpmesi ise bütün bedenini titretmişti. Hazırdı… Bunu biliyordu… Neye hazır olduğunu tam bilmiyordu… Ama onun verdiği bu minicik zevklere bile hazırdı…

Akın ise yavaşça genç kadının açık bacaklarının arasına yanaştı. Fakat Gamze'nin tahmininin aksine, hemen iç çamaşırını çıkarıp ona sahip olmaya yeltenmemişti. İnsanı çıldırtacak kadar yavaş dokunuşlarla, beyaz bacaklarını okşadı… Dizlerinin üstünü, baldırlarını, bacaklarının iç kısımlarını… Böyle bir şeyi beklemeyen Gamze şaşkındı. Sevişmenin geciktirilmesi, normal miydi? Genç kadının aklına sevişme terimi gelince, o gece Kaan'ın yaptığı gibi kendisine hemencecik sahip oluvermesi geliyordu… Ama olsun! Bunlar da çok güzeldi gerçekten! Madem adam acele etmek istemiyordu, kendisi bilirdi… Gözlerini yumdu. Kendisini onun okşayışlarına bıraktı…

Akın onun bu konularda fazla bir şey bilmediğinin farkındaydı. Gerçekten de acele etmek istemiyordu. Onun kendisinden istediği gibi, sanki ilk erkeğiymiş gibi nazik ve sabırlı olmaya kararlıydı. Genç kadının ilk ilişkisi hakkında anlattıklarını fazla düşünmeden, onu mutlu etmeye kararlıydı. İstediği Kaan ile kendi arasında bir kıyas yapması değildi kesinlikle… Kendisini daha becerikli göstermeye uğraşacak da değildi… Sadece genç kadını acele etmeden sevmek ve acele etmeden zevkin doruklarına çıkarmak istiyordu. Bu niyetle, yavaşça başını eğdi… Dudakları genç kadının bacağının iç kısmına dokununca, kendi kalbinin de anormal bir hızla attığını fark etti. Sanki hayatında ilk kez bir kadınla birlikte oluyormuş gibi hissediyordu. Sanki ilk kez bir kadının beyaz bacağına dudaklarını dokundurmuştu… O kadar pürüzsüz ve gergindi ki... Mis gibi kokusunu algıladı… Dudaklarını ayırmasını engelleyecek çok

lezzetli bir ten dokusu ve tadı vardı.

Gamze tüm bedenini saran ürpertilerle bekliyordu. Sımsıkı kapalı gözleri yüzünden onun ne yaptığını göremese de dudaklarının ısrarlı baskısını ve gezindiği noktaları hissedebiliyordu. Bacaklarının iç tarafı hiç acele etmeden, çıldırtıcı bir yavaşlıkla öpülüyordu. Bunlar kendisine hep yabancıydı. İlk keresinde Kaan bırak öpmeyi, her hangi bir yerini okşamamıştı bile! Şimdi ise gittikçe yukarıya kayan dudaklar yüzünden titriyor, avuçlarıyla çarşafı sımsıkı tutarak aldığı zevke bilinçsizce direnmeye çalışıyordu.

Sonra… Sonra… Ateş gibi yanan dudakların gittiği yeri hissedince, gözleri birden kocaman açıldı. Adamın nefesini o kadar iyi algılayabiliyordu ki…

Genç adam aynen onun yaptığı gibi, önce iç çamaşırının hassas kumaşı üzerinden dudaklarını gezdirdi. Gamze buna itiraz etmek istiyordu. Bu bir işkenceydi… Dirsekleri üzerinde doğrulup ona engel olmak istedi. Onu durdurmalıydı… Dayanılmayacak bir ürperti o bölgeden tüm vücuduna yayılıyordu. Ama Akın kafasını kaldırdı ve kararlı bir el hareketiyle onu yatağa geri yatırdı. Sonra hiç acele etmeden iç çamaşırını iki yandan tuttu. Onu usul usul sıyırırken, gözleri her noktada geziniyordu… Uzun beyaz bacaklar, sessizce onun isteklerine uydu… Önce çamaşır çıkıncaya kadar havaya kalkıp yardımcı oldu… Sonra güçlü ama nazik ellerin baskısı ile uysalca iki yana açıldı…

Akın onun artık neden dünyanın en güzel on kadını arasında olduğunu anlayabiliyordu… Yüz güzelliği hariç, vücudu bir melekte bile olamayacak kadar güzeldi. Narin omuzları, yatarken gerilmiş mükemmel göğüsleri, incecik beli, dümdüz karnı, tertemiz kadınlığı, upuzun beyaz bacakları ile mükemmel işlenmiş bir heykel figüründen bile güzeldi. Uzun saçları vahşi bir şekilde yastığa dağılmıştı. Yarı aralık gözleri ile kendisine bakıyordu.

“Beni durduracaksan… bunu şimdi yap!” diye fısıldadı genç kadına… “Yoksa artık duramam!”

Gamze aslında iç çamaşırı çıktıktan hemen sonra, genç adamın işini hızlıca bitireceğini sanıyordu. Bu seks konusunda hâlâ yanlış bildiği şeyler olmalıydı… Ya Kaan bu işi bilmiyordu ya da Akın… Neden oyalanıyordu ki bu adam? Bütün yapacağı açık bacakları arasına uzanmak ve… ve… Neyse! Acaba bilerek mi geciktiriyordu? Kendisinden intikam almaya mı çalışıyordu? Öyle olsaydı, bu derece sevecen olamazdı. Gözleri böylesine sıcak bakamazdı… Hayır, intikam falan değildi… Kendisini kanıtlama meselesi de değildi… Sadece Gamze’ye bu sefer hak

ettiği zevki verecek bir erkek gibi davranıyordu… Ona saygı duyan, ona değer veren bir erkek… Her zaman da öyle olmamış mıydı? Bu dört gün boyunca hep ilgili olmamış mıydı? Hep veren bir erkek gibi davranmamış mıydı? Bu sefer kendisi de tereddüt etmeyecekti. Bu sefer veren kendisi olacaktı. O kendisinden ne istiyorsa… bu gece ona verecekti. Kendisinden istediği her şeyi özgürce alabilirdi. Yine de onun sözleri üzerine aklına bir hinlik gelmişti doğrusu…

"Kızmazsan…" dedi zorlukla… Adeta nefes nefeseydi… "Durmanı istemiyorum ama… senden başka bir şey isteyebilir miyim?"

Adamın bir kaşı hafifçe oynadı. Ateşli gözleri hafifçe kısıldı…

"Neymiş?" dedi sonra yavaşça.

"Kızmayacaksın ama?"

Genç adam öne doğru eğildi. Aslında o anda Gamze ne şart öne sürerse sürsün kolayca kabul edebilirdi. Buna o sersem Kaan'ın yerine hapse girmek bile dâhildi. Yeter ki şu anda bu harika yaratığın yanından ayrılmayaydı! Dudakları genç kadının dümdüz göbeğine yönelirken, bunu belli etmeden mırıldandı. "Söyle bakalım?"

Gamze göbeğinin altına değen ilk dokunuşla gözlerini yumdu. Söylemek istediklerini unutacaktı neredeyse. Kadife gibi temiz cildindeki ürperme her yerine ulaştı. Zorlukla yutkundu.

"Du…durmanı istemiyorum ama… sen de…" Kahretsin! Bu ne delice zevkti böyle? Dudaklarını ısırdı. Zorlukla konuşuyordu. Dikkatini toparlayamıyordu. Genç adamın dili gittikçe göbeğinden aşağıya kayıyordu.

"Evet?"

"…Dur lütfen… Konuşamıyorum!" diye itiraz etti genç kadın. Derin bir nefes aldı. "Sen de… yine buraya döneceksin ve… ve Semih'in teklifini düşüneceksin!"

Akın ellerini aşağıya kaydırıp genç kadının kalçalarını kolayca kavrarken, bir an duraklamıştı. Sonra yüzünü onun en hassas bölgesine yumuşakça gömerken "İki tane istek oldu!.." diye mırıldandı.

Gamze ilk dokunuşla gerildi… Gözleri kendiliğinden yumulmuştu. İncecik bacaklarındaki halsizlik dayanılmazdı. Hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Her şeyi Akın yapıyordu… Hem de büyük bir açgözlülükle… Birkaç dakika sonra ilk çığlığı ağzından kaçtığında, buna kendisi de şaşırdı. Dayanılmaz bir zevk bütün bedenini esir almıştı. Bacaklarının ne zaman adamın omuzlarına dolandığını bile bilmiyordu. Çarşafı çekiştiren elleri isyanla adamın saçlarına uzandı. Parmak uçları

sımsıkı saçlarını kavradı. Amacı onu aslında oradan uzaklaştırmakken, genç adama dokunduğu anda daha fazla kendisine çekiştirir olmuştu. Her saniye içinde bir şey doluyordu… Doluyordu ve patlamaya hazırlanıyordu…

Genç adam onun kıvranışlarından artık iyice hazır olduğunu anlamıştı. Dudaklarını geriye çekti… Gamze bunu yaptığı için adeta rahatlamıştı. Yarı aralık gözleriyle kendisine bakıyordu. Dudaklarında da hafif… hatta acı dolu bir gülümseme vardı…

"Despot!.." dedi yavaşça.

O kadar güzel… o kadar güzeldi ki, genç adam hiçbir şey demeden onu seyretti bir süre… Onun ve kendi heyecanının biraz azalmasına izin verdi. Sonra yavaşça kendi iç çamaşırına el attı. Dizlerinin üzerindeyken, onu tamamen çıkardı. Bir kenara fırlatıp attı. Kaslarla kaplı vücudu şimdi çırılçıplaktı ve çok… çok güçlüydü.

Gamze kısılmış arzulu gözlerle onu izliyordu. Sonunda her şeyin biteceği an gelmişti. Ellerini uzattı gülümseyerek… Ağır vücudunu daha evvel de üzerinde hayal etmişti ve olmayacak bu hayale gülmüştü. İşte şimdi gerçekti. Ve sandığı kadar da ağır değildi. Genç adam, inanılmaz cüssesinin ağırlığını kolayca dengeliyordu. Anlaşılan şimdiki işkence başkaydı. Uzun süre boyunca göğüsleri öpüldü, okşandı… Her noktası dikkatle genç adamın dudaklarından nasibini aldı. Bazen de dişlerinden… Göğüslerinin oluğunda uzunca süre oyalanan dudaklar, hiç sıkılmadan yine göğüslerine kayıyordu. Genç kadın gülümsedi… Bunda sanki bebekçe bir haz vardı… Parmak uçları, göğüsleriyle uğraşan adamın saçlarını şefkatle okşuyordu. Kasıklarındaki baskı ise henüz ciddi değildi. Ciddi olsa da kendisini korkutmuyordu. Hep böyle devam etmesini güzel olabilirdi… Ama sanki artık daha fazlasını da ister olmuştu. Kendisi istemiyordu… Bedeni istiyordu… Kalçalarını kaldırıp onun kendisine sahip olması için yaptığı her minik hamle, adamın kendisini geri çekmesiyle boşa çıkıyordu. Canının acımasından bile korkmuyordu artık…

"Akın…" diye şikâyet edercesine fısıldadı. "Ne olur!?.."

Genç adam dudaklarını oynamaya doyamadığı tepeciklerden çekti… Usulca boynunun kıyısına, oradan da dudaklarına sürdü. Yumuşak öpücüklerle araladı dudaklarını… Gamze hemen bu isteğe yanıt verdi… Dilini istekle onunkine dokundururken, genç adamın artık son hamleyi yapacağını anladı. Zaten bacakları iki yana açık, her şeyiyle hazırdı. Kollarını sıkıca adamın boynuna dolayıp daha da ateşle öpmeye başladı… Garip… Bacaklarının arasındaki temas… çok harikaydı. Doğru

noktaya yapılan baskı ile kendisini hazırladı. Canının yine acıyacağını biliyordu. Her seferinde acıması haksızlıktı ama madem öncesinde böyle fazla zevk alınabiliyordu, sonrasında da bu kadarcık acımasına razıydı. Bu yüzden adamın yavaş ama güçlü ilk baskısı ile hissettiği acı, onu şaşırtmadı. Ağzından çıkan inlemeyi, sırf onu üzmemek adına bastırdı. Kasılmasını belli etmemeye çalıştı.

Fakat Akın her hangi bir adam değildi. Kalçalarını bastırıp onun içine doğru yumuşakça kayarken, canının acıdığını anlamıştı. Bu ilk kez başına geliyordu. Genç kadın öpüşmeyi bir an için kesmiş, acısının geçmesini beklemişti. Bunu kesinlikle algılamıştı. Bu garipti… Çok garipti. Dudaklarını geriye çekerken, soru dolu gözlerini Gamze'nin buğulanmış güzel gözlerine dikti. Henüz yumulu olan gözler yavaşça açılmıştı.

Can acısı o kadar çabuk geçmişti ki, bunun rahatlamasıyla gülümsedi genç kadın… Hayret… Artık acımıyordu!.. Yeniden hareket edince mi acıyacaktı acaba?

"Ne oldu?" diye sordu safça…

"Senin… canın acıdı?..." dedi Akın tedirgin bir şekilde.

"Fazla… değil. Çok büyük!.." diye açıkladı genç kadın kendince.

"Ondan olamaz! Bu acı… farklıydı!"

"Akın, hadi, lütfen devam et!" diyerek ona aldırmadı genç kadın. Çünkü o şey içinde durdukça, acısının yerini hoş bir zevk almıştı. Bacaklarını onunkilere dolayıp kalçalarını kaldırdı. Adamın yarım bıraktığı işi tamamladı. Onun iyice içine girmesi ile gözlerini yumdu. Bu… Bu harikaydı… Peki bu zalim adam neden kıpırdamadan duruyordu?

"Gamze!.." diye iç çekti genç adam. "Dur bir dakika! Ben… ben düşük yapmanı istemem…"

Genç kadın bir an kendi bedenini dinledi. Ne acı ne de düşük belirtisi vardı. Bir şeyler vardı ama bunlar ona sadece zevk vaat ediyordu. "Saçmalama!.." dedi ona.

"Canın hâlâ acıyor mu?"

"Acımıyor… Devam et hadi…"

"Dur!" Genç adam ellerini yatağa dayayıp kendisini usulca geri çekti. Dizleri üzerinde doğrulurken, Gamze hayal kırıklığı ile ona bakıyordu. Belki de seks bu kadardı? Yok artık! Kaan bile daha fazla uğraşmıştı! Bu kadar olamazdı. Tam da acısı geçmişken neden bu adam

durmuştu şimdi?

"Ne yapıyorsun?" dedi adamın yüzüne bakarak. Gamze de şimdi elleri üzerine dayanarak doğrulmuştu. Akın ise başını eğmiş, ön tarafına bakıyordu.

"Bu… bu kan!" dedi genç adam. Gamze de onun baktığı noktaya baktı. Hâlâ sertliğini koruyan erkeklik organının üzerinde bir miktar kan vardı. Bol miktarda değildi… Çok az ve sıvanmış haldeydi. İkisinin de gözleri aynı anda genç kadının bacaklarının arasına kaydı. Orada da beyaz bacağının kıyısına bulaşmış bir miktar pembelik gözüküyordu. "Sen düşük mü yapıyorsun?" dedi adam dehşetle!

Gamze güldü… Çok hoş… Çok çok keyifli bir gülüştü bu! "Seni koca bebek? Ne ilgisi var?" dedi adama bakarak.

"O zaman bu… Bu ne?" diye şaşkınca homurdandı Akın.

"Bilmiyorum… Belki de normaldir?" dedi Gamze de artık biraz şaşkınca. Fakat içinde doyurulmayı bekleyen dişi bir canavar vardı ve onun tek ilacı karşısında duruyordu. Gözleri yeninden kendi bacaklarının arasına kaydı. Her şey normal görünüyordu. "Gördüğün gibi devam eden bir kanamam yok! Bu çok az… Bence hiç önemli değil! Canım da acımıyor! Düşük yapsaydım eminim canım çok çok acırdı! Hatta sel gibi kan gelirdi…"

"Peki neden kanadı?" Adam hala aradığı cevabı bulamamış gibiydi. Gamze bile ondan daha rahattı.

"Ne bileyim? Bu konuda uzman sensin!" dedi yavaşça. "Hamile olmasaydım bakireyim derdim ama tabii bu imkânsız. Belki de senin bu canavar, yerini küçük bulmuştur. Biliyorsun ki alışık değil…" Utangaçça yaptığı şakayı genç adam duymamış gibiydi. Akın'ın suskunluğu üzerine sabırsızca iç çekti. "Konuşacak mıyız daha?" dedi utanmazca.

Adamın kararsız halini görünce gülerek kollarından asıldı ve onunla birlikte kendisini yeniden yatağa sırt üstü bıraktı. Onu rahatlatmak için dudaklarını sıkılmış erkeksi dudaklarına yapıştırdı. Onu ikna edecekti… Daha fazlasını istiyordu… Burada kesilemezdi… Elini ikisinin arasına soktu ve alt kısımdaki boşluğa kaydırdı. Evet, genç adamın heyecanı hâlâ yerinde duruyordu… Sadece birazcık teşviğe ihtiyacı vardı. Parmaklarının dokunuşu birkaç saniye sonra işe yarayınca gülümsedi. Birazcık çabayla genç adamın eski pozisyonuna gelmesini sağladı.

Yeniden acıya hazırlandı… Gözlerini yummuş ve beklemişti. Ama içine süzülen adamın şahane baskısının verdiği keyiften başka bir şey hissetmedi. Dudaklarını genç adamın dudaklarından ayırırken tuttuğu

nefesini saldı. Zevkle dolu minik bir ses çıkmıştı ardından. Gözlerini açtı. "Bu sefer acımadı?!.." dedi birazcık şaşkınca, daha da fazlası keyifle.

"Zaten öyle olması gerekiyor!" dedi genç adam gülümseyerek. O da birazcık rahatlamış görünüyordu.

"Hiç mi acımayacak artık?" derken gözleri masumca irileşmişti.

"Sen nasıl bu yaşa kadar böyle saf kaldın?" diye fısıldadı genç adam. Sıcacık mavi bakışları can yakıcıydı. Sonra onun cevap vermesini beklemedi. Dudaklarına yeniden usulca kapandı. Gamze de sımsıkı sarıldı ona… Bu çok güzeldi… Kocaman bir adamı kucaklayabilecek kadar güçlü olmak çok güzeldi… Kaan'da böyle hissetmemişti. Zaten fazla bir şey hatırlamıyordu ama hatırladıkları bunun binde biri kadar bile güzel değildi. Sevdiği adamla değil de başkasıyla sevişiyor olmak onu aslında rahatsız etmeli miydi? Vicdanı sızlamalı mıydı peki? Bu kadar zevk aldığı için rahatsız olmalı mıydı? Ve bunu sağlayan erkeğin, Akın olması neden kendisine hiç garip gelmiyordu?

Aklındaki bu son düşünceler de yavaş yavaş silikleşti. Artık düşünemiyordu da… İncecik parmakları genç adamın kaslı kollarından beline kaymış, neredeyse teninin içine gömülecek kadar onu sıkmaya, kendisine çekmeye başlamıştı.

Son mükemmeldi… Her ikisi için de…

Akın o son anda, kollarından güç alırken, bakışlarını genç kadının yüzüne dikmişti. Gamze de bunu hissederek gözlerini açtı. Güzel bal rengi gözler, yanan lacivert gözlerle kesişti. Dört gün önce bunların olacağı ikisinin de aklına bile gelmezdi… İkisi de yaptıklarının doğruluğu konusunda belki ileride pişmanlık duyacaklardı… Ancak o anda bunun hiçbir önemi yoktu. Her ikisi de birbirlerinin gözlerinin derinliklerinde ilk kasılmalarını yaşamaya başladılar… Gamze kendisini ağlayacak kadar perişan ve mutlu hissediyordu. Aceleyle yumduğu gözleri, içindeki keyifli yaşları gizledi. Tutamadığı inlemeleri sıklaşarak yükseldi. Adamın kendisine sunduklarını sonuna kadar aldı. Kendisine ait her şeyi cömertçe ona verdi…

Ne kadar yükseldiğini ve oralarda ne kadar kaldığını bilmiyordu. Sonsuz kadar süren ve gerçekten acı veren bir zevkti. Yüzü acı çekiyormuş gibi gerilmişti. Belini kıvırmış, kalçalarını tüm gücüyle karşıya bastırırken, adamı da sımsıkı kendisine çekmişti.

Her şey bittiğinde bile birbirlerinden ayrılmak istemiyorlardı. Genç kadın sımsıkı sarıldığı adamın ağırlığına aldırmadan yatıyordu. Göğüsleri neredeyse dümdüz olmuştu. Genç adam tüm ağırlığını

vermiyordu elbette. Ama tüm atletik fiziğine rağmen yorulmuş gibiydi. Gamze için harcadığı efor, takdir edilecek kadar güçlü ve uzundu. Bir iki dakika sonra ancak nefesini kontrol etmeyi başarabilmişti. Genç kadının mutluluktan ve hazdan buğulanmış gözlerinden birisine bir öpücük kondurdu. Yavaşça yana kaydı.

Tıpkı daha evvel dediği gibi yaptı. Sakalı hafif uzamış yanağını genç kadının göğüslerine yaslayarak gözlerini yumdu. Gamze de parmaklarını adamın saçlarına götürdü. Usulca okşamaya başladı. Nemlenmiş saçlarını okşarken, hâlâ yaşadıklarını düşünüyor ve buna inanamıyordu. Göğsünde yatan adamın Akın olmasına inanamıyordu. Kendi rahatlığına inanamıyordu. İnanabildiği tek şey, yaşadıklarının çok güzel olduğuydu. Okşamaya devam ederek gözlerini yumdu. Akın haklıydı galiba?.. Bu seks insanın uykusunu getiren bir faaliyetti. Göz kapakları inanılmaz bir hızla ağırlaşmıştı. Sanki birisi damarlarından uyku getirici bir iğne yapmıştı. Oysa kalkıp banyoya gitmesi ve temizlenmesi lazımdı. Bacaklarına bulaşan kanı ve aldığı zevkin delili olan bir miktar sıvıyı yıkaması gerekiyordu.

Sanki bunu hissetmiş gibi Akın da başını kaldırdı. Uykulu gözlerinin içine baktı. Gülümsedi.

"Uyumadan önce bir duş alıp temizlenmek ister misin?"

"Hıı!" dedi genç kadın da uykulu bir sesle. Adama da kan bulaştığını hatırladı. Bu kan da neyin nesiydi gerçekten?

"Gel bakalım küçük bebek!" Akın yataktan kalkarken onu da bir bebek gibi kucaklamıştı. Gamze hemen kollarını boynuna sardı. Çıplak bedeni ona göre çok narin ve belli ki fazlasıyla hafifti. Güçlü kolların verdiği emniyeti hissederek gülümsedi. Başını adamın boyun çukuruna gömdü. Uykulu ve yorgun bedeninin banyoya götürülmesini bekledi. Aslında yorulacak fazla bir şey yapmamıştı. Bütün işi neredeyse şu nefis adam yapmıştı. Fakat hayatında ilk kez ve inanılmaz güçte bir orgazm yaşayan bedeni, bunun etkisiyle çok yorgundu.

Banyonun lambası yakılıp da ayakları yere dokundurulduğunda gözlerini açtı. Hâlâ sıkıca adama sarılıydı ve yüzü de göğsündeydi. Onun suyu açtığını ve güneş enerjisinin bu soğukta bile kaynar yaptığı suyu ılıklaştırmasını bekledi. Bir yandan da genç adamın teninin kokusunu çekiyor, minik öpücüklerle o tenin tadını algılıyordu.

"Hadi bakalım uyuyan güzel!" dedi genç adam. Onu duşun altına soktu. Sonra bir çocuk gibi yıkamaya başladı. Ilık su doygun bedeninden akarken, gecenin görsel izlerini de silip götürüyordu. Tabii sadece cinsel olanlarını… Beyaz teninin birçok yerinde suyla gitmeyecek bariz

kızarıklıklar vardı. Özellikle hoyratça bir muamele ile sevilen göğüslerindeki kızarıklıklar, vücudunu iyi tanıyan Gamze'ye oralardaki diş izlerinin kalacağını söylüyordu. Adamın bir buçuk yıllık birikmiş ihtirasının delilleri neredeyse her yerindeydi. Buna aldırmadı. Vücudunu yakın zamanda bir daha kim görecekti ki? Bir reklam çekimi yoktu. Kaan mı görecekti? Bu da zayıf bir ihtimaldi. Acaba adam cezaevinden çıkar çıkmaz kendisiyle sevişmek ister miydi? Bu düşünce ile uykusu biraz açıldı. İsterdi belki… Ne yapacaktı o zaman? Daha üzerinde bu sevimli adamın… arkadaşının… en yakın dostunun… aşığının kokusu varken, onunla rahatça birlikte olabilir miydi? En uygun kelimeyi bir türlü bulamıyordu. Bu adam şu an itibariyle nesi olmuştu? Arkadaşı mı, dostu mu, aşığı mı? Aşığı kelimesi önceleri çirkin gelirken şimdi de özel bir ifadeymiş gibi geliyordu.

Sonra buraya ailesinin geldiğini hatırladı. Çok şükür ki ailesi geliyordu… Onlar buradayken Kaan ile yalnız kalmaları zaten mümkün olmazdı. Bu düşünce içini rahatlatmıştı… Garip ki… şu an bedenini Akın'dan başka bir erkekle paylaşmaya hazır hissetmiyordu.

Adamın sabunlanma bezine o çok sevdiği Sandal Ağacı kokulu sıvı duş jelini dökmesini ve köpürtmesini izledi. Koku aydınlık banyoya yayılmıştı. Sonra bezi önce gerdanında hissetti. Kıpırdamadan onun kendisini ovmasını, okşarcasına sabunlamasını bekledi. Her yerinde gezinen sabunlu bezle, bacaklarının arasını bile utanmazca temizlemeye uğraşmıştı. Sırtında, kalçalarında süren işlem, çok dinlendiriciydi. Çocukluğundan beri kimse kendisini böyle sabunlamamıştı. Adamın yumuşak hareketleriyle döndürülüyor, bir çocuk gibi kolu kaldırılıp koltuk altı siliniyor, sonra yine döndürülüyordu. Ta ki her yeri iyice sabunlanıncaya kadar… Özellikle her bir bacağını kaldırıp da sabunlanması için genç adamın eline bıraktığında, içinde yeni titreşimler oluşmaya başlamıştı.

Genç adamın işi bitince bu sefer aynısını ona kendisi yaptı. Kendi heyecanı sadece sertleşmiş küçük göğüs uçlarından belli oluyordu… Bir de hızlanmış nefesinden… Ama adamın kasıklarında gezinen eliyle onun heyecanını sadece görmüyor… hissediyordu da.

"Yeniden yapalım mı… arkadaşım?" diye yarı şaka yarı ciddi bir sesle fısıldadı. Sesi titrek çıkıyordu… Arzusu hissediliyordu…

Akın buna zaten çoktan hazır gibiydi. Masumane yıkanma istekleri birden ateşli bir oyuna dönüşmüştü çünkü. Kalın kaşları hafifçe kalktı. "Burada mı?" diye sordu.

"Sen nerede istersen!" Onun sözlerini hatırlamıştı birden.

"Banyoda yapmayı sevmediğini söylemiştin?.."

"Sevmiyorum…" diye onayladı genç adam. Bu düşünce bile aklına Kaan'ı getirmişti ve bundan hoşlanmamıştı. Gamze'nin onunla birlikte böyle bir banyo tecrübesi olmadığını bilmesine rağmen, sinirlenmesine engel olamıyordu. "Şu jakuziyi doldursaydık belki…"

İkisi birden büyük banyodaki boş jakuziye baktılar. İkisi birden '*Belki bir daha ki sefere…*' demek istiyordu ama bunu diyemediler. Bir daha ki seferenin olamayacağını, olmaması gerektiğini ikisi de biliyordu.

Akın bolca akan suda bedenlerini iyice durulayıp genç kadının bornozuna uzandı. Hiç acele etmeden giymesine izin verdi. Sonra da bir baş havlusuyla uzun saçlarını kurulamaya başladı… Gamze ise heyecanının sonlarına yaklaşmıştı. Bu ne garip bir şeydi böyle? Adamın saçların basitçe kurulaması bile içindeki tüm cinsel dürtüleri tavan yaptırmıştı. Varlığından bile haberi olmadığı dürtüleri… Bu ne saçma bir şeydi? Ama bunu düşünecek hali yoktu o an. Adamın elini ittirdi ve aceleyle raftan bir havlu aldı. Ondan çok daha hızlı bir şekilde iri vücudunu kuruladı ve elinden çekerek yatak odasına götürdü.

"Hadi, yine yapalım!" dedi umursamaz bir açgözlülükle. Hiçbir şeyi umursamıyordu o anda. Ne Kaan'ı, ne yarını ne de ikisi arasında bozulmaya başlayan arkadaşlığı… Uykusu iyice açılmıştı. Tüm istediği onu yine içinde hissetmek, güçlü kollarıyla kendisine sarılmasını sağlamaktı.

10. BÖLÜM

Akın kapıdaki görevlinin kendisine verdiği yaka kartını takmıştı. Bu kart sayesinde herhangi bir mahkûm yakınının uğraştığı prosedürden kurtuluyordu. Giriş kapısında görev yapan yakışıklı infaz memuru, giderken onu selamladı. İçeride kendilerinden başka, monitördeki görüntüleri sürekli kontrol eden iki genç asker ve bir astsubay daha vardı. Kendisine belli etmeden dikkatlice bakmışlardı. Akın da önceden tanıdığı genç infaz koruma memuruna gülümseyerek küçük kulübeden çıktı. Cezaevinin ana bina girişi ile kendi arasında elli metrelik bir avlu vardı. Uzun adımlarla avluyu geçti. Nereye gideceğini çok iyi biliyordu. Garip ki bir buçuk senesini geçirdiği bu yer, kendisinde herhangi bir his uyandırmamıştı. Ne acı, ne üzüntü ne de sevinç. Burada borcunu ödemişti ve artık başka bir şey ifade etmiyordu. Belki ana binaya girinceye kadar hisleri değişirdi…

Binanın mavi renkli demir kapısı açıldı genç bir asker meraklı bakışlarla kendisini süzdü… Sonra göğsündeki giriş kartına baktı. Genç adam ona aldırmadan içeriye girdi. İçeride havaalanlarındaki gibi bir düzenek vardı. X-Ray cihazı ve elektronik bir kapı… Kapının arkasında daha önceden tanıdığı infaz memurlarından birisi kendisini bekliyordu. X-Ray cihazının karşısında ise bir astsubay ve bir infaz koruma memuru birlikte oturuyorlardı. İlk girdiğinde birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Zaten akşama kadar yapacak fazla bir iş de yoktu. İçeriye giriş olduğu zamanlarda da, cihaz çalışırken içinden geçenlere birlikte bakıyorlardı. Böylece hem asker hem de Adalet Bakanlığına bağlı bir sivil memur, görüntüleri birlikte kontrol ediyorlar ve olabilecek bir kayırmaya da engel oluyorlardı.

Genç adam onlara selam verirken kabanını çıkardı. Büyük plastik kaplardan birisini alıp içine bıraktı. Pantolonunun kemerini ve saatini de çıkardı. Zaten cep telefonunu ve bozukluk para dâhil metal olabilecek her şeyini park yerindeki arabada bırakmıştı. Onları da geniş kaba koyup yürüyen bandın üstüne bıraktı. Ayakkabılarına uzandı. Kendisine uzatılan adi plastik terlikleri giyerken ayakkabılarını da aynı bandın üzerine koydu. Bırakır bırakmaz eşyaları hareketli sistem üzerinden cihazın karanlık midesine doğru yola çıkmışlardı bile. Kendisi de giymiş olduğu plastik terliklerle duyarlı kapıdan geçti. Kapıdaki hiçbir

ışığın yanmaması ve ötmemesi, temiz olduğunun göstergesiydi. Karşıdaki memur elini uzattı.

"Hoş geldin Akın!"

Genç adam uzun boylu infaz memurunun elini sıktı. Hemen hemen kendi boyunda, ellili yaşlarda, gülümseyen yüzlü bir adamdı. Hâlâ siyahı çok olan gür saçları, esmer cildi ve yüz hatlarıyla klasik bir Elazığlıydı.

"Hoş bulduk Yaşar Abi!" dedi genç adam da onun elini sıkarak. Başını çevirdi. Eşyaları yürüyen bandın sonuna gelmişti. Onların röntgenlenmiş görüntülerini dikkatle izleyen asker ve infaz koruma memuru, bir şey göremeyince, ilgilerini kaybettiler ve yine birbirleriyle muhabbete başladılar. Genç adam yeniden ayakkabılarını giydi. Sonra kemerini ve kabanını aldı. O sırada bir başka genç asker, arkalarındaki demir kapıya vurdu. Demir kapı diğer taraftan açıldı. Onun da ardında birkaç infaz koruma memuru vardı. Binanın bu kapısından sonra içeride hiç asker bulunmazdı.

Yaşar ile birlikte uzun adımlarla yürüdüler. İki demir kapı daha geçtiler. Onlar açıktı ama her birisinin başında en az iki üç memur bekliyordu. Bir koridordan yürümeye başladılar. Koridorun ortasında ve sonunda da iki üç kişinin oturduğu masalar ve sandalyeler vardı. Görünüşte memurların hiç birisi bir şey yapmıyordu. Öylece oturuyorlardı. Tüm işleri bulundukları beş on metrekarelik yeri gözlemekti.

Bu arada Yaşar ile fazla konuşmadılar. Zaten daha buradan çıkalı kaç gün olmuştu ki? Konuşacak pek fazla yeni bir şey yoktu. Sadece dünyanın en güzel kadınlarından birisiyle tanışmıştı. Hepsi bu! Ha, bir de onunla çok güzel birkaç eğlenceli gün geçirmişti. Onunla dün gece sabaha kadar dört kere seviştiği de göz ardı edilemezdi… Gamze'nin bir daha kanaması olmamıştı. Rahatlayan genç adam ona doymakta zorluk çekmişti. Kısa uykulardan sonra uyandıkça onu kendisine çekmiş, öpüp okşayarak arzusunu ona belli etmiş, o da hiç sesini çıkarmadan bu isteklerine uymuştu. Bir kere bile mızıldanmamıştı. İstediği her pozisyona da uysalca boyun eğmişti.

Ve şimdi buradaydı…

Hayat ne garipti… Şimdi de sabaha kadar seviştiği bu özel kadının, bu şahane varlığın başkasıyla evlenmesi için uğraşıyordu. Buraya gelirken ayakları adeta geri geri gitmişti. Yataktan kalktığında Gamze bitkin bir halde uyuyordu. Özellikle son sevişmelerinde tüm kontrol onda olduğu için fazlasıyla yorgundu. Üstte olmaktan hoşlandığını keşfetmişti

ve son dakikaları nefes nefese değerlendirmişti. O saçların savruluşundaki güzelliği bir türlü unutamıyordu.

Ama… Ama kahretsin ki hamileydi…

Ve bu bile o kadar önemli değildi artık! Karnındaki o çocuğa artık soğuk değildi. Belki de Kaan'dan daha fazla o çocuk üzerinde hakkı vardı. Çünkü Kaan şerefsizi bu kadınla birkaç iğrenç dakikadan fazla vakit geçirmemişti.

Evet! Asıl mesele başkaydı…

Ne yazık ki genç kadın Kaan'ı sevdiği konusunda ısrarcıydı. Dün gece ne olduğunu bilmiyordu. Neden kendisini tamamen sunduğunu da bilmiyordu. Cinsel arzularındaki taşkınlık deyip geçmek de doğru değildi. Bu kadar basit olamazdı. Gamze cinsel arzularını dinleyecek kadar tecrübeli değildi. Olamazdı ama başka ne olabilirdi ki? Ne olabilirdi? Fazla bir ihtimal yoktu. Kahretsin!

Bunun bir teşekkür olması ihtimali yüreğini öyle yaralıyordu ki!

Genç kadının son birkaç gün için böyle teşekkür ettiğini düşünmek, Akın için çok acıydı. Yol boyunca bunu düşünmüştü. İnanılmaz huzursuzdu. Daha evvel de kendisine minnet duyan kadınlarla yatmıştı. Bir diktatörün elinden kurtardığı kadın doktor vardı… Ve uçağı ormanlık alana düşmüş bir Macar kadın milletvekili… O uçakta kendisi de vardı… Hatta hayatını kurtardığı bir prenses bile vardı listede… Ama… Ama o kadınların hepsi de tecrübeliydi ve ne istediklerini biliyorlardı.

Gamze ise… Gamze ise o yaşına rağmen fazlasıyla masumdu…

Cinsellik hakkında bildiği en önemli şey canının acıyacağıydı! Bu ne kadar da komikti! Kocaman bir kadındı ve her seferinde canının acıyacağını sanıyordu. O hayvan herif ne yapmıştı ki bu kadına? Onun canını acıtacak neler yapmıştı? Onu böyle düşündürecek ne iğrençlikler olmuştu?

Keşke dün gece olmasaydı…

Keşke!

Aslında böyle diyeceğini biliyordu… Onu daha o seksi gecelikle karşısında görünce tüm direncini kaybetmişti… O kadar güzel olması korkunç bir yaradılış hatasıydı… Allah'ın bile onu yarattıktan sonra şaşırdığına, mutlu olduğuna emindi. Öylesine güzeldi ki, donup kalmıştı… Aslında o anda kafasını öne eğmiş, onu düşünüyordu. Birkaç saat sonra bir daha asla görmeyeceği kadını düşünüyordu. Ve o kadın karşısındaydı işte! Ve o aptal kadın, tüm tecrübesizliğine rağmen önüne

diz çökmüş, kendince teşekkür etme yöntemini acemice kullanmıştı. Yapacaklarına hazır değildi. Masumluğuna rağmen cesareti ve minnet duyguları öne çıkmış, her kadının kolayca cesaret edemeyeceği bir şey yapmıştı…

Minnet! Kahretsin!

Keşke o teklif ettiği parayı alsaydı… Keşke evin güvenlik sistemini değiştirmeseydi… Aslında keşke onun arabasına o karlı günde hiç binmeseydi… Ve keşke Kaan'ı kurtarma sözü vermeseydi…

Onun dün geceki gibi teşekkür etmiş olması şimdi canını acıtıyordu. Ve emindi ki uyanınca o da pişman olacaktı… Sevdiği bir adam vardı ve bunu ona yaptığı için pişmanlık ve vicdan azabı duyacaktı!

Masum Gamze… Soğuk ama aslında ateş gibi olan Gamze… Mesafeli ama aslında insancıl olan Gamze… Sevişirken her şeyini fedakârca sunan Gamze… Onu o yatakta terk edip buraya gelmek gerçekten çok zor olmuştu. Hatta ölüm…

Şimdi ise onu kendi eliyle bir başka erkeğe teslim edecekti!

Koridor boyunca yürürken kabanını giydi ve kemerini geri taktı. Şimdi '*Eğitim Servisi*' yazan bir kapıdan girmişlerdi. Bir merdivenlerden çıkmaya başladılar. Merdivenlerden iki kat yukarı çıktılar. İlk katta konferans salonunun kapısı vardı. İkinci katta demir bir kapıyla karşılaştılar. Yaşar kapının yanındaki zili çaldı. Hemen kısa boylu esmer bir mahkûm koşarak geldi. Eğitim Servisi'nin işlerini gören birkaç genç mahkûm vardı. Genellikle efendi, kader kurbanı olan gençlerdi.

"Ooo? Akın abi?" dedi çocuk gözleri parlayarak. Demir kapıyı açmıştı. "Senin çıktığını sanıyordum?"

"Çıktım… Bu sefer de gezmeye geldim!" dedi genç adam gülümseyerek. O sırada diğer mahkûm gençler de gelmişti. Kimisi Eğitim Servisi'ne ait çay ocağından kimisi de ilerideki kütüphaneden çıkmıştı. Genç adam hepsiyle el sıkıştı. Birkaç kelimeden sonra Yaşar'ın yönlendirmesiyle yanlarından ayrıldılar ve upuzun bir koridor boyunca yürüdüler. Koridorun sonunda buranın sorumlusu öğretmenlerin odası vardı. İçeriye girdiklerinde, erkek öğretmen Erhan Hoca hemen yerinden fırladı. Her zaman enerjik ve her zaman güler yüzlüydü. Akın'dan bile neşeli, asla surat asmayan birisiydi. Bu kasvetli binada bunu başarmak ise, mucize gibi bir şeydi. Orta boylu Erhan Hoca ayrıca her zaman şık giyinirdi. Bulunduğu yerde dikkati çeken insanlardandı.

"Vay! Akın'cım! Hoş geldin!" dedi samimice. Akın onun çok iyiliğini görmüştü. Kendisinden fazla büyük değildi. Onun samimi elini

sıkarken, kendisine sarılıp erkekçe alınlarını tokuşturmasına da izin verdi.

"Nasılsın Hocam?" dedi o da ona saygıyla.

"İyidir… Sen ne yapıyorsun? Alıştın mı özgürlüğe?"

"Hem de ilk saat!" dedi genç adam gülümseyerek. Sonra bakışlarını çevirdi. Sağ tarafta güler yüzlü, çok sevimli genç bir kadın duruyordu. Onun da dudaklarında nazik bir gülümseme vardı.

"Nasılsın Akın?" dedi ona. Aslında mesleğe yeni başlayan çok genç bir öğretmendi.

"İyiyim Aslı Hanım… Siz nasılsınız?"

"İyiyim… Uğraşıyoruz!"

"Kolay gelsin…"

"Çay içelim mi?" diye sordu Erhan Hoca hemen. "Savcı Bey aradı. Kaan ile görüşmenizi sağlamamızı rica etti. O da birazdan koğuşundan gelir. Gelinceye kadar sıcak bir çay iyi giderdi? Dışarısı çok soğuk olmalı!"

"Evet!" dedi Akın başını eğerek. "Soğuktu… Bir çay içebiliriz."

Kapıda bekleyen mahkûm gençlerden birisi Erhan Hoca'nın bir bakışıyla hemen çay getirmek için uzaklaştı.

"Eee? Söyle bakalım? Çıktıktan sonra ne yaptın? Mesleğe döndün mü?" diye sordu Erhan Hoca. Eliyle de masasının önündeki koltuğu işaret etmişti. Oraya oturan Akın başını salladı iki yana.

"Artık sivilim. Devlet için çalışmıyorum."

"Ne yapacaksın peki? Arkadaşlarından Tahir ile tanışmıştım. Seninle ortak bir otel işinde olduğunuz söylemişti. O iş devam ediyor mu hâlâ? O işin başına mı geçeceksin?"

"Bilmiyorum… Henüz karar vermedim."

Kısa bir sessizlik oldu. Çaylar ise bulundukları yere inanılmaz bir hızla gelmişti. Genç adam kendisine uzatılan çayı aldı ve içine şekerini atıp karıştırdı.

"Senin Kaan ile ne işin olur Akın?" diye sordu Erhan Hoca. Konuşmak için çay getiren mahkûmun çıkmasını beklemişti. "Sen onu pek sevmezsin, o da seni…"

"Onun çıkacağını biliyor musun Erhan Hocam?"

"Evet… Böyle bir söylenti var ama henüz bize resmi bir yazı gelmedi. Sadece ben ve kurum müdürü biliyoruz. Sen nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte… Duydum bir yerden."

"Çıkacak mı cidden?"

"Çıkacak!" dedi Akın da kesin bir sesle. "Ben de çıkmadan önce onu bir göreyim istedim. Aramızda özel bir mesele vardı. Yolum Elazığ'a düşmüşken savcıya rica ettim. Bu özel görüşmeyi ayarladı."

"Elazığ'dan daha yeni gitmedin mi sen? Yolun ne zaman Elazığ'a düştü?" diye sordu zeki adam ince bir kinayeyle.

O sırada aralık duran kapı çalınmadan açıldı. Uzun boylu Yaşar içeriye girmişti. "Kaan'ı getirdik hocam!" dedi ikisine birden.

Erhan Hoca sadece birkaç yudum aldığı bardağını hemen masaya bıraktı. "O halde biz çıkalım. Yalnız konuşacaksınız anladığım kadarıyla?" dedi. Ayağa kalkmaya davranmıştı. Fakat Akın ondan önce davranıp onu engelledi. Kendisi ayağa kalkmıştı.

"Gerek yok hocam. Yan taraftaki sınıf boştu sanki? Orada konuşuruz. Siz işlerinizi halledin. Yerinizden etmeyelim sizi…" dedi ona. Sonra da bir yudum bile almadığı bardağını masaya geri bıraktı.

Erhan hoca sesini çıkarmadan onayladı bu isteğini. Sadece başını eğmişti. Genç adam kapıya doğru yürüdü. Yan sınıf küçüktü ama yirmi kadar mahkûma burada eğitim verilebiliyordu. Eğitim servisinde iki tane böyle bir sınıf ve ayrıca bir tane de bilgisayar eğitim sınıfı vardı.

Yaşar önden gidip Kaan'ı sınıfa sokmuştu. Kapının ağzında bir an bakıştılar. Akın tek başına içeriye girdi. Yaşar da onun ardından kapıyı kapatıp ikisini yalnız bıraktı.

Akın'ın gözleri Kaan'a kaydı.

Gerçekten de yakışıklıydı iğrenç herif! Ortadan ayrılmış kahverengi saçları ona yakışıyordu. Güzel bir yüzü vardı. Hoş bir burun, erkeksi yeşil gözler… İçerisi kaloriferli olmasına rağmen kalınca bir kazak giyerek gelmişti görüşmeye… Yine de yağsız atletik vücudu belli oluyordu. Bu vücudun Gamze'ye dokunduğunu düşündükçe… içinde dayanılmaz bir öfke kabarıyordu. Eğer daha efendi, daha sade bir insan olsaydı buna kızmazdı… Genç kadının daha önce bir erkekle yatmış olmasına değil, bu erkekle yatmış olmasına içerleniyordu.

Kaan o sırada burnunu kâğıt bir mendile siliyordu. İçerisinin sıcağına rağmen üşütmüş olduğu belliydi. Burnunu da çekiştirip duruyordu. Sonra başını kaldırıp da Akın'ı görünce, gözleri irileşti. Hatta bir adım geriye gitmişti. Herhalde dünya üzerinde görmeyi beklediği en son adam oydu… Şaşkınlıkla dudakları aralandı.

"Sen!" dedi üşütmüş çatlak sesiyle.

"Ben!" dedi Akın hiç gülümsemeden… Şimdi çok az kişinin görebildiği değişik yüzü gözüküyordu… İnanılmaz sert, ciddi ve neredeyse ölümcül… Herkes gibi Kaan da onun önceden asker olduğunu, iki erkek kardeşi küçük bir kız yüzünden gözünü kırpmadan öldürdüğünü biliyordu. Arkasında çok güçlü insanlar olduğunu da biliyordu. Her ne kadar ağır tahrik altında cinayet işlemiş gibi düşünülerek cezası indirilmişse de bunu sağlayan güçlü birilerinin olduğu bir şehir efsanesi değildi.

Genç adam eliyle en ön sırayı işaret etti.

"Otur!"

Emreden sesinde ölümcül bir soğukluk vardı. Kaan farkında olmadan bu emre uydu. Sıranın arasına girip tahta sandalye üzerine oturdu. Zaten oturmak daha iyi gelmişti. Akın kendisinden çok daha uzun ve iriydi… Onun yanında kendisini aciz hissediyordu. Genç adamın vücudundan öylesine bir güç akıyordu ki, ürkmemek mümkün değildi. Aklında binlerce sorunun binlerce cevabı geçmesine rağmen neden onun burada olduğunu anlayamıyordu. O bu berbat yerden çıkmamış mıydı?

"Sen tahliye olmamış mıydın?" diye sordu korkusunu gizlemek için hafif bir alayla. "Yoksa yanlış yaptıklarını anlayıp seni geri mi tıktılar?"

Onun karşısında ayakta duran genç adam cevap vermeden Kaan'ı süzüyordu. Sonra yavaşça yandaki sıranın üzerine oturdu. Birkaç saniye daha konuşmadan bakıştılar. Rahatsız olan Kaan bakışlarını kaçırıp duvardaki yeşil yazı tahtasına baktı.

"Seni buradan çıkarabilirim!" dedi Akın yavaşça.

"Ne?" Kaan şaşkınca kaşlarını kaldırmıştı. Bakışlarını yeniden Akın'a çevirmişti. Bu adam ne diyordu böyle?

"Buradan çıkmak istiyor musun?" diye ifadesizce sordu Akın.

Kaan cevap vermeden önce uzun uzun Akın'ın ciddi yüzünü süzdü. Yine de şaka yaptığını düşünüyordu. "Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu yine de. Bu fikir birden ümitlenmesini sağlamıştı. Böyle yerlerde kalan insanların tek desteğiydi ümit…

"Güçlü dostlarım var! Bunu biliyorsun." dedi genç adam sakince.

"Peki neden çıkmama yardım edeceksin?" Bunun cevabı hiç önemli olmasa da Kaan kendisini sormak zorunda hissetmişti.

"Senin de güçlü dostların var!" dedi Akın donuk bir sesle.

"Kim?"

Genç adam hafif bir iç çekti. Bu andan nefret etmişti. "Çocuğunun annesi!" dedi sakin olmasına çalıştığı bir tonla.

"Kim?" diye sordu Kaan şaşkınca. Kâğıt mendile yeniden burnunu silmişti.

"Ne demek kim? Kaç tane kadını hamile bıraktın?" diye homurdandı Akın.

Kaan'ın biçimli kaşları çatılmıştı.

"Ben kimseyi hamile bırakmadım!" dedi düşünceli bir tonla. Sonra bakışları değişti. Gözlerini kısarak Akın'ın soğuk lacivert gözlerine baktı. "Dur bir dakika! Gamze mi yoksa?"

"Bildin!" dedi Akın.

"Cidden Gamze mi? Hâlâ hamile olduğunu mu iddia ediyor? İnanamıyorum! Hay Allah!" Bir an durakladı. Dikkati başka yöne kaymıştı. "Gamze mi benim güçlü tanıdığım?.. Bu inanılmaz! Onun bir sürü kişiyi tanıdığını tahmin edebilirim fakat beni çıkartacak kişiler olduğunu sanmam. Beni kurtarması için hâkimle bile yatmasını söylemiştim ama kızgınlıkla söylenmiş sözlerdi! Yaptı mı yoksa soğuk cadı?"

Akın yumruklarını sıktı. Yine de elinden geldiği kadar sakin bir sesle sordu. "Sen ona hâkimle mi yatmasını söyledin? Seni kurtarması için çocuğunun annesine bunu mu teklif ettin?"

"Ya… Kızgınlıkla söyledim dedim ya! Gerçekten yapacağını ne bileyim! Yaptı mı yoksa?"

"Hayır!" dedi Akın sıkılı dişleri arasından. Yapmamıştı elbette! Ama daha iyi bir şey yapmıştı… Kendisiyle yatmıştı…

"Dinle! Çocuğunun annesi deyip durma! Benden olduğu bile kesin değil. Hatta olmadığı daha kesin!"

"Bu ne demek?" diye sordu Akın tehlikeli bir tonla.

"Gamze ile tanıştığımızda onun kaşarlanmış bir kadın olduğunu sanıyordum. Bizim camiada insanlar birbirleri hakkında fikir sahibidirler. Birbirlerini tanırlar. Onunla yüz yüze hiç görüşmemiştim ama hakkında yazılanları okuyordum tabii. Öncelikle sandığım gibi bir kadın çıkmayınca şaşırdım…"

"Ne bekliyordun?"

"Dediğimi gibi, kaşarlanmış bir kadın bekliyordum. Haftasında yatağa atarım diyordum. Fakat o kadar soğuk ve kibirliydi ki, bana

yakınlık göstermesine rağmen haftalarca elimi bile süremedim ona!"

"Senin için yazık olmuş!" dedi Akın alaycı bir tonla. "Ne yaptın? Elde etmek için başka teknikler mi denedin?"

"İşin doğrusu… evet!" diye onayladı Kaan yavaşça. "Onu tanıyor musun? Onu yakından gördün mü hiç?" diye sordu bu sefer Akın'a.

"Tanıştık…" dedi genç adam da ayrıntıya girmeden.

"O halde ne kadar güzel olduğunu biliyorsundur?.. Tıpkı bir melek gibi değil mi? Dayanılmayacak kadar güzel bir melek!"

"Madem o melek seni haftalarca oyaladı… neden koğuşta onunla ilgili hikayeler anlatıyordun?"

Kaan omuz silkti. "Aslında hepsi onunla ilgili değildi… Diğer kadınlar da vardı… İnsanlar böyle şeyleri dinlemeyi seviyorlar."

"Tabii seni de önemli biri gibi gösteriyordu değil mi?"

Kaan başını salladı. "Öyle! Herkesin arkasında seninkiler gibi güçlü adamlar yok. Bir parça toz yüzünden burada haftalardır sürünüyorum! İnsanlara kendini kabul ettirmek ne kadar güç, biliyor musun? Hele de herkes seni çok kazanan ünlü bir manken olarak görüyorsa! Fakat ne gezer! Ben Gamze'nin onda biri kadar bile kazanamadım. Kazandıklarım da ıvır zıvıra gitti!"

Akın çatılmış kaşlarla sordu. "Şimdi söyle bana! Gamze ile kaç kere yattınız? Doğruyu söyle ama! Yoksa canını yakarım?"

"Bu seni niye ilgilendiriyor? Koğuştayken bunları anlatıyorum diye üzerime yürümüştün?"

"Bak aslanım! Seks hayatın beni yine ilgilendirmiyor. İstersen erkeklerle yat! Ama Gamze konusunda doğruyu bilmeliyim! Anladın mı? Şimdi söyle bana! Onunla kaç kere yattınız? Neden çocuk senin değil diyorsun?"

"Gayet basit!" dedi Kaan da öfkeyle. "O şıllık beni haftalarca oyaladı! Ona şirin görüneceğim diye neler yaptım. Sonunda benden hoşlandığını, hatta sevmeye başladığını anladım. Ama buna rağmen bile evlenmeden önce sevişmek istemiyordu. Anlıyor musun? Daha önce kimler oldu bilmiyorum. Benden önce kimlerle seviştiğini de bilmiyorum. Bir keresinde sandığım kadar tecrübeli olmadığını bana söylemişti. Sanırım haklıydı ki, öpüşürken bile korkaktı. Bence o kadın frijidin kendisi! Daha evvel birisiyle yatmışsa da eminim kimseye zevk vermemiştir!"

Akın'ın dişleri iyice sıkılmıştı.

"Çocuk konusuna gel!"

"Yılbaşı gecesi bir kere beraber olduk sadece… O da olmak denirse! İkimiz de sarhoştuk. Üstelik de beni sevdiğini söylemesine rağmen kedi gibi vahşiydi. Çırpınıp duruyordu…"

"Eee?"

"Ne eee'si? Sarhoştum… Tam hatırlamıyorum… O durmam için yalvarıp duruyordu. Zor ikna ettim. Ama…"

"Ama?"

"Şey! Olan oldu işte!"

"Ne oldu?"

"Ben… Ben kendimi tutamadım… O çırpınırken çok heyecanlanmıştım…"

"Ne oldu?" diye tekrar etti Akın sertçe.

"Tam birleşme anında… boşalıverdim… Hepsi bu! Yemin ederim! Ben onu beceremedim bile! Yani o şıllığın beden hamile kalması imkânsız! Yalan söylüyor! Kim bilir kimin piçini bana yedirmeye çalışıyor!"

Akın daha fazla dayanamayacaktı. Ani bir hareketle adamın ensesini tutup sertçe masaya çarptı. Kaan'ın masaya sertçe çarpan burnundan kan fışkırdı. Hemen iki eliyle burnunu tutmuştu. Acıdan ve nezleden kızaran gözleriyle hayretle önce elindeki mendile bulaşan kanına, sonra Akın'ın kızgın yüzüne baktı.

"Seni… Seni hayvan! Sen ne yaptın? Burnumu kırdın!" diye bağırmaya yeltendi. Fakat Akın yenden uzanıp onun kafasını yakalamış ve yanağını masaya sertçe yaslamıştı.

"Dinle pislik! Burnun henüz kırılmadı… Bunu da birilerine söz verdiğim için yapmıyorum. Ama… Ama bir daha Gamze'ye şıllık dersen… bu cezaevinden hiç çıkmayacağımı da bilsem… seni buracıkta gebertirim!" dedi dişleri arasından. "Allah şahidimdir, bunu yaparım! Buradaki herkes gelse, seni elimden alamaz! Anladın mı beni? Anladın mı beni?.."

Kaan'ın gözleri kocaman olmuştu. Burnundan sıranın üzerine kan damlıyordu. Miktarının azlığı, kırığı olmadığını gösteriyordu. Belki de sadece küçük bir çatlak… Ama çok sızladığı kesindi. Zorlukla "E…evet!" diye fısıldadı.

"Bir daha uyarmayacağımdan emin ol!" Son derece kararlı bir

sesi vardı. Elini çekti ve adamın doğrulmasını izledi. "Sil şu sırayı da pis kanın üzerinde kalmasın!" diye emretti sertçe.

"Sen hayvanın tekisin!" dedi yine de Kaan.

"Öyleyim!" dedi Akın da acımasızca.

Elindeki kâğıt mendil ile sıranın üzerindeki kendi kanını silen Kaan, yetmeyince cebinden bir mendil paketi çıkardı. İçinden iki tane daha aldı. Birisini kendi sızlayan burnuna götürürken diğeriyle de silmeye devam etti. Akın ise başını önüne eğmiş, onunla ilgilenmeden düşüncelerine dalmış gibi gözüküyordu.

"Senin… Gamze ile ilgin ne?" diye sordu Kaan. Acıdan sesi kötü çıkıyordu. Hem grip yüzünden hem de burnuna dolan kan yüzünden genizden konuşuyor gibiydi. "Daha evvelden mi tanışıyorsunuz? Yoksa başkası aracılığıyla mı geldin?"

Akın dalgınlığından sıyrılmıştı. "Bu şimdilik seni ilgilendirmez. Dinle beni, Gamze hamile ve ben buna şahidim. Çocuğun senden olduğuna çok emin… O gece ne yapmışsan, en azından onu hamile bırakmayı becermişsin!"

"Dedim ya! Bu imkânsız! O şıl… Yani beni onun içine bile giremedim! Çırpınıp duruyordu. Canının acıdığını söyledi yanlış hatırlamıyorsam! Bir bakire gibi benle mücadele ediyordu! Hatta öyle bir şeyler söyledi! Benim de kafam iyiydi…"

"O bakireydi!" dedi Akın da…

"Ne?"

"O geceye kadar o bakireydi! Sen ne biçim adamsın? Bu konuyu onunla hiç konuşmadınız mı?"

Kaan masayı silmeyi bıraktı. Şaşkınca kaşlarını kaldırmıştı. "Elbette hayır! Sen çıktığın her kadına bakire misin diye sorar mısın? Onun ilişkilerini herkes biliyordu zaten! Beraber olduğumuz sürede de bunu hiç konuşmadık. Zaten haftada bir veya iki kere görüşebiliyorduk. Son zamanlarda söylentilerdeki kadar tecrübeli olmadığını anlamıştım ama… bakire olması?.."

Akın da çatık kaşlarla bunu düşünüyordu. Ortada kocaman bir soru, anlamsız cevaplar vardı. Kaan'ın yalan söylemediğini biliyordu. Söylese bunu hissederdi. Zaten şu anda yalan söyleyebilecek durumda da değildi. Öyleyse her şey baştan sona karışmıştı.

Kahretsin!

Dün gece… Dün gece Gamze'nin bekâretini Kaan değil…

kendisi almıştı o halde?! O kanın sebebi şimdi anlaşılıyordu! Gamze bile gerçeğin farkında değildi! Genç kadın o sarhoş haliyle yaptıklarını seks zannediyordu. Kaan ona sahip olmayı beceremişti. Birden aklına Gamze'nin günler önce söyledikleri geldi. Güçlü hafızası neredeyse hepsini hatırlıyordu. Hatırlıyordu çünkü o sırada bu konuştukları hoşuna gitmemişti.

'*Yazılanların hiç birisi doğru değil. Kaan bile bana inanmadı. Yani o da ondan önce başka erkeklerin olduğunu sanıyordu. İşin kötü yanı… o gece… hiç kanamam olmadı…*'

Akın onun ne demek istediğini ilk anda anlamamıştı. Sonra Gamze kendince açıklamaya çalışmıştı.

'*Hani şu kan var ya? İlk gece kanı?.. Uyandığımda ne çarşafta ne de üzerimde göremedim…*'

Göremezdi tabii… Çünkü o gece gerçek bir birleşme olmamıştı. Kaan sarhoş haliyle birleşmeyi tamamlayamamıştı. Garip ki Kaan'a inanıyordu. Gamze ilk cinsel tecrübesini kendisiyle yapmıştı. Dün gece onunla sevişmemiş olsaydı bunu asla çözemezdi. Kaan'ın yalan söylediğini düşünürdü. Şimdi her şey anlaşılıyordu. Dün gece onunla birleştiği ilk anda çektiği acı ve kendisine bulaşan hafif kanın sebebi belliydi. Şimdi bunu Gamze'ye söylese asla inanmazdı… Üstelik de dün gece kendisi onun şakasını yapmıştı…

'*Hamile olmasaydım bakireyim derdim ama tabii bu imkânsız...*'

Haklıydı aslında… Bakireydi çünkü…

Bunu ona nasıl açıklardı? Bekâretini sevdiği adama değil de kendisine verdiğini nasıl söylerdi?

Peki ya çocuk? Peki ya o test?

Testin bozuk çıkma ihtimali çok zayıftı. Şu anki teknoloji ile de yanılabilecek bir test olduğunu sanmıyordu. Zaten test çubuğunun üzerindeki çizgilerden birisi, testin bozuk olmadığını kanıtlıyordu. Cihaz bozuk olsa o çizgilerden birisi olmazdı. Diğeri de olduğuna göre Gamze gerçekten hamileydi…

Tamam da… Tamam da nasıl oluyordu bu?

Aklına gelen ihtimal… saçma da olsa… olmayacak şey değildi!

Spermlerin bir kısmı rahimden içeriye geçerek görevlerini yapmış olmalılardı. Böyle şeyler okumuştu. Bunu başka bir erkek yapmış olamazdı çünkü o dayanılmaz çekicilikteki güzel kadınla ilk sevişen kendisiydi… Gamze bakire olduğunu bilse, o gece kesinlikle yanına

gelmezdi! Buna emindi! O gece yanına ilk geldiğinde aşırı cesur gözüküyordu ama onun ne kadar ürktüğünü, korkudan ellerinin titrediğini fark etmişti. Daha evvel defalarca yapmış gibi gelmiş, kendi cinsel organını okşamış ve hatta… hatta…

Hayır! Yaptığı her şeyde, açık bir tecrübesizlik ve ürkeklik vardı. Hayır! Gamze kesinlikle bakire olmadığını sanıyordu. O kanı görünce o da şaşırmıştı. Onun kendisine teşekkür etme yöntemi olarak sadece bu yolu bulabilmesi, kaderin kötü bir cilvesiydi. Belki de aklına Kaan'ın söyledikleri gelmişti? Şerefsiz herif, ona mahkeme hâkimi ile yatmasını bile önermişti demek? Gamze de bunu bilinçaltından kendisiyle gerçekleştirmişti.

Kaan'ın burnunun kanaması şimdilik durmuştu ama acısı devam ediyordu. Adam kendi canını daha fazla acıtmamaya çalışarak elindeki kâğıt mendili burnunun ucuna dokundurdu. Kanamadığını görünce rahatladı ve meraklı bakışlarla Akın'ı süzdü. Bu iri yarı adamın Gamze ile olan ilgisini tam çözebilmiş değildi. Ama asıl önemli olan buradan çıkabilecek olmasıydı. Eğer Akın ona bunu yapabileceğini söylemişse, büyük ihtimalle yapardı. Herkes Akın'ın bir subay olmasının dışında, gizli işlerde çalışmış olabileceğini konuşuyordu. Çünkü öyle ziyaretçileri gelmişti ki, insanlar meraklanmaya ve konuşmaya başlamışlardı. Tabii bunların çoğu kendisinin bu deliğe tıkılmasından önce olmuştu. Dedikodular almış başını gitmişti Özellikle onun çok zengin ve gizemli arkadaşları olduğu, kendisinin de devlet için çalışırken çok varlıklı hale geldiği herkesin dilindeydi.

"Sen Gamze için ne hissediyorsun?" diye sordu Akın birden.

"Ne?"

"O kadın sana âşık! Bunu biliyorsun! Ayrıca kötü haber! Senden bir çocuk bekliyor. Sevişmeyi beceremişsin ama iğrenç dölünü kadına verebilmişsin! Hiç itiraz etme çünkü birkaç hafta sonra bebeğin ne kadarlık olduğu meydana çıkar. Babasının sen olduğu kesinlikle anlaşılır. Eminim onunla birlikte olduğun aylarda başka bir erkek olmadığını da biliyorsundur?.. Çocuk başkasındandır diye kendini boşuna kandırma!"

"Aman Allah'ım! Siz gerçekten ciddisiniz!"

Akın artık Kaan'ın ahmaklığı konusunda sıkılmaya başlamıştı. "Hangi konuda?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"Gamze'nin hamileliği ve benden olduğu konusunda…"

"Zerre kadar şüphem yok!" dedi genç adam. "Şimdi bana onun hakkında neler hissettiğini söyle!"

Kaan bir an başını önüne eğmiş, kararsızca duraklamıştı. Sonra yakışıklı yüzünü kaldırdı. Kızarmış burnuna rağmen hakikaten yakışıklıydı ve Akın ona olan aşkı için Gamze'ye bir türlü kızamıyordu.

"Dinle, ondan hoşlanıyorum… Sevgi diyemem… Ben öyle soğuk kadınlardan aslında… pek hoşlanmam… Ve aslında haftalar önce ayrılmalıydık… Bir gün başıma bela olacağını hissediyordum. Tüm soğukluğuna rağmen, öyle güzel ki kendimi ondan geri çekemedim bir türlü… Fakat ben sevemem… Sevmek istemiyorum… Babam anneme olan aşkı yüzünden intihar etti. Annem ise Gamze'nin çeyreği kadar bile güzel değildi. Gamze'den hoşlanmaya başladığım zaman bu tehlikenin farkındaydım. Haftada bir veya iki kere görüşebiliyorduk ama aklım hep ondaydı… Onunla çıkarken de başka kadınlarla oldum… Güzel seksi kadınlar… Fakat sonra hep onu düşündüm… Bu lanet olası yerde bile aklım onunla meşgul… Tıpkı babama olan şey gibi beynimin içini meşgul ediyor…"

"Bana hikâye anlatma!" Genç adam yumruk yapılmış ellerini göğsünde kavuşturdu. Onu yumruklamamak için kendisini zor tutuyordu. Kaan'ın da onun için bir şeyler hissettiğini öğrenmek hem içini rahatlatmıştı, hem de kendi açısından sinirlerini bozmuştu. Bu kişiliksiz bile Gamze'ye anlayamadığı bir tutku duyuyordu ve tıpkı Akın gibi bundan korkuyordu.

"Hikâye değil! Sordun söylüyorum!" diye kendisini savundu Kaan. "İlişkisi olduğu önceki erkekler kafamı karıştırmıyor değildi ama buna rağmen onu düşünmeden yapamıyordum… Bir kere sevişsek ona olan ilgim kaybolur diyordum… Aptal gibi bunu da iyice sarhoş olduğumuz o gece denedim… Ama yemin ederim o geceden sonra onun hamile kalması bana inanılmaz geliyor. Anladığım kadarıyla o bir şey hatırlamıyordu. Telefonda konuştuğumuzda hissettim bunu. Beceriksizliğim için utandığımdan, ona sevişemediğimizi, kendiliğinden boşaldığımı söyleyemedim. Ömrümde ilk kaz başıma geliyordu bu… Sarhoşluk de, onun çıldırtıcı güzelliği de, dayanılmaz kokusu de… Ne dersen de ama ben onunla birlikte olmadım."

"Ama içine girmeye çalışırken boşaldın değil mi?" diye sertçe sordu Akın. Kaan cevap vermedi. Başını eğince onaylar pozisyona düşmüştü sadece. Akın derin bir iç çekti. Öfkeliydi. Hem kendisine, hem Kaan'a ve hem de Gamze'ye… Kendisine öfkeliydi çünkü ona olan mesafesini koruyamamıştı. Aynı Kaan gibi, ona gittikçe daha fazla bağlanmaya başlamıştı. Baştaki halini koruyabilseydi, şimdi onun bekâreti için kendisini üzmeyecekti. Fakat insanın içine gittikçe işleyen

dayanılmaz bir hastalık gibiydi Gamze… Kaan'a da kızıyordu. Onu hamile bıraktığı için değil… Böylesine harika bir kadının aşkını kazanmışken âşık olmaktan korktuğu ve bunu abuk sabuk kelimelerle kendisine bile itiraf etmeye çekindiği için… Ve Gamze! Neden? Neden dün gece kendisini öyle cömertçe sunmuştu sanki? Neden her sevişmelerinde, onunla olmak hakkıymış gibi hissettirmişti? Kaan'a değil de kendisine âşık bir kadınmış gibi her şeyiyle kendisini vermişti? Kanaması olduğunda bile Akın kadar korkmamış, ona teşekkür ödülünü verirken hiç kimseye olmadığı kadar cömert olmuştu?

Ve Kaan ile evlenirlerse… bu geceyi ona anlatacak mıydı?

"Anladığım kadarıyla çocuğu istemiyorsun?" dedi Akın düşüncelerini belli etmeyecek kadar sert bir sesle.

"Elbette istemiyorum… Kendimi bir baba olacak kadar güçlü hissetmiyorum… Ona aldırmasını söyledim zaten!"

"Evlenmek de mi istemiyorsun?"

"Ben… bunu… tam olarak bilmiyorum. Keşke gerçekten bir şıllık olsaydı! Son ziyaretinde çocuk lafını ettiğinde ona inanmadım. Çünkü o bilmiyordu ama ben sevişmediğimizi biliyordum. Başkasının çocuğunu bana yamamaya çalıştığını zannettim…"

"Görüyorsun ki böyle de hamile kalınıyormuş?.." dedi Akın yerinden kalkarak. Birkaç adım yürüyüp sınıfın ortasında durdu. Sırtı Kaan'a dönüktü. "Ben yine de bir kadın doğumcuya soracağım. Hamilelik testini onunla birlikte yaptık. Gerçekten hamile olduğunu ben gördüm… Fakat belki kadınsal bir hastalık da olabilir… Bilemiyorum… O testler yalan söylemez…"

Kaan can alıcı soruyu sordu…

"Senin Gamze ile olan ilişkini anlamıyorum? Onu nereden tanıyorsun?"

Genç adam dönüp ona baktı. Kaşları çatıktı. Akın'ın hep gülümsemesine alışmış olan Gamze, gece birlikte olduğu bu özel adamı böyle görseydi her halde çok korkardı… Belki de üzülürdü…

"Tamamen rastlantı…" dedi Akın donuk bir sesle. "Sana sonra kendisi anlatır."

"Beni buradan çıkaracak mısın peki?"

Akın gayet yavaş birkaç adımda onun önüne geldi. Kaan korkmuştu. Sırtını geriye yaslayıp ondan gelebilecek her hangi bir darbeden kendisini korumaya çalıştı. Akın iki elini birden yavaşça

Kaan'ın önündeki masaya dayadı ve delici lacivert gözlerini sıkıntılı yeşil gözlerine dikti.

"Dinle sersem… Şimdi sana bir teklifim var! İnan bana bu teklifi yapmaktan hiç hoşlanmıyorum ve içimdeki bir yan bu teklifi reddetmen için dua ediyor. Seni o kadına yamamak midemi bulandırıyor. O hiçbir zaman senin gibi bir erkeği hak etmiyor… Ne var ki… Ne var ki sana âşık ve… çocuğuna hamile! Şimdi beni iyi dinle! Sadece bir kere soracağım… Seni ikna etmeye asla uğraşmayacağım… Seni asla zorlamayacağım… Asla ikinci bir şans vermeyeceğim… İstediğimi kabul etmezsen buradan hemen çekip gideceğim…"

"Ne… ne istiyorsun?" dedi Kaan şaşkınca.

"Seni buradan çıkartırım ama… ama karşılığında…" Akın derin bir nefes aldı. Kahretsin ki bunu istemek zorundaydı… Ne kadar zor gelse de bunu yapmak zorundaydı. "…onunla evlenmeni ve çocuğuna iyi bir baba olmanı istiyorum. Anlıyor musun? Buradan çıkmak istiyorsan… onunla evlenmek zorundasın! Tek şansın bu!"

"Ne?.."

"Neyi anlamadın?" diye sordu Akın sinirli bir tavırla.

"Bu… Bu saçmalık!" diye isyan etti Kaan. "Bunu senden Gamze mi istedi?"

"Hayır! Gamze seni buradan çıkarabileceğimi biliyor. Bunu yapabileceğimi ona da söyledim. Fakat kesinlikle bu evlilik için seni zorlamamı istemiyor. O seni o kadar seviyor ki sadece buradan bir an önce çıkmanı istiyor."

"Ama zorluyorsun?" dedi Kaan.

"Evet… Seninle evlenmeyi hayal ettiğini biliyorum çünkü…"

Kaan biraz çekinerek sordu. "Ya… ya onunla evlenmeyi kabul etmezsem? Ben evlenmeyi en az dört beş yıl daha gerçekten hiç düşünmüyordum."

Akın doğrulup keskin bakışlarla ona baktı. Genç adamın neredeyse öldürücü tehditkâr baskısı ile arasındaki mesafe artınca Kaan biraz rahatlamıştı doğrusu… Akın çatılı kaşlarının ardından umursamazca omuz silkti. "

"Dediğim gibi! Sen bilirsin… Ben bir daha sana böyle bir şey teklif etmeyeceğim… Bu delikte en az iki sene daha kalacağın kesin! Gamze'nin seni bekleyeceğini sanmıyorum. Ve şunu unutma! Seninle evlenmekten daha fazla istediği bir şey varsa, o da çocuğuna bir baba

vermek…"

"Ne demek istiyorsun?"

"Açık olmak gerekirse evlilik konusunda senin kadar korkak değilim… Gerekirse onunla ben evlenirim!"

"Ne?" Kaan gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Sen ne dedin?"

"Bugün duyma zorluğun var anlaşılan?" diyen Akın, hiç de şaka yapıyor gibi değildi.

"Sana inanmıyorum!" dedi Kaan öfkeyle. "Blöf yapıyorsun! Gamze ne kadar güzel olursa olsun, başkasının çocuğunu taşıyan birisiyle evlenmezsin sen! Sadece onunla evlenmem için beni zorlamaya çalışıyorsun! Bu komik tehdidine inanacağımı mı sanıyorsun?"

Akın bir kaşını hafifçe kaldırdı. Önce onun isyankâr gözlerini süzdü. Sonra aniden döndü. Kapıya doğru yönelirken umursamazca mırıldandı. "Sen bilirsin!"

Kaan şaşkınca onun arkasından baktı. Öfkeli, kızgın, şaşkın ve ne yapacağını bilemez haldeydi. Akın'a asla güvenemezdi… Blöf yapıp yapmadığını anlayamıyordu… En azından bu konuda… Adamın yüzü en usta kumarbazları bile kandırabilirdi… Kahretsin… Özgürlüğü oradan öylece çıkıp gidiyordu. Gamze ile evlenmeye zorlanmak elbette hiç hoşuna gitmemişti. Baba olmaya da hazır değildi… Ama… Ama buradan kurtulmalıydı… Bu lanet delikten bir şekilde çıkmalıydı. Buraya değil iki sene, iki ay bile dayanamazdı… Bazı mahkumların kendisinden hoşlanmadığını biliyordu. Kıskanç herifler! Ve gardiyanlar… Onların da çoğu kendisinden hoşlanmıyordu. Herkes kendisine düşmandı… Parıltılı hayatı yüzünden herkes kendisini kıskanıyordu. İlişkisi olduğu kadınları anlatması iyi olmamıştı. Fazlasıyla antipati çekmişti. Buradaki mahkûmların çoğu doğuluydu ve baştan anlattıkları ilginç gelmişse de sonra kadınları koruma iç güdüsüyle kendisine tavır almışlardı.

Ama evlilik?..

Sorun Gamze değildi… O dünyanın en güzel kadınlarından birisiydi ve bunu elbette biliyordu. O soğuk görünümüne rağmen kötü bir kadın değildi… Sanıldığının aksine masum olduğu da anlaşılmıştı… Gamze bunu bir iki defa söylemeye çalışmıştı. Bunu hatırlıyordu şimdi… Ama çocuk?.. Onunla evlense bile çocuk gerçekten istemiyordu… İkisinin de mankenlik hayatları sekteye uğrayacaktı. Zaten bir sürü borcu vardı! Yoksa neden uyuşturucu taşımaya kalksındı ki? Bir çocuk tüm hayatlarını mahvedecekti… Uykusuz geceler, bebek doktorunda geçecek günler… Minnacık bir gazı için bile Gamze onu arayacak, doktora

götürmelerini isteyecekti…

Diğer yandan Gamze çok çok zengindi… On yılda inanılmaz bir para kazanmıştı. Sadece bir önceki sene bir meşrubat firmasıyla yaptığı bir yıllık sözleşme, ona net üç milyon dolar kazandırmıştı. Meşrubat firmasının kampanya yüzü olması ve yıllık dört reklamlık anlaşması için çok iyi paraydı. Bu sene de aynı kampanyada Gamze'yi kullanmak istediklerini ve genç kadının hâlâ düşündüğünü de biliyordu. O kadar parayı elinin tersi ile itiyordu. Gamze maddi sorunlarına gerçekten çözüm olabilirdi. Çalışmasına bile gerek kalmazdı… Bir sürü kadın ile maddi sorunu olmadan gezip tozabilirdi. Sonunda Gamze de onun bu çapkınlıklarına alışırdı, sesini çıkarmazdı. Çıkarsa da boşandıktan sonra çok iyi bir nafaka koparabilirdi. Neticede mesleğini onun için bırakmış gibi davranıp hakimi ikna ederdi. Fakat çocuk hâlâ bir sorundu…

Ne yapıp edip onu bu çocuğu aldırması için ikna etmeliydi. Vücudunun bozulacağını falan söyleyip güzel birkaç sözle bunu yapabilirdi. Gamze kendisinin söylediği güzel sözleri seviyordu. Evet, bunu yapabilirdi. Biraz zaman kalırsa bunu halledebilirdi… On haftalığa kadar kürtajın serbest olduğunu biliyordu. Biliyordu çünkü daha evvelden de iki kadında başına gelmişti. Dayanılmaz çekiciliğine kapılan iki kadın, sonunda kazara hamile kalmıştı ve sonunda gidip bebeği aldırmışlardı. Gamze'nin daha birkaç haftası olduğunu tahmin ediyordu. Bu da kendisine yeterdi…

O kadar çok şeyi saliseler içinde düşünmüştü ki, kendince en uygun yolun bu olduğunu da hemen kavramıştı. Kapının koluna elini atan Akın'ın arkasından seslendi hemen…

"Dur!"

Akın başını ona çevirdi.

"Beni buradan gerçekten çıkarabilir misin?"

"Şartlarıma uyarsan… evet!" dedi Akın isteksizce. Bir an… Gerçekten bir an onun kabul etmemesini o kadar istemişti ki! Gamze ile evlenmeyi kabul etmemesi, yaptığı işin özüne ters olmakla birlikte, genç adamı rahatlatacaktı. Elbette onu yine hapisten çıkaracaktı… Bunun için genç kadına söz vermişti. Kaan hapisten çıkma konusunda yaptığı blöfü görmüş ama kaybetmişti. Belliydi ki Akın'ın ona sunduğu teklifi kabul edecekti…

"Ben… kabul ediyorum!" dedi Kaan. "Bunu Gamze için neden yaptığını bilmiyorum ama ben, teklifini kabul ediyorum…"

Akın içinden dişlerini sıktı. Çene kasları oynadı… Ah Gamze!..

Ah Gamze!.. Ne kötü ki bu adamı sevmişti… Ve işte mutlu son! Gamze avuçlarının içinden kaymıştı… Sonunda sevdiği adama, bebeğinin babasına kavuşmuştu… Dün geceyi bir şekilde unutacak ve mutlu bir evliliğe doğru yelken açacaktı. Ona dün gece için bakire olduğunu bile söyleyemezdi… Kendisine üzülerek, hatta pişmanlık dolu bakmasına dayanamazdı… O kadının artık üzülmeye değil, mutlu olmaya ihtiyacı vardı. Mutlu olması için kendi mutsuzluğu gerekiyorsa… bunu onun için yapabilirdi.

"Akıllıca!.." diyebildi sadece.

Teferruatla ilgilenmeyen Kaan'ın aklı başka bir yerdeydi. "Beni ne zaman çıkaracaksın?"

Akın'ın gözleri kısıldı. "Sen şimdi gidip eşyalarını topla!" dedi sertçe. "Akşama seni çıkartacağım… Fakat… Fakat en ufak bir hile hurdanı göreyim, kolayca pardon yanlış olmuş dedirtip seni yeniden tutuklatırım! Anladın mı? Bunu yapmak çok kolay!"

Kaan buz gibi olmuştu. Akın isterse gerçekten de korkutucu bir adam oluyordu. Yine de şu anda bu önemsizdi. Önemli olan akşama bu pislikten çıkacak olmasıydı… Buna inanamıyordu… Bunu Akın denen bu zorba nasıl becerebilirdi? Kahrolasıca herifin arkasında gerçekten de kimler vardı?

Başını salladı yavaşça…

Ve Akın tek kelime bile etmeden odadan çıktı.

11. BÖLÜM

Gamze o sabah tatlı bir rehavetle uyandığında, hiç uyku sersemliği çekmemişti… Uyanır uyanmaz önceki gece olanlar ve adamla sabaha kadar defalarca sevişmeleri aklına gelmişti. Söz verdiği gibi yaptıklarından hiç pişman değildi… Kollarını geriye atarak yattığı yerde gerinirken biraz yüzü buruştu. Vücudunun birçok yeri ağrıyordu. Özellikle bacaklarının arası… Bacakları… Göğüs uçları… Ve hatta kolları… Kocaman adamı öyle sarmalamak kolay değildi tabii… Fakat… çok zevkliydi! Seks ne güzel bir şeydi… Nasıl olup da daha önce bunu yapmadığına hayret ediyordu. Demek ki bu yüzden erkeklerin çoğu seks düşkünüydü? Eğer Akın da kendisinin aldığının yarısı kadar zevk almışsa, onlara hak vermemek elde değildi.

Başını yanındaki yastığa çevirdi… O yastıkta genç adamın çekici yüzünün izini görmesi imkânsızdı. Özel üretim elastik yastığı, kendiliğinden düzelen jelimsi bir yapıya sahipti. Fakat yastık kılıfının hafif buruşuk durmasına engel değildi. Onu yanında görmemek elbette kendisini hiç şaşırtmadı. Galiba kaderinde seviştikten sonra yalnız uyanmak vardı! Kaan ile seviştikleri sabah da onu yanında bulamamıştı. Tabii ona sevişmek denirse… Ve şimdi de Akın… Erkenden gitmiş olmalıydı. Zaten son sevişmeleri, neredeyse onun gidiş saatine yakındı. Uyumamak ve onu giderken görebilmek için çok direnmişti ama gerçekten yorulmuştu ve gözlerinin kapanmasına engel olamamıştı. Kaç saat uyumuştu acaba? Güneş ışığının odasından giriş şekline bakılırsa vakit epeyce geç olmuştu. Bunu anlayacak kadar bu odada tek başına yatmıştı… Tek başına… Ama hiç değilse bu sefer, sabaha kadar adama sarılıp uyuyabildiği aralıklar olmuştu. Yalnız uyumamak gerçekten güzeldi. Gülümsedi yine keyifle…

Gözlerini duvardaki saate çevirdi. Gözleri irileşti… Hey! Neredeyse öğlen olmuştu? Bu imkânsız gibiydi ama doğruydu işte! Hiçbir zaman geç kalkan bir kadın olmamıştı. Geç yattığı zamanlarda bile erken kalkmaya özen gösterirdi. Ah, o güler yüzlü şeytan! Ne kadar da yormuştu kendisini… Ama kabul etmeliydi ki o da yormuştu adamı… Sen gel yıllarca sevişme, sevişme, sonra da bir anda seks canavarı azgın bir kadın ol!.. Adamın kendisini zorlamasına bile gerek kalmamıştı. Her seferinde istekle çekmişti o koca gövdeyi üzerine… O da tahmin ettiği

gibi bir buçuk yılın açlığıyla saldırmıştı kendisine… İnlemelerine ve itirazlarına aldırmadan parçalamıştı kendisini… Çığlıklarını duymaktan zevk alan vahşi bir kurt gibiydi… Her seferinde büyük bir iştahla yiyip yutmuştu genç kadını!

Kalkmalıydı artık! Ama öylesine rahattı ki! Ağrılarına rağmen rahattı… Ve mutluydu… Mutluluğunun sebebini düşündü…

Öncelikle annesi buraya gelecekti… Canım annesi! Ve kız kardeşi! Güzeller güzeli kız kardeşi… Ve tabii ki babası! Babasının kendisiyle her zamanki gibi fazla konuşmayacağını ve surat asacağını tahmin edebiliyordu. Olsun, onu görmek bile yeterdi kendisine… Babası her zaman onun için ideal erkek olmuştu. Üstelik babası her ne kadar kız kardeşinin çalışma yerini görmek istiyorduysa da, kendi evinde kalacak olması bir yumuşama belirtisiydi… Önceki iki gelişinde emekli olduğu devlet kuruluşunun misafirhanesinde kalmayı tercih etmişti.

Onlar geleceği için mutluydu… Evet, mutluluğunun asıl sebebi ve hatta öncelikli sebebi bu olmalıydı! Başka? Ve bugün sevdiği adamın hapisten çıkış günüydü… Kaan sonunda o delikten kurtulacaktı. Sonrasında ne olacağını bilmiyordu ama onun hapisten çıkması bile kendisine yeterdi. Evlenip evlenmeyecekleri sonra belli olurdu. Zaman içinde… Belki de hemen? Kaan acaba özgürlüğüne kavuşunca evlenmelerine sıcak bakar mıydı? Fakat Kaan'ı düşününce, kendisini nedense istediği kadar mutlu hissetmiyordu. Kalbi kırılmıştı… Tıpkı kolunu kıran bir insan gibi, ilk anda kırığının acısını hissetmemişti. Şimdi ise yattığı yerde onun sözlerini hatırlıyor ve kalbinin üzüntüyle sızlamasına engele olamıyordu. Onu seviyordu. Ne yazık ki sevgisi artık gerçekleri görmesine engel değildi. Onun yerinde Akın olsaydı, asla öyle şeyler söylemez, hakimle yatmasını teklif etmez, çocuğunu aldırmasını istemezdi.

Akın! Aklına yine o adam gelince gülümsedi… Mutluluğunun onunla ne ilgisi olacaktı ki? Sevişmişlerdi… Hepsi bu! Güzeldi evet… Hepsi bu! Onun her yönden dört dörtlük olduğunu öğrenmişti… Hepsi bu! Tamam! O harikaydı… Becerikliydi… Ellerini ve dilini çok iyi kullanıyordu… Aslında tüm bedenini çok iyi kullanıyordu… Hepsi bu! Kabul etmek lazımdı ki kendisi de fena değildi… Kendi bedeninden hiçbir zaman bu kadar memnun olmamıştı… Ne vardı ki? Utanması mı gerekiyordu? Belki gerekirdi ama utanmıyordu. Peki, Kaan'ı aldatmış mıydı? Hayır! Kesinlikle hayır! Ona verilmiş bir sözü yoktu. Üstelik kendisine hakimle yat diyen bir adamın, kendi uzayan boynuzlarına pek de fazla dikkat edeceğini sanmıyordu. Hem teorikte de öyle yapmıştı…

Farkında olmadan kıkırdadı… Komikti gerçekten… Düşününce ne kadar da ironik olduğunu anlamıştı. Gerçekten de öyle olmuştu… Kaan efendi kendisinden hakimle yatmasını istemişti. Hem de onu oradan kurtarması için! Hakimle yatmamıştı belki ama çok daha iyi bir şey yapmıştı. Kendisine kısacık saatlerde çok güzel şeyler öğreten bir erkekle yatmıştı. Ve bu erkeğin Kaan'ı kurtaracak olması daha garantiydi… Allah'ım! Neden durup durup bu adamı düşünüyordu? Aklı neredeyse sürekli onunla meşguldü. Kendisini mutlu eden o muydu yoksa?

Yok… Yok… Mutluluğunun sebebi elbette ailesinin gelişinden duyduğu keyifti. Bu kesindi! Dün geceden dolayı olması imkânsızdı. Gülümsedi yeniden… Ne geceydi ama?... Ne adamdı ama?.. Ve de keçi gibi inatçıydı… Verdiği sözden dönmemek istemesi ne onurlu bir davranıştı?.. Bir daha buna dikkat etmeliydi. Akın başkaları gibi değildi. Sözlerine değer veriyor ve tutmak için elinden geleni yapıyordu. Peki, sabah giderken kendisini öpmüş müydü acaba? Hiç hatırlamıyordu… Kendisini seyretmiş miydi? Hafızasına kazımaya çalışmış mıydı? Belki!.. Ama kesin yumuşacık, hafif bir şekilde öpmüştü… Buna inanmak istiyordu. Son bir veda öpücüğü…

Kendi düşünceleri yüzünden irkildi… Hayır… Hayır… Veda olamazdı… Veda öpücüğünü aklından çıkarmalıydı. Yine de gülümsemesi azaldı. Dün gece kendisine kesin bir cevap vermemişti ama onu yine göreceğini umuyordu… Bunu hissetmişti. Akın onun isteğine iki türlü de cevap vermemişti. Bir söz söylese yapmak zorunda kalacağını biliyordu. Söz verse tutmak zorunda kalacağı için konuşmamıştı. Ama konuşmamak da söz vermek demek değil miydi? Kesinlikle öyleydi. Onu yine göreceği için kalbinin pır pır atmasına engel olamıyordu. Dün gece yaptığı şey, bir kadın için büyük bir fedakârlıktı tabii. Çok şükür ki bunun için Akın ne kendisini ayıplamış, ne de bir şekilde yerlere kadar inen gururunu incitecek sözler söylememişti.

Acaba sevişmiş olmaları bundan sonraki dostluklarını engeller miydi?..

Biraz sekteye uğratacağı kesindi. Başlangıçta ikisi de azıcık huzursuz olacaklardı. Gerçi bu sırrı kendisinde saklamak genç kadına fazla zor gelmeyecekti. Akın'ın ise bu konuda hiç konuşmayacağına adı gibi emindi. Eh, Gamze de bu günden itibaren birazcık daha tutarlı olabilirdi. Nasılsa istediğini elde etmiş sayılırdı. Çok yakında değer verdiği iki erkek de çevresinde olacaktı… Bunun aç gözlülükle ilgisi yoktu. Akın'a anlamlandıramadığı bir şekilde değer veriyordu. Kaan'ın Akın'ı kıskanacağını ise pek sanmıyordu. Kendi çevrelerinde böyle

arkadaşlıklar sıkça oluyordu. Mesela Gamze çok önemsemese de patronu Semih de kendisine çok yakın davranırdı ve Kaan onu hiçbir zaman kıskanmamıştı.

Yapılacak şey şimdilik belliydi. İlişkilerini önceki seviyeye çekmek gerekiyordu. Akın kendi çevresindeyken onunla pek fazla ilgilenmez, olur biterdi. Adam eğer kendisinden yana bir şeyler bekler gibi davranırsa, o da bunun farkında değilmiş gibi davranabilirdi. Sevişmelerini önemsizmiş gibi gösterebilirdi. Azıcık ilgisiz dursa sorun olmazdı. Tabii onu kaybetmeyecek kadar… Evet, eğer bir daha görüşürlerse ona karşı ilgisiz olacaktı. Gözlerine her zamanki gibi arkadaşça bakabilirdi. Böylece dün gece unutulur giderdi.

Yataktan kalktı. Yorganın kılıfını değiştirmek gerekecekti. Gece boyunca üstlerinde, altlarında perişan olmuştu zavallı. Hatta birkaç kere yere düşmüştü. Çırılçıplak bir halde yorganı çekip aldı. Tam elini kılıfına götürüyordu ki, bu sefer yatağın üzerindeki bir şey dikkatini çekti. Çarşafın üzerinde çok hafif bir pembelik vardı. Dün gece ilk defasında akan kan olmalıydı bu… Adam geri çekildiğinde kendisi de doğrulup oturmuştu. O zaman çarşafa bulaşmıştı herhalde. Gerçekten de ürkecek kadar fazla değildi. Şu an olsa ürkerdi belki ama o anda o kadar arzu doluydu ki, bunu görmezden gelmek çok kolay olmuştu. Acaba kanaması neden olmuştu? Bu gerçekten de ilginçti. Sonra da bir daha kanamamıştı.

Yatak odasını aceleyle toparladı. Sonra koşarak banyoya gitti. Nedense her şeyi koşarak yapmak istiyordu. Dünkü karamsar halinden eser kalmamıştı. Keyfi yerinde olarak duşunu aldı. Göğüslerindeki ve boynundaki minik ısırık izlerini gizlemeliydi. Allah'tan yaz mevsiminde değillerdi. Banyodan çıkınca iç çamaşırının üzerine sarı renkli bir boğazlı kazak giydi. Evet, böylece izleri de halletmiş olmuştu. Giydiği menekşe rengi kadife pantolon ile gerçekten güzel gözüküyordu. Aynadan bakan kadının gözleri artık soğuk değildi. Canlı ve sıcacık bakıyordu. Saçlarını da küçük bir kız gibi kafasının ki yanından atkuyruğu yaptı. O anda farkında değildi ama yaşı en fazla yirmi gibi duruyordu. Cildi sanki daha parlak, daha canlıydı.

Tam berelenmiş dudaklarına çok hafif bir ruj sürüyordu ki, telefonu çaldı. Elleri titremişti birden! Kim… kim olabilirdi ki? Hemen oturduğu makyaj koltuğundan kalkıp yatağın başucuna koyduğu telefona gitti. Eline alıp baktı. Heyecanı biraz azaldı. Ekranda kocaman yazılarla *Gaye* yazıyordu. Bilinçaltından Akın'ın arayacağını ve kendisine iyi haberler vereceğini ummuştu.

"Efendim ablacım?" dedi yine de canlı bir sesle.

Onun donuk sesine alışmış olan Gaye biraz şaşırmış gibiydi. "Abla, biz yolun yarısını geçtik… Haber vereyim dedim. Hiç sorun çıkmadı. Babam saat üçte orada oluruz dedi!"

"Tamam hayatım… Bekliyorum sizi. Karnınız aç mı gelirsiniz? Geldiğinizde yemek hazır olsun mu?"

"Yok… gerek yok! Biz birazdan yolda bir yerde yiyeceğiz. Görüşmeye geç kalmak istemiyorum."

"Tamam, bekliyorum. Babama da söyle dikkatli olsun. İstanbul trafiği çok berbattır!"

"Tamam söylerim."

Gamze gülümsedi. Annesini gerçekten çok özlemişti. Babası ve kardeşini de özlemişti ama annesi onun için bir başka değerliydi. Telefonu kapattıktan sonra makyajına geri döndü. İşini bitirince oturma odasına geçti. Televizyon kapalı, gece lambası da sönüktü. Dün gece Akın'ı otururken gördüğü koltuğa baktı. Eğer adamı orada öylece otururken görmeseydi, odasına gitmeye asla cesaret edemezdi.

Kendine üşenmeyip çay hazırladı. Sonra dünden kalan bir parça ekmeğin üzerine sadece vişne reçeli sürüp pencereye gitti. Oradan gözüken bahçeye, çimlerin üzerinde hâlâ erimemiş olan karların üzerinde oynaşan serçelere baktı. En az bir düzine serçe, sanki birbirleriyle kovalamaca oynuyorlardı. Öyle neşelilerdi ve öylesine ses çıkarıyorlardı ki, genç kadını ruh halini yaşıyorlar gibiydi. Onları seyrederek reçelli ekmeğini yedi bir süre…

Üst kata çıkıp televizyonu açtı. Akın'ın oturmuş olduğu koltuğa oturup kanallarda gezinmeye başladı. Belli aralıklarla saate baktı. Saat çok yavaş ilerliyordu. Üçüncü bardaktan sonra artık canı çay da istemez olmuştu. Kaç gündür dolu dolu geçen zamandan sonra, şimdi sıkılıyordu doğrusu. Ne yapacağını, nasıl oyalanacağını bilemiyordu. Televizyon da kendisini kesmiyordu. Sırt üstü uzanıp tavana baktı. Bir bacağını koltuğun sırtına atmış, diğer ayağını da sıkıntıyla sallıyordu. Bu şekilde yatınca da aklına adamın açık bacakları arasına uzanışı geliyordu. Vücudunda öpülmedik bir yer bırakmamıştı vahşi… Hatta ısırılmadık… Bütün çıkıntılarını kendisine mahsus bir yöntemle, Gamze'nin tüm sızlanmalı itirazlarına rağmen minik minik ısırmıştı. Böylece sekste ısırmanın da keyifli olduğunu keşfetmişti.

Sonunda dayanamayıp bahçeye çıktı. Biraz temiz hava iyi gelecekti. Botları ile çimler üzerindeki bozulmamış karları tekmeledi. Kuşların minik ayak izlerini inceledi. Hatta ince bir çam ağacına tekme

atarak, zaten güneş yüzünden dökülmeye başlayan karların daha hızla dökülmesini sağladı. Karlar tepesinden aşağıya gelince de kendini korumak için gülerek geriye kaçtı. Ne oluyordu böyle kendisine? Daha önce kendisini hiç bu kadar hayat dolu, mutlu hissetmemişti. Şu anda evi yansa, ona bile üzülmezdi. Eh, neden mutlu olmasındı ki? Ailesi geliyordu… Sevdiği adam geliyordu… Bebek geliyordu… Ve… ve o…

Bir motor sesi duyunca hemen döndü. Saat üçü on geçiyordu. Kapısının önünde beyaz bir Toyota görünce hemen cebindeki kumandayı çıkardı. Bir düğmeye basınca kapı kendiliğinden açılmaya başlamıştı. En önde babası ve kız kardeşi vardı. Camın üzerindeki ışık yansımasına rağmen bile onları görebiliyordu. Annesi de arkada oturuyor olmalıydı.

Araba içeriye girerken kenara kaçıldı. Yeniden kapıyı kapatma düğmesine bastı ve park eden arabaya yöneldi. Babası arabayı kendi arabasının arkasına bırakmıştı. Arka kapının önüne gelince bir an durakladı… Sonra uzanıp açtı.

Annesi de güzel bir kadındı. Hoş bir şekilde örttüğü renkli başörtüsü onun güzel yüzüne ve gergin cildine iyi gitmişti. Gözleri yeşildi. İki genç kızın gözleri anneleri yerine babalarına çekmişti. Saçları ve uzun boyları ise annelerine… Babaları o kadar uzun sayılmazdı. Bir seksen ancak vardı. Yani aşağı yukarı Kaan ile aynı boydaydı. Annesi yaşına ve doğurduğu üç çocuğa rağmen vücut biçimini koruyordu. Kendileri hiç görmemişlerdi ama bir erkek kardeşleri olduğunu ve daha dört yaşındayken aniden gelişen bir sarılık yüzünden öldüğünü biliyorlardı. Ardından Gamze, ardından da Gaye doğmuştu. Ama bir daha erkek çocukları olmamıştı. Doğumlar sezaryenle olunca, doktorlar yeni bir çocuğun tehlikeli olduğunu söylemişti.

“Hoş geldin anne!” dedi Gamze gülümseyerek. Elini uzattı. Asuman Hanım da yavaşça elini uzattı. Genç kadın, onun arabada ısınmış elini kendi soğuk eliyle kavradı ve uzun zamandır yapmayı unuttuğu geleneksel tavırla üstünü öpüp alnına götürdü. Doğrulduğunda hâlâ gözleri parlıyordu. Sonra bir adım atıp annesinin yanağına götürdü dudaklarını… Mesafeli duruşlu annesi onun bu sıcak tavrına şaşırmışsa da karşı koyamadı. Kızının yanağından öpmesine izin verdi.

Geri çekilen Gamze, bu sefer kardeşine döndü… Gaye arabanın ön tarafından inmiş, kapıyı kapatmıştı. İşte Akın için çok ideal olabilecek bir kız karşısında duruyordu. Kız olduğu kesindi… Gaye öyle her erkeği kendisine dokundurmazdı. Bir kere yetiştirilişi buna müsaade etmezdi. Yolda rahat olmak için kaliteli bir kot pantolon giymişti. Beyaz ağırlıklı kışlık kabanını arabadan inmeden önce giymiş olmalıydı. İnce uzun

vücudunu daha da güzel gösteriyordu. İçine giymiş olduğu kırmızı bluzu ise yarı parlak bir kumaştandı. Gerçekten de çok güzel bir vücudu vardı. Yüzü ise sanki son gördüğünden bu yana daha da güzelleşmişti. Ensesine kadar olan kısa saçlarına rağmen çok kadınsıydı. Kendisininkine benzeyen dolgun dudaklar ve ucu kalkık biçimli bir burun… Avukat olamayacak kadar güzeldi… Akın ona bayılacaktı… Hafifçe yutkundu… Kahretsin! Bu düşünce artık canını sıkıyordu… Akın ile Gaye arasını yapacak okursa, Akın'ı sıkça görecekti ama… Ama?.. Tüm gecesini bedeninin her noktasını tanımakla geçirdiği bir erkeği… kız kardeşiyle düşünmek… ve hatta… onunla sevişebileceğini düşünmek… çok rahatsız ediciydi.

Sonra düşüncelerini aklından çıkarmaya çalıştı… "Hoş geldin ablacım!" dedi ona da gülümseyerek.

"Hoş bulduk!" dedi Gaye yanağını uzatırken. Yılların verdiği mesafeli tavırla öpüştüler. Genç kadın buna aldırmadı. Gözleri babasına döndü… Onu görmediği üç ayda, sanki biraz yaşlanmış gibiydi. Yanına yanaşmaya niyetli olmadığı belliydi. Arabanın kapılarını kilitledikten sonra, kendi tarafında öylece duruyordu.

"Hoş geldin baba!" dedi genç kadın. O da ona doğru herhangi bir hamle yapmamıştı. Kır saçları ve ince çerçeveli gözlükleriyle yakışıklı bir adamdı. Ellisini çoktan geçmesine rağmen, dinç gözüküyordu.

"Hoş bulduk!" dedi adam tok sesiyle. Başıyla hafif bir selam vermişti sanki. Sonra bakışları eve kaydı. İki katlı binayı hızla inceledi. "Evin güzelmiş!" dedi kısaca. Pek de önemli değilmiş gibiydi ses tonu.

"Teşekkürler… Güzeldir. İçeriye girelim mi?" Üçü de bir an ayakta öylece durunca Gamze iç çekti. "Meraklanmayın, içeride kimse yok. Valizlerinizi taşımaya yardım edeyim mi?"

"Fazla bir şey yok zaten!" dedi annesi. O ise evi süzeceğine kızını süzüyordu. Yeşil gözleri kızının sağlıklı yüzünde, parlayan gözlerindeydi. Gamze'de bir değişiklik vardı ama ne olduğunu anlayamamıştı. Herhalde karnındaki bebek yüzündendi? Bebek bazı kadınların cildini güzelleştirirken, onları oldukça mutlu yapardı. Fakat daha onun karnındaki bebek ne kadardı ki? Böyle mutlu olmasını gerektirecek başka bir şey olmalıydı. Kendi gelişleri de olabilirdi belki…

Genç kadının babası Bülent Bey bagaja yöneldi. Açıp içinden biri büyük birisi de küçük iki valiz çıkardı. Gamze de önden gidip kapıyı açmıştı. Güneşe rağmen soğuk olan dışarısının havasından sonra içerisinin sıcaklığı neredeyse kemikleri yumuşatacak gibiydi. Gamze hemen mükemmel bir ev sahibi gibi onların kabanlarını alıp girişteki

sürgülü dolaba güzelce astı. İçeriye en son olarak valizleri taşıyan babası girince de, kapıyı ardından kapattı.

"Size odalarınızı göstereyim," diye konuştu. " Anne, baba… Siz bu katta kalacaksınız. Güneş gören çok güzel bir odam var. Hem bu dik merdivenler sizin için tehlikeli olur. Gaye, sen de yukarıda kalacaksın. Senin için de çok güzel bir oda hazırladım."

"Fark etmez!" dedi hem Gaye hem de annesi aynı anda… Babası ise konuşmaya bile tenezzül etmemişti. Gamze onların bu tavrına alışıktı. Aldırmadan hepsine odalarını gösterdi. Gaye'nin kaldığı oda, üst katın diğer tarafındaki mavi renkli odaydı. Daha önce Gaye için tasarladığı pembe odayı ona vermemişti. Aslında oda hazırdı ve tertemizdi. Fakat içinde anlamadığı bir sebepten dolayı o odayı kardeşine vermek istememişti. Orada yatması demek… bir an için Akın'ın kollarına yatması… demek gibi gelmişti. Gaye onun sarıldığı yastığa sarılacak, onun dudaklarını dayadığı gibi yastığa dudaklarını dayayacaktı. Bundan… hoşlanmamıştı.

Yarım saat sonra, alt kattaki oturma odasında toplanmışlardı. Babası, üst kattaki oturma odasının benzeri döşenmiş koltuklardan birisine oturmuştu. Benzerlik sadece koltukların dizilişiyle ilgiliydi. Buradaki kanepeler model ve renk olarak da farklıydı. Yerdeki siyah beyaz parlak karolara uygun olarak siyah beyaz koltuklardı. Televizyon ise yine üst kattaki gibi büyük ve led özellikliydi. Elindeki kumandayı garipseyen ve bir uzay mekiğinin kokpitine bakar gibi bakan Bülent Bey, kızının geldiğini görünce hemen yanında bir yere bıraktı.

"Çok karışık!" dedi.

"O uydunun kumandası baba… Üstteki kırmızı tuşlar kanallar arasında geziyor." Elindeki tepsiyi ona uzattı. Babası acele etmeden tepsinin içinden saplı bardağını altlığıyla birlikte aldı. Genç kadın babasının saplı bardaklardan içmeyi sevdiğini bildiği için aylar öncesinden gidip birkaç tane almıştı. Bir gün geleceklerini umuyordu. Gerçi hayatının bu kadar düzensiz olduğu bir dönemde beklemiyordu. Her zaman düzgün ve sakin bir hayatı olmuştu. Şimdiki gibi bir dönem hiç geçirmemişti. Onların böylesi karışık bir dönemde gelmeleri çok iyi olmamıştı. Geldiklerine elbette seviniyordu ama bir açık vermemesi için de dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Babası zaten kendisine kızmak için bahaneye bakıyordu.

Dönüp annesinin oturduğu koltuğa gitti. Tepsiyi önlerindeki sehpaya koyduktan sonra da aralarına biraz mesafe koyarak yanına oturdu. Annesinin çay bardağını alıp ona uzattı.

"Nasılsın anne?"

"İyiyim… Sen nasılsın?" Gamze onun cümlelerinin sonuna '*Kızım!*' kadar basit bir şeyi eklemediğinin farkındaydı. Hafifçe iç çekti. Bu böyle gidecekti anlaşılan… Sürüdeki kara koyun olmaya devam edecekti. Olsun, hiç değilse yanındalardı. Onları görmek de kendisine yetiyordu. Yıllarca sevgisizliğe alışmıştı. Hem ailesinden hem de çevresindeki insanlardan… Sevdiği adam bile en lazım olduğu anda sevgisini esirgemişti ondan.

'*Akın… Ah Akın… Neden daha önce karşıma çıkmadın?*'

Bu adamı düşünmeyi bırakmalıydı artık! Aklının böyle sıkışık bir durumda bile onunla meşgul olmasına inanamıyordu. Az sonra Gaye de girmişti oturma odasına. Merdivenlerden inerken çok güzeldi genç kız. Üzerini değiştirmiş, siyah bir etek ceket takım giymişti. İçinde de hoş, bej bir bluz vardı. İşte şimdi tam da bir avukata benziyordu. Saçlarını güzelce taramıştı. Pırıl pırıl parlıyordu.

"Çay içecek misin?" diye sordu Gamze. Eliyle tepsiyi işaret etti. "Sana da koymuştum."

"Bir tane içebilirim sanırım," dedi genç kız. Tepsiden sıcak bardağını alıp ablasının karşısında bir yere oturdu. Bir an sessizce bakıştılar. Babası televizyon izliyor gibi gözüküyordu. Genç kadın bir şeyle meşgul olmak için önündeki çayına uzandı. Şekerini gayet yavaşça atıp yine yavaşça karıştırdı. Kimsenin konuşmaya niyeti yok gibiydi.

"Görüşme yapacağın firma iyi mi?" diye sordu sonra kardeşine.

"İstanbul'un en saygıdeğer hukuk bürolarından birisi..."

"Ücret konuştunuz mu?"

"Daha değil… Fakat bir arkadaşım çalışıyor. Beraber mezun olduk. Gayet iyiymiş… Şirketin imkanları da güzelmiş."

"İyi… Güzel…" Yan gözle annesine baktı. Kadın sessizce oturuyor ve gözleri iki kardeş arasında ilgisizce gidip geliyordu.

O sırada telefonu çalınca, Gamze hemen elindeki bardağını sehpaya geri bıraktı ve tepsinin kıyısında duran cep telefonuna uzandı. Ekrandaki numaraya baktı. Tanımıyordu… Ama?.. Yine de kalbi hızlandı… Tanımıyorsa eğer?.. Akın… olabilirdi. Dün gece onun numarasını almayı yine unutmuştu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kesin o olmalıydı. Elazığ'dan arıyor olmalıydı… Nihayet beklediği telefon gelmişti. İnşallah iyi haberleri olurdu.

O "Alo?" diyerek telefonu açarken, hem annesi, hem babası, hem

de kardeşi, ilgiyle Gamze'nin yüzünü süzüyorlardı. Genç kadının gülümsediği pek görülmüş bir şey değildi. Özellikle ailecek olduklarında, herkes asık suratlı veya mesafeli olurdu. Bir araya gelmeleri de çok ender oluyordu zaten. Fakat bu sefer genç kadın farklıydı. Sanki daha umursamaz… daha mutluydu.

"Merhaba Gamze!" diyen sesi nerede olsa tanıyan genç kadının dudakları iyice kıvrıldı.

"Merhaba!" dedi o da ona. Kalbi güm güm atıyordu… Acaba dün gece hakkında kendisine özel bir şey söyleyecek miydi? Acaba birlikte yaptıkları o harika şeyin güzelliğinden bahsedecek miydi? Kendisini fazla utandırmadan, bu gece güzel uyuyup uyumadığını kinayeli bir şekilde soracak mıydı? En önemlisi… onun için de güzel miydi acaba? Bu konularda fazla bilgisi olmayan aptal bir kadın olarak onu yeterince mutlu edebilmiş miydi?

"Ailen sağ salim geldi mi?" diye sordu Akın.

"Evet… Geldiler… Hiç sorun yaşamamışlar!"

"Güzel… Ben de şimdi Elazığ'dayım. Birazdan otele gidip eşyalarımı toplayacağım. Sana güzel haberi şimdiden vereyim dedim…"

Genç adamın sesi biraz durgun muydu? Onun dün gece hakkında hiç konuşmayacağını tahmin ediyordu tabii. O bir centilmendi… Kendisini utandırmamak için belki de bahsini bile açmazdı. Oysaki içindeki çocuk tam tersini istiyordu. İyi bir şey yaptığı için övülen çocuklar gibi, buna sanki ihtiyacı vardı. Akın'a karşı azıcık mesafeli olma kararına rağmen, yüz yüze görüştüklerinde onun kendisine daha farklı, daha özel davranacağını umuyordu. Birazcık ilgiyi, özel davranılmayı hak etmemiş miydi? Tabii, kendisi bundan memnun olduğunu gizleyecekti. Akın'ın hayatında bir yer kaplamaktan memnun olduğunu hiç belli etmeyecekti. Kaplıyorsa tabii… Çünkü o kendi hayatında kocaman bir boşluğu doldurmuştu.

Ve onun bahsettiği iyi haberin ne olduğunu sonradan düşündü… Kendisine inanamıyordu… Kaan'a karşı neden bu kadar ilgisiz olmuştu?

O sırada babası sanki bir erkekle konuştuğunu anlamış gibi ayağa kalkmıştı. Yarım bıraktığı çayını sehpaya bıraktı. "Ben gidip arabayı çalıştırayım… Motor soğumuştur!" diye homurdandı. "Çayını iç de gidelim Gaye!" diye emretti kızına. Sonra da hızla üç kadının yanından uzaklaştı.

Gamze onun arkasından baktı bir an. Sonra dikkatini yeniden telefona verdi.

"Kaan bu akşam mesai bitiminden önce çıkıyor… Gidip alacağım. Sonra da uçakla İstanbul'a getireceğim…" diyordu Akın.

Gamze'nin gülümsemesi yeniden canlandı. Güzel bal rengi gözleri ısınmıştı. Yanlış mı duymuştu acaba? Hangisine daha çok sevindiğini anlamadı. Akın '*Getireceğim…*' demişti. '*Getireceğim!*'

"Bu harika bir haber!" dedi neşeyle. "Çok sevindim…"

Karşı taraftan Akın'ın başını önüne eğdiğini, alnını arabanın direksiyonuna üzgünce dayadığını bilemezdi. Ne onun dişlerinin sıkıldığını, ne çene kaslarının üzüntüyle oynadığını, ne de telefonu kıracak kadar sıktığını hiç bilemezdi…

"Bundan eminim…" dedi genç adam sakin bir sesle. "Kapatmam lazım… Görüşürüz…"

"Evet… Evet, görüşürüz!"

Telefonu kapattı. Parlayan gözlerle, bir iki saniye içinde siyahlaşan ekranına baktı. Bu numarayı kaydetmeliydi. Demek becermişti? Demek sözünü tutmuştu? Ne adamdı! Çıkaracağım demişti ve bir gün içinde çıkarmıştı! Ne harika bir insandı… Ama sesi… Sesi neden öyleydi?.. Sanki sıkkın?..

"O mu?" diyen bir ses duyunca başını çevirdi. Annesi değişik bir şekilde kendisine bakıyordu. Bu sefer… ayıplama değil… onaylamama da değil… Değişik bakıyordu işte!

"Kim?"

"O? Sevdiğin adam?.." diye açıkça sordu annesi.

Gamze bir an kararsızca gözlerini annesine dikti. Ona Kaan ile ilgili şeyleri söylese, şimdi hepten huzursuzluk olacaktı. Gerçi annesinin ne bildiğini tam bilmiyordu. Ama sevdiği adamı sorduğuna göre hapiste olduğunu bilmiyordu. Yoksa hapisten nasıl aradığını da sorması gerekirdi.

"Evet…" dedi yavaşça. Çaresiz kalmıştı.

Asuman Hanım gözlerini kaçırdı. Dalgınca televizyona baktı. Başörtüsünü çıkarmıştı. Evdeyken pek takmazdı. Saçları boyalı değildi. Gamze'ninkiler kadar uzundu. Birkaç beyaz tel hariç hâlâ parlak ve güzel görünümlüydü.

"Ben… telefonda son konuştuğumuzda… biraz… ters davranmış olabilirim…" dedi Asuman Hanım sıkıntıyla. "Kızımın elbette gayri meşru bir çocuğa… hamile kalması hoşuma gitmedi!"

"Önemli değil anne! Seni anlıyorum!" dedi Gamze yavaşça.

"Anlayamazsın… Bu yaptığını hâlâ onaylamıyorum… Sen de

anne olunca… ne demek istediğimi anlayacaksın!"

"Seni hep üzdüğümü biliyorum…" dedi Gamze dudaklarını ısırarak.

"Hep değildi… Sen kaçıncaya kadar değildi…" Bu konu ilk kez aralarında açılmıştı. Ama annesi hâlâ konuşmaya hazır olmamalıydı ki, hızlı bir şekilde konuyu değiştirdi. "Neyse, evlenecek misiniz?"

Gamze annesine ne diyeceğini hiç bilmiyordu. Kaan ile evlenip evlenmeyeceklerini bilemiyordu ki! Akın onunla konuşurlarken bu konuda bir şey dememişti. Sadece Kaan'ı getireceğini söylemişti. Bu onun Kaan'ı zorlamadığı manasına geliyordu herhalde?.. Bu iyiydi. Kendisiyle zorla evlenecek bir erkek istemezdi. Yani artık istemiyordu…

"Bir aksilik olmazsa… düşünüyoruz…" diyerek yuvarlak bir cevap verdi.

"İyi… Baban… da biliyor ama… onunla bu meseleyi hiç konuşmasan iyi edersin. Sana çok kızgın!"

"Farkındayım… Özür dilerim…"

"Dikkatli olmalıydın…"

"Bir… Bir kazaydı…"

"Eminim… Daha evvel böyle bir şey başına geldi mi?"

Gamze hayretle isyan etti! "Anne! Ben sadece evden kaçtım… Hayat kadını olmadım!"

"Bu bebek ilk mi?" diye üsteledi annesi.

"Hayır! İşin doğrusu birkaç defa daha oldu ve ben hepsini aldırdım. Ama bunu aldırmayacağım. Bir de böyle deneyeyim diyorum!"

Asuman Hanım garip bir tavırla onu süzdü. Gamze'nin sesindeki alaycı sıkıntı, kadını rahatsız etmişti ama onun haklı olduğunu biliyordu. Sesini çıkarmadı. Çayından bir yudum aldı. Gamze de hiç elini sürmediği bardağına uzanmıştı. Biraz öfkeyle karıştırıp hızla bir yudum çekti.

Gerginlik üzerine Gaye boş bardağını sehpanın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı. "Ben gideyim bari! Babam şimdi onu bekletiyorum diye sinirden kudurmuştur."

Gamze de ayağa kalktı. Onu kapıya kadar geçirdi. Gaye montunu giyip ayağındaki yumuşak terlikleri çıkardı. Açık kapıdan geçerken bir an duralayıp ablasına baktı. Gamze yine eski soğuk, mesafeli haline dönmüştü. Annesinin onu üzmesine sıkça denk gelmişti ve ablasının soğuk görünümü ile bunu cesurca göğüslediğini gördükçe huzursuz oluyordu. Gamze yapayalnız gözüküyordu şu anda… Tek başına…

Mağrur… Desteksiz… Hayata karşı inatla direnen başarılı bir kadındı ama yine de… şu anda… gözlerinde gördüğü o kırılganlık… içini sızlatmıştı. Hâlbuki sadece birkaç dakika önce telefonda konuşurken gözleri nasıl da parlıyordu? Sevdiği adamın sesini duyunca dudakları mutlulukla kıvrılmıştı. O adamı sevdiği bu kadar açıkken annesinin yine onu iğneleyen sözler söylemesi ne kadar doğruydu?

"İyi şanslar ablacım…" dedi Gamze kendisini toparlamaya çalışarak. Keyfi biraz kaçmıştı ama tamamen değil. Hayatındaki iki önemli erkeğin gelmesinin verdiği keyfe annesi bile engel olamayacaktı.

Gaye başını salladı hafifçe. "Şans dile…" dedi yavaşça.

"Meraklanma… Şansa ihtiyacın yok hayatım… Herkesin gözlerini kamaştıracaksın. Hem bilginle hem de güzelliğinle… Ben yine de arkandan dua edeceğim…"

Gaye bir şey diyecekmiş gibi durakladı. Sonra vazgeçip döndü. Babası arabanın içinde, motoru çalıştırmış bir halde bekliyordu. Dikkatli adımlarla babasının arabasına doğru yürüdü. Aslında o arabayı almalarına da Gamze ön ayak olmuştu. Eski model bir Torosları vardı. Onu alıp bayiye götürmüş ve yok parasına takas edip her şeyiyle full olan bu lüks arabayı alıvermişti. Babası uzun süre bu arabayı kullanmamak için mücadele etmişti ama bir kaç kere araç lazım olunca mecbur kalmıştı. Sonradan da kullanmaya devam etmişti.

Gaye uzaklaşınca, Gamze de kapıyı ardından kapattı. Doğruca annesinin yanına gidip, eski oturduğu yere oturdu. Bu sefer o da annesi gibi gözlerini televizyona dikmişti. Bir süre sessizce bir yarışma programını izlediler. O sırada Gamze gerçekten de kardeşi için dua ediyordu. Belki işi alır da yanında kalır diye bir ümit vardı içinde. Bunu çok istiyordu. Yanında kalmasa bile İstanbul'da bir yakınının olduğunu bilmek hoşuna gidecekti. Hiç değilse aynı şehirde bir süre sonra yakınlaşmaları kaçınılmaz olurdu…

Üçüncü çaylardan sonra, Asuman Hanım sıkıntıyla kıpırdandı. "Akşam için yemek hazırlamak lazım…" dedi yavaşça.

"Ben bir lokantaya gideriz diyordum…" dedi Gamze. "İyi bir lokantaya gideriz…"

"Gerek yok… Masraf yapmayalım şimdi. Dolabında uygun bir şeyler vardır sanırım? Arada sırada yemek yiyor olmalısın? Hem çok zayıflamışsın!.. Bu nasıl hamilelik?"

"Çok yiyorum… Akın diyor ki, yakında şişmanlarmışım…"

Asuman Hanım bir kaşını kaldırdı. Bir şey demedi önce… "Peki,

bu Akın… seni bir doktora götürdü mü?"

Gamze şaşırmıştı. "Ne için?"

"Bebek için tabii. Bir kadın doğumcuya göründünüz mü?"

"Şey… Hayır…"

"Neden?"

"Hamilelik… çok ani oldu. Yani ben seni aradığımda… yeni keşfetmiştim. Önce seninle paylaşmak istedim ve…" Onun kendisiyle nasıl konuştuğunu hatırlayınca hemen konuşmasını değiştirdi. "…Neyse! Anlayalı fazla olmadı yani!"

"Akın biliyor ama değil mi?"

Gamze gözlerini kırpıştırdı bir an. Akın şimdi neden annesinin bu kadar ilgisini çekmişti ki? "Biliyor tabii…"

"Ama yine de seni bir doktora götürmedi?" dedi kadın biraz kinayeli bir sesle. Onaylamaz bir hali vardı.

"Anne ya? Adamın zaten işi başından aşkın! Bir de ben dert oldum başına! Gerçi götürmeyi iki üç kere teklif etti. Ya denk gelmedi ya zaman yetmedi…"

"Çok saçma… Sen şimdi hamile olduğunu kendi hislerine dayanarak mı söylüyorsun?"

"Bu ay hastalanmadım…"

"Ne olmuş? Yorgunluk, stres, uyuşturucu… Her şey yüzünden olabilir…"

Gamze oturduğu yerde dikelip kaşlarını çattı. "Bana hiç güvenmiyorsun değil mi? Ben güveninizi zedeleyecek ne yaptım? Siz karşı ne saygısızlık ettim?"

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum Gamze… Konu komşunun bize nasıl baktığını bilemezsin… Kızımızın kaçması herkesin gözünde hayat kadını olmasıyla eşdeğerdi… Kaldı ki sen de yıllarca onlardan farklı bir hayat sürmedin!"

"Hayır anne!" diye itiraz etti Gamze kızgınca. Yine de annesine karşı konuştuğu için sesi kontrollüydü. "Gazetede okuduklarınızın hiç birisi doğru değil… Benim için yazılanların çoğu uydurma… Ben hayatımda yalnızca bir erkeği sevdim… Ayrıca ne uyuşturucu kullanırım ne de alkol. Sigara bile içmem… Bunu bildiğin halde bana böyle konuşarak eziyet ettiğini düşünüyorsan… inan bana başarıyorsun!"

Asuman Hanım sesini çıkarmadan ona bakıyordu. Sonra bu

konuşmadan çok etkilenmemiş gibi hafif bir iç çekmeyle sordu. "İnşallah evlenip artık olgun bir kadın gibi davranmaya başlarsın… Yaşın yirmi sekiz oldu…"

"Yirmi yedi!" dedi Gamze inatçı bir dudak bükmeyle.

"Bu adam kaç yaşında?"

"Kim?"

"Akın?"

Gamze ellerini kucağında kavuşturdu. Elleri terlemişti. "Anne! Neden birden Akın'ı bu kadar merak ettiğini anlamıyorum? Eskiden bana hiç böyle şeyler sormazdın? Benimle hiç ilgilenmezdin? Ne oldu? Birden ilgilenmeye mi karar verdin?"

"Senden çok mu büyük?"

"Kim?"

"Akın? Yoksa sen de yeni moda diye kendinden küçüklerle mi çıkıyorsun?"

"İnanmıyorum sana! Her kelimende beni ezmeye çalışıyorsun! Ayrıca Akın otuz yaşında… Çocuk falan değil."

"İyi… Şimdi dinle! Bu gece buradayız zaten. Yarın da ilk işimiz seninle bir doktora gitmek olacak. Gerçekten hamile olup olmadığını öğrenmeliyiz!"

"Ben gerçekten hamileyim… Daha dün sabah testini yaptık?"

"Kiminle?"

"Akın'la tabii… Eczaneden bir test çubuğu alıp gelmişti…"

Asuman Hanım iç çekti. "Neyse, hiç değilse bunu yapmayı akıl etmiş. Biz yine de yarın doktora gideceğiz. Hamilelikte yapılacak şeyler nelermiş öğreneceğiz. Ben doğum yapalı çok oldu. Her şey değişti artık. Bizler bilinçli değildik. Madem bu çocuğu istiyorsun, her türlü önlemi almalıyız! Bulantın var mı?"

"Hayır…"

"Garip… Neyse, yakında bulantıların başlar. Çocuk konusunda bilinçli olmak lazım… Bakalım doktor sana ne önerecek? Bence işlerine de biraz ara vermelisin. Çok gezinmeden sıklıkla yatmakta fayda var!"

"Anne! Ben sakat değilim! Sadece hamileyim…"

"Bence ajansınla konuşup uzunca bir süre işe gitme. Temponu azaltmazsan düşük yapabilirsin. Hatta bana kalırsa doğuma kadar hiç işe gitme…"

Gamze hayretle bakıyor, hayretle gözlerini kırpıştırıyordu. "İnanamıyorum sana! Aynı Akın gibi konuşuyorsun! Kelime kelimesine aynı! Ne yaptınız siz? Kafa kafaya verip benim hakkımda mı konuştunuz?"

"Tanımam etmem…" dedi annesi ters bir sesle. "Fakat bu çocuğu gittikçe daha çok sevmeye başladım!"

"Bu iyi… Kızlarından birisiyle evlenmesi hoşuna gider o halde?!" Genç kadın bunu söylerken, aklında Akın ile Gaye'nin hayali gezinmişti. Akın'ın uzun ve güçlü yapısının yanına, kız kardeşinin ince uzun narin fiziği çok yakışacaktı. Herhalde Akın ile Gaye evlenirlerse, Akın çok iyi bir baba olurdu… Eşiyle ilgilenen, onun isteklerini önemseyen, çocuğu olacağı için sevinen ve eşinin sağlığını önde tutan ideal bir eş… Bütün kalbi sızlayınca… dudaklarını büzdü. İleride onun da çişinin içine o test çubuğunu yine kendisi zevkle atardı her halde?

"Gider tabii…" dedi annesi. Ne olursa olsun anne olarak kızlarımın iyi erkeklerle evlenmelerini isterim!"

"Söz konusu Gaye olunca daha çok istersin eminim!"

Annesi cevap vermedi. Gamze de bir cevap beklemiyordu zaten. Üzerinde bardakların olduğu tepsiyi aldı ve yerinden kalktı. Hızlı adımlarla mutfağa yöneldi. Annesi de yerinden kalkmış, televizyonu kapatıp peşinden gelmişti. Kadın buzdolabı açıp içince baktı. Bardakları yıkayan Gamze, gözünün ucuyla onu süzüyordu.

"Yiyecek fazla bir şeyin yok!" dedi onaylamaz bir sesle Asuman Hanım.

"Tek başıma fazla bir şey yiyemiyorum… Bugün alışverişe çıkacaktım ama…sonra yarın seninle birlikte çıkarız diye düşündüm. Eğlenceli olur belki... Şuradaki çekmeceli dipfrizde dondurulmuş etler, kıyma falan olacaktı."

Annesi bu sefer buzdolabının yanındaki soğutucuya gitti. Çekmeceleri tek tek çekip içine baktı. Sonra birisinin içinden poşetlenmiş büyükçe bir tavuk çıkardı. "Baban fırında tavuğu sever. Epeydir yapmamıştım. Onu yapalım…" dedi doğal bir sesle.

Gamze iç çekti. "Ben de severim…" dedi yavaşça.

Asuman Hanım sonradan hatırlamış ve önemsiz bir konuymuş gibi başını salladı. "Evet!.. Sen de seversin…"

Ona, bu yemeği kocasına her pişirdiğinde büyük kızını hatırladığını söylemedi. Dünya güzeli kızını hatırladıkça lokmaların boğazına dizildiğini de söylemedi… Ve… Ve kocasının… Bülent Bey'in

son zamanlarda bu yemeği yemekten kaçındığını anlatmadı… Adamcağızın kızını nasıl özlediğini söyleyemezdi… Gizlice dergilerdeki, gazetelerdeki resimlerine baktığını anlatamazdı. Sırf Gamze'yi görmek için hiç gereği yokken Gaye'nin yanında geldiklerini nasıl söyleyecekti?

Onun güzel… Soğuk ama inanılmaz güzel yüzüne gözünün ucuyla baktı. O soğukluğun ardındaki çocuksuluğu görmüştü sanki bir an… Karşısında kaşarlanmış bir kadın değil, sevgiye aç, çocuksu bir genç kız duruyordu… Hem daha kaç yaşındaydı ki? Elbette çocuksu olması normaldi… Şu başının iki yanına atkuyruğu yaptığı komik saçlarıyla elbette genç kız gibi duracaktı… O bal rengi gözlerin birazcık sevgi istercesine kendisine bakmasına dayanamıyordu. O yüzden onu kırmak ve gözlerinin soğuklaşmasını izlemek… işine geliyordu. Fakat… Fakat az önce nasıl da parlıyordu o gözler!.. Kızının Akın denen o genci sevdiğini anlamamak için aptal olmak lazımdı… Her ne kadar hamile kalmak gibi bir aptallık yapmışsa da bunu hiç değilse sevdiği adamdan yapmıştı…

Gamze tavuğu mikrodalga fırında çözdürürken, annesi de usta bir tavırla yemeği hazırlamaya başlamıştı. Patatesleri bulmuş ve kabuklarını soyuyordu. Gamze de onu seyretmek ve çok sevdiği bu yemeği nasıl yaptığını öğrenmek istiyordu ama aniden karnının altına bir sancı girmişti. Önemli bir sancı değildi. Sızısı da fazla değildi. Fakat annesi onun irkilmesini görmüştü. Elini kasıklarına götürdüğünü de görmüştü. Ayrıca kızının yanı başında, ikizi gibi ayakta durmasından da hoşlanmamış gibiydi. Bebekle ilgili bir şeyler söyleyip kızını geri yolladı. Gamze de ağrısı geçsin diye gidip oturma odasındaki koltuğa uzandı. Hafif bir adet ağrısı gibiydi. Çok şiddetli değildi zaten. Yattığı yerden yine de annesini seyrediyor, hamaratlığına hayran kalıyordu. Mutfak Amerikan tarzı olduğu için annesinin neyle uğraştığını görebiliyordu. Hiçbir zaman onun gibi yemek pişiremeyecekti. Yemek pişirmeyi öğreneceği bir ortam olmamıştı. Tüm bildiği küçükken annesinin kendisine öğretebildikleriydi. Onların da çoğunu zaman içinde unutmuştu. Yemek yapacak hiç fırsatı olmamıştı. Lokantaların hazır yemeklerine bağlanıp gitmişti…

Fırından mis gibi kokular yayılmaya başladığında, Gaye ile babası eve geri dönmüşlerdi. Çok uzun bir konuşma olmamıştı. Fakat Gaye eve girdiğinde yerinde sevinçle zıplayarak annesinin boynuna atılmıştı. Bir çocuk gibi neşeliydi.

"Aldım anne! İşi aldım! En kısa zamanda başlamamı istiyorlar!" diye de neşe içinde çığlık atıyordu. Mutfakta salata doğramakla meşgul olan Gamze gülümseyerek kardeşine baktı. Aslında belki de en az onun

kadar sevinmişti. O da yerinde zıplayıp durmak istiyordu. Kardeşi ve annesine sarılıp bu sevinci paylaşmak istiyordu. Fakat sadece gülümsemekle yetindi. Bu sevince ortak olacak kadar onlara yakın değildi…

Gaye öylesine mutluydu ki, parlayan gözlerle ablasına baktı. Gamze'nin gözlerindeki bastırılan sevinci gördü… Ablasına sarılıp onunla da sevincini paylaşmak istedi… Yaşı ilerledikçe ve olgunlaştıkça fark etmeye başlamıştı ki, her zaman dışlanan ablası kendilerinden hiçbir zaman hiçbir şey istememişti. Kendi rahatları için elinden geleni yaparken, yine de minnacık bir sevgi kırıntısından bile mahrum kalmıştı. Küçüklüğünde hep babasının tesirinde, ablasından nefret etmişti. Babasının ne kadar perişan olduğunu gördükçe, daha da nefret etmişti. Ama şimdi… Ama şimdi, şu kendisine içtenlikle gülümseyen kadın, öylesine yalnız gözüküyordu ki…

"İşi aldım… abla!" dedi yavaşça.

Gamze gözüne gelen sevinç gözyaşlarını gizlemek için, başını çevirip önündeki salata kabına döndü. "Bundan emindim zaten hayatım!.." dedi titrek bir sesle. "Hayırlı olsun. Harika bir avukat olacaksın…"

"Yemek hazır olmadı mı daha?" diye homurdandı Bülent Bey. Havayı koklayarak içeriye girmişti. Asık suratını değiştirmeden ve kimseye selam vermeden mutfaktaki pahalı görünümlü fırına yöneldi. Bunun aynısı kendi evlerinde de vardı. Tabii Gamze almıştı…

Adam bir an fırının içindeki yemeğe baktı… Tepsiye güzelce dizilmiş ve özel olarak soslanmış tavuk parçalarının çevresinde yine aynı sos ile bulanmış patates dilimleri vardı. Çok az bir sıvının içinde, kısık ateşte yavaşça pişiyorlardı. Kokusu gelmeye başladığına göre de çoktan pişmiş olmalılardı. Çünkü tavuklar kızarmış, patatesler nar gibi olmuştu. Bu güzel manzarayı durgunlukla seyreden asık suratlı baba, bakışlarını yavaşça biraz ilerideki ince uzun kızına kaydırdı… Gamze sessizce önündeki işiyle ilgileniyordu. "En sevdiğim yemek…" diye mırıldandı. Genç kadın bir an marulları kesme işini duraklatmış, başını üzgünce aksi tarafa çevirmişti.

"Biliyoruz…" dedi Asuman Hanım neredeyse homurdanarak. "Hadi gidip elinizi yüzünü yıkayın! Yemek hazır sayılır."

Adam gözlerini kızından zorlukla ayırdı. Elleri terlemiş gibi pantolonunun kenarlarına sürdü. Sonra döndü. Kendi odalarına giderken, canı oldukça sıkkın gözüküyordu.

Biraz sonra hep beraber mutfaktaki küçük masanın çevresine oturmuşlar, birbirlerine afiyet olsun diyerek yemeklerine başlamışlardı. Tavuk harika pişmiş, patates hem kıtır hem de yumuşacık olmuştu. Gamze ise en iyi yaptığı yemek olan, sade pirinç pilavını yapmıştı. Tane tane ve bembeyazdı. Büyük servis tabaklarının içi, şimdi nar rengi ile beyazın iştah açıcı bir karışımıyla doluydu. Genç kadın babasının nasıl da iştahla yediğinin farkındaydı. O da ailenin diğer fertleri gibi yedikçe kilo alamayan bir fiziğe sahipti. Bülent Bey çok konuşmasa da yediği yemekten dolayı yüzü yumuşamıştı. Hatta Gamze ile tuzluğu istemek için bile olsa bir iki kelime konuşmuştu. Ve hatta ortaya bile söylese, yaptığı pilavı övmüştü… Bu Gamze için yeterliydi. İster istemez dudakları mutlulukla kıvrılmıştı.

"İnşallah diğer kızımızın da yemeklerini yemek nasip olur artık!" dedi Asuman Hanım biraz ifadesiz bir sesle. Gözleri Gaye'deydi.

"Ne demek annem!" dedi kız neşeyle. "İlk maaşımla sizi boğazdaki en lüks…"

"Hayır!" dedi kadın… "Öyle bir şey istemiyoruz. Gamze de bu gece için bir lokantaya çıkmamızı istedi ama ben böylesini daha çok tercih ediyorum. Paranız bizi ilgilendirmiyor. Önemli olan bizim için ne yaptığınız. Evde yenen samimi bir yemek daha güzel değil mi?"

Gamze ile Gaye bakıştılar bir an. Sonra Gaye başını salladı. "Olur… Ama o zaman yine bu yemeği yapalım. Hem babam çok sever hem de ablam… değil mi?"

Gamze çatalını dalgınca salata tabağına batırdı. Sesini çıkarmadı. Ama Bülent Bey biraz homurdanarak bitmiş tabağını öne ittirdi. "Ben artık eskisi kadar sevmiyorum!" dedi kendisiyle çelişerek. Gamze biraz irkilmişti. Bülent Bey, karısının kendisine buz gibi bakan delici gözlerini görünce hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Eee… Bu tavuklar… artık eskisi gibi lezzetli değil…" dedi ardından. "Şimdi her şey fabrikasyon olmuş!"

Gamze konu ile ilgilenmiyormuş gibi kardeşine baktı. "İşin kesinleştiğine göre… nerede kalacaksın Gaye?" diye sordu. Kardeşinin bu konu ile ilgili fikrini öğrenmeyi çok istiyordu. Onun suskunluğu üzerine devam etti. "Eğer istersen… bende kalabilirsin. Bir sürü yerim var."

"Olmaz!" dedi babası biraz sertçe. Hepsi birden kendisine bakınca da kaşları iyice çatıldı. "Kızımın senin çevrendeki insanlarla muhatap olmasını istemiyorum. Bir sürü erkeğin gelip gittiği bir yerde kalamaz. Biz ona güzel, küçük bir daire buluruz. Para kazanmaya başladıkça daha uygun bir yere geçer."

Genç kadın çatalını masanın üzerine bıraktı. Soğuk gözlerle babasını süzdü. "Buraya sadece bir tek erkek girdi baba…" dedi yavaşça. "Ben bir fahişe değilim…"

"Gamze!" dedi annesi usulca.

"Beni böyle görmek hoşunuza gittiği için sesimi çıkarmıyorum. Nasıl görmek isterseniz öyle görün," dedi genç kadın yine de. "Ben namusumu herkesten çok düşünürüm. Kız kardeşiminkini de öyle! Gaye eğer burada kalmak isterse beni mutlu eder. Sandığınızın aksine çok yalnız bir hayatım var. Sevdiğim adamla bile sık görüşemiyoruz."

"Gazeteler öyle demiyor ama?..." diye homurdandı adam.

"Bir defile sonrası yemeği veya bir katalog çekimini ardından yapılan kutlama… Otuz resim çekseler, bir aydaki her gün için konu bulmuş olurlar." Gamze'nin sesi buz gibiydi. "Hayatımda sadece üç erkeğe değer verdim… Ne yazık ki… ikisi beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattı!"

"Diğerleri ile mutlu oldun demek ki?.." dedi babası.

"Bülent!.." diye bu sefer kocasının adını uyarırcasına mırıldandı Asuman Hanım. Onun da gözleri aynı kızı kadar soğuk bir şekilde kocasına bakıyordu artık. Adam huzursuzca masadan kalktı.

"Elinize sağlık… Güzel olmuştu!" dedi isteksiz bir sesle. Sonra kimseye bakmadan mutfak kısmından çıkıp oturma odasındaki koltuklardan birisine attı kendisini. Gamze gözlerini yeniden kardeşine çevirdi.

"Neyse… Teklifim geçerli… Karar senin! Bu evde istediğin kadar kalabilirsin. İçin rahat edecekse masraflara da katılabilirsin. Beni görmek istemiyorsan da alt kattaki odalar senin için uygun olur…"

"Abla…"

"…sonra da babamın dediği gibi kendi evine geçersin…"

"Abla…"

"…ya da istersen ben ev konusunda hemen, yarın sana yardımcı olurum… Kendini toparlayıncaya kadar kirasını öderim…"

"Abla… Böyle yapma ne olur…" dedi Gaye yavaşça.

"Nasıl?" dedi genç kadın üzgünce. "İstemiyorsan seni suçlamam tabii."

"Mesele… Mesele istememek değil…" Gaye ile Asuman Hanım bir an bakıştılar. Aslında Bülent Bey'in de bunu çok istediğini ikisi de biliyordu. Adam küçük kızı Gaye'nin bu koca şehirde yalnız kalmamasını

ve Gaye'nin de artık Gamze'ye göz kulak olmasını o kadar çok arzuluyordu ki… Gaye başka yerlerden de teklif almıştı ama babası en çok bu İstanbul'daki iş olsun istemişti. Evden uzun süre önce kopup uçan büyük kızının hayatlarının bir ucunda, ama bu kadar uzakta değil, Gaye sayesinde artık daha yakında olmasını istemişti. Her ne kadar ona kızgınlarsa da, yaşlandıkça, artık uzaklarda kalan bir evladın acısını tatmak istemiyorlardı. Gaye, onlar için Gamze'yi de görebilecekleri bir fırsat sunuyordu anne ve babalarına…

"Peki, mesele nedir?" diye sordu Gamze.

"Evlenirseniz ne olacak?" diye sordu Asuman Hanım. "Kocanla bu evde mi kalacaksınız?"

"Ben… bilmiyorum!" dedi Gamze yavaşça. Bu hiç aklına gelmemişti. Nedense kendisini hamile hissetmediği gibi, evlenecekmiş gibi de hissetmiyordu. Son zamanlarda aklı o kadar karışmıştı ki!

"Şöyle yapabiliriz bence…" dedi Asuman Hanım. "Siz evleninceye kadar, Gaye bu evde kalabilir. Senin erkekler konusundaki sözlerine inanıyorum. Çocukken yalan söylemezdin. Dayak yiyeceğini bilsen bile söylemezdin! Gaye'ye böyle göz kulak olman bence de iyi olur. İstanbul oldukça büyük ve bir sürü yamyam vardır şimdi burada…"

"Anne! Ben çocuk muyum?" diye itiraz etti Gaye.

"Çocuksun tabii! İkiniz de çocuksunuz!" dedi Asuman Hanım ona aldırmadan. "Daha sizi kucağımda salladığım günleri hatırlıyorum. Birkaç yeriniz gelişip olgunlaştı diye gözümüzde büyüyeceğinizi sanmayın. Ne dersin Gamze? Böylesi daha uygun olmaz mı? Siz evleninceye kadar da Gaye ilk maaşını almış ve kendisine bir yer bulmuş olur. Tabii evlilik için acele etseniz iyi olur. Doğum yaptıktan sonra evlenmeyi düşünmüyorsunuz değil mi?"

Gamze dudaklarını sıktı. Ne diyecekti ki şimdi? Gerçekten de yalan söylemek kendisi için her zaman zor olmuştu.

"Anne! Bebeğimin babası ile bu konuyu tam olarak konuştuk dersem… yalan olur. Ben… onu bir süredir görmedim ve… ve… dediğim gibi tam konuşamadık. İşlerimiz yüzünden zaten haftada bir iki kere…"

"O da senin gibi manken mi?" diye onu dinlemeden sordu kadın.

"Evet!"

"Ama evlenmeyi teklif edeceğini umuyorsun değil mi? Bana bunu umduğunu söyle Gamze!"

Genç kadın iç çekti. Şimdilik annesini rahatlatmaktan başka bir

şey yapamazdı. "Evet, tabii umuyorum…"

"Güzel… Evlenmeden beraber yaşamanızı ve bir de çocuk sahibi olmanızı kaldırabileceğimizi sanmıyorum…"

Gamze konuyu kapatmak adına sesini çıkarmadı. Sonra hep birlikte masayı toparladılar. Bulaşıkları bulaşık makinasının içine doldurduktan sonra da önce karşılıklı kahve içtiler. Sessizce televizyona bakıyorlardı. Genç kadın kardeşinin kendisiyle kalmasına gerçekten çok sevinmişti ama evlilik ile ilgili sorunlar yeniden kafasını bozmuştu. Ya Kaan kendisine evlilik teklif etmezse? Ya etmezse? Artık Kaan ile evlenmeden aynı evde yaşama ve çocuğu öyle doğurma ihtimali pek mümkün gözükmüyordu. Böyle bir şey kötü sonuçlar doğuracak gibiydi. Ve zaten kendisi de… bunu şu anda hiç istemiyordu.

Telefonu çalınca, uzanıp aldı. Ekrandaki isme baktıktan sonra iç çekti… Nihayet! Nihayet Kaan beyefendi çocuğunun annesini arama zahmetine girmişti! Hapisten tahliye olalı çok olmuştu. Neden şu ana kadar kendisini aramamıştı ki? Telefonu yanında yoksa bile Akın'ınkinden arayabilirdi… Ve Akın! O ne yapıyordu acaba?

Yerinden kalkıp daha sessiz olan mutfak tarafına geçti. Meraklı gözler bir an kendisini izlemiş, sonra yeniden televizyona çevrilmişti.

"Alo?" dedi biraz soğuk bir sesle.

"Alo? Aşkım!"

'*Aşkım mı? Hayvan herif! Seni seviyorum ama sen beni ne kadar da üzdün! Şimdi de hiçbir şey olmamış gibi aşkım diyorsun!*'

Tabii genç kadın aklından geçenleri ona söylemedi.

"Demek tahliye oldun?" dedi elinden geldiğince sakin bir sesle. Garip! Buna ne kadar da sevinebilirdi bir hafta önce! Bir hafta önce onun için ölebilirdi de!

"Evet tatlım. Teşekkürler! Senin sayende olduğunu biliyorum."

Gamze başını önüne eğdi. "Hayırlı olsun! Neredesin?"

"İstanbul'a geldik biraz önce… Şimdi evdeyim. Tam yarım saat duş aldım. Hapiste bunu bile özlemişim. Sen… Sen evde misin?"

"Evet…" dedi Gamze. Aklı başka bir şeydeydi. O evdeyse ve tek başınaysa… Akın neredeydi acaba?

"Yanına gelebilir miyim? Konuşmamız gereken şeyler olduğunu biliyorum. Sesinden bana kırgın olduğunu da anlıyorum! Ayrıca inan bana seni çok özledim…"

"Gelemezsin!" dedi Gamze sakince. Ve şu andaki kırgınlığıyla

onu gerçekten de görmek istemiyordu. "Annemler burada…"

"Hepsi mi?" dedi adam şaşkınca.

"Evet! Kardeşim bir işe girdi. Onunla geldiler."

"İyi ya işte? Onlarla tanışmış olurum. Sen de onlarla tanışmamı istemiyor muydun?"

"İstiyordum!.." dedi Gamze bir çocuk gibi. Hem de ne kadar istiyordu. Çok sevdiği bu yakışıklı adamı onlara gösterecek, onların onayını ve takdirini alacak, sandıkları gibi bir şıllık olmadığını ispat edecekti. Kaan da o eşsiz karizmasıyla onları etkileyecek, istediği zaman çok iyi kullandığı esprili çekiciliği ile ailesinin zor da olsa onayını alacaktı. Babasının başlangıçta mesafeli duracağını tabii ki biliyordu. Ama sonra o da Kaan'ı sevmeye başlayacaktı… Her şey çok güzel olacaktı… Çok güzel…

Ve şimdi Kaan'ı onlarla tanıştırmayı canının hiç istememesini zerre kadar anlamıyordu. O hapisten çıktığı için gerçekten memnundu ama havalara uçacak kadar bir sevinç yaşamıyordu. Oysa ilk gün, Akın ona Kaan'ı çıkarabileceğini söylediğinde bile daha fazla sevinmişti.

"Eee? Sorun ne? Geleyim tanışalım işte… Hem madem buradalar… biz de evlilik meselesini… konuşurduk."

"Ev…evlilik mi?" dedi Gamze bir papağan gibi.

"Evet! Sen gittikten sonra çok düşündüm aşkım! Bebek meselesi elbette aklımı karıştırdı. O gün seni bebek yüzünden kırdığımı da unutmadım…"

"Bana hakimle yatmamı da söyledin?.." dedi Gamze sıkıntıyla.

"Evet… Evet… Kahretsin ki evet! Ama yemin ederim içten değildim. Orada kendimi çok kötü hissediyordum. Çok özür dilerim ceylan gözlüm… Bal bakışlım… İnan bana samimi değildim. Buna her şeyin üzerine yemin ederim… Samimi olduğuma gerçekten inanmadın, değil mi?"

"Şey… Doğrusu…" Genç kadın kararsızdı. Adamın güzel sözleri bir an için içini ısıtmıştı. Akın kendisine neden böyle güzel sözler söylememişti? Sevişirlerken bile çok sessizdi adam… O sadece gözleriyle konuşan bir modeldi… "Doğrusu… ben de içinde bunduğun psikoloji ile… öyle davrandığını düşündüm ama…"

"Aynen öyle!" diye atıldı adam. "Sonra yemin ederim çok pişman oldum. Sabırsızlıkla görüşme günümüzün gelmesini beklemeye başladım. Senin yine beni görmeye geldiğin gün, sana her şeyi

açıklayacak ve özür dileyecektim. Nasip olmadı… Şanslıyım ki, erkenden tahliye oldum… Bu Akın'ı nereden bulduysan sana aferin… Ondan hiç hoşlanmıyorum ama adam beni bir günde çıkarttı. Gerçekten de onu nereden buldun?"

"Uzun hikâye…" dedi Gamze. Şimdi onunla bunu konuşacak değildi. Aklı adamın söyledikleriyle meşguldü. Kaan'ın gelip ailesiyle evlilik meselesini konuşmak istediğine inanamıyordu. "Sen… Sen gerçekten de benimle evlenmek istiyor musun?" diye sordu.

"Evet… Evet… Evet… İstiyorum tabii. Akın bana senin hamile olduğunu söyledi. Ben işin doğrusu o gün, cezaevinde görüşteyken sana pek inanmamıştım. Yani bir defada hamile kalman çok güzel ama… şaşırdım işte!"

"Hamile kalmam güzel mi?" dedi Gamze biraz şüpheyle.

"Güzel tabii… Gerçi bizim için erkendi. Ben daha sana doyamadım ki… Şimdi bu çocuk olursa, tüm vaktini ona ayıracaksın! Ben de hep onu kıskanacağım. Keşke biraz daha geç olsaydı. Hapisteyken hep seni düşündüm. Seninle evleneceğimizi, güzel bir yuva kuracağımızı, bir süre, birbirimize doyuncaya gezip tozacağımızı hayal ettim. Bu çocuk tabii bunlara azıcık engel olacak. Gerçi ben de sana hiçbir zaman doyamam ya…"

Gamze şaşkındı. Böyle konuşmalar hiç beklemiyordu. Adamın hapisten çıktığı için keyifli olmasını anlıyordu ama hapse girmeden önce bile böyle güzel şeyler söylememişti. Acaba adam keyiften alkol mü almıştı?

"Ne diyorsun? Babanla konuşmak için geleyim mi?" diye devam etti adam. Gamze duraklamıştı. Elindeki telefonu sıktı. Kaan'daki bu değişikliğe hayret ediyordu. Ondaki bu keskin değişiklik Akın'ın başı altından çıkmış olmasındı? Acaba Akın onu zorlamış mıydı?

"Sana… bir şey soracağım!" dedi Gamze yavaşça.

"Sor balım…" Kaan genç kadına çoğu zaman balım diye hitap ederdi. O bal rengi güzel gözleri yüzünden böyle konuşmak hoşuna gidiyordu. Bunu duymak Gamze'nin de hoşuna gidiyordu.

"Bana böyle davranmanın ardında… Akın… yok değil mi?"

"Anlamadım?.."

"Akın seni… bir şey için zorlamadı değil mi?"

Adam güldü. Nezle olmuş sesinin çatlaklığı telefondan çok belli olmuyordu. "Daha neler! Sen beni ne sandın balım ya? Ben öyle her şeye

göz yumacak adam mıyım? Akın bir şey üzerinde diretseydi, alırdım ayağımın altına! Bakma öyle uzun muzun olduğuna… Koftur o adamlar. Çenesine yumruğumu çakardım hemen. Tabii o cesaret edemez böyle bir şeye…"

"Öyle… Değil mi?" dedi Gamze de yavaşça.

"Tabii öyle! Dişlerini verirdim eline… Koğuşta onu fazla abarttılar. Allahtan karşımda gayet efendiydi. Senin durumunu insan gibi anlatınca, bir sorun çıkmadı."

"Sen gerçekten de çok cesursun!" dedi Gamze. Bu adamın tek ayağı üzerinde bu kadar yalan atması, önceki söylediklerine olan inancını da baltalıyordu. Kaan'dan dört tane daha olsa, onların bir aradayken Akın ile baş edemeyeceğini çok iyi biliyordu. Evet, Kaan güçlüydü, spor yapıyordu, hatta boks bile çalışıyordu ama Akın… Akın başkaydı… Akın'ın gözlerinde korku pırıltılarının görülebileceğini hiç sanmıyordu…

"Cesurum tabii!" dedi adam daha da gaza gelerek. "O kadar cesurum ki, bak, hemen gelip seni babandan istemek istiyorum…"

"Şey… Bu gece… Bu gece olmaz Kaan!"

"Ama neden? Hem ben seni çok özledim!"

O sırada bahçe dışındaki kapının ziline basıldığını belli eden bir ses duydu. Evin içinde yankılanmıştı… Başını çevirdi. Kendisi telefonla konuştuğu için, babası yerinden kalkmış, gecenin bu saatinde kimin geldiğine bakmaya gitmişti. Gamze babasının ardından baktı bir an. Hakikaten! Gece gece kim gelmiş olabilirdi? Yoksa Kaan kapının arkasındaydı da kendisine şaka mı yapıyordu? Babası camdan bakarak geleni görmeye çalışıyordu. Sonra kapının yanındaki otomatik açma düğmesine bastı. Gelen kimse, onu içeriye almıştı.

"Ben de seni özledim… Ama bu gece… babamın pek tadı yok da…" diye Kaan'a cevap verdi. "Hem geç oldu… Onlar yoldan geldikleri için yorgunlar!"

"Kötü… Seni öpmek için yarına kadar bekleyeceğim yani öyle mi?"

"Sorun değil… Yarına fazla kalmadı!" dedi Gamze hafifçe gülümseyerek. Biraz yalancı da olsa, o sevdiği adamdı.

"Doğru… Şimdi söyle bakalım? Evleneceğiz, değil mi?"

"Gerçekten istiyor musun?"

"İstiyorum tabii! Hadi söyle! Evleneceğiz değil mi aşkım, güzel gözlüm?"

"Ama… böyle evlilik teklifi olmaz ki!" dedi Gamze biraz da onun şapşallığına gülerek.

"Sen gülünce bayılıyorum sana… Yarın dizlerimin üzerinde sürüneceğim o zaman… Elimde de pırlanta bir yüzük olacak."

"Bunu görmek isterim doğrusu…"

"Göreceksin… Hadi yine de söyle! Hiç değilse bunu duyarak uyuyayım… Benimle evleneceğin bilerek sabaha kadar senin hayalinle yatayım… Söyle hadi! Gamze! Benimle evleneceksin değil mi?"

Genç kadın işlerin bu kadar yolunda gidişine inanamıyordu… Daha az önce annesi bu konuda soru sormamış mıydı? Şimdi annesine artık çocuğunun babasıyla evleneceğini söyleyebilirdi.

Peki neden kararsızlık çekiyordu? Neden böyle duraklıyordu?

"Gamze?..." diye telefonda adını söyledi Kaan."

"Efendim…"

"Ciddiyim… Benimle evleneceksin değil mi aşkım?

Genç kadın iç çekti hafifçe. Sonra başını salladı. "Evet!" kelimesi çıktı ağzında. En çok istediği şeylerden birisi bu değil miydi? Onunla evlenmek ve çocuğuna bir baba vermek… Çevresinde fazla baba adayı yoktu.

Akın… neredeydi acaba? Acaba… Acaba… Seval isimli o kadınla mıydı? Bunu yapabilir miydi? Daha üzerinden Gamze'nin kokusu çıkmadan başka bir kadının koynuna girebilir miydi? Bir an için ona öfkelendi…

"Seninle evleneceğim!" dedi Kaan'a yavaşça.

"Söz mü?"

"Söz!"

"Güzel… Göreceksin, harika bir koca olacağım… Senin mutlu edeceğim… Tek sıkıntım, şu bebek… Keşke biraz daha geç olsaydı. Neyse, önemli değil hayatım. Yarın görüşürüz. Seni seviyorum…"

"Ben de…" diye fısıldadı Gamze.

Telefonu kapattı. Bir an öylece durdu. Önündeki bir noktaya görmeyen gözlerle bakıyordu. Sonra kapıya birisinin geldiğini hatırladı. Kim olabilirdi ki? Kendisini toplayıp telefonunu dar pantolonun arka cebine soktu. Döndü. O anda babası ile burun buruna geldi. Adam kapıdaki her kimse onu yalnız bırakıp, yanına gelmişti. Hemen arkasındaydı. Kaşları biraz çatıktı ama azıcık da şaşkın bir hali vardı.

"O geldi sanırım…" dedi yavaşça.

Gamze kaşlarını kaldırdı. O da kimdi? Babasının omzu üzerinden açık sokak kapısına baktı ama kimseyi göremedi. Gelen her kimse, içeriye girmemişti.

"Kim?"

"Seninki…" dedi adam yavaşça. "Doğrusu… sandığımdan da yakışıklıymış! Aferin sana!"

Yakışıklı mı? Az önce yakışıklı bir adamla konuşmuştu ama… Kaan'ın kapıda olma ihtimali var mıydı gerçekten de? Kaan böyle aptalca şakaları da severdi. Ama hayır, onunla konuşurken, adamın evde olduğu kesindi. Çünkü arkadan hafifçe televizyon sesi de geliyordu.

Gamze onun kim olduğunu anlamıştı. Annesi ve Gaye de ayağa kalkmış, kapıdaki yabancıya bakıyorlardı. Usulca yürüdü. Kapının önüne gelince durdu. Başını geriye atıp, şaşkınca uzun boylu adama baktı. Onun burada ne işi vardı peki? Demek Seval'in yanında değildi? İçi bir anda o kadar rahatlamıştı ki, bunun etkisiyle gülümsedi. Burada olması her ne kadar garipse de, Seval'in yanında olmaması da o kadar garipti! O azgın kadın hiç değilse şimdilik avucunu yalayacaktı… Tabii şimdilik!.. Çünkü Akın'ın neden geldiğini bilmiyordu. Belki de geri dönüyordu? Belki de Kaan'ı getirdiğini söyleyecekti. İşinin artık bittiğini ve gideceğini söyleyecekti…

"Akın?!" dedi yavaşça. Genç adamın suratı gülmüyordu. Çatık kaşlarla kendisine bakıyordu. "Hayırdır? Ne oldu?" dedi ona. Sesinde kesin bir acıyla sordu. "Gidiyor musun yoksa?"

Genç adam, gece rüzgârıyla sallanan uzun siyah saçları ile çok yakışıklı duruyordu. Elleri montunun cebinde ve sanki yumruk yapmış gibiydi. Fakat sesi yine de yumuşak çıktı. "Montunu giyip benimle gelmeni istiyorum Gamze…" dedi yavaşça.

"Seninle gelmemi mi?" diye tekrarladı Gamze şaşkınca. "Neden? Şey… Görüyorsun ki ailem var…"

"Evet!" diye onayladı adam. Görüyorum ama daha fazla bekleyemem… Bu sorunu hemen çözmeliyim!"

"Ne… Ne sorunu? Neyi bekleyemezsin?" dedi genç kadın.

"Gamze… Bir doktora gitmemiz lazım…"

"Doktora mı? Neden? Bebek için mi? Ben zaten yarın annemle…"

"Hayır!" dedi genç adam kesin bir sesle. "Söz veriyorum fazla

vaktini almayacağım. Hemen gidip geleceğiz. İstersen annen de gelsin!"

"Akın? Neden şimdi? Yarın olsun?"

"Hayır! Şimdi!" dedi genç adam otoriter bir sesle. "Bana bu iyiliği yap lütfen!"

"Tamam da… beni korkutuyorsun!"

"Korkma! Bir arkadaşımı aradım. Bizi bekliyor. Test yapıp kontrol edecek…"

"Hay Allah! Neyi kontrol edecek Akın?"

"Gamze!.. Lütfen!" Genç adam derin bir nefes aldı. Kapının karanlığında gözleri mavi değil, simsiyah bakıyordu. Genç kadın onun söyleyeceklerini hissederek ürperdi. Belki de soğuktandı. Akın da minik bir nefes çekmişti ciğerlerine… Genç kadın inatla ondan bir cevap bekliyordu. "Ben… bunu söylemek istemezdim ama…"

"Akın! Söyle hadi! Ne oldu? Neyi söylemek istemezdin?"

"Gamze… Bence sen… Bence sen hamile falan değilsin!" dedi adam usulca. Ne düşündüğünü belli etmeyen gözler, Gamze'nin şaşkınlıkla irileşen gözlerine kilitlenmişti…

12. BÖLÜM

"Saçmalama Akın!" dedi genç kadın sonunda… Şaşkınlığını atmaya çalışıp biraz daha adama sokuldu. Arkadan kendilerini seyreden ailesinin konuştuklarını duymasını istemiyordu aslında. "Biz seninle o testi birlikte yapmadık mı?" diye sordu kısık bir sesle. "Hani o kap?.. Çiş?.." Çocuksu bir masumluğu vardı.

"Yaptık!" dedi adam durgun bir sesle. Onun sevimliliği karşısında elini kabanının cebinden çıkarıp seksi saçlarını sıkıntıyla geri ittirdi.

"Gamze?.. Misafirini içeri alsana… Dışarısı soğuk!" diye seslendi arkalarından annesi duru bir sesle. Genç kadın başını çevirip annesine bakınca onun kendilerini kısık ve dikkatli nazarlarla süzdüğünü gördü. Kadın ardından ekledi. "Hem bizi tanıştırırsın?.."

Gamze kararsızdı. İçeri alırsa… Gaye?.. Akın'ı görecekti ve… Akın da taptaze, güzel kardeşini… Akın'ı kıskandığına inanamıyordu ama durum buydu işte! Gözleri adamın yüzüne döndü. Gece boyunca sımsıkı tutup okşadığı sık saçlarını, kendisini öpmekten hiç bıkmayan erkeksi dudaklarını süzdü. Şimdi o dudaklarda bariz bir gerginlik vardı.

"Şey… İçeri gelmez misin?"

Genç adam kararsızdı. Bir an önce gerçeğe ulaşmak istiyordu. Kaan ile konuştuktan sonra morali hiç düzelmemişti. İradesiz bir insan olsaydı delirebilirdi. Ayrıca aklında hâlâ birkaç soru vardı ve bunların cevabını öğrenmeyi çok istiyordu. Şu anda zamanlamanın çok ters olduğunu bilmesine rağmen, bekleyememişti. Kiraladığı araba ile şehir içinde attığı turlar da içini rahatlatmamıştı. Gerçeği en kısa zamanda öğrenme isteğine rağmen, Gamze'yi şimdi doktora gitmek için zorlamak, hem onu hem de kendisini ailesine karşı hoş olmayan bir duruma düşürecekti. Gamze'nin annesi ile babası sormaz mıydı sonra '***Kardeşim! Çocuğun bir babası varken sen kimsin ki kızımızın hamileliğiyle ilgileniyorsun?***' diye…

Hayır! Kesin sorarlardı. Onlara kızlarının bekâretini alan adam olduğunu mu söyleyecekti? O başkasını severken ve de hamile olma ihtimali varken onunla seviştiklerini mi anlatacaktı? Gamze'nin bunu onlara söylemeyeceği kesindi. Sadece teşekkür etmek için yapılan bir

seksin ardından, kızlarını artık bırakmak istemediğini mi söyleyecekti? Onu Kaan'a bırakırken ne kadar üzüldüğünü mü? Ya da ona… Ona delicesine âşık olduğunu mu?

Genç kadının omzu üzerinden geriye baktı. Onun arkasında önce uzun boylu annesini gördü. Kadının yeşil gözleri de dimdik kendi üzerindeydi. Böyle dikkate incelenmesini doğal buldu. Elbette ki kadın kızının bu adamla olan ilgisini merak ediyordu. Doğal olarak Kaan varken kapıdaki bir başka adamın kızlarına neler söylediğini anlamaya çalışıyordu.

Kadının hemen yanında da genç bir kız duruyordu. Akın ona dikkat etmeden baktı. Başka zaman olsa, mesleği gereği her insanın fiziki görünümünü hafızasına alırdı. Fakat genç kadının kardeşi olduğunu tahmin ettiği Gaye'ye o anda hiç dikkat etmedi. Kafası, Gamze'yi hastaneye götüremeyeceğini anlamanın sıkıntısıyla meşguldü. Sağ tarafta ise, orta boylu, gözlüklü bir adam vardı. Az önce kapıyı kendisine o açmıştı ve Akın ona kendisini isim olarak tanıtmıştı zaten.

"Gitsek… daha iyi olmaz mı?" diye mırıldandı yine de isteksizce. "Arkadaşım bekliyor da…"

Genç kadın onun aklındaki yapmadan rahatlamayacağının farkındaydı. Ne garip bir adamdı bu? Beraber yaptıkları testin neresine kafası yatmamıştı da şimdi gecenin bir saatinde buraya gelmişti? İçine şüphe düşüren şey neydi? Her zaman gülümsemesine alışmış olduğu suratı gayet ciddiydi.

"Bak! Çok geç oldu. Şu anda ve bu soğukta hiçbirimizin canı dışarıya çıkmak istemiyor. Böyle kapıda durarak içeriyi de soğutuyoruz. Arkadaşını ara, gelemeyeceğimizi söyle. Biz nasılsa yarın annemle birlikte bir doktora gideceğiz. Sonucu sana bildireceğime söz veriyorum… Hatta belki sen de gelirsin?" Genç adam kararsızca duraklayınca kenara çekildi. "Hadi gel… Bir çay içersin. Biz de içeceğiz. Dışarısı çok soğuk!"

Genç adam isteksizce içeriye girdiğinde, kapıyı kapatan Gamze onu mecburen ailesiyle tanıştırdı. "Anne! Baba! Bu Akın… Akın, annem Asuman, babam Bülent ve… ve kız kardeşim Gaye!"

Herkes hayretle içeriye giren dev gibi adamı süzüyordu. Evin girişi daralmıştı sanki. Gamze geriye çekilip bir yabancı edasıyla onu süzdü… Kalbi yeniden yerinden zıpladı… Zımba gibi deyimi bu adam gibiler için çıkarılmış olmalıydı. Hantallıkla zerre kadar ilgisi olmayan iri vücudundan adeta enerji taşıyordu. Geriye taranmış uzun saçlarından bir birkaç seksi tutam her zamanki gibi kaşlarının üzerine düşmüştü. Onu

yine yakışıklı bulmadı… Öylesine… Öylesine çekiciydi ki, yakışıklılık onun için hafif bir deyim olarak kalıyordu.

Genç adamın yüzüne zorlukla ılık bir gülümseme yerleşti. Önce Bülent Bey'in elini sıktı. "Nasılsınız efendim?" Onun kendisinden emin, hiç çaba harcamadan güçlü el sıkışı, Bülent Bey'i etkilemiş gibiydi. Neredeyse çenesine geldiği uzun adamı sert gözlerle, gülümsemeden selamladı ama el sıkışına karşılık verişi sıcaktı. Üstelik bu mavi gözlü genç adam kendisine doğal bir şekilde '*Efendim*' demişti. Hava atmadan samimi gözlerle bakıyordu.

Akın, genç kadının annesi Asuman Hanım'ın da elini sıktı. Dimdik duruşu bir anda gözüne o kadar asil gözükmüştü ki, Gamze onun eski zamanlarda yaşamış olsa, bir asilzade olduğuna yemin edebilirdi. Annesi de etkilendiğini belli etmeyen gözlerle genç adamı selamladı. Fakat elini hemen geri çekmemesi iyiye işaretti.

Merakla Gaye ile olan el sıkışmalarına baktı. Akın genç kıza da her zamankine yakın sıcak gülümsemesiyle bakmış ve "Merhaba Gaye!" demişti sadece.

"Merhaba Akın…" demişti Gaye de.

"Hukuk bürosundaki işi aldın mı?" diye sordu genç adam. Gaye birden gülümsedi. Akın'ı görünce yaşadığı şaşkınlık geçmişti. Ayrıca elbette onun bu iş meselesini bilmesi kendisine hiç tuhaf gelmemişti. Yine de nazikçe sorması hoşuna gitmiş gözüküyordu.

"Evet!" dedi tatlı bir gülümsemeyle. "Aldım…"

"Tebrik ederim!"

Gamze bir adım önce çıktı. "Akın, sana da sıcak bir çay doldurayım mı?"

Genç adam doktora gidemeyeceklerini anlamıştı artık. Çaresizce başını salladı. "Evet… Teşekkürler!" Kabanını çıkardı. Gamze onun elinden kabanının alıp uysal bir eş gibi astı. İki erkek oturma salonundaki koltuklara yönelirken, Gamze de mutfağa doğru gitti. Tabii annesi ve kardeşi de peşinden… Gaye'nin gözleri parlıyordu.

"Aman Allahım!" dedi genç kız hayretle… "Abla?" Gözleri raftaki bardaklara uzanan ablasındaydı.

"Efendim?"

"Çok… çok… yakışıklı!.. Hayır! Yakışıklı da değil..." dedi genç kız heyecanla… Bir an durdu. Aradığı kelimeyi bir türlü bulamıyordu. "Çok daha… farklı… O korkunç birisi…Yine de en uygun terim yakışıklı

sanırım!" Ve Gamze de bundan korkuyordu zaten. Kahretsin ki adam çok dikkat çekiciydi. İnsan arkadaşını kıskanır mıydı hiç? Hayır! İnsan kardeşini kıskanır mıydı peki? Elbette hayır! Elbette hayır!

'*Koca yalancı! Bal gibi kıskanıyorsun işte!*'

'*Ama neden?*'

'*O yattığın adam… O sana sahip olan adam!*'

'*Kaan da bana sahip oldu!*'

Genç kadın içindeki inatçı sesi daha inatçı bir öfkeyle susturdu. Bardaklara çayları koyarken, "Evet!" dedi sakin bir sesle. "Gerçekten de çok yakışıklı değil mi?"

"Ve iyi birine benziyor!" dedi annesi.

Gamze gözünün ucuyla ileride babası ile sohbet eden Akın'a baktı bir an. Sonra da annesine… Acaba o da mı küçük kızı için bir anda uygun bir koca adayı olduğunu düşünmüştü? "Fena değildir!" dedi yine bir şey belli etmemeye çalışarak.

Annesi kaşlarını kaldırdı. "Hayırdır? Aranız mı bozuk yoksa?"

"Akın'la mı? Yok canım. Neden bozuk olsun?"

"Ne bileyim! Öğleden sonra onunla konuşurken gözlerin parlıyordu. Şimdi ise sanki gelmesinden hoşlanmamış gibisin?"

Genç kadın başını salladı. "Bebek konusunda söyledikleri canımı sıktı biraz…" dedi yavaşça.

"Ne dedi?"

"Ona kalırsa bu bebek yokmuş? Hamile olduğumu zannetmiyormuş. Üstelik testi de beraber yaptık."

"Tamam! Niye öyle düşündüğünü birazdan sorarız o zaman…" dedi annesi.

"Yok, sakın!" diye hemen itiraz etti genç kadın annesine. "Şimdi değil. Babam zaten bana kızmak için fırsat kolluyor. Lütfen anne! Onun yanında bu konuyu açmayalım. Şimdi bir anda öfkelenir, Akın'ın yanında tatsız şeyler söyler. Akın zaten bana karşı fazla korumacı! Yarın nasılsa gerçek meydana çıkar."

"Emin misin?"

"Evet…"

"Demek fazla korumacı?.." diye mırıldandı kadın. Sonra omuz silkti. "İyi… Peki… Sormayız o zaman. Fakat Akın'ın sandığım kadar ilgisiz olmaması hoşuma gitti. Bu saatte geldiğine göre?.. Peki, çocuğu

istemiyor mu?"

Gamze şaşırmıştı. Çocuğun Akın'la ne ilgisi vardı ki? Bir an durup onun bu çocuğa olan tavrını düşündü. Sonra hafifçe gülümsedi. "Aslında… başta hiç istemiyordu. Hatta böyle bir aptallık yaptığım için babamın yerine beni o azarladı. Gayrimeşru çocuklara o da çok karşı! Ona göre bu tip şeyler evlenerek yapılırmış… Sonra da… sanırım bu çocuğa alıştı. Hatta fazlasıyla üzerime düşmeye başladı. Sıkıcı olacak kadar… Görüyorsun işte! Gecenin bu saatinde gelmiş, illa ki doktora gidelim diyor!"

"Bence çok hoş!" dedi annesi. Epeydir o da kızının benzeri olan soğuk sesini kaybetmişti.

Genç kadın daha bir içtenlikle gülümsedi. "Evet! Bazen ona kızıyorum ama… bence de öyle! O gerçekten çok tatlıdır. Tanısanız çok seversiniz!"

"Tanırız artık zamanla… Sadece boy postan ibaret olmadığı belli!" dedi Asuman Hanım. "Bakışlarından hoşlandım. Gözleri lacivert mi?"

"Fark ettin mi? Çok güzel gözleri var değil mi? Hep güler aslında. Hep sıcaktır. Sanırım bu bebek benden çok onda gerginlik yapıyor." Bunun sebebini da aslında tahmin edebiliyordu. Adam, hamile bir kadın ile sevişmekten rahatsızdı. Kendince bahane arıyor, aslında hamile olmadığı gibi bir ihtimale sarılıyordu. O testlerin güvenli olduğunu da o söylememiş miydi?

"Hadi şu çayları götürelim. Şimdi onun hakkında dedikodu yaptığımız anlayacak!" dedi Gaye. "Ama gece odandayım abla… Sabaha kadar bile sürse bana onunla nasıl tanıştığınızı anlatacaksın."

Gamze içinde gelişen yakıcı kıskançlığa engel olamadan başını salladı. "Evet… Tabii…"

Erkeklerin yanına gittiklerinde onların mesafeli bir şekilde konuştuklarını gördü. Önce babasına sonra da genç adama çayını uzatırken, yüzlerine bakmıyordu. Sonra annesine döndü. Gaye kendi çayını mutfakta almıştı zaten. Rahat bir şekilde erkeklerin karşısındaki koltuğa oturmuş, şimdi neler olacağını ve neler konuşulacağını merak ediyordu.

Annesine çayını veren Gamze de gidip kardeşinin yanına oturdu. Burası erkeklere en uzak koltuktu. Fakat bu sefer de onların yüzünü çok iyi görebiliyordu. Akın'ın gözlerine bakması, farkında olmadan oldu. Bakışlarının ne zaman adama çevrildiğini, ne zaman o çekici yüzü

incelemeye başladığını anlamadı. Kendisine dönen gözlerde dün gece ilgili minicik bir ipucu aradı ama Akın'ın duruşu her zamanki gibiydi. Gözlerinden bir şey belli olmuyordu. Sanki dün gece hiçbir şey olmamış gibiydi. Biçimli dudakları sevimli bir şekilde kıvrılmıştı. Fakat bir sevgiliden çok bir arkadaş gibiydi…

Bu canını acıttı…

Onun için dün gecenin hiç mi önemi yoktu acaba?

"Sen de mankensin, değil mi Akın?" diye sordu annesi laf olsun diye. Genç adamı süzen gözleri onun fazlasıyla farklı bir erkek olduğunu görebiliyordu. Bu odadaki en sıcak yüzlü insandı… Gülümseyen dudakları ve sevimli bir şekilde kısılmış gözleriyle, alışılmadık birisiydi.

"Değilim efendim!" dedi genç adam.

Gamze annesinin ve babasının niye şaşırdığını ve bakıştığını anlamadı. Birbirlerine bakan karı koca kendilerini toparladılar hemen. Asuman Hanım yan gözle kızına baktı. "Özür dilerim… Gamze sanki mankensin diye bahsetmişti. Yanlış mı anladım acaba?"

"Ben öyle bir şey demedim anne!" dedi genç kadın. Bir an durup düşündü. Hafızasını ne kadar zorlasa da böyle bir şey demediğini iyi hatırlıyordu. Manken diye bahsettiği kişi Akın değildi ki! Kaan'dı…

"Ben dediğini iyi hatırlıyorum!" dedi Asuman Hanım de tatlı bir inatla. Böylece Gamze'nin de inadının kimden geldiği belli olmuştu.

"Akın aslen bir asker!.. Subay… Ama şimdi çalışmıyor. Askerliği bıraktı," dedi yavaşça. Gözleriyle de genç adama öyle bir baktı ki, '*Ordudan atıldığını anlatma!*' der gibiydi. Şimdi ailesine bunu açıklamak istemiyordu. "Bizim ajansın patronu Semih Bey gördü Akın'ı dün… Kendi ajansında çalışması için bir teklif yaptı. Hiç hatırlamıyorum ama sana belki bundan bahsetmişimdir."

"Garip…" dedi kadın düşünceli bir sesle. "Yanlış anladım demek ki! Demek manken olacaksın? Bence de çok uygun bir fiziğin var."

Genç adam gülümsedi. Yine eski, pervasız Akın olmuştu. "Olmayacağım!" dedi Gamze'yi de irkilten bir kesinlikle. Genç kadın başını hemen ondan yana çevirdi. Elindeki çay bardağı titremeye başlamıştı. Öfkeli bir tavırla onu sehpaya geri koydu. Gözleri soğukluğunu çoktan kaybetmişti. "Bana göre bir iş olmadığını düşünüyorum!" dedi genç adam umarsızca.

"Nasıl olmayacağım?" dedi belli etmemeye çalıştığı bir öfkeyle. "Dün gece… seninle bunu konuşmadık mı?"

Genç adamın kalın kaşları kalktı.

"Ben bir söz vermedim. Benden iki şey istedin… Bugün çok düşündüm… İkisini de yapamam…" dedi yavaşça.

"Neden?" dedi Gamze isyanla. Sanki çevrelerindeki hey şey ve herkes silinmişti. Gözlerinin öfkesine birden gözyaşlarının parlaklığı karışmıştı. Bu adam, hayatında gördüğü en zor adamdı.

Diğerleri hiçbir şey anlamadan ikisine bakıyorlardı. Gamze'nin öfkeli tepkisi onları şaşırtmıştı. Kendisini ilk toparlayan Bülent Bey oldu. Çatık kaşlarla sordu. "Öhö… Şey… Bu söz bebekle mi ilgili acaba?"

Babası ilk defa bebekten bahsediyordu. Gamze çakmak çakmak olmuş öfkeli gözlerini babasına çevirdi. "Kısmen onunla ilgili baba!" dedi öfkeyle. "Akın Bey bu bebeği bir türlü kabullenemiyor. Hatta testini bile beraber yaptığımız halde, hiç olmadığı gibi aptalca bir düşünceye kapılmış. Burada fıstık gibi bir iş de bulduk ona! Ama kabul etmiyor beyimiz. İlla benden uzakta olacak!"

Babasının kaşları iyice çatılmıştı. O da kızgın bakışlarını Akın'a çevirdi. "Bebeği istemiyor musun sen oğlum?"

"Bunun bebekle ilgisi yok!" dedi genç adam biraz kafası karışmış bir halde. "Burada kalmak istemememin bebek ile hiç ilgisi yok. Sebep başka… Zaten Gamze'nin hamile olup olmadığı kesinlikle şüpheli… Arkadaşım olan bir doktorla konuştum. Hale'nin demesine göre…"

"Bana sormadan neden hakkımda araştırma yapıyorsun anlamıyorum?" diye homurdandı Gamze. "Arkadaşların da zaten bunu yapmıştı. Çok mu meraklısınız el âlemin hayatını öğrenmeye?.. Hayatıma bu kadar karışmandan hoşlanmıyorum belki?" Akın irkildi. Dudakları gerilirken, gözlerinin ışığı düştü. Bu son cümle onu kırmıştı belli ki!

"Gamze! Bir dakika susar mısın!" diye soğuk bir sesle konuştu annesi. Bakışlarını kızından ayırıp Akın'a çevirdi. "Oğlum!? Şimdi söyle bana? Sen bu çocuğu istiyor musun istemiyor musun?"

"Bu konu gerçekten de beni ilgilendirmez aslında!" dedi Akın üzgün bir sesle. Gamze çaresizlikle iç çekti. Genç kadın ona söylediği son cümleyi söylememiş olmak için o an her şeyini verirdi.

"Nasıl ilgilendirmez? Bu senin sorumluluğunda olan bir şey! Bu kızı şimdi çocuk ile bir başına bırakıp gidecek misin?" Akın'ın gözlerine baktı. "Evlenmeyecek misiniz?" diye sordu yavaşça ve tehlikeli bir sakinlikle. Soru ortaya bomba gibi düşmüştü. Akın bir an anlamamış gibi gözlerini kısıp kadına bakakaldı.

Gamze de şaşırmıştı ama Akın'a olan öfkesi kendi içinde bir volkan gibi kaynıyordu. Son cümlesini de ona bu öfkesi yüzünden söylemişti zaten! Peki, her şey boşa mı gitmişti şimdi? Onunla boşuna mı yatmıştı? Onun kalacağını umuyordu. Onu çevresinde göreceğini umuyordu. Onu… hep yanında istiyordu. Bunun acısıyla mırıldandı. Annesinin ne demek istediğini anlamamıştı.

"Daha neler! Akın Bey benimle niye evlensin ki? O saf, bakire bir kız arıyor!" dedi soğuk bir kızgınlıkla.

Genç adam bakışlarını hızla Gamze'ye çevirdi. O da biraz sinirlenmiş gibiydi. "Öyle olmadığını biliyorsun! Neden ailenin önünde meseleyi bu hale getiriyorsun? Ayrıca bizim evlenmemizin mümkün olmadığını sen de biliyorsun? Anladığım kadarıyla ortada bir yanlışlık var. Sanıyorum sen bunu fark etmedin? Ailene bebeğin babasının kim olduğunu söyledin mi?"

"Nasıl?" dedi Gamze öfkesinden kurtulup hafif bir şaşkınlıkla.

Ortada derin bir sessizlik oldu. Herkesin gözleri birbiri üzerinde, birbirlerini kollarcasına gezindi. Bülent Bey donup kalmıştı. Asuman Hanım ise anlamazca kızına baktı. Sonra Akın'a döndü.

"Bebeğin babası sen değil misin?"

"Hayır!" dedi genç adam kuru bir sesle. "Ben değilim…"

"Şey… Kızım seninle iken… başkasından mı hamile kaldı?" dedi kadın donmuş bir halde. Sesinde açık bir dehşet vardı yine de!

Ortada kesin bir yanlışlık vardı. Gamze öfkeyle iç çekti. Neler oluyordu böyle? Ailesi bebeğin babasının Akın olduğunu nasıl düşünmüştü acaba? "Anne! Elbette öyle değil!" dedi hayretle. "Benim Akın'la bir ilişkim yok ki!"

'*Elbette bu kesin yalan! Bir gecelik de olsa bir ilişkim var!*'

"Bize tam olarak ne olduğunu anlatırsanız… iyi olacak!" diye homurdandı babası. "Biz hep Akın'ın senin erkek arkadaşın olduğunu düşündük! Ve bebeğin babası…"

"Ne? Daha neler! Evet, Akın benim arkadaşım ama… hepsi bu!" dedi genç kadın Akın'a bakarak. "Hem de çok iyi arkadaşım… Bu yüzden kendisini benimle ilgilenmek zorunda hissediyor. Galiba ben şimdi sizin ne demek istediğinizi anladım!"

"E bize de anlatırsan iyi olur!" dedi annesi sıkıntılı bir şekilde.

Genç kadın iç çekti. "Nasıl anladınız, nasıl böyle yanlış düşündünüz aklım almıyor. Akın benim erkek arkadaşım değil. Yani

düşündüğünüz manada değil… Ben başkasını seviyorum. Bebek de ondan… Akın'ın bu çocukla olan tek ilişkisi, benimle olan arkadaşlık ilişkisi…"

Ortada derin bir sessizlik oldu. Akın öfkeli bir şekilde elindeki yarısı içilmiş çay bardağını sehpaya bıraktı. Gamze'nin bile bilmediği şeyler vardı. Bir kadın bekâretini kaybettiğini nasıl anlamazdı? Nasıl bir erkeği böyle bir sorumluluk altında bırakırdı? Ve nasıl her şey böyle çorba olmuşken şimdi ona gerçeği söyleyebilirdi? Kendisini çok kötü hissediyordu. Yirmi yedi yaşına kadar hayatın her zorluğuyla mücadele etmiş bir kadının cinsel saflığının bu derecesi akıl alacak gibi değildi. Gamze kendisini bu konuda neredeyse koza içine almıştı.

"Bebeğin babası başkası yani? Akın'a değil? Siz sadece… iyi bir arkadaşsınız? Öyle mi?"

"Öyle!" dedi Gamze sinirli bir tavırla.

"Peki… evlilik?"

"Merak etmeyin!.." dedi Akın genç kadının ailesine. "Kızınız yakında bebeğin babasıyla evlenecek…"

Gamze öfkeli bakışlarla Akın'ı süzmeye devam ediyordu. "Sen nereden biliyorsun?" dedi kızgınlıkla. "Tam da Kaan bana telefonda evlenmek istediğini söylediği sırada geldin sen?"

"Birlikte yolculuk yaptığımızı unutuyorsun!" dedi genç adam.

"Hayır! Bu doğru değil! Kaan'ın tavrı birden bire yüz seksen derece değişti. Onu sen mi zorladın? Birden bire bu kadar evlenme meraklısı olmasının sebebi sen misin?"

"Ben sadece durumu açıkladım ona!" dedi Akın.

"Sana inanamıyorum! Onu zorladın değil mi?" dedi Gamze isyanla.

"Zorlamadım!" dedi genç adam. Koyu mavi gözleri siyah gibi parlıyordu yine. "Onunla evlilik hakkında konuştuğunuzdan bile haberim yok!"

Gamze'nin annesi araya girdi. "Peki, bu Kaan… Bebeğin babası? O nerede?"

"Sizi… görmeye gelecekti ama… Ben istemedim!" diye mırıldandı Gamze. Öfkesini yenmeye çalışıyordu. "Bu gece siz yorgunsunuzdur diye…" diye ekledi yavaşça.

"Şimdi Kaan isimli bu genç… En azından seninle evlenip çocuğu sahiplenmek istiyor… öyle mi?"

Gamze gözlerini Akın'ın ifadesiz gözlerine dikti. Onun canını acıtmak istercesine, umursamazlığını parçalamak istercesine, canı gönülden cevap verdi. "Evet! Hem de çok istiyor. Ben de teklifini kabul ettim. En kısa zamanda evleneceğiz. Bebek olsa da olmasa da!"

Akın'ın gözleri koyulaştı yeniden. Fakat bir şey demedi. Çayına uzanıp aldı ve tadını bile algılamadan yudumladı. Sıkıntısını saklamaya çalıştı. Gamze kendisine sinirliydi belki ama evleneceği için de mutlu gözüküyordu. Sonunda sevdiği adama kavuşmuştu. Her şey güllük gülistanlıktı. Tabii kendisi için acı verici bir cehennem… Elini uzatıp tutacağı kadar yakındaki bir kadını, pislik herifin tekine kaptırıyordu. Hayatında hiç bu kadar çaresiz kalmamıştı. Gamze'ye duygularını söyleyebilirdi elbette! Ama büyük ihtimalle genç kadın hayal kırıklığına uğrayacaktı. Dün geceden dolayı cesaret bulduğunu, bu bir gecelik bir ilişki yüzünden güven kazanıp terbiyesizlik ettiğini düşünecekti.

Şimdi ortada derin bir sessizlik vardı.

Akın çayından son yudumunu alıp ayağa kalktı. "İzninizle ben gideyim artık!" dedi Bülent Bey'e. "Yorucu bir gündü…"

Gamze de ayağa kalktı. Terlemiş avuçlarını pantolonunun kenarlarına sildi. Bakışları Akın'ın yüzündeydi. "Nerede… kalıyorsun?" dedi elinden geldiğince sakin bir sesle. Babasının elini sıkan Akın dönüp genç kadına baktı. Gamze onun vereceği cevabın endişesi içinde bekledi bir an. Hayatı boyunca böyle şeyler hissetmemişti. Bu adam kendisinde hiç iyi şeyler hissettirmiyordu. "Seval Hanım'da mı?" diye ekledi yavaşça.

'*Ne olur hayır de! Ne olur hayır de!*'

"Hayır!" dedi adam sanki onun içindeki fırtınayı hissetmiş gibi. "Bir otelde yer ayırttım."

Genç kadının kalbindeki rahatlama o kadar fazlaydı ki, elinde olmadan kollarını arkasında kavuşturdu. O anda bir çocuk gibiydi. Ama Akın onun bu sevinçli halini görmedi. Gaye'yi ve annesini başıyla selamlamış, kapıya doğru yönelmişti. Gamze onun peşinden yürüdü. Kapıyı açmadan önce, genç adamın kabanını giymesini izledi. Diğerleri gelmemişlerdi. Şimdi kapının önünde sadece ikisi vardı.

"Demek Kaan'ın evlilik teklifini kabul ettin?" dedi Akın bir an durup. Durgun bir hali vardı. Elini kapının koluna atmıştı. Açmadan bekledi. Genç adamın bakışlarından bir şey hissedilmiyordu ama Gamze onun huzursuzluğunu hissedebiliyordu.

"Evet!" dedi Gamze de onun gözlerindeki sıkıntının sebebini

çözmeye çalışarak.

"Senin… adına… sevindim!" dedi genç adam.

Gamze dişlerini sıktı. *Neden?*

"Öyle mi?" dedi sakince. "Kaan ile evlenmemi istemediğini zannediyordum?"

"İstemiyorum!" dedi genç adam. Sonra yüzünde zorlukla bir gülümseme belirdi. "Senin adına dedim zaten! Umarım mutlu olursun?"

"Evet… İnşallah!" Yerinde kıpırdanıp duruyordu. Bu adam ne kadar da duygusuzdu böyle! Bir şey söyleseydi ya! Bir şey yapsaydı ya! Dün gece hakkından bir kelime bile etmeyecek miydi? Bu garip ilişki için bir şans daha istemeyecek miydi?

"Ben gideyim…" diye sevimli bir gülümseme attı genç adam. Ama çok neşeli bir gülümseme değildi.

"Git!" dedi Gamze de isteksizce. O da huzursuzdu. "Seval'e… gitmeyeceksin değil mi?"

"Bilmiyorum… Belki!" dedi genç adam aldırmazca. "Bugün telefon açıp gece için çay içmeye çağırmıştı…"

"Ne çabuk öğrendi numaranı? Bana bile söylemedin?"

"O daha önceden biliyordu!" dedi genç adam sakince.

"Ah! Doğru! O senin eski aşkındı değil mi? Elbette numaranı bilecek. Çaydan sonra da belki senin otele gitmene izin vermez?"

Akın başını salladı. Gamze'ye karşı o kadar savunmasızdı ki, onun bu sözüne farkında olmadan onay verdi. Aptal bir âşık gibi davranıyordu. Hakikaten onun özel hayatıyla böyle ilgilenmesi doğru değildi. Onu sıktığını anlayabiliyordu. Genç kadın belli ki özel hayatıyla ilgilenmesini istemiyordu. Yine de… Yine de onun için yapacağı son bir şey kalmıştı. Onu da yarın yapacak ve… Gamze'nin hayatından tamamen çıkacaktı.

Gamze onun başını sallaması üzerine ayağını sinirle yere vurdu. "Sen ne biçim bir adamsın?" dedi öfkeyle. "Şimdi hiçbir şey olmamış gibi buradan çıkıp seni gözleriyle yiyen o kadının koynuna mı gideceksin?"

"Gitmemeli miyim sence?"

"Elbette gitmemelisin!" diye isyan etti Gamze. "Dün geceden… Dün geceden sonra… hiç değilse bana biraz saygı duymanı beklerdim!"

"Sana saygı duyuyorum! Bununla ne ilgisi var?" dedi Akın soğuk bir sesle.

"Ne demek ne ilgisi var? Daha benimle sevişeli yirmi dört saat olmadı! Daha üzerinden kokum bile çıkmadı!" Genç kadın içindeki acıyı engelleyemiyordu. Ona kendisinden başka bir kadının dokunabilecek olması tüm sinirlerini germişti. Seval'in o erkeksi dudaklar tarafından öpülecek olması bile yeterinde dehşet vericiyken, o kadının da Akın'ın çıplak vücuduna elleriyle ve dudaklarıyla yapabilecekleri gözünün önüne geldikçe, midesi yırtılıyordu sanki.

"Bunu bana sen mi söylüyorsun?" dedi Akın. "Eğer ailen bu gece burada olmasaydı, siz Kaan ile geceyi nasıl geçirecektiniz? Böyle ayrı mı? Hiç sanmam! Eminim yatakta sabaha kadar hasret giderirdiniz!" Akın öfkeli ve kırıcıydı. Gamze bunun çok iyi farkındaydı. Bu adam üzerinde hiçbir hakkı olmadığının da farkındaydı. Onun avucundan kaydığının da farkındaydı. Farkında olmadan aynı Akın gibi hissetmişti. İkisi de belirgin bir şekilde birbirlerini kaybediyorlardı. Sulanan gözleri ile onun sertleşmiş yüzüne baktı.

"Çok kötüsün!" dedi yavaşça.

"Gerçekçiyim… Biliyorum ki ona hayır diyemeyeceksin! Ne de olsa o sevdiğin adam… Öyle değil mi? Onu özledin… Aradan haftalar geçti… O da seni özlemiştir! Ona karşı koyamayacaksın!"

Gamze bir türlü itiraz edemiyordu.

"Belki… evlilik teklifini kabul etmezsin… diye ummuştum!" diye itiraf etti Akın iç çekerek. "Belki birkaç gün düşünürsün demiştim. Belki onu daha yakından tanımaya çalışırsın sanmıştım. Ama sen… hiç düşünmeden… evlilik teklifini hemen kabul ettin! " Acı bir şekilde başını iki yana salladı.

Sonra hızla kapıyı açtı. Onun sessizliği zaten beklediği cevabı vermişti. Bir daha da genç kadının yüzüne bakmadan uzun adımlarla çıkıp gitti. Çıkarken dış kapının otomatiğine de basmıştı. Gamze buz gibi havanın vücudunu yalamasına rağmen, kıpırdamadan arkasından bakıyordu. Uzun siluetinin karanlığa karışmasını üzgünce izledi.

"Bebek… için!" diyebildi sadece.

Gözlerinden akan iki damla yaşı silmeye bile gücü yoktu. Öylece karanlığa bakıyordu. Öylesine boşluğa dikiliydi gözleri… Adamın varlığını sanki hâlâ oralarda görecekmiş gibiydi. Oysa kiraladığı arabasının çalıştığını ve arkasından kırmızı ışıklar çıkararak uzaklaştığını görmüştü. Yine de kıpırdamadan duruyordu. İçindeki ateşi soğuk hava bile yok edemiyordu.

Neden sonra arkasında bir hareket hissetti. Yavaşça döndü. Yaşlı

gözlerle annesine baktı. Kadın her zamanki donuk bakışlarla kendisine bakıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ne düşündüğü anlaşılmıyordu ama kızının gözyaşlarını çok net gördüğü belliydi. O yaşlara takılıp kalmıştı yeşil gözleri.

"Sen bir aptalsın!" dedi sonra son derece yavaşça. Gözleri hala gözyaşlarındaydı. İki damlanın daha pürüzsüz yanaklardan aşağıya kayıp çenesinden kopmasını izledi. Dudaklarını sıktı. Küçük kızının büyüdüğünü ve acı çektiğini görebiliyordu. "Senin yerinde olmak… istemezdim!" dedi sonra da soğuk bir sesle. Sesi titremişti yine de…

Aceleyle döndü. Kızını orada çaresizliğiyle baş başa bıraktı. Hızlı adımlarla kapının önünden uzaklaştı. Doğruca kocasının yanına gitti. Eski oturduğu yere otururken, elini kaldırdı. Kendisine şaşkınca bakan kızı ve kocasına aldırmadan gözlerine gelen bir damla yaşı sildi. Sonra öfkeyle ikisini birden tehdit etti.

"Bu gece burada olanlar hakkında tek kelime konuşan olursa canına okurum!" dedi kaşları çatık bir halde. "Yarına kadar hiç biriniz konuşmayacaksınız… Ne bebek hakkında, ne Akın hakkında ne de bebeğin babası hakkında! Yarın belki! Ama bu gece bir daha konuşulmayacak!"

Bülent Bey şaşkınlıkla karısını süzüyordu. Onun hafif kızarmış göz aklarını görünce başını geriye çevirdi. Büyük kızına baktı. Genç kadın omuzları düşmüş bir halde kapıyı kapatıyordu. Kapattıktan sonra da bir süre kapı önünde öylece kalmıştı. Adam düşünceli bir şekilde yeniden önüne döndü. Aslında Gamze'ye soracağı çok soru vardı ama o da karısının haklı olduğunu ve şu anda bunun ne yeri ne de zamanı olmadığını hissedebiliyordu.

Gamze bir iki dakika sonra yanlarına geldi. Gözleri kuruydu. Akları kızarmıştı ama bundan başka bir belirti ağlamış olabileceğini göstermiyordu. Hiç konuşmadan önündeki televizyona baktı. Herkes gibi seyrediyormuş gibi davrandı. Soğumuş çayını yudumlarken, sessizce durdu. Kimsenin kendisini sorguya çekmemesine şaşırmışsa da, o anda bunu çok umursamadı. Birden tüm vücuduna bir ağırlık çökmüştü. Yorgunluktan farklı bir şeydi bu…

Oyalanmak için bir süre sonra kalkıp mutfağa gitti. Dolabında fazla yiyecek yoktu ama meyve ve sebzeyi severdi. Çok çeşitli meyveler almayı ve yemeyi de severdi. Çoğu bozulmadan duruyordu. Portakal, mandalina, kivi, kış kavunu, nar, elma çıkardı. Hatta erik ve bir kısmı bozulmuş çileği bile vardı…

Gece sessizce geçti. Meyvelerini yerken pek konuşma olmadı.

Sadece televizyondaki dizi ile ilgili bir iki ufak konuşma, bir iki ufak kritik… O da annesi ve Gaye arasında olmuştu. Bülent Bey ise düşünceli bir şekilde arada sırada büyük kızına bakıyordu. Gamze tamamen kabuğuna çekilmiş gibiydi. Neler olduğunu anlayamıyordu. Bir erkek olarak Asuman Hanım kadar hassas gözlem yeteneği yoktu. Sadece kızının hiç olmadığı kadar üzgün olduğunu görebiliyordu. Ve yıllar sonra bile onun bu üzüntüsünün kendisini nasıl da bu kadar hislendirdiğini anlayamıyordu. Ona karşı olan tüm savunma duvarları zangır zangır titriyordu. Yıllar içinde kızına karşı duyduğu öfkeyi o anda yeniden canlandırmaya çalıştı. Fakat elini uzatıp da onun çocuksu saçlı başını okşamamak için tüm gücünü kullanıyordu.

Yataklarına çekilirken, genç kadın herkese mesafeli bir şekilde iyi geceler diledi. Onlardan daha sıcak bir şey beklemiyordu çünkü. Herkes odasına çekilinceye kadar bekledi. Mutfağa gidip her şeyi topladı. Gaye kendisinden önce çay bardaklarını ve meyve tabakları temizleyip bulaşık makinesine koymuştu zaten. Yapacak fazla bir iş yoktu. Yine de gereksiz yere sağı solu toparladı. Sessiz olmaya özen göstererek geziniyordu. Daha fazla geciktiremeyince merdivenlere yöneldi. Işıkları kapatarak üst kata çıktı. Kardeşinin kaldığı oda kapısının altından hafif bir ışık sızıyordu. Onun Akın hakkında kendisiyle konuşmaya geleceğini hatırladı. Şu anda bu hiç iyi bir fikir değildi. Özellikle aklı o sersem ile meşgulken, hiç hiç iyi bir fikir değildi.

Usulca onun oda kapısına gitti. Hafifçe tıklattı. Bir süre bekleyip açtı. Gamze üzerine çiçekli ve çok çocuksu bir pijama giymişti. Açmak için kapıya doğru geliyordu. Ablasını görünce kaşlarını kaldırdı.

“Gaye! Bu gece… konuşmaya gelecektin ya?” dedi genç kadın ona yavaşça.

“Evet?..”

“Anladığın üzere… Akın ile ilgili romantik bir şey yok. Yani bebeğin babası o değil. Sana anlatacağım pek bir şey yok!”

“Yine de onunla nasıl tanıştığını öğrenmek isterdim!” dedi Gaye de hafifçe gülümseyerek.

“Şey… Bunu… Bunu yarın gece yapsak olur mu? Bu gece kendimi gerçekten de iyi hissetmiyorum?”

“Yarın gidebiliriz ama?.. Şirket bir an önce işe başlamamı istiyor. Gidip eşyalarımı toplamam lazım!”

“O halde… dönünce yaparız. Tamam mı ablam? Söz! Nasılsa bir sürü vaktimiz olacak!”

"Peki, tamam!" Sonra… Sonra kendiliğinden uzanıp ablasının yanağından öptü. Gamze şaşırmıştı. Genç kız geri çekildi. "Sorunun her neyse… en doğrusuna karar vereceğine eminim abla!" dedi ılık bir sesle. Genç kadın iç çekti hafifçe. Bal rengi gözleri hâlâ buğuluydu. Akın'la yaptıkları son konuşma aklına geldikçe içlenmesine engel olamıyordu. Kardeşine minnet dolu bir gözle bakıp başını salladı.

"İnşallah! Ama… Ama fazla bir şansım yok gibi…" diye fısıldadı cansızca.

Odasına döndüğünde, bir külçe gibi kendisini yatağa attı. Sadece üzerindekileri çıkarabilmişti ve iç çamaşırlarıyla yorganın altına bitkin bir halde girmişti. Başını yastığının üstüne koyduğunda, saatlerdir bir kere bile Kaan'ı düşünmediğinin farkında değildi. Ve aklı hâlâ Akın ile meşguldü. Onun nerede olduğunu deli gibi merak ediyordu. O kadının yanında olduğunu düşündükçe çenesi kasılıyordu. İhtimal ki onunla çok daha ateşli bir gece geçirecekti. O kendisinden daha tecrübeli olmalıydı. Belki de tecrübesizliği yüzünden adam pek memnun kalmamıştı? Belki de ona yeterince zevk verememişti. Kendisi boşalırken onun da boşaldığına emindi ama derecesini bilemiyordu tabii. Erkeklerde belki de farklı oluyordu?

Gözlerini yumdu sımsıkı… Sanki böyle yaparsa, hemen uyuyabilecekti. Sanki böyle yaparsa gözünün önündeki görüntüleri silebilecekti… Özellikle Akın ile o kadının görüntüsünü… Garip ki yastığa Akın'ın kokusu sinmişti. Yastık kılıflarını değiştirdiği halde ona Malatya'dan almış olduğu kokuyu açıkça algılayabiliyordu. Ve zaten adamın bedeni de mis gibi kokuyordu. İki çıplak bedenin birbirinden hiç iğrenmeden, terli tenlerinin temas etmesi ve bundan anormal bir haz alması ne güzel bir lütuftu? Allah her şeyi en ince detayına kadar nasıl da düşünmüştü…

Akın ise o sıralarda, otelindeki yatakta, aynı Gamze gibi sıkıntılı bir şekilde uyumaya çalışıyordu. Sırt üstü yatmış ve gözlerini yummuştu. Oradan ayrıldıktan sonra yine kilometrelerce tur atmış, hatta kendisine bulaşacak birkaç gece serserisine denk gelmek için fırsat bile kollamıştı. O kadar sinirliydi ki, sinirini bir şekilde boşaltma ihtiyacı hissediyordu. Gamze ile ilgili hiçbir hayal kurmamasına rağmen… yine de… yine de…

Seval'in yanına da gitmemişti. Oteline gelip doğruca odasına çıkmıştı. Seval ile konuşacak hali hiç yoktu. Bu gece ne gülümseyebilir, ne de bir kadının isteklerini karşılayabilirdi. Belki sadece bir tek kadının… olabilirdi. O kadın ise başka bir erkeğin hayali ile şu anda yatağında yatıyordu! Hayat ne garipti!

Genç adam zorlukla uyudu ama sabah erkenden de kalktı. Bugün yapılacak bir iki işi vardı. Hazırlanıp otelden çıktıktan sonra doğruca Galata Kulesi civarındaki bir avukatlık bürosuna gitti. Arabayı ücretli bir park yerine bıraktı. Burası bir arkadaşının bürosuydu. İkinci kattaki büroya asansörü beklemeden merdivenlerden çıktı. Bu semtteki çoğu bina gibi eski bir yapıydı ve merdivenleri de metruktu. Kendisine has, küflü bir kokusu vardı. Zili çalıp erkek sekreterin açmasını bekledi. Dün akşam da önce buraya gelmişti. Sonra Gamze'nin yanına gitmişti. Kapı açıldığında, genç çocuğa başıyla bir selam verdi.

"Ömer geldi mi?" diye sordu.

"Geldi Akın Bey. İçeride…" dedi çocuk kenara kaçılırken. Genç adam uzun adımlarla onun yanından geçti. Arkadaşının odası koridorun sağındaydı. Ömer, buradaa kendisi gibi iki farklı konuda uzman avukatla paylaşıyordu. Odasında tek başına oturan Ömer, kıvırcık saçlı, ama saçının tepe tarafı açılmış birisiydi. Kendisinden sadece bir yaş küçüktü. Zehir gibi becerikli bir avukattı. Ona birkaç işi düşmüştü. Koyu kahverengi gözleri çipil çipil bakmasına rağmen, iyi birisiydi.

Onun geldiğini gören Ömer, ağzına götürdüğü simidi elinden bıraktı ve yerinden doğruldu hemen. Orta boyu ve göbekli olduğu da ortaya çıkmıştı böylece.

"Akın komutan! Geldin mi?"

"Günaydın!" dedi genç adam.

"Sana da günaydın. Çay ve simit harika! Ne dersin?"

Genç adam elini kaldırdı. "Simit istemem. Çay olur." Erkek sekreter hemen çay getirmek üzere uzaklaşmıştı. Akın gözlerini arkadaşına çevirdi. "Ne yaptın? İstediğim şeyi hazırladın mı?"

"Evet…" Simidinden bir parça daha iştahla ısırıp önündeki dosyaları karıştırdı. Sonunda kırmızı naylon içindeki bir dosyayı çekip aldı ve genç adamın önüne hafifçe fırlattı. "İşte! Hazır!"

"Güzel!" dedi genç adam dosyayı alırken. Gözleri hızla en üstteki sayfa üzerinde gezindi. Zaten üç nüsha, tek sayfaydı. "Yasallığı sorun çıkarmaz değil mi?"

"Hayır! Tüm evlilik sözleşmeleri gibi noter onaylı… Taraflar sadece imza atacaklar. Bunu hazırlamak için bayağı uğraştım. Her şey tamam… Eşlerin evlenme öncesinde ya da evlendikten sonra sahip oldukları veya olacakları malların mülkiyet ve yönetimininin kadın ya da kocadan hangisine ait olacağı, bu malları kimin kullanacağı, söz konusu mallardan ve bu malların gelirlerinden karı kocadan hangisinin, hangi

oranda yararlanacağı, mallardan kaynaklanan sorunların hangi oranda kime ait olacağı ve evliliğin sona erdiği durumlarda malların nasıl paylaşılacağı açıkça belirtiliyor. Şu anda Gamze Hanım'ın tüm mal varlığı, yine kendisine ait oluyor. Gamze Hanım isterse bir sene sonra bu durumu değiştirebilir. Yeni bir sözleşme hazırlayabilir. Bu sözleşmeye göre geçmiştekiler değil ama evlilik süresince kazandıkları ortak sayılıyor ve ikisi arasında eşit pay ediliyor."

"Bu da Kaan Bey'e yeter her halde?!" dedi Akın donuk bir sesle. "Nasılsa hiçbir zaman Gamze kadar kazanamayacağına göre…"

"Evet! Bu evlilik sözleşmesinde ağırlıklı olarak kadının hakkının korunmasına dikkat ettim. Aynen söylediğin gibi… İşine yarayacaktır. Yalnız imzalandıktan sonra bana bir nüshasını getireceksin. Notere vereceğim."

O sırada çay ile birlikte genç çocuk içeriye girdi. Akın çayını alırken teşekkür etti. Bir tane de şeker atıp dalgın dalgın karıştırdı. Şimdi mesele bunu Kaan'a imzalatmaktaydı. Zorlanacağını sanmıyordu ama Gamze'nin bunu öğrendiğinde çok öfkeleneceğinden emindi. Fazlasıyla öfkelenecekti. Öfkelenişi, bu metni hazırlattığı için olmayacaktı büyük ihtimalle! Ona sormadan hazırlattığı için olacaktı. Aslında dün gece yalnız kalsalardı bundan söz etmeyi istiyordu ama ailesinin yanında mümkün olmamıştı. Kapıda da konuştukları şey belliydi zaten.

Öfkelense de nasılsa bir gün bunu onun iyiliği için yaptığını anlardı. Her konuda cin gibi olan bir kadının aşk konusunda inanılmaz cahil olması, akıl işi değildi. Kaan'a o kadar gözü kapalı güveniyor ve seviyordu ki, bu sevgi genç adamı hem kıskandırıyordu hem de sinir ediyordu.

Genç adam dosyayı alıp arkadaşının yanından ayrıldı. Saat onu geçmişti. Kaan'ın adresini biliyordu. Dün onu evine kadar bırakmıştı. Doğruca onun lüks evinin olduğu apartmana gitti. Dairesini bilmediği için hızla zillerin üzerine baktı. Apartman kapısı açıktı zaten. Aradığı ismi bulunca da kapı numarasını okudu ve doğruca asansöre gitti. Asansörle onun katına çıkıp aradığı kapıyı kolayca buldu. Her katta iki daire vardı. Bu yüzden bulması zor olmamıştı. Apartmandakilerin birbirine pek karışmadıklarını tahmin etti. Kaan'ın buraya sık sık kız arkadaş getirdiğinden emindi.

Kapının zilini çalıp birkaç saniye bekledi. Ardından kapı açıldı. Kaan hâlâ uykulu gözüküyordu. Üzerinde bir pijama altı ile sarı bir atlet vardı. Mahmur bakışları ile bir an Akın'ın süzdü.

"Ne işin var senin burada?" dedi ters bir sesle.

Genç adam ona aldırmadan kapıyı hafifçe ittirdi ve öne doğru bir adım attı. Kaan geriye kaçılmasaydı ezilecekti neredeyse. Ters bakışları içeriye giren iri adamın üzerindeydi.

Genç adam etrafını süzüyordu. Bu daire Gamze'nin evinden bile gösterişliydi. Adamın hayatını lüks bir yaşam tarzı üzerine kurduğu belliydi. İşin doğrusu eve ilk kez gelecek bir kadının da aklını başından alacak kadar hoş dekore edilmişti. Her tarafta lüks eşyalar ve mobilyalar vardı. Duvarlarda da gittiği yerlerden getirmiş olduğu süs eşyaları çivilenmişti. Bir Afrika kabilesine ait eski bir maske bile vardı.

"Evin güzelmiş!" dedi Akın gülümseyerek. Kendisini rahat koltuklardan birisine attı. Bakışlarını sehpanın üzerindeki mermer çıplak kadın heykelinden ayırıp kapıyı kapatmış olan Kaan'a döndürdü. "Bu saatte uyuyor muydun hâlâ?"

"Cezaevinden geç yatıp geç kalkmaya alıştık…" dedi Kaan da ters bir sesle. Karşısına geçip ellerini beline dayadı. "Ne istiyorsun?"

Genç adam onun yüzünü süzdü. Dün burnunun başına gelen kaza yüzünden bir gözünün altı hafifçe morarmıştı. Bu iyi değildi. Gamze o morluğu görünce pek hoşlanmayacaktı.

"Gözün morarmış!" dedi rahatça.

"Biliyorum… Dün gece başladı… Krem sürmesem daha da kötü olabilirdi!"

"Senin için üzüldüm. Cildin pek hassasmış!"

"Ne istiyorsun Akın?" dedi adam onun alaycı sesine aldırmadan. Bakışları elindeki kırmızı kaplı dosyadaydı. Akın dosyayı önündeki sehpaya doğru attı. Sol iç cebinden de bir kalem çıkarıp onu da dosyanın üzerine fırlattı.

"Bunu imzalaman gerekiyor!" dedi sakin bir sesle.

"Bu ne?"

"Evlilik sözleşmesi…"

Kaan bir an durakladı. Sonra uzanıp kırmızı dosyanın içindeki nüshalardan birisini aldı. Dikkatle inceledi. Aslında o kadar da uzun şeyler yoktu. Fakat temel maddeler hemen dikkati çekiyordu. Ters bir tavırla kâğıdı sehpaya geri bıraktı.

"Sen aklını mı yitirdin? Bunu imzalamam!" dedi sinirli bir tavırla. Kaşlarını çatmıştı. Gözleri öfke ve nefretle Akın'a bakıyordu.

"Beni zorlama Kaan!" dedi Akın gülümseyerek. "Bu sözleşme senin için de önemli. İleride bir boşanma yaşarsanız eğer, eline ne

geçeceğini biliyor olacaksın!"

"Bu konu seni niye ilgilendiriyor? Bunu hazırlamanı Gamze mi istedi?"

Adam omuz silkti. "Gamze'nin haberi şimdilik yok. O senin gibi bir zavallı aptala o kadar âşık ki, bu güne kadar kazandığı her şeyi kaybedebileceğinin farkında bile değil. Fakat o da imzalayacağına göre, yakında öğrenecek demektir."

"Sana söylüyorum… Ben bunu imzalamam! Hem istemediğim birisiyle evleniyorum, hem de elime bir şey geçmiyor. Bunu kabul etmem…"

"Edeceksin!" dedi Akın sakince. "Başka şansın yok… Eğer onu mutlu bir kadın yaparsan, seneye yeni bir sözleşme imzalayabilirsiniz. Bir sene zaten hapiste olacaktın. Bir sene boyunca bir düzine adamla birlikte olmaktansa güzel bir kadının kollarında olmak daha iyi değil mi?"

"İmzalamam!" diye diretti Kaan…

Genç adam sessizce bir iç çekti. Sonra elini kabanının iç cebine atıp telefonunu çıkardı. "Beni zorluyorsun dostum! Sana güç kullanmak istemiyorum çünkü cildin bir kız gibi hemen morarıyor. Gamze ile aramı bozmayı hiç istemem. Bu arada evleneceğinizi de öğrendim. Tebrik ederim. Tabii yine biraz beklemek zorunda kalacaksınız… Beni savcıyı aramak zorunda bırakıyorsun çünkü…"

Kaan'ın gözleri koyulaştı.

"Bunu yapamazsın?"

Akın'ın kaşları alayla kalktı. Gözleri telefon rehberindeydi. Parmakları da rehberdeki isimler üzerinde geziniyordu. "Öyle mi?" dedi alayla. "Neler yapabileceğimi bilsen şaşarsın. Şu gözlerindeki uyuşukluğa ve yersiz cesaretine bakıyorum da… akşam bir parça toz aldığını düşünmeye başlıyorum. Eminim damarlarında hâlâ uyuşturucu vardır. Ve hatta şimdi yatak odanı aratacak olsam, yeterince delil bulabilirim. Savcılık bunları hoş karşılamayacaktır…"

Bir an bekleyip Kaan'ın beyazlamış yüzüne baktı. Sonra gülümsedi. "Sanırım özgürlüğün bu kadarmış!" dedi ve yeşil arama düğmesine bastı. Sonra ekranı çevirip Kaan'a gösterdi. Pahalı telefonda kocaman yazılarla kimi aradığı çok kolay okunuyordu.

'*Savcı Mahir… ARANIYOR*'

Kaan yutkundu. Nasıl böyle bir aptallık yapabilmişti? Dün gece uykusu tutmayınca rahatlamak için biraz uyuşturucu aldığı doğruydu.

Üstelik ayarlayabilseydi bir iki kız da ayarlayacaktı ama uzun süre sonra ilk kez aldığı toz, tüm vücudunu pelte gibi yapmıştı. Pek bir şey yapmaya hali kalmamıştı. Üstelik de aklında başka kadınlar yerine hep Gamze gezinip durmuştu. Dünyanın en güzel on kadınından birisiydi o… Yıllarca tepedeki yerini korumuştu ve yaşına rağmen hâlâ koruyordu. Ve o güzel kadının kendisine ait olduğunu bilmek, kabul etmese de hoş bir duyguydu. Özgürlüğüne kavuştuğu ilk gece ailesinin onun yanında olması büyük bir şanssızlıktı… İlk gecesini onun koynunda geçirmeyi o kadar isterdi ki…

"Günaydın sayın savcım, ben Akın… Nasılsınız?" dedi genç adam sakin bir tonla. Sonra güldü… "Evet, Elazığ'da eski arkadaşları görmek güzel oldu…" Gözü Kaan'a kaydı. Kaan sıkıntılı bir iç çekişle koltuğun kıyısına oturmuş ve evrakları önüne çekmişti. Kalem elindeydi. Olabildiğince nefretle bakarak Akın'ı süzdü. Akın ise bundan hiç etkilenmedi. Gamze'nin mutluluğu için gerekirse şeytanla bile anlaşma yapardı. "Yok… Dün arayamadım da…" Kaan'ın imzasını her sayfaya tek tek atmasını izledi. "Teşekkür etmek istemiştim. Evet, Gamze Hanım da çok sevindi. Size teşekkür edecekti ama ben isminiz açığa çıkmasın diye engelledim. Kaan ile evlilik hazırlıklarına başladılar bile!"

Kaan kâğıtları tamamen imzalayınca eliyle geri itti. Akın ise gülümseyerek konuşmasına devam ediyordu.

"Evet, yakında Ankara'ya geleceğim. Görüşürüz…"

Telefonu kapattı. Sağ iç cebine atıp arkasına iyice yaslandı. O böyle yaslanmışken o kadar kendisinden emin ve tehlikeli duruyordu ki, Kaan onun karşısında kendisini aciz hissediyordu. Genç adamın delici mavi bakışları karşısında dişlerini sıktı. Bir fırsatı olsa bu iri devi acımasızca öldürmekten mutluluk duyardı.

"İmzaladım işte! Şimdi evimden defolup gidersen eğer… duş alıp kendime gelmek istiyorum!" dedi kızgınca.

"Gideceğim…" dedi genç adam umursamazca. "Ama son bir şey daha… Sana tavsiyem bu uyuşturucu pisliğini bırakman! Bu senin başına daha kötü işler açacak gibi geliyor. İçmen bir yana, bir de taşıyıcılığını yapman hoşuma gitmiyor. Sana bu malı sağlayan adamlar, onu kaptırmandan hiç hoşlanmamışlardır eminim. Malın parasını senden geri isteyeceklerdir."

"Bana ne? Benim suçum mu ki?" dedi Kaan çatık kaşlarla. Bu hiç aklına gelmemişti. "Onların yüzünden kaç hafta hapis yattım!"

"Onların yüzünden değil! Kendi aptallığın yüzünden… Alem

yapmasaydın belki yakalanmayacaktın. Sana verdikleri malın miktarın az olmasına dua et. Ne yapacaktın? Kendi arkadaşlarına mı satacaktın?"

Kaan cevap vermedi…

O sırada Akın'ın telefonu çalmaya başladı. Genç adam merakla elini sağ iç cebine attı. Ekrandaki ismi görünce yüzü donuklaştı. Bunu beklemiyordu. Onun aramasını beklemiyordu. Arayan Gamze'ydi. Dün onu aradığında numarasını kaydetmiş olmalıydı.

"Efendim?" dedi yavaşça.

"Akın?" diyordu genç kadın öbür taraftan. "Günaydın! Uyanmış mıydın?"

"Evet!" dedi genç adam. "Ne oldu?"

"Yok bir şey… Sen dün gece… bir… bir arkadaşım var demiştin ya? Kadın doğumcu?.. Adı Hale miydi neydi? Biz şimdi annemle evden çıkacağız… Eğer sen de gelmek istersen… senin arkadaşına gidebiliriz. Sen bilirsin tabii?.. Seni zorlamak istemiyorum. Kendimiz de gidebiliriz."

Genç adam minik bir nefes alıp düşündü. Aslında mantıklı düşündüğünde Gamze'yi bir daha görmek istemiyordu. Onu gördüğü her dakika kendisi için zarardı. Fakat onu yeniden görme ihtiyacı o kadar fazlaydı ki… başkasıyla evlenmeye söz vermiş olması bile bu isteğini engelleyemiyordu. Onu yeniden görse ne olurdu ki? Son bir defa?.. Hem bu kâğıtları imzalatması da gerekiyordu. Uygun bir dille konuşursa imzalatabileceğini düşündü… Kızacaktı ama… imzalayacaktı. Belki onu bile tehdit etmesi gerekebilirdi…

"Evden çıkmayın o zaman… Beni bekleyin!"

"Şey… Kaan'a… haber vereceğiz mi?" diye sordu Gamze çekinik bir sesle. Genç adamın gözleri Kaan'ın üzerinde gezindi. Gamze haklı olarak çocuğunun babası da yanında olsun istiyordu. Bütün yüreği acı içinde sızladı ama bu acıyı dudaklarını sıkarak savuşturdu. Sevdiği tek kadının böylesine başkasına âşık olması dayanılacak gibi değildi. O ikisini bir arada görünce nasıl buna dayanacaktı? Birbirlerine aşkla bakan gözlerini, sevgiyle tutuşan ellerini görünce ne yapacaktı?

"Ben gelirken onu da alır gelirim!" dedi ifadesiz bir sesle.

"İyi… O zaman… bekliyoruz!"

Akın telefonu kapattı. Gözlerini bir an bile Kaan'ın sakalı uzamış yüzünden ayırmamıştı. Aldığı uyuşturucunun etkisiyle adamın gözlerinin altı da çöküktü. Saçları dağınıktı. Güzelce taranmayınca, yanlarındaki açıklık, saçlarının aslında dökülmeye başladığını da gösteriyordu. Şu anda

hiç de o kadar yakışıklı durmuyordu.

"Gamze'ydi…" dedi yavaşça. "Şimdi gidip duşunu alıp temizlen. Olabildiğince yakışıklı olmaya çalış… En iyi kıyafetlerini giyin… En çekici gülümsemeni takın. Görücüye çıkıyorsun. Birlikte onun ve ailesinin yanına gidiyoruz. Sonra da hastaneye gidip kan tahlili yapacağız. Bu bebek konusunda benim de içime şüphe düşürdün…"

"Hamile olmayabilir mi yani?" diye sordu Kaan ilgilenerek.

"Olmayabilir… Buna sevineceğini biliyordum senin. Neyse, birazdan öğreniriz… Dinle, o uyuşturucu aldığın adamlara borcun ne kadar?"

"Borcum yok onlara… Ben sorumlu değilim ki?"

"Aptallaşma… Malın değeri ne kadardı? Sattıktan sonra ne verecektin onlara?"

Kaan sıkıntıyla dudaklarını büzdü. "Seksen bin kadar…"

"Bu para var mı sende?"

"Ne gezer? Birkaç kuruş birikmişim vardı ama o da hapiste gitti" dedi adam hemen

"Gamze'nin de senin için idareye para bıraktığını da biliyorum. Hapisteyken bile lüksünden vazgeçemedin, değil mi?"

"Bu suç mu?"

"Değil… açıkçası aptallık! Peki, bak!.. Aptal olmana rağmen, sana yardım edeceğim. Bu parayı sana ben vereceğim! Tamam mı? Tam iki yüz bin… Borcunu fazlasıyla ödeyeceksin. Çevrene de bir kuruş bile borç bırakmayacaksın! Kalanıyla da düğün hazırlıklarını üstleneceksin. Rahatça yeter. Ayrıca uyuşturucu işinden uzak duracaksın. Gamze'yi isteyerek veya istemeyerek bu işlerin ortasına çekersen, yemin ederim seni bulur, canını acıtırım."

Elini yine iç cebine attı. Telefonunu arkasında duran çek defterini aldı. Açıp üzerine hızlıca bir rakam karaladı ve isim kısmına da adamın adını yazdı. İmzalayıp koçanından yırttı. Adama uzattı ama vermedi. Parmakları parlak kâğıdı sımsıkı tutuyordu. Gözleri karşılaştı. Kaan şaşkınca duruyordu.

"Almak istiyor musun?" diye sordu Akın hafif bir alayla.

"Ciddi misin?"

Akın güldü. "Şaka yaptığımı gördün mü hiç? Tabii karşılığında senden bir iki şey daha istiyorum. Öncelikle Gamze'ye bu paradan bahsetmeyeceksin ve bu evlilik sözleşmesi için de kendi isteğin olduğunu

söyleyeceksin… Onun iyiliği için falan olduğunu söylersin. Eminim ağzın güzel laf yapacaktır. Mantıklı bir şekilde onu ikna edersin. Sonrasında… para senin… ne dersin?"

Kaan bir an duraklamıştı. Sadece önemsiz bir an… Sonra yerinden uzanıp parmaklarını çeke dokundurdu. Akın da umursamaz bir tavırla kâğıdı bıraktı. Önemsiz bir şeymiş gibi bakıyordu kâğıda. Oysa Kaan inanmazca elindeki kâğıtta yazan rakama bakıyordu. Bu Akın'ın aptal olduğu kesindi…

Kaan duşunu alıp tıraşını olurken, Akın da televizyon seyretti. Artık bu maceranın da sonuna gelmişti. Gamze onun için hayatının en önemli, en güzel macerası olmuştu ama sonu iyi bitmemişti. Bitmeyeceği zaten daha en başından belliydi. Mantığını kullanmayı beceremişti. Küçük bir kadının elinde oyuncak olmuştu neredeyse…

İkisi birden asansöre binip aşağıya indiler. Konuşmuyorlardı. Dışarıya çıktıklarında Akın ilerideki lüks siyah arabayı işaret etti. Kiraladığı arabaya yönelirken gözleri de alışkanlıkla etraftaydı. Her an bir tehlike gelecekmiş gibi hızla kontrol etmişti çevresini. Kaan o sırada apartmanın dış kapısından içeriye giren orta yaşlı bir kadınla birkaç kelime konuşmaya başlamıştı. Onun olmayışı bazılarının dikkatini çekmiş olmalıydı. Adamın gelmesini beklemeden arabanın kapısını açtı. Nasılsa gelecekti. Kırmızı dosyayı arka koltuğa bırakıp ön koltuğa geçti. Motoru çalıştırıp soğuk havada ısınmasını beklerken, gözleri hâlâ kadınla konuşan Kaan'a kaydı. Onun kadına karşı olan yılışık yüz ifadesi sinirlenmesine sebep oluyordu… İnşallah bu sersem Gamze'yi başka kadınlarla aldatmazdı. Bundan her ne kadar emin olamıyorsa da aldatamayacağını umuyordu…

Kaan kadınla konuşmasını bitirip dönüp arabaya doğru yürürken bu sefer de telefonu çaldı. Kabanının cebinden çıkarıp merakla ekranına baktı. Sonra durdu. Kalbinin hızla atmasına engel olamıyordu. Gözleri arabanın içinde oturmuş olan Akın'dayken, telefonu açtı. Akın önündeki radyo ile ilgileniyordu.

"Alo?" dedi biraz titrek bir sesle.

"Alo ya!" dedi doğu şiveli kalın bir ses. "Hemşo… Çıktığını öğrendim de… Bir hayırlı olsun diyek dedim! İnsan bir arar! Çıktığını haber verir… Di mi ya?"

Kaan gülümsemeye çalıştı. "Tayyar Bey…" diye fısıldadı bir an ürkerek. "Şey… Teşekkür ederim! Aniden oldu da…"

"Nasıl? Alıştın mı özgürlüğe?"

"Eh… Alışmaya çalışıyorum! Fazla olmadı çıkalı biliyorsunuz?"

"He… Bilim… Bilim… Alışırsın… Ben de kendime dedim ki, bu gakkoya bir telefon açak, geçmiş olsun diyek!"

"Sağ ol Tayyar Bey! Çok iyisin!"

"Önemli değil! Dostlar böyle zamanda lazım öyle di mi? Gerçi seni mapusta arayamadık ama… Malum… Oraları bize ters…"

"Evet… tabii…"

"Dinle… Bizim işi ne'ettin?"

"Ha…hangi işi?"

"Şu kaptırdığın malın parası… Onu yollayacaksın di mi?"

Kaan'ın yüzü bembeyaz olmuştu. Bu Akın denen herif yine haklı çıkmıştı. Onun gerçekten de bu konularda tecrübesi olduğu kesindi. Daha çıkalı birkaç saat olmamıştı ki adamlar hemen paralarının peşine düşmüşlerdi.

"Tamam da… biliyorsun ben o mallar yüzünden yakalandım?"

"Eee?" dedi adam sakince.

"Yani… ben…"

"Dinle gakko! Malı kaptırman senin suçun… Ben sana verdim mi? Verdim? Sen aldın mı? Aldın? Zaten tutarı fazla bir şey değil… kolayca ödersin… Ne kadardı?"

"Kırk… kırk bin kadar…"

"Hah… Tamam… aferin! Doğru hatırlı'sin! Tabii sen ödemeyi geciktirdin. Bu yüzden elli bin yollarsan sorun kalmaz. Hesap numaramı unuttuysan telefonuna birazdan mesaj olarak yollarım… Tamam mı?"

"Benim… Benim hiç param yok!" dedi Kaan dişlerini sıkarak. "Ayrıca bu parayı istemeni anlamıyorum. Ben o malı satıp parasını yemedim ki! Sana on bin de peşinat vermiştim. İkimiz de zarar ettik deyip bu işi unutmalıyız bence…"

Karşıdan önce bir sessizlik oldu. Sonra kalın sesli adam güldü. "Çok akıllıca ya! Valla bravo sana… Ben nasıl böyle düşünmedim?"

"Anlayacağını biliyordum…"

"Anladım tabii gakko! Sen şimdi bu paranın üzerine yatmak istisin, he mi?"

"Öyle değil…"

"Nasıl peki?"

"Ben anlayacağını sanıyordum!"

"Anliyim… Anliyim… Dinle gakko! Sana iki gün mühlet… Ha, niye iki gün dersen? Adamlarım ancak gelirler. Mevsim kış malum, bilisin! Bana ya paramı getirecekler ya da senden bir parça… Sen karar ver artık…"

"Tayyar Bey…"

"Yine görüşek gözüm…"

Telefon çat diye kapanmıştı. Kaan başını çevirdiğinde Akın'ın arabanın içinden dikkatle kendisini süzdüğünü gördü. Dudaklarındaki gerginliği ve yüzündeki sıkıntıyı atmaya çalıştı. Hızlı adımlarla arabaya yürüdü. Kapısını açıp ön koltuğa oturdu. Akın hemen sormuştu.

"Kiminle konuşuyordun?"

"Annemle… Dün arayamadım da…"

"Ne diyor…"

"Çıktığım için sevinmiş. Ben içeri girince… hastalanmıştı !"

Genç adamın gözleri kısıldı. "Anneni üzme artık!" diye mırıldandı alayla. "Yeni bir hayata başlamak için Allah tarafından iyi bir şans tanındı sana!.. Bunu iyi kullan!"

Arabayı kaldırdı. Yol boyunca ikisi de konuşmadılar. Her ikisi de düşüncelere dalmıştı. Akan trafik, soğuk havaya rağmen kalabalıktı. Genç adam yolda doktor arkadaşını aramıştı. Ona bir saat içinde orada olacağını söyledi. Sonra da yine sessizliğe gömüldü.

Gamze'nin evinin önüne geldiklerinde, stresten başına ağrı girmişti. Motoru kapattı. Bir an elleri direksiyonda durdu. Kendisi gibi sanki Kaan da arabadan inmeye çekiniyor gibiydi. Derin bir nefes aldı. Başını çevirdi.

"İn bakalım aşağıya… Büyük kavuşma anı!" dedi sertçe. Kaan elini kapı koluna uzatınca da ekledi. "Akıllı olursan sevinirim… Bunca emeğin boşa gitmesini istemiyorum. Sen de istemezsin!"

İkisi de arabadan indi. Kaan sürgülü kapının yanındaki parmaklıklı giriş kapısına yürüdü. Korunaklı zile bastı. O daha da çok huzursuz görünüyordu. Bakışları bir an kendisini ifadesizce süzen Akın'a kaydı. Sonra yeniden başını çevirdi. Bu adamın lacivert bakışlarından hoşlanmıyordu. Hoşlanmadığı gibi çaresizliği yüzünden ondan daha da fazla nefret ediyordu. Ancak biliyordu ki ona karşı elinden bir şey gelmezdi. Tüm kozlar onun elindeydi. Kendi kozları ise değersiz bir iki küçük şeydi.

Kapı uzaktan kumanda ile açıldı…

Kaan içeriye girdi. Akın da arkasından… Yavaşça bahçeyi geçip evin giriş kapısına yöneldiler. Akın son derece yavaş yürüyordu. Yolun yarısında durdu. Ellerini cebine soktu ve açılan kapıdan çıkanlara baktı. Kaşları çatıktı… Dişleri kenetlenmişti.

Ve önden… Gamze çıktı…

O anda, arada sırada da olsa, kendisini gösteren güneş bir anda ortadan kayboldu. Parlak ışıkları hızla soldu. Çevreyi belirgin bir kasvet sardı. Tıpkı… genç adamı ruhu gibi…

Genç adam Gamze'yi görünce… içine dolan sıkıntıyla… başını eğdi. Omuzları çöktü. Tarihte… kendisi gibi bir ahmak var mıydı acaba? Sevdiği kadını kendi elleriyle başkasına teslim eden zavallı bir ahmak! Kendisinden öyle nefret ediyordu ki… Kendisini son derece iğrenç buluyordu! Ama… ama mecburdu! Onun için mücadele edemezdi. İnsan kazanmadığı bir şeyi kaybetmiş olmazdı. Gamze hiçbir zaman kendisinin olmamıştı. Ve eğer o bebek olmasaydı… yine bir şeyler umut edebilirdi. Fakat kendi keyfi için minicik bir canlının ölmesini de isteyecek kadar adi değildi.

Başını kaldırdı… Yeniden eski gururlu, vakur, erkeksi haline büründü. Kimsenin kendisini öyle perişan görmesini istemezdi. Bakışları sevdiği güzel kadına kaydı. Gamze'nin yüzünden ayırmıyordu gözlerini… Genç kadın ise birkaç adım öne çıkıp öylece durmuştu. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Bakışlarını Kaan'ın yüzüne kilitlemişti. Kaan da gülümsüyordu artık. Huzursuzluğunu başarıyla gizlemişti. Karşılıklı bakışmayla geçen bir iki saniyeden sonra Kaan kollarını açtı. Önce doğru bir adım attı. Gamze de gülümseyerek kendisini o kollara bıraktı…

13. BÖLÜM

Gamze Akın'a açtığı telefondan sonra, doğrusu biraz heyecanlanmıştı. İkisinin birlikte gelecek olması, içine garip bir korku doldurmuştu. Bunu sebebini anlayamıyordu. O sabah da evde sanki ikisi hakkında konuşmama anlaşması yapılmış gibiydi. Sabah boyunca sözleşmişler gibi ne Kaan'dan ne de Akın'dan bahsedilmemişti. Gamze bundan memnundu elbette. Babası her zamanki gibi suskunluğunu korurken annesi ve kardeşi, birkaç basit konuşma yapmıştı. Afyon'a dönme işini bir gün sonraya ertelemişlerdi. Konuşmalardan bu anlaşılıyordu. Gamze buna sevindiğini gizlemedi. Mahzunlaşmış gözleri biraz canlanınca, Bülent Bey birazcık keyifli bir şekilde bardağını ona uzatmış ve kendisine çay doldurmasını istemişti. Babasının kendisinden uzun zamandır doğrudan istediği ilk şeydi bu…

Genç kadın kahvaltı sonrası bulaşık makinesinden temiz bulaşıkları çıkarırken, ona yardım eden annesi de hiç Akın ve Kaan ile ilgili bir şey söylememişti. Sadece doktora gitme meselesinde, ona öylesine bakmış ve aklındakini sormuştu.

"Doktora giderken… çocuğun babasını çağırmayacak mısın?"

İkisi mutfakta yalnızdı.

Genç kadın annesine döndürdü süzgün gözlerini bir an ve sonra başını iki yana salladı… "Bilmiyorum anne! Ama… Akın'ı çağıracağım. Bana doktor bir arkadaşı olduğunu söylemişti. Rastgele birisine gitmektense… onun dediği doktora gitmek daha iyi değil mi?"

"Sanırım…" Asuman Hanım bulaşık makinesinden aldığı bardakları rafa dizmeye başlamıştı. Sonra durdu ve düşünceli bir yüzle yeni bir soru sordu. "Peki, bebeğin babası, bu Akın denen yakışıklı adamı kıskanmıyor mu?"

"Neden kıskansın ki?"

"Aptal mısın sen Gamze? Akın benim gördüğüm en… en yakışıklı adam… Fazla çekici… O simsiyah uzun saçları… O köşeli çenesi… Manyak güzel mavi gözleri… Film artistleri bile onunla boy ölçüşemez! Gördüğüm en güzel gülümseyen erkek! Sen kör müsün yoksa?" Annesinin sesi tersti ve kızının burnunun dibindeki bu yakışıklı

adamı fark edemiyor olması belli ki ona garip geliyordu. Gamze'nin bunu çoktan fark etmiş olması gerekirdi.

"Anne! Akın'ın ne kadar çekici olduğunu bana anlatma! Biliyorum elbette! Ama benim sevdiğim adam… yani Kaan da çok yakışıklı! O da çok güzel güler… Çok güzel gözleri ve seksi dudakları vardır… Akın kadar uzun değil ama atletik bir vücudu vardır. Merak etme sen… Ortada kıskanılacak bir şey yok. Kaan kendisine güvenir. Akın'ın kıskanmaz. Akın ise benim çok iyi bir arkadaşım sadece…"

"Sadece arkadaş mı?" diye sordu Asuman Hanım şüpheyle. Oysa dün gece gördüğü manzara ona hiç de öyle hissettirmemişti. Kızının onun arkasından nasıl baktığını hatırlıyordu. Ayrıca Akın'ı bebeğin babası sandığı anlarda, bolca genç adamı incelemiş ve kızının nihayet iyi bir erkek bulduğuna kanaat getirmişti. Böyle bir adamın çocuğuna anneanne olmak da elbette hoş gelmişti gözüne…

"Sadece arkadaş!" dedi genç kadın ve farkında olmadan minicik bir iç çekti. "O bu güne kadar karşılaştığım en harika erkek! Hatta… bir çok konuda Kaan'dan bile daha özel olduğunu kabul ediyorum. Bana çok iyi davranıyor… Beni fazlasıyla düşünüyor… Hem de… karşılıksız."

"Kimse karşılıksız bir iş yapmaz!" dedi kadın soğuk bir sesle. Akın dün gece çay içerken zaman zaman kontrolünü kaybetmişti ve kızına gerçekten de ilgi dolu ve özlemle bakmıştı. Bu adamın eğer Gamze'ye karşı başka türlü bir ilgisi yoksa kellesini keserdi.

Gamze elindeki tabağı rafa koyarken durakladı bir an. Akın'ı düşündü. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Biliyorum… Bunu benden daha iyi kimse bilemez! Hayatım… karşılıksız iş yapmayan erkeklerle mücadeleyle geçti. Ama o… Anne! O farklı! O çok farklı! Ona bakınca… içim ısınıyor! Kendimi güvende hissediyorum."

"O senden hoşlanıyor bence!" dedi kadın kızına bakmadan. Gamze gözlerini kırpıştırdı.

"Hoşlanıyor… derken?"

Kadın omuz silkti. "Hoşlanıyor işte! Arkadaş gibi değil! Bir erkeğin… bir kadından hoşlandığı gibi!"

Gamze bu sefer güldü. "Anne ya!" dedi hayretle. "Bu yaptığın hiç hoş değil! Ben başka birisini seviyorum. Akın'ı beğendiğini biliyorum ama boşuna hayal kuruyorsun. Ayrıca bebeği unutma?!"

"Belki de hamile değilsin? Belki de Akın doğru söylüyor?"

"Neden doğru olsun?"

"Mide bulantın bile yok!"

Genç kadın başını eğdi. "Doğrusunu söylemek gerekirse… ben de son zamanlarda bunu düşünüyorum. Hamile olduğumu beş gündür keşfettim. Belki de yanlış düşünüyorum? Ama… Ama o test? Akın ile beraber yapmıştık o testi! Hatta bana kendisi söyledi hamile olduğumu… İki çizgi vardı!"

"Testler yanılabilir…"

Genç kadın iç çekti. "Bilmiyorum anne! Nasılsa bugün anlayacağız değil mi?" Elindeki tabağı yerine bırakıp başını salladı. "Dur ben bir Akın'ı arayayım. Ne yapacağımızı ona sorayım…"

Elini telefonuna atmıştı hemen. Sanki genç adamla konuşmak için acelesi var gibiydi. Asuman Hanım gülümsememek için dudaklarını sıktı. Gamze sanki on beş yaşındaki haline dönmüştü. Yanakları pırıl pırıl, gözleri çoğu zaman parlak, dudakları ise sürekli gülümser haldeydi. Onun böyle mutlu olması bir anne olarak içini ısıtıyordu. Kızını arada sırada gördüğü yıllar içinde, yüzünün doğru düzgün güldüğünü görmemişti. Bunda kendi suçları olduğunu da biliyordu ama bu sefer her şey farklıydı. Gamze kendilerine rağmen mutluydu.

Düşünceli bir şekilde sebebini bulmaya çalıştı. Bu mutluluğunun sebebi şu meçhul Kaan isimli sevgili miydi yoksa varlığı bile henüz kesin olmayan bebek miydi? Yoksa… yoksa Akın isimli esrarengiz bakışlı adam mıydı? Asuman Hanım'ın gözleri, telefonda Akın ile konuşan kızının yüzündeki en ufak bir tepkiyi bile kaçırmamaya çalışıyordu. Kızının gözlerinin her Akın ismi geçişinde nasıl parladığını görecek kadar tecrübeliydi. Şimdi de belli etmese de yüzünde güller açmıştı.

Gamze telefonu kapatınca, merakla kaşlarını kaldırdı. "Ne oldu?" diye sordu ona.

"Tamam! Akın kendisi geliyor. Gelirken beraberinde Kaan'ı da getirecekmiş!"

"Şükür, sonunda senin şu muhteşem babayı göreceğiz!"

"Böyle deme anne! Sizin için muhteşem olmayabilir ama benim için öyle! "

"Senin adına sevindim," dedi annesi kuru bir sesle.

"Babam gelecek mi?" diye sordu Gamze çekinerek. Aslında gelmeyeceğinden emindi. Dışladığı kızının bebek sahibi olup olmayacağını öğrenmeyi niye istesindi ki?

"Sanmıyorum!" dedi Asuman Hanım da onun düşüncelerine

paralel olarak. "Hem erkek olarak orada sıkılır. Bir düşün bakalım?.. Bir tarafında gayri meşru çocuğunun babası, diğer tarafında ise arkadaşım dediğin ama ta gözlerinin içine baktığın çok yakışıklı bir adam. Eminim gelmek istemez. Gaye de evde kalır sanırım."

"İyi… Ben çıkıp hazırlanayım. Acaba kan testi aç karnına mı olur?" diye sordu annesine. İri gözleri ile, annesinin engin bilgisine sığınan çaresiz bir çocuk gibiydi.

"Sanmam!" dedi kadın. "Hamilelik varsa kanda mutlaka çıkar. Bir hormonu ölçüyorlardı galiba!"

Gamze belli etmese de heyecanlıydı. Bebek bugün kesin meydana çıkacaktı. Doktorun testinde de yanlış olacak değildi ya! Akın efendi o zaman görecekti. Aptal adam! Durduk yere insanın aklına şüphe sokuyordu! Onun aslında bebeğin olmamasını umduğunu biliyordu. Bunu niye umduğunu bilmiyordu ama anlaşılan hâlâ Kaan'dan hamile kalmış olmasını hazmedemiyordu. Bu birazcık bencilce ve hatta haince gelse de iki erkek arasındaki çekişmeye bağlıyordu. Diğer yandan bebeğin ve kendisinin sağlığı için endişelendiği anları da unutmuyordu. O anlardaki bu ılık ilgi, içini ısıtıyordu.

Kalbi hızla atmaya başlamıştı. Neden heyecanlı olduğunu tam bilemeden odasına çıkıp hazırlandı. Elinden geldiğince güzel olmaya çalıştı. Koyu kırmızı kadife bir pantolon ile krem rengi bol yakalı bir kazak giydi. Kazağın kolları da boldu. Kan verecekse kollarını sıvaması gerekecekti. Alınacak kanın miktarının çok olacağını sanmıyordu. Allahtan iğneden korkan bir yapısı yoktu.

Hazırlandığı ve aşağıya indiği sırada dış kapının zilini duydu. Heyecanla derin bir nefes aldı. Babası da elindeki gazeteyi bir kenara bırakmıştı. Gamze hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Kendisine bir keyif çayı dolduran Gaye de arkasındaydı. Merakla gelenleri görmek üzere onunla birlikte kapıya yönelmişti. Sonunda ablasının meşhur aşkını görebilecekti. Anneleri bile merakla kapıya yönelmişti.

Gamze dış kapıyı açan düğmeye bastı. Sonra heyecanla aynada üstünü başını düzeltti. Evet… Güzeldi… Güzel olmaktan o gün daha da mutlu oldu. Şu anda güzelliğinin verdiği öz güvene ihtiyacı vardı. Kaan'a karşı nasıl davranacağını da bilemiyordu. Ona karşı hâlâ kırgındı. Her şey genç adamın tavrına bağlıydı. Sevdiği adamı affedip affetmemeye onun davranışlarına göre karar verecekti.

Kapıyı açıp yavaşça dışarıya süzüldü. Soğuk hava bir düşman gibi çarptı yüzüne… Hayret ki güneş bir anda bulutların ardından yüzünü gösteremez olmuştu. Etrafı kasvetli bir solukluk sardı. Her an yağmur

yağacakmış gibi basık, boğuk bir havaydı.

Genç kadın Kaan'ın yüzüne baktı önce… İşte! Oradaydı… Sevdiği adamdı o… Bebeğinin babası… Gerçi öyle olup olmadığı bugün belli olacaktı ama şu an için öyleydi… Yine de haftalarca özlediği, hapisten çıkması için dualar ettiği adam karşısındaydı. Ve kendisine sevgi dolu bir şekilde gülümsüyordu…

Elinde olmadan bakışları onun arkasına kaydı…

Akın…

Akın başı önde, kendisiyle ilgilenmeden, yerdeki bir noktaya bakıyordu. Elleri ceplerinde, güçlü, dikkat çekici ve… umursamazdı! Görevini başarıyla yapmış bir asker gibi dimdik… ama yine de çok… uzak! Onun ilgisizliği öylesine canını acıttı ki çenesi kasıldı önce… Hiç mi üzülmüyordu? Hiç mi sabaha kadar seviştiği kadını bir başka erkeğe teslim ederken rahatsızlık duymuyordu? Hiç mi ona verdiği güzel anlar için vicdan azabı duymuyordu? Bu kadar kolay mıydı? Onun hayatındaki diğer kadınlardan hiç mi farkı yoktu?

Acısının etkisiyle kendisine geldi. Dudakları daha da mutlu bir şekilde kıvrıldı. Madem o umursamıyordu, kendisi niye umursayacaktı ki? Sevişmişlerdi ve bitmişti. Üstelik adam haklıydı. Onu önceki gece ayartan kendisiydi.

Kaan kollarını hafifçe ileriye uzatıp biraz da açınca, hissettiğinden daha yoğun bir şekilde kendisini adamın kollarına bıraktı. Onun sıkıca kendisine sarılmasına izin verdi. Yüzünde fazladan bir gülümseme vardı. Başını önce adamın omzuna koymak istedi. Fakat aynı boyda olduğu bir erkeğe bunu yapmak zordu. Kendi boyundaki Kaan'ın dudakları alnına dokundu.

"Aşkım!" dedi yavaşça.

'*Seni iki yüzlü!*'

Gamze içindeki sesin kim için böyle konuştuğunu düşünmek bile istemedi. Sessiz kaldı. Onun sessizliği, çok romantik bir buluşmayı ifade ediyordu adeta.

"Hoş geldin!" dedi adama yavaşça. Onun hapisten çıktığını ailesine söylememişti. Ne onun, ne de Akın'ın… Hayat ne garipti?.. Hayatında iki erkeğe değer veriyordu ve ikisi de hapisten yeni çıkmıştı. İki erkeğin de bu durumunu şimdi ailesiyle paylaşmaya hazır değildi…

"Hoş bulduk!" dedi Kaan tüm sevimliliğiyle. Sonra gözleri Gamze'nin arkasındaki Gaye'ye, onun yanındaki Asuman Hanım'a ve kapının epey gerisinde duran kır saçlı ve gözlüklü adama kaydı. Hepsi de

mesafeli bir şekilde kendisine bakıyordu. Kaan bir engizisyon mahkemesinin karşısında gibi hissetti kendisini. Olabilecek en sevimli gülümsemesini takındı. Gamze'yi saran kollarını gevşeterek onlara gülümsedi. "Merhabalar… Siz de hoş geldiniz!" dedi.

Sadece Asuman Hanım hafif bir baş eğişiyle bu merhabayı kabul etmişti. Gamze yine de onlara sevdiği adamı tanıştırmak için döndü. Dönerken gözleri birkaç metre ilerideki Akın'a kaydı. Adamın gözleri öylesine bakıyordu. Yüzü sakin, duruşu ise hâlâ umursamazdı.

Genç kadın Kaan'ı ailesi ile tanıştırdı. Kaan herkesle sıcak bir tavırla el sıkışmasına rağmen aldığı karşılıklar pek de sıcak değildi. Gamze buna aldırmadı. Ailesinin her zamanki mesafeli tavrına bürünmesi ona normal gelmişti. Elbette ki bebeğin babasına çok sıcak davranmayacaklardı.

"Gözüne ne oldu?" diye sordu Gamze.

Genç adam gözünün hafifçe renk değiştirdiğini unutmuştu. Yakından belli olduğunu biliyordu. "Önemli bir şey değil hayatım. Küçük bir kaza…" dedi güven verircesine. Sesi de gayet dürüstçe çıkmıştı.

"Hazırsanız… gidelim mi?" diye mırıldandı Akın.

Gamze Kaan'dan uzaklaştı biraz. "Ben kabanımı ve çantamı alayım…" dedi Kaan'a… Aslında cevabı Akın'aydı… Eve girdiğinde annesi ona kabanının uzatmıştı hemen. Gamze onun gözlerine bakıp Kaan hakkındaki ilk izlenimlerini edinmeye çalıştı. Ancak annesi isterse duygu ve düşüncelerini gayet güzel saklayabiliyordu. Kabanını giyip çantasına uzandığı sırada, Gaye'nin de kendi kabanına uzandığını gördü. "Sen de mi geliyorsun?" diye sordu ona.

"Evet… Mahsuru var mı?" diye sordu Gaye masumca.

"Yok… Yok da… yorulma diye!.."

"Yorulmam… Ben Akın'ın da geldiğini bilmiyordum. Evde sıkılacağıma onunla muhabbet ederim hiç değilse!" dedi genç kız doğal bir tavırla. Kabanını giymiş, eline de eldivenlerini takmıştı bile. Gamze'nin gözleri dayanılmaz bir kıskançlıkla titreşti. Ayağına çizmelerini giyerken gözünün ucuyla Gaye'yi takip etti. Genç kız yarım çizmelerini kolayca giymiş, Akın'a doğru yürümeye başlamıştı. İkisinin el sıkıştıklarını ve genç adamın gülümseyerek kardeşine bir şeyler dediğini gördü. Gaye de her genç kız gibi kıkırdayarak onun sözlerine karşılık vermişti.

Gamze'nin yüzü iyice düştü. Kendisini oyuncağı alınmış gibi hissediyordu. O anda Akın'a o kadar kızgındı ki! Neden kızgın olduğunu

bilmiyordu. Adama hangi sebepten dolayı kızdığını da bilmiyordu. En azından kardeşinin gözlerinin böyle ışıldamasına sebep olduğu için kızgın olabilirdi…

'*Banaz kafalı, geri fikirli pislik herif! Al sana bakire bir kız! Ama o seninle benim gibi kolayca yatmaz!*'

'*O halde evlenirler! Aptal!*' dedi içindeki bir başka ses.

'*Bana ne!*'

'*Doğru ya! Sana ne? Zaten baştan beri ikisinin arasını yapmayı planlamamış mıydın?*'

'*Sus artık!*'

'*Hem böylece Akın ile arkadaşlığın da devam eder... Onu sık sık etrafında görürsün! Kardeşinin koynundan çıktığında da bu sevimli adam yabancıya gitmediği için mutlu olursun!*'

'*Sus dedim sana!*'

Bu adam kafasını nasıl da böyle karıştırıyordu? Hiçbir şey yapmıyordu gerçi… Ama hiçbir şey yapmaması da onun bir başka suçuydu! Neden bir şey yapmıyordu? Neden kendisine azıcık ilgi göstermiyordu? İkisi arasındaki ilişkide mesafeli olacak olan kendisi değil miydi? Akın'ın kendisine yanaşmaya çalışması ve belki de yine öyle seks dolu bir gece talep etmesi gerekmiyor muydu? Ve kendisinin ona naz yapması?.. Ona çocuksu bir şekilde darıldığı için, gözleri sahte bir ışıkla parlayarak Kaan'ın yanına gitti. Bakışlarını ilerideki ikiliye çevirmemeye çalışıyordu. Arabaya doğru yan yana yürürlerken, Kaan hafifçe kulağına fısıldadı. "Ailen benimle tanışmaktan pek memnun olmuşa benzemiyor sanırım?!"

"Aldırma onlara… Sana söylemiştim böyle olacağını…"

"Evlenince yumuşarlar mı dersin?"

Gamze irkildi hafifçe… Evlenmek… Kaan'la… Hayatında en çok istediği şey…

"Kesinlikle!" dedi hafif bir öfkeyle. Akın'ın kibar bir tavırla kapıyı tutup açması ve Gaye'nin de teşekkür ederek arabaya binmesi dikkatini çekmişti. Geç kız, çenesine bile zor geldiği boyuyla, Akın'ın gözlerine bakmak için ekstra bir çaba harcıyordu. Uzun topuklu yarım çizmeleri de fayda etmemişti. Gaye'nin bir suçu olmadığını bildiği halde kardeşine kızmasına engel olamıyordu. En iyi arkadaşının, dostunun… sevgilisinin… birkaç gün önce kendisine gösterdiği ilgiyi şimdi kardeşine gösteriyor olması hiç hoşuna gitmiyordu.

Akın'ın kiraladığı siyah arabanın arkasına üç zayıf kadın geçince, sığmaları hiç zor olmadı. Erkekler ise öndeydi. Genç kadın dikiz aynasından Akın'ın gözlerini görebilmesine rağmen, onun kendisine hiç bakmadığının farkındaydı. Onun bu umursamaz tavrına olan öfkesi ise gittikçe yükseliyordu. O da onun canını acıtacak bir şey yapmak istiyordu ama… nasıl yapacağını bilmiyordu. Bir türlü düşüncelerinden sıyrılamıyordu.

Kaan'ı düşünmesi gerekirken başka erkeği düşünmesi çok saçmaydı. Kaan… Onu düşünmeliydi… Çocuğunun babasını… Onunla evleneceklerdi. Az önce Kaan bunu yine vurgulamıştı. Evlilik… Kaan'la evlilik… Kahretsin! Hiç heyecanlanmıyordu! Neden? Neden?

Gözlerini yumdu… Gerçek birden olanca ağırlığıyla başına dank etmişti.

'*Aman Allah'ım!*'

Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Yüzünü gizleyecek hiç bir şey yoktu. Oysa yeni kavradığı bu gerçek yüzünden beti benzi atmıştı. Başı yavaşça önüne düştü. Yüzünü hiç değilse böyle biraz gizlemeye çalıştı… Düşüncelerini de…

'*Aman Allah'ım! Ben Kaan ile evlenmek istemiyorum!..*' diye çığlık attı içinden bir ses…

Bunu keşfetmek korkunçtu. Korkunç olduğu kadar rahatlatıcıydı da… Ama neden evlenmek istemiyordu? Onu sevmiyor muydu? Elbette seviyordu… Belki eskisi kadar çok değil… Belki biraz kırgındı… Belki biraz üzgündü… Ama seviyordu… Bir kadının bir erkeğe olan sevgisi onu görmediği zamanlarda azalır mıydı? Hayır! Azalmazdı elbette! Peki niye kaç zamandır kendisini böyle hissediyordu? Onu seviyordu… Ama evlilik? Akın… aklına bir sürü şüphe tohumları ekmişti! Şimdi evlilik kendisine çok uzak geliyordu.

Ya çocuk?

Elini farkında olmadan hâlâ dümdüz olan midesine götürdü. Arka koltukta sağ cam tarafında oturduğu için bunu kimse fark etmemişti. Kabanının içine soktuğu parmakları elbette hiçbir şey hissedemedi. Eğer bebek varsa… Kaan ile evlenmek zorunda olduğunu biliyordu. Evlenmek istemediğini fark etmiş olmasına rağmen, hamileyse evlenmek zorundaydı. Hem bebek için, hem de ailesi için… Sanki kendisine karşı biraz yumuşamış olan ailesine aksini yapamazdı. Bu bebek birazcık aralarını yumuşatmış gibiydi. Emin değildi ama annesi sanki daha ılıktı. Babası da eskisi gibi umursamaz değildi. En azından kendisine dönen

bakışlarında artık sürekli öfke ve aşağılama yoktu. Torun sahibi olma düşüncesi mi onları böyle yapmıştı bilmiyordu. Ama şimdi eline geçen bu fırsatı kaybetmek de istemiyordu.

Arabayı özel bir hastanenin önünde durdurdu Akın. Genç kadın dalgınlığından sıyrılıp başını çevirip baktı. Fulya'daki Acıbadem hastanesinin modern binasını gördü. Rahatça park edeceği yer de vardı. Hava hâlâ kapalıydı. Kapıyı açıp yavaşça inen Gamze başını bir an gökyüzüne kaldırdı. Ya yeniden kar yağacaktı ya da sıkı bir yağmur bekliyordu onları. Gözünün ucuyla Akın'a baktı. Gaye onun tarafındaki kapıdan çıktığı için, ayaküstü genç kızla bir şeyler konuşuyordu. Dudaklarında her zamanki gibi yumuşak bir tebessüm vardı.

Gamze de yanına yanaşıp elini tutan Kaan'a gülümsedi hafifçe. Kaan ona cesaret verir gibi elini sıkmıştı.

Evet! Buydu işte! Eski, sıcakkanlı, ilgili sevgilisi… Kaan tıpkı eskisi gibi davranıyordu. Hapse girmeden önce kalbini çalan adam ile aynı olmuştu. Tahmin ettiği gibi, o artık hapiste karşılıklı konuştuğu bencil adam değildi. Oradaki psikolojiden hızla kurtulmuştu. Demek ki sözleri gerçekten de baskı altında söylenmiş şeylerdi? Evet, kalp kırıcıydı ama kim olsa öyle bir ortamda hırçın olabilirdi. Adamın kendisine bakan yeşil gözleri yine sevgi doluydu…

Oysaki Kaan, Gamze'ye olan tüm gerçek ilgisine rağmen, biraz da fazladan kendisini zorluyordu. Akın'ın tehdidini unutmamıştı. Ne zaman gözlerini Akın'a çevirse, onun kendisini uyaran sert bakışlarını görüyordu. Bu kadar güzel bir kadına karşı fazladan ilgiliymiş gibi rol yapmak hiç zor olmasa da adama karşı olan nefreti içinde gittikçe büyüyordu. Ondan hapiste de çok nefret etmişti. Ama o çıkıp gidince rahatlamıştı doğrusu. Ve hatta nefretini ve onu unutmaya başlamıştı. Oysa şimdi bu zorba adam, hayatının en orta yerindeydi. Onun Gamze ile olan ilişkisinin niteliğini ise hâlâ anlamış değildi. Nasıl tanışmışlardı? Hangi şart altında Akın kendisine yardım etmişti? Ve neden etmişti? Neden hâlâ bu kadar ilgiliydi ve Gamze'nin bile haberi olmadığı şeyler yaparak onun geleceğini, güvencesini düşünüyordu?

Eğer… Eğer Akın, Gamze'ye karşı böyle ilgisiz olmasaydı… aklına başka düşünceler de gelebilirdi. Adamın bakışlarından bir şey anlamak mümkün değildi. Onun Gamze'nin eski bir hayranı olması da mümkündü. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Gamze'nin gözlerinin arada bir Akın'a kaydığını elbette fark etmişti. Ama bu bakışlar genç kadının ona ciddi anlamda güvenmesinden ve verdiği destekten dolayı da olabilirdi. Belli ki Gamze Akın'a çok güveniyordu. Yoksa sabah sabah kendisini

aramak varken neden bebek için önce Akın'ı aramıştı ki? Bebeğin babası kendisi değil miydi? Akın'ı ne ilgilendirirdi? Birkaç kere dişlerini sıkmak zorunda kalmıştı. Bencil karakterine aykırı olmasına rağmen Gamze'yi kıskanıyordu. Akın'ı kıskanıyordu…

Ve adamın bir anda yazdığı o büyük rakamlı çek… Ne kadar da çok paraydı. Gözünü bile kırpmamıştı. Akın'ın zengin olduğu belliydi. Ama içinde bir şüphe de yok değildi. Ya çek sahteyse? Ya kendisini ikna etmek için kandırmışsa? Bu aklında dönüp duruyordu. Bu yüzden Kaan hastaneye girmeden önce, önünden geçtikleri ve sadece hızlı yürümeyle bir iki dakikalık mesafedeki bankaya dikkat etmişti. Hastaneye çok yakındı ve… Akın'ın çeki kestiği bankaya aitti. Şansının bu kadar yaver gittiğine inanamıyordu.

Hep birlikte asansör ile hastanenin üst katlarında bir yere çıktılar. Gamze servisin adının Kadın Hastalıkları ve Doğum Servisi olduğunu okudu çabucak. Servise girdiklerinde hiç bir şeye karışmadı… Gerçi diğerleri de pek karışmamıştı! Kaan onun yanında dikilmekten başka bir şey yapmamıştı. Tüm işlemleri Akın hallediyordu. Onlara koltukları işaret ettikten sonra gidip sekreter kızlardan birisiyle konuşmuştu. Akın kendisine hayranlıkla bakan genç sekreterle konuşurken, kendileri de birer koltuğa oturdular. Saat öğlene yaklaştığı için fazla kimse yoktu. Bir dakika geçmemişti ki, bir kapı açılmıştı. Daha yeni oturduğu koltukta hafifçe doğrulan Gamze, kapıdan çıkan beyaz önlüklü kadının üzerine dikti bakışlarını. Kadın kendisiyle beraber çıkan hastayı gülümseyerek yolcu ettikten sonra neşeyle gülerek Akın'a döndü. Hatta kimseye aldırmadan parmak uçlarında yükselip yanağına ateşli bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde, gözleri ışıl ışıldı.

"Akın! Koca adam! Nasılsın?" dedi keyifle. Gamze onların konuşmalarını elbette tam duyamıyordu.

Genç adam gülümsedi. "İyiyim Hale! Sen nasılsın?"

Genç kadın doktorun yaşı otuz yok gibiydi. Ensesinde atkuyruğu yaptığı saman sarısı saçları, başını salladığında hafifçe savruldu. Kahverengi gözleri ise büyük bir sevgiyle genç adama bakıyordu. "İyiyim ben de… Gerçekten zaman sana yaramış! Daha yakışıklı olmuşsun? Göbek falan da yok! Hâlâ başını belaya sokuyor musun?"

Genç adam yan gözle biraz ileride oturan Gamze'ye baktı çabucak. Belanın kralı orada oturuyordu. "Eskisi kadar değil!" dedi Hale'ye. "Dün gelemedik, kusura bakma!"

"Olsun canım! Telefonla haber verdin ya gelemeyeceğini zaten. Ama gelebilseydin, nöbetçi olduğum için daha çok ilgilenirdim sizinle…

Dün gece fazla bir hasta da yoktu." Bakışları ileride oturan insanlara kaydı. İki güzel genç kadın yan yana oturuyorlardı. Bir yanda ayakta duran orta boylu yakışıklı bir erkek vardı. Diğer yanda ise şık bağladığı başörtüsü ile orta yaşlı ve güzel ciltli bir kadın kendisine bakıyordu. Muayene için gelenler artık sıra beklemediği için, bu üç kadın ve fazlasıyla yakışıklı olan erkek hemen dikkati çekiyordu.

"Hangisi?" dedi ona.

"Uzun saçlı olan…" dedi Akın bakışlarını o tarafa çevirmeden.

"Hey! Bu Gamze Çetin değil mi? Şu ünlü manken?"

"Evet, ta kendisi!"

"Ne kadar da güzel? Hayranımdır ona! Sen nereden tanıyorsun onu bakalım?" Adam duralayınca da güldü. "Boş ver söyleme! Senin başına gelen her şeye hayret etmişimdir zaten! Belayı ve güzel kadınları kendine çekmekte üstüne yok değil mi?"

"Belayı evet!.." diye homurdandı Akın.

"Hamile mi?" diye sordu kadın meraklı bir kaş kaldırmayla.

"Bilmiyoruz… Belki… Büyük ihtimalle!"

"Senden mi?"

"Hayır…"

"Bir gün bir kadını hamile bırakacaksın ve o zaman ben sana çok güleceğim… Ben şansımı kaybettim değil mi?"

"O gıcık Timur ile evlendiğinden beri evet!" dedi genç adam hafif gülümseyerek.

"Timur şimdi doçent oldu. Dün yemekte senden bahsetti hatta. İçine mi doğmuş ne! Seni sever ama hâlâ kıskanıyor. Haksız da değil. Aynı yaştasınız, onun göbeği çıktı bile. Sen ise tam karizma olmuşsun! Utanmıyorsun değil mi? Bu saçlar ne böyle? Ne kadar da yakışmış sana komutan! Çevremde çok gezmesen iyi olur. Neyse, tam senden bahsettik, ben evden çıkıp işe geldim ki sen aradın. Rastlantı bu kadar olur... Seni özlemiştim doğrusu… Gamze Hanım ile ilgili sorun ne?"

Genç adam ayaküstü bunları konuşmak istemiyordu aslında. Kısaca açıklamaya çalıştı.

"Beş gün kadar önce hamile olduğundan şüphelenmeye başlamış. Dün birlikte bir çubukla idrar testi yaptık. Sonuç olumlu çıktı ama yine de kafamı karıştıran çok şey var."

"Nedir o? Hamileyim diyorsa inan bana hamiledir. Kadınlar

yanılmaz. Hem test de yapmışsınız?"

"Bunu odanda konuşsak olmaz mı?"

"İyi peki! Tamam!" Saatine baktı. "On dakika bekler misin? Son bir hastam daha var. Fazla işi yok. Sonra siz girersiniz." İri gözlerini kırpıştırdı. "Öğle yemeğini birlikte yer miyiz?"

"Bakalım…" dedi Akın. Gülümsüyordu ama gözlerine kadar erişmiyordu gülümsemesi. "Bu basık hava yüzünden de olabilir. Canım sıkılıyor. Sanki kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum. Eğer bir sorun çıkmazsa, bunu yeniden konuşuruz…"

"Anlaşıldı… Hadi görüşürüz… Ortada fazla salınma! Buradaki kızların yarısından çoğu bekâr!" Kıkırdayarak odasına geri dönerken, Akın da bekleyenlerin yanına döndü. Hale'nin neşesini severdi. Bazen lafını bilmezdi ama genelde can acıtıcı sözler çıkmazdı ağzından. Dudaklarındaki gülümseme silinmemişti. Gamze de Gaye de merakla baştan sona bu konuşmayı seyretmişlerdi. Kelimelerin çoğunu anlamamışlardı ama ikisinin arasının çok iyi olduğunu şıp diye fark etmişlerdi.

Gaye ablasını dürttü. "Kadın seninkini çiğ çiğ bir lokmada yiyecekti neredeyse!" dedi donuk fısıltıyla. "Evli de üstelik! Sol elinde yüzük var!" Gamze kaşlarını çatıp ona baktı. O da onun gibi ilgisiz ve soğuk bir sesle mırıldandı.

"Akın benimki değil, Gaye'cim…"

"Ya! Tabii!" Genç kız arkasına yaslanarak kendilerine yanaşan Akın'ı süzdü. "Arkadaş olduğunuzdan eminsin yani?"

"Evet… Kesinlikle…"

"Ne güzel… Ben onunla ilgilensem kıskanmazsın öyleyse?"

Gamze nefesini tuttu. Gözlerini o da kendilerine yanaşan adama çevirdi. Akın önlerinde durunca, kardeşine cevap vermekten kurtulmuş olmuştu. Ama bu da aslında '*evet*' demek değil miydi? Gaye şimdi kıskanmayacağını düşünecekti. Kendisini kapana kısılmış hissediyordu.

"On dakika bekleyeceğiz…" dedi Akın onlara doğru rahat bir tavırla. Ama asıl bakışları Gamze ve Asuman Hanım arasında gezinmişti.

Kaan bir an yerinde kıpırdandı. Bir şey söyleyecek gibiydi. "Şey… Ben bir sigara içmek için bahçeye çıkabilir miyim? Madem vaktimiz var? Sabahtan beri bir tane bile içmedim!"

"Bıraktığını sanıyordum?" dedi Akın gözlerini hafif kısarak. Onu koğuştan tanıdığından bahsetmedi. Gamze'nin bu hapishane olayından

bahsedilmesinden hoşlanmadığını biliyordu. Ancak Kaan'ın sigarayı bıraktığına emindi. Cezaevindeki kalitesiz sigaralar da bunu yapmasına yardımcı olmuştu.

Kaan ise hiçbir şey belli etmeden gülümsedi hemen. "Bırakmıştım ama çok heyecanlanınca bir tane içmek çok iyi geliyor. Şimdi de gerçekten çok heyecanlıyım. Malum! Herkese nasip olmaz! Baba olup olmayacağımı öğreneceğim, değil mi?"

Gözlerindeki açık meydan okuyuş ve Akın'a yönelik iğneleme, yerini kolayca buldu. Akın yavaşça başını salladı. Sesini çıkarmadı… Yanak kasları sinirlendiğini gösterecek şekilde birazcık oynamıştı. Bu iğrenç herif haklıydı. Şu dayanılmayacak kadar güzel kadının rahminde kendisinin değil, bir başkasının çocuğu vardı. En azından şimdilik bu ihtimal görmezden gelinemezdi. Genç kadının hamile olmasını hiç istememesine rağmen, eğer olmadığı ortaya çıkarsa onun çok üzüleceğini de biliyordu… O üzülürse kendisi de üzülürdü. Neticede bir şey değişmiyordu. Her iki durumda üzülecekti… En iyisi Gamze'nin hamile olmasına dua etmekti. Gözleri plansızca Gamze'nin iri ve kendisine bakan gözleriyle karşılaştı bir an. Genç adam ender yaptığı bir şeyi yaptı ve çaresizce o soğuk bal rengi gözlerden kaçırdı acılı gözlerini…

Kaan acelesi varmış gibi hızlı adımlarla uzaklaşırken, genç adam Gamze'nin yanına değil, diğer taraftaki Asuman Hanım'ın yanına oturdu. Sessizdi. Kadın onu dikkatli bakışlarla şöyle bir süzdükten sonra yeniden önüne dönmüştü. Akın başını geriye atıp duvara yasladı. Gözlerini yumdu. İçindeki sızıyı azaltabilmek için kalbinin o anda durmasını o kadar istedi ki…

O on dakikalık arada, Kaan neredeyse Süpermen olmuştu. Asansörle inip bahçeye çıktı ve koşarak geldikleri yöne gitti. İşte, banka oradaydı!.. Hemen içeriye girdi. Şansına bayılıyordu. Fazla kimse yoktu. Hemen numaratörden sıra numarası aldı. Ayakta gezinerek, stres ve heyecan içinde, sırasının gelmesini bekledi. Birkaç tane hoş uyarı sinyalinden sonra duvardaki tabelada kendi numarasını gördü. Aceleyle erkek bankacıya yöneldi. Eli biraz titreyerek çeki uzattı.

"Bunu… tahsil edebilir miyim acaba?"

Adam çeki aldı ve inceledi. Sonra bilgisayara bir şeyler girdi. Kaan'ın heyecandan kalbi duracaktı neredeyse. Memurun '*Çek karşılıksız beyefendi!*' demesini bekliyordu endişeyle. Memur bir an için ekrandan gözlerini ayırdı.

"Bu parayı hemen mi çekecek misiniz efendim?" dedi adam gülümseyerek. Gözleri dikkatle ona bakıyordu. Kaan ise inanılmaz

rahatlamıştı. Vay! Demek şerefsiziz hesabında parası vardı! Çek hiç sorun çıkarmamıştı.

"Şey… Evet!"

"Efendim! Bu tabii büyük bir rakam… Kasamızda bu kadar para hiçbir zaman olmaz. Hiçbir şubede olmaz. Arzu ederseniz öğleden sonra gelin, biz de bu parayı tedarik etmeye çalışalım…"

Bu olmazdı. Akın'ın ne yapacağı hiç belli olmazdı. Gamze'ye de evlilik sözleşmesini imzalattırdıktan sonra bankaya açacağı tek telefonla çeki iptal ettirebilirdi.

"Eee…" diye düşündü bir an. "Ne kadarını verebilirsiniz?"

"Sanırım yirmi bin kadarını verebiliriz. O bile biraz zor…"

"Onu verin o zaman. Kalanını da hesabıma yatırın." Elini cebine atıp cüzdanını çıkardı. İçinde eski bir kâğıt üzerinde banka hesap numaraları vardı. Mankenlikte değişik bankalarla çalışmak çok işe yarıyordu. Parmağının ucuyla bir numarayı işaret etti. "İşte, bu sizin bankanıza ait hesap numaram…"

"Peki efendim. Kimlik de alabilir miyim?"

Az sonra dekontunu almış, bankadan çıkmıştı bile. Her şey çok hızlı olmuştu. Hastaneye koşarak döndüğünde, yüzü gülüyordu. Havadan iki yüz bini olmuştu. Elini kabanının fermuarlı iç cebine bastırdı. Burada da tamamı beş yüzlük olmak üzere tam yirmi bin TL vardı. Bu para birçok derdine derman olacaktı. İlk işi ise önce biraz toz almak olacaktı. Evde sadece bir iki günlük mal vardı. Onu da iyi ki hapse girmeden önce tedarik etmişti. Uyuşturucu müptelası değildi ama kullanmayı seviyordu. Namussuz, ucuz da değildi ki! Artık arkadaşlarıyla partilerde bol para harcamasına da dikkat etmeliydi. Herkese uyuşturucu sağlamasına gerek yoktu. İsteyen beraberinde getirsindi. Elazığ'daki malı kaybetmemiş olsaydı onlara o maldan satış yapmayı da ummuştu bir zamanlar. Sonra aklına Gamze ile evleneceği geldi. Boşuna endişe ediyordu. Evlenince de bol parası olacaktı. Zengin karısı üç beş kuruşu kendisinden kıskanacak değildi ya? En iyisi arkadaşlarını üzmemekti. Onların kendisine pinti demesini istemezdi. Her ne kadar başkasının parasıyla da olsa, cömert olmak hoşuna gidiyordu. Üstelik kendisi de gittiği partilerde minik tutarlar için para ödemiyordu.

Tam asansörden çıkıp koridor boyunca yürümeye başlamıştı ki, Akın ve diğerlerinin ayağa kalktığını gördü. Tam zamanında yetişmişti. Akın onu görünce durdu. Kaan ise bir şey belli etmemek için hemen Gamze'ye sokuldu. Koştuğu için soğuğa rağmen ter içinde kalmıştı. Genç

kadın da merakla Kaan'ın haline bakıyordu. Dışarısının soğuk ve rüzgârlı olduğunu düşündü genç kadın. Adamın saçları dağılmış, yanakları kızarmıştı.

"Geciktin?" dedi merakla.

"İki sigara içtim aşkım. Bir de bir arkadaşımla karşılaştım. Laf lafı açınca da…"

"Anladım…" diye mırıldandı genç kadın. Aklı bebeğinde olduğu için ayrıntılara çok dikkat etmedi. Sonra döndü ve doktorun eşikte beklediği muayene odasına yürüdü. Sarışın güzel doktor, gülümseyerek kendisine bakıyordu. Kaan da onun peşinden bir adım atmıştı ki, Akın onu durdurdu.

"Sen dur!" dedi kısık sesle ama sertçe.

"Hey! Neden? Bebeğin babası benim!" dedi Kaan ters bir sesle.

"Sana dur dedim… Ben de içeride çok kalmayacağım. Bir iki şey söyleyip çıkacağım!"

"Ne söyleyeceksen…"

Akın bir an için lacivert gözlerini yumdu. Öfkesine hakim olmaya çalışır gibiydi. Sonra geri açtığında, gözleri korkutucu bir biçimde keskindi. "Bana bak! Şimdi bana Gamze ile ilgileniyormuşsun gibi yapma! Buna kanmam… Az önce buradan koşarak nereye gittiğini bilmiyor muyum sanıyorsun? Sigara bile kokmuyorsun ahmak herif! O çek zaten senindi! Acele etmene gerek yoktu! Paranı güle güle harca… Ben verdiğim bir sözden sadece bir kere döndüm… Ve şimdi sırf bu yüzden… Sırf bu yüzden, burada senin gibi bir piçi bu harika kadına yamamaya çalışıyorum! Şansını zorlama ve dua et çocuk var olsun!.."

Döndü… Birkaç adım attı… Sonra durdu. Dönüp yeniden Kaan'a baktı.

"Ve bir annen olmadığını bilmediğimi zannetme! Sen de benim gibi yurtta büyüdün! Belki de sırf bu yüzden sana tahammül ediyorum!"

Gamze kapının ağzında durmuş, iki erkeğin neden sinirli bir şekilde konuştuğunu merakla düşünüyordu. Kaan bembeyaz olmuştu. Akın ise her zamanki gülümseyen yüz ifadesinden uzak, çelik gibi sert görünümlüydü. Ancak dönüp de Gamze'nin endişeyle kendilerini izlediğini görünce yüzü yumuşadı. Bir şey olmamış gibi öne çıktı. Asuman Hanım ve Gaye de ileride bekliyorlardı. Muayene odasına girip girmemekte kararsız gözüküyorlardı. Akın, Asuman Hanım'a gülümserken eliyle kibar bir şekilde kapıyı işaret etti.

"Siz de içeri gelin Asuman Hanım… Sanırım sizin de duymanız gereken şeyler olacak… Gaye ile Kaan'ı gerekirse çağırırız!"

Kadın biraz endişeyle, biraz da hayretle kapıya yöneldi. Gaye ile Kaan dışarıda kalmışlardı. Kimse çocuğun gerçek babasının neden dışarıda beklemek zorunda olduğunu sorgulamadı… Belki de Akın'ın gözlerindeki tehlikeli bir ışık buna sebep olmuştu. Ayrıca Akın'ın bakışları hafif uyarı üzerine Hale, içerideki sekreterinden de biraz dışarıya çıkmasını istedi. O gidince de beyaz kapıyı arkalarından kapadı.

"Hale! Seni Gamze Çetin ile tanıştırayım!" dedi Akın içeride. "Ve annesi Asuman Hanım… Hale benim eski bir arkadaşımdır. Genç olmasına rağmen mesleğinde söz sahibi doktorlardan birisidir. Başgarson Vedat'ı hatırlıyor musun? Onun ve eşinin bebeğinin olmasında çok faydası oldu."

"Ben Gamze Hanım'ı tanıyorum," dedi Hale gülümseyerek. O da Akın gibi her zaman neşeli görünen insanlardandı. Elini uzatıp genç kadının elini güçlü bir samimiyetle sıkmıştı. "Siz bizim gururumuzsunuz? Yurt dışına açıldığınızdan beri iyice hayranınız oldum. Fakat açık olmak gerekirse yaz geldiğinde size kızardım. Böyle bir vücuda sahip olmak için ne yapmak lazım diye sorardım hep kendime!"

Gamze onun ince vücuduna baktı. Kadın orta boyluydu ama fiziği de fena değildi. "Siz de yeterince incesiniz!" dedi Gamze içindeki gerginliği belli etmemeye çalışarak. Ve bu ince beden kim bilir kaç kere Akın'a dokunmuş, sarılmış, onun üzerinde kıvranmış ve… öldürücü bir şekilde huzur bulmuştu!

"Efendim! Kızınızla ne kadar gurur duysanız yeridir!" dedi Hale bu sefer de Asuman Hanım'a. Kadın huzursuzca yerinde kıpırdadı. Kendileri için utanç kaynağı olan kızlarının başkaları tarafından övülmesini sıkça duymaya başlamışlardı.

"Evet!" diyebildi sadece…

"O harika bir kadın. Çok şanslısınız. Evet, şimdi de işimize bakalım." Hale masasının başına geçerken eliyle onlara oturmaları için koltukları gösterdi. Gamze ile annesi yan yana otururken, Akın genç kadının karşısına geçmişti. Ortada bir an derin bir sessizlik oldu. Hale kaşlarını kaldırdı. "Evet? Sorun nedir?"

"Sorun falan yok!" dedi Gamze Akın'a biraz ters bakarak. "Ben hamileyim… Akın ise buna inanmamayı tercih ediyor. Üstelik eczaneden aldığımız testi de dün sabah birlikte yaptık! Ben de ne zaman hamile kaldığımı biliyorum. Yedinci haftadayız…"

"Testler hatalı çıkabilir…" diye mırıldandı kadın. "Fakat genellikle ters yönde olur. Yani hamilesinizdir de, hamile değil gibi gözükür. En iyi test yöntemi, kan testidir. Beta-HCG testi bunu hemencecik çözer!"

"Yapalım…" diye mırıldandı Akın. Sabırsız gözüküyordu.

"Peki, neden tersini düşünüyorsun Akın?" diye sordu Hale.

Genç adam bir an sustu ve cevap vermeyecekmiş gibi Hale'nin yüzüne baktı. "Bazı sebeplerden…" dedi sonra yavaşça.

"Saçmalama Akın ya!" dedi Gamze. "Başından beri bu çocuktan hoşlanmıyordun! Kaan'dan hoşlanmadığın için çocuğun olmasını da istemiyorsun!"

"Böyle mi düşünüyorsun?" dedi Akın kaşlarını çatarak.

"Evet!" dedi Gamze inatla. "Çocuğu hiç istemedin! Bana arabada dediklerini de unuttum sanma!"

"Kahretsin! Ben aptalca bir inat göstermiyorum Gamze. Bu çocuğun olması sadece imkânsız geliyor."

"Neden?"

"Çünkü…" genç adam hafif bir nefes çekti ciğerlerine. Söyleyeceği şey yüzünden sıkıntılı gibiydi. "Çünkü sen o gece Kaan ile birlikte olmadın!"

"Ne?" Bu kelime hem annesinden hem de Gamze'den aynı anda çıkmıştı. Gamze alayla güldü. "Oradaymışsın gibi konuşma! Tabii ki birlikte olduk!"

"Olmadınız! Sarhoşluğun etkisiyle ikiniz de sevişmeyi beceremediniz!"

Gamze gülerken gözlerini devirdi. Sonra bir an hayretle adamın ciddi yüzüne baktı. "İşte şimdi saçmalıyorsun!"

"Saçmalamıyorum… Kaan da ne kadar ileri gittiğinizi tam hatırlamıyor. Ama ben ne kadar ileri gittiğinizi ya da… gitmediğinizi biliyorum! Özür dilerim Asuman Hanım, bunu sizin önünüzde konuşuyoruz ama duymanızı istedim. Hem gerçeği bilin hem de kızınızın hakkındaki yanlış düşünceleriniz değişsin istedim."

"Ben bir şey anlamadım!" dedi Asuman Hanım yavaşça. "O gece... tabii hangi geceyse, ne olduğunu bilmem ama… bebek belki de başka bir gece olmuştur?"

Akın ve Gamze bakıştılar bir an. Gamze'nin yanakları kızarmıştı azıcık. Bakışlarını annesine çevirdi. Tutuk bir şekilde açıklamaya çalıştı.

"Anne! Size söyledim! Ben sandığınız gibi bir kadın değilim. Gazetelerde yazılan şeyler doğru değil. Ben hayatım boyunca sadece bir…" Gözleri Akın'ın yüzüne kayınca daha da kızardı. "Şey… hayır, iki erkekle birlikte oldum…"

"Ben de hayatım boyunca sadece bir erkekle birlikte oldum!" dedi annesi de azıcık ters bir sesle. "Ne var bunda? Çocuk olmasına engel mi?"

"Ben öyle derken…" İç çekti. Bakışları bu sefer de Hale isimli doktora kaymıştı yardım ister gibi.

"Anladığım kadarıyla kızınız erkek çeşitliliğinden ziyade, cinsel ilişki miktarından bahsediyor Asuman Hanım!" dedi Hale gülümseyerek. Konu ilgisini çekmiş gibiydi.

Annesi hayretle kızına bakıyordu. Buna inanmakta zorluk çekiyor gibiydi. Daha evvel bildiklerini düşündükleri her şeyle tersti bu! Tereddütle sordu. "Bu doğru mu?"

"Evet! Aynen öyle… Sadece… iki erkekle seks yaptım."

"Bu bir şeyi değiştirmez!" dedi kadın. "Bir kerede de hamile kalınır!"

"Bunu anlatmaya çalışıyorum!" dedi Akın da sıkıntıyla. "Şimdi sana bir şey soracağım Hale! Bir erkek, birleşmeyi tamamlayamadan boşalırsa…" Gözleri özür diler gibi Asuman Hanım'a kaydı bir an. Sonra devam etti. "…bir kadın bu şekilde hamile kalır mı?"

Hale bir an düşündü. "Şey… Bu biraz zordur. Bununla ilgili istatiksel veriler var tabii. Ama ben ve benim gibi bazı doktorlar buna pek ihtimal vermezler!" Herkesi tek tek süzüp kısaca bilgilendirdi. "Bazı çiftler birleşme sırasında korunmaya vakit bulamazlar. Erkek partner, çocuk olmasın diye tam boşalma anında kendisini geri çeker ve spermlerin içeriye girmesini engellemeye çalışır. Bunu başarsa bile kadının üzerine boşalttığı spermden hamile kalınabileceği söylenir. Tabii ben buna pek ihtimal vermiyorum. Yani sperm dışarıdan kendi kendine o kadar yolu aşacak da, rahimde yumurtayı bulacak! Yok böyle bir şey! Biz doğrudan içeriye şırınga ile enjekte ediyoruz da, öyle bile olmuyor. Yeni araştırmalar, kadınların neden hamile kaldığını açıklıyor. Erkeğin dışarıya boşalması çocuk olmaması için bir önlem olabilir elbette. Fakat erkeğin cinsel organının ucundan akan zevk sıvısında, aslında çok daha kaliteli spermler bulunduğu görüşmüştür. Azdır ama sağlıklı ve güçlüdür. Bence asıl bu şekilde hamile kalınır…"

"Bir dakika!" dedi Gamze biraz kızgınca. Akın'ın konuyu nereye

getirmek istediğini anlayamıyordu. “Bunun benimle ne ilgisi var? O geceyi tam hatırlamıyorum ama Kaan… bir sorun olmadığını söyledi. Korunduğunu da zannetmiyorum.”

“O sana hiç sahip olamadı Gamze…” dedi Akın yavaşça

Gamze dişlerini sıktı. Akın'ın sanki oradaymış gibi böyle kesin konuşması onu öfkelendiriyordu. Onun hayatına bu kadar açık olarak müdahale etmesi hiç hoş değildi. “Şimdi gerçekten saçmalıyorsun işte!” dedi kızgınlık dolu bir hayretle. “Sarhoştuk biraz ama… ama biz onunla seviştik… Onun yatağında yarı… yarı çıplaktım. Üstüm de batmıştı… Tıpkı… Tıpkı…” sustu. Devam edemedi. ‘*Tıpkı seninle seviştiğimizdeki gibi!*’ diyecekti.

“Gamze!” dedi genç adam sertçe! “Bana güven! O sersem sana hiç sahip olamadı! Sadece spermleri üstüne bulaşmıştı! O seninle birleşemeden üzerine boşalmıştı!”

“Kahretsin! Sen nereden biliyorsun?” diye neredeyse bağırdı Gamze. Artık ailesinin ve bu yabancı kadının yanında böyle şeyleri konuşmak istemiyordu. Ama Akın’ın bu inatçı ve kesin konuşan tavrı hiç hoşuna gitmiyordu.

“Biliyorum!” dedi adam biraz üzgünce.

“Söyle!”

“Gamze! Sen onunla hiç sevişmedin! O senin öyle sanmanı istedi! Çünkü bir dahaki sefere ona karşı koymayacağını, o kadar çırpınmayacağını düşünüyordu. Gerçeği söylerse, senin yine evleninceye kadar beklemek isteyeceğini biliyordu?”

“Bu sorumun cevabı değil!” dedi Gamze dişlerini sıkarak. “Bana bunları nasıl bildiğini söyle?”

“Emin misin?” diye sordu Akın da yorgun bir şekilde.

“Evet! Lütfen, bay çok bilmiş!”

“Çünkü…” Küçük, dertli bir nefes aldı. Bunu açıklamak onu rahatsız ediyordu. Yine de… Yine de çatık kaşlarla gerçeği açıkladı. “Çünkü sen bakireydin…” dedi yavaşça.

“Ne?” Gamze şaşkınca kirpiklerini kırpıştırdı. “Ne? Ne zaman?”

“Benimle… birlikte olduğunda…”

Ortada öyle büyük bir sessizlik vardı ki! Saatin tıkırtısı rahatlıkla duyuluyordu. Gamze nefes bile alamıyordu adeta! Gözleri kocaman açılmıştı. Asuman Hanım da şaşkınlıkla duruyordu. Hayretle, Akın’ın söylediklerini hazmetmeye çalışıyordu. Akın yine özür diler gibi

Gamze'nin annesine baktı önce. Sonra kendisine inanmazca bakan sevdiği kadına çevirdi bakışlarını.

"Çok üzgünüm… Sen benimle seviştiğinde bakireydin!"

"Sa…sana inanmıyorum. Değildim!" dedi Gamze dehşet dolu bir inatla…

"Kan geldiğini hatırlamıyor musun? Ben düşük zannedip korkmuştum? Sen de acısının geçtiğini, kanamanın az olduğunu söylemiştin?"

Asuman Hanım huzursuzca yerinde kıpırdadı. "Ayrıntıları… Ayrıntıları sonra konuşsanız?" dedi kaçamak bakışlarla. "Şimdi meseleyi şöyle bir toparlayalım. Oğlum, sen Gamze'nin birlikte olduğu ikinci erkeksin ama aslında birinci erkek olduğunu iddia ediyorsun? Öyle mi?"

"Evet, efendim!"

"Yani şimdi benim güngörmüş kızım… aslında göründüğü gibi olmayan… saf bir kadın mıydı?"

"Aynen efendim… Onun tecrübesi sıfırdı." Boğazını temizledi çekinerek. "Bunu anladım ama… daha evvel Kaan'ı bildiğim için önce ihtimal vermedim… Kanamanın sebebini anlamadım. Ve bir bebeğin de varlığı söz konusu olduğu için…"

Asuman Hanım kaşlarını çatarak kızına baktı. Ama dudaklarının kıyısında sanki hafif bir gülümseme vardı.

"Sen de hamile olduğunu bile bile bu gençle birlikte oldun öyle mi? Hem de başka bir adamı sevdiğini söylerken?" Gamze kızarıp başını eğince de acımadı, sordu. "Neden?"

Gamze buna ne cevap verecekti ki? Kendisi bile tam bilmiyordu. "Bilmiyorum… Oldu işte!" dedi sıkılı dişleri arasından. Gözlerini Akın'dan kaçırıyordu. Her şeyi de açıklamak zorunda değildi ya! Akın'ın ne kadar çekici olduğunu görmüyorlar mıydı? Hele ona neler yaptığını bilselerdi, pencereden atlaması gerekirdi…

Dikkatini toplamaya çalıştı. Demek… o gece bakireydi?.. Aklı artık bununla meşguldü. Akın'ın söyledikleri gerçekten inanılmazdı!.. Ama düşündükçe, o haklı gibi geliyordu… Demek o gece adama bekâretini kendi eliyle, isteyerek sunmuştu? Üstelik de korkan adamı rahatlatmak için elinden geleni yapmıştı. Ne aptaldı! Bakireydi ha?

"Ya çocuk?" dedi annesi kısılmış meraklı gözlerle.

"Hamileyim ben!" dedi Gamze öfkeyle. "Hastalanmadım… Test de olumlu çıktı! Hem madem bakire olduğumu anladın, bunu neden bana

söylemedin Akın Bey? Bunu neden kendine sakladın? Tekrar seviştiğimizde sana karşı koymamam için mi? Bunu da çok güzel başardın doğrusu!"

Annesi gözlerini yumdu… Duyduklarına inanamıyordu. Bu saf… hatta aptal derecesinde saf kızı… bu gençle birden fazla defa mı sevişmişti? Aynı gece mi? Ve belli ki kendisi de bunu istemişti!

"Ben bakire olduğunu o gece anlamadım hatırlarsan?" dedi Akın da kızgınca. "Düşük yapıyorsun diye de korktum. Devam etmemizi isteyen sendin?"

"Hah! Aferin!" dedi Gamze utançla. Yanakları kızarmıştı. "Bunu da söyledin ya? Sana aferin! İstersen koridora da çıkıp bağır! Bir bakireyle dört kere seviştiğini ve onun bundan hiç şikâyetçi olmadığını bağır!"

Hale neşeli bir şekilde kıkırdarken "Dört mü?" diye sordu hayretle. "Bu performansları unutalı çok oldu. Dinleyin, şimdi asıl mesele bebek. Benim kanımca da ortada bir bebek yok. Akın haklı. Eğer sen o sırada bakireysen, Kaan isimli sevgilinin spermlerinin içeriye girişi de neredeyse imkânsız olur. Bakmayın siz o eski hurafelere… Üzgünüm Gamze ama ben de hamile olduğunu sanmıyorum! İstersen içeride bir kontrol edelim? Bekâret zarının ne zaman yırtıldığını hemen anlarız. Haftalar önce yırtılmışsa zaten çoktan iyileşmiş olur. Ne dersin? Bunu kontrol edelim mi? Hatta içeriden döllenmiş yumurta var mı onu bile kontrol edebiliriz… Azıcık rahatsız olursun o kadar?"

Genç kadının gözleri sulanmıştı bir anda. Elini karnına götürdü. "Ama o test çubuğu?.. Hiç hastalanmayışım?"

"Mide bulantın da yok!" dedi adam homurdanarak.

"Bunların sebebini öğreneceğiz!" dedi Hale. "Ne diyorsun? İstersen minik bir kan testiyle de yetinebilirsin?"

"Ben… kan testi istiyorum…" dedi Gamze duraklayarak. Sesinde biraz korku vardı. Orasına bir şey sokmalarını istemiyordu doğrusu. "Artık… bekâretim için üzülmenin… anlamı kalmadı!"

Hale uzanıp telefonu eline aldı. Bir yerin numarasını tuşladıktan sonra karşıdan açılmasını bekledi. "Aysun, canım. Ben Doktor Hale… Bir kan testi yapacağız. Beta-HCG ve başka birkaç şeyi daha ölçeceğiz. Kan almak için gerekli malzemelerle buraya gelir misin? Tamam canım. Bekliyorum!" Telefonu kapattı.

"Hamile değilsem… nedir?" dedi genç kadın zorlukla.

"Benim bir tahminim var. Yılda bir iki kere başıma geliyor.

Senin gibi birkaç bayan geliyor ve hamile olduklarını söylüyorlar. Bir de bakıyoruz ki, başka bir şey. Mesela psikolojik hamilelik var. Hatta bu tip hamileler mide bulantısından tut da, karında büyümeye kadar her şeyi yaşıyorlar. Gerçek hamilelik gibi… Aslında karnında gaz oluyor! Onlar da bunu anlamıyorlar. Hayal kırıklığına uğrayıp gidiyorlar. Senin durumun ise böyle değil tabii. Test çubuğu kullandık dediniz. Bu çubuğu ikiniz ilişki kurduktan sonra mı önce mi kullandınız?"

Gamze dehşetle gözlerini irileştirdi…

"Na…Nasıl?"

"Anladığın gibi? Belki de Akın'dan hamilesin?"

"Bu imkânsız!" diye homurdandı adam. "Testi, onunla birlikte olmadan önce yapmıştık!"

Hale düşünürcesine iç çekti. "Neyse! Bakacağız…"

Az sonra bir hemşire gelip Gamze'den kan aldı. Genç kadın ise bekâreti ile ilgili konuda kısmen Akın'a kızgındı. Kolundan kan alınırken, gözünün ucuyla adamın düşünceli yüzünü kötü kötü süzmekten geri kalmıyordu. Bunu neden kendisinden gizlemişti ki? Neden ilk erkeği olduğunu saklamıştı? Madem bunu daha önceden biliyordu, söylemesi gerekmez miydi? Yoksa başına dert olacağından mı korkmuştu? Kesin onun içindi! E adam haklıydı tabii… Onu o gece ayartan da kendisiydi. Cinsel organında dilini ve dudaklarını gezdirerek onu tahrik etmişti. Adam sonradan da isteksiz davranınca, gerilmiş memelerini ağzına tıkayarak neredeyse kendisiyle sevişmesi için zorlamıştı.

"Bana sonucu elden getir!" dedi Hale kan örneğini alan hemşireye. Elinde hangi testleri yapmasını istediğini gösteren bir kâğıt vardı. Hemşire kâğıt ile kanı alıp çıkınca da gülümseyerek mırıldandı. "Bilgisayarlı bir cihaz değerleri hemen ölçüyor. Az sonra sonucu tam olarak öğreniriz."

Gamze içinde garip dürtülerle doluydu. Bu son dört beş günde hamile olduğuna o kadar inanmış ve kendisini alıştırmıştı ki! Ya şimdi tersi çıkarsa? Yok! Buna ihtimal vermiyordu. Hamileydi! Bundan emindi.

Hale kapıya giderek dışarıda bekleyen Kaan ile Gaye'yi de içeriye çağırmıştı. Son anda gelecek hastaları da diğer doktor arkadaşlarına yönlendirmesini söyledi sekretere. Çay da yollamasını söyledikten sonra kapıyı kapattı.

Havadan sudan konuşarak biraz süre geçirdiler. Gamze ne kadar geçtiğine dikkat etmemişti. Akın hiç konuşmuyordu. Ayağa kalkmış, camdan karanlık gökyüzüne bakıyordu. Annesi ise Hale ile yüzeysel

konularda konuşurken gayet rahat gözüküyordu. Birbirlerinin oturdukları yerleri ve hayat şartlarını bir anda öğrenmişlerdi. Kaan tam da Gamze'nin karşısında, Akın'ın önceden oturduğu yerde oturuyordu. Ne olduğunu bilmese de kan sonuçlarını beklediklerini anlamıştı. Akın'dan tarafa hiç bakmıyordu. Utandığından mı, nefretinden dolayı mı olduğu bilinmezdi.

Bir süre sonra kapı çaldı ve içeriye hemşire geldi. Konuşma da bitti. Kadın elindeki sonuçları doktora gülümseyerek uzattı ve teşekkürünü de aldıktan sonra gitti. Aslında içerideki birbirinden yakışıklı erkekler ve güzel kadınlar ilgisini çekmişti. Özellikle uzun adamın çekiciliği dayanılmaz safhadaydı. Çıkarken gözlerini ona çevirmeden yapamadı. Akın hâlâ camın yanındaydı ama gözleri elindeki raporu inceleyen Hale'ye kilitlenmişti. Elindekini dikkatle inceleyen doktora bakan başkaları da vardı. Sessizlik uzayınca, Gamze'nin annesi başını hafifçe kızına doğru eğdi ve kimsenin duyamayacağı şekilde fısıldadı.

"Demek dört defa ha?" Gamze kıpkırmızı olmuştu. Gözünün ucuyla annesine baktı. "Hem de bir gecede?" dedi kadın alayla.

"O… O uzun zamandır… bir kadınla… birlikte olmamıştı… ve ben… ben…"

Kadın birden sessizce güldü. Gamze onun güldüğünü pek hatırlamazdı. Annesi gülünce çok daha genç ve güzel olmuştu. Kızına alaycı ama sıcak bir tebessüm attı. "…Ve sen de bu fırsatı iyice değerlendireyim dedin, öyle mi?"

Gamze iç çekti. "Sanırım!.. Çok güzeldi…" diye fısıldadı sadece.

"İlk tecrübenin güzel olması… senin için bir şans!"

Gamze merakla kaşlarını kaldırdı. Annesiyle bu konuları ilk kez konuşuyordu. Belki bu konularda Gaye ondan çok şey öğrenmişti ama Gamze'ye cinsellik hakkında bir şeyler öğretecek bir annesi hiçbir zaman yanında olamamıştı. Öğrendikleri de sapık arkadaşlarından duyduğu şeylerdi. Zaten bir erkeğin önce cinsel organını öpmek ve onu heyecanlandırmak nereden aklına gelecekti ki?

Hale "Evet!.." deyince, dikkatlerini yine ona çevirdiler. Kadın kahverengi gözlerini kâğıttan kaldırmıştı. Doğrudan Gamze'nin endişeli gözlerinin içine baktı.

"Gamze… Üzgünüm ama… hamile değilsin canım!" dedi sakin ve açık bir ses tonuyla.

"Ne?" diye, zorlukla soluk alır gibi, hafif bir nefesle beraber sordu genç kadın. Farkında olmadan annesinin elini sımsıkı tutmuştu.

"Hamile değilsin. Bu açık. Eğer yedinci haftada olsaydın beta-

HCG seviyen çok yüksek olurdu. Ama şu anda normal seviyelerde…"

"Ya… Ya idrar testi?" Gözleri bir an Akın'a kaydı. Adam, masanın yanına yanaşmış, tüm vücudu gergin bir şekilde bekliyordu. Yüzü de gergindi. Koyu mavi gözleri Hale'nin üzerindeydi.

"O testler normalde beta-HCG hormonunu ölçmek için tasarlanmışlardır. Ancak bazı eski nesil testler, bu hormona çok benzeyen bir başka hormonla gerçeğini karıştırabilirler."

"Anlamadım?"

"Bak! Hamileliği tespit etmek için biz, kandaki ve idrardaki HCG seviyesini ölçeriz. Ama bu hormona yapısal olarak çok benzeyen Luteinizan Hormon isimli, kısaca LH adlı bir hormon daha vardır. Yumurtlamadan sorumludur. Testlerde yumurtlamadan sorumlu hormon ile karışmasını önlemek için HCG hormonunun beta fraksiyonu, yani beta-HCG ölçümü yapılır. Böylece kesin sonuç elde edilir. Anladığım kadarıyla o idrar çubuğu, LH hormonunu ölçmüş. Çünkü… Çünkü LH seviyen çok yüksek."

"Özür dilerim ama neden?"

"Normal adet gören bir kadında, LH hormonu yumurta hücresini barındıran folikülü çatlatır ve yumurta hücresini serbest bırakır. Biz buna yumurtlama diyoruz. Her sağlıklı kadında olan şeydir. Bu dönemde LH seviyesi çok yükselebilir. Ancak bazen adet görmesi düzensiz olan kadınlarda da yükseldiği bilinir. Bilinmeyen bir kitle de bunu yapabilir. Adet görmen nasıl? Düzenli mi?"

Gamze donup kalmıştı. İnanamıyordu… İnanamıyordu! Şimdi… hamile değil miydi yani? "Pek… Pek düzenli değildir!" dedi acıyla. Gözleri dolmuştu. Bebeği yoktu…

"Hap kullanıyor musun? Geciktirici?"

"Meslek icabı… hap… kullandığımız oluyor!"

"Bunun yüzünden de olabilir. Bence bir iki ay bunu kendi seyrine bırakalım. Sen de hap kullanmayı bırak. Sonra yine ölçeriz. Üzgünüm ama bu hormon biraz daha yükselirse, hiç çocuğun olamaz. Erken menopoz bile geçirebilirsin. Tedavisi var elbette. Hemen başlarız."

Hale'nin bakışları Akın'ın üzgün yüzüne kaydı. Akın hiç de zafer kazanmış gibi değildi. Üzgün, çaresizdi… Ama başını kaldırıp Akın'a bakan Gamze ise başka bir şey gördü… Mesafeli, ilgisiz, umursamaz bir adam… Acıyla doldu yüreği yeniden… Hamile değildi… Değildi… Ve Akın sanki bunu biliyormuş gibi kendisinden emindi. Sonunda istediği olmuştu. Kaan'dan bir bebeği olmasını istemiyordu. İstediği olduğu gibi,

tesadüf eseri kızlığını bile kendisi almıştı. Kaan'a ait olması gereken masumiyeti…

Kaan bunu kesinlikle hak etmişti! Garip ki asla vicdanı sızlamıyordu. Bencilliği ve ikiyüzlülüğü yüzünden bunu hak ettiğinden emindi. Fakat… öylesine… kafası karışık ve üzgündü ki…

Gözünden süzülen bir iki damla yaşın farkında değildi.

Güzel gözlerinden akan yaşlar, Akın'ın içini parça parça etti. Kendisi de garip duygular içindeydi. Sevinsin mi üzülsün mü bilemiyordu. Tek bildiği şu anda bu güzel kadının sıcak bir ilgiye muhtaç olduğuydu. Öne doğru bir adım attı. Onu avutmaktan başka bir şey geçmiyordu aklından…

Fakat… Fakat Kaan genç kadına daha yakındı. Ondan önce davrandı… Hemen kalkıp onun yanına gitti ve genç kadına şefkatle sarıldı. Gözlerinde bir çocuklarının olmayacağını öğrenmenin mutluluğu vardı elbette… Bu sabah Kaan için çok şanslı geçiyordu. Hem parası olmuştu, hem de baş belası bir çocuktan kurtulmuştu. Üstelik sevgisini kadına göstermenin bir yolu daha çıkmıştı. Ona şefkatle sarılırken, saçlarını okşadı.

"Üzülme hayatım… üzülme!" dedi sevgiyle. "Yine çocuğumuz olur… Evlenince önümüzde çok zamanımız olacak…"

Akın ellerini yumruk yaptı. Dişlerini sıkıp olduğu yerde kalakaldı. Hale'nin kendisine üzgünce baktığının farkında değildi… Ve Gaye'nin… Ve Asuman Hanım'ın… Hepsi de genç adamın gözlerindeki çaresizliği görmüştü. Düşen geniş omuzlarındaki kaybetmişliği…

"Çocuğumuz yok…" dedi Gamze hıçkırarak… Farkında olmadan sevdiği adamın göğsüne gömmüştü yüzünü… Ondan yayılan kokuyu çekti içine… Ama… Ama bu koku rahatlatmadı genç kadını… İçine hiç bir güven hissi vermedi… Bu… onun sevdiği koku değildi ki? Bu sıcaklık, onun istediği sıcaklık değildi! Ah! Neden Akın öylesine uzak, soğuk duruyordu? Neden kendisini avutmak için tek bir kelime bile söylemiyordu? Neden kendisine biraz daha sıcak davranmıyordu?

Akın sevinmişti elbette! Anlıyordu onu… Rahatlamıştı genç adam! Hamile değildi… Belki de artık Gamze'nin Kaan ile evlenmesi için bir sebep olmadığını düşünüyordu. Nefret ettiği Kaan'ın, şimdi de çocuğu olmayacağını öğrenince bir darbe alması ve üzüntülü olması onu mutlu mu etmişti? Etmiş olmalıydı… Kabahat kendi çocuğunun başına patlamış olsa bile o mutlu olmuş olmalıydı!

'*Ah Akın! Neden böyle duygusuz oldun sen? Ben sana ne*

yaptım?'

Gözlerini Kaan'ın göğsünün kıyısından Akın'a kaydırdı. Adam ifadesiz bir yüzle duruyordu. Tamamıyla ilgisizdi. Hıçkırıkları arttı. Sonunda onun bu çocuksu ağlayışına dayanamayan Asuman Hanım uzandı ve kızını Kaan'ın kollarından kurtardı. Kendi ince kollarıyla sardı ve bir anne şefkatiyle göğsüne bastırdı. Eliyle de saçlarını okşuyordu.

"Ağlama yavrum! Ağlama canım kızım! Daha kaç yaşındasın ki? Daha bir sürü çocuğun olabilir! Hem bu bir düşük bile değil! Yani ortada bir çocuk bile yokmuş! Üzülme hadi…" diye mırıldandı. Gamze ağlamasına engel olamıyordu… Neden ağladığını bile tam bilmiyordu. Çocuk için üzülmüştü elbette ama tek sebebin o olmadığını hissediyordu. Annesi haklıydı! O olmayan bir varlıktı? Bebeği dört beş aylıkken düşük yapan kadınlar olduğunu duymuştu! Kendisinin çok şükür böyle acı bir tecrübesi olmamıştı. Ancak ağlamasına engel olamıyordu işte! Hayatı o kadar çorba olmuştu ki? Hangi ucundan tutacağını bile bilemiyordu. Üstelik sevdiği adamla evlenmek istemediğini bile keşfetmişti…

"Olur tabii…" dedi Kaan da gülümseyerek. "En kısa zamanda evleneceğiz ve yine deneyeceğiz…"

Akın derin bir nefes aldı. Kaan'ın ki yüzlülüğü midesini bulandırmaya başlamıştı. Hale'ye çevirdi gözlerini… "Ben dışarıya çıkıyorum… Gamze rahatça ağlasın!" dedi soğuk bir sesle.

"Tamam!" dedi kadın da başını sallayarak. Akın'ın odadan kaçarcasına çıkışını izledi. Sonra başını yeniden Gamze'den tarafa çevirdi. Ona iyi bir haber veremediği için üzgündü ama bu güzel kadının şu sahte gülümsemeli adamdan hamile olmamasına nedense sevinmişti. Herif bu güzel kadınla seks yapmayı bile becerememişken, şimdi de bir komutan edasıyla ve hamile olamaması Gamze'nin suçuymuş gibi onu avutmaya çalışıyordu.

Gaye de bu ikiyüzlülüğe sinir olmuştu. Zaten bir türlü kanı Kaan'a kaynamamıştı. Adam yakışıklıydı evet, ama onda kendisini iten bir şey vardı. Üstelik de az önce dışarıda ikisi yalnızken, belli belirsiz genç kıza sulanmıştı. Bir kadın olarak bunu kolayca hissetmişti. Adam sanki Gaye'nin de kendi yakışıklılığına hayran olması gerektiğini düşünür gibiydi. Ablası nasıl olmuştu da bu adama âşık olmuştu? Karşısında Akın gibi erişilmez, elli tane Kaan edebilecek, adam gibi bir adam varken, nasıl bu sahte görünümlü adamı sevebilmişti?

O da yerinden kalkıp ablasının yanına gitti. Kaan'ı neredeyse itekleyerek Gamze'nin yanında durdu. Uzanıp elini tuttu. Sımsıkı sıktı. Bu kadının çektiği acılar artık yetmez miydi? Şan, şöhret, para ve

erişilmez bir hayat ona mutluluk getirmemişti. Bunu kaç zamandır hissediyordu. Artık bu zavallının mutlu olmasını o kadar isterdi ki! Şimdi onun titreyen elini sıkarken kendi gözlerinin de yaşarmasını engelleyemiyordu.

"Üzülme abla!" dedi o da titrek bir sesle. "Her işte bir hayır vardır! Sen her zaman iyi şeylere layıksın! Eminim ileride en güzel, en harika çocuğa sahip olacaksın!"

Gamze bu ilgi ile daha da hıçkırdı. Ne var ki hiçbir koku, hiçbir ilgi, hiçbir güzel söz onu rahatlatamıyordu. Ağlamasının sebebini anlasa belki rahatlayacaktı. Belki… Akın çıkıp gitmeseydi?.. Belki gelip o kendisine… sarılsaydı?.. O kocaman gövdesine çekip dudaklarını acılı dudaklarına dokundursaydı?.. Titreyen dudaklarındaki üzüntüyü her zamanki gibi yok etseydi?..

Birkaç dakika sonra hıçkırıkları azaldı. Kendisini toparladı. Annesinin uzattığı mendil ile kızarmış burnunu sildi. Gözlerini kuruladı. Sonra bakışlarını annesi ile kız kardeşine ayrı ayrı çevirdi.

"Tamam! Ben iyiyim şimdi!" dedi fazla titremeyen bir sesle. İkisi de kendisini bırakınca bu sefer Hale'ye baktı. "Şimdi size kontrol için iki ay sonra mı geleceğim Hale Hanım?" diye sordu.

"İyi olur…" dedi kadın da başını sallayarak. "Ama bu arada bir gariplik hissederseniz, haberim olsun. Hemen gelebilirsiniz." Masasının çekmecesinden bir kart çıkarıp uzattı. "Ne zaman lazım olursa beni arayabilirsin. Akın'ın çok iyiliğini gördüm. Senin de her zaman yanında olurum!"

"Teşekkürler!" dedi Gamze burnunu çekerek. Nefes alışı normalleşmeye başlamıştı. Onun uzattığı kartı eline aldı ve ayağa kalktı. "Biz sizi daha fazla meşgul etmeyelim… Başka hastalarınız olabilir. Öğle molası saati de geldi zaten."

"Önemli değil. Üzgünüm Gamze… Keşke daha iyi bir haber verebilseydim. Kendini hazırlamış olduğunu anlıyorum. Ama sonuçları değiştiremem. Her zaman yeni bir bebeğin olabilir. Üzülecek bir şey değil. Önemli olan buna istekli olman."

El sıkıştılar önce… Sonra Hale bir adım öne çıktı ve normalde yapmadığı bir şey yaptı. Onun pürüzsüz yanaklarından nazikçe öptü. Eliyle de kolunu güven verircesine sıkmıştı. Annesi ve Gaye ile de hafif bir tebessümle öpüştüler. Kaan'a ise sadece başı ile selam vermişti. Kapıdan dışarıya çıktıklarında, biraz ileride duran Akın hemen dönüp baktı. Gözleri Gamze'nin üzgün yüzünde durdu bir an.

Sonra yavaşça Hale'nin yanına geldi. Diğerleri asansöre doğru ilerlemeye başlamışlardı. Elini uzattı. Genç kadının elini sıkmak istemişti ama Hale onun iri ve güçlü elini tuttuktan sonra, yeniden uzanıp yanağına bir öpücük kondurdu.

"Bu benim içindi…" dedi şakayla. "Kızlar kel ve hafif göbekli bir kocayla evlendiğim için benim zevksiz olduğumu düşünüyorlarmış. Görsünler bakalım nasıl yakışıklı adamlar tanıyorum!"

Akın zorlukla gülümsedi. "Kel ve iyi bir adam!" dedi Hale'ye. "Ona benden yana selam söyle!"

"Bu… birlikte öğlen yemeği yemeyeceğiz mi demek oluyor?" Akın başını çevirip asansörün önünde bekleyen Gamze'ye göz attı. Genç kadın başını öne eğmişti ve sessizce duruyordu. Onun bu incinebilir hali Akın'a çok dokunuyordu. Gidip ona sarılmak ve üzülmemesini, kendisinin ona her zaman destek olacağını söylemek istiyordu. Onu kollarında sarmak ve canını acıtıncaya kadar sıkmak istiyordu. Ama hemen yanında duran Kaan kolunu onun omzuna atınca, bu acılı düşüncelerinden sıyrıldı. Gamze sevgi istercesine o kolun yakınlığına karşılık adama sokulmuştu.

"Sanırım öyle oluyor!" dedi genç adam. "Özür dilerim!"

"Dileme! Seni anlıyorum… Dinle! Madem onun ilk erkeğisin, bence ilk şansı da kendine tanımalısın! Eminim o da buna karşı çıkmayacaktır."

"Beni sevmiyor…"

"Seninle yattı…"

"Sevmesi gerekmeden! Sadece yaptıklarım için teşekkürdü. Sevgilisini hapisten çıkardım diye…" Genç adamın sesi üzgündü.

"Aptallaşma koca adam! Bu kadının ne kadar namuslu olduğunu görmedin mi? Bekâretini korumak için yıllarca erkeklerden kaçmış. Sevdiği adamla bile bir kere denemiş! Seninle kaç kereydi? Dört mü? Şanslı kadın! Benimle bile bu kadar uğraşmamıştın?" Sesi azıcık da olsa kıskançlık doluydu. Ama zorlukla gülümsedi. "Öncelik senin… Git ondan hakkın olan şeyi iste! Onu o sırıtık züppeye bırakma…"

"Şansım var mı dersin?" diye sordu Akın şüpheyle.

"Aptal değilse eğer… kesin var!"

Asansör gelmişti. Gamze asansörün içine girmeden önce başını Kaan'ın omzundan çekti. Gözleri karşılıklı konuşan Akın ile Hale'ye takıldı. Hale onun omzuna bile zor gelmesine rağmen, uzaktan çok hoş bir

çift gibi duruyorlardı. Kadınca bir hisle onların önceden sevgili olduklarından emindi. Seval ve şimdi de Hale… Kim bilir başka kimler? Akın'ın eğildiğini ve kadının yanağına dostça bir öpücük kondurduğunu gördü. Hale'den hoşlanmasına ve onun iyi bir kadın olduğunu düşünmesine rağmen, yine içi acıyla doldu.

Akın uzun adımlarıyla onlara yetişti. Sessizce en alt kata indiler. Kimse konuşmuyordu. Arabaya bininceye kadar da yine hiç birisi konuşmadı. Genç adam arabayı otoparktan çıkardıktan sonra da dikkatini yola vermiş gibi davrandı. Oysa dalgın ve kararsızdı. Aklı Gamze ile meşguldü. Gözlerinin dikiz aynasından arkaya yönelmemesi için elinden geleni yaptı. Çocuğun kendisiyle bir ilgisi olmamasına rağmen, olmadığını kesinleştirmedeki rolü yüzünden huzursuzdu. Genç kadının kendisini suçlayabileceğini düşünüyordu.

Gamze ise hiçbir şey düşünemeyecek kadar üzgün, aklı karışık ve şaşkındı. Akın ile seviştiklerinde bakire olduğuna artık o da iyice kavramıştı. Buna rağmen bile adamın nazikliği sayesinde canı neredeyse hiç acımamıştı. Kaan ile birlikte oldukları o gecede bile adamın sarhoş hoyratlığından dolayı, canı daha çok yanmıştı. Gerçi birlikte bile olamadıkları meydana çıkmıştı ya neyse! Peki, kendisi bu konularda acemiydi de, Kaan neden yalan söylemişti? Akın'ın dedikleri doğru olabilir miydi? Beceremediğini gizlerken, bir daha ki sefere için kendisine bir fırsat mı yaratmaya çalışmıştı. Onun kendisine açtığı ilk telefonu hatırlardı

'*Daha pek çok ilk gecemiz olacak aşkım. Biraz aceleye geldiğini kabul ediyorum. Aslında gerçek bir sevişme olmadı… Daha uzun ve doyurucu olabilirdi. Bunu telefi edeceğim, söz veriyorum. Haftaya döndüğümde sana harika dakikalar yaşatacağım!*'

Gerçek bir sevişme olmadı lafını, onun aceleciliğine vermişti. Demek ki Kaan da tam birleşmediklerini biliyordu? Buna rağmen açıkça söylememiş, genç kadının içini rahatlatmamış, gayri meşru bir ilişki yaşadıklarını düşünmesini sağlamıştı. Ve ayrıca demek ki hapishanedeki rahatlığının sebebi de buydu! '*Benden mi?*' demişti sakince! Akın nasıl anlamıştı bakire olduğunu, gerçek bir sevişme olsaydı eğer Kaan da anlayacaktı büyük bir ihtimalle! O soruyu sorduğu anda aslında akıl etmeliydi bunu… O hapisteyken, genç kadının başka birisiyle olduğunu ve çocuğun da ondan olduğunu düşünmüştü hemen. Çünkü kendisiyle gerçekten sevişmemiş, bakire olduğunu anlamamıştı. Sarhoş bile olsa bunu anlaması gerekirdi. Üstelik kendisi de o gece bacaklarında veya çarşafta kan göremeyince ne kadar üzülmüştü! Erkeğe masumluğunun

ispatını sunamadığını düşünmüştü.

Peki, şimdi ne olacaktı? Bebek de yoktu!

Kaan da aynı şeyleri düşünüyordu o sırada… Bir bebeğin olmamasına her ne kadar çok sevinmişse de, şimdiki sorun, evlenme gerekçelerinin ortadan kalkmış olmasıydı. Akın onların artık evlenmelerini istemeyebilirdi… En azından Gamze'ye bunu önerir, kendisinin ne berbat bir adam olduğunu anlatırdı. Keşke o çeki gidip bozdurmasaydı. Onu da bir silah olarak kolayca kullanabilirdi Akın. En azından zorda kaldığında, Gamze'nin yanında çeki yırtıp adamın suratına atar ve kendisini kurtarabilirdi. Şimdi bu şansı da kaybolmuştu. Akıllı olmalıydı. Dikkatli olmalıydı…

Kaan'ın başlardaki evlenmeme isteksizliği, her nasılsa yok olmuştu. Genç kadını çok beğenmesi haricinde, bir anda bu evlilikten kazanacakları aklına gelmişti. O hem çok güzel ve seksiydi, hem de hatırı sayılır şekilde zengindi. O evlilik sözleşmesi önemli değildi. Gamze'nin altında girer üstünden çıkar, o sözleşmeyi karşılıklı yırttırıp attırabilirdi. Gamze kendisinin masum tavırlarına hemen kanıyordu. Önemli olan bu Akın belasını hayatlarından uzak tutmaktı. Bu pislik herif neden Gamze'nin çevresinde gezinip duruyordu ki? Neden kadınla bu kadar ilgileniyordu? Neden kendi işine bakmıyordu? Aralarında ne olduğunu cidden merak etmeye başlamıştı.

Gamze de Akın'ın aynadan kendisine hiç bakmadığının farkındaydı. Onun ilgisizliği genç kadını öfkelendirmeye başlamıştı artık. Dudakları sıkılmıştı. Kaan'ın ön koltuktan arada sırada başını çevirmesini ve kendisine sevecen bakışlarla bakmasına çok aldırmıyordu. Garip ki ona karşı da içinde bir kırgınlık vardı. Sevdiği adamın artık içten pazarlıklı birisi olduğunu iyice keşfetmişti. Çevresindeki erkeklerden memnun değildi. Hem de hiç memnun değildi.

Akın evin önüne geldiğinde yumuşakça frene bastı. Araba hiç kimseyi silkelemeden durdu. Gaye evden çıkmadan önce yanına aldığı kumandanın düğmesine bastı. Kapı yavaş yavaş açıldı. Akın arabayı hareketlendirip açık kapıdan içeriye soktu. Evin önündeki boşluğa yanaştığında, evin ön kapısı da açılmış, eşikte Bülent Bey gözükmüştü. Adam her zamanki gibi çatılmış kaşlarla arabanın içinden inenleri süzüyordu. Daha çok merakla kızının ve karısının yüzündeydi bakışları. Sonucun ne olduğunu merak ediyordu. Telefon açmamak için kendisini zor tutmuştu. Ama karısının da kendisini aramamasına ayrıca kızmıştı. İnsan bir telefon açıp haber vermez miydi yani? Basit bir konu değildi ki! Dede olup olmamakla alakalı bir şeydi.

Gamze'ye belli etmesine gerek yoktu elbette! Ancak dede olma fikri, bir süredir adamın içini heyecanla doldurmaya başlamıştı. Kızına veremediği sevgisini belki torununa verebilirdi… Belki torunu ikisi arasında birazcık sıcaklık oluşmasını sağlardı! Kendisi Gamze'ye tepki verdikçe, onun da kendisine mesafeli davrandığını fark ediyordu. Gamze geçmişte pek çok kez geri adım atmıştı ama yaptığı şey için hiçbir zaman özür dilememişti… Yaşadıkları için pişman olduğunu ve kendisini affetmelerini hiç istememişti. Sadece onlara iyi bir evlat olamadığı için defalarca özür dilemişti. Hayallerini yıktığı için, başlarını öne eğdirdiği için…

Ancak Gamze'ye, ondan sandığı kadar utanmadıklarını, televizyonda her başarılı işin ardında onun ismini gördüklerinde ne kadar gurur duyduklarını söyleyemezdi. Çünkü mesele, başkaları için değil, kendisi için dünya güzeli olan şahane kızının, on beş yaşındayken kollarından kayıp gitmesiydi. Onu tutamamış, kayışına engele olamamıştı. Bülent Bey onu istisnasız her gece kucaklar, sevgiyle öper, kollarında sıkardı. Daha çok küçükken bile Gamze hep manken olacağını söylerdi. Babasının öpücükleri arasında kaç kere bunu vurgulamıştı. O zamanlar önem vermemişti buna. Ona sarılmak ve mis gibi evlat kokusunu içine çekmek yetiyordu. Genç kadın büyüyüp serpilmeye başladığında bile kızını öpüp kucaklamak kendisinin en büyük zevkiydi. Akşamları gelip de iki güzel yavrusunu sarmak ne kadar harika bir duyguydu. Ama sonra Gamze bu zevkinin yarısını almıştı kendisinden… Bir kanadını kırmıştı. Eve gelişindeki heyecanını yarıya indirmişti. Ne kadar büyüse de o kendi küçük kızıydı.

O yüzden arabadan inen Gamze'nin üzgün ama gururlu yüzünü görünce gerçeği anladı… Gerçek bir bıçak gibi saplandı yüreğine! Parmakları kapının kenarını sıkarken beyazladı. Karısının uyaran üzgün bakışlarından da her şey anlaşılıyordu. Demek… Demek bebek yoktu?! Demek Akın haklıydı? Dudaklarına kadar gelen acı kıvrılmayı gizledi. Duruşunu dikleştirdi. Umursamaz davranırsa belki Gamze de daha metanetli olabilirdi… Her erkek gibi aklı farklı çalışıyor, kızının birazcık olsun ilgi isteyebileceğini anlayamıyordu.

Kaan hemen arabadan atlamış, Gamze'nin kapısını açmıştı. Onun çıkmasına harika bir âşık gibi yardım ediyordu. Müşfik bir koca gibi… Çocuğunu kaybetmiş olmanın acısına sahip ama anlayışlı bir baba gibi…

Akın ise elleri direksiyonda kalmıştı öylece… Arabadan inmek gibi bir çabası yoktu. Yeni başlayan yağmur, ön camı doldurmaya

başladığı için yüzündeki ifade tam seçilmiyordu. Ancak kaşlarının çatık olduğu ve Kaan ile Gamze'ye bakarken bir miktar sıkıntılı olduğu belliydi. Hatta öfke mi vardı acaba gözlerinde…

Asuman Hanım başını çevirdi ve Kaan'ın açık bıraktığı ön kapıdan seslendi. "Gelsene Akın! Birer çay hepimize iyi gelecek sanırım!"

Kaan bu davete sinirlenmişse de bir şey demedi. Kendisini kendiliğinden bu ailenin bir parçası gibi görmesine rağmen, Akın'ı da aynı mesafede aile içinde görmek hoşuna gitmiyordu.

"Ben… gitsem iyi olacak!" dedi genç adam. Gamze istemese de duyduğu bu cümle ile irkilerek başını ona çevirdi. Gitmek mi? Bu kadar şeyi başına açan o değil miydi? Dört beş günlük güzel hayallerinin sonunu yine acımasızca getiren o değil miydi? O olmasaydı, bir gün hamile olmadığını öğreneceğini biliyordu elbette ama asıl üzüntüsü, adamın bu konuyu aydınlatmaya olan hevesiydi.

"Olmaz! Önce birlikte bir çay içelim!" dedi Asuman Hanım. O da işlerin tersleştiğinin ve bir şeylerin kopma noktasına geldiğinin farkındaydı. Özellikle bu uzun adam ile Gamze arasındaki özel ilişkiyi öğrenince, kendisi de taraf olmuştu. Kızını şu yılışık adama kaptırmayı canı hiç istemiyordu. Gamze'nin onu sanki düşündüğü kadar sevmediğini hissediyordu. Ve hâlâ aklı almıyordu! Hangi kadın bir erkeği severken bir başka erkeğin iştahına dört kere isteyerek karşılık verirdi? Akın'ın bu işlerdeki tecrübesini bilemezdi ama artık o geceye kadar tecrübesiz olduğunu öğrendiği kızının, bundan çok hoşlandığı açıktı. Hiçbir kadın bir şeyler hissetmediği bir erkeğe böyle karşılık vermezdi. Erkekler için farklı olabilirdi belki. Kadınlar için ise seks özel bir şeydi… Kendilerini kolayca kimseye teslim etmezlerdi… Özellikle ciddi anlamda ilgi duymadıkları bir erkeğe…

Akın isteksizce motoru kapatıp arabadan çıktı. Gözleri bir an eve doğru yürüyen Gamze'ye takıldı. Kaan kolunu onun beline dolamaya çalışıyordu. Bakışlarını kaçırıp kapıyı kapattı. Elinde kırmızı dosya vardı. Gamze ile konuşacaktı. Kararlıydı. Hayatında ilk kez ürküyordu ama korkunun ölüme çare olmadığını bilecek kadar çok şey yaşamıştı. Gelecekleri için Gamze ile konuşmalıydı. Çok erken olduğunu bilmesine rağmen bunu hemen yapmalıydı…

Kaan elini genç kadının beline destek olurcasına dolamaya kalkınca, Gamze her nasılsa sinirlendi. Zaten sinirliydi. Patlamak için fırsat arıyordu. Adamın elini biraz sinirli bir şekilde ittirdi. "Lütfen Kaan! Ben düşük yapmadım. Kürtaj da olmadım. İyiyim! Sabahki halimden bir

farkım yok! Kendim yürüyebilirim!" dedi alçak ve soğuk bir sesle. Bakışları kapıda bekleyen babasına kaydı. "Babamın yanında da lütfen biraz mesafeli ol!" diye alçak bir sesle uyardı onu. "Babam böyle el hareketlerini sevmez! İkimizin de canını sıkabilir!"

"Peki canım! Affedersin!" dedi adam hemen. Bülent Bey kenara çekilip herkesin içeriye girmesini bekledi. Karısı ile bakışmışlardı yeniden. Kadın ona başıyla işaret etti. İkisi birden diğerlerinden uzaklaşıp kendi odalarına yöneldiler. Gaye mutfağa çay hazırlamaya gitmişti. Ortada ne yapacağını bilemeden kalan Kaan ise ilerideki koltuklara gözünü kestirdi ve gidip oraya oturdu. Evden içeriye en son Akın girmişti. Herkesin girmesini beklemişti. Kabanını çıkarırken elindeki dosyayı bir kenara bıraktı. Ama Gamze o dosyayı görmüştü. O da kabanını çıkarmış, ayağına terliklerini geçiriyordu. İşin doğrusu biraz orada oyalanıyordu. Dosyayı görünce de merak etmişti. Acaba hastanedeki tetkiklerle ilgili bir şey miydi? Acaba bu LH hormonu yüksekliğinin başka kötü yanları da mı vardı?

"O ne?" diye sordu Akın'a biraz soğuk bir sesle.

Genç adam onun kırmızı dosyayı almasını engelledi. Ondan önce uzanıp aldı ve doğrudan genç kadının soru dolu gözlerine baktı. "Gamze! Seninle bir iki dakika konuşabilir miyiz?"

"Ne hakkında? Zaferin hakkında mı?"

"Gamze! Çocuk konusunda sen üzüldüğün için ben de üzgünüm ama…" Dürüstçe iç çekti. Delici lacivert gözlerinde şimdi sanki birçok çılgın ifade vardı. Gamze ise gözünü ondan alamadığının farkındaydı. Artık farkındaydı… Korkuyordu ama farkındaydı… Anlayamıyordu ama farkındaydı… Akın yavaşça ekledi. "Ama çocuk olmadığına üzüldüğümü de söyleyemem!"

Genç kadın acı bir şekilde güldü. "Eminim! Söyleyemezsin tabii! Baştan beri istediğin buydu! Rahatlamışsındır şimdi?!"

Genç adamın kaşları çatıldı birazcık. "Yalnız kalacağımız bir yerde konuşabilir miyiz?"

"Rol yapma! Ne söyleyeceksen burada söyle!" dedi genç kadın öfkeyle. Gözleri soğukluğunu kaybetmişti. Kendisininkinin tersine, adamın gözlerinin iyice soğuduğunu görünce ürperdi. Onun böyle bakacağına, şimdi kendisine sarılıp teselli etmesi gerekmez miydi? O güzelim lacivert gözlerinin yine gülümseyerek bakmasını o kadar isterdi ki! Sadece kısa bir an bile sarılsa olurdu…

"Sadece birkaç dakika!" dedi Akın!

Gamze iç çekti. "İyi, peki! Şurada çalışma odası niyetine bir yer var. Pek kullanmam…" dedi adama. Eliyle mutfağın aksi tarafındaki kapısı kapalı yeri gösteriyordu. Akın orayı biliyordu. Seval ve diğer güvenlikçiler geldiğinde, evin her tarafını gezmişler, sıkıca kontrol etmişlerdi. Bir bilgisayarın, renkli bir yazıcının ve bolca kitabın olduğu bir odaydı. Başını salladı. Önden dik bir şekilde Gamze ilerlerken, arkasından onu takip etti. Kaan ise oturduğu yerde sırtı dönük olduğu için onların o odaya yöneldiğini göremedi… Ta ki bir kapının açıldığını duyuncaya kadar… Merakla başını çevirince, Gamze ile Akın'ın bir odadan içeriye girdiğini gördü. Özellikle kırmızı dosya, Kaan'ın dikkatini hemen çekmişti.

'*Aptal sırık!*' diye geçirdi içinden. Gamze şimdi o dosyayı imzalasa bile yakın zamanda yırtıp atılacak bir şey için boşa çaba harcıyordu. Aslında gidip müdahale mi etseydi? Ya da imzalaması için Akın'a destek mi verseydi? Böylece Gamze ona güven de duyardı! Malında mülkünde gözü olmadığını düşünürdü? Akın'dan yana olmak, kendisi için kısa vadede kötüyse de uzun vadede işine yarar kozlar getirebilirdi. Hem Akın'ın öfkesini de çekmezdi. Belki adamın da kendisine yeniden güvenmesini sağlardı? Zaten Gamze kendi imzasını orada görünce, onun malıyla ilgilenmediğini hissedecekti.

Zeki olduğu için kendisini seviyordu. Nihayet minik bir çıkış yolu daha bulmuştu. Bir taşla iki kuş vurmuş olacaktı. Yanlarına gitmeden önce biraz beklemeye karar verdi. Akın birazcık dil döksündü bakalım. Sonra bir kahraman gibi odaya girip Gamze'ye onu imzalamasını, aslında kendisi için parasının hiç önemli olmadığını söylerdi. Biçimli dudaklarında pis bir gülümseme belirdi…

Akın kapıyı ardından usulca ittirdi. Fakat kapı hafif aralık kalmıştı…

Karşılıklı bakıştılar bir an… Genç adam iç çekti. "Gamze! İnan ki çocuk için çok üzgünüm! Onu istediğini biliyorum. Bana öyle bakma! Bugün olmasa nasılsa birkaç gün sonra hamile olmadığını yine kendin öğrenecektin!"

"Beni kıran bu değil!" dedi genç kadın soğuk bir sesle. "Beni kıran senin bunu çok istemen! Böyle olduğu için neredeyse sevinmen! Akın! Kaan'dan hoşlanmamanı anlıyorum ama bunun ikimiz arasındaki dostluğu etkilemesine izin vermen hiç hoşuma gitmiyor. Ne yazık ki bu tavrınla arkadaşlığımızı çok kötü yaralıyorsun!"

Akın dudaklarını sıktı. Gözleri süzüldü biraz. "Ben… senin için sadece arkadaş mıyım Gamze?" diye sordu yavaşça.

"Ben… senin için neyim Akın?" diye yavaşça karşı soru sordu Gamze. "Diğer bir gecelik kadınlardan farkım var mı?"

Adamın yanak kasları oynamıştı. "Farkın olduğunu biliyorsun!"

"Ne farkım var ki? Sana inanmıyorum… Sen bana yalan söyledin! Sana güvenmiştim! Ben sana yalan söylemeyeceğimi ve bana her zaman güvenmeni istemiştim. Aynı şeyi de senden beklemiştim elbette. Seninle sevişirken… bundan çok hoşlandığımı da gizlemedim… Ama sen benden bakire olduğumu gizledin!"

"Gizlemedim!.. Bilemezdim!" diye açıklamaya çalıştı adam.

"Ama şüphelendin, değil mi?"

Genç adam başını eğdi! "Şüphelendim ama saçma geldi… Sen hamile olduğunu söylüyordun…"

"Sana Kayseri'deki otelde, Kaan ile seviştiğimizde kanamam olmadığını söylemiştim. Eminim onu da hatırlayıp, ikiyle ikiyi toplayıp dört ettiğini bulmuşsundur?"

"Emin olmam için Kaan ile konuşmam gerekiyordu!" dedi genç adam sıkıntıyla.

"Ve onun gözünü de sen morarttın değil mi?" İçinde kesif bir öfke yükseliyordu. "Benimle evlenmesi için onu zorladın! Canını acıtarak bunu yapmayı tercih ettin!"

Genç adam onun canını niye acıttığını genç kadına söyleyemezdi. Sevdiği adamın kendisi için ettiği hakaret dolu sözcükleri ona nasıl tekrarlardı ki?

"Belki de benimle evlenmek istemiyordu? Ona zarar vererek benimle evlenmesini istemeye hakkın yoktu. Senden bunu yapmamanı özellikle istemiştim!"

"Gamze…"

"Yalan söyleme lütfen! Artık yalan söyleme! Onu neden evliliğe zorladın? Benden… benden kurtulmak için mi? Benden bu kadar mı kurtulmak istiyorsun?" Bu düşünce epeydir aklını meşgul ediyordu. Akın kendisinden sıkılmış mıydı? Ona askıntı olacağını mı düşünmüştü? Haksız da sayılmazdı gerçi! Adamı İstanbul'da ve yanında tutmak için ne kadar çabaladığını hatırlayınca, kendisi de bunun doğruluğuna aslında inanıyordu. Galiba ona gerçekten askıntı olmuştu…

İkisi de kapının sessizce aralandığını, Kaan'ın konuşmaların bir kısmını dinlediğini fark etmemişti. Kaan en uygun zamanda konuşmaya katıldı. Bir komutan gururuyla içeriye girdi.

"Aşkım!" dedi heyecanla. "Ben seninle kendim istediğim için evleniyorum!" dedi sonra sevgiyle. İkisi birden onun varlığını algılayıp başlarını çevirdiler. Kaan usulca Gamze'ye yaklaştı. Genç kadın her iki erkeğe de soğuk bir şekilde bakıyordu. İçi acıyordu. İki erkek de kendisini istemiyordu. Birisi kendisini bir an evvel hayatından çıkarmaya uğraşıyordu, diğeri de evlenmeye zorlandığı halde gözünün içine bakarak yalan söylüyordu…

Ona dönüp ellerini beline dayadı. "Bana doğruyu söyle Kaan! Senin yalan söylediğini anlarsam yemin ederim bu iş burada biter! Söyle bana! Akın seni zorladı mı? Evlenmemiz için ve daha başka şeyler için!"

Kaan nefret ettiği adamdan intikam alma vaktinin geldiğini anlamıştı. Birden bütün damarlarındaki kan delice bir hızla akmaya başladı. Adrenalin seviyesi hızla yükseldi. Biraz pişman, biraz mahzun bir tavırla başını salladı. Son derece ikna ediciydi.

"Evet aşkım! O… tam bir zorba! Üzülerek bunu itiraf ediyorum. Beni zorladı… Hatta burnumu neredeyse kıracaktı! Çocuğu kabul etmemi ve eğer seninle evlenmezsem beni hapisten çıkarmayacağını söyledi. İnanmıyorsan kendisine sor!"

Genç kadın acıdan soğuklaşmış gözlerle Akın'a baktı. "Bu doğru mu?" dedi zorlukla.

Genç adam olduğu yerde dikleşti. Kaan'ın iğrenç tavrı, gergin dudaklarının da hafif bir iğrenmeyle kıvrılmasını sağlamıştı. Gamze onun bu halinin kendisine güven ve yaptığından pişman olmama olarak algıladı…

"Doğru!" diye itiraf etti genç adam yavaşça.

"Ama yemin ederim ben seninle zaten evlenecektim" diye atıldı Kaan. Şimdi ikisinin arasında duruyordu. "Daha evvel de söyledim. Bir dahaki gelişinde bunu sana itiraf edecektim. Ne zaman çıkarsam çıkayım seninle evlenmek istediğimi söyleyecektim. Yani onun zorlaması hiçbir şeyi değiştirmedi. O sadece istediğini yaptığını zannetti. Daha erken çıkabilmek için de ben de ona uymuş gibi davrandım. Ama bu arada şiddet uygulamaktan da hiç çekinmedi. Karşı koyamadım çünkü orada tek başımaydım. Onlarsa bir sürü kişiydi… Öğretmenler, infaz koruma memurları…"

"Sus artık!" diye homurdandı Akın.

"Neden?" diye diklendi Kaan. Akın'ın çenesine zor erişiyordu ama sanki bu önemsizmiş gibi davranıyordu. Hatta adama kafa tutabilecek kadar cesur görünüyordu. Buna rağmen Akın bir adım öne

çıkınca korkuyla geri çekildi. "Gerçekler ortaya çıktığı için rahatsız mısın?"

"Bana gerçekleri söyletme şimdi!" dedi Akın çelik kadar sert bir sesle. Onun bakışlarından Gamze bile ürkmüştü ama içindeki acı o kadar fazlaydı ki o da aynı Kaan gibi geri adım atmadı.

"Başka ne gerçek var ki?" diye sordu ona. "Sen… o gece… aramızda geçenlerden sonra… yine de Kaan ile evlenmemizi istedin? Neden? Ben senin için o kadar… önemsiz miydim?"

Akın keskin gözlerini Gamze'ye kaydırdı. "Aksine!" dedi bakışlarını elinden geldiğince yumuşatmaya çalışarak. "Çok önemliydin! Ne kadar önemli olduğunu bilemezsin! Bu yüzden yaptım! Mutlu olman için! Senin bana teşekkür etmek adına yaptığın şeyin önemini biliyorum… Ama onu sevdiğini de biliyordum. Her ne kadar sana layık olmasa da bir şansa ihtiyacın olduğunu düşündüm!"

Gamze gözlerine gelen gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu. '*O şansı niye sen bana vermek istemedin?*' diye çığlık atıyordu içinden bir ses.

"Bir dakika!" dedi Kaan şüpheyle. "Hangi gece? Aranızda ne geçti?" Gözleri kıskançlık ve şüpheyle kısılmıştı. Akın'a dönen gözlerinde nefretin en âlâsı vardı. "Ne yaptınız siz?" diye sordu kızgın bir halde. Ellerini farkında olmadan yumruk yapmıştı. Aklına gelen şey en inanılmayacak şeydi. Gamze'nin buğulanmış gözleri kendisine dönünce de gerçeği anladı. "Allah'ım! Gamze? Onunla yattın mı yoksa? Sen bu pislikle yattın mı?"

"Seni kurtarmam için hakimle yatmamı söylememiş miydin?" dedi Gamze de acıyla. "Niye şaşırdın ki?"

"İnanamıyorum! İnanamıyorum!" diye tekrarladı Kaan dehşetle. Az önce Akın'ı kıstırmaktan duyduğu tüm keyif gitmişti. Hayatında değer verdiği tek kadının bir başkasıyla olması, üstelik de ölümcül derecede nefret ettiği bir adamla birlikte olması tüm sinirlerini alt üst etmişti.

"Seni pislik!" diye öfkeyle tısladı Akın'a… "Fırsatı kaçırmadın değil mi? Onu becerdin ve sanki hiçbir şey olmamış gibi gelip beni evlenmem için zorladın!" Hızla adamın yakasına atıldı. Akın'ın koyu gri renkli, fermuar yakalı kazağını yakaladı. Öfkeyle sarsmaya çalıştı. "Seni pislik! Seni öldüreceğim!"

Akın'ın gözleri hâlâ Gamze'nin perişan yüzündeydi. Kaan'ın sarsması onu yerinden bile oynatamamıştı. Sanki yakasında pis bir böcek vardı. "Gamze…" dedi yumuşakça…

Genç kadın başını eğdi. "İkiniz de… beni rahat bırakın!" diye fısıldadı.

"Alçak ırz düşmanı…" diye söyleniyordu Kaan da. Akın bakışlarını önündeki adama dikti bir an… Sonra… sonra ani bir hareketle kafasını Kaan'ın burnuna geçirdi. Ellerini bile kullanmamıştı. Bir çıtırtı ile birlikte, Kaan'ın gözleri döndü. Üzerinden fışkıran kanın bir kısmı Akın'ın kazağına da bulaştı. Dengesini kaybeden adam, ayaklarındaki gücün kesilmesiyle yere yığıldı. Akın hâlâ kıpırdamadan duruyordu. Yerdeki kendisinden geçmek üzere gibi duran Kaan'a iğrenerek bakıyordu. Gamze de şok olmuştu… Kaan'ın burnundan akan kanlar halının üzerine yayılmaya başlamıştı. Adam acı içinde inliyordu.

"Sen… Sen ne yaptın?" dedi Gamze hayretle…

"Gamze!" diye fısıldadı adam. "Onu bırak… Benimle gel…"

"Ne?"

"Bu adamı sevemezsin! O sana göre değil! Şu adama bir baksana! O zavallının teki! Çıkarcı bir pislikten başka bir şey değil. Lütfen onu bırak… Benimle yeni bir hayata başla!"

"Hayır!" diye neredeyse böğürdü Kaan. Dizlerinin üstünde doğrulmaya çalışıyordu. "O sana benim hakkımda ne söylediyse hepsi yalan Gamze… Yemin ederim ki hepsi yalan! Bak! Elindeki dosyaya bak! Bir evlilik sözleşmesi hazırlatmış! Ben hemen imzaladım…" biraz doğrulmuştu. Hâlâ Akın'ın elinde olan dosyayı kaptı. Kanlı elleri dosyanın kırmızısı ile çok iyi uymuştu. Genç kadına uzattı. "İşte bak! Noter sözleşmesi… Ben imzaladım hemen. Çünkü seni seviyorum. Senin ne paranda ne de pulunda gözüm var. Ama onu bile sırf beni sana karşı kötü göstermek için hazırlatmış. Beni sana çıkarcı göstermek için elinden ne geliyorsa yapıyor… Bunu anlayamadın mı? Tüm amacı beni sana kötülemek. Asıl onun gözü var senin paranda… Çocuğumuzun olmaması bu yüzden işine geldi. Aramızdaki evlilik sözünü engellemeye çalışıyor. Ben seni seviyorum. Ben çocuk için evlenmiyorum ki seninle! Çocuğumuz olmasa bile seninle evlenmek istiyorum. Çünkü seni gerçekten seviyorum!"

Akın tiksinerek baktığı Kaan'a dayanamayıp ani bir yumruk attı. Çok sert değildi ama ayakta zor duran Kaan hemen boş bir çuval gibi yere devrildi. "Seni yalancı soytarı!" dedi sinirle. Ona doğru tam bir adım daha atmıştı ki… Gamze önünü kesti. Ellerini adamın göğsüne dayayıp durmasını sağladı. Sonra… Sonra hafifçe iteledi. Gözleri iyice sulanmıştı artık.

"Git!" dedi donuk bir sesle.

"Gamze… Lütfen… Bu adama inanma! Tamam! Benimle ol demiyorum… ama hiç değilse bu adam ile ilgili duygularını bir daha gözden geçir. Kendini aptalca bir maceraya atma!"

"Ben… seni… arabama aldığımda… zaten bu aptalca maceraya… kendimi atmıştım Akın! Şimdi… Lütfen git… Git buradan… Sadece buradan değil… hayatımdan da çık git!"

Gözünden akan bir damla yaş adamın yüzünün gerilmesine, gözlerinin ise hızla donuklaşmasına sebep oldu. O da şimdi durgun bir şekilde genç kadına bakıyordu. Gamze'nin gözleri ağlıyordu ama yüzü çok mesafeliydi… Oysaki sadece gözleri ağlamıyordu… Genç kadının yüreği de ağlıyordu… Neden ağladığını keşfetmiş olsaydı… belki her şey çok daha farklı olacaktı. Akın'a niye kırıldığını anlayabilmiş olsaydı… belki ona illa ki ısrar etmeyecekti… Ama beş gün içinde yaşadıkları ona çok fazlaydı ve duyguları karman çormandı. Bu yüzden geri adım atmadı…

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu Akın gururlu bir sesle. "Hayatından çıkmamı mı istiyorsun?"

"Git…" diye titrek bir sesle tekrarladı Gamze… "Git… Ve bir daha da gelme…"

Akın geriye doğru bir adım attı. Gözleri yerde inleyen Kaan'a kaydı bir an. Sonra bir daha da Gamze'nin gözlerine bakmadı. Bir adım daha geriye gitti. Başı hafifçe öne düştü. Genç kadın dayanılmaz bir acıyla ona bakıyordu. Gitmesini istemişti, evet!.. Hayatından çıkmasını istemişti, evet!.. Ama onun bir adım kadar kendisinden uzaklaşması bile… canını bu kadar acıtırken… onsuz bir daha nasıl saatler… günler geçirecekti?

Akın gururlu bir şekilde başını kaldırdı. Vücudu eski gergin halini aldı. Geniş omuzları iyice meydana çıktı. Sonra tek kelime etmeden kapıya doğru döndü ve yarı açık kapıyı çekip açtı. Kapının birkaç metre ilerisinde Gaye endişeli bir şekilde duruyordu. Genç kızın bazı şeyleri duyduğu belliydi. Genç adam onun yanından uzun adımlarla geçip gitti. Gamze ise kardeşini, Akın'ın iri bedeni tamamen gözden kayboluncaya kadar görmemişti. Zaten gözyaşlarıyla bulanmış gözleri fazla bir şey görecek halde değildi. Sadece Akın'ın artık odada olmadığının farkındaydı. Kaan'ın inlemeleri ile birlikte… buz gibi donmuş bir halde… odanın ortasında kalakalmıştı. Elleri iki yanda, yumrukları acı içinde sıkılmıştı.

"Akın…" dedi sadece. Dayanamıyordu. Dayanırım sanmıştı ama dayanamıyordu… Ciğeri patlıyordu sanki! Yüreğini korkunç bir şey deşiyordu. Gözyaşları artık deli gibi akmaya başlamıştı. Başı öne düştü. "Akın…" diye inledi yine.

Dış kapının kapandığını duydu.

Gitmişti… İnanamıyordu… Gitmişti işte!.. Ilık bir rüzgâr gibi hayatına girmiş, sert bir poyraz gibi çıkmıştı… Tutamayacağı, yakalayamayacağı, engel olamayacağı bir gidişti bu… Kendisinden de bir şeyler gitmişti…

Dudakları zorlukla kıpırdandı. Bir fısıltı çıktı içinden…

"BENİ BIRAKMA!"

14. BÖLÜM

Asuman Hanım çantasını sıkıntılı bir şekilde yatağın yanındaki sandalyenin üzerine bıraktı ve kendisi de yatağa oturdu. Bir an iri yeşil gözleriyle kocasını süzdü. Adamın sabırsız bakışlarına rağmen konuşmak için hiç acele etmedi. Belki de ne diyeceğini tam bilemiyordu. Sonunda Bülent Bey çatık kaşlarla sordu.

"Eee? Anlatsana ne oldu?"

"Belli değil mi?" dedi kadın biraz ters bir sesle.

"Belli! Sen yine de anlat, ne oldu?"

Kadın derin bir nefes aldı. "Hamile değilmiş… Hormonlarında bir sorun varmış. Bir hormon, Adı LH idi sanırım, o fazlaymış. Fazla olunca da gebelik testinde yanlış sonuç çıkıyormuş…"

Adamın omuzları çöktü hafifçe…

"Üzüldün değil mi?" diye sordu kadın hafif bir alayla…

"Hiç de bile!" dedi adam sesini sertleştirmeye çalışarak.

"Üzüldüğünü biliyorum… Bana rol yapmana gerek yok! Dede olmak için sanırım biraz daha bekleyeceksin…"

Adam omuz silkti. "Umurumda bile değil!" dedi duyarsız bir sesle. "Kendi sorunu! Ben… sadece… onu biraz üzgün görünce…" Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Belki başka bir sorun daha vardır diye düşündüm sanırım."

"Var!" dedi kadın kesin bir tonla.

"Ne?" derken kaşlarını biraz endişeyle kaldırdı adam. "Yoksa… hormonun yüksekliği… tehlike işareti miymiş?"

"O da var… Daha da yükselirse kendiliğinden çocuğu olmazmış… Erken menopoza da girebilirmiş…"

"Bu kötü!" dedi adam farkında olmadan. Sonra toparladı hemen sözlerini. "Tabii Gamze için iyi de olabilir… Bir daha böyle kazara hamile falan kalmaz…"

Adamın gözleri karısının düşünceli yüzündeydi. Asuman Hanım'ın başka bir derdi daha olduğu belliydi. Kadın kendisine her

hangi bir tepki vermemişti. Üstelik dalgın bakışları ve asık yüzü ile önemli bir şey de söyleyecek gibiydi.

"Asu? Senin neyin var? Söylemediğin başka bir şey daha mı var? Taksit taksit anlatma da ne olduğunu bir an önce söyle bana!"

Gamze'nin annesi iç çekti yine… Çok sıkıntılı gözüküyordu.

"Kendimi çok kötü hissediyorum Bülent…"

"Neden?"

"Kızımıza yaptıklarımız için!"

"Hey! Dur!" diye homurdandı adam. "Biz ona ne yaptık ki? Ortada yapılan bir şey varsa o yaptı bize!"

"Hayır… Kaçtıktan sonra bizi kaç kere aradı… Kaç kere özür diledi… Biz ona bir şans bile vermedik! Yakın davranmazsak, sert olursak bize geri döneceğini zannettik. Özürlerini dinlemezsek, ufacık bir zorlukta hemen bize koşacağını sandık. Her şeyi kulak arkası ettik! Dahası, ona soracağımıza, gazetelerdeki ve dergilerdeki boş şeylere inanmayı tercih ettik!"

"Ne demek istiyorsun sen?" diye sordu adam soğuk bir sesle.

"Bugün öğrendiklerimle birlikte şimdi gerçekten şok içinde olduğumu itiraf etmeliyim…"

"Asu! Biraz daha sırlı konuşursan canımı sıkmaya başlayacaksın ona göre! Endişelendiriyorsun beni! Gazetelerde okuduklarımızın hangisi yanlışmış?"

"Hepsi!"

"Nasıl hepsi?"

"Biz tam bir aptalmışız… Kızımızın yanında olacağımıza ona karşı olduk! Ona bu zor hayatında destek olacağımıza köstek olmayı tercih ettik! Gazetelerde okuduklarımızla onu yargıladık! Sana bir şey söyleyeyim mi! Evet! Kızımız bakire değil! Evet! Hayatında belki birkaç erkek olmuş! Ama… İnanamayacaksın ama… Sadece birisiyle birlikte olmuş…"

Adamın suratı ifadesizdi. Fakat onu iyi tanıyan Asuman Hanım, şimdi kocasının beyninin tıkır tıkır çalıştığını ve bazı parçaları yerine oturtmaya çalıştığını biliyordu. Emindi ki yine de gerçek dışı görünen bu açıklamaya inanmamak için bir sürü mazeret öne sürecekti. Yanılmadığını da anladı.

"Duy da inan!" dedi adam soğuk bir gülümseme ile. "Kızımız için fahişedir demiyorum elbette! Öyle olmadığını görebilecek kadar onu

tanıyorum Asuman! Ama bu söylediğin yine de inanılacak bir şey değil!"

"Öyle mi? Bunu niye Akın'a sormuyorsun?" diye homurdandı kadın. Gözleri onun inatçılığını onaylamaz gibi bakıyordu.

"Kaan'a mı demek istedin? İsimleri birbirine yakın ya! Şaşırdın galiba?"

"Hayır! Akın dedim! Kızımız bu yaşına kadar sadece bir tek erkekle beraber olmuş… Bekâretini bir tek erkeğe vermiş. O da o yakışıklı genç…"

"Akın mı?" diye sordu adam hayretle! Sonra güldü… Önce hafifti… Fakat ardından neredeyse acı bir kahkahaya dönüştü! Kendisini zorlayarak gülmesini bastırdı. "Sen gerçekten saçmaladın! Bu Kaan denen gençten çocuğum var demiyor muydu? Şimdi de Akın birlikte olduğu tek erkek mi oldu?"

"Aynen öyle!" dedi kadın soğuk bir sesle.

"Bu kızı bir yere tedaviye falan götürmeli! Nasıl oluyor bu? Hem Kaan hem Akın? Mantıklı mı? Hadi çocuğun olmayışını anladık! Ama iki insan birlikte olmamışlarsa çocukları olacağını düşünebilirler mi? Bu çok saçma ve aptalca bir yalan! Gamze seni kandırmış! Ayrıca ya önceki erkekler? "

Asuman Hanım eliyle yanını işaret etti. "Gel!" dedi yavaşça. "Otur da sana her şeyi anlatayım… Otursan iyi olur! Çünkü duyacakların seni cidden şaşırtacak!"

Adam ellerini ceplerine soktu. Kararsızca duruyordu… Sonra karısı kaşlarını ve gözlerini de kullanarak yanındaki yeri işaret edince, gidip sessizce yatağın kıyısına oturdu. Hafif yan dönmüştü. Bakışları ise her şeye itiraz edecekmiş gibi karısının yüzündeydi.

Asuman Hanım hastaneye gittikleri andan itibaren olan her şeyi, hiç atlamadan kocasına anlattı. Akın'ın kendisini de odaya çağırmasını, gerçeklerin ortaya çıkışını, Gamze'nin sevdiği adam ile birlikte olamayışını ve sonunda Akın ile olan birlikteliklerini… Tabii gecede dört kereyi atlamıştı… Akın'ın, onun bakire olduğunu anlamasını falan güzelce ama usturuplu bir dille anlattı. Her ne kadar kocası da olsa kızının özelini apaçık konuşmak istemiyordu. Konuşması bitince, kocasının ağzından bir tek itiraz kelimesi bile dökülmedi.

"Buna inanamıyorum…" diyebildi sadece. Gözleri dalmıştı.

"Evet… Ama gerçek bu! Yıllarca kızımızı yanlış yargılamışız! Onu hep kötü yola düşmüş bir kadın gibi algıladık ve daha da kötüsü öyle davrandık. Tamam! Kaçtığı için suçsuz değil ama bunun için de bizden

belki bin kere özür dilemiştir… Her seferinde bizden onu affetmemiz için yalvarmadı mı?"

Adamın başı yavaşça öne düştü…

"Yalvardı!" dedi acıyla.

"Ve biz onu hiç dinlemedik… Hiç sormadık… Azmini ve cesaretini alkışlayacağımıza, sadece bize ne yapmış olduğuna konumlandık! Herkesin onu nasıl takdir ettiğini duymazdan, görmezden geldik! Bülent Bey… Bizim kızımız dünyanın en güzel on kadını arasına girmeyi başardı ama bir türlü kalbimize giremedi… Biz buna izin vermedik…"

Adam yavaşça başını kaldırdığında gözleri hafifçe nemliydi. "Vermedik… değil mi?" dedi ağır ağır.

"Vermedik!.." dedi karısı da. Uzanıp adamın elini tuttu. Sevgiyle sıktı. "Bülent… Gittikçe geç kalıyoruz… Onun sevgisini kaybediyoruz… Artık bize de soğuk davranmaya başladığının farkında değil misin? Bizden ümidini kesti… Artık adım atacak takati kalmadı… Çevresindeki herkesten darbe yiyor… Özellikle bizden! Hâlbuki bizim için neler yaptı… Ev aldı, araba aldı, eşya aldı… Senin kalp ameliyatın için en iyi doktorları buldu. Ne için? Teşekkür için mi? Hayır! Bizden hiçbir zaman teşekkür beklemedi… Bundan eminim… Tek istediği başarısını takdir edecek, yüzüne azıcık bile olsa gülümseyecek eski sevdiği ailesiydi…"

"Sus artık…" dedi adam zorlukla. Ayağa fırladı. Pencereye gidip karısına sırtını döndü… Omuzları gerilmiş, başı öne düşmüştü. Asuman Hanım da yerinden kalktı. Yanına gitti. Kolundan tutup yavaşça çevirdi. Yeşil gözleri kocasının nemlenmiş gözlerindeydi. Adam çenesini acıdan öyle bir sıkmıştı ki, neredeyse biçimi bozulmuştu. Dudağının kıyısındaki bir sinir atıp duruyordu. Kadın elini kaldırdı ve adamın yanağını sevgiyle okşadı…

"Bülent… Bülent…" diye fısıldadı yavaşça… "Kızımız büyüdü… O artık çocuk değil! İlişkilerine kendisi karar verebilir. Yıllar önce de onun yerine biz karar verdik! Hatırlıyor musun? O güzellik yarışmasına başvurusunu biz iptal ettirdik. Ona sormadan hem de… O yarışmaya girmeyi ne kadar istediğini bile bile… Öğretmenleri bile onu teşvik ederken biz tam tersi davrandık! Şimdi ise onu hâlâ yargılıyor olmamız bana artık saçma gelmeye başladı! Aradan yıllar geçti… Bülent! Dayanamıyorum artık! Onu arada görmekten, telefonlarında buz gibi olmaya çalışmaktan bıktım! Ben kızımızı geri istiyorum artık!"

Adamın gözünden bir damla yaş kayınca da sevgiyle kocasına

sarıldı. İnce uzun parmakları adamın kırlaşmış ensesinde gezindi. Bir çocuğu avutur gibi okşayarak avuttu onu.

"Ve biliyor musun?" diye yumuşakça sordu. "Bülent? Kızımız âşık!"

Adam başını kaldırdı. "Bunu biliyorum!" dedi beceriksizce yanağındaki yaşı silerken. "Ben yine de o Kaan denen çocuğu sevmedim! Ama… onun hatırı için sesimi… çıkarmayacağım!"

"Hayır! Sen yanlış anladın! Gamze Kaan'a âşık değil…"

Adamın duruşu değişti biraz. Kaşları hafif oynadı. Nemli gözleri karısınınkilere dikildi… "Kim'e…" diye sordu cevabını bile bile…

"O Akın'a âşık! Hem de deli gibi… Kendisi de bunu anlayamıyor! Anlayamadığı için kafası çok karışık! Ama yüzde yüz eminim ki kızımız Akın'ı deli gibi seviyor! Gözlerini ondan alamıyor, fark etmedin mi? Onun ismi geçince gözleri parlıyor! Ve Akın… onun ilk erkeği! Kim birisini severken kendisini bir başkasına verir ki?"

Adam fazla da şaşırmamıştı. O da Gamze'nin Akın'a karşı normal olmayan ilgisinin farkındaydı. "Şimdi ne olacak peki?" dedi aklını toparlamaya çalışarak. Madem bebek yok?.. Madem Gamze Kaan'ı sevmediğinin farkında değil? Madem… Akın var?"

Kadın iç çekti. Gözleri daldı bir an. "İnan hiç bilmiyorum hayatım… Çok zor bir durumdayız… O bizden daha zor durumda! Bizim tek yapabileceğimiz ona destek olmak! Kaan ile evlenmesine de bence bir şekilde engel olmalıyız. Çünkü her şeye rağmen onunla evlenmesi mümkün olabilir."

O sırada camın diğer tarafında bir hareket hissettiler. İkisi birden başını çevirdi. Akın bahçeye çıkmıştı hızlı adımlarla. Yürüyüşü dik ve vücudu gergindi. Arabanın kapısını açarken yanına da Gaye geldi. İkisi biraz gergin bir yüzle bir şeyler konuştular. Sonra Akın koltuğuna oturdu ve motoru çalıştırdı. Gaye de eve dönmüştü. Demir kapı ağır ağır açılırken genç adamın arabası dönüp kapıya yöneldi. Yağmur altında fren ışıkları parladı göz alıcı bir şekilde. Sonra da bahçeden çıkıp gitti.

"Ne oldu ki?" diye endişeli bir sesle mırıldandı Asuman Hanım. "Akın çaya kalacaktı! Neden gitti acaba? İnşallah bir şey olmamıştır. Gamze çok gergindi…"

İkisi de odadan çıktılar. Zemin katta kimse gözükmüyordu. Çalışma odasının kapısı açıktı. Oraya yöneldiklerinde, Gamze'nin pencerenin önünde durduğunu ve bir kısmı gözüken bahçedeki demir kapıya baktığını gördüler. İhtimal ki o da Akın'ın gidişini izlemişti.

Donmuş bir halde öylece duruyordu. Odanın ortasına doğru baktıklarında ise Kaan'ın yerden doğrulmaya çalıştığını gördüler. Adam eliyle burnunu tutuyordu. Buna rağmen avucundan yere kan damlıyordu. Sol eliyle de pantolonunun arka cebine ulaşmaya çalışıyordu. Orada nezle olan burnu için bulundurduğu bir paket kâğıt mendil vardı. Akan kanı durdurmak için yarısı boşalmış paketi çekip aldı. Alırken de cebinden bir şey düştüğünü görmedi. Bankanın kendisine vermiş olduğu makbuzdu bu!.. Dörde katlanmış makbuz yuvarlanıp koltuğun ayağının kenarına dayandı. O anda kimse o ince kâğıdı fark etmemişti. Burnunu kâğıt mendil ile destekleyen Kaan ise ayağa kalkmıştı. Gözleri Gamze'ye yönelmişti.

"Gamze…" dedi yavaşça. Sesi şimdi hepten bozuk çıkıyordu.

Genç kadın hızla başını Kaan'a çevirdi. Kapıda anne ve babasının şaşkınca durduğunu görmüştü. Onların hemen yanında da Gaye duruyordu. Ama şu anda buna aldıracak durumda değildi. Nemli gözleri buz gibiydi.

"O itin bana ne yaptığını görüyor musun?" diye yaramaz bir çocuk gibi mızmızlandı Kaan. "O sandığın gibi iyi bir adam değil. Çıkarcı, menfaatçinin teki…"

Genç kadın ona doğru yanaştı. "Öyle mi?" dedi soğuk bir sesle.

"Evet! Ne kadar plancı olduğunu gördün?.. Aramızı bozmak için elinden geleni yapıyor…"

"Ne kadar aptalsın Kaan!" dedi genç kadın açık bir sinirle! Gözleri buz gibiydi ama dişleri sıkılmıştı. Yanaklarında hâlâ gözyaşlarının değerli izleri duruyordu. Adamın şaşkınlıkla irileşen gözlerine baktı. Burnundan akan kanlar umurunda bile değildi!

"Aptal mı?.." diye tekrarladı adam boğuk bir sesle. Yeni bir mendili aceleyle poşetinden çekerken, onun ne demek istediğini düşünüyordu.

"Evet! Aptalın tekisin! Senin sözlerinin tek kelimesine inandığımı mı sanıyorsun? Seni kötülemek için bu kadar şeyi organize edecek bir adam mı o sence? Seni o hapisten kurtarmak için kimleri devreye soktu biliyor musun? Bana verdiği söz yüzünden o kadar yolu geri dönüp seni hapisten kurtardı! Sana birkaç yılını geri verdi! Bana da seninle olmam için bir şans tanıdı!"

"Beni zorladı…" dedi adam çocukça.

"Evet… Belli ki öyle yapmış!" dedi Gamze acılı bir soğuklukla. "Benim de asıl kızgınlığım bundan zaten! Ona olan ilgimi defalarca belli etmişken, beni istemediği belli oldu… Beni isteseydi… senin gibi bir

ikiyüzlüye beni bırakmazdı!"

"Gamze!" dedi Kaan hayretle…

"Seninle uğraşamam şimdi Kaan! Senin de gitmeni istiyorum…" dedi genç kadın. Dişleri sıkılıydı. Bakışlarını annesiyle babasına çevirdi. Onların kendisini her zamanki gibi ayıplamasını bekliyordu ama annesi gülümseyerek başını eğdi. Babası ise rahatlamış bir tavırla omuzlarını dikleştirdi. Genç kadın onların bu haline şaşırdıysa da belli etmedi. "Baba! Telefonun yanındaki numaralardan birisi taksi durağına ait! Bir taksi çağırır mısın? Kaan bir hastaneye gitse iyi olacak. Burnu kırıldı sanırım…"

Babası başını salladı. "Gerek yok! Ben kendim götürürüm!" dedi ona sakin bir sesle.

Kaan şaşkındı. Burnuna peçeteyi bastırmaya çekiniyordu. O anda burnunun sızısı da artmaya başlamıştı. Adrenalin baskısı geçince keskin bir acı devreye girmişti. Yine de acıdan yaşarmış kanlı gözleri ile şaşkınca "Gamze!" diyebildi.

Genç kadın buz gibi bakışlarla duruyordu. "Ben de senin kadar aptalım…" dedi yavaşça. "Burnumun ucundaki gerçeği fark edemedim… Sen gözlerimi bir perde gibi örtmüştün… Ama ikinizi bir arada görünce o perde kalktı. Ben artık kime ait olduğumu biliyorum…" Derin bir nefes aldı. Sesi kesin, tavrı doğaldı. "Ben artık sana ait değilim Kaan… Becerebileceğimizi sanmıyorum ama… madem bebek yok… dostça ayrılabiliriz umarım!"

"Ayrılmak mı? Ama… Evlilik?" diye itiraz etti adam şaşkınca.

"Evlilik falan olmayacak…"

"Ama… ama neden?"

"Çok basit!" dedi Gamze dik duruşuyla. "Ben… Ben başkasını seviyorum!"

Adamın kendi burnunu tutan eli yavaş yavaş aşağıya indi. Şok olmuş gözlerle bakıyordu. Gözlerini kırpıştırdı sonra… İnanamıyor gibiydi… İnanması aslında o kadar zor değildi… Akın'ın fiziğini, kendisininkini bile geçen ezici yakışıklılığını, korkusuzluğunu belli eden delici lacivert gözlerini ve insanı etkileyen sesini hatırladı. Ama neden? Neden Akın? Neden başkası değil de Akın? Neden nefret ettiği bir adam?

"Bana söz verdin!" dedi aptalca…

"Özür dilemeyeceğim…" dedi Gamze donuk sesiyle. "Sana sadece tek bir konuta minnettarım. Eğer sen olmasaydın Ben Akın'ı

tanıyamayacaktım. Nasıl tanıştığımızı merak ediyordun ya? Söyleyeyim… Seni ziyaretten çıktıktan sonra, moralimi o kadar bozmuştun ki, önümü göremeyip ona çarptım. Çünkü ağlıyordum… Çünkü beni çok üzmüştün! Ve işte o anda… onun gözlerini gördüm. Sanırım o andan itibaren… senin için bitişin başlangıcı oldu. Onu arabama aldım. Dört uzun gün boyunca onunla birlikte yolculuk ettim. Her an daha da… sevmeye başladım." Sesi birazcık ısınmıştı.

"Beni seviyorsun…" dedi Kaan kendisini toparlamaya çalışarak. "O… O sadece bir yanılgı…"

"Hayatımdaki tek yanılgı sensin Kaan!" dedi Gamze bir anda daha da soğuk bir sesle. Gözleri de buzdan bir elektrik yolluyordu adeta. "Hayatım boyunca pişman olacağım bir şey hiç yapmadım! Evden kaçtığımda bile pişman değildim. Sadece ailemi üzdüğüm için üzgündüm. Nasıl oldu da sana kandım hiç anlayamıyorum… Senin diğer erkeklerden farklı olduğuna inandırdın beni… Dünyadaki bütün erkek çeşitlerini tanıdığımı sanırdım! Bu bir haftada o kadar çok yanıldığımı anladım ki…"

"Akın da senin gözlerini boyamış! O kahraman pozlar, o artistik bakışlar… Aklını başına topla Gamze! O… O adam belalı… O adamın kim olduğu hakkında bir fikrin var mı? O bir mafya bile değil! O daha da fena bir şey…"

Gamze derin bir nefes aldı…

"Onun kim olduğunu gayet iyi biliyorum. Ne işler yaptığını da! O geçmişi konusunda bana karşı her zaman dürüst oldu! Şimdi git… Bir daha da görüşmesek iyi olur!"

Sırtını ona döndü. Yeniden cama gitti. Bakışları kapalı demir bahçe kapısındaydı…

Bülent Bey yavaşça Kaan'a yanaştı. Gözleri hep olduğu gibi sertti. "Hadi evlat! Önce seni bir doktora götüreyim…" Sesi onun itirazını kabul etmeyecek kadar mesafeliydi. Dik bakışlarına bir an direnen Kaan, sessizce döndü. Kapıya doğru yürüdü. Burnunun sızısı artık dayanılacak sınırları aşmıştı. Elindeki kanlı peçeteyi biraz daha burnuna bastırdı.

Az sonra onlar arabaya binerek bahçeden çıkıp gitmişlerdi. Gamze ise kız kardeşi ve annesi ile bir başına kalmıştı. Dalgın bakışlarını onlara çevirdi. Onlara bakarken gözlerindeki öldürücü soğukluk azalmıştı. "Özür dilerim!" dedi yavaşça. "Bunları görmenizi… Bunlara şahit olmanızı istemezdim!"

Annesi de ona sokuldu. Uzanıp kızının elini tuttu. Bir an hafifçe

sıktı. Yılların verdiği mesafeyi hemen aşamayacaklarını biliyordu. Başını salladı anlayan bakışlarla. "Özür dileme artık! Sonunda doğruyu bulman çok güzel oldu! Biz zaten dün anlamıştık Akın'ı ne kadar sevdiğini… O yüzden bebeğin babasını da o zannettik."

"O yüzden mi bana aptal dedin?" diye sordu Gamze üzgünce.

"Sence?"

Genç kadın iç çekti. "Sanırım… gerçekten aptalım. Ama nasıl tahmin edebilirdim? Kaan'a bile âşık olmam… en azından olduğumu sanmam aylarımı aldı! Akın'ı tanıyalı ise daha bir hafta bile olmadı! Bir erkeği zaten severken bu kadarcık kısa bir zamanda aslında bir başka erkeği sevdiğimi nasıl tahmin edebilirdim?"

Başını eğdi… Yerdeki kanlara baktı. Halı kanı hızla çekmişti ve hatta kan kurumaya bile başlamıştı. Kaan'ın kanıydı. Adama zerre kadar üzülmemişti. Onun söylediklerinin çoğunun numara olduğunu biliyordu. Onun kendisini hiçbir zaman tam olarak sevmediğini de nihayet anlamıştı. O da tüm diğer erkekler gibi ona ait belli şeyleri istemişti. Sadece biraz daha akıllıca oynamıştı kartlarını… Acele etmemişti… Ona güvenmesini sağlamıştı.

Ya Akın? O da mı kartlarını akıllıca oynuyordu acaba?

Alaycı, pervasız ama tehlikeli Doğan'ı düşündü… Güzel gözlü, yüzündeki seksi yarasıyla Tamer'i… Ciddi ama dayanılmayacak kadar yakışıklı Tahir'i… Bunlar boş adamlar değildi. Hiç birisi de değer vermeseydi Akın'a kol kanat germezdi. Hepsinin de Akın'ın çevresinde nasıl pervane olduğunu görmüştü. Akın kendisini elde etmek isteseydi… daha o gece… Ankara'da Tahir'in evindeyken bunu yapabilirdi. Yapmamıştı… Ne parasıyla ne de puluyla ilgilendiğini belli edecek her hangi bir tavır içine de girmemişti. Şu güvenlik meselesinde de aslında ona inanmıyordu! Seval'in böylesine masraflı bir işi sırf hatır için ücretsiz yaptığını zannetmiyordu. Peki neydi?

Bakışları farkında olmadan kan lekesinin yarım metre kadar uzağındaki bir kâğıt parçasına kaydı. Sonra ilgiyle kaşları çatıldı. Bu da neydi? Koltuğun bacağının hemen kenarındaydı ve biraz daha ileriye gitse koltuğun altında kaybolabilirdi. Kendisine ait bir şey olamazdı. Kaan düşürmüş olmalıydı. Herhalde mendilini cebinden çıkarırken olmuştu.

İki adım yürüyüp eğildi. Sonra ince kâğıdı merakla yerden aldı. Katlanmış parçalarını ayırıp dikkatle inceledi. İki adet banka makbuzuydu. Üsttekine öylesine baktı. Üzerindeki rakamı gördü önce. Büyük rakamdı… Sonra isme baktı. Tahmin ettiği gibi Kaan'ın ismini

gördü. Bunu adama ulaştırmak lazımdı şimdi… Belki lazım olurdu… Hâlbuki onunla bir daha görüşmek istemiyordu. Kargo ile yollasa da olabilirdi belki. Sonra gözü kâğıt üzerinde bir isim daha gördü. Kaşları çatıldı… Bu bir çekin bozdurma dekontuydu. Çeki verenin ismi de açıkça yazıyordu.

"O ne?" diye sordu annesi. Bir süredir o da evlilik sözleşmesini eline almış, dikkatle inceliyordu. Sözleşmeyi okumayı bırakıp kızını merak dolu bir şekilde inceledi. Gamze donup kalmıştı. Bakışlarını annesine çevirdi.

"Kaan bunu düşürmüş. Sanırım… bir çek bozdurmuş!" dedi şaşkınlıkla.

"Ne olmuş ki?"

"Biz… hastanedeyken dışarıya çıkmıştı ya? İşte o zaman bozdurmuş… Saati yazıyor…"

"Anladım da, bunda ne var? Olabilir! Vakit varken yapayım demiştir!"

"Anne! Burada çeki imzalayanın da adı yazıyor! Çeki… Çeki Akın kesmiş!"

"Ne?"

"Çeki Akın kesmiş ve Kaan da hemen tahsil etmiş! Tam… iki yüz bin TL."

Bir an sessizce birbirlerini süzdüler. Gaye kaşlarını kaldırdı. "Akın'ın durumu o kadar iyi mi? Gerçi kiraladığı araba da lüks ama?..."

"Mesele de bu zaten!" dedi Gamze şaşkınca. "Akın iki yüz bin vermiş Kaan'a… Bu… Bu parayı nasıl karşıladı? Ben onun durumunun iyi olduğunu bilmiyordum! Bankada biraz param var demişti ama bu para… çok!"

"Sana fakir olduğunu mu söyledi?"

Gamze düşünceli bir şekilde başını iki yana salladı. "Hayır! Hiç böyle bir şey demedi… Peki ya bankadaki tüm parası buysa?" Aklına gelen başka düşünceler yüzünden huzursuzdu. Yüzü bembeyaz olmuştu. "Anne! Akın bu parayı… benden kurtulmak için mi verdi acaba Kaan'a?! Benimle evlenmesini sağlamak için mi ona para verdi?"

"Saçmalama kızım! Neden böyle bir şey yapsın? Zaten evleneceksiniz gözüyle bakıyordunuz!"

"Öyle değil anne! Kaan benimle evlenmek istemiyordu!"

"Bize şu hikâyeyi bir anlatsana bakayım!" diye emretti annesi

neredeyse. Hemen yanında duran Gaye de onu başını sallayarak onayladı. O bu hikâyeyi daha çok merak ediyordu. Annesinin en azından bir kısmını bildiği belliydi. "Bir fazla bir şey bilmediğimiz için ne düşüneceğimize karar da veremiyoruz. Bize bilmediğimiz neler olduğunu, Kaan'ı ve Akın'ı anlatsan iyi olur!" diye devam etti kadın. Gözleri itiraz kabul etmez gibiydi. Gamze kararsızca duralayınca da eliyle koltuğu işaret etti. "Önce otur istersen!"

Genç kadın kanlara basmamaya çalışarak koltuğun kıyısında oturdu. Bir çocuk gibi bacaklarını bitiştirmiş, ellerini de dizlerinin üzerinde kavuşturmuştu. Sonra her şeyi anlattı onlara… Kaan ile tanışmasını, ilk seks tecrübesini, bekâretini verdiğini sanmasını, Kaan'ın uyuşturucu yüzenden birkaç gün sonra hapse girişini ve onu ziyaretini… Yavaş yavaş anlattığı için, diğerleri de sözünü kesmeden dinliyorlardı. Sonra Akın ile çarpışmasını ve kar altındaki mecburi beraberliklerini anlattı… İlk gece adamın kollarında yatmak zorunda kalışını bile gizlemedi… Onun kendisine her zaman mesafeli oluşunu ve Kaan'ın çocuğuna hamile kalması konusunda pek de memnun olmadığını da söyledi… Hatta hamile kadınlarla yatmama konusundaki iç acıtıcı sözlerini de unutmadı.

Her şey bittikten sonra ortada derin bir sessizlik oldu. Gaye ve Asuman Hanım birbirleriyle bakıştılar. Kızlarının az zamanda ne kadar çok şey yaşamış olduğunu fark eden Asuman Hanım, onun aptal şaşkınlığını kısmen anlıyordu.

"İlk günden beri benden kurtulmak için uğraşıyordu…" dedi Gamze üzgünce. "Eğer hamile olduğumu ona söylemeseydim… arabama bile binmeyecekti. Bana acıdı… Ankara'da da beni arkadaşı Doğan'a emanet etmişti. İstanbul'a onun getirmesini istemişti. Ben de inat edip Doğan'la gitmek istemediğimi, söz verdiği gibi kendisinin götürmesini istediğimi söyledim. Adam bir türlü benden kurtulamadı…"

"Ben yine de Akın'ın senden kurtulmak için tutup da iki yüz bin lira değerinde bir çeki Kaan'a hibe edeceğini sanmıyorum!" dedi annesi. "Bunun bir sebebi elbette ki vardır! Ama Akın bir iki gün sonra çekip gidecekti zaten! Öyle diyorsun! Para vermesine gerek yoktu ki! Elazığ'a da sırf Kaan'ı getirmek için gittiğini söyledin! Dün gece İstanbul'da kalmayacağını ve manken olmayacağını da açıkladı hatta! Sen de açıkça bozuldun! Şimdi!.. Bu parayı neden verdi? Hiçbir anlamı yok! Vermeseydi ne olurdu?.."

"Kaan'ı hapisten çıkarırken benimle evlenmesi için söz vermiş olamaz mı?"

"Saçma! Kaan zaten hapisten çıkmak için denizanasıyla bile evlenecek bir tip! Hem sen zenginsin! Senden kolay av mı olur? Senin zenginliğini Kaan'a vurgulaması yeterdi. Sonra Akın senin için bir de evlilik sözleşmesi hazırlatmış. Eğer senden sadece kurtulmak isteseydi, bu sözleşmeyle Kaan'ın kazancını neden asgariye indirsin? Neden böyle ciddi bir şey hazırlatmış olsun? Kaan'ı bu sözleşmeyi imzalaması için tehdit bile etmiş olabilir! Bu durumda… eğer gerçekten senden kurtulmak niyetinde olsaydı, aslında istese para vermez, senin zenginliğini onun gözüne sokardı. Onu böyle teşvik ederdi."

Gamze'nin kaşları da çatılmıştı ama aklı hâlâ çok karışıktı. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Annesine inanmayı çok istiyordu ama Akın'ın yaptıklarına içerlemesine de engel olamıyordu.

"Peki, neden?" dedi Gamze yavaşça.

Kadın omuz silkti. "Bilemem! Bunu bence sen bileceksin! Bir düşün! Aklıma gelen tek mantıklı sebep, Kaan'ın bir yere borcu olduğu ve Akın'ın da bunu ödemesi için o parayı vermiş olması!"

"İki yüz bin mi?" diye sordu Gamze şüpheyle.

"Belki daha azdır… Belki birazını da başka bir iş için kullanmasını istemiştir! Ne bileyim?.. Düğün müğün gibi…" İç çekti. "Bunu sadece Akın bilir! Durum her neyse, bu parayı vermesi bile seni ne kadar düşündüğünü gösteriyor. Bence trilyoner birisi bile bu parayı bir hiç uğruna feda etmezdi!

"Evet…" diye fısıldadı Gamze. Gözleri dalgındı. Hâlâ inanamıyordu. Ama annesinin dedikleri de hiç mantıksız değildi. Kaan'ın birkaç yere ufak tefek borcu olduğunu biliyordu. Belki yüklü miktarda borçları da vardı? O lüks yaşamayı seven bir adamdı. Uyuşturucunun da ucuz olduğunu sanmıyordu.

"Aç telefon, sor ona!" dedi Gaye de… O da dekontları alıp hızla göz atmıştı. "Abla! Akın giderken çok üzgündü! Durdurmaya çalıştım ama beceremedim. Ve bu odadan çıkmadan önce… Sen ondan gitmesini istemeden önce… O sana Kaan'ı bırakmanı ve kendisiyle yeni bir hayata başlamanı önerdi! Bunu duyduğuma eminim! Sen duymadın mı onu? Seni istediği o kadar belliydi ki?"

Gamze titreyen dudaklarını ısırdı.

"Ben… dikkat etmedim!" dedi üzüntüyle.

"Nasıl olur? Nasıl en can alıcı cümleyi duymazsın?"

"Ben sadece… beni Kaan'dan uzak tutmaya çalıştığını… düşünüyordum! Anlasana! Hem beni istemiyor gibi geliyordu, hem de

Kaan ile ayrılmamıza uğraşıyordu. Bir de bana sormadan evlilik sözleşmesi yaptırmış! Allahım! Bu ne değişik bir adam! Kafam… Kafam çok karışıktı!"

"İyi! Neyse ne! Artık kafanın karışık olmadığı belli! Hadi git onu ara… Daha fazla uzağa gitmeden durdur! Geri dönmesini sağla!"

Genç kadın iç çekti. Yanılıyor olmaktan korkuyordu. İstenmiyor olmaktan korkuyordu.

Sonra yerinden kalktı. Hızlı adımlarla odadan çıktı. Telefonu çantasının içindeydi ve çantası da hâlâ evin girişinde duruyordu. Aceleyle çantasını eline aldı ve diğer elini yan gözüne attı. Elleri titriyordu neredeyse. Ne diyecekti? Kendisini nasıl affettirecekti? Öfkesinden ve istenmemekten gözünün karardığını nasıl söyleyecekti? Ama söyleyebilirdi… Onunla bir an önce konuşup gerçeği açığa çıkarmalıydı. Fakat… Fakat önce onun kendisini hâlâ istediğinden emin olmalıydı. Eğer… hâlâ kendisini istiyorsa?..

Numarayı buldu ve arama düğmesine basmadan önce yine de durakladı… Peki, ne olacaktı bundan sonra? Onu sevdiğini anlamıştı… Onu öylesine seviyordu ki, kalbi hem mutluluktan patlayacakmış gibi atıyordu hem de acı içinde sızlıyordu. Kaan'a duyduğu sevgiyle kıyaslanamazdı bile bu sevgi… İşin doğrusu Kaan'ı hiçbir zaman yeterince sevmediğini de anlamıştı. Bunun için ona teşekkür etmeliydi… Sevgisini test etmesini sağlayacak şeyler yapmıştı. Hem onunkini hem de kendisininkini… Oysa Akın… O başkaydı! Onu öylesine sevmişti ki, başkasını sevdiğini sanırken bile yanından uzaklaşmasını istememişti. Bedenini hiç pişman olmadan ona vermişti. Nasıl da anlamamıştı? Nasıl da ona gittikçe bağlandığını fark etmemişti? Ve… Ve masumluğunu sadece sevdiği adama verdiği için o kadar mutluydu ki…

Peki ya Akın'ın düşüncesi neydi?

Evlilik mi? Sanmıyordu… O özgür yaşamaya alışmış bir adamdı. Bunu düşünmediğine emindi… Peki, öyle olursa ne olurdu? Ailesine bile karşı gelip bir erkekle yaşayabilir miydi? Kaan ile bunu düşündüğünü kabul ediyordu ama şimdi?..

Yeşil arama düğmesine bastı…

Ne olursa olsun, önce onu aramalıydı. Sakin ve mantıklı bir şekilde onunla konuşmalı, adamı geri çağırmalı, sonra da bir fırsatını bulunca ikisi hakkında ne düşündüğünü öğrenmeliydi. Ve o çek… Çeki de sormalıydı. Eğer kendisinden kurtulmak için vermişse?.. Eğer Kaan'a kendisiyle evlenme karşılığında vermişse?..

Ne düşüneceğini bilemiyordu.

Akın'ın telefonu çalmaya başlamıştı. Boğazını temizledi bilinçsizce. Ona en güzel sesiyle ve son derece net konuşması gerekiyordu. Çünkü giderken genç adamın gözlerindeki hayal kırıklığını görmüştü. Akın'ın içinde bir şeylerin kırıldığını şimdi daha iyi anlıyordu. Şimdi başa nasıl dönebilirdi? Nasıl onun gözlerindeki gülümseyişi bir daha ortaya çıkarabilirdi? Onu istiyordu… Akın'sız bir hayata hazır değildi… Bu sevgi ile Kaan'ınkini kıyaslayamazdı bile… Kaan'ı sadece beyniyle ve tecrübesiz kalbiyle sevmişti. Oysa Akın'a olan aşkı öyle değildi… Onun gülümseyişini, kendisine bakışını, ellerinin dokunuşunu, dudaklarının ısısını, omuzlarının genişliğini, atletik vücudunun kendisine yaptıklarını ve hatta o güçlü organını bile seviyordu. Kaan'ın vücudunu hiç merak etmemiş, elini herhangi bir yerinde gezdirme arzusu olmamıştı. Onun kendisini okşama çabaları bile, Akın'ın bir bakışı kadar içinde arzu uyandırmamıştı. Peki nasıl olmuştu da onu sevdiğini düşünmüştü ki? Güzel sözlerinden mi etkilenmişti? İlgili tavırlarından mı?

Hadi Akın!

Bu adam telefonunu niye açmıyordu?

Parmakları sinirlice tempo tutarken ayağı ile de yere vuruyordu. Sonunda kendi telefonu meşgule düştü. Buna inanamıyordu!

Açmamıştı!

Göğsünü saran bir korku ile iyice ürperdi… Onun telefonu meşgul falan değildi. Sadece açmamıştı! Neden? Bütün vücudunu ateş sardı. Yanakları yanmaya başladı. Açmadığı için meşgule dönen kendi telefonuna baktı üzgünce.

"Ne oldu?" diye bir ses geldi arkasından. Annesiydi…

"Açmıyor…" dedi Gamze yavaşça. Başını çevirdi. İkisi de arkasında duruyordu.

Kısa bir sessizliğin ardından Gaye iç çekti. "Normal! Çok üzgündü!" dedi yavaşça. "Belli etmiyordu ama ben gözlerinden anladım… Canı acıyan bir kurt gibiydi…"

"Yeniden ara…" dedi Asuman Hanım kızına.

"Açmayacak!" dedi Gamze acıyla. "Siniri geçinceye kadar açmayacak… Beni kırmamak için açmayacak!"

"Belki de duymuyor? Belki de arabada falan unuttu? Oteline varmış mıdır acaba?"

Gamze'nin gözleri büyüdü… Daha da kötüsü vardı. Seval!

Ona… Ona gitmiş olabilir miydi? Avunmak için kendisini hemen bir kadının kollarına atabilir miydi? Hayır! Bunu düşünmek bile istemiyordu. Elini hemen yeniden telefonunun arama düğmesine dokundurdu. Akın'ın numarasını yeniden çaldırmaya başlamıştı. Ancak sonuç değişmedi. Karşıdan telefonu kimse açmayınca, Gamze'nin telefonu bir süre sonra meşgule düştü.

Ne yapacağını bilemiyordu. Şimdi arabaya atlayıp onu aramaya kalksa nerede arayacağını bile bilmiyordu. Otelinin adını bile sormamıştı. Gerek kalmamıştı ki!

"Bu durumda… önce bir çay içsek iyi olacak!" dedi Asuman Hanım. Kontrolü eline alan bir yönetici gibi sakindi. "Sonra ne yapacağımıza bakarız. Çay hazır mıdır Gaye?"

Babalarının dönmesi yarım saat sonrayı bulmuştu. Bülent Bey de onların yanına oturdu ve kendisine uzatılan çayı karıştırmaya başladı. Gözleri bir an için Gamze'ye, sonra da karısına döndü.

"Bir sorun çıktı mı?" diye sordu Asuman Hanım.

"Hayır. Merdivenden düştüğünü söyledik. Minik bir cerrahi operasyon geçirdi. Şanslı adammış. Kırık uçları yer değiştirmediği için flasterle yerine tespit edip hallettiler. Tampon bile koymadılar. Ancak ileride ameliyat olması gerekebilirmiş." Huzursuzca kıpırdandı. Ne olduğunu çözmeye çalışıyordu. Görüntünün pek de parlak olmadığı belliydi. Sıkıntıyla gözlerini kıstı. "Şey!.. Durum ne?"

"Akın'a erişemiyoruz. Gamze ondan gitmesini istemiş. Telefonu cevap vermiyor!"

"Belki arabada falan unutmuştur? Bir daha arayın!"

Gamze başını salladı iki yana… "Unutmadı… Cevap da vermeyecek! Bunu biliyorum. Hissediyorum… O gitti. Tamamen gitti. Ben bir baş belasıyım! Ben bir aptalım!" İç çekti. Gözleri üzgün ve parmakları sıkıntılıydı. "Şu anda… yapacak bir şey yok… Aradığımı görmemişse bile görecektir. İsterse… döner…"

Buna bütün kalbiyle inanmak istiyordu. Eğer Akın ortadan kaybolursa ona asla erişemeyeceğini biliyordu. O böyle şeyler için eğitilmiş bir adamdı. O bir anda hayalet olabilirdi… Onsuz ne yapacaktı? Nasıl yapardı? İçinden kendisini bir kerecik olsun araması için dualar ediyordu. Keşke arasaydı…

Ve Akın onu aramadı…

Gamze boşu boşuna telefonuna bakıyordu. Gözleri hep telefonundaydı. Cevapsız bir arama olup olmadığını görmek için belli

aralıklarla mutlaka ekrana bakıyordu. Fakat telefonu sürekli yanındaydı. Cevapsız bir arama olması imkânsızdı. O da bir daha Akın'ı aramamıştı. Eli gitmiyordu. Onun bir anda kendisinden vazgeçmiş olması canını çok acıtıyordu. Tekrar tekrar son konuşmalarını aklından geçiriyor, onu neden evden ve hayatından gitmeye zorladığını anlamaya çalışıyordu. İstenmiyor olmak genç kadını çok kırmıştı. O anda istenmediğini düşünmüştü. Bebek de olmayınca… onun buna sevindiğini sanmıştı. Onu kendi elleriyle uzaklaştırdığını düşündükçe, midesi buruluyordu. Uzaklaştırmak ne kelime! Adamı kovmuştu! Hem evinden hem de hayatından! Keşke o anda üzüntüsüne hakim olabilseydi! Keşke o anda sadece evden çıkıp gitmesini isteseydi. Keşke kafasını ve duygularını dinlemek için ondan biraz süre isteseydi! Oysa ne yapmıştı? Adamı kovmuştu… Hem de hayatından! Hayatında olmasına en çok ihtiyaç duyduğu kişiyi hayatından çıkartmıştı! Ondan bir saat bile ayrı kalamayan kendisi değil miydi? Kendi kendine bu işkenceyi neden yapmıştı?

O gün çok kötü geçti. Hiçbir haber yoktu. Neredeyse yaprak kıpırdamayan berbat bir gündü. Babası ile kardeşi ertesi gün, yani Cuma sabahı Afyon'a doğru yola çıktılar. Akın ile o gün tanışalı tam bir hafta olmuştu. Üzüntüyle bu ayrıntıyı hatırlarken, babası ile kardeşini yolcu etti. Onlar Afyon'a gidip genç kızın eşyalarını toplayacaklardı. Annesi ise gitmeyip kalmakta ısrar etmişti. Nedense İstanbul'da kızının yanında bulunmak istemişti. Genç kadın annesinin tavrında da bir yumuşama ve sevgi belirtileri hissetse de, şimdilik yalnız kalmayı tercih ediyordu. Konuşmak istemiyor, yemek bile yemeyi canı çekmiyordu. Eğer annesi evde olmasaydı, bir lokma bile yiyemeyecekti. Boş gözlerle televizyona bakıyor, annesinin sorularına kısa ve üzgün cevaplar veriyordu. Adeta kendi kendisine işkence ediyordu.

O gün hiç aklında olmayan birisi geldi. Seval ve adamları yine bir minibüs ve bir kamyonet eşliğinde gelmişti. Gamze onun güvenlik işlemleri için geleceğini unutmuştu. Genç kadının içinde bulunduğu durumdan habersiz olan Seval, mesafeli tavrıyla onu selamlamış ve hazırlıklarının tamamlandığını, evin müsait olup olmadığını sormuştu. Genç kadın çaresizce bunu onayladı. Belki bir şeylerle meşgul olmak iyi gelirdi.

Bir anda eve bir sürü kişi doluşmuştu. Evdeki her köşe bucak özel güvenlikli cihazlarla donatılıyordu. Güvensiz olan camlar söküldü. Yerine daha güvenli ve ses geçirmez camlar çerçeveleri ile birlikte takıldı. Güvenlik kameraları hızla yerlerine vidalandı. Birileri de kabloları belli olmayacak şekilde çekiyordu. Bir başka araçtan gelenlerle birlikte en az on kişi çalışıyordu. Genç kadın Seval'den hoşlanmasa da işini iyi

yaptığının farkındaydı. Ev adeta şantiyeye dönmüştü. Plaka okuyan ana giriş kapısı, anormal bir hızla yerine monte edilirken, iki genç kadın da durmuş, bu işlemi seyrediyorlardı. Ellerinde birer neskafe vardı.

"Akın'ı… bu ara… hiç gördün mü?" diye sordu Gamze biraz çekinerek Seval'e. Seval bir şey belli etmeyen yüz ifadesiyle başını iki yana salladı.

"Hayır! O günden sonra bir daha görmedim. Sadece telefonla konuştuk. Beni bir ara kahve içmek için arayacaktı ama ses seda çıkmadı. Ne oldu? Gittiğini haber vermeden ortadan mı kayboldu?" Sesinde alay yoktu. Gamze hafifçe yutkunarak başını salladı. Adamın onunla birlikte olmaması içini biraz rahatlatmıştı.

"Evet! Onun gibi bir şey!"

Seval sessizce durmuş, çalışan işçileri izliyordu. Soğuk hava yüzünden ellerindeki fincandan ve ağızlarından buhar yükseliyordu. Sonra esmer kadın gözlerini Gamze'ye çevirdi. O da dişlerini sanki hafifçe sıkmıştı.

"Akın… hayatımdaki en güzel şeydi…" dedi yavaşça. Ne kadar soğuk bir iş kadını gibi dursa da gözleri buğulanmıştı bir miktar. Belki de sıcak içecek ve soğuk hava öyle görünmesine sebep oluyordu… "Ömrümde onun kadar hayata pozitif bakan birisini görmemiştim. Bizim meslektekiler için tam tersi olur. Neşesine, enerjisine, insan sevgisine hayran kalmıştım…" İç çekti. "Onunla bir zamanlar sevgili olduğumuzu anlamışsındır sanırım?" dedi yavaşça.

Gamze başını salladı…

"Tabii bu senin için önemli olmamalı!" dedi Seval bu sefer hafif bir alayla. "Akın senin başkasını sevdiğini, ikinizin sadece arkadaş olduğunuzu söyledi!" diye ekledi sonra.

Gamze yine onaylarcasına başını salladı… Gözlerindeki acıyı gizlemek için neskafesini hızla dudaklarına götürdü.

"Ama sanırım bu doğru değil ha?" diye açıkça sordu bu sefer kadın. Ona kanmamış gibi bir hali vardı. Gamze sesini çıkarmadı. "Doğru olmadığını anlamıştım zaten…" diye mırıldandı Seval. "Akın'ı görüp de başka bir erkeği sevmeye devam etmek çok zordur. Bunu ben de denedim…" İç çekti. Gözleri… Gözleri sulanmıştı sanki! "O harika bir adamdır… Sevilmeye layık… Yapmacıksız, doğal… Ne yazık ki onu elimde tutamadım. Keşke… Keşke bana da sana baktığı gibi bakabilseydi!"

Gamze başını kaldırıp onun dalgın gözlerine baktı.

"Bana nasıl bakıyor ki?"

Seval minik bir nefes daha alıp hemen eski mesafeli haline döndü. Kaşları çatılmıştı. "Bunu sen göremiyorsan ben nereden göreyim ki? Şimdi işimize bakalım. Şu kapının yanına bir de…" diye devam ederek anlatmaya başladı ama Gamze onu dinlemiyordu. Akın'ın kendisine nasıl baktığını merak ediyordu… Sevgiyle mi? İlgiyle mi? Dostça mı? Cinsel olarak beğenen bir âşık gibi mi? Yattığı kadına koruma içgüdüsüyle yanaşan bir erkek gibi mi?

O gün çok hareketliydi. Akşam geç saatlere kadar sürmüştü yenileme işlemi. Birkaç ufak tefek iş kalmıştı. Onları da bir ara gelip yapacaklardı. Genç kadının parmak izleri ve göz retinası taraması alındı. Her şey o kadar mükemmel olmuştu ki, ev adeta canlı bir mahlûka bürünmüştü. Dış kapı daha hızla açılırken ve kapanırken, güvenlik kameraları daha güçlü ve dikkatli bir personele dönüşmüştü. Akıllı güvenlik sistemi evin her yerine donatılmıştı. Gamze'ye bir sürü de kullanma kılavuzu bırakıp giden Seval, giderken bir an duraklamış ve kendisinden beklenmeyecek bir şey söylemişti.

"O iyi bir adam… Aklın varsa elinden kaçırmamaya bakarsın!"

Gamze'nin içinde bulunduğu ruh halini çok iyi anlıyordu. Çünkü bir zamanlar kendisi de aynı boş, anlamsız hayata düşmüştü. Hem de aynı erkek yüzünden…

Genç kadın ne yapabileceğini bilse, bu öneriyi dinleyecekti ama ne yapacağını bilmiyordu ki! Adama erişemiyordu bile… Telefonlarını açmayan birisine ne diyebilirdi?

Bir gün sonra ise dayanamayıp elini yine telefonuna atmıştı. Önce Akın'ın numarasını çevirecek gibi oldu. Sonra vaz geçti… Onun kendisini aramaması sessiz bir mesaj olabilirdi. Aslında tüm gece telefonun çalmasını ummuştu. Sabah olduğunda ise endişeyle telefon ekranına bakmıştı. Oysaki doğru düzgün uyumamıştı bile! Konuşmak isteseydi mutlaka arayacağını biliyordu! Demek ki konuşmak istemiyordu? Onu ilk aradığında genç adamın telefonunun yanında olmaması mümkündü ama daha sonra baktığında da mı telefonu numarasını ekranda görmemişti?

Ama onu öyle çok merak ediyordu ki… Ve öyle bilinen bir özlem değildi bu! Onu… onu çok özlüyordu. Kaan ile ayrıyken kendi işine gücüne yine bakabilmişti. Hayatına devam edebilmişti. Oysa şimdi canı hiçbir şey yapmak istemiyor, aklı hep onunla meşgul oluyordu. Neredeyse her dakika aklındaydı. Aranmayışı canını öyle yakıyordu ki, ağlayamıyordu bile… Adamı küstürdüğünü bilmesine rağmen, içindeki

ümide engel olamıyordu. Ve hayal kırıklığına… Neden aramıyordu?

O öğlen, merakına iyice yenildi. Karar vermişti. Onu arayacaktı… Hiç değilse ondan bir haber alırdı. Hakaret etse bile razıydı… Birazcık şikâyet etse… Kendisine öfkeyle karışık sızlansa da olurdu… Sesini duymaya ihtiyacı vardı. Onunla konuşmaya ihtiyacı vardı. Belki birkaç kelime konuşsalar, belki aralarındaki sorunları halletmeye başlayabilirlerdi. Tüm ümidi onun hâlâ kendisini istiyor olmasındaydı. İstiyor olsa iyi olurdu… Yoksa dakikaları bile geçiremezken, onsuz saatleri ve günleri nasıl geçecekti?..

Telefonundan onun numarasını buldu. Aslında artık ezbere biliyordu. Yeşil düğmeye bastı. Kalbi deli gibi atıyordu. Ona ne söyleyecekti? Dün olanlar hakkında ne diyebilirdi? Kendisini savunmak için Türkçede binlerce kelime vardı ama bir tanesi bile derdini anlatmaya yeterli gelmeyecek gibiydi.

Telefondan aranılan kişiye erişilemediği sinyalini alınca, hayal kırıklığı içinde yüzü düştü. Biraz ileride oturan annesi ise sessizce onu izliyordu. Kızının çektiği acıyı görebiliyor ama bir türlü onu avutacak bir şey yapamıyordu. Sözleri bile yeterli gelmiyordu.

Gamze bu sefer başka bir numarayı buldu. Yavaşça arama düğmesine bastı. Telefon çalmaya başlamıştı. Bu iyiydi. Hiç değilse onunla konuşurdu. Belki o nerede olduğunu biliyor olabilirdi. Zaten büyük ihtimalle Ankara'ya gitmiş olmalıydı. Başka nereye gidebilirdi ki? Belki de İzmir? Doğan ve Tamer İzmir'e dönmüşler miydi acaba?

"Alo?" dedi sesini berraklaştırmaya çalışarak. Gözleri annesine kaydı. Henüz annesiyle geçmiş hakkında ayrıntılı bir şekilde konuşmamışlarsa da, onun kendisine eskisinden çok daha yakın olduğunu hissedebiliyordu. Akın genç kadının hayatında hiç önemli bir şey yapmamış bile olsa, ailesini kendi tarafına yönlendirmişti. Bu bile yeterdi. Doktor Hale'nin odasındaki konuşmadan sonra annesi çok değişmiş, hatta… hatta babası bile kendisine ılık davranmaya başlamıştı. Babasının Afyon'a gitmeden önce kendisini öpecekmiş gibi bir an duraklaması, öpmese bile acemice niyetlenmesi, Gamze'yi çok şaşırtmıştı. Onun çekindiğini anlayan genç kadın da kendisi uzanıp babasının yanağına minik bir öpücük kondurmuş ve ona iyi yolculuklar dilemişti. Adam bu öpücüğe hiç itiraz etmediği gibi arabaya bindiğinde gözlerinde hoş bir ışık, dudaklarında alışık olunmayan minik bir tebessüm vardı.

"Alo? Gamze!" dedi karşıdan Tahir.

"Merhaba Tahir… Nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasısın?"

"Eh… İyi diyelim iyi olalım…" Bir an sustu. Konuya giriş yapamayınca, aklındaki diğer şeyi sordu. "Güney de iyi mi?"

"Evet, yemeğe indi aşağıya…" Genç adam fazla uzatmadı. Konuya doğrudan girdi. "Ne oldu Gamze? Bir sorun mu var?"

"Şey… Öylesine arayamaz mıyım?" diye minik bir itiraz yaptı genç kadın.

"Ararsın elbet ama bence bu öylesine bir arama değil. Anlatsana?.."

"Tahir… Ben… Kaan'dan ayrıldım!" diye mırıldandı genç kadın.

Adamın bunu beklemediği, bir süre duraklamasından belliydi. "Şaşırmadım!" dedi gerçi. Duraklamasının sebebi demek ki başkaydı. "Fakat düşündüğümden çabuk oldu! O adamın sana göre olmadığını hepimiz fark etmiştik Gamze! İşine karışıp ukala durumuna düşmemek için bir şey diyemedik!"

"Ondan hoşlanmadığınızı biliyordum… Özellikle Akın'ın…"

"Dinle… Bu hoşlanıp hoşlanmama meselesi değildi. O iyi bir adam değildi Gamze. Evet, yakışıklı ve iyi konuşan birisiydi ama aynı zamanda iki yüzlü ve fırsatçı birisiydi. Uyuşturucuya sandığından daha fazla tutkundu. Bilmediğin şeyler var…"

"Hakkında araştırma yaptınız, değil mi?" dedi Gamze sıkıntıyla. Ama buna artık eskisi kadar kızamıyordu.

"Gamze… Sen hayatımıza girdiğin andan itibaren bizim sorumluluğumuzda oldun! Bu tip şeyleri hoş karşılamadığını ve bizleri eski kafalılıkla suçladığını biliyorum ama biz buyuz… Kendimizi değiştiremeyiz… Akın'ın tırnağı kırılsa bizim canımız acır… Tamer'in bebeği hastalansa bizim de kalbimiz sıkışır! Bizler bir bütünüz… Bütün olmasaydık arkadaş olamazdık! Ölüme el ele atılamazdık! Birbirimize güveniriz ve her birimizin bir diğeri için en iyisini yapacağını biliriz…"

Genç kadın dudaklarını ısırdı. Gözleri sulanmıştı… Akın da öyle yapmıştı demek ki! O parayı karşılıksız Kaan'a vermişti… Bu miktardaki bir parayı sır olarak saklamış, kendi kendisini yüceltmeye çalışmamıştı. Kendi iyiliği için olduğuna emindi artık. Ve evlilik sözleşmesi… Kendisinin bile aklına gelmeyecek bu önemli detayı sırf kendi güvenliği ve geleceği için planladığına yürekten inanıyordu artık. Üşenmemiş, noter onaylı belge için uğraşmıştı. Ve kendi güvenliği için, evin her yerini adeta bir teknoloji merkezine dönüştürmüştü… Kendi güvenliği için

üşenmemiş, günlerce onunla yolculuk etmişti. Soğukluğuna, kibrine, öfkesine, mızmızlanmasına dayanmıştı… Hatta kendisini arzulamasına rağmen ve bir kadının yakınlığına çok açken, elinde imkân da varken, koynunda çöreklenen kadına doğru düzgün elini bile sürmemişti.

"Tahir… Bunları biliyorum…" dedi gözyaşları içinde.

"Gamze? Sen ağlıyor musun?" diye sordu Tahir yavaşça. Sert sesi yumuşamıştı sanki.

Gamze çocuksu bir şekilde burnunu çekti. "Hayır!" dedi minik bir yavrucak gibi… Acısına doyamayan bir bebek gibi sesi içliydi…

"Yapma lütfen! Gamze! Ne var şimdi ağlayacak? Ne oldu? Bana açıkla hadi!"

"Tahir… Ben… ben Akın'ı da kaybettim…" dedi boğulurcasına. Gözyaşları artık dalga geçer gibi çenesinden damlamaya başlamıştı.

Karşıdaki sessizlik dayanılmayacak boyuttaydı adeta. Genç kadın duvardaki saatin tıkırtılarından nefret etmeye başlamıştı. Oysaki duyulmayacak kadar hafifti. Annesinin kendisine uzattı kâğıt mendili aldı.

"Nasıl kaybettin?" diye sordu adam ağır ağır.

Gözyaşlarını ve burnunu silen Gamze iç çekti. "Kaybettim işte… Anlatamam şimdi… Sadece Akın gitti! Senin yanında olmadığı da belli oluyor!"

"Değil…" diye mırıldandı Tahir düşünceli bir sesle. "İki gündür hiç telefonlaşmadık."

"Ondan… haber alırsan… beni arar mısın? Daha da iyisi… beni aramasını söyler misin? Seni dinler!"

"Sen niye aramıyorsun?"

"Onu… Onu kırdım. Telefonlarıma cevap vermiyor. Bugün de telefonu çekmiyor sanırım. Uzak bir yerde olabilir…"

"Ben sana dönerim Gamze. Sen şimdi sakin ol ve kendini toparla. Sen hayatta tanıdığım en güçlü kadınlardan birisin. Kendini bırakma hemen. Aranızda ne olduysa eminim kolayca halledilebilecek bir şeydir. Akın kolay kolay kimseden vaz geçmez!"

Gamze dudaklarını ısırırken, hâlâ ağlıyordu. Göz çukurlarını silerken çocukça mızıldandı. "Benden… vaz geçti! Suç onun değil! Suç tamamen benim! Ama konuşamazsam… nasıl özür dilerim?"

"Tamam! Ben ona erişmeye çalışacağım," dedi adam anlayışla. "Ama o isterse bir hayalet olabilir. Erişmemizi istemezse eğer yapacak bir şeyimiz olamaz. Telefonundan yerini bile tespit edemeyiz. Belki biraz

yalnız kalmak istiyordur?"

"Buna izin verme Tahir! Lütfen! Günler geçtikçe… benden daha da kopabilir!"

"Elimden geleni yaparım Gamze. Biraz süre alacaktır. Haber aldığım ilk anda seni ararım tamam mı? Seni aramasını da söylerim! Görüşürüz…"

Genç kadın o görüyormuş gibi bilinçsizce başını salladı. "Teşekkürler. Görüşürüz…" Sonra da telefonu kapandı

Annesinin uzattığı yeni mendili aldı. Gözleri ıslaktı. Sonra… sonra Asuman Hanım yavaşça uzandı. Kızını kedi güvenli göğsüne çekti. Gamze de ona sığındı hemen… Minik hıçkırıklarla uzun süre ağladı. Annesinin saçlarını okşayan eli bile içini teskin etmiyordu. O bir tek kişiyi istiyordu yanında… Bir tek kişinin sevgisine ve sıcaklığına muhtaçtı. Gözlerini yumdu sımsıkı…

Garip ki tüm üzüntüsüne rağmen minik kalbi Akın'a duyduğu sevginin mutluluğuyla dolu doluydu.

Bu sıkıntılarla gün geçti. Yeni bir telefon gelmemişti. Sadece babası ile kardeşinin Afyon'a sağ salim vardıklarını öğrendikleri telefon gelmişti. O da babası annesinin cebini aramıştı. Kendi cebi suskun, aynı Akın gibi küstü adeta. Bir kere bile çalmamıştı.

Elbette genç kadının hayatındaki karmaşa hemen yoluna girmeyecekti. Kaderin ona daha başka oyunları da olduğu belliydi. Bunu ertesi gün akşam fark etti. Hiç beklemediği bir haber ile inanılmaz bir şok yaşamıştı…

Ertesi gün akşam… televizyonda gördüğü bir haber ile irkildi. Asuman Hanım da hayretle doğrulmuştu. İki kadın da nefeslerini tutarak spikerin sözlerini tam anlamaya çalışıyorlardı.

"*Evet sayın seyirciler!*" diyordu bayan spiker. "*Ülkemizin tanınan modellerinden Kaan Aydınoğlu, bugün evinde ölü bulundu!*"

Genç kadının eli ayağı kesilmişti.

Elinde kemirip durduğu elma, parmaklarının ucundan yere düştü. Anlamsız bakışlarla ekrandaki görüntüleri izliyordu. Kaan'ın birkaç görüntüsü eşliğinde haber veriliyordu. Hatta kendi resmi de ekranda gezinmişti.

"*Dünyaca ünlü model Gamze Çetin ile bir ilişkisi olduğu öne sürülen Kaan Aydınoğlu, üç yerinden kurşunlanmış olarak bulundu. Silah seslerini duyan görgü tanıkları, olay yerine koştuklarında, yüzleri kar*

maskeli iki kişinin havaya ateş açarak kaçtığını gördüklerini söylediler. Sitenin güvenlik kamerasına da takılan kişilerin orta boyda ve spor giyimli oldukları gözüküyor. Yaşlarının yirmi, yirmibeş arasında oldukları tahmin edilen kişilerin eşkâlleri belirlenemedi. Polis bu haince saldırı hakkında araştırma yapıyor. Bunun bir alacak verecek hesabı olduğu tahmin ediliyor. Bilindiği üzere Kaan Aydınoğlu bir süre önce uyuşturucu bulundurmaktan hapse girmiş, altı hafta içeride kaldıktan sonra, suçun niteliği göz önüne alınarak tutuksuz yargılanmak üzere birkaç gün önce serbest bırakılmıştı. Uyuşturucu mafyasının bu cinayetle ilgili olabileceği yapılan tahminler arasında. Kaan Aydınoğlu çevresinde sevilen ve sayılan bir modeldi. Onun her zaman dürüst ve insan sevgisi ile dolu olduğunu söyleyen yakın çevresi, bu korkunç cinayete bir anlam veremediklerini vurguladılar. Elazığ'da uyuşturucu ile yakalanmış olmasının da bir tuzak olduğu savunuluyor..."

Genç kadın daha fazlasını duyamadı… Tüm algılama yeteneği gitmişti. Gözünün kıyısından bir damla yaş döküldü.

Kaan… Kaan ölmüş müydü? Buna inanamıyordu! Her ne kadar ona kızgınsa da… onu bir zamanlar sevmişti. Onunla el ele tutuşmuş, gözlerinin içine bakmıştı. Birlikte hoş zaman geçirmişlerdi. Onun için ağlamış, onun için üzülmüş, onun için endişelenmişti. Çocuğunun babası olduğunu düşünmüştü. Hayalindeki adam olmadığını, gerçek yüzünü sonunda gördüğünü bilmesine rağmen, onun için üzülmeden edemiyordu. Ve o ölmüştü… Bu o kadar inanılmazdı ki!

Ağlaması arttı. Aslında bu kadar ağlamasını gerektirecek bir şey de yoktu… Onun ölümü, içinde Akın'ı kaybetmek kadar bir acı yaratmamıştı. Sadece öldüğüne inanamadığı için çok etkilenmişti. Daha iki gün önce yanında olan ve capcanlı olan birisinin öldüğünü duymak, elbette ki insanı çok etkiliyordu.

Kaan… Yakışıklı, uyuşturucu müptelası, yalancı Kaan…

Onun kişiliği de yüzü gibi güzel olsaydı bunların hiç birisi olmayacaktı. Kalbi Akın'ın sevgisiyle kaynamaya başlamayacaktı… Belki de evlenip mutlu olacaklardı? Birilerinin kendisini vurmasını ve ölmesini sağlayacak aptallıklar yapmamış olacaktı. Akın da tıpkı Doğan, Tamer veya Tahir gibi erişilmez ve iyi bir dost olarak hayatında sade bir yer kaplayacaktı. Akın'a her bakışında Kaan'daki eksiklikleri görmeyecekti.

Telefonu çalınca bile önce duymadı… İçli içli ağlarken düşüncelerine dalmıştı. Sonra annesinin uzanıp telefonu aldığını gördü. Kendisine uzattığını fark etti. Kadın bir şeyler söylüyordu donuk bir sesle

ama ne dediğini tam anlamıyordu. Kulakları uğulduyordu. Titreyen parmaklarını uzattı. Telefonu aldı. Ekrandaki isme bakmadan konuşma düğmesine bastı. Kulağına götürdüğünde hâlâ ağlıyordu. Kaan yüzünden tüm hayatı değişmişti. O şimdi çekip gitmişti… Kendisini burada kaderiyle baş başa bırakmıştı.

"Alo?" dedi hıçkırarak. Kendisine engel olamıyordu.

Karşıda derin bir sessizlik oldu önce. Sonra sakin ve güzel bir erkek sesi adını fısıldadı.

"Gamze! Ben… Akın!"

15. BÖLÜM

Akın kendisini anlatmaya çalışacak bir adam değildi. Hele başkasını yaptıklarıyla kötüleyecek ve kendisini haklı duruma düşürecek bir adam hiç değildi. O yüzden Gamze'nin evinde Kaan'a yumruğunu vurduktan sonra, genç kadının suçlayan gözlerini görmek canını çok yakmıştı. Kendisini gerçekten kötü hissetmişti.

Akın bunun için Gamze'yi suçlamıyordu elbette. Onun Kaan'ı ne kadar çok sevdiğini kendisinden daha iyi hiç kimse bilemezdi. Adam için haftalarca cezaevine taşınmış, ona en iyi avukatı tutmuş, çocuğuna hamile olmayı göze almıştı. Dahası… ve daha da acısı… onu kurtarması karşılığında kendisiyle yatmıştı. Böyle bir teşekkürü hak etmemişti… Kendisini bu konuda her zaman rahatsız hissedecekti. O gecenin çok güzel olduğunu inkâr edemezdi. Gamze'nin bile ilk sevişmesi olmasına rağmen memnun kaldığını biliyordu. Ancak sonrasında olanlar kontrol edilemez şeylerdi. Gerçi Gamze o geceden pişmansa bile bunu hiç hissettirmemişti. Hatta pişman değilmiş gibi bile gözükmüştü. Akın'ı asla huzursuz etmemişti.

Şimdi de nasıl olup da kadının cazibesine kapıldığını düşünüyordu. Genç kadının her zaman Kaan'a ait olacağını nasıl da görmezden gelmişti? Keşke bebek konusunda onu o kadar zorlamasaydı! O kadar acele etmişti ki, doğal olarak genç kadın da o bebeği istemediğini düşünmüştü. Evet, esas olarak bu bir gerçekti ama bunun, çok istenen bir şeymiş gibi gözükmesi iyi olmamıştı. Kendisi aslında bebeğe karşı değildi ki. Sadece Kaan'dan olması onu huzursuz ediyordu. Hatta bebeğin varlığına rağmen bile Gamze ile evlenmeyi cidden düşünmüştü. Cezaevinde Kaan'a söyledikleri gerçekti. Karnındaki çocuğa rağmen onunla evlenecekti. Tabii o şansı da kaybetmişti. Ve gerçekten de kendisini Gamze'nin yerine koyduğunda hiç de hoş bir manzara görmüyordu. İki sevgiliyi evlendirmeye uğraşan biri gibi durmasına rağmen, bir yandan da gizlice kuyularını kazan bir hain gibi gözükmüştü. Ve Kaan işi çok iyi çekip çevirmişti. Adam iki ayağı üzerinde çok güzel yalan söyleyip, kendisini haksız duruma düşürmüştü. Ona evlilik sözleşmesinin önemini bile anlatamamıştı.

Evden çıkmadan önce geç kadını gözlerindeki ifade hiç aklından

çıkmıyordu. Ve son sözleri…

"*Ben seni arabama aldığımda zaten bu aptalca maceraya kendimi atmıştım Akın! Şimdi… Lütfen git! Git buradan! Sadece buradan değil… Hayatımdan da çık git!*"

Bilmeden onun hayatına müdahale etmişti. Onun iyiliğine sanarak yaptığı şeyler, kadını çok üzmüştü. Ve sonunda dersini almıştı… Açıkça kovulmaktan ziyade… genç kadının gözlerindeki acı genç adamı mahvetmişti. Güvendiği bir adamın kendisini sırtından bıçakladığını hisseden, çocuğu olmayacağını öğrenen, acılı bir kadının bakışlarıydı onlar…

Şu vardı ki hayatındaki insanların çoğuna felaket getiriyordu…

Kovulduktan sonra bahçeye çıktığında, Gaye peşinden koşup gelmişti. Onun ne söylediğini bile tam hatırlamıyordu. Dikkatini veremiyordu. Üzgündü… Kendisi de yaralanmıştı. Onu sevdiğini bile açıklayamamıştı… Her şeyi onun için yaptığını bile anlatamamıştı… Onun mutluluğu için kendi mutluluğunu görmezden geldiğini nasıl söylerdi? Asla kendisini savunabilen birisi olmamıştı zaten! Asla küçük açıklamalarla kendisini küçük düşürmezdi… Karşısındakinin kendisine inanması için sözlere ihtiyaç duymamasını beklerdi… Açıklamaktansa gözleri ile konuşmayı tercih ederdi. Ve… Gamze kendisini, niyetini anlayamamıştı!

Başkasını seven bir kadından ne bekliyordu ki?

Yine Kaan'ı tercih etmişti. Kendisini göndermiş… Kaan ile kalmıştı. O tercihini yapmıştı… Seçimini belli etmişti! Zaten hiçbir zaman listede değildi. Sadece bir gecelik bir beraberlikten sonra ona sahip olabileceğini nasıl düşünmüştü?

Üzgün bir halde ve nasıl yaptığını bilmeden, arabası ile doğruca otele gitti. Yukarıya çıkıp eşyalarını hazırladı. Bu şehirde bir dakika bile kalamazdı. Onun burada yaşadığını ve… ve onların çok yakında evleneceklerini bilerek… kalamazdı. Aşkın bu kadar kötü bir yük olduğunu böyle acı bir şekilde mi öğrenecekti? Omuzları bu yükü taşımakta zorlanıyordu. Odasına çıkınca gücü kesilmiş, önce yatağına oturmuştu. Boş gözlerle yerdeki bir noktaya bakıyordu. Tıpkı o gece Gamze'nin gelip de onu üst katta gördüğü geceki gibiydi. Dirseklerini dizine yaslamış, seksi siyah saçları dağınıkça yüzüne dökülmüştü. Gözleri donuktu… Ağlayan erkeklerden değildi o! Dişleri sıkılıydı… Sızlanan erkeklerden değildi o! Ama o anda kanser olmazsa, bir daha olmayacağını da biliyordu… O kadar fazla acısı vardı.

Gamze onu değil… Kaan'ı tercih etmişti.

"*Git… Ve bir daha da gelme…*"

Bu son cümle hiç aklından çıkmıyordu. Telefonu çaldığında dönüp bakmadı bile… Kim arayabilirdi ki? Hiç de konuşacak hali yoktu. Ama telefon sesi onu biraz kendisine getirmişti. Yerinden doğruldu ve birkaç parça eşyasını topladı. Telefon yeniden çaldığında ise banyoda yüzünü yıkıyordu. Sonunda içeriden gelen ses sustu. Toparlanma işi tamamen bitince, gidip komodinin üzerindeki telefonunu aldı. Kimin aradığını görmek için ekranına baktı isteksizce…

Gamze'mi?

Gözlerini kısarak düşündü bir an… Gamze niçin kendisini aramış olsundu ki? Onun arayabileceğini düşünemiyordu. Olsa olsa Gaye veya Asuman Hanım, kızının telefonundan kendisine erişmeye çalışıyor olabilirlerdi. Şu anda onlarla da konuşmak istemiyordu. Belki onlar da bu evlilik sözleşmesine veya Kaan'ı yumruklamasına kızacaklardı? Telefonunu sinirli bir hareketle iç cebine attı.

Bu iş bu kadardı…

Altı günlük Gamze Çetin macerası bitmişti.

Onun hiç değilse o yalancı serseri tarafından mutlu edilmesini umdu. Elinden ancak bu gelebilirdi. Aklından Kaan'ı sık sık kontrol etmek ve kadına karşı davranışlarını denetlemek geçiyorsa da bunu yapmaya hakkı olmadığını biliyordu. Ayrıca, kırgın kalbi yüzünden bir isteksizlik de vardı. Gamze bu yaşına kadar kendisini korumayı becermişti. Bundan sonra da koruyabilirdi. Acılar çekse bile bunlardan ders alıp bir daha Kaan gibi erkekleri kendisine yaklaştırmazdı.

İnşallah!

O aslında özünde iyi niyetli ve saf bir kadındı… Ciddi iş temposu yüzünden özel hayatını erkeklerin dışında geliştirmişti. Kaan onun bu açığını iyi yakalamıştı.

Kiralık arabanın anahtarını lobiye bırakıp hesabını kesti. Sonra çağırılan bir taksi ile havaalanına gitti. Nereye gideceğine henüz karar vermemişti. Camdan dışarıyı izlerken, hâlâ yağan soğuk yağmurun, içindeki sıkıntıyı daha da arttırdığını düşündü. Yıllar var ki ağlamamıştı. Bir erkek olarak ağlamamayı gurur yaptığından değildi. Sadece çocukluğundan beri ağlayamayacak kadar çok bilenmişti. Oysa şimdi sanki gökyüzü kendisinin yerine ağlıyordu. Kararan ruhu da ağlıyordu. Kupkuru gözleri ise artık gülmüyordu… Neşesi hiç bozulmayan adamın neşeli lacivert gözleri gece gibi soğuktu şimdi…

Hayat ne garipti? Hayatı boyunca sadece tek bir kadını sevmişti ve şimdi de o kadından elinden geldiğince çabuk uzaklaşmak istiyordu. Uzaklaşmalı ve gerçekten yeni bir hayata başlamalıydı. Yeni bir hayatın nasıl olacağı konusunda ise hiçbir fikri yoktu.

Aldığı bilet Antalya'ya oldu. Doğan'ın Side'de bir oteli vardı. Birkaç gün orada dinlenmeye ve ne yapacağını gözden geçirmeye karar vermişti. Bir miktar parası vardı. Bu para ile rahatlıkla geçinebilirdi ama boş durmak ona göre değildi. En iyisi bir işe girişmekti. Kıbrıs'taki kumarhanede de küçük bir payı vardı. Diğer üçü gibi payı fazla yüksek değildi. Zaten o işe de onların zorlaması ile ortak olmuştu. Arkadaşlarının her zaman kendisini düşünmesi ve destek olması içini ısıtıyordu. Eğer o pay da satılırsa rahatlıkla yeni bir iş kurabilirdi. Bu işi ortak kurup kurmayacağına karar veremiyordu. Tek bildiği askerlikti… Tek bildiği savaş sanatıydı… Ticaretten anlamazdı. Diğerleri gibi aynı zamanda ticaret bilgisi olan bir işadamı değildi. Eğer bu güne kadar iyi para kazanmışsa, bu hep onların sayesinde olmuştu. Özellikle Doğan ile birlikte kazandıkları ödül paraları hep bir yatırıma dönüşmüştü.

Bir keresinden çok yüksek bir şekilde ödüllendirilmişlerdi. Bir suç örgütü devlete ait bir milyar dolarlık devlet tahvilini çalmıştı. Önemli olan tahvillerin değeri değil, devletin bu hırsızlıkla karizmasının çizilmesiydi. Bu iş dördüne birden verilmişti. O sıralarda Tamer daha emekli olmamıştı. Kendisine görevlerde henüz bir şeyler öğretiyordu. Tahvilleri çalanların çoğunluğu yakalanmıştı. Ancak tahviller bulunamamıştı. Nereye saklandığı ise bilinmiyordu. Bir süre sonra ise devlet bunların üzerine çizik atmıştı.

İki hafta kadar sonra Doğan her nasılsa tahvillerin yerini öğrenmişti ve eliyle koymuş gibi onları bulmuştu. Bu başarı üzerine işin maddi değerinin yüzde onu kendilerine ödül olarak verilmişti. Her birine yirmi beş milyon dolar. Tabii gizli ödenekten… Doğan ve diğerleri tüm parayı bir çocuk yurdu yapımına harcamışlardı. Çünkü zaten paraya ihtiyaçları yoktu. Ancak Akın'ın bu parayı tamamen hibe etmesini engellemişlerdi. Sadece beş milyon dolarını yurda bağışlamasını sağlayıp kalan parayla kendi ticari işlerine onu da ortak etmişlerdi.

Bu ortaklıkta kumarhane haricinde bir iki ufak tefek iş daha vardı. İşin doğrusu para ve iş yönetimi onlardayken iyi kârlar elde etmişti. Üstelik dünyayı gezerken ve çok tehlikeli ölümcül işler yaparken, bu kadar yüksek rakamlı olmasa da arada sırada maddi olarak ödüllendirildikleri oluyordu.

Şimdi ise yeterince zengindi. Zengindi ama hiç bir zaman para

ile arası iyi olmamıştı. Lüks alışkanlıkları ve lüks bir hayatı yoktu. Bir tek kadınla bile para karşılığı ilişkisi olmamıştı. Hayatındaki bütün kadınlar onunla sadece Akın olduğu için birlikte olmuşlardı.

Otele akşama doğru yerleşmişti. Antalya'dan Side'ye giderken bir araç kiralamıştı. Kiralama şirketine bir miktar nakit para vermiş, kredi kartı kullanmamıştı. Yoksa yerinin arkadaşları tarafından tespiti an meselesi olurdu. Otel müdürü Hasan Bey bile kendisinin geldiğini bilmiyordu. Kimseye haber vermeden, sakin bir oda tuttu. Kış mevsimi olmasına rağmen odaların neredeyse hepsi doluydu. Ankara'daki yağmur ve doğudaki kar burada etkisini pek hissettirmiyordu. Hava denizden gelen serin rüzgâra rağmen yeterince sıcaktı. Sanki başka bir ülkeye gelmiş gibiydi.

Otelde sürekli seminerler ve toplantılar yapıldığını daha öncesinden biliyordu. O yüzden yer bulduğu için bile şanslıydı. Çok sıkışırsa Doğan'ın özel odasını kullanmaya bile niyetlenmişti. Ama o zaman burada olduğunu diğerleri de öğrenecekti. Şu anda kimseyle konuşmak ve içinde bulunduğu psikoloji ile onlara olanları anlatmak istemiyordu. Hatta biliyordu ki Doğan onun burada olduğunu öğrenir öğrenmez, daha ilk saatte yanına gelmek için yola çıkacaktı. Onu görmek istemediğinden de değildi… Sadece insanları kendi dertleriyle meşgul etmekten hoşlanmıyordu. Doğan buraya gelirse, belki Tahir de haber alır ve peşine takılırdı. Ondan habersiz hiçbir şey olamazdı genellikle… Adamın inanılmaz bir haber alma ağı vardı. Ve Tamer… Eğer üzüntüsünü hissederse, özel uçağına atlaması on dakikasını almazdı.

Oysa şu anda tek istediği… kafasını dinlemek ve… o güzel kadını unutmaktı. Kaan ona dokundukça, adamı öldüresi gelmişti. Gamze ona sokuldukça da kendisini çok kötü hissetmiş ve tek çarenin o çekici kadından bir an önce uzaklaşmak olduğunu çok iyi anlamıştı.

Yemek yedikten sonra serin havada otelin plajına indi. Gece olunca hava ciddi olarak soğumuştu. Fakat bunun farkında değildi. Biraz yürüdükten sonra kafası azıcık rahatlamış olarak odasına geri döndü. Otelin içinde kendisine bakan bir iki kadın müşteriye dikkat bile etmedi. Odasında televizyonu açıp haberleri izledi. Doğuda kar hâlâ hüküm sürüyordu ama çoğu yerde etkisini azaltmıştı. Kazaları seyretti dalgınca… Kocası tarafından öldürülen bir kadının elim hikâyesini dinledi… Sonra hayatında hiç sıkıntı yokmuş gibi dinlediği bu haberlerden sıkılıp televizyonu kapattı. Gözlerini yumdu… Önceki gece neredeyse hiç uyumamıştı… Üzerindeki kıyafetleri ile düşünceler içinde uykuya daldı.

Ertesi gün, içindeki sıkıntı devam etmekle birlikte, artık daha

iyiydi. Erkenden kalkmıştı. Kahvaltısını yapıp biraz oyalandı. Öğleye doğru sırf vakit geçirmek adına Manavgat'a gitti. Orası nispeten daha sıcaktı. Kalabalıktı da… Bir iki kere yaz mevsiminde gelmişti buraya. İnanılmaz sıcak oluyordu yazları. Şimdi ise ağız tadıyla gezilebiliyordu.

Bir mağazanın önünde durdu. Sonra adına hiç dikkat bile etmeden o büyük mağazaya girdi. Giyecek yeni bir şeylere ihtiyacı vardı. Fazla abartmadan üzerine kışlık bir şeyler aldı. Acele etmiyordu. Kendi fiziğine göre bir şeyler bulmak her zaman zordu zaten. Satıcı kızla bir kaç kelime konuştu. Onun hayran bakışlarını fark etti. Oysa kendisi hangi kadına baksa, aklında sadece bir tek kadın beliriyordu. Gamze'nin etkisinden nasıl kurtulacaktı?

Öğle yemeğini de orada küçük bir lokantada isteksizce yedi. Çayını içerken gözleri masanın üzerindeki bir noktadaydı. Kararsızdı. Hâlâ ne yapacağı hakkında bir fikri yoktu. Acaba savcının teklifini kabul mü etseydi? Yeniden mesleğe mi dönseydi? Ne var ki artık adam öldürmek zorunda olmak istemiyordu. Birileriyle uğraşırken başka birilerinin de hayatını tehlikeye atmak da istemiyordu. Yeterince dünyayı gezmişti. Yeterince ölüm görmüştü. Yeni bir hayata başlayacak kadar parası vardı. Türkiye'nin ücra bir kentine gidip orada herhangi bir işe de tutunabilirdi… Araba satabilirdi… Mobilya satabilirdi… Bu arada diğer yatırımlar çalışmaya devam ederdi. Ama bir daha İstanbul'a döneceğini sanmıyordu.

Telefonunun kapalı olduğunun farkındaydı. Bilerek kapatmıştı. Yerinin tespit edilmesini istemiyordu. Hatta Tahir telefon kapalı olsa bile yine de sinyal takibi yapabilirdi. O yüzden şarjını bile çıkarmıştı. Yanına da almayıp otelde bırakmıştı. Şimdi kendisini daha özgür hissediyordu. Bütün öğleden sonra Manavgat'ta oyalandı. Yürüdü, minik alışverişler yaptı, çay içti, yürüdü, yine çay içti… Hava kararmak üzere iken de otele döndü.

Akşam yemeğine gitmemişti. Vakit biraz ilerleyince de bir şeyler içmek için kafeteryaya indi. Bir köşedeki rahat koltuğa oturdu. Genç garson kıza, yeniden yüzünde belirmeye başlayan her zamanki ılık gülümsemesiyle çay söylerken, gözleri geniş ekran televizyondaydı. Televizyonun sesi kısıktı. Ancak keskin kulakları konuşmaların çoğunu yakalıyordu. Haberler başlamıştı. İlk haber Cumhurbaşkanı'nın doğuda bir askeri birliği ziyareti ve onlarla birlikte geçen birkaç saatiydi. Sonraki haber, kar yağışının etkilediği doğu illeri ve kapalı köy yollarında çekilen çileydi. Hamile bir kadını sedye ile kilometrelerce taşımışlardı. Böyle bir anısı kendisinin de vardı. Subay olarak yeni atandığı yıllarda, bir

kasabada komutandı. Hamile bir kadını doğum yapmadan önce şehre götürmüşlerdi. Hem de bazen kızakla bazen de kucakta…

Sonra ekranda tanıdık bir yüz gördü.

Kaan'ın bir defilede çekilen görüntüsüydü. Yakışıklı adam, kendisinden emin bir şekilde yürüyordu. Sonra görüntünün yerine ekrana yakın çekim bir fotoğrafi geldi. İlk anda dikkatini resme vermiş olan genç adam konuşmayı kaçırdı. Ancak ondan sonra ne söylendiğini anladı. Yerinden kalkıp televizyona yanaştı. Yanlış duymuş olabilir miydi?

"*Ülkemizin tanınan modellerinden Kaan Aydınoğlu, bugün evinde ölü bulundu!*"

Akın geri kalan konuşmaların bir kısmını dinledikten sonra gerçek olduğuna iyice emin olmuştu. Aptal herif! Nasıl olurdu da kendisini öldürtecek bir belanın içine girerdi? Hızla döndü. Odasına doğru yürürken aklı deli gibi çalışıyordu. Onu kim öldürmüş olabilirdi? Hem de üç kurşunla! Bu rastgele bir olay değildi. İki kişi olduklarına ve kar maskesi taktıklarına göre planlı bir şeydi. Birisi işi planlamış, organize bir şekilde Kaan'ın evine gelmiş ve onu vurup gitmişti.

Ya Gamze? Genç kadın bu olayı duymuş muydu acaba?

Odasına girerken dişleri sıkılıydı! Gamze onun ölümünü biliyorsa, şimdi perişan olmalıydı! Ve büyük ihtimalle de bu iş için Akın'ı suçluyordu! Hatta Kaan'ı kendisinin öldürtmüş olduğunu düşünüyor bile olabilir! Düşünmüyor bile olsa, onu hapisten çıkartarak ölümüne kendisini sebep olduğunu düşünebilirdi.

Bir kenara koyduğu telefonunu aldı.

Önce pilini taktı. Sonra kapağını kapatıp aktif duruma geçmesini bekledi. Ekran aydınlanınca, Gamze'nin numarasını buldu. Sadece kısa bir an durakladı. Araması gerektiğini biliyordu… Böyle bir durumda arayıp nasıl olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Ona destek olabileceğini pek sanmıyordu ama yine de genç kadının sesini duyup bir kontrol etme ihtiyacı içindeydi.

Telefonun arama düğmesine bastı.

Karşı taraf çalmaya başlamıştı. Endişeli bir bekleyiş başladı. Ona ne diyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Körlemesine arıyordu. Genç kadının davranışlarına göre ne diyeceğini düşünürdü.

Telefon açıldı. Tahmin ettiği gibi Gamze ağlıyordu. Kulağına onun ağlama sesi gelmişti ilk anda. Bu da onun gerçeği öğrendiğini gösteriyordu. Belki de daha önce öğrenmişti? Haber televizyonlara geçmeden önce birisi haber vermiş olabilirdi.

"Gamze…" dedi yavaşça. "Ben… Akın."

Karşı taraftan kısa bir sessizliğin ardından, hıçkırıklar geldi kulağına. Dişlerini sıktı. Sevdiği adam için ağlamasına ikince kere şahit oluyordu. Birincisi Elazığ'da kendisine çarptığı zamandı. Ve şimdi… Zavallı! Kim bilir Kaan'ın ölümüne nasıl üzülmüştü? Onun yerinde olmak istemezdi. Eğer… Eğer Gamze ölmüş olsaydı…

Başını sallayarak bu düşünceyi beyninden sildi. Dişlerini iyice bastırdı. Çene kemiği ağrıdı neredeyse. Kalbinden onu söküp atmalıydı. Bu kadar basitti. Artık Gamze için zerre kadar bile ümidi kalmamıştı. Kaan ölmeseydi, onunla mücadele bile edebilirdi. Aklından geçirmemiş değildi doğrusu… Bugün Manavgat'ta gezerken hep bu konuyu düşünmüştü. Geri dönüp ona gerçekleri söyleyebilirdi. Genç kadını ne kadar sevdiğini… Kendisiyle evlenmesini… Onu Kaan'dan daha çok mutlu edebileceğini… Minicik bile olsa bir şans tanımasını… Yataktaki zevkli birlikteliklerini ömür boyu sürecek bir aşka taşıyabileceklerini… Bunun için aylarca onun kendisini sevmesini bekleyebileceğini… Sadece Kaan ile evlenmeyi birazcık ertelemesini… Yeni bir bebek için acele etmemesini…

Aklından o kadar çok düşünce geçmişti ki! Onun öne süreceği her şarta razı olabilirdi. Ama… Ama şimdi… Her şey tam bir çıkmaza girmişti…

Kaan! Tam da ölecek zamanı bulmuştu! Böylece genç kadını kalbinde sevgisiyle hapsedip gitmişti! Gamze artık onu asla unutamayacaktı! Herkesi onunla kıyaslayacaktı! Kendisine de ona yaptıkları için asla bir şans vermeyecekti.

Yapılacak şey belliydi… Unutacaktı. Uzak duracaktı…

Genç kadın onun sesini duyunca daha da hıçkırmaya başlamıştı. Aklına ne gelmişti acaba? Kesin Kaan'a yaptıkları, onu zorladığı, canını yaktığı ve kim bilir başka neler?..

"Akın!.." dedi genç kadın adeta inlercesine.

Genç adam bir süre sustu. "Gamze!" Ne dese, nasıl dese, ikiyüzlü, riyakâr bir adam gibi gözükecekti. Kaan'a o kadar üzülmemişti. Onun tek üzüntüsü, genç kadının kötü durumda olmasıydı. Dişlerini sıktı. "Ben… Çok üzgünüm!" dedi yavaşça genç adam. Tam da düşündüğü gibi, gerçekten de ne diyeceğini bilemiyordu.

"Evet…" dedi genç kadın hıçkırıkları arasından… Akın onun Kaan için hissettiği acısını, aşkının perişan edici üzüntüsünü algıladı. Kaan ölmüştü ama kuşkusuz artık daha da çok sevilecekti. Bir erkek bir

hayaletle nasıl mücadele ederdi ki? Artık olmayan bir adamla…

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu mesafeli bir sesle..

"Ne… Ne gibi?" Gamze'nin ağlayışı biraz kesilmişti sanki.

"Bilmiyorum! Ne olursa…" Sıkıntılı bir şekilde yutkundu. Oturduğu yerde alnına düşmüş saçlarını bilinçsizce geriye itti. "Eee… Aklına yanlış bir fikir gelmesin sakın?" diye mırıldandı. "Benim… Benim Kaan'ın ölümüyle hiçbir ilgim yok…"

Karşıdan önce bir sessizlik, sonra da azalmış hıçkırıklar arasında şaşkın bir soru geldi. "Neden öyle düşüneyim ki?"

"Ne bileyim! Belki de dedim… Öyle düşünmüşsündür dedim! Geçmişim çok iyi değil ya?"

"Akın… Saçmalıyorsun! Her ne kadar bazı yaptıklarından hoşlanmamış olsam da… böyle bir şey yapabileceğin aklımın ucuna bile gelmez!"

"İyi! Teşekkür ederim!" dedi genç adam yine mesafeli bir sesle. Ona yaptığı her şeyi kendi iyiliği için yaptığını açıklayacak değildi. Zaten artık Kaan'ın gerçek yüzünü gösterme şansı da kalmamıştı.

"Beni… bunun için mi aradın?" dedi Gamze biraz küs bir sesle. "Kendinin yapmadığını açıklamak için mi?"

Akın derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum…" diye konuştu üzgünce. "Aramamalıydım, özür dilerim… Eğer… Eğer yapabileceğim bir şey olursa… beni aramaya çekinme! Eğer benden yardım almak hoşuna gitmezse de… Tahir'i arayabilirsin. O sana her konuda yardım eder."

"Sen… neredesin?" diye fısıldadı genç kadın karşıdan.

"Uzakta!" dedi genç adam gözlerini yumarak. Bu uzaklık bile ona olan özlemini gideremiyordu. Onu kollarına almak ve sımsıkı sarmak için neler vermezdi. Ama… şimdi bu imkânsız olmuştu.

"Gelmeyecek misin… artık?" diye sordu Gamze. Sesi sanki biraz çocukça çıkıyordu. Ağlamak sesini değiştirmişti.

"Gelmem için bir sebep var mı?" dedi Akın ifadesizce.

Gamze bir iki saniye sessizce durdu. "Yok değil mi?"

"Yok!" dedi adam kesin bir sesle. "Sadece senin için üzüldüğümü söylemek için aramıştım. Hoşça kal… Gamze…"

Tam telefonu kapatıyordu ki Gamze onun adını seslendi. "Akın!"

Genç adam aslında daha fazla konuşmak istemiyordu. Kalp

kapıları kapanırken, bunu engelleyecek bir şey olsun da istemiyordu. Onun sesini duymak bile ruhunu huzursuz etmişti. Başka bir erkek için ağlayan bu kadını bir an önce unutmalıydı.

"Ben… sana '*git*' derken… ciddi değildim!" dedi Gamze aniden.

Genç adam bunu duyduğuna şaşırmıştı. Çatılmış kaşlarla elindeki telefona baktı bir an. Gamze şimdi bunu niye söylemişti ki?

"Önemli değil…" dedi sonra yavaşça. "Hayatınıza karışmamalıydım. Üzgünüm. Haklıydın…" Sesi gerçekten soğuktu. Çünkü o anda genç kadının kendisini durdurmak için göğsüne minik elleriyle dokunuşunu ve… göğsünden ittirirken evden ve hayatından kovuşunu hatırlamıştı. Bütün vücudu buz gibi olmuştu yine…

"Kızdığını biliyorum…" Genç kadının ağlaması iyice yok olmuştu. Sesi şimdi de hüzünlü çıkıyordu.

"Gamze… Cidden önemli değil!"

"Özür dilerim… Yeniden… Yeniden görüşemez miyiz?"

Akın derin bir nefes aldı ama bunu karşıdaki kadına belli etmedi. Onunla görüştüğü her gün ölüm demekti. Kaan bir kere ölmüştü. Kendisi ise her gün ölürdü… Kesin bir sesle reddetti. "Hayır!"

Gamze usulca fısıldadı. "Neden?"

"Hayatında daha iyi erkeklere ihtiyacın var Gamze. Bana bir sormuştun hatırlıyor musun? Seninle ilk tanıştığımızda, sana Kaan'ı bırakmanı ve kendine iyi bir adam bulmanı söylemiştim. Sen de bana '*Senin gibi mi?*' diye sormuştun."

"Ve sen '*Ben de sana göre değilim*' demiştin…" diye mırıldandı Gamze.

"Doğru! Ciddiydim… Gördüğün gibi başını belaya sokmaktan başka bir iş yapmadım. Canını sıktım… "

"Ama… hiç değilse… arkadaş da mı olamayız?"

"Artık olamayız Gamze…" dedi Akın donuk bir sesle. "Yeniden başın sağ olsun! Ne olursa olsun, ölsün istemezdim. Hoşça kal…"

Ve telefonu kapattı.

Ona konuşması için zaman vermek istememişti.

Kendisini yatağa bıraktı. Gözlerini yumdu. Bir kolunu alnına dayamıştı. Artık onunla arkadaş kalabileceklerini nasıl düşünürdü? Bu mümkün değildi! Üstelik de ona olan hislerini neredeyse açıklamıştı. Kaan'ı bırakmasını ve kendisiyle yeni bir hayata başlamasını istemişti.

Onunla evlenmek istediğini bundan daha açık nasıl söylerdi? Sadece teklif etmemişti. Onu da Kaan'ın yanında söylemeye utandığı ve Gamze'nin de gülerek tepki vereceğinden korktuğu için teklif etmemişti. Onu sevdiğini anlamış olması lazımdı…

Bu sevgiden bir an önce kurtulmalıydı…

16. BÖLÜM

Kilometrelerce ötede, Gamze'nin nasıl üzüldüğünü bilse, Akın'ın içi belki biraz rahat olabilirdi. Bir sinir boşalması yüzünden, Kaan'ın ölümüne ağlayan Gamze, şimdi de asıl sevdiği erkek için içli içli ağlıyordu. Sessiz hıçkırıkları yüzünden narin omuzları sarsılıyordu. Başı öne düşmüştü. Telefon da elinden kayıp yere düşecekti neredeyse.

Onu kaybetmişti…

Yanında oturan annesine çevirdi yüzünü. Kadının bakışları anlayışlıydı. "Zavallı kızım benim!" dedi yavaşça.

"Beni istemiyor…" dedi Gamze yeniden akan gözyaşlarıyla. "Beni reddetti…"

"Onu sevdiğini neden söylemedin?" Uzanıp onu bir çocuk gibi sarmıştı.

"Sesi… Sesi o kadar soğuktu ki!" Yüzünü annesinin mis kokulu boynuna gömdü. "Anne! Ne yaptım ben? Gittikçe batıyorum… Ben… onun buralarda olduğunu ümit ediyordum. Uzaktayım dedi. İstanbul'da değil. Ankara'da da değil. Eminim… Benden kaçtı… Onu kaçırdım… Ya… Ya başını belaya sokacak bir şey yaparsa?"

"Ne demek bu?"

Gamze başını geri çekip annesinin gözlerinin içine baktı. İri gözlerinin akları ağlamaktan kızarmıştı. "Ya bir çılgınlık yaparsa? Peşinde zaten birileri var… O küçük kızın ağabeyi ile babası…"

"Kızım… O buradan gitmeseydi bile o adamlar yine Akın'ın peşinde olacaklardı. Allah'tan Akın bu konuda profesyonel eğitim almış birisi… Başının çaresine bakacaktır!"

"Korkuyorum…"

"Korkma! Öncelikle şu Kaan'ın ölüm meselesini öğrenelim. Haberde senin de adın geçti. Sonra da şapkamızı önümüze koyar, Akın'ı nasıl buraya getirebileceğimizi düşünürüz."

"Gelmeyecek… Kesin söyledi!" dedi Gamze acıyla.

"Gelecek! Eminim sen ağlayarak telefonu açınca, Kaan için ağladığını sanmıştır. Onu hâlâ çok sevdiğini düşünmüştür. Erkekler bizim

gibi düşünmezler. Açtığında ağlıyor olman iyi olmadı!..”

Gamze’nin kaşları kalktı. Burnunu çekti bir çocuk gibi. Sonra elindeki paçavraya dönmüş mendili ile sildi.

“Gerçekten mi?”

“Sanırım…”

“Ben Kaan’ın ölümüne üzüldüm tabii ama… asıl onun için ağlamıyordum ki! Hayatım karmakarışık oldu diye ağlıyordum.”

“Bunu ben biliyorum!” dedi kadın sabırla. “Fakat Akın bilmiyordu…”

“Arayayım mı onu yine?” diye sordu Gamze üzgünce. Bu hiç aklına gelmemişti. Elbette annesi haklıydı. Akın şimdi Kaan için ağladığını sanmış olabilirdi.

“Hayır! Önce onu buraya getirtecek bir bahane bulmalıyız. Sen telefonla konuşurken şimdi iyice şapşallaşırsın. Bence şu anda onu sevdiğini söylesen bile sana inanmayacaktır. Biraz düşünelim bakalım. Onu nasıl getirteceğimizi nasılsa buluruz. Şimdilik aklıma bir şey gelmiyor.”

Ertesi gün Kaan'ın cenazesine Gamze ile birlikte, patronu Semih de katılmıştı. Genç kadının Kaan’ı sevdiğini bilen adam, onu bu kötü günde yalnız bırakmamıştı. Mezarlığa gitmeden önce siyahlar giyinen genç kadın, yüzüne de kocaman bir gözlük ayarlamıştı. Çünkü bu birkaç gündür ağlamaktan gözlerinin altı çökmüştü. Kimsenin kendi perişan halini görmesini istemiyordu. Hazırlığı bitince patronunun gelişini beklemeye başladı.

İstanbul’da hava yine soğumuştu. Kar yoktu ama denizden gelen soğuk rüzgâr insanın kanını donduruyordu. Bu soğuğa rağmen birkaç gazeteci, genç kadının evinin önünde birikmişti. Artık yeni kapı kameralarıyla onları daha iyi görebiliyordu Gamze. İstedikleri görüşme talebine ise olumsuz yanıt vermişti. Şu anda kimsenin sorusuna cevap verecek durumda değildi. Özellikle gazetecilerin sansasyon yaratmak adına uydurdukları sorulara cevap vermek istemiyordu.

Semih geldiğinde ve arabasına binip de mezarlığa gitmek üzere yola çıktıklarında da gazetecilere bir şey söylemedi. Havanın soğukluğu, Pazar gününün hareketliliğini iyice azaltmış görünüyordu. Mezarlıktaki tören de genç kadının sandığı kadar kalabalık olmamıştı. Gelenlerin çoğu kendi arkadaşlarıydı. Kaan'ın fazla arkadaşı olmadığını acı içinde fark etti. Olan arkadaşlarının çoğu ondan geçinen asalaklardı. Gazetecilerin sorularından kaçamayacağını bilerek gömülme işleminin sonuna kadar

kaldı. Şimdi soluk bir güneş çıkmıştı. Bir parça güneş ışığı soğuktan sertleşmiş toprağı yumuşatmaya yetmeyecek gibiydi. Küreklerin donmuş toprağa daldıkça çıkardıkları ses, genç kadının içindeki sıkıntıyı daha da arttırıyordu.

Ve son dualar edildi. Son topraklar atılmış, mezarlığın üzeri düzeltilmişti. Genç kadın tüm cenaze masraflarının kimin tarafından yapıldığını tahmin etmekte zorlanıyordu. Biraz ileride kıvırcık saçlı, saçının tepe tarafı açılmış birisi duruyordu. Koyu gözleri biraz küçüktü ve çipil çipil bakıyordu. Ancak dudaklarında bir gülümseme vardı. Kötü birisi gibi durmuyordu. Mezarla ilgilenen görevli kişilerin bu orta boylu ve göbekli adam ile muhatap olduklarına dikkat etmişti. Hâlbuki Kaan'ın çoğu arkadaşını tanıdığını sanırdı. Üstelik adam elini cebine atmış ve mezarın üzerini düzelten adamlara harçlık bile vermek istemişti. Ancak çalışanlar kesin bir şekilde parayı reddedip uzaklaşmışlardı.

Herkes uzaklaşırken, genç kadın arkadaşlarının baş sağlığı ve geçmiş olsun sözlerini sessizce kabul etti. Bazılarının yanaklarından öpmesine izin verdi. Herkes çekildikten sonra da bir fırsatını bulup gitmek üzere hazırlanan o tombul adama yaklaştı. Semih de yanındaydı.

"Affedersiniz!" dedi her zamanki soğuk, erkeklere karşı mesafeli olan sesiyle. "Sizi tanıyamadım da… Siz Kaan'ın bir yakını mısınız?"

Adamın gözleri hafifçe bir saygıyla doldu. Kendisini tanıyor olduğu belliydi. "Hayır, Gamze Hanım… Ben… sadece bir arkadaşıyım! Lütfen taziyelerimi kabul edin."

Genç kadın minik bir merakla kaşlarını kaldırdı. "Teşekkür ederim ama… biz onunla ayrılmıştık!" dedi genç kadın. Bunu niye söylediğini bilmiyordu. "Sizi… Defini yapanlara para verirken görünce… yakını sandım!" dedi yavaşça.

"Hayır. Adettendir… O yüzden!" dedi adam da çekinik bir gülümsemeyle. "Ama çalışanlar para almadılar… Mezarlık personelinin bahşiş alması yasaklanmış sanırım. İşten çıkarılabileceklerini söylediler. Benim adım Ömer… Avukatım…"

"Anladım… Cenaze masraflarını kim karşıladı acaba Ömer Bey? Bildiğim kadarıyla Kaan'ın bunu yapacak bir yakını yoktu. Arkadaşları arasında da böyle cömert birisi olduğunu sanmıyorum. Güzel bir törendi. Siz biliyor musunuz acaba kim karşıladı masrafları?"

"Sigorta, Gamze Hanım. Kaan'ın hayat sigortası vardı. Ölüm durumunda ne olacağı da poliçesinde belirtilmişti. Tüm masrafları sigorta ödeyecek…"

"İlginç…" diye mırıldandı genç kadın. "Bundan hiç haberim yoktu. Neyse, ekstra bir şey olursa haberim olsun lütfen. Ben tüm masrafları karşılarım!" Semih hemen adama bir kart uzatmıştı. Gamze'ye bu karttaki telefondan ulaşabilirdi.

"Tabii…" dedi adam kartı alırken.

Sonra tombul fiziğinden beklenmeyecek bir kibarlıkla genç kadının uzattığı minik elini sıktı. Gamze dönüp giderken de, onun güzelliği karşısında etkilenmiş olarak arkasından baktı. Soğuk havaya rağmen, simsiyah etek ve ceketine rağmen, onun üzerine giydiği uzun ve şık siyah pardösüye rağmen, gözündeki kocaman siyah gözlüklere rağmen, mesafeli ve soğuk tavrına rağmen… gerçekten de dayanılmayacak kadar güzel bir kadındı. Kanı donmamış herhangi bir erkeği rahatlıkla çıldırtabilirdi. Biraz uğraşsa, yeni ölmüş bir erkeği bile mezardan çıkarabilirdi. Ama bu güzel kadının Kaan için uğraşmayacağını hissetmişti birden. İkisi arasında dillendirilen aşk ilişkisinin o kadar da büyük olmadığı açıktı. Çünkü Gamze bir damla bile gözyaşı dökmemişti. Tıpkı diğerleri gibi sabırla cenaze merasiminin bitmesini beklemişti.

"Kaan ile ayrıldığınızı bilmiyordum?" diye mırıldandı Semih biraz uzaklaşınca. Onun da sesinde bir merak vardı.

"Ayrıldık!" dedi Gamze. "Hapisten çıktıktan sonra karşı karşıya gelip konuştuk ve… birlikte yapamayacağımızı anlayıp ayrıldık!"

"Ölünün arkasından konuşulmaz ama senin açından iyi olmuş derim. O sana göre birisi değildi!"

Genç kadın ona ters ters baktı. Fakat siyah gözlüklerinden bunun gözükmediğini unutmuştu. "Sen de onu hiçbir zaman sevmeyenlerdensin değil mi?"

Adam omuz silkti. "Bizim meslekte herkes birbirini tanır. Özellikle patronlar sizleri daha iyi tanır. Kim para getirir, kim bela getirir, çok iyi biliriz."

"Ondan mı onu kendi ajansına almak istemedin? Ben de sadece hoşlanmıyorsun sanıyordum?"

Adam sırıttı. "Seni biraz da kıskandığımı söyleyebilirim açıkçası. Ölmesi azıcık vicdanımı rahatsız etti ama madem öncesinde ayrılmışsınız, artık kendime de bir şans tanıyabilirim!"

"Ne gibi?" dedi Gamze. Sesi soğuktu. "Kendine yeni yatak arkadaşı mı arıyorsun?"

"Saçmalama yavrum ya!" dedi adam kaşlarını çatarak. "Seni asla öyle görmedim. Söylentilerden daha namuslu olduğunu da biliyorum.

Hakaret etmek istemiyorum ama seninle ilk çalışmaya başladığımızda biraz ön yargılıydım doğrusu. Ama sonra seni izledim. Bu ülkeye geldiğinden beri çıktığın tek erkek Kaan'dı ve o da sana ancak aylar sonra yeterince sokulabildi."

"Yani?"

Adam yine omuz silkti. "Yani… bence… Eee… Yani bir gün… evlenebiliriz belki? Ne dersin?"

Gamze durdu. Hayretle bakan gözleri yine gözükmüyordu. "Sen şaka yapıyorsun değil mi?"

"Elbette hayır…" dedi adam dürüstçe. "Ciddiyim inan! O Kaan denen uyuz züppeye âşık olmasaydın ben de şansımı denemek istiyordum. Onlar kadar yakışıklı değilim ama iyi bir koca olabilirim…"

"Onlar mı?"

"Akın da var tabii…" diye itiraf etti adam.

Genç kadın cevap vermedi. Yürümeye devam etti. Arabanın olduğu yere sadece birkaç metre kalmıştı ki, iki sivil polis memuru önlerini kesti. Polis oldukları belliydi çünkü birinin elinde telsiz duruyorken, diğerinin de başında polis kepi vardı. Üstelik beylik tabancaları ve bellerine taktıkları rozetler rahatça görünüyordu.

"Gamze Hanım?"

"Evet?" dedi genç kadın.

"Ben komiser Hasan… Bu da komiser yardımcısı Sezgin… Uygun zaman değil ama size birkaç soru sorabilir miyiz?"

"Kaan hakkında mı?"

Orta boylu komiserin, belli etmemeye çalıştığı hayranlık dolu bakışları genç kadının pırıl pırıl cildine takılmıştı adeta. Sonra bir gram bile ruj olmayan ve yine de kırmızı olan dudaklarına… Daha evvel bu kadar güzel bir kadın görmemiş olan komiser, onun gözlüğünü çıkarması ile daha da etkilenmişti. Kocaman bal rengi gözler gayet soğuk ama dayanılmaz bir güzellikle kendisine bakıyordu.

"Evet… Kaan Aydınoğlu hakkında… Ölümü ile ilgili soruşturma yapıyoruz da. Ufacık bir bilgi bile bize yardımcı olur."

"Elbette… Ne sormak istiyorsunuz?"

"Acaba merkezde konuşabilir miyiz?" Adamın bakışları kendi fotoğraflarını çeken kalabalık gazeteci grubundaydı. Kimisinde spor fotoğrafçılarındaki gibi uzun objektifler bile vardı. Mezarlıktan içeriye alınmamışlar, duvarın kenarından çekim yapıyorlardı. Böyle küçük bir

cenaze topluluğu için büyük kalabalıktı. Sayılarının cenaze için gelenlerden bile fazla olduğu söylenebilirdi. Hâlâ gitmediklerine göre de Gamze için oradaydılar.

"Tabii…" dedi genç kadın. "Olur, siz önden gidin, biz sizi takip edelim. Umarım beni ellerim kelepçeli götürmek istemiyorsunuz?"

Adam güldü. Hafifçe ve kibarca eğildi. "Ne münasebet efendim? Sizi suçlamamız için bir sebep yok. Sadece bu işi yapabilecek kişiler hakkında bize bir ipucu verebilirsiniz belki diye düşünüyoruz. Siz bizi müdürlüğe kadar takip edin o zaman."

Arabaya bindiklerinde, Gamze mezarlık çıkışında bir dakika duraklamasını söyledi Semih'e… Gazetecilerle konuşmak istiyordu. Adam bundan hoşlanmamışsa da sesini çıkarmadı. Genç kadın araba durunca camını indirdi ve kendisine dönen objektiflere değil de doğrudan insanların gözüne bakarak kısaca konuştu.

"Arkadaşlar… Bu hainceişlenmiş cinayet hakkında çok şey merak ettiğinizi biliyorum!" dedi soğuk bir sesle. Gözlüklerini de çıkardığı için donuk gözleri ile bakıyordu. "İnanın ben de sizden fazla bir şey bilmiyorum. Şimdi emniyete gidip ifade vereceğim. Öğreneceğim ek bir şey olursa sizlerle paylaşmak isterim. Bunu da bir toplantı düzenleyerek yaparım. Lütfen bu soğukta boşuna peşimde gezmeyin. Söz veriyorum bir açıklama yapacağım!"

"Peki, Gamze Hanım?" dedi genç bir muhabir. "Kaan Aydınoğlu ile sevgili olduğunuz söylentisi doğru mu? Bazı geceler birlikte görülüyordunuz da?"

Genç kadın bir an sustu. Sonra yavaşça başını salladı. "Evet, böyle bir denememiz olmuştu…" diye başladı. "Ancak beceremedik."

"Hapse girince mi ayrıldınız efendim?" dedi bir kadın.

"Sayılır… Çıktıktan sonra da sadece bir kere telefonla, bir kere de yüz yüze görüştük. Ölümünden iki gün önceydi. Sonra da bir daha görmedim kendisini." Kısa bir nefes alıp diğer soruları elini kaldırarak reddetti. "Şimdi izin verirseniz gitmemiz lazım. Polis beyler bizi bekliyor ileride. İyi günler!"

Camı kapatıp başını Semih'e çevirdiğinde, adam çoktan gaza basmıştı bile… "Yamyam bunlar…" dedi Semih sakin bir sesle.

"Görevlerini yapıyorlar!" diye mırıldandı Gamze umursamazca. Elini alışkanlıkla karnına götürmüştü. Eskisi kadar sık değildi ama yine de yapıyordu. Hamile olmadığını bilmesine rağmen, eli kaybettiği çocuğunu arıyordu sanki.

"Şimdi yarısı acıklı bir hikâye çıkaracak, kalan yarısı da seni suçlayan bir şeyler mutlaka ekleyecek. Sanki serseme git, uyuşturucu kullan, hapse gir, sen demişsin gibi de!"

"Semih! Ölen birinin arkasından konuşuyorsun!?" dedi Gamze biraz sıkıntıyla.

"İyi ya! Beni duymaz nasılsa!"

"Sen yine de konuşma! Günah!"

Adam iç çekti. "Keşke benim sevgilim olsaydın! Ne kadar da sadık bir kadınsın! Başkası olsaydı onun arkasından türlü şeyler söylerdi! Senin gibi kadınlar çok bulunmuyor artık!"

Gamze acı bir şekilde dudak kıvırdı. "Merak etme! O kadar da sadık değilim! Üstelik aptalın tekiyim!"

Adam hemen merakla ona baktı. Kırmızımsı kaşları çatılmıştı. "Anlamadım? Ne demek istedin?"

"Yok bir şey!" dedi genç kadın başını camdan dışarıya çevirirken. Mezarlıktan uzaklaştıkça koşuşturan insanlar ortaya çıkmaya başlamıştı. Soğuk yüzünden çoğu hızlı yürüyordu.

"Söyle hadi! Zaten senin canını sıkan başka bir şey olduğuna da eminim. Artık seni tanıyorum. Sadık olmadığını söylerken ne demek istedin? Kaan'ı aldattığını mı?"

Genç kadın birkaç saniye sessiz kaldı.

Semih gözlerini yoldan ayırdı.

"Gamze?" diye yavaşça mırıldandı. Sonra biraz hayretle ekledi. "Akın mı yoksa?"

"Evet!" dedi genç kadın neden sonra. Gözlerini patronuna çevirdi. "Evet, o!"

"İyi de… Ondan hoşlanmış olman… aldatmak değil ki!"

"Ben onunla yattım!" dedi Gamze soğuk bir sesle. Adamın şaşkınca irkilmesi onu hiç etkilemedi. Bundan utanmıyordu. "Sebebini sorma… Yattığım zaman… sebebini bilmiyordum."

"Şimdi biliyor musun?" dedi adam biraz sıkıntılı bir sesle.

"Evet! Evet, elbette biliyorum. Onu seviyorum Semih… Kaan'a duyduğumu zannettiğim sevgi, bu sevginin yanına bile yaklaşamaz. Akın'ı gördün… Nasıl bir insan olduğunu biliyorsun. Ona âşık olmayı istemedim ama öylesine güçlü bir çekiciliği var ki! Yakışıklılığını kastetmediğimi biliyorsun! Bu meslekte erkek güzelleri çok gördüm…

Kasım kasım kasılan tipler… Akın… çirkin bir erkek bile olsaydı… ona çekilmeme engel olamazdım. Vicdanlı, yardımsever, alçakgönüllü ve cömert… Daha yüzlerce şey sayabilirim sana onun hakkında… Bir kadına erkek gibi sahiplenen kaç erkek gördün? Bir erkek olarak dürüst ol! Daha ona hiçbir şekilde yakın değilken bile bana kendince sahiplenmişti. Benim için iyisi neyse onu yapmaya çalışıyordu. Hem de hiçbir karşılık beklemeden!"

"Ama sonunda bir karşılık almış!" diye birazcık homurdandı Semih. Gamze ona baktı onaylamazcasına…

"Hayır! Bu doğru değil… Benimle ilgili düşüncelerini yıktığım için üzgünüm ama gerçek bu. Onu ayartan da benim… Ve evlenmeyi düşüneceğim tek ve son erkek de artık odur!"

"Benim şansım kalmadı yani? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Sana onunla yattım diyorum!" dedi Gamze hafif bir isyanla.

"Tamam! Anladım! Ama şimdi yanında değil! Bense hâlâ seninle evlenmek istiyorum. Ben de başka kadınlarla yattım. O kadar da tutucu değilim. Eğer benim için bir ümit olacaksa bunu denemek isterim doğrusu…"

"Üzgünüm Semih… Sen çok tatlısın… İyi bir patronsun ama…"

"Ama bir şansım yok… Öyle mi?"

"Üzgünüm… Ya Akın ile evlenirim ya da… hiç kimseyle…" Gözlerini yumdu. Bir an onu düşündü. "Ondan başkasının bana dokunmasına dayanabileceğimi sanmam!"

"Eee? Ne olacak şimdi? Gördüğüm kadarıyla o yok? Gitti mi? Seni kullanıp gittiğini söyleme sakın bana!"

Gamze iç çekti. "İnana bana, beni sadece bir kişi kullandı… O da Kaan'dı… O öldüğü için üzgünüm ama… sanırım ben ölünceye kadar onu affedemeyeceğim."

Semih sessiz kaldı. Arabası ile öndeki sivil ekip aracını takip etmeyi sürdürüyordu. Nihayet bir süre sonra İstanbul İl Emniyet Müdürlüğüne giriş yaptılar. Park yerine araçlarını bırakmadan hemen önce, Gamze genç patronuna baktı.

"Sen istersen git. Benimle kalmak zorunda değilsin. Ben bir taksiyle dönerim!"

"Kesinlikle olmaz. Seni çok sorgulayacaklarını zannetmem. Beklerim…" Onu dinlemeden park edip kontağı kapatmıştı bile. Diğer polisler de arabadan inmişler, onları bekliyorlardı.

Bir asansörle çıkarak görüşmenin yapılacağı orta büyüklükteki odalardan birisine götürüldüler. Gayet düzenli bir odaydı. Yol boyu Gamze'yi tanıyan herkes, genç kadını izlemişti. Uzun boyu ve dik yürüyüşü ile hakkındaki her türlü özel övgüyü hak eden bir hali vardı. Güzelliğine zaten kimse bir şey söyleyemezdi. Ensesinde atkuyruğu yaptığı saçları ile olduğundan genç gözüküyordu. Odaya girdiğinde de uzun siyah pardösüsünü çıkardı. Komiser Hasan'ın nazik bir el işareti ile masanın önündeki koltuklardan birisine oturdu. İçeride bir bayan memur daha vardı. O da meraklı gözlerle Gamze'yi süzüyordu. Sezgin komiser ise Gamze'nin tam karşısında durmuş, gülümseyerek onu seyrediyordu adeta.

"Öncelikle hoş geldiniz!" dedi Hasan. Yaşı kırk yok gibiydi. Kısacık ama kırlaşmış saçları vardı. "Ne alırız? Bu soğukta bir çay nasıl olur?"

"Teşekkür ederim!" dedi Gamze. "Ben almayayım! Annem evde tek başına da… Bir an önce gidersem iyi olur."

"Anladım!" dedi adam gülümseyerek. "Peki, o zaman başlayalım." Uzanıp önündeki minik bir cihazın düğmesine bastı. "Bu kayıt cihazı. Konuşmalarımız kaydedilecek. Ben biraz unutkanımdır da. Şimdi! Kaan Aydınoğlu'nun ölümünü nasıl öğrendiniz acaba?"

"Televizyondan!" dedi Gamze sakin bir sesle.

"O sizin sevgiliniz miydi Gamze Hanım?"

"Bir zamanlar öyleydi diyebiliriz…"

"Şey… Bildiğimiz anlamda mı acaba?" dedi adam biraz huzursuzca. Genç kadın burnunu minik bir gururla kaldırdı.

"Hayır! Haftada bir veya iki kere görüşebiliyorduk zaten. Ve… onunla hiç yatmadık!" Bunu söylerken çok rahattı. Evet, onunla hiç yatmamışlardı… Buna seviniyordu. O sadece bir tek erkeğe ait olmayı seven kadınlardandı. Onun erkeği de Akın'dı… Sadece o…

Adam ise hafifçe boğazını temizledi. Genç kadının açık sözlülüğü koyu renkli gözlerini bir an için kaçırmasına sebep olmuştu. "En son ne zaman görüştünüz acaba?"

"Son olarak ölümünden iki gün önce onunla görüştük. Benim evimdeydi. Sonra da ayrıldık…" diye mırıldandı Gamze.

"Neden acaba? Onu Elazığ'daki cezaevinde birkaç kere ziyaret etmişsiniz sanırım?"

"Ettim… Ben ilişkimizin devamı için elimden geleni yaptım.

Hatta ona avukat bile tuttum. Bunu zaten biliyorsunuzdur? Ama Kaan ile olan ilgim o kadarla kaldı. Hapisten çıktığında karşılıklı konuştuk ve ayrılmaya karar verdik. Benim beklentilerimi karşılamıyordu!"

"Evlilik mi?"

"Hayır, evlilik değil. O Evlenmek istiyordu ama… ben artık istemiyordum. Sevdiğim adamın o olamayacağını anlamıştım."

"Anlıyorum… Kaan Aydınoğlu uyuşturucu yüzünden birkaç defa gözaltına alınmış. Gençliğinde de bir takım suçlar işlemiş. Hatta gasp ve tecavüze yeltenme suçlaması bile var…" dedi Hasan komiser. Sonra dikkatle sordu. "Siz onun uyuşturucu bağımlısı olduğunu biliyor muydunuz?"

"Bağımlısı olup olmadığından haberim yok. Dediğim gibi, altı ayda belki toplam yirmi otuz kere görüşmüşüzdür. Keyif verici madde kullandığını biliyordum ama bağımlı sayılmazdı. Partilerde arkadaşlarıyla zevk için çekerdi."

"Siz…" diye sordu adam aniden.

"Bu soruya cevap vermem akıllıca olmaz sanırım!" dedi Gamze soğuk bir tonla. "Yine de vereceğim. Ben değil uyuşturucu… alkol, sigara bile kullanmam Hasan Bey. Benim pozisyonumdaki insanlar yediklerine bile dikkat etmeliler. Kabız veya ishal bile olamazsınız. Dünyada böyle bu… Yoksa asla başarılı bir model olamazsınız. Sonunuz kötü olur!"

"Anlıyorum… Sanırım Kaan Aydınoğlu için de aynı örneği verebiliriz. Sonu iyi olmamış. Üç mermi… Hem de ikisi kalbine, birisi şakağına… Öldüğünden emin olmak istemişler."

Gamze üzgünce dudaklarını sıktı. Gözünün önünde canlanan bu kanlı hayal hoşuna gitmemişti. Onu üzmüştü. "Bu çok acı…" diye fısıldadı.

"Sizce onu kim öldürmüş olabilir?"

"İnanın hiç bilmiyorum… Bazı arkadaşlarını tanırdım ama şu yapmış bu yapmış diye bir isim veremem. Üstelik tanıdıklarım bunu yapacak kişiler değiller. Görüntüleri izledim. Koşarak kaçanlar orta boyluydu. Kaan'ın arkadaşları genellikle kendisinden uzundu."

"Peki, burnundaki kırığı kimin yaptığını biliyor musunuz?" diye sordu adam düz bir yüzle. Gamze onun bir şeyler bildiğinden emindi. Bu yüzden gerçeği söyledi.

"Evet… biliyorum!" diye mırıldandı.

"Babanız onu bir kliniğe götürüp tedavi ettirmiş!" dedi adam.

"Neden? Kim yaptı o kırığı?.." Gamze bir an duraklayınca da ekledi. "Akın Kozak mı acaba?"

"Beni denemek için mi soruyorsunuz?" dedi Gamze de soğuk bir tonla. "Madem biliyorsunuz?"

"Bilmiyoruz… Orada değildik. Babanız yapmış olsaydı, onu hastaneye götürmezdi. Evde Akın Kozak'ın olduğunu biliyoruz. Görgü tanıkları birlikte eve geldiklerini söylüyorlar. Sonra Akın evden ayrılmış… Ardından da babanızla Kaan çıkmış evden!"

"Evimdeki kamera görüntülerinden de bunu anlayabilirdiniz zaten!" dedi Gamze. "Kimseye sormanıza gerek yoktu. Akın ile Kaan evde tartıştılar. Daha doğrusu Kaan Akın'ı kızdıracak bir iki ağır kelime söyledi…"

"Kim bu Akın Kozak?" diye sordu komiser meraklı bir tonla.

Gamze şaşırmıştı. "Anlamadım?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Bunu bana mı soruyorsunuz? Kim olduğunu eminim öğrenmişsinizdir?"

Adam iç çekti. "Maalesef Gamze Hanım! Onun hakkında tek bir şey bile bilmiyoruz. Öyle birisi yaşamıyor sanki! Hayalet gibi birisi… Tabii çok uzun, iri yapılı ve çok yakışıklı olduğu hariç… Kime sorsak öyle tarif ediyor. Çok dikkat çekici bir adam olduğu söyleniyor. Doğru mu?"

"Fazlasıyla!" diye dürüstçe onayladı Gamze. Çok sakin gözüküyordu. Gözünün önüne adamın hoş görüntüsü gelmişti. Onu hatırlamak bile içini mutlulukla dolduruyordu.

"Fakat dediğim gibi, sanki böyle bir adam yaşamıyor. Soy ismini bile cezaevine sorarak öğrendik. Onun dışında bize tek bir bilgi bile verilmedi. Sanki devlet sırrı! Neden içeriye girdiğini bile bilmiyoruz. Ancak bugün gelen bilgilere göre tehlikeli bir adam olduğu söyleniyor. Onu tanıyan bir iki mahkûma erişebildik!"

"Kimin için tehlikeli?" diye sordu Gamze biraz öfkeyle. "Çocuk katillerine ve teröristlere mi? Bana göre hiç tehlikeli değildi!"

"Onunla nasıl tanıştınız peki?"

"Cezaevinden çıktığında… Ben de Kaan'ı ziyaretten dönüyordum. Birlikte Elazığ'dan İstanbul'a dört günlük bir yolculuk yaptık!"

"Ona nasıl güvendiniz ki?" diye sordu adam merakla. Genç kadın kaşlarını çattı.

"İnanın bana… o yolculuk edilebilecek en güvenli adamdı.

Akın'ı tanımıyorsunuz. Tanısaydınız böyle konuşmazdınız. Kaan'ı öldürteceğini sanıyorsanız yanılıyorsunuz. O işini öyle halletmezdi. Kaan'ı öldürmek istese… gider kendisi öldürürdü. Başkasını kullanmazdı!"

O sırada kalın ve ahenkli bir ses arkadan yankılandı.

"Aynı fikirdeyim…"

Bu gür ses odadaki konuşmayı kesmiş, insanların dikkatini çekmişti. Herkes merakla dönüp kapı tarafında ayakta duran iki erkeğe bakarken, Gamze ise sesin sahibini çoktan tanımıştı. Yavaşça başını çevirdi. Birisi orta boylu ve tıknaz bir adamdı. Diğeri ise dev gibi ve esmer bir adam… Alaycı bakışları ve tehlikeli yeşil gözleriyle dünyaya meydan okuyan bir tavırla duruyordu. Siyah saçları rüzgârda hafif karışmasına rağmen ona yakışacak şekilde biçimliydi.

Doğan!

Komiser Hasan ve bayan polis memuru ayağa kalktılar hemen. Sezgin isimli sarışın komiser zaten ayakta olduğu için hemen saygılı bir pozisyonda duruşunu düzeltmişti.

"Müdürüm…" dedi Hasan komiser saygıyla. Karşısındaki tıknaz adam, müdür yardımcılarından birisiydi. Kendi bölümlerinin de başıydı. Sonra gözleri bir an için uzun adama kaydı. Müdür ise onu başıyla selamlayıp ortaya doğru yürüdü. Gamze'ye elini uzattı.

"Gamze Hanım! Sizinle tanışmak büyük bir mutluluk! Kızım ve karım sizin büyük bir hayranınız… Yurt dışında bizi başarıyla temsil ettiğinizi söyleyip duruyorlardı. Gerçekten ben de buna inanıyorum…"

"Çok teşekkür ederim…" diye mırıldandı genç kadın minik bir şaşkınlıkla. Sonra onun da gözleri Doğan'a çevrildi. Onun burada ne işi vardı ki? Doğan da odanın ortasına gelmişti ve keskin yeşil bakışlarıyla Gamze'ye bakmıştı. Oda iyice küçülmüş gibiydi adeta. Genç adamın üzerinde deri bir ceket ve beyaz bir boğazlı kazak vardı. Kalın kazak bile biçimli kaslarını gizleyemiyordu.

"Siz Akın Kozak mısınız?" diye sordu Hasan komiser Doğan'a. Doğan kendisine bakınca da ürpermeden yapamadı. Daha evvel azılı katiller bile kendisinde böyle bir his uyandırmamıştı. Oysa ki Doğan korkutucu olarak bile bakmıyordu. Bakışlarında hafif bir alay belirmişti üstelik.

"Daha neler!" dedi güzel sesiyle. "Ona benzetilmek bir onur olurdu. Akın Kozak benim en yakın arkadaşlarımdan birisidir. Adım Doğan…" İri elini uzattı. İki erkekle de el sıkışırken gücü ve enerjisi

neredeyse gözle gözüküyordu. Semih ise şok olmuş gibiydi. Kendisine el uzatan Doğan'a hayretle bakarken, Gamze'ye de ters bir bakış atmayı ihmal etmedi. Oysa Gamze haklıydı. Genç kadın daha birkaç gün önce '*Bende onlardan çok var!*' demişti! Demek doğruydu? Bu adam da yakışıklılıkta ve gösterişte asla Akın'dan geri kalmazdı.

Doğan elindeki mavi dosyayı uzattı. Hasan komiser meraklı bir tavırla dosyayı alırken de ona sakin bir tembellikle açıkladı. "Bu dosyada cinayeti kimin işlettiği var… Tayyar Arık… Bilinen bir uyuşturucu babasıdır. Siz yanlış kişiyle uğraşıyorsunuz. Akın Kozak sayısız devlet nişanına sahip bir özel görevlidir. Müdür Bey'e her şeyi anlattım. O devlet korumasında olan, varlığı gizli bir ajandır. İsteseniz de hakkında bilgi edinemezsiniz. Devlet sırrı kapsamındadır. Ancak… Sadece merakınızı yenmeniz için söyleyeyim. Akın bir cinayet işlemek isteseydi, göstere göstere yapardı. Onun kitabında ikiyüzlülük ve kalleşlik asla olmamıştır. Hayatı bu gibi insanlarla mücadeleyle geçmiştir. İnanın bana, Kaan Aydınoğlu'nun burnunu kırmakla yetinmesi, Akın'ın sadece iyi niyetini gösterir."

Hasan komiser koltuğuna oturmuştu. O dosyayı incelerken de Doğan döndü ve Gamze'ye sevimli bir şekilde göz kırptı. "Nasılsın Gamze?.."

"İyiyim…" dedi genç kadın şaşkınca. Kendisini bir anda o kadar güvende hissetmişti ki!

Anladı!.. Bu harika bir duyguydu… Hayatında bu adamlar olduğu sürece bir daha asla yalnız olmayacaktı! Bir daha asla korkmayacaktı! Bir daha asla dostlarının olmadığını düşünmeyecekti. Farkında bile değildi… Onlardan ve bu sahiplenici tavırlarından öylesine gurur duymuştu ki… Gözleri yaşarmıştı. "Seni… Seni burada görmek sürpriz oldu, Doğan!..." dedi sonra zorlukla.

Keşke… Keşke o da burada olsaydı!

"Eminim olmuştur…" diye mırıldandı arkadan bir başka ahenkli ses…

17. BÖLÜM

Gamze irkildi. Bu kadar da olmazdı!

Gözleri odanın ortasına doğru uzun ve güçlü adımlarla yürüyen Tahir'e kaydı. Genç adam önce nazikçe kendisine el uzatmış ve "Nasılsın Gamze?" demişti.

"İyi… iyiyim…" diye şaşkınlıkla onaylayan Gamze gayri ihtiyarı gözlerini açık kapıya çevirdi. Hayır! Başka kimse yoktu. Akın yoktu… Gelmemişti… Elbette! Niye gelecekti ki? Hayal kırıklığı içinde yeniden Tahir'e baktığında onun müdürle el sıkıştığını gördü.

"Hoş geldin, Tahir!" dedi emniyet müdürü onu tanıdığını belli eden sıcak bir gülümsemeyle.

Genç kadın erkeklerin konuşmalarını dinlemeye çalışıyordu. Doğan ile birlikte masanın başına geçmişler, komiser Hasan ile son durumun kritiğini yapıyorlardı.

"Siz bu Tayyar denen uyuşturucu satıcısına nasıl eriştiniz?" diye sordu Hasan iki uzun adama. Oda artık sanki daha da küçüktü.

"Akın söyledi!" dedi Doğan tembel bir gülümseyişle. "Cezaevinde bir süre Kaan ile birlikteymişler. O sıra Kaan'ın bazı konuşmalarına şahit olmuş. Tayyar adını duyduğundan emin. Sanırım Kaan hapse girmeden önce, bu Tayyar denen satıcıdan bir miktar uyuşturucu almış. Satmak için tabii. Büyük bir rakam değil ama uyuşturucu pis iştir. Kimse parasını başkasında bırakmaz. Sonra güvenli iş yapamazlar. Kaan bir uyuşturucu satıcısına borcu olduğunu kabul etmemiş önce. Malı yakalatıp hapse girince, ödeşti sanmış. Akın onu iki gün önce uyarmış ve ne kadar borcu olduğunu sormuş."

Genç adam yan gözle Gamze'ye baktı. Genç kadın da diğerleri gibi dikkatle kendisini dinliyordu. Yeniden komisere döndü.

"Satıcının bu parayı mutlaka isteyeceğini herkes bilir. Akın ona bir miktar para verip ödemesini istemiş."

Demek Akın'ın verdiği para bunun içindi? Durumu bilmeyen komiser Hasan şüpheyle sordu. "Ne diye ona para vermiş ki? Yakın arkadaşlar mıydı? Kaan'ı Elazığ'dan alıp getiren de Akın Kozak değil miydi?"

"Aslında yakın arkadaş değillerdi…" dedi bu sefer Tahir. "Ama Akın ile Gamze Hanım yakın arkadaşlardı. Akın en baştan beri Gamze Hanım'a yardımcı olmaya çalıştı. İyi dost olmuşlardı…"

Dost?

Gamze dudaklarını öfkeyle sıktı. Ne dostluğu? Bu sadece adama daha yakın olmak için uydurduğu bir kılıftı. Ona başka nasıl yakın olacaktı ki? Onun varlığını yakınında ve çok daha samimi olarak hissedebilmesi için bu saçma kelimeye ihtiyacı vardı. Kim dostuyla sevişirdi?

"Bu yine de bu kadar yüklü parayı neden verdiğini açıklamıyor. İki yüz bin TL… Kaan Aydınoğlu bu paranın bir kısmını nakit almış, bir kısmını da bankadaki hesabına aktarmış" dedi Hasan komiser. Akın'ın davranışını açıklamakta zorlanıyor gibiydi.

"Olabilir. Bu para Akın için büyük bir rakam değil!" dedi Tahir sertçe. Adamın inatçı tavrına sinirlenmiş gibi gözlerini kıstı. Doğan arkadaşının bu halini bilirdi. Tahir'i kızdırmak ve inatlaşmak çoğu kişi için yanlış seçim olurdu. Gülümseyerek arkadaşının kontrolüne bıraktı olayı. Çünkü Tahir kızsa da haklıydı. Gamze ise iyice irileşmiş şaşkın gözlerle Tahir'e bakıyordu. Demek Akın zengindi? Bir de ona kendisiyle gelmesi için bin TL teklif etmişti! "Elinizdeki dosyada yeterli deliller var…" diye sertçe homurdandı Tahir. "Akın'ın parayı neden verdiği sizi ilgilendirmez. Kimsenin özel hayatı da sizi ilgilendirmez. Çok merak ediyorsanız kendisine sorarsınız komiser. Ama kızdırmanızı tavsiye etmem."

Genç komiser irkilince de parmağının ucuyla dosyayı işaret etti.

"Bu dosyada Perşembe sabahı yapılan bir telefon konuşması bilgisi var. Akın, Kaan Aydınoğlu'nun evine gittiği ve çeki yazdığı sabah, onun birisiyle telefon konuşması yaptığına dikkat etmiş. Sanırım Kaan'ın bu konuşmadan sonra biraz huzuru kaçmış. Biz de o saatteki görüşmeyi yapan numarayı tespit ettik. Numara aslında isimsiz sayılır… Kime ait olduğu tam belli değil. Sim kartı alan kişi aslında yirmi sene önce ölmüş. Satış yeri da Sinop gözüküyor. Ancak Kaan'ın arandığı sinyalinin Elazığ'dan geldiğini tespit ettik."

"Ne olmuş ki?" dedi komiser. "Bu Tayyar denen adam onu aramış olsa bile cinayeti işlediğini göstermez ki!"

"Doğru! Göstermez. Akın'ın işlediğini de göstermez." Bir an susup dik bir sesle sordu. "Belki yanılıyorum ama… anladığım kadarıyla Akın Kozak'a bu suçu yıkmak için çok heveslisiniz?"

Komiser oturduğu yerden ayağa kalktı. Gözleri öfkeli bir hal almıştı ama Tahir de öne doğru bir adım attı ve keskin siyah gözlerini adamın gözlerine dikti. Aralarında en azından on küsur santim boy farkı vardı.

"Komiser! Akıllı olun ve bu kadar kişinin içinde kötü duruma düşmeyin! Akın sizin yutabileceğinizden büyük lokmadır!" diye donuk bir sesle uyardı. Komiserin duruşu minicik bir tedirginlikle değişti. Gözleri müdürüne kaydı ancak o da sakin bir şekilde olayı izliyordu. Bu iki uzun adamın konuşma tarzına karışmadığına göre bunlar gerçekten de kolay yutulacak lokma değildi… Yeşil gözlü dev, gülümseyerek durmasına rağmen zaten yeterince tedirgin ediciydi. Kır saçları ile filmlerden firlamış gibi duran bu adamın ise şaka yapmadığı gözlerinden açıkça belli ediyordu.

Komiserin sesini çıkarmaması üzerine Tahir devam etti.

"Bizler hâlâ aktif görevdeyiz ve sizlerden çok daha hızla bazı bilgilere erişebiliriz…" dedi sert ama soğuk sesiyle. "Hava durumunu ve mesafenin uzaklığını göz önüne alarak, uçakla geleceklerini tahmin ettik. Elazığ'dan son üç günde kalkan uçakları incelememiz, normal vatandaşı ayrıştırmamız ve sabıkası olan beş kişiyi bulmamız sadece yarım saatimizi aldı. Bunlardan ikisi de cinayetin ardından Elazığ'a geri dönmüşler. Ve garip ki Tayyar Arık'ın çevresindeki adamlar. Şu anda oradaki emniyet görevlileri, bu şahısların adreslerini tespit etmiş durumdalar. Siz cenazedeyken onların çevreleri sarıldı. Bir baskınla bu iş halledilecek. Sorun şu… O iki katil, Tayyar denen adamı kolayca ele vermeyeceklerdir. Niye öldürdüklerini de belki basit bir sebeple açıklayacaklardır."

"İtiraf etmeyecekler…" diye onayladı Hasan.

"Evet… Ederlerse hapisten canlı çıkamayacaklarını bilirler. Onun adamı olduklarını bile inkâr edeceklerdir. Yine de delillerin ışığında belki Tayyar birkaç ay için içeriye alınabilir. Alınsa bile içeride fazla tutamazlar. Kaan'ın arandığı numaraya ait sim kartını da o konuşmadan hemen sonra kırıp çöpe attığına eminim."

Komiser Hasan artık daha makul düşünüyordu. "Azmettiren olarak tutuklayabiliriz."

"Eğer adamları bunu itiraf ederse?.." dedi Doğan. Bu tip şeylere çok alışkın bir adamın tavrı vardı onlarda.

O çekici yeşil gözleri, dudakları gülümserken bile nasıl bu kadar ürkütücü olabilirdi ki? Gamze merakla konuşmayı dinlediği gibi, bu iki

erkeğin etraflarına yaydığı gücü ve enerjiyi daha iyi görebiliyordu. Bir an öylesine bundan gurur duydu ki… Kendi erkeği de bu adamlar gibiydi işte! Farklı, erişilmez, güçlü, korkusuz, kararlı, cesur… Böyle sayıp giderdi. Sonu gelmezdi.

İlk anda Natalia'yı nasıl kıskandığını hatırlıyordu… Tamer gibi müthiş bir erkeğe sahipti. Ve o esmer Yunanlı, elindeki erkeğin değerini de çok iyi biliyordu. Sonra da Güney'i kıskanmıştı biraz. O da Tahir'e çok yakındı. Aralarındaki ilişkiyi tam bilemiyordu ama her gününün o adamla geçmesi bile kıskanması için yeterliydi. Oysa kendisi Akın'a sahip olmak için pek fazla şansa ve zamana sahip değildi. O panikleme ile adamı manken yapmaktan tut kendisine koruma yapmaya kadar bin türlü plan yapmıştı. Ne yazık ki sonra da tam bir aptalca davranışla onu kaybetmişti. Akın'ın ikiyüzlü olabileceğini nasıl düşünmüştü ki?

Kaan'ın kendisi ikna etmek için kullandığı sözlere tam kanmamıştı aslında… Onun ne kadar ikiyüzlü olduğunu keşfetmişti zaten. Kendisini asıl kıranın, Akın'ın kendisiyle bir birliktelik istemediğini düşünmesiydi. Ona bir şans vermeye o kadar hazırdı ki… Daha arabada Kaan ile evlenmek istemediğini fark etmemiş miydi? Kendisini biraz daha dinleseydi… belki o anda Akın'ı sevdiğini bile itiraf edebilirdi. Oysa hastaneye gelmişler ve olaylar beklemediği bir şekilde hızlanmıştı. Garip ki… Kaan'dan bir bebeği olmadığına bile memnundu artık. Allah her şeyin en iyisini biliyordu… Bu güne kadar kendisine her zaman yardım etmişti. Allah her zaman arkasında olmuştu. Her türlü hayırsız işinin sonu hayırlı olmuştu.

'*Allah'ım, sen hayırsız işimi hayırlı et!*'

Her zaman böyle dua ederdi. Akın ile karşılaşması da öyle olmamış mıydı? O yoğun kar, o anda değil de iki saat sonra başlamış olsaydı, Akın ile asla bir araya gelmeyecekti. Ona arabasına binmesini teklif etmeyecekti. Sadece bir gece önce hamile olduğu şüphesi aklına girmeseydi, onu bununla ikna da edemeyecekti.

'*Hamileyim dedim… Hamile bir kadını bu havada yalnız bırakmak istemezsin değil mi?*'

Aynen böyle söylemişti ona. Onu ikna etmek için silahlarını iyi kullanmıştı. Belki de ona daha o ilk gördüğü anda âşık olmuştu? Ona çarptığında, o delici ve gülen lacivert gözlerini görünce ne kadar da şaşırmıştı!

Gözleriyle o uzun erkekleri süzdü. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Ne kadar da sulugöz olmuştu bu son zamanlarda. Aptallık yapmamış olsaydı… şimdi bu erkekler gibi güçlü bir erkeğin sahibi

olabilirdi… Onun kollarında olmanın güvenini hissedebilirdi. Demek Akın kendisine bir teklif yapmıştı? O kızgınlıkla nasıl da dikkat etmemişti?

'*Lütfen onu bırak… Benimle yeni bir hayata başla!*'

Bu sözleri nasıl da es geçmişti? Nasıl da dikkat etmemişti?.. *Yeni bir hayat?* Ne demek istemişti acaba? Evlilik mi, sevgili olmak mı yoksa eskisi gibi dostluk mu?

Tahir şimdi devam ediyordu…

"Tayyar'ın sıyrılmasını engellemek için o iki adamın itiraf etmesi şart. Bu yüzden baskına bizden iki arkadaş daha gitti. Şimdi Elazığ'da bu işle ilgileniyorlar. Bunlardan birisi de cinayeti işlediğini düşündüğünüz Akın… Şu saat itibariyle Elazığ'da olmalılar. Eğer adamları sağ ele geçirebilirlerse bir şansımız olacaktır. Her ikisinin de insanları şiddet kullanmadan ikna etmede ve itiraf ettirmekte üstün yetenekleri vardır." Şaka yapıyor gibiydi ama son derece ciddiydi. Dudakları bile kıvrılmadı.

"Şiddet kullanmadan bunu nasıl becerecekler ki?" diye sordu Hasan kuşkuyla. Her dakika bu gizemli adamlardan etkilenmeye başlamıştı. Daha evvel de havalı MİT mensupları görmüştü ama bunlar gibisini görmemişti. Bunların MİT'ten olmadığı belliydi.

Doğan gülümsedi. "İnanın komiser… herkesin sevdiği veya değer verdiği birisi vardır. Bakmayın öyle şaşkınca… Bu adil değil belki ama hayatın neresi adil ki? Siz onur madalyalı bir adamı cinayetle suçlayabiliyorsunuz... Dünyanın en güzel kadınlarından birisi, işe yaramaz bir adama âşık olabiliyor... On dört yaşındaki bir kız tecavüze uğradığı halde töre kurbanı olabiliyor… Veya katiller serbestçe gezerken bazıları da toprağın altında yatıyor… Eminim Tamer ve Akın onlara gerçeği itiraf ettirecektir."

Gamze Akın'ın adını duyunca zaten dikkat kesilmişti. Bakışları ile sorgularcasına iki erkeğe bakıyordu. Akın! Demek o da Elazığ'a gitmişti? Demek Tahir ve Doğan, Akın'ın yerini bulmuşlardı? Ama şimdi daha büyük bir sorun vardı. Beti benzi atmış bir halde sordu.

"Akın… Elazığ'da mı?"

Tahir başıyla onayladı. "Evet! Özellikle gitmek istedi…"

Genç kadın kalbini saran korku ile donmuştu. Daha evvel bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Keşke yeri hâlâ bilinmiyor olsaydı. Keşke Tamer ile o tehlikeli katillerin yanına gitmeseydi. Keşke baskına o da katılmasaydı! O katillerin çevresine bile yanaşmasını istemiyordu.

Kaan'ı kolayca öldüren adamlar ona bir zarar verirlerse ne yapardı?

"Baskında… o da mı olacak?" dedi sesi biraz titreyerek.

Tahir ve Doğan bir an bakıştılar. Gamze'nin üzüldüğü, dahası korktuğu belliydi. İri gözleri soğukluğunu yitirmişti. Parmakları sinirli bir şekilde birbirini sıkıp duruyordu.

"Endişe edecek bir şey olduğunu sanmıyorum!" dedi Tahir duruma hakim bir tonla. "Her ikisi de defalarca böyle operasyonlara katıldılar. Çok daha tehlikelilerine üstelik! Bu adamlar sadece acımasız birkaç çapulcu…"

Gamze sesini çıkaramadı… Bu kadar erkeğin içinde Akın için endişelendiğini açıklayacak değildi ya! Kalbindeki sıkışma dayanılacak gibi değildi ama dik durmayı başardı. Erkeklerin artık ne konuştuğuna dikkat bile etmiyordu. Gözleri dalgınlaşmıştı. Aklında Akın vardı… Şimdi bu baskında onun ne işi vardı ki? Hadi diğerlerini anlıyordu! Onlar hâlâ aktif görevdeydi. Hatta Tamer bile emekli olmamış mıydı? Natalia buna nasıl izin veriyordu? Akın artık meslekten ayrıldığına göre ne demeye Elazığ'a gitmişti? Neden hayatını tehlikeye atıyordu? Onun hayatının riskte olması bile Kaan'ın ölümüne duyduğunun katlarca fazlası bir acı vermişti.

Erkeklerin konuşması bitmişti. Operasyonun sonucunu bekleyecekleri belliydi. Bundan sonraki gelişmelerden herkes nasılsa bir şekilde bilgilendirilecekti. Elazığ Emniyeti gereken resmi açıklamayı İstanbul'a da bildirecek ve her hâlükârda dosya gerekli yazışmalarla kapanacaktı. Tüm iş Elazığ'daki sorgulamaya kalmıştı. Asıl azmettirici Tayyar'ın ele geçirilmesini ümit etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Genç kadın odadan çıkarken bile kendi dünyasındaydı. Kendisine komiserlerin ve müdürün yeniden baş sağlığı dilemesi üzerine otomatikman teşekkür etti. Kaan'ın aslında ne karısıydı, ne de sevgilisiydi ama sesini çıkarmadı. Binadan çıkıp otoparka indiklerinde, bakışlarını Tahir ve Doğan'a çevirdi.

"Bize gidelim mi?" diye sordu. Gözleriyle '*Lütfen!*' der gibiydi. Daha onlara soracağı sorular vardı. Adamların bir otele gitmesini istemiyordu. Hatta kendi evinde kalmalarını istiyordu. Yeterince odası vardı.

İki arkadaş bakıştılar bir an…

"Çay var mı?" diye alaycı bir gülümseyişle sordu Doğan.

"İstersen kovayla…" diye mırıldandı Gamze gülümsemeye çalışarak. Ama aklı Akın ile o kadar doluydu ki, bu iyi adamlara bile

gülümsemek çok zor geliyordu.

"Bana bir bardak yeter. Sabahtan beri içmedim!"

"Güney'e de iyi gelecek. Arabada donmuştur!" dedi Tahir.

Genç kadın hemen çevresine bakındı. "Güney de mi burada?" dedi hayretle.

"Tabii. Onun benim yardımcım olduğunu unuttun mu? Ben nerede o orada! Ancak Güney polisiye şeylerden pek hoşlanmıyor. Bir de kalabalık edeceğini düşündü sanırım. Arabada oturmak istedi…" Başıyla biraz ilerideki beyaz Audi'yi işaret ediyordu. Tahir bu arabayı havaalanından kiralamıştı. Kış gününe rağmen tertemiz parlayan arabanın içinde oturan Güney de onları görmüştü zaten. Arabanın kapısını açmış, dışarıya çıkmıştı. Sevimli bir tavırla Gamze'ye el salladı.

Semih başını eğip Gamze'nin kulağına fısıldadı. "Sana inanmıyorum… Bu beyaz saçlı kadını da nereden buldun?" Sesi hayranlık dolu çıkmıştı. Güney gerçekten çok güzel gözüküyordu. Koyu bordo kadife pantolon ve kırmızı kazak giymişti. Üzerindeki beyaz kabanı ile inanılmaz seksi gözüküyordu. Üstelik beyazımsı uzun saçları omuzlarına salınmıştı. Rüzgârda tatlı tatlı dalgalanıyordu. Güzel kadından her zaman anlayan Semih ise bu güzellikle başı dönmüş bir halde kendilerine doğru gelen genç kadını seyrediyordu.

Az önce yukarıda Semih ile tanışmış olan Tahir ise kısılmış gözlerle genç adamı süzdü. Ne dediğini duyamamıştı ama Güney'e bakan gözlerindeki hayranlığı görebiliyordu. Adamın bir profesyonel mankenlik ajansı olduğunu da biliyordu. Bu bakışın da aynı sebepten olmasını umar gibi gözleri biraz daha kısıldı.

Güney ile Gamze birbirleriyle öpüştüler. Gamze'nin morali biraz daha yerine gelmişti. Güney'i görmekten gerçekten mutlu olmuştu. Onu patronu ile tanıştırdı sonra. Adamın hayran gözleri sarışın kadının cam mavisi gözlerine çakılmıştı. Adeta nefes almayı unutmuş olan Semih, bilinçsizce elini uzatmıştı sanki.

Güney küçük elini adamın eline bırakıp nazikçe sıkmasını beklerken, Tahir de Gamze'ye dönüp homurdandı. "Patronun iyi mi?"

Gamze elinde olmadan kıkırdadı. "Merak etme… Güney'in sana ait olduğunu anlayınca, vaz geçecektir!"

"Güney bana ait değil!" diye yine homurdandı Tahir. Yine de sinirli bir şekilde ellerini cebine sokmuştu. İki gencin el sıkışmasını izliyordu. Sonra döndü. "İki araba mı gideceğiz?" diye sordu Gamze'ye.

Semih sırıtarak başını salladı. Ayıp olduğunu anladığı için

gözlerini Güney'den kaçırmıştı. Sanki bir saat önce Gamze'ye evlenme teklif eden erkek o değildi. "Evet, ben de bir bardak çay içerim doğrusu…" dedi keyifle. "İki araba gideriz!"

Tahir bir şey demeden arabaya yürürken, Güney de onun peşine takılmıştı. Ortada kalan Doğan, başını çevirip diğer arabaya yürüyen Gamze ile Semih'e baktı bir an. Hangi arabayla gideceğine karar veremiyor gibiydi. Bir yandan da kendi kendine söyleniyordu. "Kahretsin! Bütün arkadaşlarımı kaybediyorum! Bu âşık olma modası da çok saçma! İnsan acı çekecekse niye âşık olur ki!" Alaycı bir şekilde burun kıvırmıştı. "Sen asla âşık olma oğlum Doğan! Böyle çok iyisin!" diye öğüt verdi kendisine. Sonra uzun adımlarla Gamze ile Semih'in arabasına yürüdü. Bu ikisini yalnız bırakmak istemediği gibi, Güney ile Tahir'i de yalnız bırakmak iyi olacaktı galiba!

İki araba art arda Gamze'nin evinin bahçesine girdi. Girişte hâlâ birkaç gazeteci vardı. Genç kadın evin iç kapısına varmadan önce kapı açıldı ve eşikte Gaye gözüktü. Ardında da babası…

Genç kadın gülümsedi. "Geldiniz mi?" dedi onlara. "Çabuk gelmişsiniz?"

"Afyon'dan erken çıktık!" dedi Gaye de gülümseyerek. Gözleri arkadan gelen erkeklere kaydı. Sonra da dünya güzeli Güney'e…

Gamze babasına baktı. Adam yine asık bir suratla duracak sanıyordu. Onun çatık kaşlarına öylesine alışmıştı ki… Ancak babasının kahverengi gözleri yumuşaktı.

"Hoş geldiniz baba!" dedi çekinikçe.

"Hoş bulduk… kızım!" dedi adam da yavaşça.

Kızım mı?

Gamze olduğu yerde kalakalmıştı. Uzun kirpiklerini kırpıştırdı. Yanlış mı duymuştu? Babası kendisine '*Kızım*' mı demişti? Hem de yumuşak bir sesle? Acaba arkasındaki insanlara karşı durumu kurtarmak için mi böyle davranıyordu? Elini onun kendisine uzanmış iri eline bırakıp dudaklarını uzattı. Babası da hiç çekinmeden karşılık vermişti… Ama? Neler oluyordu böyle?.. Pürüzsüz yanağında onun dudaklarını hissetmeyeli o kadar çok olmuştu ki! Daha küçücük bir kızken, babası her akşam onu kucağına alır, doyuncaya kadar defalarca öperdi…

"Bunlar… arkadaşlarım baba!" dedi ona. "Daha doğrusu Akın'ın arkadaşları… Buraya bizim için geldiler…"

"Ne güzel! Hoş gelmişler!" dedi adam da arkadakilere gülümseyerek.

Annesi de başörtüsünü başına takmaya çalışarak arkada belirmişti. Gazetecilerin fotoğraflarına konu olmamak için önce içeriye girdiler. Dışarısının soğuk havası yerine çok güzel sıcak bir hava karşıladı onları. Genç kadının herkesi tanıştırması birkaç dakikasını almamıştı.

"Sizi akşama bekliyordum…" dedi Gamze. Misafirleri birer koltuğa oturunca, o da babasına dönmüştü.

"Cenazeye yetişmek için çok erken çıktık ama olmadı. Yolda buzlanma vardı," dedi babası.

"İyi… Sağ salim geldiniz ya!.." diye memnun bir şekilde mırıldandı genç kadın. Sonra bakışları Tahir'le Doğan'a kaydı. Erkekler son derece rahat bir tavırla yan yana oturmuşlardı. Semih tek kişilik bir koltuktaydı. Genç patron, Gaye ile de ilk kez tanışmıştı. Gamze'nin kardeşini daha evvel hiç görmemişti. Ailesini de tabii. Gaye'nin ve Gamze'nin anne ve babalarından güzellik konusunda çok şey aldıkları açıkça görünüyordu. Özellikle Asuman Hanım ellili yaşına rağmen, başına modern bir şekilde sardığı baş örtüsüyle hâlâ güzel bir kadın gibi gözüküyordu.

"Akın… neredeymiş?" diye sordu Gamze yavaşça. Soruyu ortaya sormuştu. Artık iki erkekten hangisi cevap verirse diye düşünmüştü.

Tahir açıkladı. "Seninle konuştuktan sonra ona erişemedim. Telefonu hiç çalışmıyordu. Kredi kartı da kullanmadı. Meğerse olmayacak bir yere gitmiş. Side'de Doğan'ın bir oteli var. Oradaymış…"

"Side mi?" diye tekrarladı Gamze. "Çok uzak!" Adamın kendisinden kaçmak için o kadar uzağa gitmiş olmasına inanamıyordu. Oturduğu koltukta huzursuzca kıpırdandı. Onu çok kırdığını anlamak için bu bile yeterdi. Hemencecik kendisinden uzaklaştığı gibi telefonunu bile kapamıştı demek!

"Evet! Oldukça uzak ve işin aslı onu orada aramak aklımıza bile gelmezdi. Neyse, sanırım cinayeti duyunca önce seni aramış. Sonra da beni aradı. Bana bildiklerini söyledi. Doğan da o sırada Mersin'e gidiyordu. Sonuçta iş bölümü yaptık. Tamer'le ikisi Elazığ'a gittiler. Akın senin burada polis tarafından sıkıntıya sokulacağını tahmin etmişti zaten. Bilgileri daha önce toplasaydık, mezarlığa da yetişebilirdik ama olmadı… Seni kıl payı kaçırdık."

"Çok iyisiniz!" dedi Gamze. "Gerçekten ifade vermek beni boğmaya başlamıştı."

"Zordur… İfade verirken insan suçsuz olsa bile kendisini suçlu

hisseder!" dedi Doğan gülümseyerek.

"Aynen!" diye kabul etti Gamze. "Kelimeleri yanlış söyleyeceğim diye insanın ödü kopuyor. Zanlı olmak istemezdim."

"Komiser Hasan hayatındaki en zevkli ifadeyi almıştır eminim!" derken keyifli bir şekilde sırıtıyordu Doğan.

Genç kadın iç çekti. Hiç gülümseyecek hali yoktu. "Şey… Elazığ'dan haber… var mı?"

"Daha yok. Bizi ararlar, merak etme…"

Elinde değildi… Merak ediyordu… Hem de ölümcül bir şekilde ediyordu. Akın'ın tırnağına bile gelecek zarar kendisini perişan ederdi. Demek o gülen suratlı adam, herkesi organize edip, kendisini güvende hissetmesini sağlamıştı? Acaba daha bilmediği neler yapmıştı? O avukat da onun işi olabilir miydi? Kaan'ın bir sigortası olduğunu hiç hatırlamıyordu. Peki, bu adam Gamze'yi bu kadar düşünürken, kendisini neden boş yere tehlikeye atıyordu? Devletin polis vardı, askeri vardı! O artık emekli olmuştu!

O sırada Gaye de elinde bir tepsi ile geldi. Daha önceden demlenmiş olan tavşan kanı çay, incecik kristal bardaklara doldurulmuştu. Herkese dağıtılırken de bu sefer Asuman Hanım geldi. Ellerindeki tabaklarda kurabiye, bisküvi falan vardı. Genç kadın da hemen ayağa kalkıp ona yardım etti. Bir kenarda oturan Güney ise küçük sehpaları erkeklerin önüne doğru çekmişti. Evin kızı gibi o kadar doğaldı ki, kimse onun yardımını garipsemedi. Sonra yine Tahir'in karşısındaki koltuğa geri oturdu. Semih'in oturduğu koltuğun hemen yanındaki koltuktu bu.

"Saçlarınız kendi rengi mi Güney Hanım?.." diye soruyordu Semih.

Diğer tarafta ise babası Tahir ile konuşmaya başlamıştı. Büyük ihtimalle bu kır şakaklı karizmatik adama ne iş yaptığını soruyordu. Çay bardaklarından gelen kaşık seslerine şimdi konuşma sesleri karışmıştı. Gamze de yanındaki Doğan'a çevirdi bakışlarını.

"Affedersin… Seni de işinden alıkoydum galiba?" dedi.

Adam omuzlarını silkti. "Ne işi?.. Arkadaşlarım daha önemli!"

Genç kadın içtenlikle gülümsedi. "Çok iyisiniz cidden. Kendimi gerçekten güvende hissediyorum. Yanımda olmanız harika bir şey!"

"Sen buna değersin Gamze!" dedi adam dürüstçe. "Kafanı takma. Biz her zaman yanındayız!"

"Şey! Mersin'deki işin acil miydi?"

"Yok… O kadar da değil! Gençliğimden tanıdığım birisi vardı. Adı Deniz… Sanırım bizim Kıbrıs'taki kumarhanede fazlaca borçlanmış. Onunla konuşmaya gidiyordum!"

"Uyarmak için mi?"

Doğan'ın gözleri biraz kısıldı. "Eh! Onun gibi bir şey…"

"Çok sevmiyorsun galiba?" dedi Gamze merakla. Konuşmak iyi geliyordu. Konuşunca Akın'ı biraz olsun aklından uzaklaştırabiliyordu hiç değilse.

"Bu konuda tam olarak bir şey diyemem…" diye mırıldandı adam. "Kendisini yıllardır görmüyorum. Babam onun babasının yanında şoför olarak çalışıyordu yıllar önce. Biz de onunla gençken pek anlaşamazdık. Üstelik aynı üniversitedeydik…"

"Borcu çok mu?"

"Babasının yıllarca harcadığı emeği yok edecek kadar." Omuz silkti. "Ama hak ediyorlar… Yıllar önce de biraz burnu havada bir aileydiler. Deniz zaten fazlasıyla hovardaydı. Şimdi de kumara dadanmış. Bir de kız kardeşi vardı. Neydi adı? Hah, Pınar… O zamanlar zayıf, cılız bir şeydi. O da ağabeyinin yolunda gidiyormuş diyorlar. Erkekleri parmağının ucunda oynatan çapkının tekiymiş! Şımarık bir kız olacağı belliydi."

"Belki kötü birisi değildir?" dedi Gamze laf olsun diye.

"Bilemem…" dedi adam rahatça. "Görsem tanımam zaten. Büyümüştür… Üniversiteye gidiyormuş sanırım." Umursamazca dudak kıvırdı. "Sen boş ver onları… Şimdilik telefonda görüşürüm artık. Her işte bir hayır vardır…"

Gamze'nin gözleri irileşti. Sonra mahzun bir şekilde gülümsedi.

"Çok garip… Ben de hep öyle düşünürüm. Belki Mersin'e şimdi gitmemen daha iyi olmuştur? Belki sonra gitmen hakkında daha iyidir? Öyle değil mi?"

Adam gülümsedi. "Öyle olmasını umarım. Ama Deniz ve kardeşi Pınar için daha iyi olduğu kesin. Böylece birkaç ay daha rahat edecekler. Bu ara onlarla uğraşacak vaktim olmayacak…"

Gamze dudağının kıyısını ısırdı. "Göreve mi gideceksin?"

Adam başını salladı. "Evet… Ama yakında ben de bu işleri bırakacağım. Artık ailemle ilgilenmek istiyorum." Kendisiyle eğlenir gibi sırıttı. "Aile dediğim bir tek annem var. Belli etmiyor ama ne işlerle uğraştığımı biliyor sanırım."

"Biliyordur tabii!" diye onayladı Gamze. Doğan'ın annesini hayalinde canlandırmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı. Bu esmer adamın babasına benzediğini tahmin ediyordu. Sadece annem var dediğine olduğuna göre demek babası ölmüştü?

"Zaten eskisi kadar göreve çıkmıyoruz!" dedi Doğan. "Ben de bir süre önce yoğun bakımda yatmak zorunda kaldım. Annem o zaman bile bir şey demedi. Ama iyileştiğimde benimle günlerce konuşmadı."

"Akıllı kadın. Demek annen sana diklenebiliyor!?"

"Hem de nasıl!" dedi adam gülümseyerek. "Evlenirsem eğer, ona benzemeyen bir kız alacağım. Şöyle sakin… Koyun gibi yumuşak… Başımı ağrıtmayacak birisi… Çok güzel de olmayacak."

Gamze gülümsedi. Bu tip konuşan erkeklerin genellikle tam tersi kadınlara düştüğünü biliyordu. Belki de Doğan'ın karşısına ona kan kusturan dişi bir amazon çıkardı?! Bu komik düşünceyi ona söylemedi tabii… Adamın keyfini kaçırmak istemezdi. Ayrıca o anda içlerinden birisinin telefonu da çalmaya başlamıştı. Herkes dikkat kesildi. Çalan telefonun sahibi Tahir'di. Genç adama Bülent Bey ile olan konuşmasını kesti. Elini uzatıp sehpanın üzerine bıraktığı telefonu aldı. Üzerindeki numaraya baktı. Herkes suspus olmuştu.

"Alo?" dedi sakince. Parmağının ucuyla da diafona basmıştı. Şimdi odadaki herkes bu konuşmayı duyuyordu. Bunu yaptıktan sonra da telefonu yine önündeki sehpaya bırakmıştı.

"İşlem tamam!" diyordu karşıdaki ses. Gamze bu sesi tanıdı. Tamer'in sesiydi. Pahalı telefon mükemmel derecede sesi alıp veriyordu.

"Yakaladınız mı?" diye sordu Tahir.

"Adamları iki saat önce yakaladık zaten. Sorguya almıştık."

"İtiraf ettiler mi?" Gözleri belirli bir şekilde rahatlayan ve sevinçle nefes alan Gamze'ye kaymıştı.

"Hem de kuzu kuzu… Tırnaklarını sökmek zorunda kalmadık!" Tamer gülmüştü tatlı bir tonla. "Zaten Akın'ın yüzünü görünce ödleri koptu. Akın'ı iyi sinirlendirmişlerdi bu sefer. Senden bile kötü bakıyordu Doğan… Sanırım hepiniz beni duyuyorsunuz değil mi?"

"Duyuyoruz!" dedi Doğan da… "Gamze ve ailesi ile birlikteyiz."

"Herkese selamlar o zaman. Gamze'nin içi rahat etsin. Kaan'ı öldürenler yakalandı ve kolayca itiraf ettiler. Meğerse katillerden birisi önceden Akın'ı cezaevinden tanıyormuş. Zeynep'in ağabeylerine ne yaptığını da çok iyi biliyormuş. Akın da '*ölümlerden ölüm beğenin!*'

deyince dilleri hemen çözüldü. Bu çocuğu çok iyi eğitmişim ben ya! Dodo'ya bile ihtiyaç kalmadı…" Genç adamın sesi iğnelercesine çıkıyordu. Bu tehlikeli arkadaşların birbirlerini kendi benlikleri kadar iyi tanıdıkları ve değer verdikleri o kadar belliydi ki! Her birisi, diğerinin özelliğini ezbere biliyordu.

"Kendine pay çıkarma hemen!" diye alay etti Doğan. "Senden çok bizimleydi…"

İki erkeğin de bakışları Gamze'ye kaydı. Tahir boğazını temizledi belirsizce. "Akın nerede?" Genç kadının bu soruyu sormak için çırpındığını hissetmişti adeta. O bal rengi gözlerdeki hüzne karışan yalvarışı kolayca algılamıştı. Genç kadının Akın için duyduğu endişe yerini rahatlamaya bırakmışsa da, belli ki Gamze biraz daha fazlasını istiyordu. Belki… Akın'ın sesini duymak?

"Şu anda burada değil… Gelir birazdan. Biz emniyet müdürlüğündeyiz. Az sonra havaalanına gideceğiz…"

"Tamam… Doğruca buraya, İstanbul'a gelin tamam mı? Akın'ı da getir mutlaka. Ortadan kaybolmasına izin verme. Burada ifade vermesi gerektiğini falan söyle."

"Anladım… Elimden geleni yaparım. Pek tadı yok. Bu cinayet yüzünden olsa gerek."

Tahir yavaşça onayladı. "Herhalde!" Ama gözleri Gamze üzerindeydi. Genç kadın Akın'ın sesini duyamadığı için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Ancak Akın'ın gelme ihtimali, gözlerine yeniden bir ışık yerleştirmişti.

"İki saat sonra görüşürüz…" dedi Tamer. "Seni ararım."

"Oldu. Ben gelir sizi havaalanından alırım."

Telefon kapandı. Gamze yerinde kıpırdandı. Dudakları da belirgin bir rahatlamayla ve sevinçle kıvrılmıştı hafifçe. Farkında bile değildi.

'*İki saat! Yaşasın, iki saat! İki saat sonra sevdiğim adamı göreceğim…*'

Bu harikaydı. Hemen hazırlanmalıydı. Makyaj yapmalı mıydı? Ama o zaman herkes ne olduğunu anlayacaktı? Anlasınlar, ne olurdu ki? Akın'ı sevdiğini herkese duyurabilirdi. Hatta gazetecilere bile… Aklına gazeteciler gelince, ne yapacağını düşünmeye başladı. Adamlara bir açıklama yapacağına dair söz vermişti. Acaba açıklama yapmasının tam sırası mıydı?

"Dışarıda birkaç gazeteci var…" diye mırıldandı. "Onlara bir açıklama yapsak mı? Zavallılar soğukta donmuştur. Hava kararmadan adamları evlerine yollamak iyi olurdu."

"Sen bilirsin!" dedi Tahir. "Bildiğin kadarını açıkla. Zanlıların yakalandığını, her şeyi itiraf ettiklerini, uyuşturucu patronu Tayyar Arık'ın da tutuklandığını söyleyebilirsin bence. Ayrıntıları da Emniyetten öğrenebileceklerini söyle…"

Genç kadın hazırlanmak ve makyaj tazelemek için odasına geçmişti. Elinde tarağı, aynanın karşısına geçti. Fazla bir hazırlık yapmayacaktı. Aslında buna gerçekten de ihtiyacı yoktu. Aşk onu ciddi anlamda güzelleştirmişti. Sadece gözlerinin altında yine sadece kendisinin bildiği hafif üzüntü gölgeleri vardı. Onları belki hafif bir makyajla örtebilirdi.

O sırada annesi arkasından odaya girdi. Kadının dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı. "Sana bir şey diyeceğim!" dedi Gamze'nin meraklı bakışları karşısında. Genç kadın aynadan saçlarını düzeltirken durakladı.

"Neymiş?"

"Dinle! Aklımda bir şey var. Senden bu röportaj sırasında tek bir şey istiyorum!"

"Neymiş ?" diye yine aynı soruyu sordu Gamze merakla.

Kadın hafifçe gülümsedi. "Eğer sana Akın ile ilgili bir soru sorarlarsa… gerçeği saklama. Hissettiğin gibi konuş!"

"Anne! Onu bu işe karıştırmak istemiyorum. Adamın başı zaten benimle belada! İsminin geçmesinden hoşlanmayacaktır!"

"İsmini söyleme tabii kızım. Ama gerçeği de gizleme!"

"Hangi gerçeği?"

Asuman Hanım kapıya doğru döndü. Onu duymamış gibiydi. Çıkmadan önce durakladı. Eli kapının kolunda bir an kızının yüzüne baktı. "Sordukları her soruya dürüstçe cevap ver. Bence bu senin avantajına olacaktır!" Bu gizemli konuşmasından sonra da çıkıp gitti. Gamze şaşkınca arkasında bakakalmıştı. Gazeteciler Kaan'ın ölümünden başka ne sorabilirlerdi ki?

On beş dakika sonra, Gamze gazeteciler ile konuşmaya hazırdı. Hepsi içeriye davet edilmişti. Çalışma odasına alınmışlar, ellerine de sıcak çaylar verilmişti. Yirmi kadar kişiydi. Karşılarına sadece Gamze ve Semih çıktı. Genç adam açıklama yaparken onun yanında olmasının iyi

olacağını düşünmüştü. Güney ve Gaye hariç, diğerleri de gazetecilere gözükmemek için üst kattaki oturma odasına çekilmişlerdi. Kızlar çay servisinde gazetecilere yardımcı oluyorlardı. Her şey hazır olunca Gamze kısa açıklamasını yaptı. Aynı Tahir'in dediği gibiydi.

"Arkadaşlar, hazırsak eğer, söz verdiğim açıklamayı yapmak istiyorum."

"Hazırız Gamze Hanım…" diye birkaç kişi onayladı.

"Peki… Şimdi…" Hafif bir nefes aldı. Matbu bir konuşma metni hazırlamamıştı. İçinden ne gelirse öyle konuşacaktı. Birkaç kameraman da çekim yapıyordu. "Belki biliyorsunuz?.." diye başladı. "Bu öğleden sonra, cenazeden çıkınca, ifade vermek üzere emniyete davet edildim. Bana olay hakkında bildiklerimi sordular. Ben de bildiğim her şeyi açıkladım. Fazla bir şey değildi zaten. O sırada polis beylere bir bilgi geldi. Zanlıların kimliklerinin tespit edildiği ve Elazığ'da bir operasyon yapılacağı ile ilgiliydi. Biraz önce öğrendiğimiz bir habere göre de operasyon yapılmış ve o iki zanlı yakalanıp tutuklanmış. Sanırım suçlarını da itiraf etmişler. Kendilerine azmettiren kişinin adını vermişler. Bu bilgilerin tamamını polisten alırsınız. Benim daha fazla açıklamam doğru olmaz. İşin özü bu! Arkadaşım Kaan Aydınoğlu'nu öldüren kişiler yakalanmış ve gerçeği itiraf etmişler. Sebebini ve neden yaptıklarını polis size daha sonra ayrıntılarıyla açıklar."

Bir gazeteci hemen ciddi bir yüzle atıldı. "Gamze Hanım! Arkadaşım dediniz?.. Oysa bazı ortamlarda sizin Kaan Aydınoğlu ile sevgili olduğunuz söyleniyordu? Bu doğru değil miydi acaba?"

Genç kadın kendisinden son derece emin ve kesin bir dille soruyu cevapladı. "Bu konuda son kez konuşacağım. Kaan ile böyle bir şeyi denediğimiz doğru. Ancak yürütemedik… Bizim Kaan ile birlikte birkaç kere çıkışımız hariç, anladığınız manada hiçbir ilişkimiz olmadı…"

"Cinsel olarak mı kastediyorsunuz?" diye sordu bir kadın muhabir utanmazca. Gamze soğuk ama samimi gözlerini ona çevirdi. Odadaki sessizlik herkesin bu sorunun cevabını beklediğini gösteriyordu.

"Aynen…" dedi Gamze sakince. "Bu durum her zaman başıma geliyor. Çıktığım veya çıkmadığım her erkekle bu tip dedikodular ortaya atılıyor." Sustu… Birazdan söyleyeceği çok büyük cesaret isterdi. Güzel, dolgun dudakları kıpırdadı. Gayet ciddi bir yüzle devam etti. "Şunu kesinlikle belirteyim ki, tamamı söylentilerden ibarettir. İnanmanızı beklemiyorum ama… ben hayatımda sadece bir tek erkekle birlikte oldum…" Gayet yavaş ve ikna edici konuşuyordu. Sonra ekledi. "Ve… ve sadece o erkeği seviyorum…"

Salonda bir uğultu oldu. Herkes şaşırmış gibiydi. Aynı kadın atıldı hemen. "Sadece tek bir erkekle birlikte olduğunuzu mu söylüyorsunuz şimdi?"

"Evet! Ve o erkek buna şahittir! "

"Bu erkek Kaan Aydınoğlu değil yani öyle mi?"

"Kesinlikle değil!"

"Acaba iki gün önce doktora gittiğiniz ve hamilelik testi yaptırdığınız doğru mu?"

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?" diye sordu Gamze sakince. Kadının bunu nasıl öğrenmiş olduğunu da merak ediyordu şimdi.

"Kaan Bey de yanınızdaymış da?"

"Doğru… Arkadaşım olarak yanımdaydı!"

"Anlıyorum. Zaten doktorun yanına başka bir erkekle birlikte girmişsiniz Gamze Hanım. Bahsi geçen erkek o mu acaba?"

Genç kadın başını salladı yavaşça. Tüm ülkeye bunu itiraf ettiğinin bilincindeydi. "Evet… O…"

"Sevdiğiniz erkek yani!"

"Evet… Sevdiğim tek erkek…"

"Hamile misiniz peki?"

"Hayır değilim. Hormonlarımdaki bir sorun yüzünden oraya gittik…" dedi Gamze. Minicik bir yalandan bir şey çıkmazdı. "Gerçekten de bir hormonum yüksek seviyelerde çıktı. Kontrol altına almaya çalışıyoruz. Kan testi ile ölçülebiliyor. Hamilelik ile ilgili bir şey yok."

"Geçmiş olsun efendim. Bu gizemli kişinin adını öğrenebilecek miyiz acaba? Doğrusu görgü tanıkları çok yakışıklı olduğunu söylüyorlar…" Kadın gülümseyince, soru hain bir soru olmaktan çıkmıştı.

Gamze bir an ifadesiz bakışlarla kadına baktı. Çok kısa bir an, belki de saliselerle ölçülebilecek kadar kısa bir an sessizlik oldu. Sonra Gamze'nin de biçimli dudakları kıvrıldı. Gözleri ışıldadı.

"Bu doğru… Çok yakışıklıdır. Çok çok yakışıklı… Bizim meslekten olmayan birisidir. Maalesef adını şimdilik söyleyemem. Belki ileride…"

"Evlenecek misiniz peki?" diye sordu bir erkek muhabir.

Genç kadın başını eğdi önüne. Ne demeliydi? Ne komikti? Daha bir hafta önce başka bir erkekle evlenmeyi hayal ediyorken şimdi aklındaki tek kişi Akın'dı… Ve çocuğunu doğurmayı istediği tek kişi…

Hatta çocuklar… Natalia gibi en az iki çocuk istiyordu. Üç ve dört bile olabilirdi. Yeter ki babaları o adam olsundu. O sevdiği gözlere sahip boy boy çocuklara asla hayır demezdi.

"Ben… onunla evlenmeyi gerçekten umuyorum doğrusu!" dedi gülümsemeye çalışarak. "Ancak biliyorsunuz. Yakışıklı erkekleri ikna etmek çok zor!"

Odanın içindekiler gülüştüler. Gamze de gülümsemişti. Ondan sonra da bir iki soru soruldu ama daha çok genç kadının mesleği ile ilgiliydi. Gazeteciler çaylarını içip röportaj için teşekkür ettiler ve çektiklerini akşam haberlerine yetiştirmek için aceleyle kendi televizyon kanallarının yolunu tuttular. Bazıları da gazetesine yönelmişti. Bir saat içinde konuşulanların çoğu önce internet gazetelerine düşecek, yarın da normal gazetelerde yerini alacaktı. Gece haberlerinde ise bu röportajın olacağı kesindi.

Gamze rahatsız değildi. Annesinin haklı olduğunu düşünmüştü. Gerçekleri açıklamıştı. Akın'ı sevdiğini bundan daha iyi nasıl ispatlardı? O kadar olaydan ve laftan sonra sözlü olarak genç adama söyleseydi, büyük ihtimalle inanmayacaktı. Oysa şimdi bu sözüne tüm Türkiye şahitti. Akın kendisi hakkında tam olarak ne hissediyordu bilmiyordu ama önemi yoktu. Onu sevdiğini açıklayacak, omuzlarındaki bu yükten kurtulacaktı. Akın izin verdiği kadarıyla da onun yanında kalmaya razıydı.

Kapıda annesi duruyordu. Gülümsedi. "Aferin!" dedi sadece.

Genç kadın onun kapı aralığından tüm konuşmayı dinlediğini anlamıştı. O da gülümsedi ve annesine sarıldı önce. Bir süre öylece kaldılar. Ana kız, uzun zamandır böyle sarılmamışlardı. Aralarındaki soğukluk iyice yok olmuştu. Gamze bunda da Akın'ın faydası olduğunu biliyordu.

"Benim gitmem lazım!" dedi Semih gülümseyerek. "Bu akşam yemek için anneme söz verdim. Yoksa burada kalmak isterdim doğrusu. Bu kadar güzel kadını ve yakışıklı erkeği sadece ajansta görebiliyorum. Şu son adam, Tamer, o da yakışıklı mı bari?"

Annesinden ayrılan Gamze de güldü. Başını sallıyordu bir yandan da. "Hem de çok… Gözünün kıyısında çok seksi bir yarası var. Ayrıca da, çok güzel, ateş gibi esmer bir Yunanlıyla evli!"

"Bu kadar seçmece insanın senin için böylesine uğraşması çok anlamlı Gamze!" dedi Semih bu sefer ciddi bir tonla. Uzanıp genç kadının ellerini dostça tuttu. "Senin iyi birisi olduğunu her zaman biliyordum. O

soğuk görüntünün altında harika bir kalbin var. Öyle olmasaydı şu anda yanında kimse olmazdı. Yüz güzelliğin bir yana, sen gerçekten de mutluluğu hak eden, yüreği güzel harika bir kadınsın! Sevdiğin adam ile mutlu olmanı umarım!"

Semih gittikten sonra bile onun sözlerini düşünüyordu Gamze. İyi bir kadın olup olmadığını bilmiyordu. Ama mutluluğu hak ettiğini düşünüyordu. Yıllarca mutsuz yaşamıştı. Yıllarca acı çekmişti. Artık mutlu olmak kendi hakkı da değil miydi? Bu mutluluğu elinin tersiyle ittirdiğini hatırladıkça da bütün kan beynine çıkıyordu. Allah'ın kendisine tanıdığı şansı nasıl da kullanamamıştı! Eğer bu işin sonu kötü biterse bunda tek suçlu kendisi olurdu. Yirmi yedi yaşında olgun bir kadın gibi değil de on yedi yaşındaki tecrübesiz bir genç kız gibi davranmıştı.

Ortalığı kızlarla topladıktan sonra, hep birlikte üst kata çıktılar. Erkekler bir arada oturmuşlar, tavla oynuyorlardı. Aşağıda dünya sarsılmıştı ama onların hiç umurunda değil gibiydi. Doğan ile Gamze'nin babası rakipti. Bu çekişmeli tavla karşılaşmasını ilgiyle izleyen Tahir, onların geldiğini görünce başını çevirdi. Kavisli siyah kaşlarını kaldırarak sordu. "Nasıl gitti?"

"Benim için iyiydi…" dedi Gamze sakin bir gülümsemeyle. Gidip Tahir'in yanında durdu. Adam bir sandalye çekmişti ortaya. Her iki oyuncunun da hareketlerini rahatça izleyebiliyordu. Genç kadın da bir an sedef işlemeli tavla pullarının dizilişini süzdü. Sonra dudak kıvırdı. "Ama Akın için iyi mi bilemem…" dedi yavaşça. Diğer iki erkek de tavla oynamayı bırakmıştı. Doğan arkasına yaslanmış, bilmiş bir gülümsemeyle kendisine bakıyordu. Babası ise ciddi yüzünde ufacık bir tebessüm bile olmadan kızını süzdü.

"Ne söyledin ki o çocuk hakkında?" diye sordu hafif bir merakla kızına. "İnşallah canını sıkacak bir şey değildir?"

Babasının Akın için endişelenmesi çok hoştu! Bu pek sık olmazdı ve anlaşılan adam Akın'a ciddi anlamda sempati duyuyordu. Gamze derin bir nefes aldı. En iyisi burada da gerçeği açıklamaktı. "Baba! Sana bir şey söylemeliyim…" dedi sakince. Yine de yanaklarının hafifçe kızarmasına engel olamamıştı. Tüm ülkeye bunu ilan ederken utanmamıştı ama bu güçlü erkeklere ve özellikle babasına bunu itiraf edecek olmak onu azıcık utandırmıştı. "Aslında hepinize söyleyeceğim… Nasılsa bir iki saate kalmadan hepiniz haberlerden duyacaksınız. Ben… röportajda… Akın'ı sevdiğimi söyledim. Evet… Onu seviyorum. Bunu gizlemek istemiyorum artık! Onun adını söylemedim ama sevdiğim bir adam olduğunu da gizlemedim…"

Babası sesini çıkarmadı. Öylece bakıyordu. Garip ki çok da şaşırmış gözükmüyordu. Kızmış gibi hiç gözükmüyordu. Bakışları kızının yüzünden uzaklaşıp bir kenarda hafif bir tebessümle duran karısına kaydı.

"Nihayet!" dedi onun yerine Tahir yavaşça.

Genç kadın yan gözle ona baktı. "Çok mu belli ediyordum?" dedi utangaç bir tebessümle. Babasının kızmaması ve belirgin bir ters tepki vermemesi içini rahatlatmıştı.

"Bugün seni gördüğümde kesinlikle emin oldum!" dedi Tahir dürüstçe.

"Kaan'ı sevdiğimi sandığım sırada bile aslında Akın'ı seviyordum!" dedi Gamze. İtirafı samimiydi. Yanaklarının kızarıklığı biraz geçmişti. "Kaan benim için bir farklılıktı ve bir süre gerçekten ona âşık olmaya çabaladım. Olmadı… Akın da ortaya çıkınca… gerçek sevginin ne olduğunu anladım. İkisini bir arada gördüğümde… kalbimin kimin için attığını anlamıştım. Kaan ile evlenmek istemediğimi fark ettiğimde de çok şaşırdım. Ama ne yazık ki o anda asıl sevdiğimin Akın olduğunu anlayamadım."

"Meraklanma… Tamer onu kolundan tuttuğu gibi buraya getirecektir," dedi Doğan o kısılmış yeşil gözleriyle. "Tamer de buna benzer bir şey yapmıştı zamanında. İki sene boyunca Natalia'yı terk etti. Görünüşte Natalia onu terk etmişti ama asıl o Natalia'yı bırakmıştı. Çünkü sevdiği kadını hiç aramadı… Oysa Natalia bunu bekliyordu. Ben Natalia'nın, onun aramasını beklediğini biliyordum. Çünkü onu Yunanistan'a kadar ben bıraktım ve ne kadar ağladığını sadece ben gördüm. Yol boyu gözyaşları dinmedi. Ve ben bunu Tamer'e söylememe rağmen, aptal Tamer ona geri dönmedi. Bu aptalca inadı kendisine iki yıla mal oldu. Sevdiği kadını iki sene aramadı, sormadı. Hayatlarının iki senesi kayboldu…"

Gamze ürpermişti. Gözleri sulandı. Buna dayanamazdı! "Ben… Ben Akın'dan iki gün bile uzak… kalamam. Onu çok özlüyorum Doğan!" dedi acıyla. Akın'ı kaybedebilecek olmak, ölümden beterdi onun için! Natalia iki sene nasıl dayanmıştı? Kendisinin dayanabileceğini sanmıyordu. "Üstelik Tamer Natalia'yı seviyormuş… Akın bana hiç… böyle bir şey söylemedi…" dedi üzgünce.

"Bence söylemesine gerek yoktu!" dedi Gaye de. "O gün evden çıktığında çok üzgündü. Senin için bir şeyler hissetmeseydi o kadar üzgün olmazdı."

"Ve bu kadar uzaklara gidip yalnızlığı tercih etmezdi!" dedi

Tahir de. "Onu tanırım. Hiçbir şey neşesini kolaylıkla bozamaz. Senden kaçtığına göre var bir şeyler. O asla kaçan bir adam olmamıştır."

"Bana kızgın?.." dedi Gamze.

"Hem kızgın… hem de âşık olmak mümkün!" dedi Tahir. Yerinden kalktı. Uzun boyuyla Gamze'ye tepeden bakıyordu. Dostça göz kırptı. "Üzülme hadi… Ben şimdi havaalanına onları almaya gidiyorum. Gelince ne olduğunu görürüz. Siz de hazırlanın. Bu gün akşam yemekleri benden… İyi bir yemek yerse belki Akın'ın keyfi yerine gelir. Kaç gündür doğru düzgün bir şey yediğini sanmıyorum."

Gamze onun tatlılığı karşısında elinde olmadan gülümsedi. Güney de hemen ayağa kalkmıştı. "Ben de geleyim mi?" diye sordu.

"Hayır… Gerek yok. Sen Bebek Balıkçısı'nda bize yer ayırt. Kalabalık olduğumuzu söyle Vedat'a. En iyi yeri ayarlasın. Doğan, senin de gelmene gerek yok. Tavlada yenilmeye devam et artık!" Son cümlesi alaycıydı.

Doğan iç çekti… "Şansım döndü!" dedi sevimli bir tavırla. "Zar gelmiyor. Doğrusu baban da çok iyi zar tutuyor Gamze!"

"Ona bilek gücü derler!" dedi Bülent Bey kendisinden beklenmeyecek bir şekilde sırıtarak. "Senin bileğin benimkinden kalın ama yeterince oynak değil!"

Gamze ise Tahir'in kolunu çekiştirdi çocukça. "Tahir… Ben de geleyim ne olur?" dedi hafif bir yalvarışla. "Lütfen! Gelmek istiyorum!"

Adam kaşlarını kaldırdı. "Neden? Nasılsa bir saat sonra onu göreceksin?"

"Hayır… Bir saat daha bekleyemem… Geleyim ne olur!"

Adam omuz silkti. "İyi, tamam, gel hadi! Ama acele etsen iyi olur. Kırk dakika falan hazırlanman sürmesin!"

"Beni tanımıyorsun!" dedi Gamze neşeli bir dudak büküşle. "Ben başka kadınlara benzemem. İki dakikada hazırım. O da kabanımı giyecek kadar bir zaman… Hem bu akşam bizde kalırsınız değil mi? Hepimizi alacak kadar çok odam var."

"Otelde yer ayırttık!" dedi Tahir.

"Saçma! Madem yer var! Ne oteli?" dedi Bülent Bey otoriter bir tavırla. "Uzun zamandır bu kadar kalabalık bir ortamda olmamıştık. Benim hoşuma gitti doğrusu. Bence de otel işini unutun. Yemekten sonra da tavlada senin ifadeni alırım oğlum!"

Tahir de kendi ciddi yüzünden beklenmeyecek bir şekilde

gülümsedi. "Benim de bileğim kuvvetlidir ama? Bu çömezleri benim eğittiğimi unutmayın Bülent Bey?"

"Göreceğiz evlat! O halde karar verilmiştir. Buradasınız… "

Gerçekten de Gamze çoğu kadına göre çabucak hazırlanmıştı. Ama on beş dakika sonra! Eh, bunda genç kadının pek bir suçu yoktu. Birden tuvalete gitmesi gerektiğini hatırlamıştı. Üzerindeki ciddi takımı da çıkarıp kalçalarını güzelce saran krem rengi bir kadife pantolon ile göğüslerin dikliğini gösteren krem rengi bir bluz giymişti. Eğer adam inat ederse bu göğüsleri yine onun gözüne sokmaya kararlıydı. Üstelik genç adamın kendi kalçalarına bayıldığını da çok iyi hatırlıyordu. Seviştikleri gece iri elleriyle onları sürekli okşayıp durmuş, dinlenirken bile parmaklarını üzerlerinde gezdirmişti. O doğum lekesini ise defalarca öpmüş, defalarca dudaklarını üzerinde gezdirmişti.

Onun temasını hatırlayınca, hemen göğüs uçları canlandı ve kasıklarında tatlı bir kıpırdanma başladı. Adamı sadece düşünmek bile uyarılmasına yetiyordu. Kaan ile bir kere bile böyle bir şey olmamıştı. Ah, onun kendisini öpmesini ne kadar da özlemişti! Sadece dudaklarını değil… Her yerini… Ve kendisi de o erkeksi dudakları öpmeyi özlemişti. Üstelik de sadece dudaklarını değil…

Aklına gelen görüntüler iyice heyecanlanmasına sebep olunca, aceleyle odasından çıktı. Tahir aşağıda kendisini bekliyordu. Kapıda duran annesinin yanağından öptü hemen.

"Şans dile!" diye fısıldadı. "Çok heyecanlıyım…" Kadın sadece gülümseyerek başını eğdi. Gamze'nin heyecanı havaalanına varıncaya kadar da azalmadığı gibi artmıştı. Akın'ın nasıl davranacağını hesap edemiyordu. Hiç önemi yoktu. Nasıl davranırsa davransın, Gamze yılmayacaktı. Eğer Akın kendisine karşı minicik bir ilgi bile duyuyorsa bu ilgiyi canlandıracaktı. Diğer kadınlar gibi olmayacaktı.

Onu kaybettiği için üzgün olan Seval'i hatırlamıştı birden. Ve Doktor Hale'yi… Kim bilir başka kaç kadın? Hepsini de deli gibi kıskanmasına rağmen şu bir gerçekti ki, Akın üzerinde en büyük şansa kendisi sahipti. Bu şansı sonuna kadar zorlayacaktı. O kendi erkeğiydi ve öyle kalması için kadınca hainlikler bile yapmaya hazırdı. Bizans oyunlarını sadece Bizanslıların yaptığını da kim söylemişti? Aşkta ve savaşta her şey mubah diye bir söz bile vardı.

Arabayla havaalanının içine girdiklerinde hava kararmıştı artık. Tahir aracı kendi bildiği bir yere doğru sürüyordu. Genç kadın özel uçakla gelenlerin havaalanının neresinden geçtiklerini bilemiyordu. Aslında onların Vip hizmetinden faydalandıklarından ve özel pasaportları

olduğundan da emindi. Kırmızı pasaportları olmalıydı. Diplomatik kimlikleri olduğuna emindi. Diğer yandan ço kaz bu pasaportlarını kullanıyor olmalıydılar. Birçok ülkeye gizlice girdikleri kesindi.

Tahir aracını yavaşça sürerken, başıyla ileriyi işaret etti. "İşte çıkıyorlar. Şansımıza vaktinde geldik…" dedi. Personel çıkışı gibi özel bir kapıydı. İki erkek de kapıdan çıktıktan sonra aydınlatılmış meydana baktılar. Kalabalık meydanda birçok araba ve insan hareket halindeydi. Ancak Tahir onlara selektör yakıp yanlarına yanaşınca, onlar da gelen arabaya yöneldiler.

Tahir park edip araçtan indi. Akın'ın elinde hiçbir şey yoktu. Bugün kaldığı otelden aceleyle Elazığ'a doğru yola çıktığı ve yanına bir şey almadığı anlaşılıyordu. Tamer'in elinde ise kendisine ait küçük bir el çantası vardı. Gece o da herkes gibi İstanbul'da kalacaktı.

Erkekler el sıkışırken, Gamze de indi yavaşça arabadan. Gözlerini Akın'dan alamıyordu. Üzerinde ona kendisinin aldığı kaban vardı. Hafif rüzgâr seksi saçlarını dalgalandırıyordu. Mavi kot pantolon ve siyah yarım boğazlı kazak ile inanılmaz seksi duruyordu. Tabii en azından kendisi için…

Akın onu fark etmemişti. Tahir ile bir iki kelime konuştuktan sonra döndü ve… Gamze'yi fark etti. Yüzünde eskisi gibi bir tebessüm vardı onu görmeden önce. Arkadaşını görmekten duyduğu memnuniyetin belirtisiydi. Kalbi patlayacak kadar atan Gamze onun gece karanlığında siyah gibi duran gözlerinin içine baktı. Akın onun görünce, ilk anda gülümsemesi biraz azalmıştı. Sadece bir saniye… Sonra yeniden gülümsedi. Dudakları tatlı bir şekilde kıvrılmıştı.

"Gamze?" dedi şaşkınlığını gösterircesine…

Genç kadın öylece duruyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Koşup kollarına mı atılsaydı? Onu kocaman öpse miydi? Şu ışıklar altında ne kadar da yakışıklı duruyordu. Neden o bir hareket yapmıyordu? Buraya kadar onu karşılamaya gelmesinin bir anlamı olduğunun farkında değil miydi? Keşke kendisine doğru gelse ve kollarına alsaydı! Keşke her şeyin bittiğini, onu artık asla bırakmayacağını söyleseydi.

"Merhaba!" dedi çekinikçe.

Adamın eli uzanınca… farkında olmadan o da elini uzattı. Beklediği gibi olmamıştı. İki dost gibi el sıkıştıklarına inanamıyordu. Kalbi sıkıştı. Akın tıpkı eskisi gibi gülüyordu ama… ama gözleri?..

"Merhaba! Sen niye geldin bu soğukta?"

"Seni… Sizi karşılamak istedim!" dedi genç kadın hayal kırıklığı

içinde. Adam elini hemen geri çekmişti. "Ne de olsa… benim için bir sürü şey yaptınız!"

"Önemli değildi! Sen buna değersin!" dedi Tamer alaycı bir tavırla. Genç kadının yanına gelip o da aynı Akın gibi elini uzattı. Genç kadının elini sıktıktan sonra da ters bir şekilde arkadaşı Akın'a baktı. "Öyle değil mi Akın? Söz konusu Gamze olunca hepimizin eli ayağı tutuşturdun!"

Genç adam huzursuzca gülümsedi ve gözlerini kaçırdı sanki. Gamze ise şimdi öylece ayakta duruyordu. Eli ayağı buz gibi olmuştu. Oysa vücudu ateş gibi yanıyordu. Akın'da, gülümsemesi hariç, kendisine karşı en ufak bir yakınlık belirtisi yoktu. Dudakları gayet samimice kıvrılmış olmasına rağmen tavrı son derece mesafeliydi. Elindeki çantayı bagaja bırakan Tamer geri döndü. Gözleriyle bir an ayakta birbirlerini süzen iki gence baktı. Gamze'nin çaresiz halini ve Akın'ın anlaşılmayan tavrını inceledi kısık gözlerle. Hâlbuki bu güleç adamın kadın için ne kadar endişelendiği ve onun için bir şeyler yapmaya nasıl çırpındığını kendisinden daha iyi kim bilebilirdi ki?

"Gidelim mi artık?" dedi öylesine ortaya. Sonra Akın'ın ön kapının koluna uzanan elini tersçe ittirerek kendisi uzandı. "Ben önde oturacağım. Tahir ile konuşacaklarım var. Siz de arkada oturun…" dedi emreden bir tavırla. Ancak Akın'a bakan gözleri gayet tersti. Akın sıkıntılı bir şekilde ona kaşlarını çattı. Tamer buna hiç aldırmadı. Öne geçmişti bile. Mecbur kalan Akın bakışlarını Gamze'ye çevirdi. Eliyle de hâlâ açık olan arka kapıyı nazikçe işaret etmişti.

Kapılar kapandı ve araba yavaşça hareket etti.

Birkaç dakika kadar kimse konuşmadı. Sessiz çalışan arabanın içinde, alınan nefesler bile duyuluyordu neredeyse. Sonra Tahir uzandı ve radyonun düğmesine dokundu. Bir anda arabanın içini yerel Türkçe pop kanallarından birisinin müziği yayıldı. Böylece arka koltukta özel bir konuşma yapılsa bile önden duyulması neredeyse imkânsız olmuştu.

Şimdi Tahir ve Tamer kendi aralarında sessizce konuşuyorlardı. Bazı mırıltılar arkaya geliyordu ama Gamze bunların çoğunu anlayamıyordu. Gözü akan trafikteydi. Aklı ise yanında sessizce oturan adamda…

Genç kadın yan gözle Akın'a baktı. Bu fırsatı değerlendirse iyi olurdu. Böyle suskunca oturmak istemiyordu. "Seni bir türlü rahat bırakmıyorum değil mi?" diye sırf onu konuşmaya teşvik etmek için sordu. Genç adam bakışlarını ön camdan ayırıp gözünün ucuyla ona baktı. Sonra aldırmaz bir tavırla omuz silkti. Gerçekten de aldırmıyor gibi

görünüyordu.

"Önemli değil! Yorucu bir iş yapmadık." Dudakları da yaptıkları işi çok önemsemediğini gösterecek şekilde kıvrılmıştı.

"Yine de… sana… kızdım!" diye fısıldadı Gamze yavaşça. İri gözleri onun kendisine birazcık yakınlık göstermesini ister gibi bakıyordu. O böyle yüzeysel bir gülümseme istemiyordu. Kendisine bakan gözlerinin her zamanki gibi ışıldamasını istiyordu. O eski sevdiği adamı geri istiyordu.

Ama genç adamın robotik gülümsemesi değişmedi. "Neden?"

"Beni korkuttun!"

"Anlamadım?" Akın'ın kalın ve biçimli kaşları havaya kalktı. Bu sefer biraz şaşırmış gibiydi.

Genç kadın kendi gözünün önüne gelen uzun saçlarını hafifçe çekti. Parmak uçları bir an tedirgince kendi saç uçlarıyla oynadı. "Senin için korktum elbette!" diye itiraf etti sonra. Hâlâ saçlarının ucunu çekiştirip duruyordu. Gözleri adamın gözlerine kaydı. "Kendini tehlikeye atmamalıydın! Bu hiç hoşuma gitmedi!"

Adam bu sözleri umursamazca gözlerini kaçırdı ve bir an için başını camdan dışarı, akan ışıklara çevirdi. "Benim için niye korktun ki? Tehlikeli bir durum yoktu. Olağan şeyler…" dedi sonra. Başını yeniden kadına çevirdi. Gerçekten de sanki ölüme değil de, Tamer ile bir tatile çıkmış kadar rahattı.

"Olağan şeyler mi?" diye kısık sesle isyan etti Gamze. Dişlerini sıkmıştı neredeyse. "Olağan şeyler mi? Ölebilirdin? İkiniz de ölebilirdiniz?"

"Ben Tamer'den gelmesini istemedim!" diye kendisini savundu adam. "Natalia'dan gizlice gelmesi benim suçum değil. Ben bir uçak kiralayacaktım zaten. Beni arayıp gelmek için ısrar etti. Hem operasyona faal olarak katılmamıza izin vermediler. Sadece izledik!"

"Yalan söylüyorsun! Buna inanmıyorum. Ayrıca adamları da siz sorguladınız? Öyle değil mi?"

"Beş dakika kadar görmemize izin verdiler. Emniyette Tamer'in arkadaşları vardı." Güven verircesine rahattı. "Sen boş ver bizi… Geldik işte. Umarım sen de burada çok zorlanmadın? Tahir ile Doğan vaktinde yetiştiler mi?" Sesi bir âşık gibi değil, iyi bir dostunki gibiydi. Yani tıpkı ilk günlerdeki gibi…

"Evet…" dedi Gamze üzgünlüğünü belli etmemeye çalışarak.

Onun hâlâ kendisine kırgın olduğu hissediyordu. İki günde hemencecik affetmeyecekti elbette! "Tam vaktinde geldiler."

"Sevindim. Sanırım benim hakkımda da sorular sorarak senin başını ağrıtmışlardır? Benden şüphelendiklerine eminim."

"Şüphelenmişlerdi…" diye mırıldandı genç kadın. "Seni öğrenmişler. Hakkında da hiçbir şey bulamamışlar. Herhalde bu şüphelerini daha çok arttırmış. Sonra… Tahir ile Doğan geldi ve… sorun halloldu." Bir an durakladı. "Sen… Elazığ'a… sadece kendini aklamak için mi gittin?" diye sordu yavaşça. Onun '*Evet*' demesini istemiyordu aslında.

Adam başını olumsuzca iki yana salladı. "Hayır! Benim buna ihtiyacım yok. Cinayet sırasında nerede olduğumu ispatlayabilirdim. Birisini öldürmek istersem eğer, adam tutmaz bunu kendim yaparım…" dedi tok bir sesle. Hafif bir nefes aldı. Bakışları soğudu biraz. "Senin için gittim… Sevdiğin adamın katillerinin yakalanması, belki içini rahatlatır dedim. Kaan için cidden üzgünüm. Böyle olsun istemezdim. Onunla mutlu olmanı gerçekten istedim… Evlilik hayalinin suya düşmesine üzgünüm…" Güzel lacivert gözler yine genç kadının çekici yüzünden ayrıldı. Yeniden ön camdan yolu izlemeye başlamıştı. Ancak parmakları sıkıntılı bir tavırla kapı kenarında tıngırdayıp duruyordu.

Gamze derin bir nefes aldı. "Ben… onunla evlenmeyecektim zaten!" diye itiraf etti yavaşça. Akın cevap vermeden önüne bakmayı sürdürüyordu. Genç kadın elini çekinerek onun koluna koydu. "Akın!" dedi üzgünce. "Ne dediğimi duymadın mı? Ben onunla evlenmeyecektim zaten dedim!"

Genç adamın kısılmış gözleri, yavaşça Gamze'ninkilere döndü. Ne düşündüğünü belli etmeden baktı bir an… Sonra kolunu belirsiz bir manevrayla onun elinden kurtarıp kaldırdı ve koltuğun arkasına attı. Şimdi sıyrılan kabanından geniş göğsü gözüküyordu. Gamze'nin sarılmak için can attığı göğsü… Başını yaslamak için delicesine arzu duyduğu göğsü. Ve yüzünü yaslayıp delicesine ağlamak istediği göğsü… "Neden?" diye sordu genç adam sadece.

Genç kadın havada kalan elini yavaşça geriye çekti. "Çünkü… evlenmeyecektim işte!" diye mırıldandı canı sıkkın bir şekilde. O böyle davrandıkça ona nasıl kolayca açılabilirdi ki?

"Umarım bunda benim bir etkim olmamıştır?" dedi genç adam aynı ilgisiz sesiyle. "Sandığının aksine ayrılmanız için bir çaba göstermedim. O evlenilecek bir adam değildi Gamze… Sana uygun olmadığını daha evvel de söyledim. Fakat yine de evlenebilmeniz için ben

elimden geleni yaptım! Arkanızdan kuyu kazmadım…"

"Biliyorum…" dedi genç kadın acıyla. Keşke kazmış olsaydı! "O gün… söylediklerim için… gerçekten çok üzgünüm. Kafam… çok karışıktı! Kendimi nasıl affettireceğimi bilemiyorum… Sonra çok pişman oldum ama sen… telefonunu açmadın. Beni aramadın da! Bana kızdığını biliyorum… Bana hâlâ kırgın olduğunu biliyorum… Beni affetmeni o kadar çok istiyorum ki!"

Genç adamın arada karanlıklara karışan bakışları, zaman zaman da sokak lambalarının ışığıyla belirgin oluyordu. O bakışlardan ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Gamze sessizce o derinliklere bakıyordu. Bir tepki vermesini bekliyordu. Akın'ın eli uzandı yavaşça. Genç kadının yüzünün kıyısındaki bir tutam saç lülesini hafifçe kıyıya çekti. Okşarcasına bir dokunuştu bu… Yine de Gamze gözlerini kapadı birazcık… Sevebilen ve öldürebilen parmaklar, yanağının hassas tenine belirsizce dokunmuştu. Nefesi kesildi… Bu dokunuşlar… içini parçalıyordu. Bu dokunuşlar her yerini ürpertiyordu. Bu dokunuşlara o kadar çok ihtiyacı vardı ki! Bu şekilde ölmeye bile razıydı.

Genç adam parmaklarını geriye çekti. Yavaşça ona doğru gülümsedi. "Affedecek bir şey yok… Gamze!" dedi ağır ağır. Sonra… Sonra genç kadının hiç beklemediği bir şey söyledi. "Biz dostuz! Öyle değil mi?"

Gamze'nin yarı kapalı gözleri hızla açıldı. *Dost mu?*

"Ve dostlar arasında kırgınlık olmaz…" diye ekledi Akın acımasızca. Parmakları yeniden ve kısaca yanağına dokundu. Gerçekten de dostçaydı. Bir an susup ona güven verircesine başını salladı. "Sıkma canını… Ben… o konuşmayı unuttum bile…" dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Haklı olduğun konular vardı. Bebek konusunda da acele ettim ve seni incittim. Sen de beni affet. Ödeşmiş olalım. Yine eskisi gibi… arkadaş kalırız."

"Akın!" dedi Gamze isyanla. İçinden gelen bağırma, ağlama hislerini bastırmaya çalışıyordu. "Akın! Bunu bana yapma!" diye inledi.

"Tamam! Üzülme! Arkadaşız işte! Bana güven! Ne zaman istersen yardımına koşarım!" dedi genç adam sakince. Onu duymamış gibiydi. "Belki… arada sırada… görüşürüz de!"

"Be… Belki mi?" Gözünden bir damla yaş kaydı. Buna engel olamıyordu. Uzun kirpiklerini ağlamamak için kırpıştırdıkça, uçlarına saf gözyaşları bulaşıyordu ve gür kirpikler daha koyu, daha güzel duruyordu.

Arabadaki müzik sustu birden. Yeni bir şarkı başlayıncaya kadar

geçen iki saniyede ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Tamer ve Tahir de bir şeyler konuşuyordu ama sesleri oldukça alçaktı. Üstelik şarkı kesilince onlar da susmuştu. Sonra yeni bir şarkı başladı. Gamze adamın gözlerine kilitlenmiş ıslak gözlerini zorlukla ayırdı.

İstenmiyordu…

Akın kendisinin bir arkadaştan daha öte olmasına izin vermeyecekti. O da onun hayatındaki diğer kadınlar gibi… basit bir yer kaplayacaktı. Belki arada sırada Hale veya Seval'le görüştüğü gibi, kendisiyle de dostça ve mesafeli bir şekilde görüşebilirdi ama bir daha asla… sevgili olmalarına izin vermeyecekti.

Genç adam ise kısılmış gözlerle ona bakıyordu. Derin bir nefes aldı. Sanki onun sessizce ağlaması canını çok sıkmış gibiydi. "Söyler misin? Şimdi niye ağlıyorsun?" diye sordu alçak sesle. Şimdi onu ağlatacak ne söylemişti ki? Genç kadın ona bakmadan başını eğmişti… "Gamze?" diye ısrar etti.

"Kendi aptallığıma ağlıyorum…" diye çocuksu bir sesle konuştu genç kadın.

"Sen aptal değilsin!"

"Öyleyim… Yine eskisi gibi oluruz sanmıştım! Senden, ne kadar istersen o kadar özür dilerim… Ama senin beni affetmeyeceğin belli! Seni sevdiğimi bile söylesem inanmayacaksın!"

Genç adam güldü. "Hadi! Yapma hadi! O kadar da değil. İnan bana bir sorun yok!" Uzanıp genç kadını kollarının arasına aldı. Gamze hemen onun göğsüne sokulmuştu. Adamın dudaklarının kıyısı şimdi mis gibi kokan saçlarına değiyordu ama öpmedi. İri eli dostça saçlarını okşadı. "Ağlama lütfen! Sen ağlayınca üzülüyorum. Ayrıca şu öndeki iki adam, seni ağlattığımı düşünürlerse hakkımda hiç iyi olmaz!"

Gamze burnunu çekti. O halde bile adamın kokusunu algılıyordu. Elinden gelse o kollardan hiç ayrılmazdı. Fakat yavaşça kendisini geriye çekti. Öndeki devlerin gerçekten de Akın için kötü bir şey düşünmesini istemezdi. Islak güzel gözleri adamın gözlerindeydi.

"Özür dilerim… Bu günlerde fazla sulu göz oldum!" dedi ona.

"Yaşadığın sıkıntıları herkes kaldıramaz… Normal bir şey ama yine de sanki benim yüzümden ağlıyormuşsun gibi hissettim. Bunu asla istemem. Her zaman senin iyiliğini isterim."

"Teşekkür ederim…" Elinin tersi ile gözyaşlarını sildi. Ahmak herif! Neden ağladığını nasıl anlayamıyordu? Onun yüzünden ağlıyordu tabii! O kendisine böyle şefkatle ama arkadaşça davrandıkça, ne

bekliyordu ki? Başını çevirdi. Kendisini toplamalıydı… Böyle ağlayarak onun sadece acımasını kazanabilirdi. Evin önüne gelinceye kadar da bir daha onun gözlerine bakmadı. Yine bakarsa yine ağlayacağını biliyordu.

Tahir ise eve gelmeden hemen önce, Güney'e telefon açmıştı. Yolda olduklarını söylemişti. Rezervasyonu sormuştu ona. Yer ayırttığını öğrenince de, bir daha içeriye girerek vakit kaybetmemelerini, herkesin hazırlanıp dışarıya çıkmasını istemişti. Öğlen yemeği de yemedikleri için aslında açlardı. Acele olarak yola çıkmışlar ve yemek karambole gelmişti.

Gamze'yle annesi de aslında kahvaltıyı oldukça geç etmişler ve cenazeden önce öğlen yemeği yememişlerdi. Çayın yanında atıştırdıkları şeylerin bu koca adamları tok tutacağını zaten düşünemiyordu Gamze. Akın'ın ve Tamer'in Elazığ'da yemek yiyip yemediklerini bilemiyordu. Ancak tahminine göre bugün kimse doğru düzgün bir şey yememişti ve açtı. Kendisinin ise şu anda hiç iştahı yoktu. Canı hiçbir şey çekmiyordu. Akın'ın davranışları tüm iştahını kaçırmıştı.

İçini rahatlatan şeyler de vardı elbette. Neyse ki bu davranışlar düşmanca değildi… Neyse ki onun kendisine hâlâ değer verdiğini gösterecek sinyaller almıştı. Söylediği o sözleri ile hâlâ genç adamın kendisiyle ilgilendiğini hissetmişti. Dostça bile olsa!

Evin önüne geldiklerinde bir arabanın çıkmaya hazır beklediğini gördüler. Doğan ve Bülent Bey arabanın ön tarafındaydılar. Gamze'nin cipini almışlardı ve arabayı doğan kullanıyordu. Kadınlar da arka koltuğa geçmişlerdi. Hepsi de zayıf olduğu için rahatça sığmışlardı. İki araç konvoy yaparak yemek yiyecekleri lokantaya yöneldiler. Tahir önden gidiyordu ama belli ki Doğan da yolu çok iyi biliyordu. Sakin bir beceriklilikle arabayı sürüyordu.

Lokantadan içeriye daha ilk girdiklerinde, garson Vedat aydınlık bir yüzle karşıladı onları. Ayaküstü hepsinin hatırını sordu hızlıca ve el sıkıştı. Dört arkadaşı da tanıdığı belliydi. Kendilerine lokantanın en güzel yerini ayarlamıştı.

Kabanlarını saygılı garsonlara teslim etikten sonra siparişlerini verdiler. Cam pencereden görünen boğaz manzarası nefes kesiciydi. Her yer ışıl ışıldı. Boğazda hareket eden teknelerin ışıkları da sanki bir sihir gibi geziniyordu ortada. Sıcak yemeklerin öncesi, soğuk mezeler masaya güzelce donatılmıştı. Her şey çeşit çeşitti. Gerçekten acıkmış olan erkekler hem atıştırıp hem de muhabbet etmeye başlamışlardı. Gamze babasının nasıl da rahat ve keyifli gözüktüğüne dikkat etmişti. Masada kafasının uyuşmadığı bir tek erkek yoktu. Özellikle kendisi gibi ciddi ve az gülen Tahir ile çok iyi anlaşmış gibiydi.

Her nasılsa Gamze ile Akın yan yana düşmüşlerdi. Genç adam da arada masadaki muhabbete katılıyordu ama genç kadın ile çok konuştuğu söylenemezdi. Dudaklarında her zamanki sevimli gülümsemesi, gerektiği zaman konuşuyor gerektiği zaman dikkatle dinliyordu.

Bir süre sonra lüks görünüşlü bir servis arabasının üzerinde sıcak yemekleri gözüktü. Birkaç garson aynı anda yemekleri şaşmaz bir isabetle sahiplerine teslim ettiler. Önündeki nefis kızarmış balığına isteksizce bakan Gamze, Vedat'ın sözleriyle başını çevirdi.

"Tebrik ederim komutanım!" diyordu adam mutlu bir tebessümle. Sözleri doğrudan Akın'aydı ve bir elini de omzuna dokundurmuştu. Akın da gülümseyerek başını çevirdi.

"Anlamadım? Neden?" diye sordu.

Vedat gözünün ucuyla ilerideki dev ekran televizyonu gösterdi. Televizyonun sesi oldukça kısıktı ve bulundukları yere kadar ses pek gelmiyordu. Ama dev ekranda Gamze'nin görüntüleri dönüp duruyordu. Herkes başını çevirip televizyona bakmıştı. Haberle birlikte alt yazı da vardı. Akın gözlerini kıstı. Tam alt yazıda ne olduğunu okuyordu ki, yazı ve görüntü ekrandan silindi. Haber spikeri başka bir haberin sunumuna geçmişti.

Haberin Kaan ve onu öldürenlerin yakalanması ile ilgili olduğunu sanan Akın başını salladı. "Teşekkürler!" dedi sadece. Gülümsüyordu… "Çok zor bir iş değildi."

Vedat sırıttı. "Doğrusu ben çok zorlanmıştım. Altı ay peşinde gezdim…" Bakışları Akın'ın bir şey anlamayan gözlerinden, Gamze'nin güzel bal rengi gözlerine kaymıştı. Genç kadının gözleri artık ağladığını belli etmiyordu. "Sizin için de hayırlı olsun Gamze Hanım!" dedi ona.

Genç kadın daha başta onun ne demek istediğini anlamıştı aslında. Haberlerde kendi röportajı yayınlanmış olmalıydı. Ama röportajda Akın'ın ismini vermediğine göre, Vedat o adamın Akın olduğunu nasıl tahmin etmişti acaba? Gerçi bu zor değildi… Önceki gelişlerinde genç adamı nasıl süzdüğünü fark etmiş olmalıydı.

"Teşekkürler!" dedi gülümsemeye çalışarak. "İnşallah hayırlı olur! Öyle olmasını umuyorum!"

Akın ne olduğunu anlamamıştı ama gözleri soru sorarcasına Gamze'ye döndüğünde, genç kadın hemen bakışlarını kaçırdı. Şimdi burası, bunların konuşulacağı bir yer değildi. Ancak Akın bir iki konu hariç oldukça zeki bir adamdı. Başını Gamze'ye yanaştırdı. Dudakları

neredeyse kulağına değiyordu. Burnunun içine genç kadının iç gıcıklayıcı dayanılmaz kokusu girdi.

"Neler oluyor?" diye sorarken, onun kendisinde yarattığı cinsel çekiciliğe aldırmamaya çalışıyordu. Bu bir erkek için çok zordu. Özellikle âşık bir erkek için… "Bilmediğim başka bir şey mi var?" diye hafifçe homurdanarak sordu.

Genç kadın da onun nefesini teninde hissedince neredeyse gözlerini yumacaktı. Onun sadece yanında oturması bile içini ürpertirken, yakınlaşması aklını başından alıyordu. Masadaki herkesin kendilerini izlediğini bildiği için etkilendiğini belli etmemeye çalıştı. O görüntülerde ne olduğunu bu masada Akın hariç herkes biliyordu. Ama gerçekten de o anda Gamze bunu konuşmaya hazır değildi. Daha özel bir ortamda, belki genç adama âşık olduğunu ve bunu tüm ülkeye ve hatta ajanslar aracılığıyla tüm dünyaya içtenlikle açıkladığını söyleyebilirdi. Tüm dünya şu anda buz küpü Gamze Çetin'in bir adama deli gibi âşık olduğunu öğrenmiş olmalıydı. Akın hariç…

"Sana… sonra açıklarım!" dedi yavaşça. "Bilmediğin şeyler var ama… şimdi değil… sonra açıklayacağım söz!"

"Ne hakkında?"

"Akın! Lütfen… Yemeğimiz soğuyacak!"

"Kötü bir şey mi?"

"Ne kadar da meraklısın? Kötü değil… Bakış açına göre değişir."

"Söylesene şunu?" diye ısrar etti genç adam. Bakışları belki yine bir ipucu yakalarım diye televizyona dönmüştü ama görüntülerde başka şeyler vardı.

"Hayır! Söylemeyeceğim… Gecenin sonunda söylemeye söz veriyorum ama şimdi söylemem. Önce yemeğimizi yiyelim…"

Öyle demişti ama yemeğini sadece didikledi. Hiç iştahı yoktu. Annesinin kendisine biraz tersçe bakması üzerine zorunlu olarak ağzına balık etinden parçalar atmaya başladı. Neticede kendisi onun gözünde hâlâ çocuktu ve o annesiydi.

Güzel bir muhabbet başlamıştı. Spordan politikaya ve ülkenin durumundan eğitime kadar konuşmalar yapıldı. Yemek oldukça uzun sürdü. Çok keyifli bir geceydi. Gamze bile keyiflenmişti biraz. Bu adamların hepsinin kendi arkadaşı olması hoşuna gidiyordu. Ve Güney le Natalia gibi iki güzel kadınla da arkadaştı artık. Tamer'in masaya oturur oturmaz karısını araması biraz alay konusu olduysa da o buna hiç

aldırmadı. Hatta telefonda oğlu Turan ile de sevimli bir şekilde konuşmuştu. Sonra da telefonu Gamze'ye uzatmıştı.

Natalia zaten bir gün önce Gamze'yi aramış ve baş sağlığı dilemişti. Şimdi ise televizyondan onun Akın'ı sevdiğini öğrenmiş, özel olarak yeniden tebrik ediyordu. Akın'ın yanında rahat konuşamayan Gamze, ortamdaki hafif gürültüye rağmen adamın kendisini tilki gibi dinlediğinden emindi. Bu yüzden yuvarlak cümlelerle tebriğini kabul etti ve onun neden Akın ile evleneceklermiş gibi davrandığını düşünerek telefonu kapattı. Röportajda böyle bir şey söylememişti ki! Sadece evlenmeyi umduğunu açıklamıştı. Demek ki Natalia yanlış anlamıştı?

Hesabı söz verdiği gibi Tahir ödedi. Paraya pek değer vermeyen insanların rahatlığı vardı onda. Ve Gamze, Akın'ın da göründüğünden zengin olduğunu biliyordu artık. Onun parasının kendisi için hiçbir önemi yoktu aslında. Bu zaten kendisi değerli adamın hiçbir şeyi olmasa da onu severdi. Ve zaten onu sevdiğini anladığında da genç adamın zengin olduğunu bilmiyordu ki!

Lokantadan çıkarken Vedat, arabalarının tam da kapının önüne getirilmesini sağlamıştı. Ön tarafta yine küçük çaplı bir gazeteci ordusu vardı. Onlarla fazla yakınlaşmadan arabalara bindiler. Tahir'in geceyi hemen kesmek istemediği belliydi. Güzel bir gece kulübüne götürmek istiyordu onları. Arkalarından ise gazetecilerin içinde olduğu iki araba daha geliyordu. Ama Tahir onlara aldırmadı. Akıllıca bir manevrayla ışıkların olduğu bir kavşakta biraz fazlaca bekledi. Doğan da hemen yanına yanaşmıştı. Onların önündeki araçlar yeşil ışık yanınca geçmeye başlamışlardı. Kendileri de çok yavaşça hareketlendiler. Oldukça arkadaydılar zaten. Neredeyse kırmızı yanacaktı. Sonra öyle bir anda hızlandılar ki, çalan kornalara rağmen sadece onlara yetecek kadar bir zamanda kavşağı geçtiler. Böylece arkalarındaki araçlar kırmızıya yakalanıp durmak zorunda kaldılar. Gazetecilere izlerini kaybettirmişlerdi.

Geldikleri gece kulübü çok elit bir yerdi. Son derece sakin bir müzik çalıyordu. Altı kişilik orkestra hem çalıyor hem de söylüyordu. Şarkıların çoğu Türkçe sözlüydü. Buraya en azından Tahir'in daha önce geldiği belliydi. Orada da gayet güzel bir şekilde karşılandılar. Aklı gecenin sonunda konuşulacaklarda olan Gamze ise, nereye geldiklerine ve ismine bile dikkat etmemişti. Babası alkol kullanmadığı ve bunu iyi bir dindar olarak günah bulduğu için, alkolsüz ama hoş görünümlü bir içecek istemişti. Gamze de babasınınkinden istedi. Ortamı bozmak istemeyen diğerleri de onlara uydu.

Gece güzel geçiyordu. Bu sert görünüşlü yumuşak kalpli erkekler aslında oldukça komikti. Geçmişteki maceralarını anlatırken çok komik şekilde tasvir ediyorlardı ve sanki başlarına gelen kazalar veya kırık kemikler başkalarına aitmiş gibi önemsemeden anlatıyorlardı. Tabii bu maceralarda devlete ait bir ajan olduklarından hiç bahsetmiyorlardı. Böylece belayı üstüne çekmekte, Tamer'in daha yetenekli olduğu da meydana çıkmıştı. Adamın başına gelen ufak tefek olaylar herkesi güldürmüştü. Doğan onun bulutsuz bir havada bile başına yağmur yağabileceğini söyleyip dalga geçmişti.

Gamze bile birkaç kere güldü. Ama Güney'in sadece tebessüm ettiğini ve arada Tahir'e baktığını da fark etmişti. Acaba Güney ile Tahir arasında bilmediği bir şey mi vardı? Acaba Güney onun bu deli dolu hayatından hoşlanmıyor muydu? Çünkü bir an öyle hissetmişti. Güney, Tahir'e patronu olmasının dışında ilgi duyuyor olabilir miydi?

Birkaç defa da dans etmişlerdi. Ortada çok güzel bir dans pisti vardı. Gamze ilk önce Doğan ile yapmıştı dansını… Genç adam ona son durumu sormuştu merakla. Akın'ın tavrının ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Akın herkesin içinde her zamanki gibi güleç ve nazikti ama elbette Gamze'ye yeterince yaklaşmadığı belirgin olarak gözüküyordu.

"Bana kızgın!" dedi Gamze üzgünce. "Gördüğün gibi işte! Bana dostuymuşum gibi davranıyor! Hatta senin kadar bile yakın davranmıyor!"

Doğan'ın siyahımsı yeşil gözleri kısılmıştı. "Durum seni yanıltmasın Gamze… O sana çok değer veriyor. Öyle olduğuna adım gibi eminim. Bu verdiği değer sevgiden mi dostluktan mı onu bilemem. Bu konularda yeterli tecrübem yok. Ancak senin için çok endişelendiğine hepimiz şahidiz. Sadece ya senden yeterli cesaret alamıyor ya da gerçekten kırgın. İstersen onunla konuşurum?.."

"Konuşacak ne var! Onu sevdiğimi neden görmüyor?"

"Bütün erkekler kendilerini ilgilendiren konularda kördür hayatım! Bunu Tamer'den ve Tahir'den dolayı çok iyi biliyorum." Genç adam samimi bir şekilde gülümsedi. "Çok şükür ben şerbetliyimdir de kafam böyle konulardan dolayı rahat."

"Çok da kendine güvenme! Bu yakışıklılıkla fazla rahat kalmazsın!"

Adam aldırmazca omuz silkti. "Kadınlar ne yapsın benim gibi despot adamı?"

"Peki sana neden Dodo deniyor?"

Doğan dudak büktü. “Bilmiyorum… Ben de başkasından duydum. Bir gün adamın birisi korkudan adımı kekeledi. İğrenç herifin tekiydi ve gerçekten de öldürmek üzere beynine silahı dayamıştım. Yanımdaki bir arkadaşım da sonra bununla çok dalga geçti. Herhalde öyle yayıldı…”

“Sana yakışıyor… Ama biraz korkutucu… Doğan daha güzel.”

“Senin ağzından çıkınca daha da güzel geliyor kulağa!” dedi genç adam gülümseyerek.

“Bana kur mu yapıyorsun yoksa?” dedi Gamze hemen. Gülümsemişti. Aslında onun kur yapmadığını biliyordu. Doğan için bir kardeşten öte olmadığını hissediyordu. Kendisi de ona aynı duyguları hissediyordu. Oysa Akın ile ilk tanıştıklarında ona karşı hiç böyle hissetmemişti. Sürekli kendisini kandırmış, onun yakınlığını dostça olarak algılamaya çalışmıştı. Hatta zaman zaman ona kızdığını düşünerek hislerini göz ardı etmişti. Şu anda Doğan'ın güçlü kollarında olmaktan hiç rahatsız değildi. Onun sarılışı gerçekten dostçaydı. Ama işin aslı, keşke şimdi Akın’ın güçlü kollarında olsaydı

“Doğru yoldayım ama?” dedi Doğan şeytani bir dudak kıvırmayla. “Akın bize bakıyor… Kıskanmadıysa eğer, ben de bir şey bilmiyorum! Sen de böyle gülümsemeye devam etmezsen iyi olur. Yoksa gecenin sonunda ağzımla burnumun yeri değişebilir…”

Gamze elinde olmadan kıkırdadı. Sonra zorlukla ciddiyetini takınıp başını belli etmeden çevirdi. Gözünün ucuyla Akın’a baktı. Hayır! Genç adam başını önüne eğmiş, dalgın bir şekilde elindeki yeşil kırmızı içeceği inceliyordu. Hiç de ilgileniyormuş veya kıskanıyormuş gibi bir hali yoktu. Doğan yanlış görmüştü her halde? Keşke kıskansaydı! Keşke kendisiyle biraz ilgilenseydi…

Tahir bir ara Güney ile dans etmeye başlamıştı. Gecenin sonuna geliyorlardı artık. İnce uzun Güney, platin rengi saçlarıyla dayanılmaz güzel gözüküyordu. Mavi kıyafeti ona çok yakışmıştı. Dans ederlerken konuşmuyorlar, sadece birbirlerine sarılmış bir halde dönüp duruyorlardı. Akın oturduğu yerden onları izlerken, Gamze de genç adama çevirdi başını. “Dans edelim mi?” diye sordu.

“Ben pek iyi dans edemem!” diyen adamın kalkmaya hiç niyeti yok gibiydi.

“Eminim edersin… Ben sana yardım ederim!” Genç adamın kararsızca kalması üzerine Gamze biraz sinirli biraz da üzgün bir şekilde sordu. “Ne o? Bana dokunmak istemiyor musun artık?”

"Ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var! Bütün gece beni neredeyse görmezden geldin!" Genç kadının biraz sinirli olması diğerlerinin de dikkatini çekmiş gibiydi. Akın dişlerini sıktı. Doğan'ın ve Tamer'in ters bakışlarını görmezden gelip ayağa kalktı. Onların önünde tartışmak istemiyordu.

"Dans edelim o halde!" dedi ona. "Madem istiyorsun?"

"İstiyorum…"

Genç kadın piste gider gitmez adama sokuldu. Babasının sırtı kendilerine dönük olduğu için göremeyeceğini biliyordu. Onun meraktan bile dönüp bakacağını sanmıyordu. O yüzden kollarını adamın boynuna doladı. Gövdesini hafifçe bastırdı. Bu sertliği seviyordu. Bu boyu posu seviyordu… İncecik belini tutan ellerin gücünü seviyordu. Kendilerine bakan insanlara aldırmadan onun gözlerinin içine bakıyordu. İnce uzun parmakları adamın ensesindeki gür saçları okşuyordu hafifçe. Akın bundan rahatsızsa bile sesini çıkarmıyordu. Ancak gözlerini bilinçli olarak kaçırdığı belliydi.

"Neden beni görmezden geliyorsun Akın?"

"Öyle bir şey yapmıyorum," derken gülümsemişti genç adam.

"Yapıyorsun? Benimle konuşuyorsun ama öylesine… Kardeşime bile daha yakın davranıyorsun! Güney'e… Anneme… Ama beni görmezden geliyorsun?"

"Bundan neden rahatsızlık duyduğunu anlayamadım doğrusu? Sen de Doğan'ın kollarında çok rahattın. Keyfin yerinde gözüküyordu?"

Demek Doğan haklıydı? Demek Akın ikisini dans ederken izlemişti. Kıskanmış olabilir miydi acaba? Keşke öyle bir şey olmuş olsaydı. Keşke Akın kendisini onu kıskandığının çeyreği kadar kıskanabilseydi. "Doğan senden sonra rastladığım en eğlenceli adam… Ne var ki bunda?" dedi yavaşça.

Akın genç kadının başı üzerinden ileriye bakıyordu. Gözlerini aşağıya kaydırıp bal rengi gözleri süzdü bir an. Oldukça mesafeli bir şekilde gülümsemesine devam ediyordu. "Bir şey yok elbette! Ben senin mutlu olmanı isterim. Bunu unutma. Doğan aynı zamanda harika bir insandır!"

"Ne yani? Onunla bir ilişki kursam şimdi bu hoşuna mı gider?" diye biraz öfkeyle homurdandı Gamze.

"Kaan'dan defalarca kat üstündür Doğan. Kıyas bile olmaz. Ömür boyu tek bir erkeği sevmeye devam edemezsin. Ölenle ölünmez!"

Genç kadın derin bir nefes aldı. Gözleri isyanla ona bakıyordu. "Bazen nasıl bu kadar aptal olduğunu anlayamıyorum!" dedi kızgınlıkla. "Senin kadar zeki ve tecrübeli bir erkeğin daha mantıklı olması gerekmez mi? Hadi ben tecrübesizdim ve yanıldım… Bir sürü aptallık yaptım! Ama senin yapmana inanamıyorum!"

Genç adamın gülmesi azalmıştı. "Neden böyle gizemli konuştuğunu anlayamıyorum Gamze? Beni aptal durumuna düşürecek şekilde dolambaçlı yollardan konuşacağına, açık açık ne demek istediğini söylesene!"

"Sana Kaan ile evlenmekten vaz geçtiğimi söylemiştim zaten! Bu sana bir şey ifade etmiyor mu? Anlasana artık! Ben onu istemiyordum… Onu sevmiyordum çünkü!"

"Ne?" diye sordu Akın onun sözlerine hiç inanmamış gibi. Genç kadının belini tutan parmakları biraz kasılmıştı.

"Onu sevmiyordum… O yüzden ikide bir ona olan aşkımdan dem vurma! Ben onu sevmediğimi o gün Hale'nin yanına kontrole gittiğimizde anlamıştım… Onunla evlenmek istemediğimi daha arabadan inmeden önce kavramıştım! Sanırım onu hiç sevmedim. O benim için bir değişiklikti sadece… Sen haklıydın."

"Buna inanmak çok güç!"

"Değil… Niye güç olsun?"

"Çünkü evinin bahçesinde ona özlemle sarıldın? Ona nasıl baktığını gördüm…" Derin bir nefes aldı. "Ve onun söylediği her şeye inandın! Beni evinden kovdun… Daha da kötüsü… beni hayatından kovdun!"

"Lütfen! Bunun için senden kaç kere daha özür dileyeceğim?"

"Önemli olan beni kovman değil, bunu niye yaptığındı… Sana kızmıyorum Gamze ama sonuç da değişmiyor doğrusu."

"Ben…" diye başladı ama Akın sert bir sesle onu susturdu.

"Hayır… Bu konuları konuşmayalım artık… Unutalım gitsin! Kaan öldü ve artık bu mesele kapandı… Ben de yakında hayatından çıkıp gideceğim. Kafanı karıştırıp seni huzursuz edecek bir şey kalmayacak!"

Gamze donup kalmıştı. Dans etmeyi bıraktı. "Ne… Ne kadar da acımasızsın!" dedi ona yavaşça. "Neden… bana yeniden bir şans vermiyorsun?"

Pistin ortasında durdukları için gelen giden kendilerine çarpmaya başlamıştı. Tanımadıkları bir çift kendilerine yanaşmıştı o sıra…

Babacan, elli yaşlarındaki adam gülümsedi. "Ne o? İlk kavganızı mı yapıyorsunuz yoksa Gamze Hanım?" diye sordu. Anlayışlı gözleri ikisi arasında geziniyordu.

Genç kadın kır saçlı ve temiz yüzlü adama baktı. Kollarındaki de adamın karısı olmalıydı. Orta boylu ve hafif tombul olan bu kadın da kendilerine gülümseyerek bakıyordu. Gamze kendisini zorlayarak onlara gülümsedi.

"Galiba…"

"Olur böyle şeyler!" dedi kadın. "Çok sıkıntılı bir dönem geçirdiğinizi herkes anladı. Bir de evlilik var tabii… O bile başlı başına bir stres yapar. Yine de tebrik ederiz." Gözleri beğeni ile Akın'a kaymıştı. Akın ilk anda kadının ne dediğini anlamadı. Kaşları çatılmıştı. Gamze kadına teşekkür edip onu yeniden dans etmeye zorladığında ise hemen merakla sordu.

"Ne evliliği?" Sesindeki sertlik biraz yumuşamıştı. Meraklanmış gibiydi. "Kim evleniyor?"

Gamze iç çekti. Ona biraz daha sokuldu. "Yemin ederim hiç bilmiyorum. Neden bahsettiklerini tam anlamadım. Bana daha güçlü sarılır mısın lütfen?"

"Gamze?"

Genç kadın ona aldırmadan iyice iri vücuduna sokuldu. Başını omzuna yasladı. Parmak uçları yeniden genç adamın ensesindeki saçlardaydı. Göğüsleri ona değiyordu. Üzerlerindeki kalın kazaklara rağmen bu temas cinsel olarak kendisini fazlasıyla uyarıyordu. O da uyarılıyor muydu acaba? Kalçalarını ona bastırma isteğine zorlukla engel oluyordu.

İkisi de farkında olmadan bu güzel yakınlığın tadını çıkarmaya karar verdiler. Suskun bir şekilde dansa devam ediyorlardı. Canlı olarak şarkı söyleyen grup ise sanki hiç susmak istemiyor gibiydi. Söyledikleri romantik şarkılar etraflarını sarmıştı. Genç adamın bir eli farkında olmadan genç kadının sırtına tırmandı. Bu minicik bir baskı demekti ve Gamze ona daha da sokulmaktan kaçınmadı. Ama en güzeli de artık saçlarına dokunan erkeksi dudakların verdiği tatlı ürpertiydi. O dudakları kendi vücudunda hissetmenin güzelliğini capcanlı hatırlıyordu. O kadar güzeldi ki…

Başını kaldırdı yavaşça…

"Beni hiç mi özlemedin?" diye sordu ansızın.

"Ne?" Akın artık onun saldırıları karşısında iyice şaşırmaya

başlamıştı. Gamze'nin garip tavırları vardı. Bakışları garipti… Sözleri garipti… Kaan'ın ölmesi onu sandığı kadar üzmemiş gibiydi! Belki de rol yapıyordu? Tamam da niye? Onun o serseme ne kadar âşık olduğunu defalarca görmemiş miydi? Son seçimi o olmamış mıydı? Her ne kadar aldırmıyor gibi gözükse de genç kadının bu tavrı onu çok yaralamıştı. Ve şimdi de bu anlaşılmaz tavrı ve sözleri vardı…

"Beni hiç özlemedin mi diye sordum! Yani… Yani cinsel olarak?" diye mırıldandı Gamze.

"Cinsel olarak mı?" diye tekrarladı adam şaşkınca.

"Başka kadın oldu mu?"

"Gamze? Sen iyi misin?"

"İyiyim ve… ve seni çok kıskanıyorum…" Akın'ın yakışıklı yüzünde en ufak bir tepki olmaması, adamın donup kaldığını gösteriyordu. "Birlikte olduğumuz geceden sonra… başka bir kadınla seviştin mi?"

Akın huzursuzca boğazını temizledi. Lacivert gözleri şaşkınlığını gizlemeye uğraşıyordu. "Bunu niye soruyorsun?"

"Dedim ya… Seni kıskanıyorum…" Güzel dudakları onun kendisin öpmesini ister gibi bir an aralandı. Akın'ın gözleri o dudaklara takılmıştı. "Hem de çok kıskanıyorum! Söyle hadi! Başka bir kadın oldu mu?"

"Hayır!" dedi adam mesafeli bir sesle. "O geceden sonra bir daha bir kadınla birlikte olmadım!"

Gamze'nin gözleri ışıldadı. Dudaklarını bir gülümseme kapladı. "Otelde de mi olmadı? Şu gittiğin otelde… Benden kaçtığın otelde…"

"Senden kaçmadım!" diye homurdandı adam. "Sen beni kovdun yanlış hatırlamıyorsam!"

"Beni sevseydin… kovsam da gitmezdin… değil mi?" diye mırıldandı Gamze. Akın derin bir nefes aldı. Bakışları düşüncelerini yine gizliyordu.

"Doğru… Seni sevseydim… gitmezdim!" dedi acımasızca.

"Keşke gitmeseydin… Gitmeni hiç istemedim… Beni bırakmanı hiç istemedim…"

"Sana sordum?.." diye mırıldandı adam. "Gitmemi gerçekten isteyip istemediğini sordum?.."

"Sana kızgındım… Beni istemediğin için Kaan ile aramı yapmaya çalıştığını düşünüyordum. Benden kurtulmak istiyorsun

zannediyordum…"

"Saçma! Böyle zannetmeni gerektirecek hiçbir şey yapmadım ben!" adamın sesi sertti şimdi.

"Onu hapisten çıkardın?"

"Bunu sen istedin benden!" diye homurdandı Akın.

"Ve benimle evlenmesi için ona şiddet uyguladın?"

"Çocuğunu babasız bırakmak istemediğini söylüyordun!" Yine homurdanarak konuşmuştu.

"Bekâretimi sen almana rağmen bana sahip çıkmadın! Beni ona bıraktın?"

"Onu sevdiğini söyleyip duruyordun!" dedi Akın ters bir sesle. Yaptığı en zor iş olduğunu ona nasıl söylerdi? Gamze'yi Kaan'a bırakmak kolay mı olmuştu sanki?

"Ve sen ona dünyanın parasını verdin?"

"Başının dertte olduğunu hissediyordum. Borçlarını ödeyip kurtulması için verdim… Mutlu olmanız için…" Bakışlarını kaçırdı. Bir an loş ortamda görmeyen gözlerle etrafına baktı. "Hâlâ bunları niye konuştuğumuzu anlamıyorum. Benim açımdan ümit besleyecek bir durum yoktu!"

Gamze göğüslerini ona bastırdı. "Seninle seviştim…"

"Ah! evet…" dedi adam alaycı bir gülümseyişle. Ama sesi hâlâ sertti. "Teşekkür etmek amacıyla! Bakire olduğunu bilseydin asla sevişmezdin! Ben bilseydim ben de sevişmezdim!"

"Ben seninle… teşekkür etmek için sevişmedim…"

Akın'ın gözleri yeniden ona döndü. "Ne için seviştin peki? Başka ne sebebi olabilir ki?"

"Anlamıyor musun?" diye sordu Gamze gizemli bir sesle.

"Anladığımı söylersem yalan söylemiş olurum…"

"Peki…" dedi Gamze yavaşça… Adamın boynundaki ellerini çözdü. Avuç içleri yavaşça geniş göğsüne kaydı. "Peki… sana gerçeği açıklayacağım… Seninle neden seviştiğimi… Neden gitmeni istemediğimi… Bana böyle davranmanın neden acı verdiğini… Ve sonra da sana karışmayacağım. Bana inanıp inanmamakta özgürsün!"

"Belki inanırım… Senin her sözüne inanacağıma dair sör vermedim mi?"

"Evet! Doğru! Verdin!.." dedi Gamze sesi biraz titreyerek.

Doğrusu çok heyecanlıydı. "Sözünü tutacak mısın?"

"Elimden geleni yaparım!" dedi adam gülümsemeye çalışarak.

Genç kadın parlayan gözlerle ona bakıyordu. Avuçları geniş göğsünde sevgiyle gezindi. Tüm ülkeye açıklarken bu kadar çekinmemişti. Ama şimdi ona söylemeye çok utanıyordu. "Böyle şeyleri erkekler önce söyler diye biliyorum ama…" diye başladı. Uzun kirpikleri gözlerini gölgelendiriyordu. "…yine biliyorum ki sen asla duygularını açıklamayacaksın! Belki de benim gibi hissetmiyorsun?"

"Hangi konuda?" diye mırıldandı Akın.

"Bizim hakkımızda…"

"Bizim mi?" Adamın kaşları kalkmıştı.

"Evet…Biz… Sen ve ben…" Derin bir nefes aldı. "Akın… Seni çok kıskanıyorum… Kaan'ı hiç böyle kıskanmamıştım. Onu hafta bir bile olsa görmek bana yetiyordu. Ama seni sürekli görmek istiyorum. Sürekli yanımda olmanı istiyorum. Beni… beni bir an bile bırakmanı istemiyorum… çünkü…" Tüm samimiyetiyle adamın gözlerine baktı. İtiraf vakti gelmişti. Onun kendisini sevmeme ihtimalini görmezden gelemezdi. Ama bunu açıklamak zorundaydı. Bunu ona borçluydu. "…Çünkü ben seni çok seviyorum! Çok…"

Müzik sustu.

Ortamın ışıkları yavaşça açıldı. Loş ortamı şenlendiren renkli ve canlı ışıklar yok oldu… Dans pistindekiler dans etmeyi bıraktılar. Güney ve Tahir de dansı bitirmişlerdi. Yanlarından geçtiler. Ama Gamze ve Akın kıpırdamadan birbirlerine bakıyorlardı. İkisi de özel olarak ortaya konmuş bir masal figürü gibiydiler… Birbirlerine o kadar yakışıyorlardı ki… İkisi de farklı derecede çekiciydiler. Uzun ve fazlasıyla güzel fizikleriyle, bakılmaya doyulmayacak yüzleriyle eşsiz bir manzara sunuyorlardı.

Akın bir süre sonra etraflarında kimsenin kalmadığını fark etmişti. Bakışlarını etrafında gezdirdi. Şimdi kocaman dans pistinin ortasında duruyorlardı. Etrafı bir uğultu almıştı. Masalarına dönenler yerlerine otururken, canlı şarkı söyleyen orkestra da yerinden kalkıp bara geçmişti. Bir süre için ara verecekleri belliydi. Şimdi onların müziği yerine mekânı hafif bir arka müzik sarmıştı.

Akın ellerini genç kadının belinden çekti. Gamze de ellerini onun göğsünden çekti. O da etrafına baktı. Şimdi çoğu kişi başlarını çevirmiş, kendilerini izliyorlardı. Kendi masalarındakiler bile onlara bakıyorlardı.

"Dönsek iyi olacak!" dedi Akın yavaşça.

"Dediğimi… Dediğimi duydun mu?"

"Duydum!" dedi genç adam kuru bir sesle. "Sadece böyle bir yalanı niye söylediğini merak ediyorum. Umarım bunu da bana bu gecenin sonunda anlatırsın?"

"Yalan mı?" Genç adam koluna hafifçe dokununca mecburen onunla birlikte masaya doğru yöneldi. Yolun yarısında belirsiz bir kızgınlıkla söylendi! "Hiç de yalan söylemiyorum!"

"Sus şimdi! Bu konuyu sonra konuşacağız. Şimdi zamanı değil!" dedi genç adam kısık bir sesle

"Bana inanacağına söz vermiştin?.." diye yan gözle ona bakarak ve alçak sesle isyan etti Gamze.

Akın başını salladı. Sesi donuktu. "İnanmak istiyorum küçük hanım… Doğru olsa iyi olur. Dediğim gibi… Bu konuyu daha rahat bir ortamda konuşmalıyız."

Masalarına döndüklerinde hâlâ herkes kendilerine bakıyordu. Gamze, annesi ve Güney'e gülümsedi. Elinden geldiğince umursamaz davranmaya çalışıyordu. Onların meraklarını öldürmek için kısaca açıkladı.

"Sorun yok! Onu sevdiğimi söyledim de!.." dedi kendisiyle alay edercesine. Genç kadının sandalyesini oturması için tutmuş olan Akın bir an duraklamıştı. Sonra da sessizce bir şeyler homurdanarak kendi sandalyesine oturdu ve başını arkadaşlarına çevirdi.

"Kalkmayalım mı artık? Geç oldu…" diye mırıldandı.

Şaşkınlıklarından yeni kurtulanlar bir şey olmamış gibi başını salladı. Bülent Bey de esnemesini zorlukla örttü. "İyi olur! Sabah çok erken kalktık…" dedi biraz yorgunca. Kızının itirafını duymazdan gelmişti. Zaten bildiği bir şeydi. Aslında bu itirafa kimse şaşırmayınca en çok Akın şaşırmış olmuştu. Masadakilerin hiç birisi Gamze'nin sözlerine bir tepki vermemişti. Sanki daha önceden biliyorlardı. Hatta bazılarının bıyık altından gülümsedikleri bile dikkatini çekmişti.

Bekleyecek vakti yokmuş gibi garsona el kaldırdı. Hesabı Tahir'e bırakmadan kendisi ödedi. Bolca da bahşiş bıraktı ve hemen ayağa kalktı. Genç kadının sandalyesini tuttu yine kibarca. Ama delici gözleri onun yüzündeydi. Gamze birazdan çok geniş bir şekilde sorgulanacağını ve her şeyin ortaya döküleceğini biliyordu. Bundan korkmasa da çekinmiyor değildi doğrusu… Bu yakışıklı ve gizemli adamın insanları sorgulamakta ne kadar başarılı olduğunu daha bu sabah yetkili bir ağızdan duymamış mıydı? Duymakla kalmamış, o iki katili kolayca konuşturduğunu da

öğrenmişti.

Şimdi acaba kendisine ne gibi bir işkence yapabilirdi ki?

Acaba babasına veya annesine karşı bir gıcıklık yapmakla tehdit edebilir miydi?

Güleceği geldi! Uygun bir anda, kendisini yatağa atsa… Göğüslerine uzansa… Ya da dudaklarını yine açık bacaklarının arasına gömse… İtirafları ne zevkli ve gerçekçi olurdu! İşin aslı bir kuş gibi rahatlamıştı genç kadın. Sonunda onu sevdiğini itiraf edebilmişti. Bundan utanacağını düşünmesine rağmen utanmamıştı. Onun kendisini sevmemesi hiç önemli değildi. Adamın sevgisi zaten bütün kalbini dolduruyordu. O kendisini sevmek zorunda değildi… Tüm istediği yanında olmasıydı. Bu güne kadar kimsenin metresi olmak gibi bir düşüncesi olmamıştı. Kaan'la bile evlenmeyi hayal etmişti. Evlilik dışı bir ilişkiye uzun süreli sıcak bakacak bir kadın değildi. Ancak Akın isterse eğer, ömür boyu onun metresi, sevgilisi, kadını… her ne deniyorsa… öyle olmaya razıydı. O kendisinden sıkılıncaya kadar yanında olmak istiyordu. Onu sıkmamak için elinden geleni de yapardı… Yeter ki adam yanından bir metre bile uzaklaşmasın… Yeter ki gözleri öyle bakmasın… Yeter ki yine kendisini istesin…

Çok dikkat çekici bir grup olarak çıkış kapısına yöneldiler. En arkada Akın ve Gamze vardı. Genç kadın yan gözle ona baktı. Adamın yüzü gayet ciddiydi. Çenesi bile kasılmıştı sanki!

"Hadi ama!" diye fısıldadı. "Surat asma! Dünyanın sonu değil ya! Alt tarafı seni sevdiğimi söyledim!"

Akın yine ona anlamsız bakışlarla baktı. Çatık kaşlarının biçimi değişmedi. Fakat yanak kasları yerinde oynamıştı. Genç kadına bir şey demedi. Sadece iri parmakları kabanının üzerinden bile gücünü hissettirecek kadar kolunu sıkıca tutmuştu. Kalabalığın içinden ona yol açıyordu.

Tam barın önünden geçerlerken, duvara asılı büyük ekran televizyonda gece haberleri başlamıştı.

"*Evet sayın seyirciler... Gece haberleriyle karşınızdayız...*" diyordu kadın spiker. "*Bu gecenin ilk haberi Gamze Çetin ile ilgili... Dünyaca ünlü manken sonunda sevdiği adamla evleniyor...*"

Her ikisi de durakladılar. Televizyonun sesi çok açık değildi ama ne dendiğini ikisi de duymuşlardı. Genç kadın önce şaşkınlıkla televizyona sonra da Akın'a baktı. "Ben evleniyor muymuşum?" dedi saf bir tonla.

Akın sıkılı dişleri arasından homurdandı. "Öyle görünüyor…" Bakışları ekrandayken geriye dönmüştü. Diğerleri ise onların gelmediğine dikkat etmeden çıkışa gidiyorlardı.

Bir kaç kişi hem içkilerini yudumluyor hem de kendileri gibi haberleri izliyordu. Onların arkasında uzun boyuyla dikelen Akın, tüm dikkatini televizyona vermişti. Yanında duran genç kadın ise bu evlilik olayının da nereden çıktığını düşünüyordu.

"*Kaan Aydınoğlu ile sevgili oldukları sanılan Gamze Çetin, genç mankenin feci ölümünün ardından bugün bir basın toplantısı ile gerçeği açıkladı sayın seyirciler.*" Ekranda Gamze'nin konuşması gözüküyordu o sırada. Basın toplantısından bir görüntüydü. Ama ne dediği anlaşılmıyordu çünkü ön planda kadın spiker olayı açıklamaya uğraşıyordu. "*Gamze Çetin, aniden yaptığı basın toplantısında, korkunç cinayet ile ilgili açıklamalarda bulundu. Ancak toplantıda daha çok öne çıkan konu ise, aslında sevdiği gizemli adamın, cinayete kurban giden Kaan Aydınoğlu olmadığıydı.*"

Akın yan gözle Gamze'ye baktı. Genç kadın da ona. Hafif bir alayla kaşlarını kaldırdı genç kadın. "Gördün mü? Sana söylemiştim…" dedi ona. Güzel gözleri kocaman olmuştu.

Ekranda şimdi kendi görüntüsü ve kendi sesi belirmişti.

'*Onunla evlenmeyi gerçekten umuyorum doğrusu!*'

Sadece bu kadardı.

"*Gamze Çetin'in çok sevdiğini açıkladığı ve evleneceği gizemli adamı sonunda kanalımız tespit etti...*" diyordu spiker. Görüntülerde Akın da gözükmüştü şimdi. Nasıl erişmişlerse, hastanenin kamera görüntülerine erişmişlerdi. Genç adamın bulunduğu görüntülerde hastaneye girişi gözüküyordu. Demek yukarıdaki bekleme salonunda ya kamera yoktu ya da onu ele geçirememişlerdi. Görüntü oldukça netti ve hatta yüzünün tam gözüktüğü bir anda dondurdular görüntüyü. "*Gamze Çetin'in gizemli sevgilisinin ismini söylemekten kaçındığı görüldü. Ancak adının Akın olduğunu başka kaynaklardan öğrenebildiğimiz bu gizemli sevgili ile evlenmeyi düşündüğünü söyleyen ünlü model, açıklamaları ile herkesi şaşırttı. Samimi bir ortamda geçen açıklama toplantısı…*"

Spiker konuşurken birileri Akın'ın sırtına vurdu. Genç adam başını çevirdi. Tanımadığı kimselerdi. "Tebrik ederiz…" diyorlardı gülümseyerek. Belli ki onlar bu haberi ya daha önceden dinlemişler ya da başkalarından duymuşlardı. "Allah mesut etsin!"

Genç adam zorlukla gülümsedi. "Teşekkür ederim…" Farkında

olmadan kendisine uzanan tebrik dolu elleri sıktı. En az on kişi bu haberi kendileriyle birlikte izlemişti. Akın genç kadına dönüp bunun ne demek olduğunu sormak istiyordu fakat çevreleri bir anda o kadar kalabalık olmuştu ki buna imkân yoktu. Hatta onları merak eden Doğan da geri gelmiş ve tebrik edildiklerini görünce bıyık altından gülümsemişti.

Sonunda kalabalıktan uzaklaşıp kulübün kapısına eriştiler. Doğan önden çıkmıştı. Akın kapıdan çıkmadan önce genç kadını kolundan tutup biraz kenara çekti.

"Gamze? Ne demek oluyor bu?" diye sordu biraz gergin bir sesle.

"Ne…Ne ne demek oluyor?" dedi genç kadın şaşkınca.

"Bu evlilik meselesi…"

"Yemin ederim bundan benim de haberim yok…" diye Gamze kendisini korumaya çalıştı. "Ben sadece seninle evlenmeyi umduğumu söylemiştim. Onlar istedikleri gibi düşünmüşler. Senin adını da vermemiştim!"

"Sen… gazetecilere beni sevdiğini mi açıkladın?" diye sordu yine adam garip bir tonla.

"Evet… Ne yapayım?" dedi Gamze masum bir itirafla. "Sen bana inanmıyorsun? Daha da ne yapayım bilmiyorum! Tüm dünya seni sevdiğimi biliyor ama sen bana inanmıyorsun?"

"Bu açıklamayı ne zaman yaptın?"

"Sen gelmeden hemen önce! Ama inan bana evleneceğimizi söylemedim. Onlar öyle anlamışlar… Sen de istersen… birlikte yaşayabiliriz. Evlenmemize gerek yok! Aynı evde yaşarız. Sen nerede istersen orada yaşarız. Mesleği de bırakacağım. Karar verdim… Çalışmak istemiyorum artık. Yeter ki senin yanında olayım… Yeter ki beni bırakma…"

Heyecandan o kadar hızla konuşmuştu ki!

Elini uzatıp adamın elini tutmak istedi. Ama Akın düşüncelere dalmış gibiydi. Çatık kaşları ile önüne bakıyordu. Elini geri çekip genç kadının elini tutmasını engelledi.

"Sana dokunmamı istemiyor musun artık?" diye sordu Gamze üzgünce. "Beni… gerçekten istemiyor musun artık?"

"Önce konuşmalıyız…" diye mırıldandı adam. "Ama burada olmaz…" Dalgın gözüküyordu.

"Akın?.. İnan bana…"

"Şişşt! Burada olmaz dedim… Ama konuşacağız…" Gözlerini genç kadının gözlerine dikti. Ardından… hafifçe gülümsedi. "Sonra da evlenip evlenmeyeceğimize karar vereceğiz… Ama sanırım bu sefer benden kolayca kurtulamayacaksın Gamze Çetin…"

18. BÖLÜM

Tamer başını kaldırmış, evin içine bakıyordu. "Güzelmiş!" dedi rahat bir tavırla. Işık gözünün kıyısındaki seksi yarada yansıdı hafifçe ve onu daha da belirgin yaptı. Sonra bakışlarını Gamze'ye çevirdi. "Evin gerçekten güzelmiş Gamze!" dedi tatlı bir gülümsemeyle.

Genç kadın elindeki eldivenleri çıkarıyordu. O da Tamer'e gülümsedi. "Teşekkürler!" dedi. "Bende kalmayı kabul ettiğiniz için çok seviniyorum." Eldivenini kabanının cebine atıp onu da üzerinden sıyırdı. Akın daha yeni eve giriyordu. Yine aynı arabada gelmişlerdi ama konuşmak nasip olmamıştı. .

"Hepimize yetecek kadar odan var mı? Doğan ile yatarsam Natalia'nın diline düşerim sonra!" dedi Tamer alaycı bir dudak bükmeyle. "Ben kanepede bile yatarım!"

Genç kadın bu sefer neşeli bir sesle güldü. "Var! Var! Merak etme. Sadece çarşaflarım küf kokmuş olabilir!"

"Koksun! Önemli değil! Daha kötü kokan yerlerde de uyumuştum."

Doğan onun iğnelemesine aldırmadı. Kabanını dolabın içine asarken ters ters bakmakla yetindi. Ama dudaklarının kıyısından da gizli bir gülümseme vardı. Akın'ın ardından ellerinde Güney'in ve kendi küçük çantası bulunan Tahir girdi. Bu eşyalar, otele gideceklerini düşündükleri için tüm gün arabanın bagajında gezmişti.

Gaye önden girmiş ve hemen ocağa çay suyu koymuştu. En arkada Güney ve Asuman Hanım kalmıştı. Bülent Bey de kapının ağzında onların içeriye girmesini bekliyordu. Onlar girince de kapıyı arkalarından kapatıp soğuğun içeriye girmesini engelledi. Gözleri bir an içeridekilerde gezindi. Gerçekten de uzun zamandır bu kadar kalabalık bir aile olmamışlardı. Garip bir şekilde, kızının Akın ile arasındaki sorunları halletmesini diledi. Daha evvel hayatında bu kadar seçkin bir grup görmemişti ve işler ters giderse görmeyeceği de kesindi.

Gamze'nin de evlilik çağı gelmişti de geçiyordu bile. Eskiden olsaydı evde kalmış denirdi. Neyse ki şimdi zaman değişmişti. Ama fazla geciktirmesi de doğru değildi. Hem de tam dede olmaya kendisini

alıştırmışken bundan bile mahrum olmuştu. Bu Akın cidden iyi bir çocuktu. Yakışıklı ve güçlü kuvvetliydi ama asıl mesele bu dış görünüş değildi. Bu genç adamın içindeki iyiliği ve asilliği bile hissedebiliyordu. En iyisi ikisi arasında olan bu kısa bakışmaları görmezden gelmekti. Onların cidden bir araya gelmelerini istiyordu ve nedense bundan rahatsızlık duymuyordu. En sonunda ilk göz ağrısı kızına da kavuşmaya başlamıştı ya, her şey boştu. Önemli olan artık onun mutluluğuydu. Bunca yıllık küslükten sonra bunu yürekten istiyordu.

Gamze herkese tek tek odalarını gösterdi. Akın'a yine ilk kaldığı pembe odayı tahsil etmişti. Kapının önünde ondan ayrılırken bakışları karşılaşmıştı yavaşça… Akın '*Sonra konuruz!*' demişti ama gece bitmek üzereydi. Ne zaman konuşacaklardı? Ve '*Bu sefer benden kolayca kurtulamayacaksın!*' derken ne demek istemişti? Üstelik evlenme konusunda da bir karara varacaklarını söylemişti. Öylesine heyecanlıydı ki, kalbi sürekli deli gibi atıyordu.

Bütün odalar tertemiz ve çarşafları yapılıydı. Haftada bir kere gelen bir kadın, kullanılmayan odaların bile tozunu alıyordu. Gamze de zaten evde olduğunda temizlik yapmayı seviyordu. Vücut olarak yorulsa bile kafa olarak dinleniyordu. Hem kendisi için spor da oluyordu. Yemek yapmayı pek bilmezdi ama temizlik konusunda diğer kadınlardan hiç geri kalmazdı. O yüzden herkese odasını gösterirken hiç utanacağı bir şey çıkmadı. Alt kattaki odalar sadece erkeklere ayrılırken, üst kat da kadınlara kalmıştı. Ama sadece Akın'ın üstte olması, başka odanın olmamasına yorularak dikkat çekmedi. Kimse bu konuyla ilgilenmemişti. Belki de ilgilenmemeyi tercih etmişlerdi.

Sabah işe erken gidecek olan Gaye, ilk çayından sonra herkesten izin isteyip kalktı. İlk kez gideceği işi için oldukça heyecanlı olduğu gözüküyordu. Gamze onu yanaklarından öpüp odasına yolladı. Aslında doğan ile ikisinin iyi anlaşabileceklerini düşünüyordu ve kardeşinin de arada Doğan'a baktığının farkındaydı. Ne var ki Doğan bu konuda gayet rahattı. Gaye'ye tavırları dostçaydı. Onun başını şimdilik genç bir kızla belaya sokmak istemediğini düşündü. Büyük ihtimalle o da birlikte seks yapıp sonra da kolayca terk edebileceği tecrübeli kadınları tercih ediyordu.

O sırada babası ve Tahir tavla oynuyorlardı. Gamze bir fırsatını bulup Akın ile yalnız kalabileceğini umuyordu ama genç adam onunla hiç ilgilenmeden tavlayı izliyordu. Sanki ciddi bir konuşma yapacaklarını unutmuş gibiydi. Ancak yüzündeki o gergin gülümseme artık yok olmuştu. Tıpkı eskisi gibi neşeli ve hayat dolu gözüküyordu. Özellikle

asık suratlı Tahir'e takılıyordu. Gerçi Tahir onun iğnelemelerine rağmen soğukkanlılığını hiç kaybetmeden oynamaya devam ediyordu. Gamze bu kır şakaklı ve inanılmaz yakışıklı adama bakarken, içlerindeki en öfkeli adamın da o olduğuna bir türlü inanamıyordu. Bir insan bu kadar sakin ve kontrollü gözükürken nasıl öfkeli olabilirdi ki? Ama Akın'ın yalancısıydı. Akın kendisine öyle demişti. Gerçi o siyah gözlerde bastırılmış tehlikeyi görmemek çok zordu. Doğan kadar gizemli ve yeşil bakmıyordu. Doğan'da derin denizlerin korkunçluğu, Tahir'de ise gece karanlıklarının ürperten bilinmezliği vardı.

Bu sefer Tamer'e kaydı bakışları. Bu adamın o kadar güzel gözleri vardı ki, sırf bakarak bile bir kadını etkileyebilirdi. Ancak hem kalbinin hem de aklının küçük bir esmerde olduğu gün gibi açıktı. Kaslarla bezeli gövdesi, otururken bile enerjik duruyordu. Daha gelir gelmez yine karısını aramıştı. Onun bu ilgili hali öylesine hoştu ki, Gamze imrenmeden yapamıyordu. Keşke… Keşke kendisi de Akın ile evli olsa ve… o da kendisine böylesine yoğun bir ilgi gösterseydi!..

Gözleri yeniden Akın'a kaydı… Dört erkeği de yeniden tek tek incelemişti. Ama yine kendisi için Akın açık ara ile bir numaraydı. Her erkeğin olağanüstü özellikleri olsa da… Akın bambaşkaydı. Ona baktıkça içi ısınıyordu. Yüreği kaynıyordu. Şu gür saçlarını deli gibi avuçlamak ve dudaklarını o keskin kenarlı dudaklara yapıştırmak, doya doya onu içmek istiyordu. O kollara sığınmak ve hiç çıkmamak istiyordu. Onun için mücadele edecekti. Bu konuda kesin kararlıydı. Onsuz olamazdı.

Akın aniden gözlerini çekişmeli tavladan ayırdı. Yavaşça genç kadının aşk dolu bakışlarına süzüldü…

Ah o gözler… O maviş gözler… Bakma! Bakma ne olursun! Beni mahvediyorsun!

Akın hafifçe gülümsedi. Gamze'nin yüreği boşalıverdi. Eli ayağı kesildi. Neden kimse şu çılgın gibi atan kalbinin sesini duymuyordu? Oturduğu koltukta iyice geriye yaslandı. Bir yerlere dayanmalıydı. Bir yerlerden destek almalıydı. O da yavaşça genç adama gülümsedi. Çekinik, ümit eden, bekleyen bir gülümsemeydi bu…

Hararetli bir tavla çekişmesinin sonunda Tahir yenildi. Her şey son oyuna bağlıydı ve iki iki beraberelerdi. Ancak sadece bir iki çift göz genç adamın bariz bir hata yaptığını fark etti. Bülent Bey de son eli alarak muzaffer bir komutan edasıyla ayağa kalktı. Göğsünü şişirdi.

"Daha beni kimse yenemedi evlat!" dedi abartılmış bir gururla. Şaka yaptığı belliydi elbette. Tahir de yalandan bir üzüntüyle başını salladı. Onun bu relaks hali doğal olarak Gamze'yi şüphelendirmişti.

Kaşlarını çatıp adamın biçimli yüzünü dikkatle inceledi. Hiç de üzgün durmuyordu. Gözleri garip bir şekilde parlıyordu. Onun bilerek yenildiğinden şüphelendi. Ama Tahir hiç renk belli etmeden elini Bülent Bey'e uzatmıştı.

"Tebrikler, iyi oyundu… Rövanşını bir ara yaparız artık!"

"İnşallah!" dedi adam da inançla. Sanki aynı apartmanda oturan kapı komşularıydılar. Sonra epeydir asık suratından eser olmayan babası gülümsedi. "Şimdi gidip yatayım bari… Geç oldu. Bu keyifle mışıl mışıl uyurum artık ben!"

Herkes gülümseyerek onu ve Asuman Hanım'ı uğurladı. Odaları alt katta olduklarından çabucak gözden kayboldular. Tahir de Güney'e baktı. Sanki karı kocalarmış gibi "Biz de yatalım mı? Geç oldu!" dedi ona. Güzel cam mavisi gözler adamın yüzüne gülümseyerek bakıyordu. Gamze bu güzel sarışının Tahir için ne hissettiğini bir türlü keşfedemiyordu. Sormak istiyordu ama henüz o kadar samimi olmadıkları için sormaya utanıyordu. Kadın bazen garip bir çekimle adamı süzerken bazen de ona kızgınmış gibi bakıyordu. Bu bakışını çoğu zaman gizliyordu ama bir kadın olarak Gamze bunun farkındaydı. Güney bu adamın bir şeyinden hoşlanmıyordu ve genç kadın da o şeyin ne olduğunu merak ediyordu doğrusu.

"Olur!" dedi Güney. Tek başına kaldığı odasına gitmek üzere ayağa kalktı. Tahir ona karşı bir patrondan ziyade bir arkadaş gibi davranıyordu. Ama o herkese iyi geceler dileyip de en son ve garip bir bakışla Tahir'e bakınca, Gamze kesin olarak emin oldu ki bu kadın karşısındaki ciddi yüzlü adama karşı bir şeyler hissediyordu. Belki de seviyordu? Sevgisine karşılık alamadığı için mi acaba arada ona dönen bakışları hafif bir öfke doluydu?

"Ben de geleyim seninle…" dedi Gamze. İçinde biraz da hayal kırıklığı vardı. Sözde Akın kendisiyle konuşacaktı ama şu ana kadar hiçbir çaba harcamamıştı. Acaba sevdiğine mi inanmamıştı? Acaba evlilik yüzünden kızmış mıydı? Ama ona evlenmeleri gerekmediğini söylemişti ya? Ona da mı inanmamıştı acaba? Adamın güvenini bu kadar mı sarsmıştı? Peki ya o gece kulübünde son olarak söyledikleri? Gözünün ucuyla Akın'a baktı. "Herkese… iyi geceler!" dedi yavaşça.

Diğerleri gibi Akın da ılık bir şekilde "İyi geceler!" demişti ona. Ancak başka hiçbir tepki vermedi. Daha da üzülen Gamze, dudaklarını sıktı. Zorlukla gülümseyerek odadan Güney ile birlikte ayrıldı.

Merdivenleri çıktıktan sonra Gamze yanındaki sarışın kadına gülümsedi. "Şey! Sen de bu olayda çok yoruldun! Teşekkür ederim!" dedi

içtenlikle. "Bana çok destek oldun!"

"Ben bir şey yapmadım… ama senin yanında olmak istedim doğrusu!" dedi güzel sarışın. "Tahir istersem gelmeyebileceğimi söyledi. Oysa ben seni yeniden görmek istiyordum. Ayrıca benim için de güzel bir değişiklik oldu. Zaten bu erkekleri her zaman böyle bir arada görmek mümkün değil. Üstelik bir makinanın kusursuz tasarlanmış dişlileri gibiler. Dördü birden mükemmel çalışıyorlar. Bir arada olduklarında hep tatlı bir curcuna oluyor. Gece kulübünde nasıl olup da kavga çıkarmadıklarını anlamadım zaten. Senin şansına…"

"Çok mu kavgacılar?"

"Aksine… Çok efendiler. Ama fizikleri insanların ilgisini çekiyor. Bir meydan okuma hissi uyandırıyor anladığım kadarıyla."

"Şey… Sana bir şey sorsam… gücenmezsin değil mi?" diye çekingen bir sesle sordu Gamze.

Güney'in kaşları hafifçe kalktı. Her zamanki gibi dinlendirici gülümsemesiyle onayladı. "Elbette sorabilirsin. Niye güceneyim?"

"Ama… Tahir hakkında…" Sonra usulca ekledi. "…ve sen!"

Güney belirsiz bir duraklama ile onaylamıştı. "Elbette!"

"Sevgili değilsiniz, değil mi?"

"Hayır, değiliz!" dedi Güney. Sesi kesindi. "Bu muydu?"

"Hayır, sorum bu değildi. Sen… Sen ondan hoşlanıyorsun ama değil mi?"

Genç kadın zorlukla gülümsedi sanki. Gözleri birazcık bulanmıştı. "Genellikle!" dedi şakacı bir tonla. "Suratsızdır ama iyidir. Hoşlanmasam zaten yanında çalışamazdım!"

"Sorum bu yönde değildi ama neyse! Ben aslında sana şunu sormak istiyordum. Bazen ona bir garip… bakıyorsun!"

"Nasıl garip?"

"Sanki… düşmanınmış gibi?" Güney'in yüzü biraz değişti. Gamze hedefi doğru vurduğunu anladı. "Ona bir şey yüzünden kızgın mısın? Yaptığı iş yüzünden mesela?"

Güney aniden gülümsedi. Başını salladı. "Evet! Aynen ondan. Yaptığı iş hoşuma gitmiyor. İkinci işini kastettiğini biliyorum. Bu gizli kimliğinden hoşlanmıyorum ve… ve…"

"…Onun için endişeleniyorsun?"

Güney'in gülümsemesi bir an azaldı. Sonra başını salladı yine.

"Doğru! Ondan… Başını derde sokması hoşuma gitmiyor. Yarayla bereyle gelmesini sevmiyorum."

Gamze de iç çekti. Gözleri dolmuştu. "Gerçekten de o kadar canlı, güçlü, hayat dolu insanlar ki! Onların ölmüş olabileceklerini ve buz gibi toprağa gömülebileceklerini düşünmek bile canımı acıtıyor!"

Güney adeta irkildi. Gülümsemesi tamamen yok oldu. Gözleri şaşkınlıkla… dehşetle… hatta acıyla irileşti! "Öl…ölmeleri mi!" diye kekeledi. Elindeki telefon yere düşüyordu az kalsın.

"Evet! Ne acı olur değil mi?" İç çekti. "Akın'ın tırnağına bile zarar gelmesine dayanamam… Değil ölmesi…"

Güney gözlerini kırpıştırdı. Sonra yavaşça eski haline döndü. "Onlara bir şey olacağını sanmam. Hepsi profesyonel insanlar. İçin rahat olsun. Eminim Kaan'ın yerinde Akın olsaydı, şimdi o iki adamın cenazesi için konuşuyor olurduk. Hepsi de birer ölüm makinası…" Sesi soğumuştu sanki. Uzanıp Gamze'nin yanağını öptü. "Neyse, yatalım artık. Geç oldu gerçekten. Yarın sabah görüşürüz."

"Tamam, iyi geceler!" dedi Gamze. Ama şimdi eskisinden de garip duygularla doluydu.

O sırada erkekler aşağıda televizyon izliyorlardı. Kimseyi rahatsız etmemek için sesini kısmışlardı ama dikkatli kulakları her şeyi duyuyor ve keskin gözleri her şeyi görüyordu. Ekranda Gamze vardı. Her zamanki gibi güzel, soğuk ve kontrollüydü. Genç kadının yaptığı açıklama baştan sonra kesilmeden yayınlanmıştı. Akın kısılmış gözlerle seyrediyordu. En son cümlede suratında bir sıkıntı belirdi.

'*Ben onunla evlenmeyi gerçekten umuyorum doğrusu! Ancak biliyorsunuz. Yakışıklı erkekleri ikna etmek çok zor!*'

Başını arkadaşlarına çevirdi.

"Bu ne demek şimdi?" diye homurdandı. "Gamze haklıymış! Gazeteciler sözlerini çarpıtmış. Evleneceğimizle ilgili bir şey söylememiş! Bence soruyu geçiştirmek için öyle söylemiş! Boşuna millet beni tebrik etti!"

"Daha ne söylesin aslanım?" dedi Tahir koltuğunda rahatça kaykılarak. Bacak bacak üstüne atmıştı. Ciddi yüzünde şimdi hoş bir tebessüm vardı. "Kadın tüm dünyaya seni sevdiğini ilan etti! Ben bile bu kadarını beklemiyordum. Kaan'ı sandığı kadar sevmediğini çoktan fark etmiştik. Ama bu karmaşada bile seni sevdiğini anlaması ve bunu herkese dürüstçe açıklaması eşsiz bir şey… Sana sunulmuş harika bir hediye! İnan ki biz de bu görüntüleri şimdi seninle birlikte ilk defa seyrediyoruz! "

"Hem de söylediklerinde çok ciddiydi!" dedi Doğan. "Çok çok ciddi… Ve samimi! Ayrıca üzgün! Aranızda ne geçtiyse üzüldüğü belli!"

"Eğer onu daha da üzersen canını acıtabiliriz ufaklık!" dedi Tamer de tembelce. "Evlendim ama daha paslanmadım. Üçümüzle birden sen bile baş edemezsin! Sevdiğin kadının seni hastanede ziyarete gelmesini istemezsin sanırım?"

Akın iç çekti. "Onu sevdiğim çok mu belli oluyor?"

"Neredeyse gözümün içine batıyor!" dedi Tahir alaycı bir dudak bükmeyle. "Senden nefret etmeyen… Seni deli gibi seven bir kadına sahipsin! Ama bunu bile göremeyecek kadar körsün!" Nedense Tahir'in sesinde bir burukluk vardı.

"Hayır! Sadece fazla âşık ve bu yüzden emin olamıyor!" diye mırıldandı Doğan. "Peh! Bu aşk ne saçma şey yarabbim?"

Akın gözlerini Tahir'e çevirdi. "Söylesene! Güney neden senden nefret ediyor? Bunu bana hiç açıklamadınız?"

Tahir'in dudaklarındaki gülümseme silinmedi ama siyah gözleri iyice koyulaştı. "Eski bir hikâye!" dedi yavaşça. Üç erkeğin de dudakları mühürlü gibiydi. Kimsenin açıklama yapmaya niyeti yoktu.

"Ve sen… senden nefret eden bir kadınla çalışıyorsun? Senin her şeyini biliyor! Neden?" diye sordu Akın.

Adam omuz silkti rahatça. "Çünkü o iyi bir eleman. Çok zeki… Her işime koşuyor. Beni sakinleştiriyor. Onun yanımda olmasından hoşlanıyorum. Benden nefret etmesi o kadar da önemli değil. Kimse patronunu sevmek zorunda da değil!"

"Peki… neden gerçeği ona açıklamıyorsun?" diye mırıldandı Doğan. Dayanamamıştı. Gerçeği en iyi bilenlerden birisi oydu. Onaylamaz bir tavırla devam etti. "Tamer de aynı aptallığı yapmıştı."

"Beni karıştırma!" dedi Tamer iç çekerek. Aklına sanki ilk günler gelmişti. Bu arkadaşlar içinde ilk olarak sıkıntılı aşk hikâyesi yaşayan oydu. "Benim sebeplerim vardı. Natalia'nın beni koşulsuz sevmesini istiyordum…" diye mırıldandı. Sonra şüpheyle arkadaşı Tahir'e baktı. "Belki o da öyle istiyordur?"

Tahir ses çıkarmadı ve bu soruyu duymazdan gelerek ayağa kalktı. "Yatalım artık! Sen de aklını başına topla Akın! O kadına eziyet etme artık! Ve onun ilk erkeği olduğunu da bizden gizlediğin için sana sıkı bir sopa çekmek niyetindeyim. Hem de en kısa zamanda! Ahmak mısın sen? Bu kadın senin için daha ne yapsın?"

"Ahmağım sanırım!" dedi Akın da yavaşça.

"O halde şimdi git ve onun gönlünü al…"

"İnanmayacaksınız ama… çok korkuyorum!" dedi Akın.

"Neden?"

"Ne bileyim… O kadar inanılmaz ki! Gamze'nin beni sevmesi… Kaan'a rağmen beni sevmesi, evlenmek istemesi… Sanki gazetecilere karşı durumu kurtarmak istemiş gibi geliyor. Bana her şeyin bir oyun olduğunu söyleyecekmiş gibi geliyor!"

"Tamam işte! Git sor!" dedi Doğan. O da ayağa kalkmıştı. "Sormadan öğrenemezsin. Gerçi ben oyumu Gamze tarafında kullanıyorum. O mükemmel bir kadın… Şimdi yatağıma gidip yatacağım ve o senin gibi bir aptalı hak edecek ne yaptı diye düşüneceğim. Umarım sen daha eğlenceli bir şeyler yaparsın?"

Erkekler odalarına gülümseyerek çekilirken Akın kendi korkusuyla baş başa kalmıştı. Televizyonu kapattı. Kapatmadan önce ekranda son gördüğü şey kendi görüntüsüydü…

Çok uzakta değil, İstanbul içinde bir yerlerde üç kişinin daha bu görüntüyü izlediğini bilemezdi. Üç erkek, üç doğulu erkek, çatık kaşlarla bu görüntüyü izliyorlardı. Bir otel odasında oturmuşlar ve dikkatle görüntüleri izlemişlerdi. Hatta birisinin elinde parçalara ayrılmış halde, ahşap kabzalı bir Smith Wesson tabanca vardı. Elindeki bezle dikkatle tabancanın parçalarından birisini temizliyordu…

Akın küçük Zeynep'in ailesi tarafından yerinin tespit edildiğinden habersiz, merdivenlere yöneldi. Yavaşça çıktı onları. Üst kata vardı. Kendi odası ile Gamze'nin odası aynı taraftaydı. Üst kat oturma odasındaki gece lambası hariç, başka yerde ışık yanmıyordu. Her taraf sessizdi. Herkes uykuya dalmış olmalıydı.

Gözü Gamze'nin odasını gitti. Kapısı sıkı sıkıya kapalıydı. Kapısının altından hafif bir ışık sızıyordu ama bu onun odasındaki gece lambası ışığı olmalıydı. Önünden geçerek koridorun sonundaki lavaboya gitti. Kapıyı kapattı. Aynadan bir an kendi yüzünü süzdü. Karşısında âşık, korkak, ne düşüneceğini bilemeyen kararsız bir adam vardı. Ya Gamze her şeyin uydurma olduğunu söyleyip gülerse? Ya gazetecilere karşı yapılmış bir savunma konuşması olduğunu söylerse?

Beş dakika sonra yine koridora çıkmıştı. Elini yüzünü yıkayıp temizlenmişti. Gözü yine genç kadının odasındaydı. Ama o zaman dans ederlerken neden sevdiğini söylemiş olsundu ki? Her şeyin bir oyun olduğunu ve aslında hâlâ Kaan'ı sevdiğini söyleyebilirdi. Kendisine

boşuna umut vermezdi. Ve gece boyunca geç kadının kendisine bakan gözlerini, özür dilemelerini hatırladı. Ve sözlerini…

'*Yeter ki senin yanında olayım... Yeter ki beni bırakma!..*'

Gerçekten de ahmaktı galiba!

Hızlı adımlarla genç kadının kapısının önüne gitti. Korkunun ecele faydası yoktu. Bu kadını istiyordu… O artık kendisinden başkasına ait olamazdı. Kendisini sevsin veya sevmesin, onun kendisine verdiği şansı kullanmak istiyordu.

Kapıyı çalmadı. Birilerinin bu tıkırtıyı duymasını istemiyordu. Yerler halı olduğu için yürümesi duyulmuyordu ama kapı tıkırtısı sessiz evde duyulabilirdi. Yavaşça kapıyı açtı. Sessizce ittirdi. Kapı ardına kadar hiç ses çıkarmadan açıldı…

Gamze camın önünde durmuş, dışarısını seyrediyordu. Soğuk gecede ortaya çıkan ay, şık bir ışık oyunuyla uzun ama narin gövdesine vurmuştu. Beyaz omuzları ve ince kolları loş ışıkta bile parlıyordu. Uzun saçları beline kadar iniyordu. Gür saçlarının altından kavisli belinin tenini gizlemeyen incecik geceliği gözüküyordu. Neredeyse saydamdı. O yüzden yuvarlacık kalçalarını örten seksi iç çamaşırı rahatlıkla görülüyordu.

İçeriye doğru bir adım attı…

Genç kadın başını çevirdi önce… Kendisine bakan bal rengi gözleri ay ışığında parladı. Bir melek kadar güzeldi o anda. Sivri yüzü kendisine çok yakışıyordu. Biraz hüzünlüydü… Uzun kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşüyordu.

Genç adama sessizce bakıyordu. Sonra tamamen döndü. Şimdi genç adam ile yüz yüze bakışıyorlardı. Aralarında en az on metre vardı ama birbirlerinin ısısını o mesafeden bile hissedebiliyorlardı. Genç adam elinde olmadan bu güzelliği seyretti. Göğüslerini saran kısım da saydamdı. Bu geceliği hatırlıyordu Akın… İlk birlikte oldukları gece giymiş olduğu seksi şeydi. Bilerek mi giymişti acaba? Kendisi için mi? Geleceğini biliyor muydu? Kendisi gibi korkak bir erkeği çoktan elde etmiş olduğunun farkında mıydı?

Gözlerini zorlukla o diri yuvarlaklıklardan ayırdı. Dümdüz göbeğini, uzun bacaklarını süzdü. Kısacık etek güzel bacaklarının çoğunu meydanda bırakıyordu. Bembeyaz, sütun gibi bacakları olduğunu zaten çok önceden biliyordu… İçinde kıpırdanan şehvete engel olmak zorundaydı. Ama bu çok zordu… Bu kadın giyinikken bile seksiliği ile kendisini çıldırtıyordu… Ve bu halde… Bu vücudunu örtmekten çok

ortaya çıkan kıyafetiyle… tamamen baştan çıkarıcıydı.

Eli yana gitti. Kapıyı usulca kapattı.

Genç kadın hâlâ kıpırdamadan duruyordu. Aslında onun geleceğini hem ummuş, hem de gelmeyeceğini sanarak hayal kırıklığına uğramıştı. Ama işte şimdi karşısında duruyordu! O uzun, sevdiği gövde, adamı yakan mavi gözler ve kendisinde ürpertilere sebep olan anlaşılmaz bir elektrik ile karşı karşıyaydı.

"Gel buraya!" diye mırıldandı adam... Sesi yine de emreden bir tondaydı.

Gamze yavaş yavaş yürüdü ona doğru… Hiç itiraz etmedi. Tam bir teslimiyetle yürüyordu. İncecik saydam kumaşın altında çıplak göğüsleri gerilmişti. Midesinde kelebekçikler uçuşuyordu. Öylesine heyecanlıydı ki, nefes almayı bile unutmuştu. Tam önünde durduğunda başını kaldırdı. Sevgi dolu gözlerle, tam bir kabullenişle adamın gözlerine baktı.

"Benim için mi böyle giyindin?" diye fısıldadı Akın yavaşça. Ona dokunmuyordu. Yüz yüze bakışıyorlardı sadece. Genç kadın yutkundu.

"Belki…" dedi biraz titrek bir sesle.

"Konuşmamız gerek…" dedi Akın sıkıntılı bir tonla. "Biliyorsun değil mi?"

"Evet!.."

Adam ona doğru sokuldu biraz. Dayanamıyordu… O kadar güzel ve o kadar cezbediciydi ki! Bir eli geceliğinin askısına gitti. Sadece dokundu… Ama Gamze kalp krizinden ölebilirdi o anda… Artık her yeri titriyordu. "Konuşmak istiyor musun?" diye sordu Akın usulca… Parmağı şimdi askı ile teni arasında usulca geziniyordu.

Genç kadın gözlerini yumdu. "Şimdi mi?.." diye sordu zorlukla.

"Evet… Şimdi…" Askıyı biraz çekiştirdi. Yuvarlak omuz köşesine doğru götürdü. Çok yavaş davranıyordu. Askı koluna doğru düştü. Geceliğinin bir köşesi hafifçe sıyrıldı.

Genç kadın gözlerini usul usul açtı. Genç adamın kararan gözlerindeki isteği gördü. En az kendisininki kadar koyu bir arzu vardı o gözlerde. Gülümsedi ona yavaşça.

"Sonra…" dedi kısık bir sesle. "Sonra konuşalım…" Gırtlağı o kadar doluydu ki neredeyse konuşamayacaktı. "Önce…" O da ona doğru biraz sokuldu. "Önce sev beni!"

Genç adam sessizce onu süzüyordu. Ancak eli bu sefer yavaşça diğer askısına gitmişti. Onu da işkence edercesine bir yavaşlıkla sıyırdı. Gamze vücudunu saran ürpertilere karşı koymaya çalışıyordu. Gerçekten gelecekte bu adamın eline düşmek istemezdi! İşkence yapmakta üstüne yoktu!

İki askı da kollarına doğru sıyrılınca, şimdi ince kumaşı sadece dik göğüsleri tutar olmuştu. Akın'ın parmağı narin boynunda gezindi… Yavaş ve tehlikeliydi… Can alırcasına boynunun altındaki çukuru geçti. Genç kadının göğüs uçları o kadar gerilmişti ki, neredeyse acımaya başlamıştı. Onun oyalanması üzerine yorgun bir nefes aldı.

"Çok kötüsün…" dedi ağır ağır.

Ama Akın cevap vermedi… Şimdi gözleri parmağını takip ediyordu. Parmak ucu iki göğsünün oluğuna geldi. Acele etmeden kumaşın altına girdi. Hızla kalkıp inen göğüslere dokunmadı. Sadece usta bir hareketle kumaşı aşağıya çekti… Gevşek gecelik biraz daha aşağıya kaydı. Onun bakışlarını takip eden Gamze, aşağıya baktı. Şimdi her iki göğsü de çıplaktı ve adamın her türlü isteğine karşı savunmasızdı. Ancak gecelik henüz aşağıya düşmemişti. Küçük bir hareketle kollarını içeriye çekti. Askılar iyice boşaldı ve krem rengi gecelik ayağının dibine düştü.

İnatçı parmaklar yeniden hareketlenince, gözlerini yumdu… Bu çok güzeldi ama tam bir işkenceydi. Genç adam avucunu bile kullanmıyordu. Hassas parmak uçları bir körün araştırması gibi usul usul göğsünün profilinde geziniyordu. Çevresinde küçük dairelerle dolaşarak ortasına kadar geldi. Durdu bir an… İşkence zevkliydi ama dayanılacak gibi değildi. Sertleşmiş pembe tepeciklerinde yumuşakça oyalandığını hissetti. Boşuna oyalanıyordu… Bundan daha arzulu ve sert olamazlardı…

Gözlerini açtı. Yalvaran bakışları adamın yüzüne kaydı. Dudakları istekli bir şekilde aralanmıştı. Kalbi deli gibi atıyordu. Zaten parmaklarının altında genç adam bunu hissediyor olmalıydı. Ya o? O da heyecanlı mıydı acaba? Elini usulca kaydırdı. Yavaşça uzandı… Kot pantolonunun kemerine dokundu. Onun karşı koymaması üzerine titreyen elleriyle kemerini çözdü. Buna uğraşırken, bazen eline oradaki sertlik geliyordu. Fermuarını indirmesi ve avucunu genç adamın sıkı kotunun içine sokması epeyce vaktini aldı. Bu konuda tecrübesi yoktu… Ve onun ne kadar heyecanlandığını avucunun altında hissetti.

"Önce bana bir kere daha söyle!.." diye emretti adam.

"Neyi…"

"Beni sevdiğini…"

"İnanmıyor musun hâlâ?" dedi titrek bir sesle. Göğüslerinden birini kavrayan avuca kendisini yaslarken, kendi eliyle de onu sıkıca tutmuştu.

"Sen yine de söyle!"

"Seni… seni seviyorum." dedi karşılık olarak. "Seni seviyorum, benim mavi gözlü devim…"

"Ve benimle evlenmeyi düşünüyorsun öyle mi?"

"Ben… Ben sadece düşünüyorum. İstemezsen… evlenmeyiz!"

Akın zorlukla gülümsedi… Şu anda onun elinin dokunuşlarıyla çoktan genç kadına teslim olmuştu. Yine de son bir centilmenlik yaptı… "Bence de evlenmeliyiz… Peki sence… evleninceye kadar beklememiz gerekmez mi?"

Onun kendisiyle evlenmeyi kabullenmesi genç kadın için harika bir haberdi. Gerçi bu bir evlilik teklifi değildi ama en azından evlenmelerini onaylamıştı. Bundan daha güzel bir şey olabilir miydi? Öbür elini de adamın siyah kazağının içine soktu. Parmak uçlarında sert midesini, kaslarla bezeli göğsünü, sevdiği tüylerini algıladı. Gülümsedi ona zorlukla… "Belki canımı da almak istersin?"

Genç adam her zamanki tatlı gülümsemesiyle onu kendisine çekti. İki eli kalçalarından kavramıştı. Ustalıkla iç çamaşırının içine girmiş ve öyle tutmuştu onu… Dudakları eğildi ve istekle yanan kırmızı dudaklara kavuştu. Gamze inleyerek karşılık verdi genç adama…

Birkaç dakika sonra yatağın üzerine uzanmışlardı… Akın kazağını ve pantolonunu çıkarmıştı. İç çamaşırları da Gamze'nin yardımıyla çıkarılıp yere atıldı. O da onun beyaz iç çamaşırına uzandı. Çıkarıp kendisininkilerin yanına fırlattı. Sonra genç kadının yanına uzandı. Yanlamasına uzanmış ve onun beyaz vücudunu iri gövdesiyle kısmen hapsetmişti. Parmak uçları sevgiyle sivri çenesinde, ucu kalkık burnunda ve elmacık kemiklerinde gezindi. Bu sevgi dolu bakışların içinde aynı zamanda o kadar büyük bir hayranlık vardı ki…

"Ne kadar güzelsin…" dedi adeta hayretle.

Gamze gülümsedi. "Beni gerçekten beğeniyor musun?"

"Daha da fazlası…"

"Hımm… Neymiş o?"

"Sana âşık olduğumu göremiyor musun?" dedi Akın biraz acıyla… Çünkü o aşkını Gamze'den çok önce keşfetmişti. Ve ondan daha

fazla acı çekmişti belki…

Ancak bu evi terk ettiğinde, genç kadının da ne kadar acı çektiğini asla bilemezdi.

Ve Gamze de onun yaralı yüreğinin nasıl ölmeye hazır olduğunu bilemezdi…

Genç kadın hiç tepkisiz ona bakıyordu. Adeta donup kalmıştı. Evlenmek evet ama… Sevmek?... Uzun kirpikleri kırpıştı. Bal renkleri gece lambasının ışığında kırmızımsı duruyordu.

"Ne… dedin?" dedi zorlukla.

"Ben de seni seviyorum…" diye yavaşça onayladı Akın. "Hayatımda ilk kez âşık oluyorum… Buna engel olamadım… Olmak için çok uğraştım ama beceremedim…"

"Neden?"

"Neden olabilir? Her fırsatta Kaan'ı sevdiğini söylüyordun! Onun bebeğine hamile olmaktan mutluydun! Ve… Ve biz… arkadaştık!"

Gamze de ince uzun parmaklarıyla onun çekici yüzünü okşuyordu. İç çekti yavaşça… "Senin gitmemen için bir sürü bahane buldum… Hiç birisini kabul etmedin?.."

"Edemezdim…"

"Sensiz olamıyordum?.." Parmak uçları erkeksi dudaklara dokundu. "Ankara'da aklımı başımdan almıştın… Seni kaybetmekten korkuyordum! Beni Doğan'a emanet edince çıldıracağım sandım… Seninle bir saat bile fazla olmak için uğraşırken sen benden kaçıyordun…"

"Sana âşık olmak üzereydim!" dedi genç adam iç çekerek.

"Ben olmuştum bile… Sadece kabul edemiyordum! Bir kadın iki erkeği birden sevemez diyordum. Seninle olan ilişkimizi arkadaşlık olarak düşünmeye çalışıyordum! Ama sen anlamalıydın! Sen tecrübelisin! Sana karşılık vermemden anlamalıydın?.. Seni öpmemden, sana sarılmamdan, beni okşamana karşı koymayışımdan anlamalıydın!.. Gözlerine bakışımdan da anlamalıydın!.. Beni istemediğini düşündüğümde çektiğim acı yüzünden seni bu evden kovmamdan da anlamalıydın!"

"Ümitlendim ama…" Bakışları güzel yüzünde ezberlercesine geziniyordu. "Hep Kaan çıkıyordu karşıma…"

"Beni ikna etmek için yeterince uğraşmadın…"

"Yanlış anlamaya meyilliydin. Bebek konusunda bile beni yanlış anlamadın mı?"

"Evet…" diye itiraf etti Gamze. "Biraz anladım sanırım…"

"Seni suçlamıyorum…"

"Ama beni Kaan'a bırakmak zorunda değildin!" dedi Gamze acıyla. "Bir yanım hep benim için mücadele etmeni istedi. Oysa sen gidip onu hapisten çıkardın!"

"Başka ne yapabilirdim? Söz vermiştim sana…" İri avucu yavaşça göğüslerinin üzerinde geziniyordu. Ancak yaptığının farkında değilmiş gibiydi. Bakışları biraz dalgındı. Eğilip genç kadını hafifçe öptü. "Ve onu çıkarmasaydım… hep aklın onda kalacaktı. Ona olan aşkın daha da güçlenebilirdi. Ama çıkarırsam eğer… belki Kaan'ı sevmediğini anlar diyordum. Kaan'a cezaevindeyken seninle evlenmek istediğimi söyledim. Çocuğa da sahiplenecektim. Nasıl sahiplenmezdim? O senin bir parçandı! Senin olan her şey bana güzel geliyordu."

Gamze nefesini tutmuştu. Buna inanamıyordu! Adamın yalan söylediğini düşündüğünden değildi! Onun doğruyu söylediğine adı gibi emindi. Sadece onun böyle düşünmesi inanılmaz güzeldi! Avucu ile onun esmer yanağını okşadı sevgiyle. "Aşkım!.." dedi yavaşça.

Bir de onun bebeği istemediğini düşünmüştü. Elbette değişik bir açıdan istememişti. Ama kabul ediyordu ki kaç kere bebeğe bir şey olmaması konusunda ona laf söylemiş, dikkatli olması konusunda uyarmış, bir doktora görünüp ikisinin de sağlığını kontrol altında tutmasını istemişti.

"Kaan seninle evlenmeyi kabul ettiğinde dünya başıma yıkıldı!" dedi Akın. "Bir yandan da en iyisinin bu olduğunu düşünüyordum… Sana sahip olmaya zaten hakkım yoktu. Senin gibi başarılı, güzel bir kadın için önemsiz, sadece eski bir mahkûmdum…"

"Asla… İlk andan beri benim için çok önemli oldun!" diye itiraz etti Gamze yavaşça. "Fakat öyle şaşkındım ki, bunu göstermemeye çalışıyordum. İlk gece nasıl da kollarında yattım? Hayatımda bu kadar huzurlu olmamıştım! Soğuktandır diyordum! Evet, soğuktu ama hepsi bu değildi… Garip duygular içindeydim. Tarif edemem sana… Bilmediğim şeyler… Sen rahatça uyuyordun… Rahatça göğüslerimi tutmuştun uykunda…" Gülümsedi ona utançla. Ama şimdi eli adamın bacaklarının arasından uzanan ve göbeğine değen sertlikteydi. "Sırtımda göğsünü hissederek uyandım sabah… Kalçalarımda da bu vardı… Bir yandan da göğüslerimi okşuyordun… Uyuduğunu biliyordum. Ama çok hoşuma gitmişti ve… sesimi çıkarmadım…"

Genç adamın biraz şaşkınca kendisine bakması üzerine iyice

güldü.

"Sanırım benim çok azgın bir kadın olduğumu ortaya çıkardın… Bunu nasıl yaptın bilmiyorum… Çünkü hiçbir şey yapmıyordun… Ta ki… Ta ki beni öpünceye kadar…"

"Öyle mi?"

"Otelde… beni korkutmak için öpmüştün…"

"Korkmuştun?.." diye mırıldandı adam da gülümseyerek.

"Hem de nasıl! Ama en çok kendimden… Harika öpüşüyorsun! Ben… ben birkaç defadan fazla öpüşmedim. Tecrübem hiç yok… Ama neredeyse kendimden geçmiştim. Ve sen sevişmeye devam etmek istediğini söyledin…"

"İstiyordum…" dedi adam yavaşça. O gece onu korkutmak için öpmüştü ama öptüğü en lezzetli dudaklardı o dudaklar.

"Sevişmek istediğini söylediğinde… doğru düzgün itiraz bile edemedim." diye itiraf etti Gamze. "Sanırım vücudum… beynimin bir yanı… devam etmeni istiyordu. Beni gerçekten korkutmuştun! Ben sanırım sana daha o zaman aşıktım. Aslında sana çarptığım ilk anda sana âşık olduğumu düşünüyorum!"

"Öyle mi?" dedi adam inanmazca.

"Evet! Gözyaşlarım içinde sana bakmıştım. Sakallı ve uzun saçlı bir şeydin ama çok… çok farklıydın. O lacivert gözlerinden etkilenmiştim. Gözlerini çok seviyorum. Öyle güzel bakıyorlar ki!"

Diğer eliyle adamın kafasını kendisine çekip göz çukurlarını öptü yavaşça. Her ikisini de öperken, dudaklarından sevgisini aktarıyordu sanki. Sonra dudakları karşılaştı yeniden. Uzun, ateşli bir öpücüktü. Ama daha evvel öpüştüklerinin hepsinden çok daha sevgi dolu, çok daha itiraf doluydu.

"Bir yanım bu yüzden Kaan'a kızamıyor…" diye itiraf etti Gamze. "O yüzden yaptıklarını önemsemedim. Sanırım onu sevmediğimi içimdeki kadın biliyordu. Sanırım seninle karşılaşmama sebep olduğu için ona minnettardım. Seninle o saniyede çarpışmasaydık… seni asla tanımayacaktım… Hamile olduğumu düşünmeseydim asla arabama binmen için sana şantaj yapamazdım. O bebek düşüncesi olmasaydı sen de arabaya binmeyecektin değil mi?"

"Evet…" diye fısıldadı adam.

"İlişkimiz hep pamuk ipliğine bağlıydı… Kader müdahale etmeseydi hep seni kaybetme noktasındaydım. Hep kader yardım etti.

Allah her zaman arkamda oldu. Sadece bir kere… kadere ben müdahale ettim… İyi ki de etmişim…"

"Teşekkür etmek için benimle seviştin!" dedi adam sıkıntıyla…

"Hayır!" diye itiraz etti genç kadın. "Teşekkür için değildi…" Onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Gidecek olman beni çok üzüyordu ama… vücudum da senin için yanıyordu. Odamda deli gibiydim. İtiraf etmeye utanıyorum ama seni çok istiyordum… Zaten istediğimi de gösterdim, değil mi?" Parmak uçlarıyla okşadığı sert organı hafifçe sıktı. "Buna dokunan, öpen… içinde hisseden her kadından nefret ediyorum. Seni çok kıskanıyorum… Seval'i de çok kıskanmıştım. Sana dokunmuştu… Gözlerine bakıyordu… Ve… Ve bir şey yapamıyordum. Sen… sen benim erkeğim bile değildin! Onunla özel geceler yaşadığınızı düşünmek beni delirtiyordu. Ama sonra… sonra onun avantajını hissettim. Seni kaybetmişti ama hiç değilse… güzel anılara sahipti!"

Akın sessizce onu dinliyordu ama genç kadının sevecen parmakların dokunuşları da iri gövdesini iyice gerginleştirmişti.

"Ben de özel bir şeye sahip olmak istiyordum… Özel bir anıya… Geçici de olsa vücuduna… Senin de beni sevmene ihtiyacım vardı. Her yerim, her zerrem seni istiyordu. Ayrılsak da ben de Seval gibi güzel anılara sahip olmak istiyordum… Ve… ve diyordum ki belki… beni beğenir… Bırakmaz! O yüzden sana Kaan'ı evlenmeye zorlamamanı söyledim… O anda bile evlenmek istemiyordum sanırım…"

"İkimiz de körmüşüz…" dedi Akın üzgünce. "O gece karşıma gelip önüme çöktüğünde, ben de seni düşünüyordum. Seni sevdiğimi çoktan anlamıştım ve tüm istediğim bir an önce ortadan kaybolmaktı. Hayatımda ilk kez bir insanı kendim için öldürmek istedim. Kaan'ı öldürmek ve seni kendimin yapmak… Ama o kadar çok ona bağlıydın ve çocuk için öyle mücadeleciydin ki… Seninle sevişmek hayatımın en güzel olayıydı. Hiç beklemiyordum elbette… Üstelik kanaman olunca çok korkmuştum. Düşük zannetmiştim. Beni suçlamandan korkuyordum… Üzülmenden korkuyordum…"

"Ama ben hiç korkmadım…" dedi Gamze hafifçe kıkırdayarak. "Eğer beni o halde bıraksaydın ölürdüm. Ciddiyim… Bunu seviyorum. Bunun bana yaptıklarını seviyorum. Tıpkı gözlerini sevdiğim gibi… Dudaklarını sevdiğim gibi… Ellerini sevdiğim gibi…"

Elini çekti ve adamı omuzlarından ittirerek yatağa sırt üstü yatırdı. Dizlerinin üzerinde doğruldu. Hayranlıkla iri gövdesini seyretti. Nefis yaralarla bezenmiş atletik vücudu, gece lambasının ışığında bronzdan bir heykel gibiydi. Fazlasıyla heyecanlanmış bir heykel…

"Sana yine çok güzel bir gece yaşatacağım…" diye mırıldandı kendisinden emin bir sesle. Nasılsa artık o kadar da masum değildi. Nasılsa o gece birkaç şey öğrenmişti. Bildiklerini bu gece pekiştirmenin tam sırasıydı. "Ama önce bana bir kere daha söyle!.." diye emretti adama. Aynı onun kendisinden istediği gibi istemişti. Parmak uçları geniş göğsündeki kaslarda gezindi…

"Neyi…"

"Beni sevdiğini…"

Adam zorlukla gülümsedi. Genç kadının elleri sihirli gibiydi. "Söyledim ya?" dedi garip bir sesle. Gözleri genç kadının harika vücudundaydı. Genç kadın ise bir çocuğu sever gibi seviyordu onun vücudunu… Hayranlık dolu temasları hafifti… Parmak uçları müşfikçe dokunuyordu her noktasına…

"Sen yine de söyle!" diye yine emretti. "Duymaya ihtiyacım var. Gamze Çetin'in gururunu biraz kurtarmak hoşuna gitmez miydi?"

"Seni… seviyorum." diye yavaşça… ama aşkla mırıldandı Akın. "Hayatımda ilk kez bir kadına söylüyorum bunu… Ve harika bir duygu! Seni seviyorum, benim bal gözlü ateş parçam… Seni o kadar seviyorum ki, sensiz bir an bile geçirmek istemiyorum…"

"Ve benimle evlenmeyi düşünüyorsun öyle mi?"

"Artık vaz geçmene asla izin vermem! Tuzağıma düştün!" diye kararlı bir tonla vurguladı adam.

"Kendini küçümseme… Belki de sen benim tuzağıma düşmüşsündür…"

Adam onu birden kendi üzerine çekti… Ama öyle bir çekiştirmişti ki, yüzü genç kadının açık bacakları arasında kalmıştı. Genç kadın kıkırdadı… "Ne yapıyorsun?" Dizleri adamın başını dayadığı yastıktaydı. İşte şimdi tuzağa girmişti adam… Kendi isteğiyle belki ama olsun. Bacakları arasına hapsetmişti kendi kendisini… En hassas bölgesinde onun nefesini hissediyordu neredeyse… Ne yapmaya çalıştığını anlamıştı tabii. Avuçlarını duvara yaslayıp dengesini korudu ve onun yapmaya çalıştığı şey için yardımcı oldu.

Daha dudaklarının ilk dokunuşuyla inledi… Kendisini ona bastırdı hafifçe… Sömüren dudaklar açgözlülükle görevine devam ederken iri elleri de kalçalarından çekiştirip duruyordu zaten. Gamze inlemelerini ağzından bırakmamak için çok çaba sarf ediyordu. Oda kapıları gayet kaliteliydi ve yeterince de sızdırmazdı ama bilemezdi… Kimsenin bu gece burada olanlardan haberdar olmasını istemezdi… En

azından duymalarını istemezdi…

Artık neredeyse dayanamayacağı bir noktaya gelmişti… Hiç vaz geçmez miydi bu adam? İnlemelerini tutamıyordu zaten… Kendisini zorlukla geriye çekti. Onun engel olmasına izin vermedi… Geriye kayıp tamamıyla hazır vücudunu onunkiyle birleştirmeye hazırlandı.

Akın hâlâ hayranlıkla onu seyrediyordu. Bu kadına sahip olduğuna inanamıyordu. Evleneceklerine inanamıyordu… Müzmin bir bekâr olarak evlenmeye can attığına inanamıyordu. Bu kadını nasıl bu kadar sevebilmişti? Onun kadar soğuk görünümlü bir kadın, nasıl bu kadar sıcak, sevecen ve aşk dolu olabilirdi? Onun derinliklerine kaydığında, güzel dudaklarındaki rahatlamış kıvrılmayı gördü. Kendisini sevip sevmediğiyle ilgili birazcık bile şüphesi vardıysa bile, o anda o da yok oldu. Hiçbir kadın sevmediği bir erkek için bu kadar verici olamazdı.

Ve onun aşkını tüm dünyaya açıklamasından öyle gurur duymuştu ki!

Avuçlarını göğüslerine dokundurdu. Ona dokunmak bile inanılmaz bir zevkti. Kucağında yavaşça kıvranmasını izlerken, baş parmakları minicik tepecikleri zorluyordu. Genç kadının savrulan saçları eline, bileğine takılıyordu zaman zaman. Bu bile içinde dayanılmaz bir haz yaratıyordu. Onun tüm ateşini hissetmek için kendisini iyice kadının içine ittiriyordu. Gamze bundan şikâyetçi değildi. Ama inlemeleri çıkmasın diye dudaklarını sımsıkı kapatmıştı. Gözlerini de…

Sonra bir anda açıldı o gözler… Bal renkleri ışıl ışıldı… Akın anladı… İki eli ile onu daha da sertçe kendisine çekti. Her seferinde daha da sertçe… İncecik parmaklar büyük bir güçle kendi kollarına yapışmıştı. Gamze birden kasıldı… Bir elini çaresizce ağzına götürmüştü. Daha hızlı ve güçlü hareketlerle kasılmaları devam etti. Daha fazla dayanamayacağını anlayınca kendisini adamın üzerine bıraktı ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Dayanılmaz derecede güçlü bir hazla dolmuştu her yanı… Kendisinin devam edecek gücü kalmamıştı. Zevkin doruklarına erişmişti ama adam devam ettikçe aldığı haz devam ediyordu.

Genç adam birden döndü ve onu altına aldı… Kendisini bilerek tutuyordu. Genç kadının dudakların kendi dudaklarında hapsederek sesinin çıkmasını engelledi. Ve bir profesyonel bu işi nasıl yaparmış gösterdi. Çok uzun zaman geçmedi… Gamze ikinci kere ve çok daha büyük bir patlamayla boşaldığına inanamıyordu… Tırnakları adamın belinin kıyısına batarken gözleri kocaman açıldı… Eğer ölmüyorsa… bu neydi?

Her şey bitince, sımsıkı sarıldığı adamı bırakmadı. Zaten adamın kalçalarına sımsıkı doladığı bacaklarını çekmesi imkânsızdı. Öylesine halsizdi. Elleri hâlâ adamın geniş sırtındaydı… İncecik boynuna gömülmüş çekici yüzünden gelen sıcak nefesini algılıyordu…

Bir eli yukarıya kaydı… Sevgiyle siyah saçlarını okşadı…

'*Seni seviyorum… Seni Seviyorum… Seni seviyorum…*'

Ve kocaman bedeni bir çocuk gibi sevdi… Üzerinden kalkmasını bile istemedi… İstemiyordu… Onu çok özlemişti… Sadece birkaç gün önce onunla sevişmişlerdi ama yine de adamı çok özlemişti işte… Bu kollarındaki harika erkeğe sahip miydi yani şimdi? Hayalleri gerçek mi olmuştu? O da Natalia gibi mutlu olacaktı artık… Ve birkaç da çocuk… Ah… Akın'dan çocuk sahibi olmak ne güzel olurdu!

Dişleriyle adamın kulağının kıyısını ısırdı. Küçük, sevgi dolu ısırışlardı…

"Seni seviyorum…" dedi bu sefer sesli olarak.

Adam başını kaldırdı. Yeniden enerjisini kazanıyor gibiydi. Gülen gözleri genç kadınınkilerle kesişti. Sonra küçük bir öpücük kondurdu.

"Ben de… Ben de seni seviyorum küçüğüm…"

Gamze kıkırdadı. "Küçüğüm mü? Bir seksen boyundaki bir kadın için hoş bir iltifat! Gerçi yine de senin yarın bile etmiyorum!" dedi. Hayranlıkla, onun görebildiği kadarıyla geniş omuzlarını seyrediyordu. Ne kadar iri bir adamdı! Hâlâ içinde duran canavar da hiç de küçük sayılmazdı. Ona ait olan her şeye bayılıyordu.

"Akın?.."

"Hımm?.."

"Ya çocuk?" diye sordu çekinikçe.

"Ne olmuş çocuğa?" diye sordu adam tembel bir sesle.

"Yanlış anlama… Kaan'ın çocuğunu kaybettiğimi düşündüğümden değil… Anne olmaya hazırlanıp da hayal kırıklığına uğradığımdan da değil… Ama ben… Ben senin çocuğunu doğurmayı çok istiyorum. Daha evvel de aklıma gelmişti bu düşünce…"

Akın onun üzerinden çekildi. Yavaşça yanına kaydı. Gözleri genç kadının yüzündeydi. "Benden mi?"

Genç kadın ona sokulup sevgiyle yüzünü okşadı. "Evet… Kaan'a hamile olduğumu düşündüğümde bile aklıma hemen mavi gözlü bir bebek gelmişti. Çok saçma diye gülüp geçmiştim. Yaşım ilerliyor…

Bebek yapmayı geciktirmeyiz değil mi? Ölüm var kalım var… Bir bebeğimiz de olsa ne güzel olurdu!"

Adam gülümsedi. O da genç kadının terden ıslanmış uzun saçlarını yüzünün kıyısından sevgiyle çekti.

"Benim için harika bir ödül olurdu!" dedi içtenlikle. "Ama bir tek şartla… Beni sevmeye devam edeceksin! Fark ettiysen eğer, ben de kıskanç bir erkeğim… Kendi çocuğumu bile kıskanırım. Bana gösterdiğin ilgi azalmayacak?"

"Hiçbir zaman…" diye söz verdi Gamze. "Eminim o da hayatımın merkezinde önemli bir yer kaplayacak ama sen her zaman özel olacaksın…"

"Bu iyi…" dedi adam sevinmiş bir gülümsemeyle.

"Ve sana teşekkür ederim…"

Adam şaşırmıştı biraz. Kaşları kalktı hafifçe. "Anlamadım?"

Gamze sevgiyle süzdü onu… "Beni sevdiğin için… Seni terslediğim zamanlarda bana kızmadığın için… Seni kovduğumda bile, beni bırakmadığın için… Arkadaşlarını bana yönlendirdiğin için… Ve ailemi yine bana kazandırdığın için!"

"O nasıl oluyor?"

"Numara yapma… O gün kan testi sırasında annemi bilerek Hale'nin yanına çağırdın! Ben ne kadar söylesem de inanmayacaktı ve söylemezdim de zaten! Bana güvenmemeleri gücüme gidiyordu. Ama sen söyleyince… annem gerçek olduğunu anladı. Onu iki dakikada inandırdın. O günden sonra hem annemin hem de babamın davranışları değişti. Nasıl yaptın bilmiyorum? Sihir gibi… Her şey hayal gibi… Masal gibi… Mucize gibi… Bir iki günde hayatımı nasıl bu kadar değiştirebildin? Aklım almıyor… Ama iyi ki değiştirdin… İyi ki varsın!"

"Kaan için kötü oldu ama… Onu hapisten çıkarmamış olsaydım, belki ölmeyecekti…" Kaşlarını çattı. "Fakat çok borcu vardı. O parayı borcunu ödemesi için vermiştim. Uyuşturucu tüccarları paralarını kolayca bırakmazlar. Sanırım ödemeyi yapmadı. Parayı kendisine ayırdı…"

"O halde Kaan kendi açgözlülüğünün esiri oldu!" dedi Gamze. Ona verdiğin parayla ödemesini yapsaydı bunlar olmazdı. Eğer hapisten çıkarmamış olsaydın bile, kendiliğinden çıktığında başına yine aynı şey gelecekti. Aç gözlülüğünün ve lüks yaşama sevdasının kurbanı oldu."

"Evet…" diye iç çekti adam. "Belki de biz hızlandırdık bazı şeyleri istemeden. Ama inan bana bu şekilde ölmesini gerçekten

istemezdim. Üstelik o ölünce benim mücadele edeceğim kimse de kalmamıştı. Bir hayaletle mücadele edemezdim. Ölmeseydi eğer, o gün geri dönüp senin için uğraşmaya karar vermiştim. Şansımı yeniden denemek istiyordum. Beni sevmediğini düşünüyordum ama en azından hoşlanıyordun…"

Gamze güldü. "Delisin sen! Ben de öyle! Akın! Anlasana! Bu ne imkânsız bir aşktı? Nasıl bir araya gelebildik biz? Her şey bize karşıydı… Her şey imkânsızlık sınırları içindeydi… Ama oldu işte! Demek ki Allah'ın bizim için planları başkaymış! Hiç karşılaşmayabilirdik de…"

Akın güldü… "Sen ne romantik bir kadınmışsın böyle?"

"Hep öyleydim…" dedi Gamze de ona sarılarak. "Hep öyleydim… Ama içimdeki kadını sadece sen dışarıya çıkarabildin… Sana yalvarıyorum… Lütfen… Lütfen…"

Akın başını geri çekip onun neredeyse sulanmış gözlerine merakla baktı. "Ne için?"

Gamze usulca ekledi…

"Lütfen beni bir daha bırakma…" dedi inlercesine "Beni asla bırakma… Sana… Sana ölmek bile yasak! En azından bensiz…"

19. BÖLÜM

Akın aşağıya indiğinde, Bülent Bey'i televizyon izlerken buldu. Elindeki kumandayı sıkıca tutmuş, kısılmış gözlerle bakıyordu. Birkaç kanalda daha Gamze ile ilgili haber vardı ama o artık aynı şeyleri dinlemekten bıkmıştı ve gezinirken bulduğu bir belgesel kanalına bakıyordu. Hem de sabah sabah… Akın'ın geldiğini fark edince dikkatini televizyondan ayırdı. Adamın hâlâ nemli saçlarına, sinekkaydı traş olmuş yakışıklı yüzüne baktı. Gülümseyen yüzü ile karşısına oturan bu uzun gençten gerçekten hoşlandığını bir daha tekrarladı kendisine.

Akın daha önceden kalma, kendisinin buradayken kullandığı jilet ile tıraş olmuştu. Aynı kıyafetleri giymişti. Yanında, üzerindeki kıyafetlerden başka bir şey yoktu. Gerçi gece yatarken kıyafet hiç lazım olmamıştı. Koltuğa otururken gözü mutfak tarafına kaydı. Gamze ile annesi mutfakta bir şeyler hazırlıyorlardı. O sırada genç kadın da başını çevirmişti ve göz göze gelmişlerdi. Gamze ona uzaktan bir gülümseme yolladı. Çok hafif, belirsiz bir gülümsemeydi. Ama hâlâ sevgi doluydu…

Ve annesinin bunu fark ettiğine dikkat etmedi…

Akın "Günaydın efendim!" dedi tatlı bir tebessümle.

"Günaydın Akın!" dedi adam da. Kumandayı fazla sıktığını anlamış gibi bir kıyıya bıraktı. "Nasıl? İyi uyudun mu?"

Akın derin bir nefes aldı. "Aslında… fazla uyuyamadım."

"Neden?"

"Genellikle… düşündüm!"

"Neyi?"

"Efendim… İnşallah bir süre daha buradasınız?" diye bir karşı soru sordu Akın.

Bülent Bey ellerini kucağına yaslamış, başparmaklarını birbirinin çevresinde çeviriyordu. Kısılmış gözlerle onayladı. "Sanırım birkaç gün daha kalacağız. Gaye biraz önce kahvaltısını yapıp işe gitti. Doğan götürdü. Kızımın ilk işindeki ilk günler nasıl olacak merak ediyorum."

"Bu çok iyi…" diyerek başını salladı Akın. "Efendim…" O sırada Gamze elinde iki bardakla onların yanına gelmişti. Kahvaltıdan

önce birer keyif çayı iki erkek için de harika olacaktı. Ancak genç kadın bir yandan da Akın'ın, babasıyla ne konuştuğunu merak ediyordu. Akın onun elindeki çay bardağını alırken sözüne devam etti. "…İzin verirseniz biz… Gamze ile ben… evlenmek istiyoruz ve bunun için… resmi olarak izninizi isteyeceğiz!"

Adam şaşırmış gibiydi. Elinde çay öylece kalakaldı. Gamze de şaşırmıştı aslında biraz. "Resmi olarak mı?" diye tekrarladı Bülent Bey.

"Evet! Hani eskiden yaparlarmış ya? Kız istemek?" Öyle tatlı gülümsemişti ki Gamze'nin şaşkınlığı yeniden hayranlığa dönüştü.

"Kız istemeye mi geleceksin? Hem de buraya?" dedi Bülent Bey.

"Ama senin ailen yok ki?" dedi Gamze yine de biraz şaşkınca.

Akın'ın bir kaşı gizemli bir şekilde kalktı. Sevdiği kadına baktı. "Aslında… ailem yok!"

"Tahir falan mı demek istiyorsun?" diye sordu genç kadın.

"Hayır… Elbette onlar da ailem! Ama seni isteyecek kişiyle aramda kan bağı olsa daha iyi değil mi?"

Bu durum genç kadın için de bilinmedikti. Bu adamın sırları mı vardı hâlâ? "Akın?" diyerek kaşlarını kaldırdı.

"Evet, bir ailem yok… En azından yoktu…" diye açıkladı genç adam. "Sonra dedemin erkek kardeşinin soyundan birileri olduğunu öğrendim. Onlar da kalabalık değiller. Ana oğullar. Son beş senede sıklıkla görüştük. Ben içerideyken de bu erkek kuzenim çok defa ziyaretime geldi. Geçen sene evlendi. Az önce onu aradım. Durumu anlattım. Çarşamba gününe buraya gelmeyi memnuniyetle kabul etti. Karısı ve annesi ile birlikte gelecek. Ne dersiniz? Bu mümkün mü?"

Bülent Bey'in yüzünde kocaman bir gülümseme oluşmuştu. İç çekti farkında olmadan… "Nihayet bir işi adam gibi yapan bir adam buldum kızıma!" dedi keyifle. Sanki Akın'ı o bulmuştu da! Sonra yeniden ciddiyetine kavuştu. "Anlaştık! Çarşamba akşamı… Bekliyoruz… Biz de bu arada düşünürüz, değil mi kızım?"

Gamze'nin gözleri irileşti. "Baba!" dedi şaşkınlıkla. Ne düşünmesiydi bu? Ama babasının dudağının kıyısı çoktan kıvrılmıştı bile. Gözlerini yeniden televizyona çevirmişti. "Düşüneceğiz tabii kızım! Kız evlat öyle kolayca verilir mi?" diye mırıldanmıştı bu arada.

Akın gülümseyerek arkasına yaslandı. Gamze ile göz göze geldiler. Genç kadın dönüp gitmeden önce dudaklarının ucuyla sevdiği adama gizlice bir öpücük yolladı. Akın'ın gülümsemesi yayılınca, onun bu

öpücüğünü aldığını anladı. Kendi yüzünde de tatlı bir gülümseme ile annesinin yanına gitti. Asuman Hanım ise kahvaltı için domates doğruyordu. Kızının mayışmış yüzüne baktı. Nihayet onun gülümsediğini görmek çok güzeldi. O mahsun gözlerin yeniden ışıkla dolması bir anne olarak kendisini mutlu ediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu yavaşça. Gamze de ekmek dilimlemek için taze ekmeklere uzanmıştı. Annesinin sorusuna cevap veremedi. O sırada tüm güzelliği ile Güney geldi yanlarına. Bir bahar kadar taze ve göz alıcıydı. Sarı saçlarını topuz yapmıştı. Üzerindeki basit kot ve mavi bluz ile inanılmaz güzel gözüküyordu.

"Günaydın!" dedi ikisine birden. Huzur verici gülümsemesi yüzünü daha da güzel yapıyordu. "Erken mi kalktınız?"

"Ben çok uyuyamadım!" dedi Gamze yanakları biraz kızararak. Uyumaktan daha zevkli bir iş yapmışlardı… Ama sonrasında adamın kollarında birbirlerini okşayarak yatmak da çok güzeldi. Neredeyse sabaha kadar uyumamışlardı. "Annem de zaten sabah namazından sonra pek yatmaz," diye açıkladı hemen. "Sen nasıl uyudun?"

"Harikaydı… Yatak çok rahattı. Evin çok güzel… Ben küçücük bir dairede kalıyorum. Bana yetiyor. Tahir kızıyor ama şimdilik evimi seviyorum."

"Gelip kalacağım inşallah bir gün!" dedi Gamze. Sonra hafif bir nefes aldı. "Tabii eşim ile gelirim. Sığmazsak o zaman bir çaresine bakarız…" Ortada kısa bir sessizlik olmuştu. Her iki kadın da şimdi merakla ve hayretle Gamze'ye bakıyordu. Gamze gülümsedi. "Akın ile evlenmeye karar verdik…"

Güney hemen onun ellerini tutmuş, içtenlikle gülümsemişti. Sonra da kendisine çekip yanağından öpmüştü. "Çok sevindim… Bu harika bir haber!" dedi içtenlikle.

Annesi ise sevindiğini belli etmeden, biraz şüpheli bir bakışla sormuştu. "Buna ne zaman karar verdiniz?"

"Şey… Herkes yattıktan sonra…" dedi Gamze doğal olmaya çalışarak.

"Ama biz yatmaya seninle beraber çıktık?" dedi Güney önce. Sonra birden kızardı. Bir gaf yaptığını hissetti ansızın. Gamze de huzursuzca başını salladı.

"Evet, doğru. Ama… Ama sonra Akın geldi ve biz… biz onunla konuştuk!" dedi yavaşça. Rahat olmaya çalışıyordu. "Sanırım sonunda onu sevdiğime ikna oldu… Çok zorlu bir adam…"

Asuman Hanım şüpheli gözlerle baksa da gülümsemişti sonunda. O da kızına sarıldı. "Canım benim. Sonunda mutluluğu bulman çok güzel!"

"İnşallah mutlu olurum anne! Ve inşallah onu mutlu ederim. Onu ne kadar sevdiğimi tahmin bile edemezsiniz!"

"Ederim kızım!" dedi kadın ona. "Kaç gündür ne halde olduğunu görebiliyordum. Onu ne kadar sevdiğini biz senden önce görmüştük zaten. Sonunda Akın'ın da bu konuda kararını vermesi güzel olmuş!"

"Daha da güzeli var!" dedi Gamze kıkırdayarak. O anda çok daha genç bir kız gibi gözükmüştü. Üzerine giymiş olduğu kırmızı bluz ve siyah pantolon ona zaten çok yakışmıştı. Saçları da ensesinde gevşekçe atkuyruğu yapılmıştı.

"Hımm. Neymiş o?" dedi kadın merakla. Sonra alaycı bir dudak bükmeyle sordu. "Hamileyim deme sakın?"

"Anne ya!" Şikâyet edercesine annesine bakmıştı Gamze. "Ciddi ol biraz! Akın az önce babama bunu söyledi. Hiç bekletmedi… Evlenmek istediğimizi hemencecik söyleyiverdi. Deli bu adam… Bana kalsa bir hafta uygun zaman beklerdim. Bir de şey dedi…" Güldü. "Bu Çarşamba erkek kuzeni, karısı ve annesiyle birlikte gelip beni sizden isteyecekmiş… Eskisi gibi… Kız istemeye gelecekler yani!"

Her iki kadın da güldü. Bu çok değişikti. Artık böyle adetlere önem veren kalmamıştı. Üstelik ikisi de bağımsız, kocaman insanlardı. "Bu ilginç işte!" dedi Asuman Hanım.

"Hem de çok harika!" dedi Güney de…

"Bu adamların eski kafalı olmasına bayılıyorum!" dedi Gamze mutlulukla. Ellerini bir çocuk gibi önünde kavuşturmuş, yan gözle babası ile konuşan Akın'a bakmıştı. Şimdi onların yanlarına Tamer ile Tahir de oturmuştu. Belli ki onlar da bu konuyu konuşuyorlardı. Çünkü ciddi yüzlü Tamer ve hatta asık suratlı gibi duran Tahir bile gülümsüyordu. "Onlardan fazla kalmadı artık…"

Güney de iri mavi gözleriyle o tarafa bakmıştı. Ancak baktığı kişi kır saçlarıyla sabahı köründe bile çok yakışıklı gözüken Tahir'di. O da bu adamların biraz eski kafalı olduğunu, azıcık sahiplenici olduklarını ve birbirleri için her şeyi yapabileceklerinin farkındaydı. Birlikte oldukları kısa aylarda Tahir'i iyi tanımaya başlamıştı. Bu güne kadar da ciddi ve mesafeli ilgisi dışında ne bir cıvıklık görmüştü ne de bir terbiyesizlik… Daha önceki patronu gibi ahlaksız da değildi… Ve tehlikeli bir ikinci hayatı daha olduğunu biliyordu. Dün gece bir süre

uyumakta zorlanmıştı. Aklı Gamze'nin söylediklerindeydi…

Bu uzun ve güçlü adamların herhangi birisinin ölmesi… gerçekten de… adil olmazdı. Ve Tahir… Bu enerjik patronun, her an kendisiyle ilgilenen ve bunu belli etmemeye çalışan bu iri adamın ölmesi?.. Bu düşünce garip bir şekilde kendisini rahatsız etmişti. Hâlâ da ediyordu. Onun yaralarla dolu vücudunu daha evvel plajda görmüştü. Bir iki kere de büroda tıraş olurken veya otelde… Adam kendisine sıklıkla kız kardeş gibi davrandığı için onun yanında rahattı. Hatta bazen omuzları veya bacakları değerken oturdukları da olurdu. Güney alışmıştı artık bu doğal temaslara. Rahatsız olmuyordu. Ama o yaralar adamın ne gibi bir tehlikede olduğunu bağırıyordu adeta… Ve Gamze onun aklına bunu sokmuştu bir kere…

Tahir ölebilir miydi?

Bütün bedeni yeniden ürperince, gözlerin kaçırdı. Dikkatini yeniden Gamze'ye çevirdi.

"Gerçekten de onlar özel insanlar!" dedi yavaşça. Sonra gözünün önüne kanlar içinde yatan sarışın bir delikanlı geldi. Başını önüne eğdi. Kendisini toparlaması sadece iki saniye sürmüştü. "Ben ne yapayım? Nasıl yardım edeyim size?"

"Sen karışma kızım!" dedi Gamze'nin annesi. "Biz her şeyi hazırladık zaten. Doğan gelsin, kahvaltıya otururuz. Gaye'yi o bırakmakta ısrar etti."

Gerçekten de on dakika kadar sonra Doğan gelmişti. Gelirken hâlâ sıcaklığını koruyan nefis kazan simidi de getirmişti. Gamze bu simidi çok severdi. Özellikle peynir ile bayılırdı.

Kahvaltı gayet keyifli bir ortamda yapıldı. Herkesin keyfi yerindeydi. Gamze tam karşısında oturan Akın'dan gözlerini zorlukla kaçırıyordu. Çok güzel bir gecenin ardından bu çekici adama sanki daha da bağlanmıştı. Evleneceklerine inanamıyordu. Onun kendisini sevdiğine hiç inanamıyordu. Yıllar sonra gelen bu mutluluk kalbini doldururken, adeta fazla bile geliyordu. Aşk ne güzeldi? Kaan için hiç böyle hissetmemişti. Onu deli gibi sevdiğini sandığı günlerde bile ona bakarken içi böyle mutlulukla dolmamıştı. Akın neredeyse bilinçli hiçbir şey yapmadan gönlüne sızmıştı. O kadar doğal ve farklıydı ki…

Kahvaltıdan sonra birer keyif çayı içilmişti. Tamer ve Doğan birazdan İzmir'e döneceklerdi. Kız isteme gecesine gelemeyeceklerdi. Her ikisinin de işi vardı. Ancak düğün tarihi belli olunca, onların yine koşa koşa geleceklerine emindi Gamze. Tahir ve Güney ise Perşembe

gününe kadar kalmayı kabul etmişlerdi. Nasıl kız istendiğini görmek istiyorlardı. Ayrıca Tahir birkaç gün dinlenmenin her ikisi için de iyi olacağını söylemişti Güney'e. Genç kız ise her zamanki gibi patronuna uymuştu. O alışmıştı artık Tahir'in sürprizlerle dolu hayatına… Bir anda dünyanın bir ucuna gittikleri çok oluyordu. Artık evde her zaman ani seyahatler için acil bir valizi hazır bekliyordu. Buraya gelişleri de böyle acil olmuştu zaten.

Doğan giderken, kapıda Gamze'ye göz kırptı. "Tek bekâr ben kaldım. Dua et de karşıma iyi bir kız çıksın! Belki ben de Akın kadar şanslı olurum?" dedi ona ağabeyce. Genç kadın da parmak uçlarında yükselip bu iyi adamın yanağını öpmüştü.

"Senin için dua edeceğim… İyi olur mu bilemem… ama seveceğin bir kadınla karşılaşmanı dileyeceğim. Sen bunu hak ediyorsun!"

"Bence o çok cadı bir kadını hak ediyor!" diye mırıldandı Tamer. Güzel gözleriyle gülümsüyordu. Sonra o da eğilip genç kadını yanağından öptü. "Ama sen içimizdeki en iyi erkeği kaptın! Gerçekten çok şanslısın." Akın biraz ileride, arabanın yanında, onların gelmesini bekliyordu. "Ama o da çok şanslı… Birbirinizin değerini bilin. Siz harika bir çift olacaksınız."

"Sağ ol Tamer…" dedi Gamze de minnetle. O da öyle olacaklarını umuyordu. "Natalia'ya sevgiler… Onu özlediğimi söyle! Gerçekten de ondan çok hoşlandım!"

"O da siz gittikten sonra hep senden bahsetti… Senin çok mahsun, iyi kalpli ve sevgiyi hak eden bir kadın olduğunu söylüyordu. Sanırım soğuk görünümün artık kimseyi kandıramıyor?"

Gamze kıkırdadı. "Artık kendim için endişelenmeme gerek yok…" dedi inançla. "Benim için endişelenen bir ailem, artık ailemden sayılan dostlarım ve harika bir sevgilim var. Hayatın tadını çıkarmamam için hiç bir engel yok."

"Haklısın… İkiniz de bunu hak ediyorsunuz. Ne zaman istersen beni ara! iki saat sonra yanındayım…"

"İnsanın özel uçağı olunca böyle oluyor!" diye alayla homurdandı Doğan. "Hadi çıkalım artık. Natalia'nın gözü kapıdadır."

Akın ve Tahir onları havaalanına bırakacaktı. Evde sıkılacağını düşünen Bülent Bey de onlarla birlikte havaalanına gitmek istemişti. Böylece beş erkek birden daha rahat sığacaklarını düşündükleri Gamze'nin cipine bindiler. Genç kadın onlara el salladıktan sonra

otomatik kapı arkalarından hemen kapandı.

Böylece üç kadın evde tek başlarına kalmış oldular.

"Kahve içelim, değil mi?" diye sordu Asuman Hanım hevesle. "Bir sabah kahvesi harika olurdu."

"Ben yaparım!" dedi Güney hemen. "Siz oturun! Gamze sen de otur. Tahir benim kahvemi çok sever. Bakalım siz de sevecek misiniz?"

"Peki!"

Kahve kavanozunun yeri belliydi zaten. Güney mis kokulu kahveleri yapıp da yanlarına geldiğinde ana kız Çarşamba gecesi hakkında konuşuyorlardı. Bir sürü kıyafeti olduğu halde o geceye özel yeni bir kıyafet almak niyetinde olan Gamze, ikisine de öğleden sonra alışverişe çıkmayı teklif etti. Güney'in kendisine Ankara'da gösterdiği misafirperverliğin aynısını ona burada göstermek istiyordu. Her iki kadın da bunu kabul edince, yapacağı alışverişin keyfiyle gözleri parladı. Hayatı ne güzel olmuştu böyle?

Kahvesinden bir yudum aldı keyifle. O sırada zil çaldı. Fincanının sehpaya bırakıp yerinden kalktı. Kim gelmişti ki acaba? Daha Akın ile diğerlerinin dönmesi için erkendi. Bu kadar çabuk havaalanına gidip gelemezlerdi. Kapının girişine gitti. Monitöre baktı. Kapının önünde resmi kıyafetli iki polis duruyordu. Kaşlarını çattı. Polisin sabahın bu saatinde burada ne işi vardı ki? Bir tanesinin elinde mavi renkli bir dosya gözüküyordu.

"Buyurun?" dedi diyafondan.

"Gamze Hanım ile görüşecektik!" dedi birisi. Başındaki şapka yüzünden suratı tam görünmüyordu. Düzgün bir Türkçesi vardı. "Emniyetten geliyoruz. Kaan Aydınoğlu'nun ölümü ile ilgili imzalamanız gereken birkaç belge var."

"İfadem mi?"

"Evet efendim. O da var…"

Genç kadın kısa bir duraklamadan sonra otomatik kapının düğmesine bastı. Dış bahçe kapısının açılış sesini duydu. Bir yandan da kamera ile gelenleri izliyordu. Sonra yanına gelen annesine baktı. "Polisler geldi… İmzalamam gereken belgeler varmış!" dedi ona.

"Hayret! Seni çağıracaklarına kendileri mi getirmişler?" dedi annesi hafif bir kaş kaldırmayla. "Ünlü olmanın faydaları…"

Adamlar evin kapısının önüne gelmişlerdi. Genç kadın zinciri çıkarmadan kapıyı araladı. İki polis de kapının hemen önünde

duruyorlardı. İkisi de orta boylu ve yapılı adamlardı. Öndeki gülümsedi hafifçe. Ama Gamze kapıyı açmaya pek niyetli değildi.

"Özür dilerim… kimliğinizi görebilir miyim acaba?" dedi öndeki polise doğru. "Malum, burası İstanbul?"

Adam elini hemen cebine attı. Resmi ceketinin iç cebinden çıkardığı polis kimliğini genç kadına doğru uzattı. Gamze dikkatli ama hızlı bir bakışla kimliği inceledi. Hiçbir sorun yok gibiydi.

Kapının zincirini çözdü.

İki adam da kapının önünde saygılı bir şekilde bekliyorlardı. Genç kadın tamamen açtığı kapının ardından onlara baktı. Arkadaki polis daha esmerdi. Saçları da şapkanın altından bile biraz uzunca gözüküyordu. Elini uzattı dosyaya doğru.

"Alayım… Hemen imzalayayım da sizi meşgul etmeyeyim."

Adam dosyayı uzattı. Genç kadın onu aldı ve en üstteki naylonu kaldırdı. İlk sayfa boştu. Arkasındakine de baktı. İlginç… O da boştu… İri gözleri biraz şaşkınca biraz da şüpheyle polise çevrildi.

"Ama… bunlar boş…" Daha söylerken ne olduğunu anlamıştı. Adam kaba bir hareketle ittirdi onu. Gamze neredeyse arkasındaki annesine çarpıyordu. İki polis de eve hızla girmişler, kapıyı da arkalarından kapatmışlardı. Öndeki polis genç kadının elindeki dosyayı alıp bir kenara fırlattı. Bir elinde şimdi de çirkin görünümlü bir silah vardı.

"Geçin şöyle!" dedi dişlerinin arasından.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Gamze cesur olmaya çalışarak. Birkaç adım geri gitmişti. Annesi hemen arkasındaydı. Genç kadın annesinin gövdesini kendi gövdesiyle örtmeye çalışıyordu. Silahın çirkin ucu ise kendilerine dönüktü.

"Anlarsın birazdan…" dedi adam kaba bir tavırla. Gözleriyle Gamze'yi süzdü açık bir şekilde. "Gerçekten de çok güzelmişsiniz Gamze Hanım… Yazık olacak size!"

Genç kadın gözlerini onun aç gözlerinden kaçırdı. Diğer adama baktı. Adamın yüzünde hafif kirli bir sakal vardı. Sakal olmasa bile tıraş olduğunda, yüzü yine de sakallı gözüken tiplerdendi. Doğulu olduğu o kadar belliydi ki… Şapkasını başından çıkarıp atmıştı. Gür ama kirli saçları vardı. Koyu kahverengi gözleri gerçekten de kötü bakıyordu.

"Neden geldiniz?" diye sordu Gamze yine öndeki adama… Elinden geldiğince cesur olmaya çalışıyordu. Öyle olmak zorundaydı. O

artık çok cesur bir adamın sevgilisiydi…

"O Akın denen subay gelsin, bunu o zaman konuşalım!" dedi adam. Çipil kahverengi gözleri vardı. "Ama özetle eski bir hesap diyebiliriz…" Silahıyla koltukları işaret etti. "Oturun…"

Gamze ile annesi yavaşça ve yan yana bir koltuğa çöktüler. Genç kadın annesinin endişeli yüzüne baktı. "Korkma anne!" diye fısıldadı. Bunun zor olduğunu biliyordu ama güven verircesine elini sıktı. Kadın da karşılık olarak onun elini sıkmıştı.

"Bizden ne istiyorsunuz?" diye sordu Gamze. "Bizim kimseyle eski bir hesabımız yok…" Aslında ne olduğunu biliyordu ama zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Sizin yok tabii…" dedi adam. "Ama bir şekilde hesaba dâhil oldunuz. Çok acı…" Arkasındaki diğer adama baktı. "Hatırlat da işimiz bitince kamera kayıtlarını silmeyi unutmayalım… İyi kötü, işimizden karnımız doyuyor. Bir de meslekten olmayalım!"

Gamze bu silahlı adamı süzüyordu. Sonra "Sen gerçekten polissin değil mi?" diye sordu.

"Evet… Bildin…" Geçip karşısında onu süzdü bir süre. "Herkes sizin kadar çok para kazanamıyor Gamze Hanım. Bizim de bir şekilde ek işler yaparak para kazanmamız gerekiyor. Evde çoluk çocuk açlıktan kıvransın mı? Değil mi ya? Ayrıca Mustafa benim çocukluk arkadaşımdır! O yüzden yardım ediyorum."

"Adımı niye söylisen?" diye homurdandı arkadaki adam. Belirgin bir doğu şivesi vardı. Sesi gırtlaktan çıkıyordu.

"Ne önemi var ki?" dedi gerçek polis olan. Mustafa isimli adama bakmıştı alayla… "Nasılsa öğleden sonrayı göremeyecek hiç birisi…"

"Bakın… Derdiniz ne bilmiyorum ama bir yanlışlık yaptığınıza eminim!" dedi Gamze soğuk bir sesle. "Eğer ille de para istiyorsanız bir miktar nakit ve mücevher var bu evde… Onları alabilirsiniz!"

Adam sırıttı. "Bakın bu harika olur!"

"Saçmalama!" dedi Mustafa isimli adam… Öne doğru bir adım attı. "Buraya para için gelmedik Selami! Canımı sıkma benim!" Koyu gözleri yanıyordu. Dişlerinin arasından tıslarcasına konuşmuştu. "İşimizi görüp gidecez!"

Selami isimli gerçek polis sıkıntıyla iç çekti. "Alsak ne olur? Öldükten sonra onlara ne lazım olacak?"

"Biz hırsız değilek!" dedi adam sertçe. "Bir yanlışlık yaptığını

görmiyem…"

"Amma saplantılısın ya!" diye homurdandı polis. Yine de sesini çıkarmadı. Bakışları önce iki kadına kaydı. İkisi de korktuklarını belli etmeden kendilerine bakıyorlardı. Ne yazık ki işlerini görmeden önce bu güzel kadınla eğlenecek kadar vakitleri de yoktu… Yine de gözleri Gamze'nin diri göğüslerine kaydı. Kırmızı bluzunun altından çok cezbedici duruyordu. Acaba… Acaba onunla iki dakikada?.. Yandaki odalardan birisine götürse? Dünyanın en güzel kadınlarından birsini becermek güzel olurdu… Yan gözle Mustafa isimli arkadaşına baktı. Asık suratından ne düşündüğünü anlamak zordu.

"Nereye gittiler?" diye sordu Gamze'ye. Kimlerden bahsettiği belliydi. "Hep birlikte çıktılar?"

"Havaalanına…" dedi Gamze cesur bir sesle. Sonra onları tehdit etmeyi unutmadı. "Bakın… Hayatınıza değer veriyorsanız buradan hemen çıkıp gidersiniz! Buraya ne için böyle silahlı geldiğinizi bilmiyorum ama çıkıp giderseniz hayatlarınız kurtulur… Diğer türlü Akın'ın sizi öldürmesi sadece saniyelerini alır!"

"Peh!" dedi Selami isimli adam alayla. "Onun ne biçim birisi olduğunu zaten biliyoruz Gamze Hanım. Sen o güzel kafanı böyle şeylerle yorma… Ama eminim sevgilisi elimizdeyken bizim süper kahraman öyle çok cesur olamayacaktır… Hem geldiğimizi bile anlamayacaktır emin ol…" Gözleri yeniden göğüslerine kaydı. Yutkundu… Sadece beş dakika! Sadece beş dakika kendisine yeterdi… Bir bahaneyle bu kadını buradan ayırsa… Çığlık atmasına engel olsa…

Bakışları sehpanın üzerine kaydı. Kaşları çatıldı bir an.

"Evde başka kimse var mı?" diye sordu artık daha ciddi bir sesle. Gamze dudaklarını sıktı. Gözleri elinden geldiğince donuktu.

"Hayır! Başka kimse yok!"

Adamın gözleri yine sehpanın üzerindeki kahve fincanlarına kaydı. Bir!.. İki!.. Üç!.. Sinirle dişlerini sıktı. Bakışları Gamze'ye döndü. "Seni yalancı orospu? Başka kim var evde?" diye bağırdı. Öne doğru bir adım attı. Genç kadına tokat atacakmış gibi hırslıydı. "Burada üç fincan var! Söyle! Başka kim var? Nerede?"

Gamze kendisini korumak için biraz geriye kaçtı ama buz gibi gözlerinden evde başka kim olduğunu söylemeyeceği belliydi. Güzel dudakları inatla sıkılmıştı. Selami isimli adam, tokat atmaktan vaz geçip mutfağa doğru yöneldi. Diğeri de hemen etrafa bakınmıştı.

O sırada üst kat merdivenlerinde bir hareket oldu…

Güney elinde el yapımı örgü bir bluz tutarak aşağıya iniyordu. En alt merdivene indiğinde hafifçe bluzu salladı. Hiçbir şeyden haberi yoktu. "İşte, sana bahsettiğim bluzum…" diyordu genç kız. "Yapımı çok kolay… İstersen sana da örerim Gamze… Benim için zevk olur… Sana da yakışır…"

Güzel mavi gözleri Gamze'nin üzerindeydi. Sonra onun yüzündeki endişeyi gördü. Bakışları yan tarafa kaydı. O zaman adamları fark etti. Önce '*Hoş geldiniz!*' diyecek gibi oldu. Ancak bakışları daha aşağıya kayınca, bu sefer bir tanesinin elindeki silahı gördü. Yüzündeki gülümseme dondu…

"Siz de kimsiniz?" diyebildi sadece.

"Ooo!?" dedi Selami biraz hayretle… "Evde başka manken arkadaşlarınız da mı vardı Gamze Hanım?" Öfkesi biraz geçmiş gibiydi. Elindeki silahı salladı. "Geç şöyle bakalım fıstığım?"

Güney gayet cesur gözlerle bakıyordu adama. Şaşkınlığı çabucak geçmişti. Sonra sessizce yürüdü ve Gamze'nin diğer yanına oturdu. Şimdi iki erkek de biraz hayretle bu iki güzel kadına bakıyordu. Mustafa isimli olan yanaştı onlara. Çatık kaşları ile dik dik bakıyordu. Evin bu kadar kalabalık olması hoşuna gitmemiş gibiydi. Yeterli araştırma yapmadan evin içine girmeleri iyi olmamıştı.

"Başka kimse var mı yukarıda?" diye sordu Selami. O da iyice yanaşmıştı kadınlara. Önce hangisinin tadına bakacağına karar vermeye çalışıyordu o anda. Birinin bile baksa yeterdi…

"Yok!" dedi Güney sakin bir sesle. "Neler oluyor sorabilir miyim?"

"Konuşma! Sen kimsin, önce onu söyle?"

"Ben Tahir Bey'in yardımcısıyım…" dedi Güney.

"Tahir de kim? O uzunlardan birisi mi?"

"Buraya gelip sizin canınızı alacak olan kişi!" dedi Güney dürüstçe. "Öfkesiyle tanışmak istemezsiniz?"

Selami yan gözler Mustafa'ya baktı. "Kahretsin! Sen bana sadece Akın denen artistten söz etmiştin. Bunlar kaç kişi?"

"Ben sadece Tamer isimli adamı tanıyorum…" dedi Mustafa. "Hepsi niye buradaydı bilmem!"

"Beş erkek vardı arabada…" Selami onların karşısındaki koltuğa oturdu. "Beşi birden iyi olmadı… Şansımıza tüküreyim…" Gözleri Gamze'ye çevrildi. "Sen! Söyle bakalım? Nereye gittiler?"

"Bilmiyorum…"

"Yalan söyleme!" dedi adam yine kızmaya hazır bir halde.

"Alışverişe…" dedi Güney diğer yandan. Buz mavisi gözleri ile adamın yüzüne sakince bakıyordu. "Bir saate kadar ancak gelirler!"

"Alışverişe mi?" diye sordu adam neredeyse midesi bulanarak.

Genç kız omuz silkti. "Çok kalabalığız… Bir şeyler yemek zorundayız…" Başını çevirip Gamze'nin elini tuttu. Cesaret vermesine gerek yoktu aslında. İkisinin de duruşu gayet cesurcaydı. Gözleri karşılaştı bir an.

"Bunlar kim?" diye sordu yavaşça.

"Zeynep'in ağabeyi birisi…" diye mırıldandı Gamze.

Güney hikâyeyi biliyordu. Zaten tahmin etmişti kim olduklarını ama şimdi kesinleşmiş olmuştu. Başını salladı yavaşça.

"Kahretsin!" dedi o sırada zavallı Zeynep'in ağabeyi Mustafa. Bir eli uzun saçlarını karıştırıyordu. O henüz tabancasını çekmemişti ama kemerine takılı kılıfın içinde siyah renkli tabanca açıkça gözüküyordu. Gözleri kadınları arsızca seyreden Selami'ye kaydı. "Buradan hemen gitmeliyiz…" dedi yoğun şiveli konuşmasıyla. Sesi iyice genizden geliyordu. "Sadece Akın denen herif bile tek başına bir bela… Onu hazırlıksız yakalasak iyiydi. Bu kadını da yanımıza alak! Peşimizden gelmek zorunda kalır."

"Peki bu ikisini ne yapacağız? Bizi gördüler!"

Mustafa umursamazca omuz silkti. Çene kasları sıkıntıdan oynayıp duruyordu. Acımasız gözlerle "Bir çaresine bakacağız…" dedi.

Bunun ne demek olduğunu hepsi de biliyordu. Kimse arkasında şahit bırakmak istemezdi. Selami yerinden kalktı. "Sen bunlara göz kulak ol. Ben gidip alarmları kapatayım… Bir yerlerde gizli düğmeler vardır belki. Kamera görüntülerini de silmek lazım." Sonra şüpheyle döndü. "Telefonlarınız nerede?"

Kadınlar kısa bir an birbirlerine bakıştılar. Gamze gözüyle sehpanın kıyısındaki iki telefonu işaret etti. "İşte!"

"Hayır!" dedi adam. Güney'e bakıyordu. "Seninki nerede?"

Genç kız bir an duraladıktan sonra elini pantolonunun arka cebine attı. Siyah renkli çok işlevli telefonunu çıkardı. Adam hemen uzanıp telefonu elinden kaparcasına aldı. Kuşkuyla ekranını açtı ve son aramaları kontrol etti. Kısılmış gözlerle ve dikkatle bakıyordu. Son aramanın zamanına baktı. Sonra gerisin geri sehpanın üzerine fırlattı.

"İyi! Kimseyi aramamışsın!" Yüzünde rahatlamış bir gülümseme vardı. Silahının ucuyla Gamze'ye işaret etti. "Kalk hadi! Gidiyoruz!"

"Nereye?"

"Şu alarmı kapatalım önce… Çaktırmadan polise haber vermeni istemeyiz, değil mi? Sonra da kamera kayıtlarının yapıldığı bilgisayarı göster bana. Görüntülerimizi televizyonlarda görmek de hiç hoş olmaz. Ne de olsa biz sizin gibi ünlü değiliz… Kalk hadi!"

Adamın sertçe emretmesi üzerine Gamze yerinden yavaşça kalktı. Arsız bakışların altında kapıya doğru gitti. Kalçalarında adamın gözlerinin gezindiğini neredeyse hissediyordu. Kapının yanına asılmış olan alarm kutusunun panelini açtı. Orada nümerik düğmeler vardı.

"Sakın uyarı numaralarını tuşlama!" dedi adam uyarırcasına. "Bu modelleri biliyorum. Alarmı kapatırken merkeze yardım sinyal yollayan şifreyi yazarsan seni hemen şuracıkta öldürürüm. Polisler gelse bile elimden alamazlar sizi… O kadın annen mi? Onu da öldürürüm!"

"Nasılsa öldürmeyecek misin?" dedi Gamze buz gibi bir sesle. Elini kaldırıp numaraları tuşladı. "Hem bu sistem yeni değişti… O dediğin numarayı ezberleyecek vaktim olmadı…"

"Umarım öyledir!" Biraz sokuldu ona. "Dün televizyonda izledim sizi… O uzun adam ile ilgili sözlerin çok güzeldi. Ama… Ama ben de fena değilimdir yani..." Yan gözle diğer adama baktı. Mustafa kendileriyle ilgilenmiyordu. Sonra arsız bakışlarını yeniden genç kadına döndürdü. "Bilgisayarın olduğu odada biraz eğlenelim mi senle?"

Gamze sertçe kapağı kapattı. "İğrençsin!" dedi tiksintiyle. "Sana söylemeliyim… Akın buraya geldiğinde benim durumum ne olursa olsun sen öleceksin. Seni öldürecek…"

"Devlet memuruna zarar vermek suçtur!.." dedi adam sırıtarak.

"Eminim bunu onun suratına söyleyecek vakti bulamayacaksın!"

"Sen dert etme güzelim! Ben başımın çaresine bakarım…"

"Neden o adama yardım ediyorsun? Zeynep'in ölümünden Akın değil onlar sorumlu!"

"Haklısın ama töre başka bir şey… Ortada bir kan davası var artık. Bu davayı çözmedikleri sürece başları kalkık gezemezler. O serseri iki adamı öldürdü. İki kardeşi… İkisi de benim arkadaşımdı. Ha!.. İyi adamlar mıydı? Değillerdi! Ben de değilim!" Pis pis sırıttı. "Gençken onlarla bazı çılgınlıklar yaptık… Yaşlı bir kadına tecavüz ettiğimizi biliyor musun? Çok gençtik o sıralarda… Kadın ertesi gün öldü. Kimseye

bir şey söyleyemedi…" Yaptıklarının cezasız kalması hoşuna gitmiş gibiydi.

"Sen gerçekten iğrenç birisin… Hiç mi Allah korkunuz yok?" diye tiksinerek dudak büktü Gamze. Adama bakmaktan bile iğreniyordu adeta. Ne biçim insanlar vardı bu dünyada? Neden böyle adi insanlar gerçek insanların soluduğu havayı soluyordu?

Adam omuz silkti. "Ben çok korkmam doğrusu… Allah olsaydı önce o yaşlı kadına yardım ederdi… Yalvaracak hali bile yoktu zavallının. Ve şimdi Allah size de yardım edecek gibi gözükmüyor!"

"Kendi adına konuş! Ben her zaman Allah'ın yardımını gördüm… Bence sen de yol yakınken dua etmeye başlasan iyi olur… Akın sizi bulacak!"

"Eğer sevgilin köpek gibi koku alamıyorsa bizi bulması zor olacak yavrum. Bulduğunda da emin ol kafasına bir tabanca dayanmış olacak!" Başıyla işaret etti. "Hadi şimdi şu kamera görüntülerinin kaydedildiği bilgisayarın yanına gidelim…"

Gamze onu ikna edemeyeceğinin farkındaydı.

Sessizce döndü. Kalçalarında yine onun gözlerini hissederek önden yürüdü. Bakışları ilerideki koltukta oturmakta olan annesiyle Güney'e kaydı. İkisi de gayet sakin gözüküyordu. Onlar da kendisini süzüyordu. Mustafa isimli adam ise artık tabancasını çekmişti. Hemen yanlarında ayakta duruyordu. Tehditkâr bir tavırla onların kıpırdamasını önlüyordu.

Bilgisayar alt kattaki çalışma odasındaydı. Kaan'ın burnunun kırıldığı ve genç kadının basın toplantısı düzenlediği odaydı burası. Genç kadın kanlarla lekelenmiş halıyı attırmış ve yerine yeni halı getirtmişti. Odanın kapısı aralıktı. Eliyle ittirip içeriye girdi. Bilgisayarın monitörü kapalıydı ama kendisi sessizce çalışıyordu.

Adam arkasından odaya girdi. Kapıyı ardından çekti. Sonra onun yanından geçip monitörü açtı. Büyük ekran monitörde tam on iki tane kamera görüntüsü küçük küçük yerleştirilmişti. Hızla hepsini kontrol etti. Her şey sakin gözüküyordu.

Silahıyla işaret etti. "Otur şuraya! Biraz işimiz var…"

Gamze kıyıdaki koltuğa otururken, kendisi de bilgisayar sandalyesine oturdu. Uğraştığı şey dört beş dakikasını almıştı. Arada sırada da genç kadını kontrol ediyordu. Aslında onun sakinliğine de hayran kamıştı ama bu sakinlik biraz düşündürücüydü. Soğuk cadı gerçekten de kontrollü birisiydi. Başka kadın olsa şimdi o şahane bal

rengi gözleri korku dolu olurdu. Onunkiler ise neredeyse meydan okurcasına bakıyordu. Gösterirdi ona birazdan meydan okumayı!..

Önce kayıt yapan programı kapattı. Sonra bilgilerin saklandığı klasörü aradı. Zaten programın adıyla ilişkiliydi. Onları bulunca da emin olmak için çalıştırıp bir süre izledi. Kendilerinin kapıya gelişi ve yüzleri açıkça gözüküyordu. Hatta bir tanesi tam kapının üstüne gizlenmişti. Yüzleri apaçık meydandaydı. Gamze'yi ittirerek içeriye girdikleri çok net bir şekilde kaydedilmişti. Sırıtarak hepsini sildi. Sonra dönüp genç kadına baktı. "Bilgisayardan iyi anlarım… Geceleri yapacak fazla bir iş olmuyor. Tek yaşamak zor!"

"Evli olduğunu sanıyordum?" dedi Gamze soğuk bir tonla. "Evde çoluk çocuk aç kalmasın diye bu işi yapmıyor muydun?"

Adam iyice sırttı. Başıyla '*aferin*' der gibi bir işaret yaptı. "Beni yakaladın! Evli değilim… Ama tekliflere açığım…" Gözleri yeniden genç kadının diri göğüslerine kaydı. "Hele ki senin kadar seksi ve güzel bir kadından olursa bayılırım. Eğlenmek istemediğine emin misin?"

Gamze o ana kadar hiç direnmemişti. Çünkü içeride annesi ile Güney duruyordu. Tek başına olsa kaçmak için bir çaba harcayabilirdi ama onlar varken eli kolu bağlıydı. Aklı ise Akın'daydı… Ne zaman gelirdi acaba? Ona vakit kazandırmak zorunda olduğunu biliyordu ama ne yapacağını hiç bilemiyordu.

"Seninle eğleneceğime köprüden atlamayı tercih ederim!" dedi sert bir sesle. "Ya da bir köpeği öpmeyi…"

"Vay be! Sen gerçekten de soğukmuşsun?!" dedi adam onun sözlerine hiç aldırmadan. Kendi iğrenç kişiliğini bilen adamların utanmaz arsızlığı vardı onda. "Demek hakkında yazılanlar doğruymuş?.. Senin aslında benim gibi sıcak ve sevecen bir adama ihtiyacın var tatlım!"

"Ben sıcak ve sevecen erkeğimi çoktan buldum… O yüzden fazla heveslenme…" dedi genç kadın ters bir sesle.

Adam ayağa kalktı. Önünde durdu. Elini fermuarının üzerinde gezdirdi. "Benim ufaklık da fena değildir hani? Bakmak istemez misin? Onunla eğlenirsin belki?" Bakışları pis ve iticiydi. Gamze bir an onun yüzüne baktı. Bal rengi gözleri koyulaşmıştı o anda. Kısa bir duraklamadan sonra yavaşça ayağa kalktı. Bu adamın kendisini öldüremeyeceğini ve rehine olarak ihtiyacı olduğunu biliyordu. Akın'a erişmek için genç kadını öldüremeyecekti… Çok çok yaralayabilirdi…

Ağır ağır biraz daha yanaştı ona. Şimdi iğrenç herifle yüz yüze duruyorlardı. Boyları aynıydı. Gözleri karşılıklıydı… Genç kadın yavaş

yavaş başını salladı. “Bak bu olabilir!..” dedi ona. Sesi gayet yumuşamıştı şimdi. “Belki onunla eğlenebilirim gerçekten de…” Başını aşağıya eğdi. Gözleri adamın elinin bulunduğu kısma gitti. Yavaşça uzandı. Onun elini usulca kenara ittirdi.

Selami o heyecanla neredeyse sırıtmasını yüzünde unutmuştu. Utanmasa ağzının suyunu silecekti. Gamze'nin ne yapacağını hayal bile edemiyordu ama ne yapacaksa çok güzel bir şey olacağı kesindi. Demek belli etmese de korkuyordu cadı? Belki de erkeklerin oralarıyla oynamaktan, böyle heyecanlardan hoşlanıyordu? Sırıtması iyice kemikleşmişti. Ona heyecanı da karışmıştı şimdi… Ancak ne yazık ki aldığı bu keyif çok uzun sürmedi.

Gamze onun hiç beklemediği bir anda dizinini kaldırdı ve adamın meydanda kalan bacak arasına bütün gücüyle yerleştirdi. Neredeyse keyiften gülümseyecekti! Bu çok zevkli bir işti ya! Adam haklıydı! Eğlenmişti… Koca adamın bir çuval gibi yere düşmesini izledi bir an keyifle… Yaptığının hata olduğunu biliyordu ama kendisine engel olamamıştı. Bu zevk için biraz acı çekmeye değerdi. Ancak orada öylece kalması da aptallık olurdu. Yana kaçmaya çalıştı. Adeta bir öküz gibi böğüren adam yere çökmesine rağmen onu pantolonunun paçasını yakalamıştı.

Gamze debelenerek ondan kurtulmaya çalıştı. Acısı yüzünden gözlerinden yaşlar akan adam, gerçekten de çok güçlüydü. O haliyle bile Gamze’yi tutabiliyordu. Genç kadın serbest kalan ayağını kaldırıp tabanını tüm gücüyle adamın suratına indirdi. Kahretsin! Bu da yeterli gelmemişti. Adam acıyla yeniden bağırmıştı ama onu bırakmamıştı. Sert bir çekişle genç kadının bileğini kıvırdı ve Gamze dengesini kolayca kaybetti. Ellerinin üzerine ve yüzükoyun yere düştü. Sert düşüşünü engellemesine rağmen hâlâ adamın elindeydi. Deli gibi ayağı ile onun suratına tekme atmayı sürdürdü. .

O sırada koltukların üzerinde oturmakta olan Güney ve Asuman Hanım da gürültüleri duymuştu. Güney’in gözleri irileşti. Gamze tehlikede miydi? Yerinden fırladı. Aynı gürültüleri duymuş olan Mustafa da endişeyle gerilmişti. Bir an için çalışma odasına baktı. Sonra Güney’in yerinden ayağa fırlaması üzerine önünü kesmeye çalıştı. Genç kız bu tip şeylere alışıktı. Tahir’in kendisine daha evvel öğrettiği gibi başını hafif önüne eğdi ve tüm gücüyle alnını adamın burnuna geçirdi. Bunu daha evvel de bir kere yapmıştı. Tahir nasıl yapılacağını tekrar tekrar göstermişti. Birkaç numarası daha vardı ama en etkilisi o anda şimdilik buydu. Alnı inanılmaz acırken, önündeki iri adamın darbenin tesiriyle

gerilediğini ve arkasındaki sehpaya çarparak takla attığını gördü. Cam sehpa buzdan parçalara ayrılırken, adamın kendisi bir yere silahı başka bir yere uçtu. Metal silah yerde kayarak merdivenlerin dibine kadar süründü…

Güney'in acıdan sulanan güzel gözleri çalışma odasına kaydı. Gamze'ye ne oluyordu acaba? İyi miydi? Acıyan alnını eliyle tutarken yerden doğrulmaya çalışan adama baktı bu sefer. Önce burayı düşünmeliydi. Ona karşı ne yapabileceğini düşünüyordu. Tam da önündeydi. Kendisi de onun silahı almaya atılabilirdi. Onu alırsa ateş edebilir miydi bilmiyordu ama deneyebilirdi.

"Aferin sana!" dedi o sırada arkasından tanıdığı bir ses. Hafif alaycı, hafif gururluydu. Endişe içindeki genç kız başını çevirdi hemen… "Tam da öğrettiğim gibi yaptın!" diyordu adam.

"Geç kaldınız!" dedi Güney ona kızgınlıkla! "Alnım acıdı!"

"Trafik vardı!" dedi genç adam da. "Ve ikinci kata tırmanmak ne zor sen biliyor musun?" Merdivenlerin ucuna indi ağır ağır. Gözleri sanki daha da mı siyah olmuştu? Hemen yanında ise Akın vardı. Kabanlarını bile çıkarmamışlardı aceleden. Akın kısa bir duraklamadan sonra öfkeden yanan gözlerini çalışma odasına çevirmişti. Güney hemen onayladı.

"Orada…"

Tahir yerdeki silahı ayağıyla iyice uzağa ittirdi. Suratı dağılan adam yerden zorlukla doğrulmuştu. Burnunun kaşına yakın kısmı patlamıştı ve kanıyordu. Eliyle kanı aceleyle sildi. Kirli sakallarla kaplı yüzü iyice çirkin oldu. Silahına baktı. Onun erişemeyeceği kadar uzakta olduğunu görünce de elini cebine attı. Anında bir sustalı bıçak çıkardı. Uzun ve sivri… Tahir'in kaşları kalktı.

"Bu iyi işte! Demek ölmek istiyorsun?"

Güney ve Asuman Hanım hemen Tahir'in arkasına sığınmışlardı. Akın ise uzun adımlarla çalışma odasına koşmuştu. Kapıyı koparırcasına çekti ve kendisini içeriye attı. İlk gördüğü şey, yerde debelenen Gamze'ydi. Genç kadın ayağının tabanıyla adamın yüzüne vurmaya çalışıyordu. Akın sinirle o yöne doğru atıldı. Kocaman elleriyle en az doksan kilo olan Selami'yi ensesinden ve sırtından tuttu. Tüy gibi kaldırıp tüm gücüyle duvara fırlattı. Gamze şaşkınca bakınıyordu şimdi. Kocaman adamın duvara oyuncak bir bebek gibi yanlamasına çarpmasını ve oradan da süs eşyalarıyla dolu büfenin üzerine düşmesini izledi. Korkunç cam kırılma sesleri geldi. Büfenin üzerinden de yere yuvarlandı Selami.

Akın hemen genç kadına döndü.

"İyi misin?"

Gamze yerinden doğrulmaya çalıştı. Bacakları titriyordu. "Harikayım!" dedi iç çekerek. "Neden geciktiniz bu kadar?"

"Üzgünüm… Bir daha olmaz!" dedi adam.

"İyi… Seni hemen özledim çünkü! Çok uzaklaşma benden!"

Akın güldü birden… "Gıcık!.." dedi ansızın. Bu söz Gamze'yi de gülümsetmişti. Ona '*sevgilim*' deseydi bu kadar hoşuna gitmezdi. Ya da '*Aşkım! Tatlım!..*' Bazen kelimeler bulundukları ortama göre değer kazanıyorlardı.

'*Gıcık!*' Ne güzel bir sevgi sözcüğüydü böyle?

Yerden doğrulan Selami'nin yüzü gözü her yeri kesik içindeydi. Kırık süs eşyaları birçok yerini kesmişti. Hâlâ ne olduğunu anlayamamış gibiydi. Üstündeki kesiklere ve batmış olan camlara şaşkınlıkla baktıktan sonra başını kaldırdı. Karşısında dağ gibi dikelen Akın'ı görünce gözleri kocaman olmuştu. Gamze onun gözlerinin korkuyla dolmasını izledi. Sonra hafif bir alayla, daha da çok kızgınlıkla homurdandı.

"Evet? Hadi konuş bakalım! Pislik! Altına etme yalnız! Bir de onu temizleyemem!"

Ancak Selami akıllıydı. Tecrübeliydi… Ne de olsa eğitimli bir polisti. Korkusuna rağmen elini beline atıp daha küçük, gizli bir silah çekiverdi. Tabii sadece meydana çıkarabilmişti. Akın'ın ondan daha tecrübeli olduğunu unutmuştu. Genç adam o kadar basit bir hareketle uzandı ki, Gamze olayı izleyemedi bile… Silah tutan bileği iki eliyle çapraz tutup büküverdi. Genç kadın, ne olduğunu adamın üzerindeki polis kıyafeti yüzünden göremedi. Ama bir çıtırtıyı rahatça duydu. Kemik tamamen kırılmış olmalıydı. Çünkü bilekten aşağısı neredeyse ölü bir kuş gibi sarkarken, kemiğin deriyi yırtan kısmından kumaşa kan yayıldı hemen. Hiç de hoş bir manzara değildi ve Gamze kusacak gibi oldu.

Silah yere düşerken, Akın hırsını alamamış gibi sağ elinin kenarını yanlamasına savurdu. Baş parmağı ve işaret parmağının bulunduğu keskin kısım, sert bir şekilde adamın boynunun kenarına gömüldü. Tam da şah damarının olduğu kısımdı. Selami'nin gözleri döndü yuvalarında… Ama daha derdi bitmemişti. Kafası aksi yöne savrulurken, benzer bir darbe de diğer yandan çok hızlıca geldi. Neredeyse ayakları havada olarak baş üstü yere düştü. Yüzü yerdeki kırıklara gömüldü. Akın öne doğru bir adım attı. Adamı saçlarından yakaladı. Sertçe yerden kaldırdı. Yine bez bir bebek gibi koca gövdeyi yerden çekivermişti. Eğer o saçlar yolunmamışsa bile günlerce dibinin

acıyacağı kesindi. Tam iri yumruğunu suratına geçirecekti ki…

"Akın!" diye seslendi Gamze. Ona doğru bir hamle yapı yumuşakça bileğini tutmuştu. "Yeterli… Ölecek…"

O sıralarda Tahir de sinirini çıkarabileceği bir şey bulduğu için çok memnundu. Elinde bıçak olan güçlü bir adam normalde çoğu kişiyi korkuturdu… Ama Tahir'i değil… Tahir asla korkmazdı… Korku onun ve Akın gibiler için uzun zamandır unutulan bir kavram olmuştu. Tahir'i sinirlendirmek ise iyi değildi. Bunu onu tanıyan çoğu kimse iyi bilirdi. Ve Tahir o anda her zamankinden daha da sinirliydi. Çünkü Güney'in mücadelesini görmüştü. Çünkü ona zarar verebilecek her kesi gözünü kırpmadan öldürebilirdi. Bu pislik herif şanslıydı ki, Güney'e bir fiske bile vuramamıştı. Yoksa şimdi çoktan ölmüş olurdu. Ama iyi bir dayağı hak ettiği de kesindi… Bunu zevkle yapacaktı.

Adam bıçağı savurdu… Tahir neredeyse yerinden bile kıpırdamamıştı. "Asuman Hanım… Güney… Uzaklaşın buradan!" dedi sakin bir tonla. Onları endişelendirmek istemiyordu. Adamın atılıp onlardan birisini yakalamasını da istemiyordu.

Güney endişeyle dudağını ısırdı. Karşılıklı bir şekilde birbirine meydan okuyan iki erkeğe bakıyordu. Birkaç adım geriledi. Yanında Asuman Hanım da vardı. Odanın diğer ucuna çekildiler. "Tahir! Öldürme onu lütfen!" dedi yavaşça. Gözünün önünde yine sarışın bir gencin kanlar içindeki görüntüsü belirmişti. Soğuk bir gecede, soğuk görünümlü bir hastane odasında, son nefesini veren bir genç… Kendi kardeşi… Ölen kardeşi… Tahir'in… öldürdüğü kardeşi… Kalbi acı içinde sızlamıştı.

Çalışma odasından cam şangırtıları gelirken, Mustafa öne atıldı. Kendisinden çok daha uzun ve iri olan bu kır saçlı adamın bu kadar çevik olmasına şaşıracak vakti bile bulamadı. Bıçağın ucu neredeyse Tahir'in kalbine kadar yanaşmıştı. Fakat kimsenin izleyemediği bir hızla Tahir olduğu yerde döndü. Bıçak boşluğu zorlarken, genç adam arkasında kalan Mustafa'nın suratına inanılmaz bir dirsek yerleştirdi. Yüzünün yanına yediği dirsekle gerileyen adam yine de devrilmedi. Ancak ard arda gelen iki sert yumruğa hazır değildi. Elindeki bıçak yere düşerken o da koltuklardan birisinin üzerine uçtu. Koltukla birlikte arkaya devrildi. Beraberinde çevresinde ne varsa onları da devirmişti. Adeta uçarcasına düştüğü yerde de boş bir çuval gibi sürüklendi biraz.

Güney dehşet içinde olanları izliyordu. Aslında Tahir için korkması gerekmezdi… Onun ne ölümcül olduğunu, kendisini ne kadar iyi koruyabildiğini biliyordu. Buna daha evvel de şahit olmuştu. Fakat adamın kalbini sıyıran bıçağı görünce, eli ayağı kesilmişti… Bir anda

onun da insan olduğunu ve öldürülebileceğini anlamıştı. Bu… Bu çok kötü bir histi… Tahir'in ölmesi!..

Adamın yüzüne yediği yumruklarla savruluşu bile içini rahatlatmadı. Bu garip bir histi. Üstelik yerde sürüklenen Mustafa, kaderin garip bir cilvesi gibi, kendi silahının yanına kadar gitmişti. Neredeyse baygın durumdaydı. Ama kanlar boşalan gözünün kıyısından silahını görünce ani bir can havliyle kendine geldi. Fizik olarak gerçekten güçlü bir adamdı. Zorlukla silahına uzandı. Patlayan kaşı yüzünden bir gözü hemen şişmişti. O yüzden neredeyse el yoklaması ile yakalayabilmişti silahını… Tek gözü ile kontrollü olmak çok zordu.

Tahir attığı yumruktan sonra, devrilen kanepenin üzerinden çevik bir hareketle atlamıştı. Elleri hâlâ yumruk şeklindeydi. Vücudu gergindi. İlk anda Zeynep'in ağabeyinin silahın yanına kaydığına dikkat etmedi. Ayağa kalkmasını bekliyordu. Kalkmaması aslında onun için iyi olacaktı. Sonra onun ne yaptığını fark etti. Bakışları yana kaydı. Güney ve Asuman Hanım iğrenç adama çok yakındı. Gözleri karşılaştı Güney ile… O da adamın silahına uzandığını görmüştü.

Tahir anlık bir kararla elini beline attı. Mustafa kavradığı silahın tetiğine dengesizce basmaya başlamıştı. Doğrulmaya çalışırken, kendini koruma adına rastgele ateş ediyordu. İlk mermi duvara saplandı. İkinci mermi pencerenin pervazına geldi. Güney ve Asuman Hanım'a çok yakındı. İki kadın da dehşetle adamın hedef alanından uzaklaşmaya çalıştılar. Böylece Tahir'e yaklaşıp hedef büyüttüklerini fark etmemişlerdi. Tahir kendi belindeki silahını çıkarırken kolunu onlara doğru uzattı. İri gövdesini iki kadının önüne doğru hiç düşünmeden yönlendirmişti. Sanki her şey bir ağır çekim filmdeki gibiydi. Üçüncü mermi genç adamın sol kolunu sıyırdı. Kaliteli deve tüyü rengi kabanının kenarı hemen kan oluvermişti. O sırada Tahir de silahını doğrultmuştu. O saniyede artık namluların uçları karşılıklı birbirine bakıyordu. Güney ne olduğunu tam anlayamadı. Tahir'in iri gövdesi yüzünden korunma altındaydılar ama başka bir şey görmesi mümkün olmuyordu.

Tek bildiği kendilerinin değil de Tahir'in tam hedefte olduğuydu…

O sırada iki el silah sesi daha duyuldu.

Hem Tahir hem de Mustafa aynı anda ateş etmişti…

Güney elinde olmadan bir çığlık attı. Avuçları adamın sırtındaydı. Gayet güvenli bir korunaktaydı ama yine de patlayan silahlar insanın içini ürpertiyordu. Tahir'in de gerginliğini dokunduğu bedeninden hissedebiliyordu. Silahlar tam ateşlendiği anda bir an için kaskatı olmuştu

adam…

Sonra bir sessizlik oldu…

Ardından yere düşme sesine benzer bir ses duyuldu. Tahir öne doğru bir adım atınca, genç kız başını onun korunaklı gövdesinden hafifçe yana çıkardı. Kendi arkasında da Asuman Hanım vardı. Onun da hafif bir korku çığlığı attığını duymuştu. Kadıncağız silahlar ateşlendiği anda korkuyla yere doğru çömelmişti.

Genç kızın bakışları endişeyle ön tarafa kaydı. Kimse yoktu. Sonra yere baktı. Tahir öne doğru iki uzun adım daha atınca, yerdeki adamı gördü. Mustafa'nın ayakları hafifçe hareket ediyordu. Güney bir iki adım da kendisi attı… Yerde polis kıyafeti ile yatan adamın görüntüsü hiç iyi değildi. Kırık camlar ve tahta parçaları içinde neredeyse hareketsiz yatıyordu. Kanlar göğsünü kaplamaya başlamıştı. Yerdeki ahşap parkeye de hızla yayılıyordu. Güney'in nefesi kesildi. Başını çevirdi. Tahir'e baktı. O da kendisine bakıyordu zaten… Yüzü ifadesizdi. Tıpkı bir katilin ifadesiz suratı vardı onda o anda.

"Ne yaptın?" dedi genç kız acıyla…

Tahir kıpırdamadan duruyordu. Sağ elinde hâlâ silahı vardı ve aşağıya doğru sarkıyordu.

Güney neredeyse koşarak yaralı adamın yanına gitti. Hemen yanına diz çöktü. Adamın dudağının kıyısından da kan geliyordu. Kafasını yumuşakça tutup kucağına yasladı. Mustafa'nın koyu renkli gözleri önce boş bakıyordu. Sonra biraz kıpırdadı gözleri… Hemen baş ucundaki Güney'i gördü. Çok azıcık göz ferleri canlandı… Minik bir hayat belirtisiyle doldu. Dudakları kıpırdadı… Konuşmaya çalışıyordu.

"Konuşma!" dedi Güney. "Tamam! Konuşma! İyileşeceksin!" Sanki kucağındaki kendi kardeşiydi. Gözlerinden yaşlar boşanmaya başlamıştı. Ne olursa olsun bu adamın ölmesini istememişti. Ölmemeliydi… Kanun onun cezasını verirdi. Bu cezayı vermek Tahir'e düşmezdi! Neden onu bacağından veya kolundan yaralamamıştı ki?

Evin güvenli kapısının yumruklandığını ve Doğan ile Bülent Bey'in dışarıdan gelen bağrışların duymadı bile. Asuman Hanım'ın kapıya doğru sendeleyerek gittiğini de fark etmedi. Genç kızın ıslak gözleri ölmek üzere olan adamın yüzündeydi. Mustafa o anda acı bile hissetmiyor olmalıydı ki yüzü son derece ifadesizdi. Sanki garip bir huzurla dolmuştu.

Mustafa'nın kanlanmış dudakları kıpırdadı zorlukla. "Zeynep!.." diye fısıldadı.

"Evet! Konuşma! İyi olacaksın!" dedi genç kız gözyaşları içinde. Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Beni… Beni affet! Zeynep…" dedi adam bulanık bakışlarla.

"Lütfen sus…"

"Ben… hiç… istemedim!" Zorlukla yutkundu… Sanki gırtlağı dolu gibiydi. "Hiç istemedim…" diye fısıldadı. Gözlerinin ışığı sönmeye başlamıştı sanki. "Töre!.." dedi zorlukla. Gözleri yumuldu yavaşça. "İstemedim… Töre!.. Affet… beni!.."

Sonra hareket eden hiçbir yeri kalmadı.

Güney hıçkırıklar içinde onu sarsıyordu. Ancak adamın artık öldüğünü biliyordu. O artık yoktu. Bir can gitmişti bu dünyadan! Onun adi bir adam olması, katil meziyetlerine sahip olması önemli değildi. O bir insandı ve Tahir gözünü bile kırpmadan onu vurmuştu. Tam da göğsünden…

Başını kaldırdı. Öfkeyle… ve neredeyse bariz bir nefretle Tahir'e baktı. "Öldürmek zorunda değildin!" dedi ona yavaşça. "Öldürmek zorunda değildin! Öldürme demiştim sana!"

Tahir'in yüzüne odaklanmıştı. Adam kıpırdamadan kendisine, yüzünden akan masum yaşlara bakıyordu. Siyah gözleri çakmak çakmaktı. Üzgündü belki… Ama tek kelime etmedi…

Genç kız başını çevirdi. Gamze ile Akın çalışma odasının kapısında durmuşlar, kendilerine bakıyorlardı. Gamze'nin yerdeki adama bakan gözleri de üzgündü. O da kimsenin ölmesini istemezdi. Akın ise çatılmış kaşlarla duruyordu. Güney onun da bu olayı Tahir kadar soğukkanlı karşıladığını düşündü… Asıl katillerin bu adamlar olduğu aklına geldi. Şimdi şu kucağında yatan adam belki daha önce bir kişiyi bile öldürmemişti! Akın'ı ve kendilerini töre gereği öldürmek istemişti belki ama beceememişti işte! Başka da bir kabahati yoktu! Ama bu katiller, kim bilir kaç kişiyi böyle acımasızca öldürmüşlerdi? Ne için olursa olsun, hangi amaç için olursa olsun, insan öldürmek basitçe geçiştirilemezdi. Bu bir canavarlıktı.

Artık ölmüş olan adamın kafasını yavaşça yere bıraktı.

Doğruldu. Ağır ağır Tahir'in önüne gitti. Islak gözleri öfkeliydi. Onun kara gözlerinin içine baktı nefretle! Sonra neredeyse tiksinerek fısıldadı. "Katil!"

Tahir bir an için ayakta duruşunu değiştirdi. Yüzü ifadesizdi ama sanki yerinde acıyla sendelemişti. Genç kızın bu sözü onu kurşun gibi vurmuştu belki de… Canı acıyormuş gibi yanak kasları oynadı. Bakışları

yavaşça soğumaya başladı ardından… Yine de konuşmadı. Kendisini savunacak tek bir söz söylemedi… Dudakları sımsıkı kapalıydı. Ve üstelik bunun için kendisini zorlar gibiydi…

"Neden? Neden öldürdün?" dedi Güney gittikçe artan bir isyanla. "Neden öldürdün? Öldürmek zorunda değildin! Sana öldürme dedim! Yaralayabilirdin!.." Öfkeyle göğsüne bir yumruk attı. Adam bir adım geri gitti. Sonra bir yumruk daha vurdu Güney. "Ölmeyebilirdi! Ölmeyebilirdi!" Ardından bir yumruk daha! Şimdi iki küçük yumruğuyla göğsüne vuruyordu. Üzüntüden kendisini kaybetmiş gibiydi. Tahir artık yerinden kıpırdamıyordu. Genç kızın hıncını almasını bekliyordu sanki. Güney öfkeyle vurdukça gözyaşları savruluyor, önünü görmesi daha da zorlaşıyordu. "Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum… Onu öldürdün!"

"Güney!" dedi sert bir ses arkasından…

Genç kız bu sesi duydu ama konuşanın Tahir olmadığını algılaması uzun sürdü. Merdivenlerin alt ucuna kadar inmiş olan Tamer'di bu. Onun da elinde bir tabanca vardı.

"Güney!" dedi yine sertçe. İkinci kere adı söylenince kendisine geldi genç kız. "Onu vuran Tahir değildi! Bendim!" dedi Tamer son derece keskin bir sesle. "Yeter artık! Sen üzülme diye silahını ateşlemedi bile!"

Güney adamın göğsünü yumruklamayı bıraktı. Yumrukları şimdi onun siyah kazağıyla sarılmış geniş göğsündeydi. Onun ısısını yumruklarında hissediyordu. O kadar sıcaktı ki! Beyni ise Tamer'in sözleriyle uğuldayıp duruyordu. Ne demişti? Ne demişti o? Tahir silahını ateşlememiş miydi? Ama?.. Ama?.. Islak mavi gözleri Tahir'in donuk gözlerindeydi. Adam o kadar donuk bakıyordu ki! Demek o ateşlememişti? Demek ki?.. Demek ki?..

Kahretsin! Ne yapmıştı?

Tahir!

Ve o gözler hâlâ çok donuktu. Bu kadar donuk olması normal miydi? Daha evvel onu hiç böyle bakarken görmemişti. Onun öfkesine, yanan siyah gözlerine alışkındı… Normalde bile sert bakan güzel gözlerine alışkındı… Ama… bu soğukluğa alışık değildi… Ne kadar da aptaldı! Ne kadar da büyük bir yanlışlık yapmıştı. Gözleri adamın sımsıkı kapalı olan erkeksi dudaklarına kaydı. Neden konuşmamış, kendisini savunmamıştı? Neden susmuştu?..

Sonra… Sonra o dudakların kıyısından usulca bir şey sızdı…

Tahir kendini ne kadar zorlasa da dudaklarını daha fazla kapalı tutamamıştı. İnce ve kırmızı bir sızıntı, genç kızla alay edercesine çenesine doğru indi.

"Tahir!" dedi Güney şaşkınca. Birden her tarafı buz gibi olmuştu… Bu… Bu kan mıydı? Ama?.. Ama neden?..

Gözyaşlarının arasından onu donuk yüzüne baktı. Adamın gözleri hiçbir şey yokmuş gibi kendisine bakmaya devam ediyordu. Genç kız ellerini yavaşça geri çekti. Yumruklarındaki bu sıcaklık da normal değildi. Şaşkın bakışları önce kendi kıpkırmızı olmuş ellerine kaydı. Her tarafı kandı… Her tarafı kandı! Tahir'in kanı! Elleri bu yüzden sıcaktı!

Şaşkın gözleri adamın siyah kazağına kaydı. İlk anda siyah kazağın üzerindeki kıpkırmızı kan belli bile olmuyordu. Ama kazak ıslaktı… Vücuduna yapışmıştı… Göğsünün her tarafı şimdi kanla ıslanmıştı. Kabanının kenarları bile kırmızılaşmıştı! Bu ne kadar da çok kandı! Bu sadece kolundaki sıyrık yüzünden olamazdı… Bir merminin onun kolunu sıyırdığını biliyordu. Ama bu kan çok fazlaydı! Çok çok fazla! Bu da neydi peki?

Tamer de fark etmişti bunu…

Akın da…

Ve bir dakika önce açılan kapıdan içeriye endişeyle giren Doğan da… Keskin gözleri hemen gerçeği görmüştü.

Doğan öfkeli bir hamleyle öne fırladı. Güney'i omuzlarından tuttuğu gibi neredeyse fırlattı. "Çekil!" dedi kızgınlıkla.

Tıpkı yıllar önce de bir kere yaptığı gibi sarıldı arkadaşına… Artık Tahir'in ayaklarında uzun gövdesini taşıyacak gücü kalmamıştı. Sendeledi… Yere düşmesini Doğan engellerken, Akın ve Tamer de hemen yanlarında bitivermişti. Ne yapacaklarını bilen insanların becerisiyle genç adamı yere yatırdılar. Akın hemen onun kanla ıslanmış siyah kazağını tuttu ve güçlü bir çekişle göğsünden yırttı. Sonra da kandan rengi gözükmeyen beyaz atletini yırttı.

Güney donup kalmıştı. Kıpkırmızı kanla sıvanmış göğsündeki minicik delikten ne kadar da kan akıyordu?

Tamer o esnada doğruldu. Elindeki telefonla bir yeri aradı. Sert bir sesle on dakika önce bir ambulans istetmiş olduklarını ve nerede kaldığını soruyordu. Bu konularda tecrübeli birisi olarak daha eve girmeden önce ambulans talebinde bulunmuşlar ve polis de çağırmışlardı. Gözleri yerde yatan Tahir'deydi. Sıkılı dişleri arasından çabuk olmalarını istiyordu.

Gamze de bu manzara karşısında şok olmuştu. Gözyaşları sessizce yanaklarından süzülmeye başlamıştı. Farkında olmadan ağlıyordu! Bu olamazdı!.. Buna inanamıyordu! Tahir… Dağ gibi adamın şimdi yerde yattığına inanamıyordu. İçinden bir şey olmaması için Allah'a yalvarıyordu. Akın ise gergin bir yüzle öne eğilmiş, çıplak avucu ile yaraya baskı yapıp kan kaybını önlemeye çalışıyordu. Elleri kan içinde kalmıştı.

"Gamze! Kompres yapabileceğimiz temiz bir şey var mı?" diye sordu genç adam.

Genç kadının aklına hemen pansuman bezleri gelmişti. Dönüp kapının girişindeki ilk yardım dolabına koştu. Ama öncelikle gelecek olan ambulans için dış kapıyı ardına kadar açan düğmeye basmalıydı. Bunu yaptıktan sonra aceleyle ilk yardım dolabının kapağını açtı. Oradan aldığı steril pansuman bezlerini yine koşarak Akın'a götürdü. Akın onun gözyaşları içinde uzattığı bezlerden bir tutamını çabucak yaranın üzerine kapadı ve bastırdı. Bu kan akışını daha iyi kesecekti.

Tahir'in bakışları hâlâ donuktu ve dudakları hâlâ gergindi. Tavana dikilen gözlerini örten uzun kirpikleri de nerdeyse kapanmak üzereydi. Tamer de yere çökmüştü şimdi. Konuşarak onu uyanık tutmaya çalışıyordu bir yandan da.

"Hadi dostum… Hadi… Yapma bunu bize!.. Biraz çaba göster koca adam! Aptalsın sen! Ateş etmeliydin! Ateş etmeliydin! Neden ateş etmedin?" Konuşması boşunaydı. Tahir onu duymuyordu. Bu belliydi.

Odanın içinde şimdi derin bir sessizlik vardı. Bir de uzaktan gelen ambulansın sesi…

Güney biraz geride ve dizlerinin üstündeydi… Islak gözleri yerde yatan adamın üzerine kilitlenmişti… Ne hıçkırıyordu ne de başka bir ses çıkarıyordu… Ama gözyaşları öylesine hızlı akıyordu ki, çenesinden aşağıya art arda yere damlıyordu. Kanlı ellerini kucağında birleştirmişti. Vücudunda garip bir titreme vardı. Bez bir bebek gibi kırılgan ve çaresiz gözüküyordu. Güzel kırmızı dudakları da titriyordu.

Gamze yavaşça ona doğru gidip yanında yere çöktü. O da ağlıyordu ama Güney kadar delicesine değildi… Genç kızın ne kadar perişan olduğunu ve nasıl bir şok yaşadığını görebiliyordu. Güç vermek istercesine omuzunu tuttu. Güney'in gözleri yavaşça kendisine yöneldi. Bir şey demedi… Sadece ağlıyordu.

Ambulanstan önce polisler gelmişti. Açık kapıdan içeriye girmişlerdi. En az altı kişilerdi. Herkesin yerdeki adam üzerinde dikkatini

topladığını görünce onlar da duraladı. Her biri kenara çekildi ve yapacak bir şey kalmadığı için beklemeye başladı. Gözyaşları içindeki Gamze mecburen yerinden kalktı. Bir tane orta yaşlı baş komiser vardı. Zaten bir tek o Tahir'in yanına kadar sokulmuştu. Onun yanına gitti. Çalışma odasında baygın halde, saldırganlardan bir kişi daha olduğunu söyledi.

Komiser iki adam ile o yöne seğirtirken, genç kadın da yeniden Güney'in yanına gitti ve onu yerden kaldırmaya çalıştı. Cam kırıklarının üzerinden ve özellikle Tahir'in yanından uzaklaştırması gerektiğini biliyordu.

"Gel hayatım…" diye mırıldandı. Kendi gözyaşlarını da elini tersi ile siliyordu.

"Hayır…" diye titrek bir sesle itiraz etmeye çalıştı Güney.

"Ambulans geliyor. Ortada kalabalık etmeyelim." Asuman Hanım da yanlarına gelmişti ve yerden kalkması için Güney'e yardım ediyordu. Onun da gözleri ıslaktı. Güney fazla direnmedi. Bakışları Tahir'in kapanmaya başlayan göz kapakları üzerinde kilitlenmiş olarak doğruldu.

"Ölüyor…" diye fısıldadı.

Doğan bunu duymuştu. Ters bir bakışla Güney'e baktı. Genç kız bunu fark etmemişti bile. Genç adam gözlerini yeniden arkadaşına çevirdi. O da biliyordu. O da Tahir'in öldüğünü biliyordu… Bu lanet ambulans hemen gelmezse her şey için çok geç kalacaklardı. Uzun kirpikler kapanmıştı neredeyse… Hatta bastırdıkları yaradan zorla sızan kan akışı bile yavaşlamıştı. Tahir'in nabzının azaldığı, kalp atışlarının durma noktasına geldiği belliydi.

"Hadi dostum!" dedi sıkıntıyla ama sevgiyle. "Bırakma bizi!"

Akın bakışlarını kaldırdı. Gözleri Gamze ile kesişti. Genç kadın şimdi kendilerinden biraz daha ileride, Güney'e sarılmış bir halde duruyordu. Güney'in gözleri ise hâlâ Tahir'in cansızlaşmaya başlayan yüzünde, kanlarla kaplı göğsündeydi.

Gamze o sırada sevdiği adamın gözlerindeki acıyı gördü. Onun da ne kadar perişan olduğunu hissetti. Belli ki bu iki kötü adamın kendisi için gelmiş olması ve Tahir'i bu hale sokmuş olması onu mahvediyordu. Tahir'in nasıl olup da vurulduğunu aklı almıyor gibiydi. Ve zamanı varken Tahir'in neden ateş etmediğini Gamze anlamasa da Akın anlayabiliyordu. Eğer Tahir silahını çektiğinde duraklamamış olsaydı belki şimdi bu durumda olmayacaktı.

Genç kadın güven verircesine Güney'in elini sıktı. "Hayır…

Ölmüyor!" dedi kesin bir sesle. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama ölmemesi gerektiğini hissediyordu. O ölmemeliydi. Onun daha yaşayacağı çok şeyler vardı. Daha kaç yaşındaydı ki bu adam? Gencecikti… Çok güçlüydü… Dirençliydi… Yaralıyken bile hiç belli etmeden ayakta durmuş, Güney'in yumrukları karşısında inlememişti bile! Güney onun yaralandığını anlamamıştı da… Güçlü bir adam olmasaydı, yakın mesafeden göğsüne giren bu mermiyle sarsılması gerekmez miydi? Yaralandığını belli etmesi gerekmez miydi? Kim öyle dimdik ayakta durabilirdi ki? O güçlüydü. Çok dayanıklıydı. "Ölmeyecek hayatım! Ölmeyecek!" diye tekrarladı yine.

"Ölmesin…" diye fısıldadı Güney. Bakışlarını adamdan alamıyordu. '*Allah'ım ne olursun ölmesin!*' diye yalvardı bu sefer içinden. '*Tahir! Lütfen!..*'

"Ölmeyecek…"

Ambulans sesleri şimdi evin kapısının önündeydi. Siren seslerinin çeşitliliğine bakılırsa birden fazlaydı.

Ve hepsi birden sustu.

Beş altı kişi koşarak içeriye girdiler. Kırık cam parçalarına aldırmadan yerde yatan adamların yanına koştular. Bir kısmı çoktan ölmüş olan Mustafa'nın yanına giderken bir kısmı da Tahir'in yanına koştu. Genç bir erkek doktor ile iki hemşire kadındı. Arkadan da sedye taşıyan iki adam girmişti. Ambulans şoförleri olmalıydı.

Akın, Doğan ve Tamer üzüntüyle ayağa kalkıp kenara çekildiler. Hepsinin de yüzü bembeyazdı. Hemen yanlarında Bülent Bey ve Asuman Hanım duruyordu ve onlar da üzgünce doktorun müdahalesini izliyorlardı. Dizlerinin üstüne çökmüş olan doktorun yüzü çok gergindi.

"Göğsünden vurulmuş… Kalbe çok yakın!" dedi yavaşça. Sonra kendisini izleyen erkeklere çevirdi gözlerini. Bu kadar iri bir adamı onların yardımı olmadan sedyeye koyamazlardı. "Acele edelim. Sedyeye koyalım. Ambulansta müdahale etmeliyiz. Kalbi durma noktasında! Başkası olsa bu yarayla ölmüştü… İyi ki kompres yapmışsınız!" dedi.

Onun uyarısıyla hemen erkekler eğildi. Tahir'i bir çocuk hafifliğiyle sırtının ve bacaklarının altından tutup, yanda bırakılan sedyeye yumuşakça koydular. Sonra Doğan ve Tamer kimseye bırakmadan sedyeyi iki ucundan tuttu. Sanki ellerinde ağırlık yokmuş gibi kaldırıp koşar adımlarla ambulansa doğru yöneldiler.

Akın da bulunduğu yerden lavaboya yönelmişti. Kanlı ellerini hızlıca yıkarken, Güney onların arkasından gitmeye çalışıyordu. Gamze

onu tutmakta zorlanıyordu.

"Bırak beni Gamze!" diye yalvardı Güney! Gözyaşları yeniden deli gibi akmaya başlamıştı. "Bırak beni onunla gideyim! Lütfen!"

"Gideceğiz…" diye yumuşakça onayladı Gamze. "Hep birlikte gideceğiz… Önce ellerini yıka… Yüzünü yıka ve kendine gel! Tahir seni böyle görseydi hiç hoşlanmazdı! Şimdi yapabileceğimiz bir şey yok. Doktor her şeyi yapacak…"

İkisi de kapıya kadar yürümüşlerdi bu arada… Tahir'in ambulansa sokuluşunu izlediler. Kır saçlı yakışıklı adamın gözleri… tamamen kapanmıştı artık…

20. BÖLÜM

Tahir'in tek kelime bile etmemesi çok acıydı. Güney onun kendisine bakışını unutamıyordu. Bir kelime bile etmeden öylece bakmıştı… Sonra gözlerindeki ışık gittikçe sönmüş ve donuklaşmıştı. Yere yatırıldığında bile konuşmamış, boş gözlerle tavana bakmıştı. Zeynep'in ağabeyi bile ölmeden önce birkaç kelime söylerken, Tahir sonuna kadar susmayı tercih etmişti.

Herkes sessizdi.

Hastanedeki ameliyat odasının girişinde çok geniş bir salon vardı. Bir sürü de modern oturma koltukları… Özel hastane, hasta yakınları için her şeyi düşünmüştü. Su sebili ve otomatik içecek makinelerinden bile koymuştu.

Akın ile Gamze yan yana oturuyorlardı. Güney karşılarındaydı ve boş gözlerle ameliyathanenin kapısına bakıyordu. Gözyaşları kurumuştu. Yolda Tahir'in kalbinin durduğunu öğrenmişlerdi. O andan beri ağlamayı kesmişti genç kız. Sanki bambaşka birisi olmuştu. Damarlarındaki akan kan donmuştu sanki… Yeniden hayata döndürüldüğünü öğrendiyseler de birkaç damla gözyaşından başka yaş dökülmemişti yanaklarından. Belki de ağlayacak gözyaşı kalmamıştı? Çünkü o kadar ağlamıştı ki, buna hiçbir yürek dayanmazdı.

Doğan ve Tamer hepsinden uzakta ve ellerinde boşalmış çay bardaklarıyla kıpırdamadan ayakta duruyorlardı. Fizik olarak birbirlerine çok benziyorlardı ki yüzleri gözükmese, ikisini birbirinden ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Güney'in yanında ise Asuman Hanım ve Bülent Bey vardı. Herkes bir saat kadar önce ameliyata giren Tahir'den iyi haberler bekliyordu.

Gamze'nin aklına neler olduğu takılmıştı. Biraz konuşmak kendisine ve Akın'a da iyi gelecekti. Genç adamın kendi kendisini suçladığını hissediyordu. Küçük eliyle adamın elini tutmuş ve ona güç vermek ister gibi son yirmi dakikadır da bırakmamıştı. Başını sevdiği adama çevirdi. O da kendisine baktı. Güzel lacivert gözler gerçekten de çok üzgündü.

"Senin suçun değildi! Bunu biliyorsun?" dedi ona.

"Benim suçumdu!" dedi adam iç çekerek. "Benim suçumdu! Daha dikkatli olmalıydım. Böyle bir şey olabileceğini tahmin etmeliydim!"

"Hiç biriniz edemezdiniz! Öyle bakarsan, o zaman asıl benim suçum oluyor. Eğer ben seni sevdiğimi söylemeseydim… fotoğrafların televizyonlarda gösterilmezdi. Bu adamlar da seni böyle kolayca bulamazlardı!"

"Ne ilgisi var! Bizler profesyoneliz!"

"Sizler insansınız!" dedi Gamze sevgiyle. "İnsanlar hata yapar! İnsanlar dikkatsiz olur! İnsanlar her şeyi önceden öngöremezler! Sen de böyle olacağını tahmin edemezdin!" Onun elini yeniden sıktı. "Üzülme! Kurtulacak ve biliyorsun ki seni hiç suçlamayacak!"

"Suçlamayacak tabii! O öyle bir adam değil…" dedi Akın dertli bir sesle.

"Evde bir sorun olduğunu nereden anladınız?" diye sordu Gamze. "Güney mi haber verdi?"

"Evet!" dedi genç adam. Derin bir nefes daha aldı. "Evden çıktığımızda Tahir sivil bir arabada üç kişinin oturduğuna dikkat etmiş. Uzaktaymış ama onun gözleri çok keskindir. Önce şüphelenmemiş. Sanırım polis kıyafetleri ile oturmaları onu huzursuz etmiş. Yolda Güney'i aradı. Eve kim gelirse gelsin kendisini aramasını söyledi. O sırada Güney mutfakta tek başına kahve yapıyormuş galiba. Sana belli etmemesini de söyledi yanımızda."

Gamze başını salladı. "Yani ben kapıyı açmaya gittiğimde Güney o yüzden mi ortadan kayboldu?"

"Evet! Önce ben dâhil hepimiz Tahir'in fazla şüpheci olduğunu düşündük. Evin korunaklı olduğunu da unutma… Ayrıca işin doğrusu ben senin yüzünden Zeynep'in ailesini unutmuştum… "

Genç kadın onun elini yine sevgiyle sıktı. Buruk bir şekilde gülümsedi. "Polis şeklinde geleceklerini tahmin edemezdin! Ben hiç etmemiştim. Çok inandırıcıydılar."

"Bir tanesi gerçek polismiş sanırım!"

"Evet, öyle dedi. Çocukluk arkadaşlarıymışlar. Peki, Güney sizi arayınca ne yaptınız?"

"Tahir, Güney'e birisi gelirse ortada gözükmemesini söylemişti. Kesin bir terslik olduğunu hissederse de hemen telefon açmasını istemişti. Sanırım adamlar seni itekleyip zorla içeri girmiş. Güney telefon açtığında

endişeliydi. Tahir ondan ortada gözükmemesini istedi ama Güney aşağıya inmek zorunda olduğunu, yarım kalmış kahve fincanlarından üç kişi olduklarının anlaşılacağını söyledi. Yine de ortaya çıkmak için son ana kadar bekleyeceğini ekledi…"

"Çok akıllıca davrandı!" dedi Gamze de. "Elinde el örmesi bir bluzla, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi aşağıya indi. Ondan bir tane de bana örebileceğini söylüyordu. Şaşkınlığı bile gerçekti."

"Eh! Bunca zamandır Tahir'i başarıyla kandırdığına göre rol yapmaya alışmış olsa gerek!" diye homurdandı Akın.

"Akın!" dedi genç kadın üzgünce. "Lütfen! Böyle söyleme! Ben hiç tanımadığım… üstelik bizi öldürmeye niyetli bir adamın ölmesine bile çok üzüldüm! Düşünsene o kim bilir kardeşi için neler hissetti? Ve şimdi de… Ve şimdi de…"

"Şimdi de ne?" diye sordu Akın merakla.

"Bence o Tahir'e, patronu olmasından başka… nefret ettiği adam olmasından başka… başka hisler de duyuyor!.." diye mırıldandı genç kadın. Gözünün ucuyla hiç kıpırdamayan, hiç konuşmayan sarışın güzeli süzdü. O üzgün ve perişan haliyle, üzerindeki kanlı kıyafetleriyle bile çok güzeldi. Fakat bir kadın olarak onun içten içe ağladığını hissedebiliyordu.

"Laf! Nefret eden bir kadına asla güvenmem! Ben ne olduğunu tam bilmiyorum. Ama Tahir'in yerinde olsam onu çoktan işten çıkarmıştım!"

"Çok acımasızsın!" dedi Gamze. "Tahir'e bu konuda baskı yapmayın lütfen! Güney kötü bir kız değil!" Genç adam sesini çıkarmadı. Öylece yere bakıyordu. Genç kadın onu kolundan tutup sarstı. "Tamam mı bak? Hadi aşkım! Söz ver! Güney olmasaydı eğer… sen… ben… hepimiz ölmüş olurduk belki! Size o haber vermedi mi? Öyle zeki olmasaydı her şey başka türlü olabilirdi!"

"Orası öyle!" diye yavaşça onayladı genç adam. "Çıldıracağım sandım. Sana bir şey olursa ölürdüm ben de!"

"Gerçekten mi?" diye sordu Gamze. Böylesine kötü bir zamanda bile adamın söylediği bu sözler, içine biraz ferahlık getirmişti. Tabii Akın bu soruya çoğu erkek gibi cevap vermedi. "Peki sonra ne oldu?" diye sordu Gamze. "Hemen geri mi döndünüz?"

"Evet. Allah'tan fazla uzaklaşmamıştık. Trafik vardı. Hızla geri döndük ve evin biraz berisinde indik. Tahmin ettiğimiz gibi sivil arabada yaşlı bir adam duruyordu. Zeynep'in babasıydı. Oğluyla o polis bozuntusunu sizin yanınıza göndermiş. Biz de ikiye ayrıldık. Onun oğluna

haber vermemesi için birilerinin onu önceden etkisiz hale getirmesi gerekiyordu. İçerideki kadınlar da bize ait olduğu için Tahir ile ben eve girmeye karar verdik!"

Gamze yine hüzünle gülümsedi. "Çok tatlısınız! Demek Tahir de girmek istedi ha?"

"Evet! Sanırım o sinsi sarışına gerçekten değer veriyor. Tahir de en az benim kadar kızgındı. Onun bir balkona öyle çabucak tırmandığını hiç görmemiştim."

"Alarmların kapalı olduğunu biliyor muydunuz?"

"Tabii. Biz de bir eve gizlice girseydik, yapacağımız ilk şey o olurdu. Babana emniyeti açısından kapıda beklemesini söyledik. O sırada Zeynep'in babası, Tamer ve Doğan'ı dikiz aynasından fark etmiş. Akıllı adamlar. Arabayı her yeri görecek şekilde açığa park etmişlerdi. Onları görünce kaçmaya çalışmış ama Doğan peşinden koşup yakalamış. Tamer de belki bize yardım lazım olur diye eve girmiş sanırım. Hepsi bu…"

"İyi ki gelmiş… Tamer olmasaydı şimdi Tahir kesin ölmüş olurdu değil mi?"

"Kesin!" dedi adam yavaşça. "Ve Güney de… Ve annen de… tabii!"

"Çok şükür iyiler. Tahir de iyi olacak eminim. Nasıl bilmiyorum ama bunu kalbimde hissediyorum."

"İnşallah!" dedi genç adam sadece. Genç kadın ona sokuldu. Başının kıyısını hafice omzuna yasladı.

İkinci saatin başlarıydı. Bazı polisler ve bir savcı gelmişti yanlarına. Savcı ayaküstü erkeklerle konuştu. Polis komiseri de yanlarındaydı. Sonra belli ki ifadeleri sonra almak üzere çıktılar. O esnada da ameliyathaneden iki doktor çıktı. İkisi de kırk yaşlarında ve zeki bakışlılardı. Herkes ayağa fırladı. Sadece Güney ile Gamze biraz arkada kalmışlardı.

"Durum nasıl doktor?" diye sordu Akın öndekine.

Adam başını salladı. "Kurşunu çıkardık. Göğüs kafesine saplanmış. Kalp damarlarının yanından geçmiş. Çok şükür hasar vermemiş. Fakat çok kan kaybetmişti. İşimiz artık Allah'a kalmış. Bünyesi güçlü birisine benziyor. Vücudunda böyle yara çok. Affedersiniz ama bu adam ne iş yapıyor? Asker falan mı?"

"Hayır! Basit bir işadamı!" dedi Doğan donuk bir sesle. "Onun için başka ne yapılabilir doktor?"

"Hiçbir şey… Biz elimizden gelen her şeyi yaptık. Başka bir doktorun yapabileceği bir şey yok. Şimdi yoğun bakımda… Dediğim gibi, güçlü bir görünümü var. Eminim bunu da atlatacaktır. Ben ümitliyim. Siz de ümitli olun ve dua edin!"

"Peki, onu görebilecek miyiz şimdi?" diye sordu Tamer.

"Şu an için değil!" dedi doktor. "Yoğun bakımda zaten… Kendisine gelsin bakarız. Tavsiyem, evinize gidin. Bir gelişme olursa size haber verilecektir. Hatta söz veriyorum bunu ben yapacağım. Böylesine hoş bir adamın ölmesine izin vermem. Sürekli kontrol edip gelişmeleri birinize bildiririm."

Tamer doktora telefon numarasını verirken, Doğan da diğerlerine döndü. "Az önce gelen polisler yeni bir gelişmeyi daha söylediler!" dedi yavaşça. "Zeynep'in babasını da yakalamıştık ya dışarıda? Polislere teslim etmiştim. Karakolda, sonuncu oğlunun da öldüğünü öğrenmiş. Bir polisin tabancasını aniden çekip alnına dayamış ve intihar etmiş…"

Şimdi ortada yeni bir sessizlik vardı.

Töre yüzünden genç bir kız karnında bebeğiyle ölmüş, iyi bir asker aylarca hapis yatmış, bir ailenin erkeklerinin tamamı ölmüş ve değerli bir adam da ölümle pençeleşir olmuştu.

Bu çirkin hikâyenin tek iyi yanı, Akın ile Gamze'yi bir araya getirmiş olmasıydı. Kader çok garipti…

Herkes toparlanırken, Doğan ve Tamer orada kalmaya karar vermişlerdi. İyi bir haber alıncaya kadar gitmekten vazgeçmişlerdi. Ancak Akın'ın kalmasına müsaade etmediler. O anda bile arkadaşları, Akın'ın vicdan azabıyla orada kıvranacağını tahmin ediyorlardı. Genç adama herkesi eve götürmesini söylediler. Böylece aklının bir şeylerle meşgul olması sağlanmıştı. Akın çaresizce onların isteklerine uydu. Hiç istemese de arabalardan birisinin anahtarını alıp oradan ayrılmak üzere hazırlandı.

Güney ise kesinlikle orada kalmaya kararlıydı. "Ben de kalacağım!" dedi kararlı bir şekilde. Sesi titremesine rağmen mavi gözleri dirençle bakıyordu. Tamer ile Doğan'ın bakışlarına rağmen bile inadından vaz geçmeyecek gibi görünüyordu. Kimseyi dinlemeyeceği belliydi. Doğan başını öfkeyle sallayıp oradan uzaklaştı. Tamer de sesini çıkarmadı. Şimdi orada kavga etmenin yeri olmadığını hepsi de biliyordu.

Akın diğerlerini alıp arabayla eve götürdü. Evden içeriye girdiklerinde, az önceki karmaşanın delilleri her yerdeydi. Akın arabanın anahtarlarını bir kenara bıraktı. Kabanının çıkaran Gamze'ye baktı.

"Çok üzgünüm… Evin de mahvoldu?"

"Önemli değil!" dedi genç kadın umursamazca. "Birkaç önemsiz eşya sadece… Hepsi de yerine konur!"

Akın yerde kurumuş olan kan lekelerinin yanına gitti. Hâlâ öfkeli, kızgın bir hali vardı. Hiç değilse Tahir'in durumunda ümit vardı. Her şey daha da kötü olabilirdi. Bülent Bey de yanına gelmişti. O da üzgünce yerdeki kanlara bakıyordu.

"Siz yukarıya çıkın! Bir süre yukarıda oturalım." dedi onlara. "Polislerin buradaki işleri bitmemiş. Gelip fotoğraf falan çekeceklermiş. Hemen temizleyemeyeceğiz."

Hiç birisinin canı öğle yemeği yemek istemiyordu. Çay hazırlamış olan Gamze, kendi ruh dünyasındaki gerilmeyi atmaya başlamıştı. İyi ki Güney'in gözlerindeki o uyarıcı pırıltıyı görmüştü. O iki adamı içeriye aldığında, Güney'in ortadan kaybolması önce garip gelmişti. Ama mesele açığa çıkmıştı artık. Tahir'in ona söylediklerini bilemezdi tabii. Akıllı kız, hemen ortadan kaybolmuş ve Tahir'i aramıştı. Telefonundaki arama kaydını bile silmeyi unutmadığına inanamıyordu. Eğer Güney aşağıya indiğinde, kendisini uyarırcasına bakmasaydı, gerçekten de çok korkacağını biliyordu. İlk başlarda korkmuştu da zaten.

Fakat Güney kendi elini sıkınca bir şeyler olduğunu anlamıştı ve onun erkeklere telefon açtığını hissetmişti. En kısa sürede geleceklerini de biliyordu. O yüzden korkusu sadece annesi ve Güney için endişeye dönüşmüştü. Üstelik Akın gelmeden kendisini öldürmeyeceklerini de hissetmişti.

Tabii bu berbat olayın sonunun tatlıya bağlanması için Tahir'in iyileşmesi gerekiyordu. O kurşun göğsüne değil de başka bir yerine gelmiş olsaydı bu kadar hasar vermezdi. Neyse ki kalbine gelmemiş, sıyırıp geçmişti. Adamın Güney'i üzmemek için ateş edememesindeki kahramanlığı anlasa da bunun kendi hayatına mal olacak olmasını anlayamıyordu. Emindi ki Güney de o ilk andan sonra Tahir'e hak verecek ve öfkesi geçecekti. Emindi ki şu anda bile Güney hâlâ perişandı. Emindi ki Güney onun vurulmasını asla istememişti. Kendileri bile yanılmıştı. Vurulan bir adamın öyle dimdik ayakta durması Güney gibi kendilerini de yanıltmıştı. Neyse ki Tamer gelmişti. Neyse ki bir ikinci kurşuna müsaade etmemişti.

Çayların yanına yiyecek olarak kurabiye tarzı bir şeyler koydu. Dış kapının önünün yine gazetecilerle dolduğunu görebiliyordu. Kameralar yeniden çalışmaya başlamıştı. Bir ara patronu Semih geldi. O da üzgün ve şaşkındı. Çay içerlerken olayın tamamını öğrendi ve hepsinin ucuz atlattıklarını ve şanslı olduklarını söyledi. Akın'ın üzüntüsünü de

hisseden adam, ona özel olarak ilgi göstermiş ve kendisinden beklenmeyecek bir şekilde bunların kader olduğunu söylemişti.

Kadere her zaman inanan Gamze ise içinden sürekli dua ediyordu. Bildiği bütün duaları sıralıyordu. Namazını düzenli kılan annesi ve babasının da sürekli dua ettiğini biliyordu. Belki Akın da üzgün yüzünün ardından dua ediyordu? Bilemiyordu! Ancak genç adamın gözleri sık sık önündeki telefona gidiyordu. Ne var ki telefon çalmıyordu. Saatler geçiyordu ve telefonda en ufak bir hareket gözükmüyordu.

Neyse ki o sırada olay yeri inceleme ekibi geldi. Akın bir şeylerle meşgul olmaya başlayınca, azıcık kendisini toparlamıştı. İfadeleri sonra vereceklerdi ama öncelikle fotoğraflar çekilip tüm deliller toplandı. Hâlâ yerde duran silah ve bıçak alındı. Güzelce steril torbalara kondu. Her şey tamamlanınca da profesyonel ekip, Akın'a ve uzakta onları izleyen Gamze'ye geçmiş olsun deyip evden çıktı.

Akın onların ardından bir temizlik şirketini aradı hemen. Ortalığın toparlanması gerekiyordu. Özellikle yerde arkadaşının kanını gördükçe, kendi kanı da beynine çıkıyor ve öfkeleniyordu. Koltuklar ve halılarda pek bir şey yoktu. Sadece cam kırıkları ve tahta parçaları etrafa saçılmıştı. Çalışma odasında da benzer görüntüler vardı.

Akın'ın ısrarı ve önerdiği para üzerine temizlik şirketi bir saat içinde geldi. Bir sürü eleman vardı. Her yeri güzelce temizleyip toparladılar. Tüm kırık parçaları boş kolilere doldurdular. Sonra da Akın'ın yazdığı yüklü çeki alıp gittiler. Etraf şimdi eskisi gibi temiz olmuştu. Kanepeler çekilmişti. Cam sehpa yoktu artık elbette. Ama yeri doldurulmayacak bir şey değildi.

Hâlâ hastaneden haber de yoktu. Genç kadın üst katta Akın'ın yanında otururken daha fazla dayanamayacağını anladı. Bir eliyle adamın elini tutmaya devam ederken, kendi telefonu ile Güney'i aradı. Genç kızın telefon numarasını daha önce Ankara'da iken almıştı. Kulağında onun sakinleştirici etkisi olan, ama şimdi üzgün tınılarla dolu sesini duydu.

"Alo?" diyordu genç kız.

"Alo? Güney!" dedi yavaşça. "Ben Gamze. Durumda bir gelişme var mı? Burada meraktan öldük."

"Henüz yok Gamze!" dedi Güney neredeyse ağlamaklı bir sesle. Genç kadının sesini duyunca birden içlenmişti ve ağlama moduna geçmişti. Gamze orada Doğan ve Tamer'in doğal olarak genç kıza pek yakın davranmadıklarını hissetti. Belki onların ilgisizlikleri de Güney'i yıpratmıştı?

"Üzülme hayatım! Kurtulacağına eminim. Henüz bir kötü haber almadık değil mi? Bundan sonra da almayacağız! Her dakika onun yaşama şansını arttırıyor!"

"Biliyorum!" diye iç çekti Güney. "Biliyorum ama… çok korkuyorum Gamze. Ölmesini istemiyorum… Beni kötü bilerek ölmesini istemiyorum. Bana kırgın ölmesine dayanamam… Ben… Ben… onun ölmesine… dayanamam." Sesi öyle üzgündü ki.

"Tamam! Üzülme! Bence ölmeyecek." Derin bir nefes aldı. "O güçlü bir adam. Bu tip yaralara alışık bir adam!"

"Mesele… Mesele bu değil!" dedi Güney biraz hıçkırarak. "O yaşamak istemiyor Gamze… Bunu biliyorum. Yaşamak istemediğini biliyorum. Benim yüzümden… Söylediklerim yüzünden… Ben nasıl o lafları söyledim? Nasıl kendimi kaybettim?"

"Güney…"

"Ama… ama dimdik ayaktaydı! Sen de gördün! Sapasağlamdı… Ve o adamı yerde görünce… ben… dayanamadım… Ve o adam benden özür diledi… Ölürken özür diledi… Beni kardeşiyle karıştırdı ama bu bana çok dokundu…"

"Hepsi geçti Güney! Hepsi geçti… Senin düşündüğün gibi olmadığına eminim. Eminim ki yaşamak istiyordur… Sadece… yarası çok kötü bir yerde. Başkası olsaydı çoktan ölmüştü demedi mi doktor! O ölmeyecek ve belki de ileride bu korkunç olayı gülerek hatırlayacaksınız. Eminim ileride hepimiz onun kurşun yediğini bile belli etmeyen ne kadar güçlü bir adam olduğunu hatırlayıp gülümseyeceğiz…"

"Evet! İnşallah! Belki… ileride ben olmam. Beni… kovarsa kovsun! Umurumda değil! Yeter ki o iyileşsin… Ben onu şimdi buradan görebiliyorum… Camın ardındayım. Kalp atışları öyle düşük ki…"

"Moralini bozma… Ağlama hadi…" diye ona güç vermeye çalıştı Gamze.

Telefonun diğer ucunda kısa bir duraklama oldu… "Gamze… Gamze… bir saniye…" dedi Güney telaşla.

Genç kadın onun sesindeki korkuyu hissetmişti. Sonra telefonun arkasından koşuşturma sesleri duydu. Birileri "Doktor!" birileri "Hemşire!" diye bağırıp duruyordu.

"Güney! Ne oldu Güney?.. Güney bana cevap ver? Neler oluyor?"

Güney'in hıçkırıkları geliyordu şimdi telefondan. "Allahım!

Allahım!" diye inleyip duruyordu genç kız.

"Güney!" Söylesene neler oluyor?" diye sakin olmaya çalışan bir sesle sordu Gamze. Akın da gerilmişti ve dikkatle kendisine bakıyordu. Kendisini izleyen diğerleri de öyle. Annesi ve babasının yüzü düşmüştü. Semih bile endişeyle bakıyordu. Telefonun diğer ucundan ise hıçkırıklar arttı.

"Ölüyor Gamze… O ölüyor…" dedi genç kız kesik kesik. "Kalp atışları durdu… Allahım! Yapma ne olursun!" Hıçkırıkları iyice artmıştı. Çocuk gibi fısıldayıp duruyordu. "Ölmesin! Ölmesin!"

Herkesin duyabilmesi için de telefonunun hoparlörünü açtı Gamze. Sonra doğrudan seslendi ona. "Güney! Lütfen kendine gel ve bize ne olduğunu anlat!" dedi biraz kızgın bir sesle. Onu ancak böyle kendisine getirebileceğini biliyordu. Genç kızın acı içindeki inlemeleri ise yüreğini parçalamıştı.

"Doktorlar… Doktorlar… ona şimdi… şok uyguladılar…" dedi Güney. Sesi berbattı. "Allahım! Allahım! Oldu Gamze! Yaşasın!.. Şimdi kalbi yine atmaya başladı! İkincide kalbi yeniden atmaya başladı…"

Herkes derin bir nefes almıştı. Akın'ın gergin yüzünün rahatlayışını görülmeye değerdi. Belli ki Güney de orada rahatlamıştı. Üzgün sesi sevinç titreşimleriyle doluydu.

Gamze gözüne kadar gelen sevinç gözyaşlarını zorlukla tuttu. Tüm yapabildiği sevgilisinin elini güçle sıkmaktı. Asla Güney'in yerinde olmak istemezdi. Asla sevdiği adamı ölüm anında görmek istemezdi. Asla onun elinden kayacağı anı yaşamak istemezdi. O yüzden daha bir özlemle sokuldu sevgilisine…

"Çok sevindik hayatım… İnan bana çok sevindik! Şimdi durumu nasıl?"

"Atıyor! Çok şükür kalbi hâlâ atıyor!" dedi Güney sevinçle. "Çok zayıf ama atıyor işte!"

"Hayata tutunacak Güney! Bunun için uğraşıyor o! Ölmeye falan çabalamıyor!" dedi Gamze. "Bence ona, senin de bunu çok istediğini hissettir… Bir fırsatını bul ve hissettir." Güney ne diyeceğini bilemiyor olmalıydı. Gamze yavaşça mırıldandı. "Görüşürüz Güney! Bizi gelişmeler için ara… Gaye eve gelsin, biz de yine geleceğiz oraya."

Akın telefon kapanınca meraklı bakışlarını genç kadına çevirmişti. "Sana bir şey soracağım. Ben bile gerçeği tam bilmezken sen Güney'in kardeşinin öldüğünü ve bunun için Tahir'i suçladığını nasıl öğrendin?"

Genç kadın omuz silkti. "Aslında çok zor bir şey değildi. İki ile ikiyi topladım sadece."

"Anlat yine de !" dedi genç adam merakla.

"Peki… Ankara'ya seninle gittiğimiz gecenin sabahında, biz üç kadın mutfakta konuşuyorduk. Doğan hariç sizler dışarıdaydınız. Tahir ve sen ekmekle gazete almaya çıkmıştınız. Tamer de Natalia için çilek bulmaya çıkmıştı."

"Hatırladım!"

"İşte o arada sizden bahsettik. Güney, Tahir'in gizli kimliğini zaten fark ettiğini ama Tahir'in, bunu bilmediğinden bahsetti. Hatta onun kan ve ölüm dolu ikinci bir hayatı olduğunu söyledi. Bunu söylerken ben azıcık rahatsız oldum. Sanki canı sıkkın gibiydi. Bundan hoşlanmıyor gibiydi. Bir kadın böyle bir şeyden iki sebepten dolayı hoşlanmaz. Birincisi ya adamın kendisinden ve yaptığı kan ve ölüm dolu faaliyetlerden hoşlanmıyordur, ya da o adama değer veriyordur ve onun için endişeleniyordur?"

"Sence hangisiydi?"

"Tam anlayamamıştım. Duygularını iyi gizliyor. Ben de senin söylediğin bir şeyi hatırlamıştım. Bana suçlu bile olsalar insanları öldürmekten hoşlanmadığını söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Genç adam sessizce başını salladı. Hâlâ hoşlanmıyordu. Fakat bu sabah sadece Gamze'ye yaptıkları için bile birisini öldürme noktasına gelmişti. O anda gözü kararmıştı. Gamze'yi o kadar seviyordu ki, onun bir tek saç teline bile kıyamazdı. Kıyana da hiç acıması olmazdı.

"Bunu onlara da söyledim. Mesleğiniz gereği bile olsa suçluları öldürmekten hoşlanmadığını söylediğimde Güney garip bir şey söyledi." O konuşmayı çok iyi hatırlıyordu. "Bize '*Eminim bazen masumları da öldürüyorlardır!*' dedi. Sesi bir garipti Biz şaşırdık tabii. Natalia neden öyle dediğini, bildiği bir şey olup olmadığını sordu. Sanırım onun için de kocasının veya arkadaşlarının neler yaptığı çok bilinen bir şey değildi."

"Güney ne dedi?"

"Önce inkâr etti. Laf olsun diye söylediğini ama her zaman iyiyi ve kötüyü ayıramayacağınızı söyledi. Natalia da sizin bilerek bir masuma zarar vermeyeceğinizi savundu. İşte o zaman Güney biraz kızgınca bir şey söyledi. İlgisiz gibi duruyordu ama kızgın ve üzgün olduğu belliydi. Bir arkadaşının ağabeyinin de sizin gibi özel bir tim elemanı tarafından öldürüldüğünü, acımasızca vurulduğunu ve sonra da olayın ört bas edildiğini söyledi!"

Akın başını salladı yavaşça. "Anlıyorum…"

"Tabii ben o anda yine de anlamamıştım… Dün gece Güney ile beraber yukarıya çıktık ya yatmaya?" Tabii ondan sonra olanlar çok özeldi ve yanakları neredeyse kızarmak üzereydi. Çünkü kendi anne babası ve Semih de ilgiyle dinliyordu konuşmayı.

"Evet?" diye onayladı Akın. Bir şey belli etmemişti.

"Üst katta ona Tahir ile aralarında bir ilişki olup olmadığını sordum. Olmadığını söyledi. Ben aslında sürekli garip bir şekilde Tahir'e baktığı için sormuştum o soruyu. Bazen Güney'in gözlerinde Tahir'e karşı bir kızgınlık ve hatta öfke yakalamıştım. Kadın olarak bunu hissedebiliyorum. Böyle söyleyince de yüzü biraz değişti. Sonra da yaptığı işten dolayı diyerek konuyu geçiştirdi. Fakat bugün o yerdeki adamı kucağına aldığında gerçek hemen kafama dank etti. Aslında o özel tim elemanının öldürdüğü kardeş bir arkadaşının değil, kendi kardeşiydi. Gözlerinden, davranışlarından, Tahir'i suçlamasından öyle belliydi ki! Ölen adamı kendi kardeşi gibi hissetmişti o anda… Ve sanırım sen de bir şeylerin ters gittiğini anladın, değil mi? Hastanede ben sana bunu söyleyince hiç şaşırmadın?"

Adam başını salladı. "Doğru! Üçü de Güney ile ilgili gerçeği biliyordu aslında ama bana söylemekten hep kaçınıyorlardı. Belki konuşmak istemediklerinden, belki Tahir yasaklamış olduğu için, belki de Güney'e karşı ister istemez bir tavır almamam için… Söylemediler ama ben de Güney'in Tahir'e kızgın olduğunu ve kısmen nefret ettiğini biliyordum. Tabii işin bu boyutlarda olduğunu bu sabaha kadar hissetmemiştim." Aslında kendi derdiyle ve Gamze ile ilgili sorunlarıyla aklı o kadar karışık ve doluydu ki, dün gece arkadaşlarıyla yaptığı konuşmaya fazla önem vermemişti. "Güney Tahir'e saldırınca, benzer bir şeyler olabileceği aklıma geldi. Sen söyleyince de bu yüzden şaşırmadım. Ama Güney'in rol yaptığını biliyordum elbette!"

Gamze iç çekti. "Peki, Tahir gerçekten de Güney'in ağabeyini öldürmüş mü?"

Genç adam başını salladı iki yana. "Bilemiyorum… Olabilir! Karşımıza sık sık çok genç militanlar çıkıyor… Gerçekten de aklı karışık, kandırılmış gençler ama bazen yapacak bir şey kalmıyor. Bizlere ateş ediyorlar… Saldırıyorlar… Bomba patlatıyorlar… Birilerini kurtarmak için… onları öldürmek zorunda kalabiliyoruz"

Genç kadın onun elini sıktı. "Üzülme! Bu sabah ne demek istediğini anladım zaten… Mustafa töre için yapması gerekeni yapıyordu. İyiydi veya kötüydü… Ama öldürmeye hazırdı. Ve Tamer onu

vurmasaydı çok daha kötü şeyler olabilirdi. Öldürmenin zorunluluk olduğu anlardan birisi olduğunu anladım!"

"Evet… Başka şeyler de var… Bir sürü kişi sana ateş ederken yüzlerini seçip ayrım yapamıyorsun. Ancak öldükten sonra görebiliyorsun ne kadar genç olduklarını…"

Gamze gülümsedi ona. "İyi ki bu işleri bırakmışsın! Kocamın hayatının tehlikede olmasına dayanamam. Natalia'yı o kadar iyi anlıyorum ki! Tamer'i deli gibi seviyor ve onun için korkuyor. Artık sadece kendileri ile ilgilendiği için çok mutlu olmasına rağmen sanırım yine de ara sıra endişe duyuyor. Bu sabah ki olay da, onun endişelerini haklı çıkarıyor. Tahir'e olduğu gibi Tamer'e de bir şey olabilirdi!"

"Aslında Tahir'e de olmazdı… Bu onun kendi seçimiydi…" diye mırıldandı Akın. Genç kadınının kendi avucundaki elini sıktı hafifçe. Sonra bakışları Asuman Hanım ile Bülent Bey'e kaydı. "İnanın bana ben kızınızı hiç üzmeyeceğim efendim!" dedi gülümseyerek. "O benim hayatımdaki en değerli şey!"

Ana ve baba ellerinde olmadan gülümsediler. Gamze için bundan daha iyisini düşünemeyecekleri gibi, bu sabah Akın'ın genç kadına ne kadar çok değer verdiğini de bizzat görmüşlerdi zaten.

Akşama da fazla bir şey kalmamıştı. Vakit yavaş geçmesine rağmen sonunda dakikalar saati buldu. Hastaneden bir daha haber gelmemişti ve en azından bu iyi bir durumdu. Gaye geldiğinde kapıdaki gazeteci ordusunu görünce çok aşırmış olmalıydı. Evden içeriye girdiğinde, soru dolu gözleri ablasına çevrilmişti. Allahtan evdeki her şey düzenli hale getirilmişti. Bir de o karmaşayı görseydi iyice şok olurdu herhalde…

"Abla?" Neler oldu böyle?" dedi şaşkınca. Başıyla dışarıdaki gazetecileri gösterdi. "Onlar bir şeyler saçmaladılar ama?.."

Genç kadın, kardeşine her şeyi anlattı. Mutfakta onun için de bir bardak çay hazırlıyordu. Tabii annesi ve babası da merakla aşağıya inmişlerdi ve bu heyecanlı güne rağmen kızlarının işteki ilk gününü merak ediyorlardı. Gaye de şaşkınlığı geçtikten sonra hem annesine hem de ablasına sarıldı. İkisinin de ölümden döndüğüne inanamıyor gibiydi. Birkaç dakika sonra da kendisine geldi ve ailesine ilk gününün gayet iyi geçtiğini ve yeni insanlarla tanıştığını anlattı. Hiç sorun olmadığını ve çalışma ortamının gayet sıcak olduğundan bahsetti.

Hastaneye yine gitmek için Gaye çayını içinceye kadar beklediler. Aslında hepsi de deli gibi Tahir'i merak ediyorlardı. Sonra da

hep birlikte hastaneye doğru yola çıktılar. Gaye, Semih'in arabasına binmişti. Genç adam Gamze'nin kardeşine gayet nazik ve ilgili davranıyordu. Gaye de onu itici bulmuyor olmalıydı ki, hiç itiraz etmeden memnun bir yüz ifadesiyle arabasına binmişti. Belki de iki genç arasında hoş bir yakınlaşma başlıyordu.

Hastaneye kadar bazı gazeteciler de peşlerinden gelmişti. Ama Gamze açıklama yapmamaya kararlıydı. Her konuşması, bu adamların kimliklerinin birazını daha ortaya dökebilirdi. Zaten daha şimdiden annesi, babası ve hatta Semih bile onlar hakkında birçok şey öğrenmişti.

Yoğun bakım odasına geldiklerinde, Doğan'ın sıkıntıdan gazete okuduğunu, Tamer'in boş gözlerle yerde bir noktaya baktığını gördüler. Güney ise nasıl olmuşsa odaya girebilmişti. Çok büyük bir cam pencereden içeride yatan adam rahatlıkla gözüküyordu. Kaslarla kaplı göğsünde bazı alıcılar vardı. Merminin girdiği yer pansuman yapılmıştı. Çok büyük bir pansuman değildi. Minicik bir kurşunun yaptığı şey ise inanılmazdı. Ayrıca sol kolunun üst kısmında da bir bant vardı. Bir mermi de kolunu sıyırıp geçmişti ve oraya dikiş atılmıştı. Güney genç adamın yanına bir sandalye çekip oturmuş, kıpırdamadan duruyordu. Sırtı cama dönük olduğu için yüzü gözükmüyordu.

Doğan onları görünce gazeteyi kenara bıraktı ve oturduğu yerden doğruldu. Tamer de hemen doğrulmuştu.

"Durum nasıl?" diye sordu Bülent Bey hemen.

"Aynı… Kalbi bir daha durmadı en azından…" dedi Tamer. "Kalp atışları da biraz yükseldi…"

Bu iyi bir şeydi. Kalp atışlarını ölçen elektronik cihazdaki yeşil rakamlar makul düzeydeydi. Akın bunu fark etmişti zaten hemen. Dikkatli gözleri rakamlardan ayrılıp Güney'in üzerine yoğunlaştı. Genç kızın omuzları çökmüştü. Arkasında atkuyruğu yapılmış beyazımsı sarı saçları birazcık dağılmış gibiydi.

"Birimizin içeriye girmesine izin verdi doktor!" diye açıkladı Doğan. "Belki faydası olurmuş. Bilinçaltından bizi duyabileceğini söylüyor. Her geçen saatte yaşama şansı artıyormuş. Yine de ayılmadan bir şey diyemiyorlar."

"Kendine hiç gelmedi mi?"

"Hayır!"

Şimdi hepsi birden camdan bakıyorlardı. Tahir uyur gibiydi. O haliyle bile çok yakışıklı ve güçlü gözüküyordu. O takım elbiselerin altına gizlenmiş bu kadar kas ve enerjiyi tahmin etmek çok zordu. Ne yazık ki

hepsi tek bir kurşun ile tehlike altındaydı.

Güney arkasında bir hareketlilik olduğunu hissetmişti. Tamer ve Doğan'ın şu ana kadar kendisine çok sıcak davrandıkları söylenemezdi. Bu da genç kızı çok üzüyordu. Şu anda en az onlar kadar üzgündü ve gerçekten de güçlü bir desteğe ihtiyacı vardı. Ancak arkadaşlarını çok seven bu iki erkek, bu desteği kendisine vermekten kaçınmıştı. Böylece Güney aslında herkesin kendisi ile ilgili gerçeği bildiğini öğrenmişti. Ne kadar zamandır bildiklerini bilmiyordu ama onları kandırmasının da adamları rahatsız ettiğini anlayabiliyordu. Onları suçlamıyordu… Bu kısacık aylarda ve bu adamlarla görüştüğü kısacık günlerde bile Doğan ile Tamer'in gerçekten de özel erkekler olduğunu kavramıştı. Kendisine bir kere bile kötü davranmamışlardı. Hem de her şeyi bildikleri halde…

Başını çevirdi ve camın diğer tarafından bakanları gördü. Gamze de kendisine bakıyordu. Çekinikçe gülümsedi. O soğuk görünümlü Gamze'den pek eser yoktu artık. O da kendisine gülümsemişti. Yerinden kalkıp odadan dışarıya çıktı. Çıkmadan önce son bir kez Tahir'i kontrol etmeyi unutmamıştı.

"Nasılsın hayatım?" diye sordu Gamze üzgün bir gülümsemeyle.

"Ben iyiyim… Doktor onun da durumunun iyi olduğunu söyledi. Her geçen saat onun lehineymiş!"

"Evet, duydum," dedi genç kadın da. Elleri birbirini bulmuştu. Güven verircesine sıkmıştı parmaklar birbirini. Ama o anda genç kadın Güney'in aslında ne kadar üzgün olduğunu yeniden hissetmişti. "Nabız atışları da düzene binmiş."

"Evet… Kendine bir gelse… Keşke kendine bir gelse…" Gamze iç çekti. Tahir'in kendine gelmesi durumunda nasıl davranacağı konusunda endişeleri vardı. Güney de bu endişeler sahip olmalıydı ki, Gamze'nin aklından geçenleri gözlerinden okudu. Zaten hiç de aptal bir kız değildi… "Ne düşündüğünü biliyorum…" dedi yavaşça. "Bana kırgın olacaktır. Belki… Belki beni artık yanında da istemeyecektir. Olsun! Ben buna razıyım. Yeter ki iyileşsin. Bana kırılsa da ve kızsa da aldırmam. Geçmişte ne olmuşsa olmuş… Onun ölmesini gerçekten de istemiyorum… Bunu fark ettim!"

Yanlarında bir hareket olunca Gamze ona bir şey diyemedi. Aslında niyeti, Tahir kendisine geldiğinde, neler olduğunu ona açıkça sormasını tavsiye etmekti. İkisi de birbirlerinden gerçekleri saklayarak çok zaman kaybetmişlerdi.

"Sen ne istersin?" diye soruyordu Akın. "Yiyecek bir şeyler

alacağım. Tost falan… Sanırım biraz daha buradayız ve kimse bir şeyler yemedi…"

"Peynirli bir tost olabilir…" dedi Gamze. Akın'ın bakışları Güney'e dönmüştü. Genç adam ona bakarken genç kızın gerçekten üzgün olduğunu çoktan keşfettiği için, tavrı gayet ılıktı.

"Ben… Benim canım bir şey istemiyor!" dedi Güney sıkıntıyla.

"Olmaz öyle şey!" dedi Akın sertçe. "Sana da peynirli yaptırayım o zaman. İçecek olarak da kola alayım. Biraz enerji iyi gelir…"

Güney çaresizce sesini çıkarmadı. Bir süre, herkes gibi o da camın ardından Tahir'i seyretti. Tamer de Akın ile birlikte gitmişti. Ama Doğan elleri ceplerinde, kıpırdamadan duruyordu. Konuşmaları dinliyordu sadece. Çok gerekirse de bir iki kelime ediyordu.

Güney, Doğan'a bakmaya çekiniyordu. Doğan zaten kendisiyle fazla ilgilenmiyordu ama yine de göz göze gelmek istemiyordu. O yeşil gözlerin kendisine suçlarcasına bakmasına dayanamazdı. Sabah Tahir vurulduğunda onun kendisini omuzlarından tutup nasıl kenara çektiğini ve öfkesini gayet iyi hatırlıyordu. Adama hak veriyordu. Hâlâ nasıl olup da Tahir'in vurulduğunu anlamadığına hayret ediyordu. Adamın bir an için gerildiğini hissetmişti ama bunun tabancayı ateşlerken oluşan bir olay olduğunu düşünmüştü. Ve Tahir hiçbir şey olmamış gibi ayaktayken, onun vurulduğunu nasıl akıl edebilirdi ki? Yine de yeterli değildi… Yine de Doğan'ın ve Tamer'in öfkesi haklıydı. En azından Akın kendisine kötü davranmıyordu. En azından o güzel lacivert gözlerdeki bakış kötü değildi. Belki de bilmiyordu? Ama buna ihtimal vermiyordu. Hatta Gamze'nin bile artık çok şey bildiğinden emindi.

Erkeklerin getirdiği yiyecekler, mecburi bir şekilde yendi. Kimsenin doğru düzgün iştahı yoktu. Güney birkaç ısırıktan sonra tostuyla inatlaşmayı bırakmıştı. Ancak yanan içi için serin kola iyi gelmişti doğrusu. Tamamını içti. Bu şekerli sıvı biraz rahatlamasına sebep olurken, ince vücudunun enerji ihtiyacını da karşılamıştı.

Öğlen konuştukları doktor gerçekten de gidip geliyor, sık sık Tahir'i kontrol ediyordu. Herkesin orada beklediğini görünce önce şaşırmış, sonra bir tepki verecek gibi olmuş, sonra boşuna beklediklerini söylemekten vaz geçip gülmüştü. Her an Tahir'in durumunun daha iyiye gittiğini söylemişti. Aslında bu kadar da hızlı bir ritim düzelmesi beklemiyorlardı. Her an Tahir'in kendisine gelebileceğini söyleyip yanlarından ayrılmıştı.

Basit ve sessiz konuşmalarla geçen bir saatin ardından, sabırsızlık neredeyse had safhaya çıkmıştı. Kimse beklemekten sıkılmıyordu. Herkesin gözleri sık sık camdan içeriye, Tahir'in kıpırtısız vücuduna kayıyordu. Sabırsızlıkları onun artık hayata dönmesini istedikleri içindi. Sanki bir mucize olmasını bekler gibilerdi. Her saniye bir çift göz mutlaka Tahir'in üzerinde oluyordu.

İlk fark eden Güney oldu… Güzel mavi gözlerini süsleyen kaşları hafifçe yukarıya kalktı. Yanlış görüp görmediğinden emin olamadan, nefes bile almadan Tahir'e bakıyordu. Yerinde biraz gerildi.

"Durun! Bakın!" dedi yavaşça.

Herkes yaptığı işi bıraktı. Konuşmalara ara verildi. Meraklı gözler camın ardına çevrildi yine… Yatakta boylu boyunca yatan Tahir'in bir eli kıpırdıyordu! Çarşafın altında kalan ayaklarında da sanki kıpırdanma belirtileri vardı. Bu inanılmazdı. Ama… Ama en inanılmazı… Adamın gözleriydi! Tahir'in gözleri açıktı… Bir şey anlamaya çalışırcasına tavana bakıyordu…

Herkes birden yerinden fırlayınca, Tahir bir hareketlenme olduğunu hissetti her nasılsa… Başını zorlukla çevirdi.

Cam kapıyı açan Tamer, fazla da rahatsızlık verici olmadan yavaşça yatağa yanaştı. Ardından Doğan girdi odaya… Tahir ikisinin de sırıtan yüzüne bakıyordu öylesine… Sonra arkadan yavaş yavaş diğerleri girdi. Önce Gamze… Bir kenara çekildi. Ardından Akın… Sevdiği kadının yanına geçerken gözleri ışıl ışıl arkadaşının yüzüne bakıyordu. Ve sonra Asuman Hanım ve Güney… İkisi de yatağın ayak ucuna doğru gittiler. Asuman Hanım da kendisinden beklenmeyecek bir şekilde gülümserken, Güney oldukça çekinik ama mutlu bir şekilde bakıyordu adama… Ve Bülent Bey… Yeniden tavla oynayacak bir adam bulmuş kadar sevinmişti… Sert bakışları yumuşamıştı… Ve Semih… Az tanıdığı adamın iyileşmesi onu da çok mutlu etmiş gözüküyordu. Gaye ise çok tatlı bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Tahir'in bir kaşı hafifçe kalktı…

"Parti mi… var?" dedi biraz yorgun bir sesle.

"Evet! Aptal bir adam için parti veriyoruz!" dedi Tamer şakadan soğuk bir sesle. Ama hem onun hem Doğan'ın gözleri çakmak çakmaktı. Nasıl bir model olduklarını bilmeseler, bu iki sert erkeğin sevinçten ağlamak üzere olduğunu düşünebilirdi insan. Elbette ki bu mümkün değildi. Hayatları acı ile yoğrulmuş olan insanların ağlayacağını düşünmek saçma olurdu. Sert erkekler ağlamazdı… Muhteşem erkekler

ağlamazdı… Ya da… belki ağlamazdı!..

Doğan uzanıp arkadaşının zayıf elini tuttu.

"Aramıza hoş geldin dostum! Partimize neredeyse geç kalıyordun!" dedi sıcak bir sesle.

"Daha neler!" dedi Tahir yavaşça. Onun da dudakları hafifçe kıvrıldı. "Daha kız isteyeceğiz biz… Kaçırdım mı yoksa?" Yorgun siyah gözleri Gamze ile Akın'a kaydı.

"Hayır… Kaçırmadın…" diye mırıldandı Akın. "Kaçırmana zaten izin vermezdim…"

"Güzel…" Tahir'in gözleri herkesin üzerinde tek tek gezindi. Bakışlarındaki ilgiyi, sevgiyi, sevinci algıladı. Sonra ayakucunda duran Güney'i gördü. Onun beyazlamış yüzünü süzdü bir an… Siyah gözleri ne düşündüğünü hiç belli etmiyordu. Güney de ne yapacağını, ne diyeceğini bilemeden duruyordu orada… Sevincini bile tam gösteremediğinin farkındaydı. "Güney Hanım!.." dedi birden Tahir.

Herkes nefesini tutmuştu. Bakışlar Güney'in iyice beyazlayan yüzüne döndü. Genç kız bayılmamak için kendisini zor tutuyordu. Tahir kendisine '*Güney Hanım!*' demeyeli o kadar çok olmuştu ki! Kendisine her zaman '*Güney!*' derdi. Her zaman '*Güney!*' Kalabalık yerlerde, iş görüşmelerinde bile…

Gözlerine kadar gelen yaşları zorla engelledi.

Olsun! Ne olurdu ki! Kendisine gelmişti ya? İyileşmişti ya? Kendi istediği de bu değil miydi? Kendisini şimdi kovsa bile buna aldırmayacaktı. Zaten öyle bir söz vermemiş miydi?

"Evet, Tahir Bey?" dedi o da ona. Sesi biraz titriyordu.

"İnşallah…" diye başladı adam. "…Çiçek ve çikolatayı unutmadın?.. Biz erkek tarafıyız! Akın bunlarla uğraşamayacak kadar… meşgul olacaktır!"

Sesler tamamen kesilmişti. Sanki elektronik cihazların sesi de kesilmişti. Güney zorlukla gülümsedi… Gamze de ona katıldı. Genç kadın bunun ne demek olduğunu biliyordu. Güney'in de bildiğine emindi. Tahir onu hayatından çıkarabilirdi… Herkesin içinde küçük düşürebilirdi… Yaptıkları için kızgınlığını ifade edebilirdi. Oysa hiç birini yapmamıştı. Adeta ona minik bir zeytin dalı uzatmıştı. Çok küçük, çok zayıftı ama tutabileceği bir şeydi en azından…

"Hemen halledeceğim… Tahir Bey!" dedi Güney de. Genç adamın kendisine artık eskisi kadar yakın olmayacağını anlamıştı. Ama

hayatından da kovmamıştı işte! Şimdilik…

O sırada durumdan haberdar olan doktor ve bir hemşire geldi. Herkes dışarıya çıktı. Camın ardından merakla ne yaptıklarına bakıyorlardı. Doktor memnun gözüküyordu. Yüzünde bir sırıtma vardı. Verdiği sözü tutmanın, iyi bir adamı kurtarmanın verdiği huzur ile doluydu. Odadan çıkarken de herkese gülümsedi.

"Gözünüz aydın… Hastamız gayet iyi… Hatta ne zaman çıkabileceğini soruyor! Böyle bir şey görmedim!" dedi alayla.

"Sorar!" diye homurdandı Doğan. "Hasta olmayı ve yatmayı hiç sevmez!"

Bunu Güney de biliyordu aslında. Tahir ayakta durmayı seven güçlü adamlardandı. Kimseye karşı kendisini zayıf göstermek istemezdi. Aklı onun hâlâ kendisine karşı olan mesafeli tavrındaysa da onun kurtulmasının sevinci ile buna aldırmamaya çalışıyordu.

"İçeriye kalabalık girmeyin! Sadece veda etmek için…" diye uyardı doktor. "Zaten geç oldu. Evinize gidin… O da siz de biraz dinlenin. Yanında sadece bir kişi kalsa yeterli…"

Vakit gerçekten de ilerlemişti. İçeriye önce Tamer, Doğan ve Akın girdi. Üç erkek bu yalnızlığı paylaşmaya ihtiyaç duyuyor gibilerdi. Arkadaşlarının karşısında uzun kuleler gibi dikeldiler.

Bir süre sessizce bakıştılar.

"Bunu niye yaptın dostum?" diye sordu Doğan yavaşça.

Tahir onun ne demek istediğini anlamıştı. Diğerleri de anlamıştı. Bu soru iki yönlüydü. Hem sabah neden ateş etmediğini soruyordu hem de neden hâlâ Güney'i yanında tuttuğunu… Çünkü az önce ona son söyledikleri ile genç kızın gitmesini istemediğini, işine devam etmesini istediğini açıkça göstermişti.

Tahir'in erkeksi dudakları kıpırdamadan durdu bir an…

Gözleri düşünceliydi. Sonra yavaşça fısıldadı.

"Gözlerini gördünüz mü hiç?" dedi ağır bir sesle. Elbette o cam mavisi gözleri görmüşlerdi. Görülmeyecek gibi değillerdi. "Çok güzeller değil mi?" diye devam etti genç adam yine ağır ağır. Bir süre camın ardından kendilerini izleyen sarışın genç kıza baktı. "Ama acı dolu… Bazen öfkeli… Çaresiz… Çocuksu… Hayatta tek başına…" Hiç birisi konuşmadı. Sadece dinliyorlardı. Tahir hafifçe gülümsedi arkadaşlarına. "Yalnızca gözleri için dostlarım… Yalnızca o güzel gözleri için…" Sonra iç çekti hafifçe. "Ama bu ayrı bir hikâye!"

21. BÖLÜM

Böyle bir şey olamazdı… Ev adeta curcuna olmuştu. Tamer eve gidemeyince ve polislere de ifade vermesi gerekince, İstanbul'a güzeller güzeli Natalia'yı çağırmıştı. Elbette Natalia kocası için cehenneme bile giderdi. Yeter ki yakışıklı kocasına yakın olsun, yeter ki onun kokusunu burnunda duyabilsindi. Eve geldiğinde sarılmalarını görmek de ayrı bir güzeldi. Şu kesindi ki Natalia kocasından asla ayrı kalmak istemiyordu. Onu kesinlikle gözünün önünde istiyordu. Yunanlı kadının sevgisi o kadar belirgindi ki, adeta elle tutulur gibiydi. Ve bu sevgi gözlerine, dudaklarına, bakışlarına adeta güzellik olarak yansıyordu. Hamilelik de zaten onun güzelliğini ayrı bir arttırmıştı.

Natalia gelirken beraberinde bir sürpriz de yapmıştı. Doğan da İzmir'e geri dönememişti elbette. Ama annesini karşısında görünce, iyi bir şok yaşamıştı doğrusu. Önce annesinin mis kokulu yanaklarını öpmüş, sonra da dayanamayarak bir evlat ısısıyla sarılmıştı ona. Doğan'ın annesi de oğluna sarılmıştı. Uzun boylu ve kısa kır saçlıydı. Bu yüzden saçlarının beyazlarına rağmen yaşından daha genç duruyordu. Birkaç kırışık hariç cildi de çok güzeldi. Anlaşılan Doğan'ı çok erken doğurmuştu. Çünkü elli bile gözükmüyordu. Onun da bakışları oğlununkiler gibi yeşil yeşil ve dikkat çekiciydi. Dudaklarındaki hafif gülümseme bile aynıydı. Tabii ki Doğan daha alaycıydı bu konuda…

"Hayatımın tek kadını…" dedi Gamze'ye onu tanıştırırken.

Genç kadın onun elini eski usül öpmek istedi ama güzel kadın buna izin vermedi. Onu kendisine çekmeden önce "Merhaba Gamze! Ben Süheyla." dedi güzel sesiyle. Genç kadının duyduğu en güzel seslerden birisine sahipti. Böylece Doğan'ın o etkileyici ses tonunu kimden aldığı meydana çıkmıştı.

"Hoş geldiniz Süheyla Hanım…" dedi Gamze mutlulukla. Doğan'ın annesinin kendisine ve Akın'a değer verip o kadar yolu gelmesi inanılmazdı. Gerçekten de çok mutlu olmuştu. Ve bu hali, o güzel gözlerinden açıkça belli oluyordu… Böylesine büyük bir aileye sahip olmak ne güzeldi! Ne olmuştu böyle birden? Ne olmuştu da hayatı sanki sihirli bir değnek değmiş gibi değişmişti? Ne olmuştu da bu mutluluğu, bu sevgi çemberini hak etmişti? Demek Allah'ın kendisi için hâlâ güzel

planları vardı?.. Demek o yalnızlık ve mutsuzluk dolu günler geçmişti?

Ah Akın!

Mucizenin adı oydu… Şimdi birçok erkek kardeşi olmuştu. Kendisine göre iki de kız kardeşi… Onların kendisini öyle görüp görmediğini bilmiyordu ama hem Natalia'yı hem de Güney'i garip bir şekilde seviyordu. Ve belki bir gün Doğan'ın da bir karısı olacaktı ve büyük ihtimalle onu da sevecekti. Doğan kendisine özelliksiz bir kadın asla seçmezdi. Tüm kalbiyle bunun için dua etti o an… Onun sevdiği kadını bulması için dua etti.

"Umarım benim de gelmem sorun olmaz?" dedi Süheyla Hanım gülümseyerek. "Natalia seni o kadar övdü ki, dayanamadım."

"Gurur duydum geldiğiniz için…"

"Alt tarafı kız isteyeceğiz!" dedi Doğan tembel bir sesle. "Nasılsa birkaç hafta sonra düğüne gelecektin?"

"O kadar çabuk mu?" derken kavisli kaşlarını kaldırmıştı Süheyla Hanım. Gamze biraz kızardı. Evlenmeye çok meraklı bir kadınmış gibi gözükmek istemezdi ama işin doğrusu çok meraklıydı. Bir an önce Akın'ın kollarında uymak ve onun kollarında uyanmak istiyordu.

"Akın çok beklemek istemiyor…" diyerek suçu kolayca onun üstüne attı.

"O her zaman akıllı bir çocuktu zaten!" dedi Süheyla Hanım da gülümseyerek.

Akın da kıyıda duruyordu. Dudaklarında bir gülümseme ile konuşmaları izliyordu. Belli ki daha önceden Süheyla Hanım'ı tanıyordu. Fakat Doğan'ın şeytanlığı yine üzerindeydi. Arkadaşı Tahir ölüm riskini atlatınca bir anda eski alaycı, neşeli adam olmuştu.

"Akıllı olan benim!" dedi Akın ile alay edercesine. "Strateji şu! Güzel ve akıllı kadınlardan uzak dur, kafan rahat etsin! Tüm erkekler için tavsiye ederim. Akın'ı da kaybettiğimize göre, en akıllıları gerçekten de benim!" Kimse aptal adamlar sınıfına Tahir'i de neden soktuğunu sormamıştı. Belki de Güney hariç kimse bunu umursamamıştı.

"Bunu ayakta tartışmayalım!" dedi Gamze. Zaten girişte hep birlikte durmuşlardı. "Yorulmuşsunuzdur…"

"Yok canım… Uçak büyük kolaylık… Ama bir çay varsa içerim doğrusu! Acayip soğuk. İzmir'de güneş vardı."

Gamze yerde kendisini izleyen küçük adam Turan'ı kucağına aldı. Yanaklarını öperek diğerlerin yeniden düzenlenmiş alt kattaki

oturma salonuna doğru yönlendirdi. O sırada anne ve babası da gelmişti yanlarına. Gamze annesine Süheyla Hanım'ı tanıştırdı. İki kadın bir an bakıştılar ve hemen anlaşacakları belli olmuş gibi gülümseyerek nazikçe sarıldılar birbirlerine. Karakteri düzgün insanlardan yayılan elektrik zaten hemen belli oluyordu. Natalia'ya ise bayılmıştı Gamze'nin annesi. Bunu mutfakta çayları doldururken de açıkça söylemişti zaten.

"Bu günlerde gözlerimiz bayram ediyor!" demişti açıkça. Hemen yanında hâlâ mahsun bir şekilde duran Güney vardı. Natalia da tüm vahşi güzelliği ile önündeydi. "Gördüğüm en güzel sarışın ve gördüğüm en güzel esmer! Hayal gibi…" Hem Natalia hem de Güney biraz utançla gülümsemişti. "Ve Doğan'ın annesi… Ne kadar güzel kadın değil mi?"

"Öyledir!" dedi Natalia içtenlikle. "Ayrıca çok tatlıdır. Buraya ilk geldiğimde bana çok destek olmuştur. Tek derdi haylaz Doğan'ı evlendirememek. Doğan'da zaten şeytan tüyü var. Kadınlar fırıl fırıl çevresinde. Niye evlensin ki?"

"E Tamer niye seninle evlendiyse ondan tabii!" dedi Asuman Hanım. "Yok mu Doğan'ın bir sevdiği?"

"Neredeee?" diye komik bir şekilde uzattı Natalia. Neredeyse bir Türk gibi konuşuyor ve tepki veriyordu artık. "Tahir de Doğan da müzmin bekârlar. Tahir'in çapkınlığı da Doğan'dan geri kalmaz bildiğim kadarıyla. Tabii bunu en iyi Güney bilir…"

Güney biraz huzursuzca kıpırdadı. "Evet…" diye mırıldandı. "Kadınlar çevresinde eksik değildir."

"Sahi, Tahir ne zaman geliyor?" diye sordu Asuman Hanım genç kızın sıkıntısını fark etmemiş gözükerek.

"Tamer bizi buraya getirdikten sonra onu hastaneden çıkartmaya gitti. Bir saate kadar gelirler sanırım." dedi Natalia. "Ben de Tahir için çok üzüldüm! Dün tüm gün sizin gibi meraktaydım. Onu çok severim. Suratsızdır ama harika bir adamdır!"

"O kadar da suratsız değildir!" diye mırıldandı Güney. "Sert gözükmesine rağmen ince bir espri anlayışı vardır. Güleceği insanları iyi seçer!"

"Bu doğru!" dedi Natalia da. "En iyi sen tanırsın tabii." Natalia'nın aslında Güney ile Tahir arasında geçenlerden pek de haberi yoktu. Tamer bu konuda bir şey anlatmamış, Karısının Güney'e olan sevgisini baltalamamayı tercih etmişti. Zaten Tahir'in de onlardan böyle bir istekte bulunduğunu hiç birisi bilemezdi.

Tahir kendisine geldikten sonra, hepsinin gitmesi konusunda

ısrarcı olmuştu. Gece tek başına kalmak istiyordu. Erkekler bunun sebebini biliyorlardı elbette. Yalnız kalmak ve olanlar hakkında düşünmek istiyordu büyük ihtimalle. Diğer yandan da bakıma muhtaç olmak, onun sevmediği bir şeydi. Eskiden olsa, yanında kalmasına izin vereceği tek kişi olan Güney'i bile yollamıştı. Genç kızın itiraz edecek gibi olmasına bile aldırmamıştı. Kesin bir şekilde istemişti herkesin gitmesini. Güney de mecburen uymuştu bu isteğe.

"Misafirler ne zaman gelecek peki?" diye sordu annesi.

"Akın'ın kuzeni mi?" Ne garipti? Adını sormak hiç aklına gelmemişti. "Akşam yemeğinden önce sanırım. Yani onlar da bir saate kadar gelirler."

"Hepimiz sığacak mıyız?" diye sordu Natalia. Kucağında neredeyse uyumak üzere olan Turan'ı sallıyordu bir yandan da. "Tamer bir otele…"

"Kesinlikle olmaz!" dedi Gamze hemen. "Meraklanmayın, hepimiz sığarız. Sen zaten kocanla yatarsın. Gaye birkaç gece benle yatacak. O da benimle yatmanın heyecanını yaşıyor!" Gülümsedi. "Çocukken de benimle yatmayı çok severdi. Ona garip hikâyeler anlatırdım. Hem sanırım sorguya da çekileceğim… Akın ile ilgili her şeyi bilmek istiyor!"

"O halde biz de gelelim?" diyerek kıkırdadı Natalia. Hatta Asuman Hanım bile başıyla onaylamıştı bunu. Gamze daha nasıl tanıştıklarını ve nasıl birkaç gün geçirdiklerini hiç anlatmamıştı. "Eğlenceli olacak gibi!" diye ekledi gülümseyerek Natalia. Kıvır kıvır uzun saçları ve dayanılmaz güzellikteki kocaman siyah gözleri ile yine de bir çocuk sevimliliğine sahipti.

"Bekleriz…" dedi Gamze de. Sonra yeniden hesap yapmaya başladı. "Bu durumda Gaye'nin odasına Süheyla Hanım geçer. Yani odaların matematiği değişmiyor. Üst katta tek boş oda kalıyor. Ona da misafirlerden karı koca olanı geçer. Sanırım anneleri gelemiyormuş. Biraz rahatsızmış. Gelse bile daha çalışma odasında yatılabilecek halde iki büyük kanepe var. Doğan ya da Akın'ı oraya kaydırırdık."

"İyi ki büyük evin var!" dedi Natalia. "Bizim İzmir'deki evler de büyüktür. Doğan ile komşuyuz. Evlerimiz ikizdir. Ne yazık ki bir sürü odamız bomboş duruyor. Keşke bizim ev de böyle kalabalık olsa!"

"Davet edersen geliriz!" dedi Gamze göz kırparak. "İzmir'i seviyorum. Kemeraltı'na bayılıyorum. Konak'da her yer güzel."

"Evet, doğrusu ben de İzmir'i çok seviyorum!" dedi Natalia.

"Kendi ülkemi hiç aratmıyor bana. En kısa zamanda gelmeniz için bir organizasyon yapacağım hemen. Evde daha adım atmadığım odalar var. Eminim içinde hayaletler geziyordur!"

O sevimli Türkçesiyle söylediği '*Hayaletler*' kelimesi o kadar hoştu ki, hepsi kıkırdadılar. Hüzünlü Güney bile elinde olmadan gülmüştü. Muhabbeti fazla da uzatmak istemiyorlardı. Süheyla Hanım'ı yalnız hissettirmek doğru olmayacaktı.

"Doğuma kesin geliriz!" dedi Gamze. "Hadi geçelim… Çaylar soğumasın! Süheyla Hanım donmuş zaten. Sen de Turan'ı odanıza götür. Uyudu yavrucak!" Bir melek gibi uyuyan oğlan çocuğuna bakan gözleri gizli bir imrenme doluydu. İnşallah o da bir bebek istiyordu… Bu sefer kaza olarak değil, cidden istiyordu. Turan babasına çok benziyordu. Minicik pazuları vardı. Tamer gibi simsiyah saçları… Kendi oğlu olursa, onun da sevdiği adama benzeyeceğini biliyordu. Ve o hayalindeki mavi gözlü bebek, belki bir gün gerçek olacaktı. Çok yakında olması en büyük dileğiydi.

Çaylar içilirken Akın rahat bir hareketle saatine baktı. Vaktin çok güzel ilerlemiş olduğunu görünce şaşırmıştı. Çayından son yudumu alırken "Ben çıkayım artık!" dedi. "Şimdi gelirler. Şirket helikopteri ile geliyorlar. Arabanı alabilir miyim Gamze?"

Genç kadın ona arabasının anahtarını kapıda verirken çaktırmadan uzandı ve genç adamın dudağına küçücük bir öpücük kondurdu. Bu adamın tadına, kokusuna, erkeksiliğine bayılıyordu. Belli ki Akın da bayılıyordu. Fırsatı hiç kaçırmadı. İri elleri genç kadının incecik belini yakaladı. Kimsenin kendileriyle ilgilenmediğini de gözünün ucuyla görünce hemen ikinci bir öpücüğü kendisi kondurdu dudaklarına… Daha ateşli, daha vericiydi…

"Bir an önce evlensek iyi olacak…" diye mırıldandı kalın sesiyle. "Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin! Bu yaştan sonra böyle romantik olacağımı hiç tahmin etmezdim! Ama aklım fikrim hep seninle meşgul!"

Gamze gülmemek için kendisini zor tuttu. "Sanırım uzun bir süre bu küçük öpüşmelerle idare edeceğiz. Ben de seni özlüyorum ama görüyorsun, oldukça kalabalığız! Bu gece Gaye benimle yatıyor. Bir yaramazlık yapma sakın!"

"Anladım…" derken iç çekti adam. "Zaten gelmezdim. Evlendiğimiz geceye kadar beklemeye kararlıyım." Bir an durup düşündü. Sonra eğilip genç kadını yine öptü. "Tabii kandırılmaya her zaman hazırım!" diye mırıldandı sevimli bir gülümsemeyle.

"Bakarız!" dedi Gamze de. İçi birden tuhaf olmuştu ve o da bir anda onunla sevişmek için çılgınca bir arzuyla dolmuştu. Bir erkeğin kendisine bunları hissettirebileceğini hiçbir zaman düşünmemişti. Ah bu Akın! Ne çılgın, ne çekici bir şeytandı!

Akın gittikten sonra ise kendisini yalnız hissetmesi garipti. Evdeki kalabalığa rağmen onun varlığını özlüyordu. Daha on gün önce tanıdığı bir erkeği deli gibi özlüyordu. Aşk bu olsa gerekti… Ama bazı aşkların çabuk bittiğini biliyordu. Ona olan hisleri aşktan da öteydi. Ömrü boyunca bu uzun adamı seveceğini çok iyi biliyordu. İnşallah o da kendisini sevmeye devam ederdi. İnşallah Natalia kadar mutlu bir kadın olmaya devam ederdi.

Misafir salonunda çok büyük bir masa vardı. Masanın üzerini inanılmaz yemeklerle ve soğuk mezelerle donattılar. Bir kısmı elbette lokantalardan takviye idi. O kadar yoğun bir gün geçirmişlerdi ki, yapabildikleri yemekler sınırlıydı. Geri kalanı da özel olarak getirtmişlerdi. Her şey ile Akın bizzat ilgilenmişti. Doğan da ona yardımcı olmuştu. Görünüşte misafirleri karşılamaya hazırlardı. Sadece kadınların hazırlanması kalmıştı. Gamze ile birlikte Güney ve Natalia da onun odasına geldi. Birlikte gece için giyeceği kıyafeti seçtiler. Bir kız isteme için sade ama şık bir şey olmalıydı. Sonunda incecik vücudunu saran, göğüslerini gizlerken uzun bacaklarını iyice ortaya çıkaran kırmızı renkli bir elbisede karar kıldılar. Eteği oldukça uzundu ama her adım atışında bacaklarını sardığı için çok hoş gözüküyordu. Ayağına da kırmızı bir ayakkabı geçirdi. Süper ince ten rengi çoraplarıyla nefis olmuştu. Gecenin önemine sırıtmayacak ama abartılı da olmayacak kırmızı yakut kolyesi, gerdanını şahane bir biçimde süslemişti.

"Harikasın!" demişti Güney iç çekerek. "Ne kadar güzelsin!"

"Akın da beni beğenir mi sizce?" diye sordu genç kadın. Asıl onun beğenmesi önemliydi.

"Bence içi kum dolu bir çuval gibi senin önünde dizlerinin üstüne düşecek!" dedi Natalia gülümseyerek. "Sonra da hemen evlenmek için yalvaracak! Keşke benim de göğüslerim sizinkiler gibi dolgun olsaydı!"

"Şikâyet eden mi var?" dedi Gamze hafif bir alayla.

"Yok ama…" Bakışları ile kırmızı kumaşın altında gizli olmasına rağmen güzellikleri açıkça belli olan dolgun göğüsleri işaret etti. "…bunları da görünce de imrenmiyor değil insan…"

"Bence harika vücudun var… Bazen bunları erkeklerin

gözlerinden saklamanın ne zor olduğunu düşün? Önce yüzüne değil göğüslerine bakarlar!" diye mırıldandı Güney.

"Katılıyorum!" dedi Gamze de.

"Gerçekten mi?" dedi Natalia da. Sonra rahatlamış bir halde iç çekti. "İyi o halde! Tamer zaten çok kıskanç… Göğüslerime dolgunluğu yüzünden bakan birisini görse hiç düşünmez atlar üstüne!"

"Tahir de onun yanındayken güzel giyinmemi ister ama erkeklerin bakmasından pek hoşlanmaz. Bir gün bir seminerde saçlarımı çözdürüp göğüslerimi örttürdü. Deniz kıyısındaydık ve çok da açık bir kıyafet değildi aslında…" Sonra bunları nasıl itiraf ettiğini şaşırmış gibi durakladı. Hafifçe kızardı.

"Seni kıskanıyor mu?" diye sordu Gamze.

"Şey!.." derken kıvırmaya çalıştı Güney. "Sanırım patron veya bir erkek olarak rahatsız oluyor!"

"Bırak hadi! Seni hiç öpmediğini söyleme?" Güney iyice kızarınca gerçek meydana çıkmıştı. "Utanma, bu çok doğal. Ondan hoşlanıyorsun, o da senden hoşlanıyor!"

Zil sesini duyunca, konuşmaları bölündü. Hepsi birden sanki kimin geldiğini görecekmiş gibi oda kapısına baktılar. Gamze heyecanla "Geldiler!" dedi.

"Belki Tahir ile Tamer gelmiştir!" diye mırıldandı Natalia kapıdan gözlerini ayırırken. "Ben gidip bakayım. Sen de makyajını tamamla. Geliyor musun Güney?"

"Evet…" diye onayladı genç kız. Gitmeden önce bir an durakladı. Dün sabah olanlardan dolayı kendisini asla küçümsemediği için Gamze'ye teşekkür edercesine bakıyordu. Sonra uzanıp Gamze'nin elini tuttu. "Çok güzelsin… Çok iyisin… Harika birisin. İnşallah çok mutlu olacaksın! Senin adına seviniyorum!" dedi yavaşça.

Sonra da bir şey daha demeden döndü ve Natalia ile birlikte odadan çıktı.

Gamze onun da mutluluğu bir gün bulacağını biliyordu. O güzel gözlerindeki hüzün, yalnızlık, bir gün mutlaka yok olacaktı. Hiçbir erkek o güzel gözlerin cazibesine uzun süre kayıtsız kalamazdı.

Saçlarını omuzlarına bırakmayı tercih ederek uzun uzun fırçaladı. Gelenler her kimse, onlara ayıp olur mu acaba diye düşünmeden de edemiyordu. Ama annesine talimat vermişti. Eğer kendisi hazırlanırken Akın'ın akrabaları gelirse, onları doğrudan Gaye'nin kaldığı

odaya çıkaracaktı. O odanın da kendi banyosu tuvaleti vardı zaten. Misafirlerin rahat edeceğini umuyordu. Acaba adam kaç yaşındaydı? Akın'a benziyor muydu? Tahmin etmek çok güçtü. Akın da hiçbir ipucu vermemişti ki!

Makyajı biterken annesi kapıyı çaldı. İçeriye girdikten sonra kızını süzdü bir an. Bir kere daha bu kadar güzel bir kızı olduğu için gurur duydu. Gözleri sevgiyle titreşti önce. Gurur gözyaşları gözlerini zorlarken boğazı düğümlendi. "Ne kadar güzel olmuşsun!" dedi içtenlikle.

Gamze neşeyle gülümsedi. "Sağ ol anne!" Kollarını kaldırıp bir manken edasıyla döndü kendi çevresinde. Beline kadar gelen düz kahverengi saçları da savrulurken tavan lambasının ışığında pırıl pırıl yanmıştı.

"Ona söyleme ama baban seni çok kıskanıyor!" dedi kadın yavaşça.

"Kıskanıyor mu? Neden?" diye sordu Gamze hayretle.

"Bunca yıldan sonra seni tam buldu… yeniden kaybedecek olmak sanırım korkutuyor!"

"Ah anne!" Gamze gidip annesine sarıldı sevgiyle. "Beni kaybetmiyor ki? Harika bir erkek evlat kazanıyor…"

"Biliyorum… O da biliyor… Yine de… bilirsin, sana çok düşkündü. Sen gittikten sonra… seni düşünmediği bir saati bile olduğunu sanmam. Şimdi de daha kokuna bile doyamadan başka bir erkeğe verecek. Ben bir kadın olarak bunu anlayabiliyorum ama o bir baba olarak çok gücüne gidiyor sanırım!"

Gamze gülümsedi. "Canım babam! Onun gönlünü alırım ben. Sık sık geliriz. Hem onun düşüneceği bir şey daha çıktı. Gaye de yuvadan uçtu!"

"Doğru! Bir de o derdi var. Neyse, misafirlerin geldi. Onu haber vereyim dedim. Odalarına çıkardım. Birazdan aşağıya inerler."

"Harika! Nasıl birisi? Yaşlılar mı?"

Annesi hafifçe bıyık altından gülümsedi. "Kendin görürsün… Ama yaşlı değiller. Çok hoş bir çift…" Kızını yeniden süzdü. "Gidip ben de güzel bir şeyler giyeyim bari… Bu kadar güzel kadının arasında sırıtmayayım!"

Annesi gidince, kendi kendisine gülümseyen Gamze, son kez hazırlığını kontrol etti. Fena değildi. Ailesinden istenebilecek bir kadın gibi duruyordu. Sonra odasından çıkmak üzere kapıya yöneldi. Bu gün

unutulmaz günlerden birisi daha olacaktı. İleride çocuklarına babalarının antikalığını anlatmak çok eğlenceli olacaktı.

Aşağıya inen merdivenlerin başına geldiğinde kapı zili çalmıştı. Bu gelenler Tamer ve Tahir olmalıydı. Hızlı adımlarla merdivenlerden aşağıya indi. Kendisi için hayatını tehlikeye atan ve neredeyse ölümden dönen adamı karşılamak istiyordu. O aşağıya ininceye kadar otomatik dış kapı açılmıştı bile. Kendisi de ön kapının yanına gidip yanaşan arabaya baktı. Güney hemen yanında, babası da en önde gelenleri izliyordu.. Babası bu erkeklere gerçekten de bayağı sevgi duymaya başlamıştı. Onun daha evvel birilerine bu kadar ilgi gösterdiğini pek hatırlamazdı.

Duran arabanın sağ ön kapısı açıldı. İçinden inen uzun adamın üzerindeydi bütün gözler. Ayağını yere atan Tahir, hiçbir şey olmamış gibi onlara baktı. Kalın kaşları hafif merakla çatılmıştı. Bu kadar kişinin kendisini kapıda karşılamış olması ve üstelik de gözlerinin ışıl ışıl olması onu şaşırtmıştı. Böylesine büyük bir sevgi ve ilgiyle karşılanacağını beklemiyordu. Gözleri Güney'e kaydı. Genç kız da kendisine bakıyordu. Güzel mavi gözlerinde belirsiz bir ifade vardı. Tahir onun ne düşündüğünü anlayamadı.

Gözlerini ondan ayırdı. Dudaklarına bir gülümseme yerleşti usulca. Kapıyı kapatıp bir adım öne çıktı. “Güzel karşılama!” dedi kalın sesiyle. Giymiş olduğu gül kurusu gömleğiyle ve Doğan'ın ona yeni almış olduğu siyah deri kabanıyla çok yakışıklı duruyordu. Pansumanın şişkinliği bile belli olmuyordu. Hatta hiçbir şey yokmuş gibi öyle rahat yürümüştü ki, şüphelenmemek elde değildi. Ya gerçekten bir gün önce vurulmamıştı ya da inanılmaz bir bünyeye sahipti.

Genç adamı fazla yıpratmadan, herkes ona hoş geldin dedi. Özellikle sert el sıkışları ve sarılmalar onun canını yakabileceği için sadece mesafeli bir yakınlık kurulabilmişti. Sonra hep birlikte büyük salona geçtiler. Tahir büyük masadaki yemekleri görmüş ve sanki acıkmış gibi gözleri parlamıştı. Onu rahat bir koltuğa oturttular ve misafirlerin aşağıya inmesini beklerken de nasıl olduğunu sordular.

“İyiyim… Ani hareket yapınca canım acıyor sadece!” dedi genç adam. Ama canı acıyorsa bile belli edecek bir tip değildi. Birkaç dakikalık muhabbetten sonra Gamze onu arkadaşları ile bırakıp mutfağa geçti. Son defa kontrollerini yapmak istiyordu. Yeni uyanan Turan da ayağının altında gezinip bu kırmızılı güzel kadının ilgisini çekmeye çalışıyordu. Genç kadın gülerek onu kucağına aldı ve sık siyah saçlarını dudaklarına götürdü. Natalia da gelmişti yanına.

“Oğlum sana âşık olmaya başladı!” dedi şakayla.

"Şansını kaybetti. Ben erkeğimi buldum," diyerek çocuğun yanağını bir daha öptü Gamze. "Ama arada sırada çaktırmadan böyle kaçamaklar yapabiliriz!" Turan kendisine gülücük atıp duruyordu.

Natalia başını çevirdi. Merdivenlerde bir hareket hissetmişti.

"Misafirler iniyorlar!" diye fısıldadı Gamze'ye. "Görünce bayılacaksın. Çok tatlılar!"

Genç kadın hemen merdivenlere doğru yöneldi. Onları aşağıda bir başlarına bırakmak doğru değildi. Oraya vardığında misafirleri en alt merdivene inmişlerdi zaten. Her ikisine de biraz merakla baktı. Gözleri açıldı hafifçe…

Çok yakışıklı bir adam hafif gülümseyen gözlerle kendisine bakıyordu. Yanında ise uzun boylu ve çok güzel bir kadın vardı. Kadın kucağında minik de bir bebek tutuyordu.

Gamze bir anda bayılmıştı onlara… Hele kadın öylesine sıcak gülümsüyordu ki, bayılmamak mümkün değildi. Kendisininkiler gibi uzun kahverengi saçları vardı. Ama daha açık renkti. Bembeyaz bir cilt, yaşının gençliğini ve sağlığını perçinliyordu adeta… Yeşil gözleri çoğu yeşil gözlü kadınlardaki gibi soğuk değildi. Adeta insanın içini ısıtacak kadar sıcak bakıyordu. Ve adam… Kimse demese bile anlardı… Bu adam ile Akın'ın akraba olduklarını hemen çözerdi. Aynı boy pos, aynı atletik yapı, aynı derecede gizemli bakan mavi gözler… Yandan ayrılmış siyah ve dalgalı saçları Akın'ınkiler kadar uzun değildi. Ancak o kadar benziyorlardı ki… Sadece bu adamın gözleri Akın'ınkiler kadar yumuşak değildi. Doğan'a benzeyen tarzda bakan, biraz sert, biraz inceleyen ama kesinlikle cazip bir adamdı…

"Hoş geldiniz!" dedi heyecanla ve gülümseyerek. Kendisini bir anda onların karşısında küçük ve aciz hissetmişti. Halbuki ikisi de çok gençti. Adam aşağı yukarı otuzlarında, kadın da çok çok yirmili yaşların ortalarında gibi duruyordu.

Uzun adam en alt merdivene inince bir an durup Gamze'yi süzmüştü. Sonra gülümsedi. "Nihayet babasından isteyeceğim küçük hanımla tanıştık galiba?" dedi keyifli bir sesle. Sesi de kendisine yakışan bir kalınlıktaydı. Üstelik kendisinden son derece emin ve güvenli bir tonla konuşuyordu. Çok rahattı.

"Evet… Ben Gamze…" diyen genç kadın elini uzatmıştı.

Adam da iri elini uzattı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Gamze…" dedi yavaşça. "Ben Yavuz… Bu da eşim Merve…"

Ne kadar da güzel bir çiftti! Genç adam üzerine geçirdiği takım

elbise ile bile çok atletik duruyordu. Boş vakitlerinde spor yaptığı çok belliydi. Ve kadın… Yeni doğum yapmış olmalıydı. Kucağındaki küçük çocuğa rağmen bile çok biçimli bir vücuda sahipti. Siyah bir etek ile mor renkli harika bir bluz giymişti. Hem ağırbaşlı hem de genç işiydi.

Bu alımlı genç kadına da elini uzatan Gamze, "Hoş geldin Merve!" dedi nazikçe. "Nasılsın?"

"Teşekkür ederim Gamze," dedi Merve de hiç yabancılamadan… "İyiyim, sen nasılsın?"

"Heyecanlı…" dedi genç kadın içten bir gülümseyişle. "Her ne kadar bu gecenin sonunu bilsem de çok heyecanlıyım!"

Merve de başını salladı. "Heyecanlı olman çok normal… Tebrik ederiz. İnşallah düğününü de göreceğiz."

"İnşallah!" dedi genç kadın. Sonra gözleri onun kucağında kolları ve bacakları kıpır kıpır olan bebeğe kaydı. "Ya bu yakışıklı kim? Erkek galiba? Kaç aylık?"

Çocuğun çakmak çakmak bakan çok renkli gözleri vardı. Daha birkaç aylık gibi gözüküyordu. Küçücük bir burun, sipsivri bir çene ve tombik yanaklardan ibaret bir şeydi. Minicik bedenine giydiği kıyafetlerle çok şekerdi. Ve henüz çok küçük olmasına rağmen oldukça hareketliydi.

"Evet, erkek... Sana oğlumuz Tolga'yı tanıtayım Gamze ablası… Daha üç aylık…" Sesi sanki çocuk onu anlayacakmış gibi yumuşak ve çocuksu bir tona bürünmüştü.

"Çok yakışıklısın sen Tolga!" dedi Gamze de onun küçücük elini iki parmağıyla tutarak. O kadar küçücüktü ki çocuk! Bu küçücük beyefendinin bir gün uzayıp babası gibi boylu poslu olacağına inanmak çok zordu. "Adın da çok güzelmiş Tolga Bey! Bak bu evde sana arkadaş olacak bir bebek daha var. Onun da ismi seninki gibi çok güzel…"

Esmer güzeli Natalia da hemen yanında duruyordu. Merdivenlere yönelmeden önce küçük Turan'ı ona vermişti. Turan zaten merakla, birkaç aylık gibi duran bebeği süzüyordu.

"Demek ünlü Turan bu yakışıklı beyefendi?" diye sordu Merve. "Akın ondan çok bahsetti yolda. Çok güzel bir oğlun var Natalia. Allah bağışlasın. Aynı babası. Ne kadar benziyor!"

Natalia da o vahşi bakışlarıyla gülümsemişti. "Teşekkürler. Benziyorlar gerçekten de…" Sonra gözleri Yavuz'a kaydı. "Benzeme deyince, siz ve Akın da ne kadar çok birbirinize benziyorsunuz?" dedi samimiyetle…

"İnan ki ben de aynı şeyi düşündüm!" dedi Merve de. Sevgiyle kocasına sokulmuştu. Elini koluna atmıştı. "Huyları da aynıysa eğer yaşadın Gamze. Bu model erkeklerden çok iyi koca oluyor doğrusu!"

Her nasılsa Yavuz bu iltifattan utanmış gibiydi. Huzursuzca kıpırdadı ve hiç gülmeyecekmiş gibi duran dudağını kıyısı kıvrıldı. "Akın'ı ben de çok kısa bir süredir tanıyorum ama o ailemize katıldığı için çok mutluyum," dedi Gamze'ye. "Merve de onu ilk kez gördü. Ve senin de artık ailemizde olmandan çok mutlu olacağımız kesin Gamze…"

Genç kadın bu sıcak iltifat karşısında neredeyse kendisinden geçecekti. Aile! Akın ve kendisi… Sonra kendi ailesi ve onun ailesi… Sonra bu güzel arkadaşları… Müthiş bir olaydı! Hayal gibiydi!

Genç kadın salonu işaret etti. Bir şey diyememişti bu iltifata. Sadece memnun bir şekilde dudakları kıvrılmıştı. "Salona geçelim mi? Herkes orada…"

Salona girince, Gamze yeniden şaşırdı. Her taraf çiçek bahçesi gibi olmuştu. Bunlar da ne zaman gelmişti? O kadar çok çiçek vardı ki, bakmaya doyulmayacak bir manzara vaad ediyorlardı. Anlaşılan bu gece hiçbir şey eksik kalmayacaktı. Erkekler her şeyi düşünmüşlerdi.

Gece güzel başlamıştı gerçekten de… Ama Merve'nin ve Yavuz'un herkesle tanışırken yaşadıkları şaşkınlık görülmeye değerdi. Doğan ve Tahir yeni ortaya çıktıkları için, misafir çift bu uzun adamlarla dolu aileyi çok ilginç bulmuştu. Merve genellikle kocasının boyunda ve fiziğinde erkeklerle pek karşılaşmazdı. Akın ile akraba oldukları için onun uzun boyunu ve atletik fiziğini genetik olarak çok garipsememişti. Ancak Doğan ve Tahir de işin içine girince, bir tür gariplik olduğunu hemen hissetmişti. Tamer de uzundu. Bu dört adamın sadece birbirlerine fizik olarak benzedikleri için arkadaş olacaklarını hiç sanmıyordu. Hangisi daha uzun, hangisi daha iri belli bile değildi. Her birisi zarif bir şekilde atletikti.

Şakakları beyazlamış adamın çekiciliği nerdeyse bas bas bağırıyordu. Yeşil gözlü devin ise bakışları yumuşak gibi durmasına rağmen insanın içini ürpertecek kadar keskindi. En sert bakanlardan birisi Tamer gibi durmakla beraber o kadar güzel gözleri vardı ki bir kadın olarak bu sertliği algılayamıyordu. Bu erkekler kesinlikle normal iş adamları olamazdı. Akın öyle demişti ama kadınsı önsezisi bunun imkânsız olduğunu söylüyordu. Akın eski bir asker olduğuna göre bu adamlar da mı askerdi acaba? Hiç iş adamına benzemiyorlardı.

Daha da ilginci, hepsinin çok yakışıklı olması ve kadınların da çok güzel olmasıydı. Bir tek Doğan denen derin bakışlı alaycı adamın bir

kız arkadaşı yok gibiydi. Evli olmadığı parmaklarındaki yüzük olmamasından belliydi. Bu garipti çünkü çok yakışıklıydı. Sarışın güzelin ise kitaplardan fırlamış gibi duran Tahir ile yakın olduğunu hissediyordu.

Olaylardan kısmen haberleri oldukları için herkese yeniden geçmiş olsun dediler ve özellikle Tahir ile özel olarak ilgilendiler. Ciddi bakışlı Tahir bir an için Yavuz'u tartmış ve sonra da ilk kez gördüğü bu adama güvenebileceğini hissetmiş gibi gülümseyerek elini uzatmıştı. Geçmiş olsun dileklerini nazikçe kabullenmişti.

Gamze de o sırada sevdiği adama bakıyordu hayretle. Akın'ı ilk kez takım elbiseli görüyordu. Ne zaman almıştı bu elbiseyi? Bembeyaz gömleği ve siyah takımının içindeki parlak kırmızı kravatı ile çok göz alıcıydı. Kasları birazcık gizlenmişti ama sanki daha gösterişli olmuştu. Sevgiyle yüreği kabardı. Seviyordu bu adamı… Giyinikken ayrı güzeldi çıplakken ayrı güzel…

Yemekleri yemek üzere birkaç dakika sonra sofraya oturdular. Kadınlı erkekli bir düzen kurmuşlardı. O yüzden her kadının iki yanında iki yakışıklı erkek vardı. Güney de Tahir'in sağ yanında oturuyordu. Fakat gece boyunca patronunun kendisiyle fazla konuşmadığına, aslında genelde çok az konuştuğuna dikkat etmişti. Sık sık onu kontrol ediyor, yaralarından dolayı fenalık geçirmesini istemiyordu. Genç adamın üzerindeki güzel renkli gömlek ile eskisi gibi enerjik ve canlı durmasına rağmen teninin hafifçe sarı olduğunun farkındaydı.

Bir ara çorba tabakları kaldırılırken, onun gözlerine baktı. Adam başka bir şeyle ilgileniyordu. "Tahir…" diye fısıldadı. Genç adam ilgisiz bakışlarını yavaşça ona çevirmişti.

"Efendim?" Sesi soğuğa yakındı.

"İyi misin?" diye sordu yavaşça.

Adamın bir kaşı kalktı hafifçe. "Evet, iyiyim. Neden sordun?"

"Biraz… rengin solgun gibi de!" dedi onun için endişelendiğini belli edercesine.

Tahir'in cevabı kısa ve kesindi. Ayrıca yeterince de soğuk… "İyiyim!"

Gamze onların ne konuştuklarını duymasa da servis tabaklarını toparlarken, Güney'in bembeyaz olduğunu ve sessizce adamın yanından uzaklaştığını görmüştü. Ne konuşması geçmişti acaba aralarında? Acaba Tahir onun kalbini kıracak bir şey mi söylemişti? Buna pek ihtimal vermiyordu ama genç kızın üzüldüğü bir şey olduğu açıktı.

Neyse ki yemek sorunsuz ve mükemmel bir şekilde atlatılmıştı.

Masanın üzerinin toparlanması çok vakit almadı. Merve de çocuğunu kocasına bırakarak onlara yardım etmişti. Hiç de zengin ve havalı bir kadın değildi. Daha tanışalı bir iki saat bile olmadan onlar gibi davranmaya, samimi bir şekilde konuşmaya başlamıştı. Bulaşıklar toparlanıp makineye atıldı, her şey düzenli hale getirildi ama muhabbet bitmedi. Güney de onlara katılmıştı farkında olmadan. Güzel mavi gözlerinin hüznü açılmıştı biraz.

Erkekler de yine tavla muhabbetine takıldılar… Çok keyifli oldukları kesindi. Bülent Bey, kendisine yeni bir rakip bulduğu için memnundu. Tahir artık gazi sayıldığı için gözüne önce bu yakışıklı genci kestirmişti. Alçak gönüllü Yavuz onun tavla önerisini reddedemedi. Tahir de biraz dinlenmek amacıyla rahat koltuklardan birisine oturmuştu ve gülümseyerek müsabakayı izliyordu. Pulların tahtaya heyecanla çarpan sesleri salonun sessizliğini bozuyordu. Kız isteme merasimine kadar hiç sıkılmadan vakit geçirdiler. Özellikle Bülent Bey'in karşısında oturan Yavuz'a yarı şaka yarı ciddi "Beni yenersen Gamze'yi unut evlat!" demesi herkesi çok güldürmüştü. Yavuz bile kucağında uyuklamaya başlayan minicik oğlunu uyandırma pahasına gülmekten kendisini alamamıştı.

Tavla sonuçlanamadı ne yazık ki… Kadınlar içeriye girmişti gülüşerek. Gamze zaten kırmızılar içinde şahaneydi. Natalia siyahlar içinde bir için su olmuştu. Güney uzun boyunu daha çok gösteren uzun beyaz bir etek ile açık pembe bir bluz tercih etmişti. Beyazımsı sarı saçları ile çok çekici gözüküyordu. Gaye de üzerine geçirdiği kadife bir pantolon ile daha spor giyinmeyi tercih etmişti. Anneler ise yaşlarına göre zaten alımlılardı ve uygun etek ve bluz ile daha da hoş durmuşlardı. Herkes hazırdı. Galiba tören başlayabilirdi artık…

Birkaç kaş göz işaretinden sonra Gamze ortadan kayboldu. Çıkmadan önce Merve ile fis fis bir konuşma yapmışlardı. Kız babası olarak Bülent Bey üç kişilik bir koltuğa geçti. Bir yanına karısı oturdu. Diğer yanını Gamze oturacak şekilde boş bırakmıştı. Bu anlaşmalı olayı komik bulan ve her an kahkaha atacak gibi duran Gaye, Tahir'in yanında oturuyordu. Diğer erkekler birer sandalye ile çevreye dizilmişlerdi. Hepsinin de yüzünde bir tebessüm vardı. Daha önce hiç birisi böyle bir olaya şahit olmamıştı.

Üçlü bir koltuk da kız tarafının karşısına çekilmişti. Aralarında camdan zarif bir sehpa ve üzerinde de kocaman bir çikolata sepeti duruyordu. Üzeri süslenmiş sepetin içi çeşit çeşit çikolatayla doldurulmuştu. Üçlü koltuğun ortasında rahat bir gülümsemeyle Yavuz

oturuyordu. Sağında Akın, solunda güzel karısı Merve vardı. Çoktan uyuyan bebekler ise biraz ilerideki koltuklara yatırılmış, üzerleri güzelce örtülmüştü. Ne yazık ki bu ilginç olayı kaçıracaklardı. Doğan ise elinde dijital bir makine ile gece boyunca bolca resim çekmiş ve bu güzel geceyi ölümsüzleştirmeyi başarmıştı.

Sonunda herkes hazırdı. Bu konuda biraz tecrübeli olan Süheyla Hanım Yavuz'un nasıl konuşacağını merak ederek ve gülümseyerek bu çekici topluluğu izliyordu.

Sonunda Gamze odadan içeriye girdi…

Adet olduğu üzere elinde bir tepsi vardı. Tüm güzelliğiyle girişte duraladı bir an. Ve tüm gözler ona çevrilmişti o anda… O soğuk, mesafeli kadından hiç iz yoktu artık. Gençliğini gösteren, mutlu bir genç kız duruyordu karşılarında. Elinde tuttuğu pırıl pırıl tepsinin üzerinde ise sadece beş kahve fincanı vardı. Beş de küçük, sevimli su bardağı…

Gruba doğru yanaştı. Yüzlerce kişinin önünde bir giysiyi tanıtırken bile böyle heyecanlanmamıştı. Buna rağmen tökezlemeden yürümeyi başardı. Önce Yavuz'un önünde durdu. Bir aile büyüğü gibi onun önünde eğildi. Hâlbuki Akın'dan sadece iki yaş büyük olduğunu öğrenmişti. Genç adam teşekkür ederek ciddi bir şekilde kahvesini aldı. Genç kadın ardından da Merve'ye kahvesini verdi. Merve de sanki yaşlı bir anne gibi elinden geldiğince ciddi olmaya çalışarak fincanını aldı. Sıra Akın'a gelmişti. Genç adam adet olduğu üzere fincanını alırken gözlerini evlenmeyi düşündüğü genç kadına dikti. Normalde Gamze'nin ona bakmaması, utangaç davranması gerekirdi. Fakat sırtı ailesine dönük olduğu için gözünün ucuyla bakmadan edemedi. Dudakları muzip bir gülümseme ile kıvrılmıştı.

Onların sularını da önlerindeki sehpaya bırakıp kendi ailesine döndü. Gayet ciddi duran annesi ile babasına uzattı fincanlarını. Sonunda her şey tamamdı. Tepsiyi kucağında tutarak akıllı bir çocuk gibi babasının yanına oturdu. Akın'a hiç bakmıyordu. Bakışları yakışıklı akraba üzerindeydi.

Herkes konuşmadan önce, karşılıklı gülümseyerek fincanlarını kaldırdı ve ilk yudumlarını aldılar. Doğan yine yerinden kalkmış, art arda fotoğraflar çekiyordu. Kaliteli makine hiçbir ayrıntıyı kaçırmayacak kadar hızlıydı.

Gamze neredeyse kahkaha atmak üzereydi. Bunu engellemek üzere dudaklarını o kadar sıkıyordu ki yüzü kızarmıştı. Akın aldığı ilk yudumun ardından, gülümsemesi bozulmadan Gamze'ye baktı. Sadece gırtlağı ağır bir şekilde yutkunduğunu belli ediyordu. Ancak ikinci

yudumu için hiç acele etmeyince, genç kadın minik bir kıkırdamayı kaçırmadan edemedi. Merve de hafifçe gülmüştü o gülünce.

"Kahveyi beğenmedin mi Akın evladım?" dedi Bülent Bey hafif bir kaş kaldırmayla. "Tatsız mı olmuş?"

İçine o kadar tuz atılan bir kahvenin tatsız olması imkânsızdı. İlla ki bir tada sahipti. Akın yüzündeki gülümsemeyi hiç azaltmadan kahvesinden bir yudum daha aldı. "Hayır, harika olmuş efendim!" dedi. Ancak alaycı gözleri bir an için yine Gamze'ye kaymıştı. Gamze kıkırdamasına yine engel olamayınca, artık Merve de belirsiz bir şekilde güldü. Yavuz bu tuzlu kahve olayına çok yabancı değildi. Gerçeği anlayınca, elinde olmadan zavallı Akın için üzüldü. Hiç belli etmeden tuzlu bir kahveyi içmek ne zor, çok iyi bilirdi. Merve kendisine de bir zamanlar böyle bir oyun oynamıştı.

Kendi lezzetli kahvesinden gönül rahatlığıyla bir yudum daha alan Yavuz, sakince söze girdi. "Efendim, izin verirseniz asıl meselemize gelmek istiyorum!"

Bülent Bey sanki her şeyden habersizmiş gibi başını salladı. "Buyur evladım! Söyleyebilirsin!"

"Bu konularda hiç tecrübeli olmadığım için saçmalarsam affedin. Geliş sebebimiz elbette belli. Ben bu iki güzel gencin bir süre önce tanıştıklarını ve birbirlerini yürekten sevdiklerini öğrendim. Erkek tarafı olarak bize de, bu asli görevimizi yerine getirmek ve bu güzel yakınlığı ciddi bir aile bağlılığına dönüştürmeyi istemek düşer."

Bülent Bey başını salladı hafif şaşırmış gibi. "Anlıyorum…"

"O halde efendim, eğer izniniz olursa, Allah'ın emri, peygamberin kavli ile güzel kızınız Gamze'yi, özel bir insan olduğunu düşündüğüm kuzenim Akın'a eş olarak istiyorum. Ben ve eşim bu mutluluğun takipçisi olacağız ve her zaman yanlarında olarak onlardan desteğimizi esirgemeyeceğiz. Sizden de bu izni vermenizi ve desteğinizi onlardan esirgememenizi rica ediyoruz."

Bülent Bey bir an için kaşlarını çattı. Ciddi bir yüzle önce karısına baktı. Asuman Hanım da ciddi bir tavırla oturuyordu ama gözlerinin içinin güldüğü dikkatlerden kaçmıyordu. "Ne dersin Hanım?"

Kadın gayet mütevazı bir şekilde başını eğdi. "Sen bilirsin Bey… Ama madem gençler birbirlerinden hoşlanmışlar?.."

Bülent Bey bu sefer başını kızına çevirdi. Bu ilginç olayı elinden geldiğince uzatmaya çalıştığı belliydi. "Sen ne diyorsun kızım?"

Gamze dudaklarını kıvırdı. Kahretsin! Aslında ne kadar da

heyecanlıydı. Sanki nikâh masasında imza atıyordu. "Siz bilirsiniz babacığım!" dedi yumuşak bir sesle. Ta uzaktan kendisini tutamayan Gaye gülmesini bastırmak için artık eliyle dudaklarını bastırıyordu.

Bülent Bey yine çatık kaşlarla karşısındaki üç kişiye baktı. Gözleri Akın'ın gülen gözlerine kilitlendi. Aslında o anda hiç birisi adamın '*Hayır!*' demek için deli gibi can attığını bilemezdi. Güzel kızı, güzel bebeği büyümüştü de, şimdi bir erkeğe eş mi olacaktı? Artık kendi güvenli kollarına değil de başkasının güvenli kollarına mı sığınacaktı? Üzüntüsünü, mutluluğunu, hüznünü bir başka erkekle mi paylaşacaktı? Bunların çoğunu yıllar önce aptalca bir gururla kaybettiğini biliyordu ama tam da kızını yeni kazanmışken… Daha çok erken değil miydi?

Fakat bu adam da gerçekten damadım demek isteyeceği birisiydi. Çocukları daha çok küçükken bile en çok korku duyduğu konulardan birisiydi bu… Ya kocası kızını döverse diye endişe duyardı… Ya ona layık birisi olmazsa? Ya ona hayatı zindan ederse? Çok şükür şu garip gözlü adam, hayallerinin çok ötesinde bir damattı. Ve her haliyle kızını hak ettiği belliydi.

Boğazını temizledi hafifçe…

"Şey… Oğlumuz Akın ne iş yapıyor acaba?"

Gamze iri şaşkın gözlerini babasına çevirdi. Onun bu eğlenceyi bu kadar uzatmasını anlamıyormuş gibi "Baba?" diye fısıldadı sadece. Adam da karışma der gibi yanlamasına baktı.

Ancak Yavuz bunu da ciddi bir ifade ile açıkladı. "Şu anda belirli bir işi yok… Bildiğiniz gibi sıkıntı verici bir durumdan yeni kurtuldu. Ancak maddi olarak torunlarınıza bile yetecek bir paraya sahip olduğunu söyleyebilirim. Belki benim ısrarlarımı dikkate alıp şirketime ortak olur diye umuyorum. Aileme daha fazla vakit ayırmayı düşünüyorum çünkü. Diğer yandan hem Tahir Bey'in, hem Doğan Bey'in, hem de Tamer Bey'in bu konuda planları olduğunu da biliyorum. Hakkında hayırlısı… Eminim zekâsını kullanabileceği ve sevebileceği bir iş kuracaktır kendisi."

İnatçı baba ikna olmuş gibiydi. Onaylar bir şekilde başını salladı.

"Öhö.. Eee… Madem gençler görüşmüşler?... Birbirlerinden hoşlanmışlar?.. Birbirlerini sevmişler?.. Bize de Allah'ın emrini ve peygamberimizin kavlini uygulamak düşer. Öyle değil mi?"

"Siz de uygun görürseniz efendim!" dedi Yavuz zoraki ciddiyetini hiç bozmadan.

Elinden gelen tüm gıcıklığı yapan baba, aniden gülümsedi. "Eh,

verdim gitti o zaman!"

Akın elindeki yarım kahveyi çaktırmadan sehpaya bıraktı. Gamze'nin ardından o da onun anne ve babasının ellerini öpüp eski usül alnına götürdü. Gamze de ardından erkek tarafıyla öpüşmüştü. O esnada Tahir yavaşça ayağa kalktı ve cebinden kırmızı kurdele ile tutuşturulmuş iki adet yüzük çıkardı. Böylece erkeğin sağdıcının kim olacağı da meydana çıkmıştı. Yüzükler öyle böyle değildi. Genç kadınınki hem çok sade, hem çok zarif hem de minnacık pırlantalarla süslü pahalı bir şeydi. Işıl ışıl parlıyordu. Akın'ınkisi daha erkeksi ve sadeydi.

Onları Yavuz'a uzattı. Yavuz yüzükleri aldı. "Bunlar da nişan yüzükleri olsun mu efendim?" diye sordu Gamze'nin babasına. "Geciktirmeyelim isterseniz?"

Adam başını salladı. Bekliyordu zaten böyle bir şey. "Uygundur."

Yüzükler takıldı. Daha önceden planlandığı belliydi. Kendi yüzüğü genç kadının ince parmağına tam tamına oturmuştu. Demek ki bir şekilde kendi yüzüklerinden birisi aşırılmış ve kuyumcuya örnek olarak götürülmüştü. Böyle alengirli adamların bunu yapmasının hiç sorun olmadığını bildiği için hiç şaşırmadı Gamze. Babası da kısa bir konuşma ve mutluluk dileklerinden sonra, bir yerlerden ayarlanan makas ile kurdeleyi kesti. Sonra herkesin içinde ikisini birlikte nişanlı ilan ettiğini açıkladı. Alkışlar ve tatlı gülüşmeler arasında Akın yavaşça Gamze'ye uzandı. Önce yanağına sonra da alnına küçük bir öpücük kondurdu. Doğan resim çekme işini Gaye'ye bırakmıştı. Genç kız da anlamlı anlamsız her şeyin resmini acımadan çekiyordu doğrusu.

Resmi nişandan sonrası da curcunaydı. Kahve içmeyenlere ve tuzlu içenlere yeni kahveler getirildi. Ceketler ve kravatlar çıkarıldı. Gamze'nin daha evvel görmediği kadar hoş bir sohbet başlamıştı. O suskun ve sert erkeklerin aslında ne kadar geveze oldukları da meydana çıkmıştı Yavuz hiç zorlanmadan kişiliğini kabul ettirmişti diğerlerine… Ya huyundan ya suyundan, belki de İzmir'de oturdukları için Doğan ve Tamer ile daha iyi anlaşmış gibiydi. Zaten azıcık yorgun gözüken Tahir, biraz dinlenmek için bile olsa odasına gitmeyi reddetmişti. Güney'in endişeli bakışlarının da farkında değildi. Konuşmalara fazla katılmadan dinlemeyi tercih ediyordu.

Yavuz ile Doğan sıcak bir muhabbete girmişlerdi. İzmir'deki ortak tanıdıklarından bahseder oldular bir ara. Doğan aklında bir şey varmış gibi kaşlarını çatmıştı. Zeki beyni tıkır tıkır çalışıyordu.

"Aslında Yavuz ve Merve adı bana hiç yabancı gelmedi…" dedi

düşünceli bir sesle. Gizemli gözleri karıkocanın üzerinde geziniyordu. Aklına gelmiş gibi sordu birden. "Siz Selim'i tanıyor musunuz? Selim ve huysuz karısı Ebru'yu?.."

Yavuz ve Merve hafif bir şaşkınlıkla baktılar ona. Bu ilginç bir soruydu ve hedefi tam on ikiden vurmuştu. Sonra Yavuz düşünceli bir şekilde, yavaşça başını salladı. Hiç de aptal bir adam değildi. Aptal olsaydı bu kadar kısa bir sürede böylesine zengin ve başarılı olamazdı. Bu kadar güzel bir kadına sahip olamazdı… Kısılmış koyu mavi gözleri ile Doğan'ı incelemişti hızla. Sonra onun sorusunun aksine garip ve oldukça gizemli bir cevap verdi…

"Sen Dodo'sun!"

Başka konuşmalar yapanlar da bu muhabbeti duymuş, konuşmalarını kesmişlerdi. Özellikle Dodo adı herkesçe bilinen bir şey değildi. Gözler Doğan'a döndü. Genç adam gülümsedi. Yavuz'u ne onaylamış ne de reddetmişti. Gözleri yeniden Merve'ye dönmüş, hafif bir alayla parlamıştı.

"Demek sen de şu ünlü kaçak gelinsin?" deyiverdi bir anda.

Merve kızardı. Bu hikâyeyi herkes bilmezdi. Yeşil gözleri biraz irileşti ve sanki Doğan'a bu konuda fazla konuşmaması için rica eder gibi baktı. Çünkü o da bir başka hikâyeydi. "Kaçmamıştım…" diye mırıldandı. Kimsenin yanlış düşünmesini istemediği için hemen ekledi. "Yavuz'un annesiyle birlikteydim!"

Genç adam onun ricasını anlamış gibi gülümsedi. Güzel karısı zor durumda kalan Yavuz da hemen durumu kurtaracak bir yalan atıverdi. Çünkü herkes bir açıklama bekler gibi bakıyordu. Attığı küçük yalan masum… ama karısı için iyi bir kurtarıcıydı.

"Bir gün öğlen vakti eve geldiğimde Merve'yi içeride bulamadım," diye mırıldandı. "Telefonu da aramalarıma cevap vermiyordu. Kapanmıştı. O an endişelendim doğrusu. Bir iki yerde aradım ama Merve'yi hiç bir yerde bulamadım. Sonra ortak bir dostumuzdan rica ettim. Dostumuzun adı Selim… O da sanırım benden önce akıl edip Doğan'ı aramış…" O sıralarda çok öfkeli olduğunu, bir hoca ve koruma dövdüğü için karakoldan zor sıyrıldığını söylemedi. "Meğerse Akçay'a annemin yanına gitmiş! Nereden bilebilirdim?" diye hikâyeyi basitçe bitirdi.

"Tamamen yanlış anlama…" dedi Merve de hemen.

Ama o günden sonra bir gün bile mutsuz olmamış, bir gün bile kocasından yana sevgi eksikliği hissetmemişti. Yavuz hep narin bir çiçek

gibi ihtimam göstermişti kendisine. Tabii ki telefonsuz, habersiz, kendi başına çıkmaları da yasaklamıştı.

"Selim'i ve Ebru'yu siz nasıl tanıdınız peki?" diye sordu Doğan. "Pek sosyetede gezen tipler değiller."

"Selim benim çocukluk arkadaşımdır…" dedi Yavuz. "O yüzden huyunu suyunu çok iyi bilirim. Arada ortak basket maçları düzenleriz. Ama onun sizi nereden tanıdığını sormaya korkuyorum. Aslında hiç tekin birisi değildir. Bir gün burada, bir gün Çin'de, bir başka gün de Afrika'da bir madende görebilirsiniz onu… Neyse ki o huysuz dediğin Ebru, onu serserilikten kurtarıp tam bir eş haline getirdi!"

"Ayrıca Ebru çok değerli bir insandır!" diye onayladı Merve de. "Onu çok severim." Meydan okuyan bakışları Doğan üzerindeydi ama genç adam buna hiç aldırmadı.

Hafif bir alayla güldü. "İyi, tamam. Kızmayın hemen. Ben de Ebru'yu çok severim. Selim'i hatırlıyor musun Tahir?" dedi arkadaşına.

Tahir başını salladı yavaşça. Hiç birisinin hafızasının zayıf olduğu söylenemezdi. Üstelik onbeş haneli rakamları bile tek bakışla ezberleyebilen bu zeki insanlar, Selim gibi ilginç birisini hiç unutamazdı.

Doğan diğerlerine de durumu açıkladı. "Biz de Selim'i Afrika'da tanıdık zaten. İnanmayacaksınız ama bir gün Sierra Leone'de başımız derde girmişti. Afrika'da elmaslarıyla ve değerli madenleriyle ünlü bir ülkedir. Filmi de yapılmıştı hatta hatırlarsanız? Kanlı elmaslar diye? Neyse işte, biz oraya bir inşaat işi için gitmiştik! İşimiz bitmişti ve geri dönüş için hazırlanıyorduk. Başkentte bir otelde kalıyorduk. Geri döneceğimiz gece, yatarken bir grup asker tarafından baskına uğradık ve esir alındık. Hepsinde tam otomatik silahlar vardı ve parmakları tetiklerdeydi."

"Çok korkunç!" dedi Merve biraz şaşkınca. "Gerçekten mi? Neden?"

Gamze içinden güldü. Tabii ki iş!.. Başka ne için olabilirdi ki? Kimbilir hangi devlet işi için oraya gitmişlerdi? Belki de ajan sıfatıyla yakalanmışlardı?.. Tabii erkeklerden hiç birisi bunu söylemezdi.

"Evet! Bizi ne için alıkoyduklarını da söylemiyorlardı. Belki para için belki keyiften… Karışık bir ülkeydi orası… Kimseye haber veremiyorduk. Otelden gece apar topar çıkarıldık. Öğleye kadar çok sıcak bir karakolun içinde sebepsizce ve bir açıklama yapılmadan tutulduk. En az dört kişi sürekli kapımızın önünde otomatik silahlarla nöbet tutuyordu. Kimseyle görüşmemize de izin vermiyorlardı. Herkesten tecrit edilmiş bir

halde kalıyorduk. Bir gün orada kaldık. Paslı bardaklardan su içiyorduk. Ne olduğunu bilmediğimiz yemekler yiyorduk."

"Ne feci!" dedi Gaye de biraz midesi bulanmış halde.

Doğan gülümsedi. "Feciydi gerçekten… Elimiz kolumuz bağlıydı. Hiçbir şey yapamıyorduk. Adamlar ne sorularımıza cevap veriyordu ne de bize yaklaşıyorlardı."

"O üç askerin suratını dağıttığın için olmasın?" diye homurdandı Tahir. "Birisi de komutandı! Sana sakin olalım demiştim. Sadece bir saat baygın kaldığın için şanslısın! Az kalsın hepimizi vuracaklardı."

"Bir yanlış anlama oldu!" diye savundu kendisini Doğan.

"Sayende başımızdaki nöbetçi sayısı arttı ve bize daha kötü bakar oldular," dedi bu sefer Tamer. O da o günleri hatırlamıştı ve gülümsüyordu. Kolunu oturduğu yerde rahat bir tavırla Natalia'nın omzuna atmıştı. Ancak genç kadının bu anlatılanları bilmediği belliydi. İrkilmişti ve gözleri irileşmişti.

"Ne oldu sonra?" dedi ürkerek. Tamer'in başına geçmişte gelen olayların bile onu üzdüğü belliydi. Güney de sessizce dinliyordu. Gece boyunca aynı Tahir gibi o da gözlerini genç adamdan kaçırmıştı.

"Çok kötü bir şey olmadı… Hücrede bekletilip duruyorduk." dedi Tamer. "Ama Doğan ayılınca onu bizden ayırdılar. Bilmediğimiz bir yere götürdüler."

"İşkence mi yaptılar?" diye sordu Gamze dehşetle.

"Yapacaklardı. Fırsatları olmadı…" diye mırıldandı Doğan

"Benim niye bunlardan haberim yok?" diye hafifçe homurdandı Doğan'ın annesi. Gözleri biraz kızgınca bakıyordu. "Ne oldu?"

"Önce o devam etsin," dedi Doğan. Başıyla arkadaşı Tamer'i işaret etmişti.

Tamer devam etti yine. "O anda hiçbir şey yapamıyorduk. Doğrusu çaresizdik. Hayatımın en çaresiz anlarından birisiydi. Adamlar devlet görevlisiydi ve bu yüzden elimiz kolumuz bağlıydı. Zaten bizi anlamıyorlardı. Doğan'ı yanımızdan alalı bir kaç saat olmuştu. Son çare, mücadele edip kaçmaya karar verdik. Biz Doğan'ı nasıl kurtaracağımızı düşünüp merak ederken, birden hücre kapısı açıldı. Arkadan ışık vurduğu için loş hücrede gelen adamların suratı tam gözükmüyordu. Beş altı kişilerdi. Öne doğru iki uzun adam çıktı. Afrikalı değillerdi… Asker de değillerdi. Üzerlerinde alışılagelmiş, pis, bol renkli kıyafetler yoktu. Temiz, açık renk kıyafetler giymişlerdi. Hayatımdaki ilginç olaylardan

birisidir. Daha da şaşırtıcısı… Türklerdi!"

"Türk mü?" Her şaşıran bir kere soru sorma hakkını kullanıyordu. Bu sefer soran Bülent Bey'di.

"Evet… Birisi çok esmer bir adamdı. Hücrenin ortasına girince yüzünü gördük. Afrika güneşinde iyice yanmıştı ama beyaz ırktandı. Tahir'den bile suratsızdı diyebilirim…" Sırıttı hafifçe. Ama Tahir sessizce onları dinliyordu. Sanki o da orada onlarla birlikte değilmiş gibi davranıyordu. "O adamın ne dediğini hiç unutmuyorum…" Bir an sustu Tamer. Herkesin dinlediğinden emin olmak istermiş gibiydi ama aslında o cümleleri düşünüyordu. Sonra tane tane tekrar etti. "Şöyle dedi… '*Geçmiş olsun arkadaşlar. Artık özgürsünüz… Benim adım Kara… Sizden şimdi çok sakin olmanızı ve ben ne dersem onu yapmanızı istiyorum…*' Askerler elleri tetiklerde bekliyorlardı. Mecburen onayladık. Ama ona bizden başka, bir arkadaşımızın daha olduğunu söyledik. Yanındaki adam uzun ve yapılı bir adamdı. Gri gülen gözleri vardı. Hemen geri döndü ve hızla hücreden çıktı. Kara da '*Beni takip edin…*' dedi."

"Kara mı? Ne biçim bir isim bu?" dedi Asuman Hanım. O da soru hakkını kullanmıştı. Her şey normalmiş gibi, o suratsız diye anlatılan adamın ismine takılmıştı aklı.

"Bilemem… Soracak vakit olmadı… Onu sonra bir daha görmedik zaten. Konuşmadan kendisini takip ettik. Belli ki sevilen veya korkulan birisiydi. O önümüzde yürürken, herkes iki yana kaçılıyordu. Bizi tereyağından kıl çıkarır gibi gün ışığına çıkardı. Camları siyah bir minibüs dışarıda bizi bekliyordu. Önünde iki metreden uzun dev gibi bir zenci vardı. Bir kaç da adam… Herkesin ellerinde silah vardı ve gergin bir şekilde askerlerle bakışıyorlardı. Yine de hiçbir asker bize karışmadı. Biz minibüse bindik… Kara isimli adam döndü ve askerlere sertçe bir şeyler söyledi. Ne dediğini anlamadık tabii. Ama hep şöyle dediğini hayal ettim… '*Eğer bir daha bir Türkü böyle bir duruma sokarsanız hepinizin canını alırım.*' Gerçekten de böyle söylediğine kellemi veririm! Öyle hissettim."

"Ya Doğan?" dedi Güney bu sefer. Sonra Doğan'ın da orada olduğunu fark etmiş gibi gözlerini ona çevirdi. "Sen ne yaptın?"

Doğan hafifçe burun kıvırdı. Güney'e olan tavrı biraz yumuşamış gibiydi. "Beni daha büyük bir yere götürdüler. Ellerimi kollarımı bağlayıp bir sandalyeye oturttular. Uzunca bir süre bekledim. Sonra komutan geldi. Komutanın burnu pamukla doldurulmuştu. Her yeri kandı. Bana burnunu kırdığım için bayağı kızgındı galiba. Ya da tipimi beğenmemişti. İyi şeyler yapmayacaktı sanırım. Bir an ben de yüzümde Tamer'inki gibi hoş

bir yaraya kavuşacağım sandım doğrusu… Belki de birkaç tane… Elinde uzun bir bıçak vardı ve pis pis gülüyordu."

Herkes pür dikkat Doğan'ı dinliyordu. Genç adam gülümsüyordu ama aslında pek de eğlenceli zamanlar geçirmediği belliydi. O yakışıklı yüzünün kesikler içinde kalabileceğini düşünmek çoğu kişiyi huzursuz etmişti. Adamın sağlıklı esmer cildi hâlâ pırıl pırıldı.

"Yüzümdeki yara ümitlerimi, içeriye giren uzun boylu bir adam bozdu," dedi Doğan bir gülümsemeyle. "Biz yapıda, atletik birisiydi. Gri gözlü bir adamdı. Önce alaycı bir şekilde sırıttı. Ben de o yüzden önce onlardan birisi zannettim. Çünkü onların dilinde askerlere bir kaç kelime de söylemişti. Komutan bir şey diyecek olunca da adamı yakasından tuttuğu gibi ayaklarını yerden kesti. İşte o anda çok sevdim onu… Benim yapmak istediğimi o yapmıştı. Bez bir bebek gibi salladı komutanı ve bir şeyler daha söyledi. Sonra da ittirerek yere bıraktı. Eliyle beni işaret etti. Askerler kelepçeyi ve iplerimi isteksizce çözdüler."

"İnanamam! Bu Selim olamaz? Değil mi?" dedi Merve de… Eskiden beri Selim ile araları pek sıcak sayılmazdı. Alaycı, gamsız gözüken bir adamdı. Onu hiçbir zaman ciddi görmemişti ve özellikle o alaycı adam Merve ile uğraşmaya bayılırdı. Tuzlu bir kahveyi o da tatmıştı bu yüzden. Güzel karısı Ebru ise ona deli gibi âşıktı. Merve onun çok yakışıklı ve neşeli olduğunu kabul ediyordu ama nedense bir yanı da o adamı hep tekinsiz bulmuştu. O alaycı adam ancak evcil gözüken vahşi bir kurt kadar tekin olabilirdi. Ve bu anlatılanlar kendi düşüncelerini doğruluyordu. "Onun tarifine benziyor…" diye ekledi şüpheyle.

"Oydu elbette…" diye onayladı Doğan. "Sık görülecek bir tip değildi. Bana '*Geciktiğim için üzgünüm. Adım Selim. Nasılsın dostum?*' diye sordu. Türkçe konuşunca iyice şaşırmıştım. İyi olduğumu söyleyince de onu takip etmemi istedi. Kimse bize karışmadı. Karakoldan dışarıya çıktık. Ben minibüse bindiğimde, Tamer'le Tahir'in de içeride olduğunu gördüm. İkisi de çok iyiydi. Selim bizi başkent Freetown'ın havaalanına kadar götürdü. Ülkeye Tamer'in uçağı ile gelmiştik. Eşyalarımız, her şey hazırdı. Önceden toparlanıp geri getirilmişti. Pilot da bizi bekliyordu. Selim bizi uçağa bindirdi ve iyi şanslar dileyip yolcu etti."

Herkes susmuştu. Merve merakla bakıyordu. "Hepsi bu mu? Öylece çıkıp geldiniz mi? Yolda Selim ile hiç konuşmadınız mı?"

Doğan omuz silkti. Giriştikleri gizli operasyon son derece başarıyla bitmişti ancak sonrasında başlarına gelen bu şanssız durumda, işadamı kimlikleri yüzünden seslerini çıkaramamışlardı.

Tutuklanmalarına karşı koymamışlardı. Askerlerden birisini bile öldürmek demek, o ülkeden yasal yolla çıkamamak demekti. Fakat neredeyse o yolu bile deneyeceklerdi. Eğer Kara denen adam ile Selim gelmemiş olsalardı, Tamer'in ve Tahir'in harekete geçeceklerini biliyordu. "Havaalanına fazla yol yoktu. Sadece bir kaç şey konuştuk. Rastlantı eseri bizlerin karakoldaki varlığını öğrenmişler. Yetişmeselerdi o karışık ülkede az kalsın kim vurduya gidecektik. "

"Kim olduklarını sormadınız mı? O Kara denen adama ne oldu?"

"O bizi minibüse bindirdikten sonra elimizi sıkıp minibüsün kapısını kapattı. Kendisi orada kaldı. Onu bir daha görmedik… Gerçekten de asık suratlı az konuşan bir adamdı ama doğrusu yardımını hiç unutmayacağım," dedi Tamer.

"Ya Selim? Orada ne işi varmış?" diye sordu Merve.

"Onun orada bir elmas işletmesiyle ortaklığı var," diye mırıldandı Yavuz da. Karısına Selim'in bu yönünü söylememişti pek. "Senede birkaç kere gider. O yüzden dillerini bile konuşur. Zaten dile yatkınlığı var. Rusça bile bilir. O Kara denen adamdan bana da bahsetmişti bir zamanlar. Uzun zamandır orada yaşayan kimsesiz bir Türk'müş. Adı orada bilinen birisiymiş… Sanırım zamanında epey de serserilik etmiş. Selim de onun hiç gülmediğini söylerdi. Acı olaylar yaşamış olduğunu söylemişti. Karnında bebeğiyle karısı mı ne öldürülmüş… Ama hepsi bu değil sanırım. Başka kötü şeylerin de başından geçmiş olabileceğini tahmin ediyordu."

"Ne acı!" dedi Merve. Gamze de üzüntüyle başını sallamıştı.

"Bence siz de başınızdan daha kötü şeyler geçmediği için şanslısınız!" dedi Natalia hafif bir kızgınlıkla. Kocasının tehlikeli hayatından hoşlanmıyordu. Diğerlerinin de tehlikeli hayatından hoşlanmıyordu. O da onların oraya bir görev için gittiğini anlamıştı.

"Ciddi bir sorun olmadı ama!" dedi Tamer umursamazca. Öyle davranarak karısını rahatlatmaya çalışıyordu.

"Sonra ne oldu peki? Selim ile tekrar nasıl karşılaştın Doğan?" diye sordu Merve meraklı sesiyle.

"Biz önceleri Selim'i de Sierra Leone'de yaşayan birisi zannetmiştik," dedi Doğan. "Sormak aklımıza gelmemişti. Orada kendi ülkesindeki gibi rahattı. Ayrıca Akın'dan önce gördüğüm en keyifli adamdı. Komutanı havada sallaması hariç, hep gülümsüyordu. Ülkeye döndükten sonra, aklımda olmasına rağmen başka işlerden dolayı onu araştıramadım. Sonra da unuttum açıkçası."

Odadakiler dikkatle genç adamı dinliyordu. Doğan onunla karşılaştığı günü iyi hatırlıyordu. “

“Derken bir rastlantı eseri bir yıl kadar sonra gördüm onu…” dedi yavaşça. “Çeşme’ye hafta sonuna iki günlük tatile gitmiştim. Tabii ben ilk anda onu tanıyamadım. Türkiye’de olabileceğini düşünmemiştim. Benzettim zannettim. Normalde gördüğüm suratları kolay unutmam. Saçı uzamıştı ve sakal bırakmıştı. Basit kıyafetler vardı üzerinde. Ama o gözleri ve gülüşünü unutmam da imkânsızdı. Ona adıyla seslenince gayri ihtiyari döndü. O da beni hemen tanıdı. Bir süre bir kafeye oturup konuştuk. Meğerse kendi kendine tatil yapıyormuş. Annesinin inşaat halindeki yazlığında kalıyormuş. Ben gitmeden bir kere daha görüştük. O zaman ne iş yaptığını, ne için Afrika’da olduğunu öğrendim. Sonra da ara ara görüşmeye başladık. Sanırım benden sonraki hafta Çeşme’de Ebru ile tanışmış. Bir yıl olmadan da evlendiler.”

“Güzel düğündü…” dedi Tamer. Konuyu değiştirip karısının dikkatini dağıtmayı amaçlıyordu. Aslında o sıralarda Natalia ile evli bile değillerdi. Akın da yoktu. “Biz de düğündeydik. Ebru çok güzel olmuştu. Birbirlerine çok yakıştılar.” Sonra Akın’a göz kırptı. “Seninkini daha güzel yapacağız inşallah. Sahi, dünyanın kaçıncı güzel kadınısın Gamze? Hep bunu merak etmiştim. İlk on deyip duruyorlar ama gerçek rakam ne?”

Gamze utangaçça gülümsedi. Güzel gözleri cidden utandığını gösteriyordu. Çevresindeki çekici kadınları gösterdi. “Bu kadar güzel kadın içinde buna cevap vermek hiç doğru değil. Benden çok daha güzel kadınlar var. Sadece keşfedilip sivrilemiyorlar veya keşfedilmek istemiyorlar. Mesela ben daha evvel Natalia kadar güzel bir esmer görmemiştim. Veya Güney kadar güzel bir sarışın… Merve kadar harika bir kumral… Üçü de birbirinden güzel ve bir seçim yapmak bence imkânsız. Kardeşim Gaye de çok güzel… İstese rahatlıkla model olabilir. Annelerimiz çok güzel… Sanırım o söylenen söz çok doğru. ‘*Bütün kadınlar güzeldir.*’”

“İyi kıvırdın!” diye alayla mırıldandı Doğan. “Nasılsa öğreniriz...”

“Benim gönlümde birinci…” dedi Bülent Bey. Bu kızına uzun zamandır ettiği en güzel iltifattı. Gamze yumuşak bir sevgiyle babasına baktı. Artık aralarının düzelmiş olmasından o kadar büyük bir memnuniyet duyuyordu ki.

“Benim için de öyle!” derken neşeyle gülümsüyordu Akın. Gözleri hayranlıkla Gamze’nin üzerine kilitlenmişti. Genç kadın kızardı.

Bu sefer utanmasına ve mutluluktan yanaklarına kan hücum etmesine engel olamamıştı.

Akın, kuzeni Yavuz'a döndü. "Bu durumda şu senin çocukluk arkadaşın Selim'i de düğüne davet edebiliriz Yavuz," dedi. "Arkadaşlarıma ve sana geçmişte bu kadar yardım eden birisini unutmak doğru olmaz. Ne dersin? Ayrıca ben onu çok merak ettim doğrusu. Huysuz Ebru'yu da…"

Yavuz başını salladı. "Sorun olmaz… Ben hallederim," dedi gülümseyerek. "Eminim memnunlukla geleceklerdir. Ama Ebru ile uğraşmanızı tavsiye etmem. Anında cevabınızı verir."

O sırada hâlâ meraklı olan bir ses sordu. "Ya Kara?"

Herkes bir an birbirlerine baktılar. Bunu soran Doğan'ın annesi Süheyla Hanım'dı.

"Ne olmuş ona?" diye sordu oğlu.

"Bana çok egzotik birisi gibi geldi. Adamın hikâyesi ne acaba? Şimdi ne yapıyor? Çocuğu ve karısı nasıl ölmüş? Hâlâ sağ mı? Sağ ise, şu anda hayatında sevdiği yeni bir kadın var mı? Asık suratı düzeldi mi? Artık mutlu mu? Hâlâ Afrika'da mı?" Art arda sorduğu soruları gerçekten merak ettiği belliydi.

Herkesin gözlerinin önünde tarif edildiği gibi bir adam canlandı… Yanık tenli, siyah saçları sıcak Afrika rüzgârında dağılan, yüzü hiç gülmeyen, uzun boylu ve güçlü bir adam… Sevgiye uzak ve belki de sevgiye muhtaç bir adam… Yalnızlığı içinde gülmeyi unutan bir adam… Neredeydi? Ne yapıyordu?

Bu soruların cevabını ise o odadaki hiç kimse bilmiyordu. Onların dışında da… belki çok az… sadece bir kısım insan!

"Sana söz!" diye mırıldandı Doğan annesine. "O adam hakkında en kısa zamanda bir şeyler öğreneceğim… Sanırım bunu hak ediyor. Yaptıklarına karşılık bizden bir teşekkür bile beklemedi."

Doğan'ın verdiği söz, gecenin gerisinde hüznün dağılmasına sebep oldu. Tabii ki sonra yine tavla turnuvası düzenlenmişti. Güney ise gözünün ucuyla Tahir'e bakıyordu. Gözlerine bakmaktan kaçınsa bile onun durumunu kontrol etmekten kendisini alamıyordu. Bir gün önce ölümden dönmüş bir adamın artık dinlenmesi, yatağında uyuması gerekmez miydi? Bünyesinin gücüne saygı duyuyordu ama onun için endişelenmekten de kendisini alamıyordu. Her şey bir yana, bu adamla patron ve işçi ilişkisinin dışında çok yakın bir dokuz ay geçirmişti.

Önüne bir bardak çay koyarken, adamın belirsizce ettiği

teşekkürü duydu. Ama genç adam kendisine bakmamış, tavla oynayanları izlemeye devam etmişti. Genç kız onun yanında uzun süre çalıştığı için sesindeki eski yakınlığı algılayamıyordu ve artık buna cidden üzülüyordu.

Yatmak için odalarına çekildiklerinde, vakit oldukça ilerlemişti. Herkes birbiriyle vedalaşıp iyi geceler diledi. Gaye ablası ile yatmanın heyecanını duyuyordu adeta. Ertesi gün için yarım günlük bir izin almıştı. Ablasının bir erkek tarafından istenmesi önemli bir olaydı ve patron da bunu hiç garipsememişti. İzni kendisi önermişti hatta. Orta yaşlı patronunun bu nezaketi sayesinde, Gaye o gece geç yatabilecek ve ablasından geçmişi ile ilgili çok şey öğrenebilecekti. Aralarında kapatılması gereken yıllar olduğunu biliyordu.

Dişlerini fırçalamış ve Akın'ın bildiklerinden daha kapalı bir gecelik giymiş olan Gamze, aklı sevdiği adamda olarak odasına geri döndü. Gaye ise ikisinin ortak paylaşacakları yatağa çoktan girmişti. Gözleri ablasındaydı. Sonra muzip bir şekilde gülümsedi.

"Nişanlına iyi geceler diledin mi?"

"Diledim…" diye onayladı genç kadın.

"İstersen git de doğru düzgün dile?" dedi Gaye yine muzipçe. "Ben burada beklerim seni! Acele etmene de gerek yok!"

"Şişşt! Ne ayıp?" dedi Gamze ciddiyetini bozmamaya çalışarak. "Diledim dedim ya?" Aslında fena fikir değildi ama bu sefer cinsel olarak heyecanlanacaktı ve gece boyunca kıvranıp duracaktı. Adamın değil ateşli öpüşü, şöylesine bir bakışı bile içini kıpır kıpır ediyor, belirli yerlerin hemen heyecanlanıp sızlamasına sebep oluyordu. Yok, gitmemek daha iyiydi. En iyisi odalarına çekilirken, birbirlerinin yanağına verdikleri basit öpücükle yetinmekti. Nasılsa yakında o adamın her parçası kendisinin olacaktı.

"Çok şanslısın!" dedi kız kardeşi ona. "Gerçekten de göz alıcı bir erkek! Gerçi tüm arkadaşları öyle ama Akın bir başka… Belki de ilk önce onu gördüğümdendir. Senin için seviniyorum!"

"Teşekkür ederim!" Yatağın içine girmeden önce lambayı kapatan Gamze, sonra da hafif bir alayla mırıldandı. "Senin de Semih ile elektriğinin uyuştuğu gözümden kaçmadı!" Gaye cevap vermemişti. Sonra hafif uyaran bir şekilde ekledi. "Ama dikkat et? O senden çok tecrübeli ve kadınlar konusunda kötü bir üne sahiptir."

"Meraklanma abla. Kendimi korurum. Zaten ciddi bir şey yok. Aynı arabaya bindik sadece." dedi genç kız umursamıyormuş gibi…

"Neyse işte…" Yatağın içine girip üzerlerini örttü. Yorulmuş

bedenine rağmen beyni çok dinçti. Kendi yumuşak yastığına başını dayadı. Gözleri bir süre tavanda kaldı. İkisi de konuşmadan durdular önce… Gamze'nin bal rengi gözleri, gece lambasının ışığında vahşi bir kedininki gibi parlıyordu. Mutluluk dolu bir nefes aldı. Sonra gülümseyerek kız kardeşine çevirdi başını. O da kendisine bakıyordu. "Çok güzeldi değil mi?" dedi mutlu bir tonla.

"Kesinlikle!" dedi Gaye hemen. O da gülümsüyordu. Sonunda ablasının mutlu olması, onun mutlu olduğunu görmek ve aralarındaki soğukluğun kaybolmaya yüz tutması, genç kızı da gerçekten rahatlatıyordu. O kendisine eskiden annesinden bile yakındı ve artık yine öyle olacağını hissediyordu. İki kız kardeşin paylaşacağı her zaman çok sırrı olurdu. "Eğer beni de birisi istemeye gelirse bu ekibi evimde istiyorum. Bu adamlar hakikaten eğlenceli insanlar. Yavuz'u gördün mü? Seni isterken nasıl da numara yapıyordu. Hele babam harikaydı. Fakat en güzeli o tuzlu kahveydi O nereden aklına geldi?"

Gamze kıkırdadı. O anı hiç unutmuyordu. "Merve söyledi!" dedi. Tuzlu kahveyi içen Akın'ın daha fazla tepki vereceğini ummuştu ama doğrusu sevgilisi kendisine çok hakim birisiydi. Yine de lacivert gözlerindeki alaycı ışıltıya bayılmıştı. Renk vermeden ikinci yudumunu bile içmişti. Ne adamdı… "Eğer sesini çıkarmadan içerse iyi koca olurmuş… Merve öyle ikna etti beni… Bazı yerlerde adetmiş."

"Garibim… Sesini de çıkarmadı. Peki, o kadar konuyu nereden buluyorlar? İş adamları bu kadar macera yaşar mı ya?"

Gamze yavaşça başını salladı. Kim bilir Akın ona daha ne maceralarını anlatacaktı. Büyük ihtimalle içinde kadın olmayanları anlatacaktı ama olsun. Hiç sıkılmayacağını biliyordu. Kendisinden önceki kadınları da unutsa iyi olurdu. Yoksa ince hastalığa yakalanacaktı. Bu kıskançlık alışık olduğu bir şey değildi. "Para olunca çok geziyorlar…" dedi kardeşine.

"Hımm. Her halde… Ben de onlar gibi gezmek isterdim. Sen de çok gezmişsin. Ne güzel."

"Ama inan bana en iyisi evin veya ailenin yanı… O huzuru başka hiçbir yerde bulamıyorsun," dedi genç kadın dürüstçe. "O yüzden ülkeme döndüm…"

Gaye uzanıp ona sarıldı bir an… Sonra pırıl pırıl yanağından öptü. "Döndüğün için… cidden seviniyorum abla!" dedi samimi bir sıcaklıkla. "İnan bana hepimiz seviniyoruz!"

"Ben de ablacım, ben de… İnan bana ben de döndüğüme çok

seviniyorum… Artık hayatımın en güzel günlerini yaşıyorum…"

Gaye yattığı yerde yan döndü ve parlak gözlerini ablasına dikti. "Hadi anlat bakalım? Yakışıklı enişte mizle nasıl tanıştın? Seni ilk ne zaman öptü? Ondan hoşlandığını ilk ne zaman anladın? Hatta duydum ki beraber olduğun ilk erkekmiş? Bu çok harika… Bunu nasıl becerdin, onu bile duymak istiyorum." Arka arkaya soruları bitince kıkırdadı. "Çok utanmaz ve meraklıyım değil mi? Ne olursun bir dakika bile atlama! Hepsini bilmek istiyorum!"

Gece uzundu gerçekten. Gamze ona Akın ile çarpıştığı ilk günden itibaren anlatmaya başladı. Anlattıkça aslında genç adamdan gerçekten de ilk günden beri etkilenmeye ve sevmeye başladığını anlıyordu. İlk seks tecrübesini anlattığı kısmı, biraz yüzeysel bahsetmişti. Ancak kalbinin kapılarının adama nasıl açıldığı konusunda hiçbir şey saklamamıştı.

Çok geç saatte uyuyabildiler. Yine de genç kadın sabah olduğunda erkenden ve büyük bir heyecanla uyandı. Çok becerikli olmadığı bir konu varsa yemek yapmaktı ama o gün nedense canı bir şeyler yapmak istiyordu. Kardeşini uyandırmadan aşağıya indiğinde annesinin de kalkmış olduğunu gördü ve ondan yardım istedi. Şöyle güzel, bol peynirli bir börek yapmaya giriştiler. Fazla zor bir şey değildi. Yufkaları hazırdı. Peynirleri yağlı ve lezzetliydi. Fırın da üzerine düşeni başarıyla yerine getirmiş, nar gibi kızartmıştı. Doğrusu misafirler de fazlasıyla beğenmişlerdi. Acele etmemişti kimse. Kahvaltı saat onda yapılmıştı. Yine neşeli, sohbetli ve neredeyse bol curcunalı bir kahvaltıydı.

Sonra Akın onlara bir sürpriz yaptı. Boğazda bir tekne turu planlamıştı. O sırada kahvaltı masası toparlanmış, hep birlikte keyif çayı içiyorlardı. "Burada bir arkadaşım var. Adı Turgut…" dedi genç adam. "Televizyondan beni görmüş ve İstanbul'da olduğumu öğrenmiş. Az önce telefonla aradı. Dün nişanlandığımızı öğrenince de, kutlamak için boğazda kendi yatıyla bir gezi yapmayı önerdi. Yemeğimizi de orada yiyeceğiz. Ne dersin Gamze? Hepimizi birlikte davet etti."

"Rahatsız etmeyelim?" diye mırıldandı genç kadın. Tanımadığı bir adamdı ama Akın'ın arkadaşı olduğuna göre kötü birisi olmadığını anlamak zor değildi.

"Öyle birisi değildir."

"O halde bence sorun yok," diye yavaşça onayladı genç kadın. Diğerlerine çevirmişti bakışlarını. "Bugün hava güneşli? Ne dersiniz gidelim mi? Güzel bir gezi olabilir…"

Gaye hariç herkes onaylamıştı. Gaye öğlen işe gitmek zorundaydı. Tabii misafirleri, dönüşte geç kalmamak koşuluyla kabul etmişlerdi bu güzel teklifi. Hepsi de o gün geri dönüyordu çünkü. Gamze evinin boşalacağını hissetti ve bundan garip bir hüzün duydu. Akın ile daha fazla yalnız kalacağını bilmenin keyfi bile o hüznü azaltmadı. Birkaç gün içinde bu insanlara, neşelerine, değerli kişiliklerine alışmıştı. Neyse ki onları, Akın sayesinde artık daha sık görecekti. Üstelik düğüne de gelecekleri için bu ayrılık uzun soluklu olmayacaktı.

On ikiye doğru Akın'ın arkadaşım dediği Turgut Ataman Çeliker ile tanıştılar. Adam onları büyük yatının içinde karşılamıştı. Yanında uzun saçlı, çok güzel bir kadın vardı. Dalgalı siyah saçları rüzgârda uçuşuyordu. Onları getiren sürat motoru yata iyice yanaştığında, ikisi de el eleydi. Böyle de bakınca onların karı koca olduğunu anlamak mümkündü. Hafif rüzgâra rağmen güneş sayesinde hava çok soğuk değildi. Üstelik yatın iki yanında rüzgârı kesen, korunaklı kısımlar vardı. Buralarda oturulabilir, çevre seyredilebilirdi. Devasa büyüklükteki yatın, kapalı alanı da vardı elbette. Çok üşürlerse içeriye geçmek sorun olmayacaktı.

Akın'ın Turgut isimli arkadaşı çok güler yüzlü, neşe dolu bir adamdı. Bu yönü ile Akın'a çok benziyordu ve neden iyi arkadaş olduklarını anlamak hiç zor değildi. Aynı boyda olmalarına rağmen Akın'dan biraz daha yapılı ama kesinlikle onun gibi atletikti. Ortadan ayrılan koyu saçları alnının iki yanına hoş bir şekilde dökülürken, koyu gri gözleri ile oldukça yakışıklı duruyordu. Hayatta her şeye karşı koyabilecek, istediğini elde edinceye kadar peşinde koşabilecek bir adam tavrı vardı onda. Tüm misafirleri ile tek tek tokalaşıp asla hava atmadan, sıcak bir şekilde hatırlarını sorması da ne kadar sıcak bir insan olduğunu gösteriyordu. Bu son birkaç günün herkes için değişik olduğu kesindi. Gamze bu uzun ve güçlü adamların yanında kendisini iyice narin hissetmeye başlamıştı.

Karısı Vildan ise bir başka güzeldi. Onda da kocasındaki sıcaklık vardı. İnce uzun vücudu ve rüzgârda savrulan siyah saçları ile hikâyelerdeki egzotik kadınları andırıyordu. Bembeyaz cildi ve simsiyah gözleri ile ışıl ışıl bir kadındı. Natalia kadar güzeldi… Onun kadar çekici bir esmerdi. Ve belli ki kocasına deli gibi âşıktı. Onunla konuşurken, gözünün içine bakarken, elini tutarken, kısacası her halinden belli oluyordu bu.

O da tek tek herkesi karşılamış ve gülümseyerek hatırlarını sormuştu. Tanışmaktan memnun olduğu belliydi. Hemen dibinde ise

babasının bacağını sımsıkı tutan esmer bir oğlan çocuğu vardı.

"Volkan!" diye tanıştırdı Vildan oğullarını diğerleriyle. Volkan ve Turan hemen hemen aynı yaşlardaydı. İkisi de birbirlerini bir an kontrol etmişler, sonra da anlaşacaklarına karar vermişler gibi utangaç gülümsemelerle yanaşmışlardı.

Hava çok güzeldi. Denizdeki dalgalar çok küçüktü. Kocaman yat neredeyse hiç sallanmıyordu. Erkekler zaten hemen birbirleriyle kaynaşmıştı. Birbirlerine hemen hemen hiç benzemeyen ama bir o kadar da çok benzeyen bu erkekler, tatlı bir muhabbete dalmıştı. Turgut iyi bir ev sahibi gibi her şeyle ilgileniyordu. Tekne kıyı boyunca gezinirken, yiyecekler ve içecekler de eksik değildi. Onlardan başka teknede sadece bir kaptan ve iki yardımcı vardı. Vildan zaten birçok servisi kendisi yapmayı tercih etmişti. Bu da ne kadar doğal olduğunu gösteriyordu. Ayrıca Gamze'ye de çok yakın davranmıştı. Genç kadın Vildan'ın daha önceden Akın'ı bir iki kere gördüğünü öğrenmişti. Bu yüzden Akın'ın Gamze ile nişanlandığına da ayrıca sevinmiş görünüyordu. Gülümseyen güzel yüzüyle artık İstanbul'da görüşebileceği bir arkadaşı olduğu için memnun olduğunu bile söylemişti.

Gün çabucak geçti. Havanın kararmasına çok az kalmıştı. Hava kararmadan yeniden limana yanaştılar. Kazançlı bir gündü. Erkekler kendilerine benzeyen güvenilecek yeni birileriyle tanışmaktan memnunlardı. Turgut, bir yardıma ihtiyaçları olduğunda her zaman arayabileceklerini söyleyerek telefon numarasını içeren kartını herkese vermişti. Hatta kendi telefonlarını başkalarına pek dağıtmayan Tahir ve Doğan bile benzer şekilde telefon numarasını vermişti Yavuz ile Turgut'a. Yeni güçlü arkadaşlıklar doğuyor gibi gözüküyordu.

Merve de ayrılırken hepsini tek tek öpmüştü. Onun telefon numarasına alan Gamze, düğününe gelme sözü de aldı. Bu alımlı genç kadını mutlaka düğününde görmek isterdi. Gerçekten samimi ve sıcak bir kadındı. Arkadaşlıklarını cidden devam ettirmek isterdi. En azından artık onun da İstanbul'da görüşebileceği birileri vardı.

"Mutlaka görüşelim…" dedi Vildan onun elini tutarken.

"Söz!" dedi genç kadın.

Ve oradan üç araba ile ayrıldılar. Park yerinden aldıkları arabalara ayrı ayrı gruplar halinde binmişlerdi.

"Keşke buradayken Boran'ı da görebilseydik!" dedi Tamer. Dönüş yolunda Tahir ile aynı arabalardaydılar. Arabayı Tamer sürüyordu.

"Ben aramıştım…" dedi Tahir. O da önde oturuyordu. Natalia ile

Güney de arkadalardı. "Karısıyla Almanya'ya gitmişler. Çok üzüldü, bir dahaki sefere dedim ben de. Geleceklerdi neredeyse. Bugün döneceğimizi söyleyerek zor ikna ettim."

"O kim?" dedi Natalia. Daha evvel adını hiç duymamıştı.

"Bizim çocukluktan tanıdığımız birisi…" diye açıkladı Tamer. "Bir zamanlar babalarımız bizi uzak doğuda bir kampa yollamıştı. Böcek bile yediğimizden bahsetmiştim hatırlarsan?" Natalia başını sallıyordu arkadan. Hatırlamıştı. "O da uslanmaz bir adamdı. Nasıl olduysa küçük bir sarışına kalbini kaptırdı bir sene kadar önce. Yıldırım aşkı diyor…"

"Ne hoş!" dedi Natalia.

"Tamam da bunu diyen adam o tip birisi değil. Aynı Doğan gibi aşka inanmazdı. Hatta yıldırım aşkına hiç inanmazdı. Aslında Doğan ile onu karşılaştırıp biraz ders verdirseydik iyiydi. Bir insan iki saniyede âşık olur mu olmaz mı, öğrenmiş olurdu. En azından Boran'ın öyle olmuş…"

"Belen gerçekten çok güzel ama?" diye mırıldandı Tahir. Sonra bir an için sustu. Ardından usulca mırıldandı. "Güney'e benziyor…"

"Demek Güney'e benziyor?" diye sordu Natalia hemen. Keskin kulakları bu mırıldanmayı duymuştu. Güney de duymuştu ama bunun bir iltifat olmadığından emindi. Tahir artık kendisine çok mesafeli davranıyordu. Yat üzerinde geçen süre içinde kendisiyle hemen hemen hiç konuşmamıştı.

"Evet, sarışın. Ama saçları Güney'inkiler gibi değil. Saman sarısı mı derler? Öyle bir şey işte1 Yaşı küçük ama… Daha yirmi civarında."

"Ben de o yaştayım aşkım!" dedi Natalia alaycı bir gülümsemeyle. "Bulmuşsunuz bizim gibi çıtırları, keyfini çıkarın bakalım. Hem birisini sevmek için yaşlı olmaya gerek yok. Öyle değil mi Güney?"

Güney ise dalgınca kucağında tuttuğu, kendi sarı saçlarını çekiştiren Turan'a bakıyordu. Bakışlarını kaldırdı. "Evet…" diye mırıldandı yavaşça. "Gerek yok!"

"Ayrıca ilk görüşte aşka ben de inanırım!" dedi Natalia. "Biz siz erkekler gibi değilizdir. Ben daha on altı yaşımda, seni ilk gördüğümde bile sana bayılmıştım Tamer Bey. Çok yakışıklı ve karizmatiktin. O zamanki olayları hatırlarsan eğer, bu benim için büyük bir şoktu ve hiç hoşuma gitmemişti? Yine de gönlümün sana kaymasına engel olamadım…" Bir an sustu. Sonra muzip bir sesle sordu. "Ya sen Tahir? Sen de ilk görüşte aşka inanır mısın?"

Tahir'in yandan yüzünü görebiliyordu Güney. Adam cevap

vermeden önce duraklamıştı. Yanak kasları hareketlenmişti bir an için. Yine de sesi soğuk, ilgisizdi. Kısaca "Hayır!" demesi genç kızın biraz bozulmasına sebep oldu. Niye bozulduğunu ise anlayamıyordu. Onunla ilk karşılaştığı günü çok net hatırlıyordu. Adamın siyah gözlerine baktığı o ilk anı… Tahir kayıtsız bir sesle ekledi. "Ama demek ki varmış? Boran gibi çapkın biri bile âşık olduğuna göre?.. Yine de bu aşk konusunda Doğan'a tamamen katılıyorum. Bence boş iş… Gelip geçici bir şey. Sevgi daha derin bir his…"

"İlk görüşte olmasa bile sonradan da âşık olabilir insan. Hem belki de daha oturaklı olur. Bence aşk sevginin süslenmiş halidir. Her gün değişik şeylerle süsleyebilirsin," dedi Natalia.

"Yorucu o zaman?.." diye homurdandı Tahir. "En iyisi âşık olmamak! Sizin Tamer ile olan aşkınıza saygı duyuyorum Natalia, ama siz birçok güç olaydan sonra başarıyla bunu kazandınız ve sonuna kadar hak ettiniz. Sizinkisi özel bir durum!"

"Hiç de değil… Merve ile Yavuz'a bakın?.. Nasıl mutlular. Bugün tanıştığımız Turgut ve Vildan'a ne demeli?.. Ne hoş çiftlerdi. Birbirlerini seviyorlar. Her hallerinden belli… Sevmek için güçlükler olması gerekmiyor. Gerçi belki onlar da birbirlerine kavuşuncaya kadar zor zamanlar geçirmişlerdir. Bilemeyiz… Durum ne olursa olsun aşk çok güzel… Herkes seveceği birisine ihtiyaç duyar. Sevilmek ister. Değil mi Güney?"

"Ben… bu konuda çok fikir sahibi değilim!" diye mırıldandı Güney. Aslında bu konu üzerinde fazla konuşmak istemiyordu. Daha evvel sevilmeyi bu kadar arzu ettiğini ise hatırlamıyordu.

"Güney Hanım'ın daha önceden bir aşkı varmış zaten…" dedi Tahir ilgisizce. Sesi iyice soğuktu. "Yakışıklı bir teğmen… Sanırım ona olan aşkını unutamamış…"

"Onu unuttum ben!" dedi genç kız biraz tavrını değiştirerek. Sesi azıcık öfkeliydi. O adamı hatırlamak bile istemiyordu.

"Emin misin?" diye sordu genç adam. Başını hafifçe çevirmişti.

"Eminim!" dedi Güney de. "Ayrıca ben hiç âşık olmadım. O teğmene de âşık değildim. Size bunu daha önce de söyledim Tahir Bey. Sadece anlaşabileceğim birisi gibi gelmişti?"

"Ne oldu peki?" diye sordu Natalia. "Bundan haberim yoktu?"

"Ayrıldık…" dedi Güney. "Olmadı… Bu kadar basit! Tahir Bey'in yanında işe başlamadan önceydi…" Gözleri adama döndü. "Onu diline dolamanıza sebep olacak bir şey mi yaptım? Siz şimdi bunu neden

hatırlattınız?"

Tahir önce cevap vermedi. Sonra umursamazca omuz silkti. "Beni ilgilendirmiyor zaten!"

Arabalar doğrudan havaalanına gitmişti. Eve gitmelerini gerektirecek bir şey yoktu. Valizler önceden bagajlara konmuştu. Tahir'in kiraladığı arabayı havaalanındaki kiralama servisine teslim ettiler. Herkesle vedalaşmak oldukça üzücü gelmişti yine. Önce Yavuz ve Merve ayrıldı… Genç kadın kucağındaki minik bebeği tek koluyla tutarken, sıcak bir şekilde diğer kadınlarla öpüştü. Erkekler el sıkışırken onlar vedalaşmaya devam ediyorlardı. Merve tekrar tekrar hepsini davet etmeyi unutmadı. Onlar kendi helikopterlerine doğru giden koridorda gözden kayboluncaya kadar, herkes arkalarından baktı.

Son vedalaşma sahnesi de gelmişti. Tahir ve Güney'i, Tamer kendi uçağıyla bırakacaktı Ankara'ya. Tek tek Gamze'yle, Akın'la ve Gamze'nin anne babasıyla vedalaştılar. Doğan samimi bir göz kırpmayla baktı Gamze'ye… Süheyla Hanım da Gamze'yi ve Asuman Hanım'ı candan bir şekilde kucaklamıştı. İzmir'e tekrar tekrar davet etmişti.

Natalia ise kısa zamanda çok iyi bir dost kazanmış olmanın verdiği rahatlıkla kucaklamıştı Gamze'yi. O anda mutlulukları için yeniden tebrik etmişti genç kadını. Sıcak vedalaşmalardan sonra herkes yeniden görüşme dilekleriyle kendi yoluna gitti. Natalia gözden kaybolurken oğluyla birlikte uzaktan kendilerine el sallamaya devam ediyordu. Çok sıcak bir kadındı. Sıcaklığı uzaktan ışıldayan kara gözlerinden bile belli oluyordu.

Ortalık bir anda sessizleşmişti. Artık geride kala kala dört kişi kalmışlardı. Gamze Akın'ın elini tutarken biraz üzgünce babası ile annesine baktı. "Artık biz bize kaldık… Kalabalık olmak ne güzeldi değil mi?" diye mahzunca gülümseyerek sordu.

Bülent Bey de yavaşça başını salladı. "Bu şamataya en çok bizim ihtiyacımız varmış, meğer ki!" dedi gözleri kızındayken. Yıllar sonra böyle bir mutluluk, böyle huzurlu bir ortam, kendisine garip geliyordu.

"Yine görüşürüz onlarla!" dedi Akın. "Meraklanmayın, hepsi de çevremizde olacaklar. Hayatımızın renkli kahramanları onlar. Çevremizde olmaktan mutlu olacaklardır. Tıpkı bizim onlarla olmaktan hoşlandığımız gibi. Sizler artık yalnız değilsiniz. Artık kocaman bir aileniz var…"

Gamze sevdiği adamın elini biraz daha aşkla sıkarken, Akın da onlara gülümsüyordu. Hepsi onun sayesindeydi. Hepsi bu özel adam sayesindeydi. İyi ki hayatlarına girmişti… Onunla çok mutluydu. O

yanındayken kendisini güvende hissediyordu. O sabah o iki adam, polis kıyafeti ile evi bastıklarında bile korkmamıştı. Çünkü çevreleri sanki bir güven çemberiyle sarılıp sarmalanmıştı.

Ve şimdi sırada bu harika adamla evlilik vardı…

22. BÖLÜM
ÖN FİNAL

Gamze dikkatle uyuyan çocuğa bakıyordu. Gözleri sımsıkı yumulmuştu. Sanki ekstradan bir güç harcıyordu kapalı tutmak için. Bu yüzden mavi gözlerini görmek mümkün değildi. Uzun kirpikleri yanaklarına gölge yapıyordu. Yanakları da sıkılası bir şekilde tombul tombuldu. Kırmızı dudakları kapalıydı. Küçücük burnundan çok sağlıklı bir şekilde nefes alıyordu.

Örtünün altında kalmayı sevmiyordu bu çocuk. Sıkılınca ayaklarıyla tepinerek üstünden atıveriyordu. O yüzden örtüsünü sadece göbeğine kadar örtmüştü. Ev sıcaktı zaten. Kısa kollu tişörtü içinden uzanan beyaz, tombik pazulu kollarına dokundu sevgiyle. Bunlar yakında onun güçlü bir erkek olacağını ispatlıyordu.

Çok seviyordu oğlunu… Minik Arda…

Henüz yedi aylıktı oğlu. Gülümseyerek geri çekildi. Çocuk odasından çıkmadan önce yatağın kenarındaki bebek telsizini kontrol etti. Sonra kapıyı tam olarak kapatmadan dışarıya çıktı. Çıktığı yer yatak odasıydı.

Bir an durup etrafına baktı. Eski yatak odasıydı. Akın ile hâlâ aynı evde kalıyorlardı. Tamamen yeniden dekore edilmiş, beyaz tonlarla donatılmıştı. Halı beyaz ve kabarıktı. Duvarlar beyazdı. İki adet üç kişilik koltuk beyazdı. Perdeler beyazdı. Boydan boya duvar dolabı beyazdı. Kocaman yatak beyazdı. Hemen hemen her şey beyazdı. Ama?.. Ama yatağın üzerinde duran seksi şey… oldukça esmerdi. Kocasına baktı beğenen gözlerle. Siyah bir atlet ve siyah bir eşofman altıyla yatağa uzanmıştı. Yan yatmış, yanındaki bir başka esmer vatandaşla gülüşerek konuşuyordu.

“Ne yapıyorsunuz bakayım siz?” diye sordu onlara doğru yürüyerek.

Akın'ın yanındaki küçük kız, uzun saçlarını savurarak kendisine baktı. Onun da gözleri maviydi. Hem de babasınınkiler gibi gizemliydi. Sivri çenesi ve beyaz cildi ile beş yaşının tüm güzelliği vardı onda.

“Anne!” dedi çocuk kıkırdayarak. “Babam Volkan’ın benden

hoşlandığını söylüyor! Ben daha kaç yaşındayım ki?"

"Hangi Volkan?"

"Vildan Teyze'nin oğlu Volkan… Hem o benden çok büyük! Sekiz yaşında!"

Gamze de gülerek yatağa yanaştı. "Büyükmüş hakikaten! Demek aranızda o kadar yaş farkı var?" Kendisini yatağa atarken kızının mis kokulu yanağına bir öpücük kondurdu. "Koskocaman üç yaş! Ama babanla benim aramda da üç yaş fark var hayatım?"

"Ama siz büyüksünüz! Hem babam kocaman! Sınıftaki herkesin babasından kocaman… Volkan daha kısa!"

"Ama o da büyüyünce babası gibi kocaman olacak? Turgut Amcan da babanın boyunda? Sonra Volkan'ın boyu yaşıtlarından daha uzun!"

"Olsun! O bana geçen gün kötü davrandı. Benimle oynamak istemiyor. Gidip o pis bilgisayarıyla oynadı…"

"Belki de haklısın… Aranızda çok yaş farkı var. Demek ki seni küçük buluyor!"

"Küçük değilim ben!" dedi kız siyah yine uzun saçlarını savurarak. Gamze iki çocuğunun da babaya bu kadar benzemesini anlamıyordu. Neşeli ve öfkeli halleri bile aynıydı. "Ben bir kızım… Tabii bebeklerimle oynayacağım…"

"Ama o da bir erkek? Belki de senin bebeklerinle oynamak istemiyordur?"

Küçük kız burnunu kıvırdı düşünceyle. "Niye ki? Bebekler çok güzel!"

Akın neşeyle gülüp kızını kollarına çekti. Binlerce öpücükle sardı güzel yüzünü… Belki binlerce değildi ama bir türlü bırakası gelmiyordu. Öptükçe öpüyordu. Annesinden sonra öpmeyi en fazla sevdiği tek dişiydi bu küçük hanım.

"Tamam… Baba! Sakalların!" Kıkırdayarak çırpındı. Küçücük kolları ile babasından kurtulmaya çalışıyordu. Gamze de ona yardım etmeye çalıştı. Buna şakacıktan sinirlenen Akın dönüp Gamze'yi hemen vücudunun altına sıkıştırıvermişti. Küçük kız da aralarında kalmıştı. İnleyip duruyordu ama canının acımadığı dişlerini gösterişinden belliydi.

"İkinizi de öpmekten öldüreceğim!" dedi Akın bir karısını bir de çocuğunu öperken…

"Anne!.. Anne!.. Yardım et! Bırak beni baba ya! Annemi öp sen!

O daha güzel!"

"Evet! Çok güzel değil mi?" Akın şimdi onları zorla öpmeyi bırakmıştı. Kıkırdayan ana ve kıza bakıyordu hayranlıkla. Ama gizemli mavi gözleri bir saniye sonra kolayca karısında takılıp kalmıştı. Gamze'nin güzelliği yıllar içinde zerre kadar azalmamıştı. Daha güzel, daha sıcak olmuştu. Saçlarını kısaltmıştı biraz. Fakat o ne yaparsa yapsın ona yakışırdı zaten.

"Anne? Sen gerçekten dünyanın en güzel kadını mıydın?" diye sordu küçük kız.

"Bunu da nereden çıkardın yavrum?" diye sordu Gamze gülerek.

"Babam diyor!"

"Onun için öyle olabilirim!" dedi Gamze de gururla. Onunla evli olduğu altı yıldan hiçbir şey anlamamıştı. Adama bir gün bile doyamadığı gibi zamanın bu kadar hızla geçmesine sinir oluyordu. Karşısında yaşlandıkça yakışıklaşan bir erkek varken, nasıl ondan bıkabilirdi ki? Siyah saçlarının şakaklarında birkaç gri tel belirmişti ama hâlâ göz alıcı derecede yakışıklıydı.

"Yelda'ya yalan söyleme!" dedi adam da gülümseyerek. "Bunu neden gizliyorsun?"

Gamze iç çekti. "Utanıyorum sanırım. Hem sadece dört sene öyleydim. Sonra bir tane Macar güzeli çıktı. Sonra da İsveçli bir güzel!"

"Fakat onlar sadece birer sene birinci olmuşlar. Sonra da listeye bile girememişler. Doğan üşenmemiş araştırmış. O hırçın karısı Pınar ile iddiaya girmişler. Sen Pınar'a dünyanın en güzel birinci kadını olduğunu söylemiş miydin?"

"Şey… Bir kere sormuştu galiba…"

"Eh! Doğan da inanmamış. Sen gerçeği bir türlü söylemediğin için birinciliğine şüpheyle bakmış! İnanmıyorum demiş."

"Desin!" dedi Gamze gülerek. "Biliyor musun? Şu alaycı arkadaşına çok gıcık oluyorum! Ne yazık ki kızmak istiyorum ama adama bir türlü kızamıyorum da… Şeytan tüyü var sersemde!.."

"Ben Doğan amcamı seviyorum!" dedi Yelda minik bir inatla. "Sersem değil o!"

Doğan'ın cazibesine kim karşı koyabilirdi ki? Beş yaşındaki bir kız bile ona hayran olabiliyordu.

Gamze kızının saçını okşadı. "Doğru kızım! Sersem değil! Şaka olsun diye söyledim zaten! Bazen böyle şeyler sevgi sözcükleridir."

Küçük kız anlamış gibi başını salladı. Gamze'nin güzel bal rengi gözleri yeniden kocasının hâlâ hayranlıkla bakan gözlerine kaydı. Bir erkek böyle bakarken ona âşık olmamak mümkün müydü? "Eee? Doğan ne bulmuş hakkımda?" diye sordu nefesi sıklaşmış bir şekilde. Ve hâlâ o bakışlar kendisini hemen tahrik ediyordu.

"Tam dört sene birinci seçilmişsiniz efendim… İki kere dördüncüymüşsünüz. Geri kalanında da ya üçüncü ya ikinci… Bu büyük başarı…"

"Değil mi ya?" dedi Gamze kıkırdayarak. "Ama benim elimde olan şeyler değil ki? Neye göre değerlendirdiklerini bile bilmiyorum. Yoksa ona göre davranırım… Demek dördüncülüğe kadar düşmüşüm?"

Akın onu öpmemek için kendisini zor tutuyordu. Aslında küçük bir öpücük, kızları Yelda'yı rahatsız etmezdi. Hatta küçük kız, annesi babası tarafından öpüldüğünde bundan çok hoşlanıyordu. Aralarındaki sevgiyi görüp memnun oluyordu. Fakat karısından şu anda çalmak istediği küçük bir öpücük değildi ki!

"Başkalarının gözünde kaçıncı olduğun önemli değil!" diye mırıldandı biraz arzulu bir sesle. Bakışları dudaklarına kilitlenmişti. "Benim gözümde her zaman birincisin!"

"Aşkıım!" dedi Gamze yavaş bir sesle ve uzatarak. "Ne zaman böyle desen beni öldürüyorsun! Çok tatlısın! Sen de benim için dünyanın en çekici adamısın!"

"Babam yakışıklı!" dedi Yelda.

"Hayır kızım… Baban yakışıklı değil…" Gözleriyle emercesine kocasının yüzünü süzdü. "Ben onu hiçbir zaman yakışıklı bulmadım tatlım. Babanda daha da fazlası var… O çok çekici… Yakışıklıdan çok… çok daha çekici! O yüzden çevresindeki kadınlardan onu korumamız lazım!"

"Sen koru onu… Ben Volkan'ı koruyacağım! Arkadaşlarım onu çok beğeniyorlar. Baba! Filmi başlatayım mı?"

Akın kızının kendi gövdesi altından kurtulmasına izin verdi. Şimdiden kız babası olmanın sıkıntıları başlamıştı. Volkan çok güzel bir çocuktu ama daha şimdiden böyle şeyler düşünmeleri doğru muydu? Üstelik de kıskanıyordu. "Tamam…" dedi sıkıntılı bir sesle. "Biz hazırız. Sen de hazırsan DVD'yi koy hadi… Doğan amcanla hasret giderirsin böylece?"

Çocuk sevinç çığlığı atarak yataktan fırladı. Akın da sıkıntısını atmak için karısının istekli dudaklarını çaktırmadan öptü. Ardından

Gamze gözünün ucundan kızını kontrol etti. Yelda yatağın tam karşısındaki DVD okuyucuyla uğraşıyordu. Bunu fırsat bilip kollarını uzattı. Adamı yakalayıp kendisine çekti. Ateşli bir öpücük de kendisi verip geri ittirdi hızla.

"Sana bu kadar yeter şimdilik…"

"Hımm… Bayıldım. Bu gece vücudunu ovayım mı? Bir yerin ağrıyor mu?" Bu ikisi arasında bir mesajdı. Eh, artık onlar, konuşmaları anlayan çocukları olan yetişkin insanlardı. Çocukların yanında konuşmalarına dikkat etmeleri de gerekiyordu. Bir süredir böyle şifreyle konuşmaya başlamışlardı.

"Bayılırım!" dedi Gamze de. Gözlerini süzdü utanmazca. "Her yerim ağrıyor… Her yerimi ovarsın değil mi?"

"Her yerini…" dedi genç adam da gözleri parlayarak. Sonra kızının duymayacağı kadar sesini alçalttı. "Hem ellerimle hem de dudaklarımla…"

Heyecanlanan Gamze elini adamın göğsünden yavaşça aşağıya doğru indirdi. Ancak aradığı sertliğe tam dokunamadan küçük kız yerinden kalkınca, aceleyle geri çekti. Yakalanmış gibi yanakları kızarmıştı. Akın da gülerek geriye yaslandı. Sırtını yatağın deri başlığına dayamıştı. Yumuşak yastıklar sırtına destek yapıyordu. Gamze hemen sokuldu o güvenli gövdeye. Sağ taraf kendi bölgesiydi. Her zaman adamın sağında yatar, o ilk karlı gecede yaptığı gibi ona sarılıp uyurdu. Onun olmadığı ve sarılamadığı gecelerde uyuması hep çok zor olurdu. Sağ taraf kendisinindi ama sol taraf da bir süredir kızının olmaya başlamıştı. Küçükken babasına sarılıp uyumayı çok sevdiğini hatırlıyordu. Anlaşılan Yelda bu özelliğini kendisinden almıştı.

Yelda zıplayarak yatağa çıktı ve selamsız sabahsız gelip babasının göğsüne sokuldu. Güzel yüz hatlarının mükemmelliği şaşırtıcıydı. Yaşına göre çok zekiydi. Kavrama gücü ise mükemmeldi. Şimdi Akın iki omzunda iki güzel dişi ile duvardaki büyük ekran televizyona bakıyordu.

"Hem evlilik DVD'niz var hem de hiç seyretmiyorsunuz?.." dedi Yelda masum bir inanmazlıkla.

"Sen küçükken seyretmiştik!" dedi Akın.

"Ama ben ilk kez seyrediyorum…" Elindeki kumandaya bastı. Şimdi DVD dönmeye ve içindeki geçmişe ait görüntüleri göstermeye başlamıştı. İlk görüntüler Gamze'nin düğün öncesi hazırlığıydı. "Aaa! Bak baba! Anneannem!" dedi çocuk heyecanla. Akın sırtını dayadığı

yerden hafifçe kaykıldı. Gece uzun olacağa benzerdi.

"Ya. Evet!" dedi kısaca.

O düğün günü harikaydı.

Gamze de harikaydı. Genç adam onun güzelliğini unutamıyordu. Eve kuaför getirtmişti. Nişandan tam bir ay sonrasıydı. Fazla beklememişlerdi. Aslında beklememek için önemli bir sebepleri de vardı. Nişandan on gün sonra Gamze kucağına oturmuş ve kulağına bir şey fısıldamıştı. Gaye henüz işten gelmemişti. Kendisi de geleli çok olmamıştı zaten. Çok düşünmüş ve sonunda Turgut ile ortak bir iş kurmaya karar vermişti. Turgut da iş yükünün bir kısmını enişteşi ile paylaşıyordu zaten. Akın'ın da katılmasını büyük bir memnuniyetle karşılamıştı. Bu ortaklık, Vildan'ın ve Gamze'nin de çok hoşuna gitmişti. Gerçekten de iki genç kadın çok iyi anlaşmaya başlamışlardı.

Hamileliği öğrenen Akın gözleri parlayarak "Ciddi misin?" diye sormuştu genç kadına.

"Kesinlikle!" demişti Gamze de. "Hale'ye gittim. Hormon testi yaptırmak içindi… Bana hamile olduğumu söyledi…"

"Ne zaman?"

"Gidişim mi? Bebek mi?"

Adam onun dudaklarını öptü sertçe. "Annenle baban gideli daha birkaç gün oldu. Ne zaman hamile kaldın ki?"

"Ne zaman korunduk ki? Çok rahattınız efendim. İlk defasında oldu sanırım… İlk seviştiğimizde hamile kalmış olmalıyım. Sen Elazığ'a geri döndüğün, benim kalbimi de götürdüğün gece… Çok doyumsuzdun… Geri döndüğünüzde, Hale'ye yaptırdığımız tahlilde çıkmaması normalmiş. İki üç gün içinde hemen belli olmazmış. Beta-HCG seviyesi yavaşça yükselirmiş." Neşeyle kıkırdamıştı. "Ne garip değil mi? Yani aslında hamile olduğumu düşündüğümde gerçekten de hamileymişim ama başkasından değil de senden! Boşuna bebek için üzülmüşüm…"

Akın onu uzun uzun öpmüştü. Bu sefer yumuşak ve ödüllendiriciydi. "Bu harika bir haber!" demişti.

Gamze'nin ne kadar mutlu baktığını da hiç unutmuyordu. Genç kadın hamile olmaktan inanılmaz mutluydu. "Evet!" demişti. "Harika bir haber! Ama artık biraz acele etmeliyiz, değil mi? Hamile olduğum belli olmazsa iyi olur. Annemle babamı utandırmak istemem."

Acele edeceklerdi zaten. Akın en geç iki ay içinde evlenmeyi

planlıyordu. Ancak bu süreyi başarılı bir organizasyonla bir aydan aza indirmişlerdi. Dolayısıyla Asuman Hanım ve Bülent Bey düğün hazırlıkları için erkenden geri gelmişlerdi. Gaye'nin varlığı yüzünden zaten oldukça dikkatlilerdi. O sıralara anne babası gelince, iyice ayrı kalmışlardı ama heveslerini düğüne saklamak istiyorlardı. Genç kadının hamilelik meselesini ailesine söyleyip söylemediğini bilmiyordu. Ancak sonradan annesinin bildiğini ve babasının da düğünden kısa bir süre sonra öğrendiğini söylemişti Gamze. Babasının yeniden hayal kırıklığına uğramasını istememişti ve hamileliği iyice kesinleşinceye kadar beklemeyi tercih etmişti. Düşük falan olur korkusuyla bir süre bu sırrı saklamışlardı. Akın ise genç kadının ince bedenine her zaman gururla bakmış ve onun içinde ikisine ait bir parça olduğuna aylarca inanamamıştı. Hatta kızını kucağına ilk aldığında bile inanamamıştı.

"Bu bizim mi şimdi?" demişti hayretle. Hastane yatağında yatan Gamze de yorgunca gülümsemişti.

"Evet… Tam da istediğin gibi bir kız…"

Akın burnunu çocuğunun mis kokulu teninden zorlukla ayırmıştı. O lacivert gözleri mi sulanmıştı yoksa? Ondan mı öyle koyu duruyordu? Genç adam gülümsemişti.

"Gerçekten ilk çocuğumuz kız olduğu için çok mutluyum. Zeynep yüzünden sanırım… Bir kızım olursa küçük Zeynep'in hak ettiği değeri ben ona vereceğim diye düşünürdüm hep."

Gamze gülümseyerek başını sallamıştı. "İstersen adını Zeynep koyalım?" Bu teklifi daha önce de yapmıştı.

"Hayır!" demişti Akın. Nemli gözlerini gizlemek için yine çocuğuna bakmıştı. "O adıyla yaşadı ve adıyla öldü. Kızım öyle olmayacak. Adını planladığımız gibi Yelda koyacağız."

Doğum yaptığı günkü kalabalığı hiç unutmuyordu. Herkes oradaydı. Herkes bu mutlu gün için gelmişti. Hastane odası çiçeklerle dolmuştu. Kendisine ve kızına da bir sürü takı takılmıştı. Sanki yeniden evleniyordu. Yine sonraki günlerde herkesi kendi evlerinde ağırlamışlardı. Kimsenin otele gitmesine izin vermemişlerdi. Bir tek Doğan aralarında yoktu… Ve yeni evlenmiş olduğu güzel karısı Pınar…

Ama Doğan annesine verdiği sözü tutmuştu. O Kara denen adamı nasıl etmişse bulmuş ve hatta düğüne bile getirtmişti.

"Anne! Ne kadar güzelsin?" dedi Yelda hayretle.

Akın düşüncelerinden kurtulup ekrana baktı. Gerçekten de ne kadar güzel olmuştu Gamze. Kesinlikle beyaz gelinlik giydirmişti ona. O

kendisi için dünyanın en saf kadınıydı. Gözleri, ekranda mutlu gülücükler saçan ve kameraya el sallayan karısında gezindi beğeniyle. Çekimi Gaye yapıyordu. Gelinlik sade ama muhteşemdi. Upuzun tüller duvağından ve eteğinden geriye doğru gidiyordu. Son derece hafif ama ona çok yakışan bir makyajı vardı. İri gözleri daha da meydana çıkmıştı. Beyaz renk içinde dolgun kırmızı dudaklarını öpmemek için nasıl çaba harcadığını da gayet iyi hatırlıyordu.

Düğünün yapıldığı Çırağan Sarayı muhteşemdi. Gamze'nin Afyon'da başka akrabaları yoktu. Ama oradaki tanıdıkları ve komşuları için Akın üç otobüs kiralamıştı ve hepsine de iki gece kalabilmeleri için lüks otellerde yer ayırtmıştı.

Düğünde kimler yoktu ki… Aslında sade olmasını planlamışlardı. Elbette Akın'ın arkadaş çevresi gelmişti. Onlarsız olmazdı. Akın'ın daha o kadar çok karizmatik arkadaşı vardı ki! Gamze hangi birisine hayran olacağını şaşırmıştı artık. Akın ise onun şaşkınlığı karşısında gülmüştü. Genç adam gerçekten de arkadaşlarıyla gurur duyuyordu. Özellikle yeni tanıştığı birkaç kişi de vardı. Mesela Doğan'ın bulup getirdiği Kara ve Ağabeyi Osman… Harika insanlardı. Ve Tamer'le Tahir'in yakın çocukluk arkadaşı Boran Karadağ ve onun babası sempatik Deniz Karadağ…

Ekranda düğün görüntüleri devam ediyordu. Yelda ilk kez seyrediyordu bu görüntüleri. Kendisi de kaç yıldır bakmamıştı. Kolunun altındaki karısına iyice sarıldı. Neredeyse canını acıtırcasına… Ama Gamze hiç şikâyet etmeden bu sarılmaya bir kedi memnuniyeti ile karşılık verdi. Hatta memnun bir şekilde biraz mırıldanmış mıydı ne?

"Aaa! Bak baba! Doğan amcam! Pınar teyzem yok muydu o zaman?"

Doğan siyah takım elbisesi içinde çok yakışıklıydı. Kameraya her zamanki tembel ve cezbedici gülümseyişiyle bakmış, sonra Gamze ile dansa devam etmişti. Pistin ortasında gezinen kamera herkesi tek tek görüntüye alıyordu. Bu sefer kameraya çekim işini profesyonel kameramanlar devralmıştı. "Hayır kızım… Doğan amcan onunla düğünden beş ay sonra tanıştı…" dedi yavaşça. Sonra güldü. "Ama ne tanışmaydı! Hayatının en büyük hatasını yaptı…"

Gamze ona dirsek attı hafifçe. "Niye öyle diyorsun? Ömrü boyunca bekâr kalacak değildi ya? Hem inan bana, bizim içimizdeki tüm kadınları toplasan, birimiz bile Doğan'a Pınar kadar yakışamayız!"

"Doğru!" diye mırıldandı Akın da. Bunu kabul ediyordu. "Herkes kendisine en çok yakışanı seçti değil mi?"

Gamze başını çevirip adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Doğru… Hepimiz harika erkekler bulduk. Siz de harika kadınlar!"

Akın onu daha da çekti kendisine. "Ben kesinlikle harika bir kadın buldum… İyi ki o karlı havada bana çarpmışsın!"

Gamze kıkırdadı. "Değil mi? Ben de hep öyle diyorum!"

Yelda onların cilveleşmesi ile ilgilenmiyordu. Gözleri ekranda dans eden çok yakışıklı bir erkek ile çok güzel, genç bir kadındaydı. Minicik parmaklarıyla babasının koluna asıldı. "Baba! Bunlar kim?"

Akın gözlerini zorlukla karısının yüzünden ayırdı.

"Onlar Selim Amcan ile Ebru Teyzen kızım…"

"Ne kadar da güzeller! Ama şimdi Selim Amca daha yakışıklı?.."

Gamze kıkırdadı. Akın da bıyık altından dudak kıvırmıştı. Kızlarının bu yaşta bile artık erkekleri ayırt etmeye başladığını görebiliyorlardı.

"Ben Güney Teyzemi de çok seviyorum!" dedi Yelda. Bakışları bu sefer Akın ile dans eden Güney'deydi. Sarışın güzel o gece oldukça neşeliydi. Gamze'nin düğününde bir sorun olmasın diye deli gibi çalışmıştı zaten. Ancak Tahir ile aralarındaki sorunu halledip halletmediklerinden kimsenin haberi yoktu. Sanki bir şey yokmuş gibi davranıyorlardı.

Düğün salonu inanılmaz kalabalıktı. Akın ve Gamze birlikte ancak iki kere dans edebilmişlerdi. O da açılış ve kapanış dansıydı. Ancak özellikle tanıdığı bütün o karizmatik erkekler Gamze ile dans ederek mutluluğunu ve başarısını taçlandırmışlardı. Kendi manken arkadaşları da gelmişti elbette düğüne. Adeta bir defile havası vardı her yerde. İnanılmaz güzel kadınlar ve genç, yakışıklı erkekler çevreyi doldurmuştu. Ertesi günkü gazetelerde inanılmaz güzel yorumlar, görüntüler yer almıştı. Tabii o sırada kendileri balayı için Avrupa'ya gezmeye çıkmışlardı. Bu gazeteleri sonra Gaye vermişti onlara. Hepsini özenle kesip saklamıştı. Neredeyse yılın düğünü diye başlıklar atılmıştı. Ama en ilginci Avrupa'daki gazetelerde bile uzunca bir süre resimlerinin gözükmüş olmasıydı.

Kamera aşağıya kayınca Yelda neşe ile kıkırdadı. Yine babasının kalın kolunu çekiştiriyordu. Ama başının arkasında kalan babasının gözlerinin annesine hâlâ aşk ile baktığının farkında değildi. "Baba! Bak! Volkan! Ne kadar da küçükmüş!"

Gamze iç çekip homurdandı biraz. "Neden bu çocuk hep '*baba*' diyor? Kıskanıyorum bak? Bu kadar düşkünlük olmaz ki?"

Ama Yelda onu dinlemiyordu. Gözleri televizyona kilitlenmişti. Şirince sırıtan Akın ise kızının başına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Gülümsemesinin fazlalığını ancak böyle saklayabilmişti. Gözleri ise kızının gösterdiği görüntülerdeydi. Kameraman merceği annesinin kucağındaki küçük çocuğa yönelmişti. Görüntülerde Volkan iki yaşında kadardı. Küçük Volkan sanki çekim yapıldığını anlamış gibi kameraya bakmış ve neşeyle gülmüştü.

Ne kadar da büyümüştü kerata… Artık o küçük oğlan değildi. Şu anda sekiz yaşındaydı. Bir çocuğa göre oldukça uzun ve çok yakışıklıydı. Uzun siyah saçları genellikle vahşice alnına dökülüyordu. Eğer o çocuğu ilk kez bugün görse ve kimin çocuğu olduğunu bilmeseydi, daha ilk bakışta bile Turgut Ataman Çeliker'in ve güzel karısı Vildan'ın oğlu olduğunu tahmin edebilirdi. Volkan gerçekten de büyüdükçe bir filmde oynatılabilecek kadar güzel ve gösterişli bir çocuk olmuştu. Hem babasının fiziğini hem de annesinin zarif güzelliğini almıştı. Hatta onlara böyle birkaç teklif geldiğini de biliyordu. Özellikle Semih birkaç defa öneri götürmüştü. Ancak Vildan oğlunun şimdilik dersleriyle ilgilenmesini arzuluyordu. İzin vermemişti.

"Teyzeeeem!" dedi Yelda bu sefer de neşeyle işaret ederek. Sanki annesi ve babası onu hiç tanımıyormuş gibi özellikle parmağının ucuyla ekranı göstererek vurgulamıştı. Genç kız o gece gece mavisi uzun kıyafetiyle çok güze olmuştu. Ablasının zevkiyle almış olduğu kıyafet onu çok seksi göstermiş ve gelecek için bir koca kazanmasına sebep olmuştu. "Semih eniştem de yanında!" diye ekledi küçük kız. Yelda ile Semih dans ediyorlardı. Çapkın ajans sahibi Semih, bir anda Gaye'ye tutulmuştu. Kendilerinden sadece dört ay sonra da onlar evlenmişti. Semih gerçekten de iyi bir koca olmuştu. Ve iyi bir baba…

Uzun süre görüntüleri sessizce izlediler. Tabii arada küçük kızın parmağıyla görüntüdekileri göstermesi ve ince sesiyle konuşması hariç. Fakat konuşmalarının araları uzamıştı. Öyle ki sonunda Yelda'nın güzel gözleri yavaşça kapandı. Günlük yorgunluk onu esir almıştı. Zaten güzel düğün görüntülerinin sonuna da gelmişlerdi. Fazla bir şey kaçırmayacaktı.

Son olarak söylediği şey "Baba! En güzeli de sensin!" cümlesiydi. Uykusunda mırıldanmıştı. Gamze uzanıp sevgiyle kızının küçük elini tuttu. Yelda babasını ne kadar da seviyordu! Haksız da sayılmazdı. Bu kadar harika bir kocayı hak edip etmediğini aradan geçen altı yılda bile çözememişti. Son altı yılda Allah'ın kendisi için olan planları tamamen değişmiş gibiydi. Söz verdiği gibi hamile olduğunu anlayınca mankenliği bırakmıştı. Sadece özel günlerde hatır için defilelere

çıkıyordu şimdi. Para almıyordu. Bir iki kere de televizyon programına çıkmıştı. En son bir ay önce çocuklar yararına bir defilede boy göstermişti. Ancak iki çocuk annesi bir kadının güzelliği ve zarafeti günlerce gazetelerden eksik olmamış, şaşkınlık ve hayranlık uyandırmıştı.

Uykuya iyice dalan kızının elini hafifçe sıktı. Yelda bunu hissetmemişti bile.

"Elbette!" dedi Gamze kızının sözleri üzerine dürüstçe. Sonra aşk dolu bakışlarını kendisini süzen ve kızınınkiyle aynı olan mavi gözlere dikildi. "O benim için dünyanın birince yakışıklı adamıdır! İkinci bile değil…" diye fısıldadı. Buna yürekten inanıyordu. Çok yakışıklı adam görmüştü. Buna Akın'ın manken olmayan harika arkadaşları da dâhildi. Ancak kendi Akın'ı bir taneydi. Onun tırnağını bile hiçbir şey ile değişmezdi. Ve tam aksini Akın'ın da düşündüğünü adı gibi biliyordu. Bir erkek bu kadar mı sevgi dolu olurdu? Bu kadar mı evine ve çocuklarına bağlı olurdu? Bu kadar mı doyurucu bir insan olurdu?..

Onun sözleri üzerine Akın derin bir nefes aldı. Birbirlerinin gözlerinin derinliklerinde boğuluyorlardı adeta.

"Yelda uyudu…" diye mırıldandı genç adam.

"Evet!" Genç kadının gözleri muzipçe parlıyordu.

"Ben onu yatırayım…"

"Güzel olur… Çok gecikme ama?.."

Akın gülümseyerek ona bir öpücük verdi. Sonra kızını güçlü kolları arasına alarak yataktan bacaklarını aşağıya sarkıttı. O kızlarını kendi odasına götürürken, Gamze de arkasından adamın geniş sırtını, seksi kalçalarını izliyordu. Gözden kaybolunca heyecan içinde doğruldu. Fazla bekleyemeyecekti. Kendisi için uzun sayılabilecek bir süredir adamla seks yapmamışlardı.

Üsturuplu geceliğini çıkarıp bir kenara attı. Meme emzirdiği için sutyen falan takmıyordu. Ancak üzerinde vücuduna yapışan beyaz bir atlet vardı. Terini alması için giyiyordu. Onu da geceliğinin yanına çıkarıp attı. Heyecanlanan bedeni çıplak kalınca daha bariz tepki vermeye başlamıştı. Eliyle göğüslerini kavradı. Göğüs uçları iki doğuma rağmen hâlâ küçücüktü. Şimdi ne olacağını biliyormuş gibi semsert olmuştu. Ama altı sene önceki gibi diri ve gösterişli memeleri vardı. Adamın onlarla oynamasını seviyordu. Ellerini çekti. Altında kalan külotunu da eliyle çıkarıp diğerlerinin yanına koydu. Sonra da yüzünde kocaman bir gülümsemeyle örtüyü üzerine çekti. Hazinenin hepsini meydanda bırakmak doğru olmazdı. Korsana da biraz iş bırakmak lazımdı.

Akın az sonra geri gelmişti. Kapıyı sıkıca kapadı. Neyse ki iki çocukları da uyku sorunu çekmiyorlardı. Yelda sabaha kadar mışıl mışıl uyurdu. Oğlan da gece belki bir kere kalkar, meme emdikten sonra da deliksiz uyurdu. Hem küçük kızları uyansa bile garip bir alışkanlıkla anneannesi ile dedesinin yanına giderdi. Bu konuda kafaları rahattı. Çok ender olarak kendi yanlarına gelirdi. Gaye de evlenip kendi evine gidince, Akın karısına bir öneri getirmişti. İki yaşlı insanın tek başına yaşamasının hoş olmadığını ve bu evin de yeterince büyük olduğunu söylemişti. Gamze'nin ne kadar sevindiğini hayal etmek bile zordu. Böylece hafif bir ısrar sonucu Asuman Hanım ve Bülent Bey yanlarına yerleşmişti. Sorunsuz bir birliktelik onlar için de geçerliydi. Üstelik öyle mutlulardı ki, bunu göstermekten de hiç çekinmiyorlardı. Torun sayısı arttıkça mutlulukları da artmıştı.

İşte şimdi yalnızdılar… Genç adamın bakışları hemen yandaki sehpanın üzerine atılmış giysilere kaymıştı. Yüzünde bildik bir gülümseme belirdi. Gamze acele bir sevişme istediğinde onları çabucak üzerinden sıyırırdı. Külotunu genelde yatağın içinde çıkarırdı ve çocukların gelme ihtimaline karşı ya örtünün altında ya da bileklerine kadar sıyrılmış halde bırakırdı. Atletini de çıkarmaz, ama göğüslerini rahatça okşayabilmesi için de kenarlarını iyice yukarıya çekerdi. Şimdi ise uzun bir seks istiyor olmalıydı. Giysiler tamamen çıkarılmıştı.

Karşısında durup onu süzdü bir an… Beyaz çarşafların içinde boğazına kadar çekilmiş örtüyle bile çok güzeldi. Çok seksiydi. Ama daha fazlasını istiyordu. Yavaşça uzanıp örtüyü yakaladı. Usul usul çekti. Genç kadın karşı koymamıştı ama gözleri utanmış gibi kısa bir süre için kapanmış, sonra tekrar açılmıştı. Genç adam onun narin omuzlarını, yastığa dağılmış saçlarını süzdü bir an. Sonra istekle gerilmiş göğüslerini ve gergin göbeğini seyretti. Gamze'nin vücudu sanki ona dokunuyormuş gibi hareketlenmiş, göğsü hızlı nefeslerle inip çıkmaya başlamıştı. Birbirine bitiştirilmiş bacakları, adamın aç gözleri ile hafifçe aralandı. İki yana açılarak onu kendisine çağırdı adeta.

Akın bu çağrıya direnmek istemiyordu. Usulca üzerindeki atleti çıkardı ve yere bıraktı. Siyah atletin yanına az sonra siyah eşofmanı ve iç çamaşırı da boylamıştı. Gamze şimdi onun heykel gibi çıplak vücudunu seyrediyordu. Atletik kaslı vücudunda hâlâ bir gram yağ yoktu. Sporunu hafta içinde mutlaka yapardı. Ve o istekli erkeklik organının da heyecanı yıllar içinde hiç azalmamış gibiydi. Hâlâ ilk gördüğündeki gibi güçlü ve fethetmeye hazırdı.

"Gel hadi!" diye fısıldadı. Elini uzatmıştı. Adam yatağın

kenarına yanaşınca, avucunu o kalın sertliğe sardı. Tüm vücudunda dayanılmaz bir ürperti dolaşmaya başlamıştı. Heyecandan dudakları kurumuştu. Yerinde doğrulup o kuruyan dudaklarını elindekinin üzerinde gezdirdi bir süre… Adamın gerginliği hoşuna gidiyordu. Tadı hoşuna gidiyordu. Dudakları oradan dümdüz göbeğine kaydı. Dizleri üzerinde yükselip kaslı göğsüne geldi. Dilini erkeksi göğüs uçlarında gezdirdi. Sonra yavaşça boynuna tırmandı. Adamın elleri de kendisini okşayıp duruyordu. Kollarını tutup çekiştirdi ve kendisiyle birlikte adamı yatağa çekti. Ağır beden kendi narin vücudunu ezmeden yanına uzanmıştı.

"Seni çok özledim!" dedi genç adama. Yüz yüze bakışıyorlardı şimdi. İri bir el ise göğüslerinin yuvarlaklığında gezinip duruyordu.

"Ben de!" diye fısıldadı Akın. Sonra hafif bir alayla mırıldandı. "Ama sadece üç gün oldu?.."

Gamze kıkırdadı. "Evet… Garip değil mi? Üç gün nasıl dayandım acaba? Çok uzun süre…" Bir an bakıştılar. Sonra bacaklarının arasına inen el ile gözleri kısıldı hafifçe. Onun bu heyecanlı tepkisi Akın'ın hoşuna gidiyordu. Bedeninin tepkileri hep istekliydi. Gamze bir süre edepsiz parmakların yaptıklarını hissedecek şekilde yattı. Sonra gözlerini açtı. "Bazen seni bu kadar sevmemeyi diliyorum…" dedi ona. Bu önemli bir itiraftı.

"Neden?" dedi adam.

"Öyle işte! Bazen beni kıracak ve senden uzaklaşmamı sağlayacak bir şey yapmanı istiyorum. Çünkü çok bencilim… Çünkü seni o kadar seviyorum ki hep yanımda olmanı istiyorum. Olamayacağını bile bile istiyorum bunu. İşe gitmeni bile kıskanıyorum. Çevrendeki kadınları… Herkesi… Onlara ayırdığın zamanı… Aslında seni bu kadar sevmek istemiyorum…"

Adam keyifle gülümsedi. "Ama ben bundan hoşlanıyorum… Beni sevmenden hoşlanıyorum. Çünkü ben altı sene içinde seni sevmekten bir an bile vaz geçmedim…"

Genç kadın onun alnına dökülmüş kalın saçlarını ittirdi parmak uçlarıyla. Sevgiyle dokunuyordu. Dudakları memnun bir şekilde kıvrılmıştı.

"Biliyorum…" diye itiraf etti. Altı sene önce evlendikleri gece de adamın kendisini sevmesiyle ilgili endişelerinden bahsetmişti ona. Bir iki sene sonra bıkıp bıkmayacağını sormuştu. Genç adam sadece iki sene değil, beş altı sene sonra bile sevmeye devam edeceğini söylemişti ve bu gerçek çıkmıştı. "Biliyorum… İnşallah beni hep sevmeye devam

edersin… İnşallah beni bir daha o günkü gibi bir başıma bırakmazsın… Ne olursa olsun, beni asla bırakma aşkım… Tamam mı?"

Adam dudaklarını uzattı kırmızı dudaklara doğru. "Asla…" dedi yavaşça. "Asla…"

"Ölüm bizi ayırıncaya kadar mı?.." diye o klasik soruyu sordu Gamze. Sevgiyle bakan gözleri ile çok istediği cevabı bekliyordu.

"Ölüm bizi ayırıncaya kadar…" diye onayladı Akın. Dudakları yeniden onun dudaklarına kapandı. Kolları sımsıkı narin bedenine dolandı ve genç kadının ateşler içinde yanan bedenini kendisininkine yapıştırdı.

Bu sözleri ilk evlendikleri gece de söylemişti…

FİNAL

Doğan uzun adımlarla merdivenleri tırmandı. Gamze'nin odasının kapısına geldi. Yavaşça tıkladı. Sabırsızlıkla ayağını yere vuruyordu. Kapı hızla açıldı ama içeriyi görmesini engelleyecek şekilde Natalia uzun boyuyla önüne dikilmişti. Bu genç kadın, kendisine göre oldukça kısa olmasına rağmen, kapıyı tam açmayarak başının üstünden içeriyi görmesini engelliyordu.

"Buyurun Dodo Bey?" dedi hafif bir alayla. Sesindeki Yunan telaffuzu ona çok yakışıyordu.

"Bana öyle seslenme bücür!" dedi genç adam kaşlarını çatarak. Siyahımsı yeşil gözleri kısılmıştı. "Vakit geldi… Hepimiz aşağıda ağaç olduk! Dediklerine göre misafirler çoktan gelmeye başlamışlar!"

"Ne olmuş?" dedi Natalia alaycı bir kaş kaldırmayla. "Umarım kendi düğününde de böyle heyecanlı olursun?"

"Ben hiç evlenmeyeceğim…" diyerek dudak büktü genç adam. "Benimle uğraşma bak, hamile mamile demem, yolarım o çirkin saçlarını!"

Genç kadın güldü. Eli gayri ihtiyarı kıvır kıvır olan uzun saçlarına gitmişti. Kuaför çok uğraşmıştı ama ümitsiz vakaydı. Biraz kestirse iyi olabilirdi ama o zaman da Tamer çıldıracaktı. Sevgili kocası bu uzun saçlarına bayılıyordu.

"Sen de saçlarımla uğraşma. Yoksa Tamer burnunun yerini değiştirmekten çok hoşlanacaktır!"

"Tamer nasılsa yakında senin ne kadar cadı olduğunu anlar. O zamana kadar ben sabrederim. Cidden soruyorum! Hazır değil misiniz? Akın kalpten gidecek az sonra!"

O sırada Natalia'nın arkasında bir hareket oldu. Genç kadın başını çevirdi. Hazırlanmış olan Gamze de onun yanına gelmişti ama aralıktan tam gözükmüyordu. Natalia yavaşça kapıyı açtı. O da aynı Doğan gibi hayranlıkla Gamze'ye bakmaya başladı. Genç kadının büyük yatak odası tıpkı bir kuaför salonu gibiydi. Portatif saç yapma makineleri

ve usta bir kuaför, birkaç yardımcısıyla birlikte odanın orta yerinde duruyordu. Gelinliğin özelliğinden dolayı makyajının giyindikten sonra yapılması gerekmişti. Saçları da ona göre yapılmıştı. Tepesinde toplanan uzun saçlar, beyaz tüllerle tutturulmuştu ve göz alıcı bir şekilde parlıyordu. Yüzünü örten bir duvak yoktu. Çok daha modern ve özel yapım bir gelinlik giyiyordu. Düğüne zor yetiştirilmişti bu gelinlik.

Gamze ellerini kaldırıp Doğan'a kendisini gösterdi.

"Nasıl olmuşum?"

Adamın gözleri parlamıştı. Her zaman alaycı olan yakışıklı yüzü ciddi bir gülümseme ile değişti. Gözleri baştan ayağa genç kadını süzdü. İyi bir dost gibi gururla bakıyordu. Gelinliğin göğüs dekoltesi inanılmazdı. Göğüslerini meydana çıkarmadan beyaz gerdanını ortaya çıkarmıştı. Seksi olmadan seksi olmuştu. Narin omuzlarını çapraz örgülü ince askılarla sarıyordu. Beli bir erkeğin iki eli ile sarabileceği kadar inceydi. Gamze'nin hamile olduğunu bilenlerdendi ve bu kadının ince vücuduna bakarak şimdi hamile olduğuna inanamıyordu. Uzun ve bol tüllerle donatılmış gelinliğin arka kısmı, onun bir prensese benzemesini sağlamıştı. Ve bu gelinliğin dünya üzerinde bir kadına Gamze kadar yakışacağını sanmıyordu.

"Harika!" dedi içtenlikle. "Gerçekten de harika olmuşsun! Gördüğüm en güzel gelinlerden birisin!" Dostça kolunu Natalia'nın omzuna attı. "Bir de sen vardın tabii!" dedi onun da gönlünü almaya çalışarak. Aslında onun ne kadar yufka yürekli olduğunu çok az insan bilirdi. Sözleri samimiydi. Natalia da gerçekten bakılmaya doyulmayacak kadar güzel bir gelin olmuştu evlendiği zaman.

Gamze de Natalia da bu ani iltifat karşısında gülümsediler.

"Oh! İyi! Sen beğendiysen sorun yok!" dedi Natalia. "İçlerinde en zor beğeneni ve en gıcığı sensin!" Övülmesine rağmen yine de bu çekici ve sıcak insanla uğraşmadan yapamamıştı.

Doğan başını onaylarcasına salladı. "Kesinlikle çok güzelsin Gamze… İnan bana… evlilik konusundaki fikirlerimi baltalıyorsun." Alaycı bakışlarına bürünmüştü bir anda. "Hakikaten dünyanın kaçıncı güzeliydin? Hiç birinci oldun mu?"

Genç kadın güldü. Dönüp kendisini aynadan son bir kez daha kontrol etti. "Belki…" dedi yavaşça. "Rujum fazla olmamış değil mi?"

Aksine mükemmeldi. Akın'ın onu kollarının arasına çekip saatlerce öpmek isteyeceği kadar güzel duruyordu dudakları.

Doğan elini cebine attı o sırada. Kuaför kadına üzerinde bol

sıfırları olan bir çek uzattı. "Buyurun, elinize sağlık. Fazlasıyla hak ettiniz!" dedi kadına. Kuaför kadın memnuniyetle başını eğmişti. Ancak çekin üzerindeki rakamı görünce eli titredi. Neredeyse çeki düşürüyordu. Bununla yetinmeyen genç adam, cebinden nakit yüzlükler çıkarıp üç yardımcı kıza da birer tane verdi. Kızlar adamın yakışıklılığına mı şaşırsınlar ellerine verilen paraya mı karar verememişlerdi.

Diğer kadınların hepsi saatlerdir saç yaptırıyorlardı. Asuman Hanım, Süheyla Hanım, Güney, Natalia, Gaye ve Yavuz'un sıcak eşi Merve… Hatta bu sefer Yavuz'un annesi de gelmişti. Ayla Hanım da yaşına göre oldukça dinç bir kadındı. Kendi yaşıtlarıyla da çok iyi anlaşmıştı. Gamze dışında bütün kadınlar çok önceden saçlarını yaptırmaya başlamışlardı. En sona Gamze kalmıştı. Şimdi Natalia ve Gamze hariç, hepsi hazırlanmış, aşağıda arabalara binmek için bekliyorlardı. Kapıda ise adeta bir gazeteci ordusu vardı. Zaten hazırlanırken rahat olmak için kuaförü ve yardımcılarını eve çağırmışlardı. Böylece çok göz önünde olmadan hazırlanabilmişlerdi.

"Hazırsan inelim mi?" diye sordu Doğan.

Gamze derin bir nefes aldı. "Çok heyecanlıyım!" dedi arkadaşlarına.

"Sen bir de Akın'ı gör!" diye alay etti Doğan. "Onu hiç böyle görmemiştim. Biraz daha gecikirsek evlenmeden dul kalacaksın!"

Gamze kıkırdadı. "Yapamaz… Beni bırakmamak üzere söz verdi. Yine de bir an önce gidelim. Kıyamam ben ona."

Merdivenlerden ağır ağır inerken, tüm bakışlar ona çevrilmişti. O kadar güzeldi ki… Herkes onun güzelliği karşısında şok olmuş, nefes bile almadan bakıyordu. Özellikle Akın… Genç adam da çok yakışıklıydı. Harika bir damatlık takım elbise giymişti. Siyahlar içinde göz alıcıydı. Fakat o genç kadının güzelliğiyle meşguldü. Hayranlık ötesi bir bakışla bakıyordu sevdiği kadına… Belki de o anda öl dese, hemen canını orada verebilirdi. Gamze'nin attığı her adımla yüzündeki tebessüm daha çok meydana çıkıyordu.

Gamze etrafındaki insanların farkında değilmiş gibi ona doğru yürüdü. Gözleri gözlerine kilitlenmişti. Daha evvel defalarca gelinlik sergilemiş, podyumlarda ünlü tasarımları vücudunda taşımıştı. Fakat şimdi bu gelinlik içinde kendisini hiç olmadığı kadar güzel hissediyordu. Güzel olduğunu hissettiren de şu uzun adamdı. Hayatının en güzel olayı… Ve ondan hamileydi. Bu ne inanılmaz bir mucizeydi?

"Harika olmuşsun…" dedi sevdiği adama.

Akın dilini yutmuş gibiydi. Sonra zorlukla dudakları kıpırdadı. "Sen… Sen ise… harika ötesi olmuşsun!"

Asuman Hanım ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Ağlarsa makyajının bozulacağını biliyordu. Dudaklarını tüm gücüyle sıkıyordu. Kızının güzelliği karşısında nutku tutulan kocası ise kıpırdamadan duruyordu. Bülent Bey gerçekten de gözlerini kırpmayı bile unutmuş bir halde küçük kızını seyrediyordu. Sonra en yaşlı erkek olarak hakimiyeti ele geçirmesi gerektiğini hissetti. Derin bir nefes alıp sesindeki titreşimleri gizleyerek konuştu.

"Gidelim mi artık? Misafirler gelmeye başlamış!"

Gamze için özel bir limuzin ayarlamıştı Akın. Gelinliği ile rahat edebileceği büyük bir araçtı. Kendisi de onunla aynı limuzine bindi ve tam karşısına oturdu. Hayran bakışlarını bir an bile onun üzerinden ayırmadı. Gamze utanıyordu bu bakışlardan. Başını hafifçe yana çevirmişti ve araba hareket edince etrafını izler gibi yapmaya başlamıştı.

Çırağan Sarayına bir sürü araçla konvoy olarak gittiler. Gazeteci ordusu da peşlerindeydi elbette. Kornalar da çalıyordu arkalarında. Tam da curcunalı bir düğündü. Düğün yerinde araçtan indiklerinde ise yüzlerce flaş patlamaya başlamıştı. Akın önden inerek elini uzatmıştı ona. Ve genç kadın bir prenses zarafetiyle araçtan inmişti. Muhteşem çift bir süre ortada durarak insanların fotoğraf çekmesine müsaade ettiler. Kimse bir soru sormamıştı. İkisinin de mutlulukları gözlerinden okunuyordu zaten.

Gazete başlıkları çoktan bazı gazetecilerin akıllarında dolanmaya başlamıştı.

'*Gamze Çetin, ilk ve tek aşkı ile evlendi…*'

'*Yılın düğünü… Prenseslere layık güzellik sonunda sahibini buldu!*'

'*Dünyanın en güzel kadını kalbini bir yakışıklıya kaptırdı!*'

'*Kahramanlıklarıyla ünlü damat, muhteşem bir kadına teslim oldu!*'

'*Töreyi yendi, sevgiye yenildi! İkisi de muhteşemdi!*'

Bir tane bile kötü başlık gelmiyordu kimsenin aklına. Gazeteciler bile misafir hürmeti görüyorlar, her türlü ikramdan fazlasıyla yararlanıyorlardı. İçerisi o kadar kalabalıktı ki, bir kısım konuk, dışarıya taşmıştı. Sigara içip muhabbet ediyordu.

Onlar salondan içeriye girince önce derin bir sessizlik olmuştu. Genç kadın bu kadar kalabalık beklemiyordu. Beğeni nidalarına ardından

alkışlar da karıştı. Gamze buna alışıktı ama Akın'ın da çok doğal bir tavırla gülümseyerek yürümesi onu gururlandırdı. İşte! Erkeği buydu! Bir panter kadar rahat ve kendisinden emindi! Yürürken önlerine denk gelenlerle selamlaştılar ve el sıkıştılar. Sonra da herkes tarafından görünen bir yerde, bir masanın arkasına oturdular. Arka planda güzel, yumuşak bir müzik çalıyordu. Parlak kumaşlarla süslenmiş masanın üstü ve yanları adeta canlı çiçek bahçesi olmuştu. Arkalarında ise sayılamayacak kadar çok çelenk vardı.

Önce nikâhları kıyılacaktı. Herkesin gülümseyen bakışları altında ve büyük bir sessizlikle belediye başkanının sözleri dinlendi. Onlara mutlu bir yuva dileyen başkan, nikâhı kendisi kıyıyordu. İlk '*Evet!*'i söyleyen Gamze alkışlarla başını eğdi. Tereddüt bile etmemişti. Ardından Akın '*Evet!*' dedi. Kalın sesi mikrofon olmasa da salonda yayılırdı. Büyük bir alkış daha koptu. Sonra imzalar atıldı. Gamze tabii ki geleneklere dayalı olarak adamın ayağına basmıştı. Gülüşmelerle birlikte Akın şakacıktan bir tepki verdi ama gözlerinin içi yumuşacıktı. Şahitler Tahir ve Güney'di. Güney o gece dayanılmaz güzeldi. Her zamanki halinden farklı olarak daha neşeli duruyordu.

İlk dans müziği kendileri için çalmaya başlamıştı. Ayağa kalkıp boş pistin ortasına geçtiler. Birbirlerinin kollarına sokulurken, bakışları kimseye aldırmadan mutlulukla dolmuştu. Onlar dansa başladıkları anda, dışarıda havai fişekler patlamaya başlamıştı. Neredeyse dans müziğinin sesini bastırıyorlardı. Işıkları içeriye kadar erişiyordu. Camlardan bakanlar veya dışarıya çıkıp izleyenler hayranlık dolu çığlıklar atıyorlardı. İlk birkaç dakikadan sonra misafirler de pisti doldurmaya başladı. Gamze çok mutluydu.

"Ne harika bir düğün hazırlamışsın!" dedi genç adama.

"Sadece ben değil…" dedi adam dürüstçe. Dostlarımızın çok yardımını gördüm. Onlar sayesinde böyle güzel oldu. Senin gibi muhteşem bir kadına daha azı asla yakışmazdı!"

Gamze iç çekti. Acaba bu adam beş altı sene sonra da kendisini böyle sevebilecek miydi? Kendisine böyle aşkla bakabilecek miydi? Kendisi ona hep böyle sevgiyle bakacaktı. Bundan emindi. Akın'ı sevmekten hiç vazgeçemezdi. O hayatı boyunca sevdiği tek erkek olacaktı.

"Bana öyle bakarsan seni burada, herkesin içinde öperim!" diye gülümseyerek tehdit etti Akın onu.

"Keşke! Ama yapma… Birkaç saat daha hevesini sakla aşkım. Düğün gecemizin çok güzel olacağına söz veriyorum!"

Gecenin sonunun hayali ile Akın'ın gözleri parladı. "Bebeğe sıkıntı olmasın?"

"Hale'ye bunu da sordum. Bir şey olmazmış. Hiçbir sorun gözükmüyormuş."

"İnşallah kız olur!" dedi Akın içtenlikle.

Gamze güldü. "Ciddi misin? Daha önce bunu söylememiştin?"

"Elbette ciddiyim!"

"Neden? Çoğu erkek önce erkek ister diye düşünürdüm?"

"Ben değil. Önce kızım olsun isterim."

"Zeynep yüzünden mi?"

"Belki… Bilemiyorum. İçimde öyle bir istek var."

"Eğer kız olursa adını Zeynep koyabiliriz?" diye onayladı genç kadın.

"Hayır!" dedi genç adam. "Kız olursa başka isim düşünebiliriz. Ama Zeynep olmaz. Kötü anılar geçmişte kalmalı. Sana minnacık bir hüzün bile verdirecek bir şeyi beraberimde getirmek istemiyorum."

"O halde inşallah kız olsun diyelim. Ben de kızları çok seviyorum. Hem arkadaşlarımızın çoğunun oğlu var. Bizimki değişik olur. Natalia'nın da çocuğu kız olacak, biliyorsun değil mi?"

"Evet!" diye onayladı genç adam.

"Ve şu gizemli Selim… Onun da kızı var."

Bakışlarını çevirdiler. Selim dedikleri adam biraz ileride güzel karısı Ebru ile dans ediyordu. Bir gün önce gelmişler ve Kara ile birlikte, Kara'nın ağabeyi Osman'ın evinde kalmayı tercih etmişlerdi. Selim aynı tarif ettikleri gibiydi. Uzun boylu, gülen gri gözleri olan ama yine de fazlaca sırlı gibi duran bir adamdı. Onun bir Afrikalı komutanı ayaklarını yerden keserek salladığına inanmak hiç de zor değildi. Karısı Ebru kendi yaşlarında birisiydi. Gözleri soğuk bakmasına rağmen şakaları sevimli, konuştuğu andaki tavrı sıcaktı. Sadece dış görünüş olarak mesafeli duruyor ve gerçekten de Yavuz ile uğraşmayı seviyor gibi gözüküyordu. Onların da aralarında, kendisinin Doğan'a hissettiği tarzda bir yakınlık olduğunu anlamak zor değildi.

"Gelini alabilir miyim acaba?" dedi hafif sert bir ses. Gamze başını diğer yana çevirdi. Etkileyici siyah gözleri görünce gülümsedi. Bu adamla da bir gün önce tanışmıştı. Sırf düğüne gelmişlerdi. Gerçekten de adına uygun bir erkekti. Çok yanık tenli, Tahir kadar ciddi bakışlıydı. Ancak erkeksi dudağının kıyısı hafif kıvrılmıştı.

Akın gülümseyerek başını salladı. Gamze zaten itiraz edecek durumda değildi. Bundan sonra gecenin sonuna kadar başkalarının kollarında dans edeceğini tahmin etmişti zaten. Akın esmer adamın kollarındaki seksi sarışını alırken, Gamze de başka bir güçlü kola emanet etti kendisini. Sarışın kadın ile karşılıklı gülümsemişlerdi.

"Çok güzel bir düğün gerçekten!" dedi iri yarı genç adam.

"Teşekkürler Kara!" dedi Gamze ona. Doğan ne yapmış etmiş, Kara isimli bu vahşi adamı bulmuştu. Hem de kendi ülkesinde… Afrika'daki elmas madenindeki hisselerini satıp ülkeye döndüğünü öğrenmişti. Ve ülkenin en zengin adamlarından birisi olan Osman Kırcı'nın kardeşi çıkmıştı. Üstelik adam burada aşkı bulmuştu. Onun da yeni evlenmiş olduğu karısının adı Tuğçe'ydi. Bir içim su, hakiki sarışındı. Saçları kısa ve kendisine çok yakışan bir biçimdeydi. İri mavi gözlerinin bakışları ise anlam doluydu. O da kocasına benzer vahşi bir tabiata sahipmiş gibi gelmişti. "Gelmeniz bizi çok mutlu etti. Tuğçe harika bir kadın. Onu çok sevdim!" dedi adama.

"O da seni çok sevmiş. Anladığım kadarıyla dün çok eğlenmişsiniz?" Bir gün önce gündüz vakti kadınlar bir araya toplanıp eğlenmişti. Erkekler de kendi aralarında bir yerlere gidip vakit geçirmişlerdi. Akşam da hep beraber gezmişlerdi. Böylece birbirlerini daha iyi tanıma fırsatı çıkmıştı.

"Ben eğlendim. Hem eşin Tuğçe, hem de Gülay hayat dolular. Önce Ebru'yu da soğuk bir kadın sandım ama öyle olmadığını iki dakika sonra anladım. Selim ile birbirlerine çok yakışıyorlar. Hepiniz de harika çiftlersiniz."

"Siz de öylesiniz. Akın gerçekten iyi bir adam. Umarım ömür boyu mutlu olur, bizim bulduğumuz mutluluğu ve huzuru siz de bulur ve kaybetmeden yaşamaya devam edersiniz."

"İnşallah! Ben de öyle umuyorum doğrusu! Sahi, ağabeyin Osman'ı ve Gülay'ı göremedim. Gelemediler mi?"

Kara, başı ile büyük pistin diğer köşesini işaret etti. "Osman orada… Gülay ile dans ediyorlar. Birazdan gelip seni çalar benden. Korkarım sana biraz kızgın."

"Neden?"

"Dün birlikte geçirdiğiniz vakitten sonra kızlar hep senden bahsettiler. Seni çok sevmişler. Gülay, Tuğçe ve Selim'in eşi Ebru… Başımızı şişirip durdular. Nasıl etkiledin sen onları?"

Gamze kıkırdadı. "İnan ki aynı şeyi biz de diğer erkeklere yaptık.

Dün akşam hep sizden bahsettik. Babam koltukta uyudu!"

Gerçekten de birlikte dansları uzun sürmemişti. Yanlarına yanaşan Osman ve kızıl saçlı güzel Gülay'dı. Eşler nezaket içinde değiştirildi. Osman ciddi bakan sert gözlerini kardeşininkiler gibi yumuşatmaya çalışıyordu.

"Belki kalabalıkta tebrik edemeyiz dedim!" diye mırıldandı. Müthiş çekici bir adamdı. Ancak küçük kızıl karısına deli gibi bağlı olduğu gözlerden kaçmamıştı. Gamze daha evvel Gülay kadar güzel bir kızılı kendi mankenlik çevresinde bile görmemişti. "Harika bir düğün. Siz de harika bir çiftsiniz. Allah mesut etsin Gamze…"

"Teşekkürler Osman! Düğünümüze gelerek bizi çok mutlu ettiniz."

"Zevkle geldik… Biz zaten İstanbul'da oturuyoruz. Her zaman bekleriz, tamam mı?" O kadar sert görünümüne rağmen o kadar sıcak bir adamdı ki, Gamze ona tüm samimiyetiyle başını salladı.

"Geliriz!"

Herkesle tek tek dans etti. Semih ile… Kendi babası ile… Pervasız Doğan ile… Sadece o gece ilk kez gördüğü Boran Karadağ ile dans etmedi. Dans sonrasında kendi masalarına dönerken, yolları üzerindeki her masaya uğramış, gelenlere teşekkür edip hatırlarını sormuşlardı. Boran ve babası deniz Karadağ birbirlerine benzeyen iki yakışıklı erkekti. Yanlarında iki harika sarışın vardı. Anne kızın baba oğul ile evlenmiş olmaları çok hoştu. Tahir ve Tamer'in masasında oturuyorlardı. Bir yanlarında Natalia ve Güney vardı. Gamze ile Akın masaya yaklaşınca erkekler hemen ayağa kalkıp onları karşıladılar ve tebrik ettiler. Boran onları hem eşi Belen ve hem kayınvalidesi hem de aynı zamanda babasının yeni eşi olan Della ile tanıştırdı.

Bu kadar seçkin insanın kendi düğününde olması Gamze için unutulmayacak bir olaydı. Adeta nereye baksa karizmatik bir erkek ve birbirinden güzel kadınlar görüyordu. Kendi manken arkadaşları ile de konuştu. Hatta kendisinin ifadesini almak için emniyete götüren komiserler ve emniyet müdürü bile gelmişti. Sonra o mezarlıkta gördüğü adam… Kaan'ın işlerini halleden adam kendisi için hâlâ bir sırdı ama onun düğün sırasında Akın ile samimi bir şekilde konuşup elini sıkması, sır perdesini biraz aralamıştı. Gamze bir savcı ile de tanıştırılmıştı. Savcı Mahir eşiyle gelmişti. Akın'ın ve diğerlerinin o kadar çok arkadaşı vardı ki, Gamze artık akılda tutmakta zorlanıyordu. Genç adamın asker kökenli arkadaşları ve hatta başgarson Vedat, eşi ve oğlu Akın ile baş köşelerden birisindeydi. Seyahatte olmasına rağmen başbakan bile bir tebrik mesajı

yollamıştı.

Sonunda gece tamamlanmaya hazırlandı. Takı merasimi başlamıştı. Adet gereği herkes sıraya geçti. Televizyon kameraları hariç, birkaç kamera daha sürekli çekim yapıyordu. Önce Akın karısına inanılmaz güzel ve elmaslarla süslü bir kolye taktı. Aynı kolyenin künyesini de bileğine taktı ve küpelerini genç kadının küçük çantasına koydu. Aile bireyleri ve arkadaşları kesinlikle göze gelecek değerli şeyler takmışlardı. Artık kolları bilezikten ve boynu pahalı kolyelerden gözükmüyordu. Selim'in taktığı renkli elmas kolye de gerçekten Akın'ınkiyle yarışır gibiydi. Neticede genç adamın uzmanlık işiydi. Sonradan öğrenmişti ki iki erkek bu hediyeleri birlikte seçmişlerdi. Kara ise kendisi için önemli olduğunu söylediği ve Afrika'da ilk çıkardığı taşlardan birisini yüzük yaptırmış, genç kadının parmağına geçirmişti. Kendisine getirdiği gibi genç kadına ve Akın'a da uğur getirmesini dilemişti.

O kadar çok takı takılmıştı ki artık küçük bir sandığa konmaya başlanmıştı. Paralar iğnelenecek yer bulunamadığı için üst üste iğnelenmeye başlamıştı. Nihayet takı töreni bitti. Üzerlerindeki takılar da aynı sandığa kondu. Gamze hafiflediği için çok memnundu. Düğünün kapanış dansını iki âşık birlikte yaptı. Salon, kendilerine veda edip çıkanlar arttıkça, boşalmaya başladı. Artık sadece çok çok yakın dostlar kalmıştı. Ve bu dostlarla halay çekildi, efe dansı yapıldı. Ankara misketi bile oynandı. Bu dev gibi adamlar tevazu ile danslara eşlik edip arkadaşlarının gecesini iyice renklendirdiler.

Gamze'nin yorgunluktan adım atacak hali kalmamıştı. Ama o kadar eğlenmişti ki… Düğün bitip de son kalanlar da veda etmeye başlayınca, üzerine tatlı bir hüzün çöktü. Hayatının en önemli günlerinden birisi daha bitmişti. Ama bu geceyi ileride çocuklarına gösterebilecekti. Karnındaki bebek doğup da görüntüleri yeterince anlayabilecek yaşa geldiğinde, onu kocası ile birlikte izlemek bir zevk olacaktı.

Üzerlerini bir odada ayrı ayrı değiştirdiler. Seyahat yapmaya hazır hale geldiler. Sonra koridora çıkıp kendilerini bekleyen aileleri ve aile haline gelmiş arkadaşları ile vedalaştılar. Tamer onlara kendi uçağını ayarlamıştı. Alkışlarla ve neşeli gülüşlerle balayına uğurlandılar. Gamze dışarıya çıkıp limuzine tekrar binerken gazetecilere bile mutlulukla el sallamıştı.

Her şey rüya gibiydi. Uçakta bile Akın'ın kollarındaydı. Garip ki uykusu gelmişti. Gerçi genç adamın, vakti gelince bu uykusunu kolayca açacağından emindi. Ama şu güvenli kollar ne kadar da rahattı!

Balayıları boyunca birkaç ülke gezeceklerdi. Akın müthiş bir organizasyon yapmıştı. Her kalacakları yer önceden ayrılmıştı. İlk durakları İspanya idi. Başkent Madrid'e indikten sonra kiralık bir araç ile otele gittiler. Kendileri için ayrılan otel odasına girdiklerinde, saat bu ülke için erken sayılırdı. Türkiye ile aralarında iki saat fark vardı. Kalacakları oda o kadar büyük bir odaydı ki, Kral dairesi olmalıydı. Yatak beş kişinin yatabileceği kadar büyüktü. Her yer tertemizdi. Akın valizleri taşıyan çocuğa bir miktar para verip kapıyı kapattı. Dönüp alaycı bir bakışla gülümsedi.

"Uykun mu geldi?" diye sordu. Yatağın yanında duran Gamze'ye yanaşmıştı bu arada. "Yol boyu çok sessizdin?"

"Evet…" diye itiraf etti genç kadın. "Dün gece de kızların hepsi odamdaydı. Çok geç uyuduk!"

"Fark ettim. Biz de geç yattık ama ben yukarıya çıktığımda senin odandan ışık ve sesler geliyordu…"

"Evet, ama çok güzeldi… Çok eğlendik." Çocuksu bir şekilde sağa sola dönerek sevdiği adama bakıyordu. Adam da onu seyrediyordu. Bir hamle yapmadan öylece duruyordu.

"Uykun varsa ne yapacağız o halde?" diye sordu Akın gülümseyerek.

"Bunu ben mi söyleyeceğim?" dedi Gamze de gülümseyerek. Muzip bir şekilde bakıyordu. "Uykumu açmanın bir yolunu bulursun sanırım?"

Genç adam ona sokuldu yavaşça. İncecik belini tuttu. Narin vücudu fazla direnmeden Akın'a yaslanmıştı. "Karnın aç mı?"

"Hayır. Uçakta yediklerim yetti."

"Peki… Bir duş almak ister misin önce?" diye sordu Akın.

"İyi olur… Kafamda testi taşıyormuşum gibi geliyor. Şu tokaları çıkarmadan ve jöleleri saçlarımdan atmadan sevişirsek, boynum kolayca kırılabilir."

Genç adamın elleri onun kabanına gitmişti bile. Omuzlarından sıyırıp yatağın üzerine düşürdü. Sonra bluzunun düğmelerine uzandı. Yavaş yavaş açmaya başladı. Gamze de kıpırdamadan onun işini bitirmesini bekliyordu. Bluz da omzundan sıyrılınca sadece beyaz sutyeni ile kaldı. Maharetli parmaklar arkasına uzanıp kolayca klipsini çözdü. Bu yetenek isteyen bir işti ama Akın hiç zorlanmamıştı. Bluzun yanına sutyeni de gidince, adamın iki avucu hayranlıkla göğüslerini kavradı. Gamze iç çekmişti.

"Acaba önce sevişsek mi?" dedi sesi titreyerek. Kaç gündür onunla doğru düzgün öpüşmemişti bile!

"Önce banyo!" dedi genç adam. Eli genç kadının pantolonuna uzanmıştı. Gamze'nin göbeğindeki ten dokusu, ihtiyaçla ürperdi. Birkaç dakika sonra ikisi de çırılçıplak kalmıştı. Valizi bile açmamışlardı. Akın yatağın kenarına bırakılmış kullanılıp atılan terlikleri geçirdi ayağına. Gamze de giydi terlikleri. Sonra kucaklanarak banyoya götürülmesine ses çıkarmadı. Bakışları sevdiği adamın gözlerindeydi. Göğüslerinde onun sert tenini hissediyordu. Banyoda yere indirildiğinde, bir başka sert şeyi hissetti göbeğinin üzerinde. Parmak uçlarında yükseldi. Dudaklarını da erkeksi dudaklara uzattı. Bir süre bu yakınlığın tadını çıkardı. Sonra adam duşu açtı. Suyun ısısını ayarlaması birkaç saniyesini almamıştı. Hızla akan suyun altında birbirlerini okşayarak, bolca öpüşerek yıkandılar. Akın uzun saçlarındaki her tokayı tek tek bulmuş ve özenle çıkarmıştı. Islak vücutları temizlendikçe, yorgunlukları da gidiyordu.

Sonunda Gamze dayanamaz hale gelmişti. Göğüslerinin oluğunda gezinen dudakları geri çekmek için adamın başını yakaladı. "Hadi şu işi doğru düzgün yapalım!" dedi ona arzuyla.

Akın doğrularak çeşmeyi kapattı. Sonra uzanıp havluları aldı. Gamze aslında pek de iyi kurulanmayacaklarını sanıyordu ama yanılmıştı. Akın onu yatağın üzerine bırakmadan önce uzun uzun kurulamıştı. Bir bebeğe gösterebileceği özeni gösteriyordu. Saçlarına çok özenmişti. Acelesi yok gibiydi. Hâlbuki genç kadın onun heyecanının delilini hem görebiliyor hem de hissedebiliyordu. Yatağa da aynı naziklikle yatırılmıştı. Bir süre birbirlerine baktılar. Sonra Akın onun dudaklarına sevgiyle uzandı.

Birkaç dakika sonra "Seni seviyorum…" diye fısıldadı Gamze. Bunu söylemek istemişti birden. Boynunu öpen dudaklar duraladı bir an. Yine tekrarladı genç kadın. "Seni seviyorum kocacığım…"

Adam, ateşli dudaklarını ve yanan gözlerini boynundan geri çekti. Parmakları karısının dudaklarında, çenesinde, güzel gözlerinde gezindi. Gamze'nin bu ani itirafı ve söylemeye duyduğu ihtiyaç onu gülümsetmişti. "Ben de seni seviyorum karıcığım…" dedi yavaşça.

"İnşallah hep seversin!" dedi Gamze.

"Hep seveceğim!" dedi adam da.

"İki sene sonra da mı?" diye merakla sordu Gamze. Bu düşünce aslında kendisini endişelendiriyordu.

"Beş altı sene sonra da!" derken söz verir gibiydi genç adam.

“Belki elli sene sonra da…”

“Hatırlatırım bak? Söz verme istersen?” diye mırıldandı Gamze onun geniş omuzlarını okşarken. Gülümsemişti. “Beni bırakmana dayanamam…”

“Ne zaman istersen hatırlat aşkım… Bal gözlüm…” Burnunun ucuna sevgi dolu bir öpücük kondurdu. “Kaç yıl geçerce geçsin seni sevmeye devam edeceğim. Sani asla bırakmayacağım… Ölüm bizi ayırıncaya kadar!”

Gamze hafif sulanmış gözlerle iç çekerek yeniden onun dudaklarına uzandı. Mutlu olduğu için gözleri sulanmıştı. Mutluluktan yüreği kabarıp taşıyordu. Dudakları karşılaşmadan önce aynı mutlulukla mırıldandı.

“Evet… Beni Bırakma…”

* SON *

Fatih Murat Arsal ©